

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

author of In the Woods

TANA FRENCH



"An absolutely
mesmerizing read."
—GILLIAN FLYNN

THE

SECRET
PLACE

a novel

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER





- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



Tana French'in diğ er eserleri

Ormanda

Benzerlik Sadık
Yer Kırık Liman

Gizli Yer

Tana French

www.hodder.co.uk

İlk olarak 2014 yılında Hodder & Stoughton An Hachette UK şirketi tarafından Büyük Britanya'da yayınlanmıştır.

Tana French'in Eserin Yazarı olarak tanınma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez, ya da yayınlandığı biçimden farklı bir ciltleme veya kapakla başka bir biçimde dolaşıma sokulamaz ve sonraki alıcıya benzer bir koşul getirilemez.

Bu yayındaki tüm karakterler kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu başlık için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

ISBN 978 1 444 75559 6

Hodder & Stoughton
Ltd 338 Euston Road Londra
NW1 3BH

www.hodder.co.uk

Neyse ki böyle olmayan Dana, Elena, Marianne ve
Quynh Giao için

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Teşekkür](#)

Önsöz

Radyoda sürekli çalan bir şarkı var, ama Holly sadece bazı kısımlarını duyabiliyor. *Hatırla, hatırla, o zamanları*, bir kızın sesi net ve acil, hızlı ve hafif ritim seni ayaklarından kaldırıyor ve kalbini hızlandırıyor, sonra da yok oluyor. Diğerlerine *"Bu ne?"* diye sormaya çalışıyor, ama sormak için yeterince duyamıyor. Her zaman önemli bir şey hakkında konuşurken ya da otobüse yetişmek için koşarken, aralıklarından sızıp gidiyor; ortalık tekrar sessizleştğinde, şarkı da gitmiş oluyor, geriye sadece sessizlik ya da Rihanna ya da Nicki Minaj'ın sessizliği bozan şarkıları kalıyor.

Bu sefer bir arabadan geliyor, yarın bitebilecek ani yaz patlamasında alabildiği kadar güneş ışığını yakalamak için üstü açık bir arabadan. Çitlerin üzerinden parkın oyun alanına geliyor, orada okul alışverişi yapan çocuklar eriyen dondurmalarını ellerinde tutuyorlar. Holly – salıncakta, başını geriye eğip gökyüzüne bakıyor, güneş ışığının kirpiklerinin üzerinde sallanmasını izliyor – dinlemek için dikleşiyor. "O şarkı," diyor, "ne..." ama tam o anda Julia saçına bir parça dondurma düşürüyor ve "Siktir!" diye bağırarak dönme dolaba atlıyor. Becca'dan mendil alıp Selena'nın su şişesini ödünç alarak mendili ıslatıp saçındaki yapışkanlığı temizlerken, sürekli sızlanıyor – çoğunlukla Becca'yı utandırmak için, Holly'ye attığı kötü yan bakıştan anlaşılıyor – kötü nişan alan birine oral seks yapmış gibi görüldüğünü söylüyor, ama araba gitmiş.

Holly dondurmasını bitirir ve salıncak zincirlerine ters asılır, saçlarının uçlarının toprağa değmemesi için dikkat eder, diğerlerini baş aşağı ve yanlamasına izler. Julia dönme dolaba uzanmış, ayaklarıyla yavaşça döndürmektedir; dönme dolap, tembel ve düzenli bir ses çıkarır, yatıştırıcıdır. Selena, onun yanında karnı üstüne uzanmış, alışveriş çantasını boş boş karıştırıyor ve işi Jules'a bırakıyor. Becca tırmanma çerçevesine geçip, dondurmasını dilinin ucuyla hafifçe dokunarak, ne kadar süre dayanabileceğini görmek istiyor. Trafik sesleri ve erkeklerin bağırıışları çitlerin üzerinden sızıyor, güneş ve mesafeyle yumuşatılmış.

"On iki gün kaldı," diyor Becca ve diğerlerinin de bundan memnun olup olmadığını kontrol ediyor. Julia külahını kadeh gibi kaldırıyor; Selena matematik defteriyle ona çarpıyor.

Salıncak çerçevesinin yanındaki kocaman kağıt torba, Holly'nin zihninin bir köşesinde asılı kalır, düşünmese bile ona zevk verir. Yüzünü ve iki elini içine daldırmak, parmak uçlarında ve burnunun derinliklerinde o tertemiz yeniliği hissetmek istersin: köşeleri ezilmemiş parlak halka ciltli defter, kan akıtacak kadar keskin uzun uçlu zarif kalemler, her bir ölçü çizgisi temiz ve yıpranmamış geometri seti. Ve bu yıl başka şeyler de var: kurdeleyle sarılmış, kabarık sarı havlular; geniş sarı ve beyaz çizgili, plastik kaplı yumuşak nevresim.

Chip-chip-chip-churr, sıcaklığın içinden yüksek sesli küçük bir kuş cıvıldıyor. Hava beyaz ve kenarlardan içe doğru her şeyi yakıp kül ediyor. Selena, yukarı bakarak, sadece saçlarını yavaşça sallıyor ve gülümsüyor.

"Ağ torbalar!" Julia aniden, cızırtılı gökyüzüne doğru diyor. "Hmmm?"

Selena, elindeki fırça demetine doğru soruyor.

"Yurt sakinlerinin ekipman listesinde. 'Yurt içi çamaşır hizmeti için iki file çanta.' Bunları nereden bulacaksın? Ve bunlarla ne yapacaksın? Sanırım hiç file çanta görmedim bile."

"Çamaşırlarınızı bir arada tutmak için," diyor Becca. Becca ve Selena, hepsi on iki yaşındayken, başından beri yatılı okula gidiyorlar. "Böylece başkalarının iğrenç iç çamaşırlarıyla karşılaşmazsınız."

"Annem geçen hafta benimkini aldı," diyor Holly, doğrulurken. "Ona nereden aldığını sorabilirim," diyor ve bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, evdeki çamaşırların kurutucudan çıkan sıcak kokusunu, annesiyle birlikte çarşafı katlamak için salladıklarını, arka planda Vivaldi'nin çaldığını hissediyor. Birdenbire, korkunç bir an için yatılı okul düşüncesi içinde bir boşluk yaratıyor, göğsü çökene kadar onu emiyor. Annesi ve babasına bağırarak, kendilerini kollarına atmak ve sonsuza kadar evde kalmak için yalvarmak istiyor.

"Hol," der Selena nazikçe, dönme dolap onu geçerken gülümseyerek. "Harika olacak."

"Evet," diyor Holly. Becca onu izliyor, tırmanma çerçevesinin çubuğuna tutunmuş, aniden endişeyle diken diken olmuş. "Biliyorum."

Ve her şey geçiyor. Geriye sadece bir kalıntı kalıyor, havayı dolduruyor ve göğsünün içini dolduruyor: Hala fikrini değiştirmek için zamanın var, çok geç olmadan çabuk ol, koş koş koş eve kadar koş ve kafanı göm. *Chip-chip-churr*, diyor yüksek sesli küçük kuş, alaycı ve görünmez.

"Pencere kenarındaki yatağı ben istiyorum," diyor Selena.

"Hayır, olmaz," diyor Julia. "Hol ve ben odaların *nasıl olduğunu* bile bilmiyoruz, şimdi yer kapmak haksızlık olur. Oraya gidene kadar beklemelisin."

"

Selena, sıcak ve bulanık yaprak gölgeleri arasında yavaşça dönerken ona gülüyor. "Pencerenin nasıl olduğunu biliyorsun. Seç ya da seçme."

"Oraya vardığımda karar vereceğim. Kabullen."

Becca hala Holly'yi kaşlarını çatarak izliyor, dalgın dalgın külahını kemiriyor. "Julia'dan en uzak yatağı ben seçiyorum," diyor Holly. Üçüncü sınıflar dört kişilik odalarda kalıyor: dördü birlikte kalacak. "O boğulan bir bufalo gibi horluyor."

"Kes sesini, ben hiç horlamam. Ben narin bir peri prensesi gibi uyurum."

"Bazen hırıldıyorsun," diyor Becca, kendi cesaretine kızarak. "En son senin evinde kaldığımda, tüm odayı titreten bir ses *duyabiliyordum*," diyor Julia ona parmak işareti yapıyor, Selena gülüyor, Holly ona sırtlıyor ve bir hafta sonrasını iple çekiyor.

Chip-chip-churr, kuş bir kez daha, artık tembel, uykulu bir şekilde söylüyor. Ve kayboluyor.

Bölüm 1

Beni aramaya geldi. Çoğu insan kol mesafesinde durur. İhbar hattında kesik kesik bir mırıldanma, *95'te gördüm*, isim yok, sorarsan *tıkla*. Yanlış kasabadan yazdırılıp postalanmış bir mektup, kağıt ve zarf temizlenmişti. Onları istiyorsak, avlanmaya çıkmalıyız. Ama o: benim için gelen oydu.

Onu tanımadım. Merdivenlerden yukarı çıkmış, bir sıçrayışla ekip odasına doğru gidiyordum. Yaz gibi hissettiren bir Mayıs sabahı, resepsiyon pencerelerinden içeri sızan güneş, çatlak sıvalı odanın tamamını aydınlatıyordu. Kafamda bir melodi çalıyordu, ben de mırıldanıyordum.

Onu gördüm, tabii ki gördüm. Köşedeki çizik deri koltukta, kollarını kavuşturmuş, bacak bacak üstüne atmış sallanıyordu. Uzun platin rengi at kuyruğu; şık okul üniforması, yeşil ve lacivert etek, lacivert blazer. Birinin çocuğu, diye düşündüm, babasının onu dışçıye götürmesini bekliyor. Belki de müdürün çocuğu. Her neyse, benden daha zengin birinin çocuğu. Sadece blazerindeki arma değil; zarif duruşu, çenesini kaldırması, sanki burası onunmuş gibi, evrak işleriyle uğraşmak zorunda olmasa. Sonra yanından geçtim - patronun kızı olma ihtimaline karşı hızlıca başımı salladım - ve ekip odasının kapısına uzandım.

Beni tanıdı mı bilmiyorum. Belki de tanımadı. Altı yıl geçmişti, o zamanlar küçük bir çocuktı, kırmızı saçlarım dışında benimle ilgili dikkat çekici bir şey yoktu. Unutmuş olabilir. Ya da beni hemen tanımış, kendi nedenleriyle sessiz kalmış olabilir.

Yöneticimizin "Dedektif Moran, sizi görmek isteyen biri var" demesine izin verdi ve kalemle kanepeyi işaret etti. "Bayan Holly Mackey."

Yüzüme güneş ışığı vurdu, ben de hızla döndüm ve sonra: tabii ki. O gözleri tanımalıydım. Geniş, parlak mavi ve göz kapaklarının narin kavisleriyle ilgili bir şey: bir kedinin eğimi, eski bir tablodaki soluk mücevherli kız, bir sır. "Holly," dedim, elimi uzattım. "Merhaba. Uzun zaman oldu."

O gözler bir saniye boyunca kırpmadan beni baştan aşağı süzdü ve hiçbir tepki vermedi. Sonra ayağa kalktı. Hâlâ küçük bir kız gibi elimi sıktı ve çok çabuk çekildi. "Merhaba Stephen," dedi.

Sesi güzeldi. Net ve serindi, çizgi film karakterlerinin çıkardığı çılgılık gibi değildi. Aksanı: üst düzeydi, ama çarpık, çirkin bir zarafet değildi. Babası ona bunu yapmasına izin vermezdi. Eğer eve öyle gelseydi, blazerini çıkarır ve onu devlet okuluna gönderirdi.

"Senin için ne yapabilirim?"

Daha alçak sesle: "Sana verecek bir şeyim var."

Bu beni şaşkına çevirdi. Sabah saat dokuz on, üniforması üzerinde: fark edileceği bir okuldan kaçıyordu; bu, bir yıl gecikmiş bir teşekkür kartı meselesi değildi. "Evet?"

"Burada olmaz."

Yöneticimizin göz kırpması *mahremiyet* anlamına geliyordu. Bir genç kız, kendine dikkat etmelisin. Bir dedektifin çocuğu, iki kat daha dikkatli olmalısın. Ama Holly Mackey: onun istemediği birini getirirsen, o gün işin biter.

"Konuşabileceğimiz bir yer bulalım" dedim.

Ben Soğuk Davalar'da çalışıyorum. Tanıkları getirdiğimizde, bunun önemli olmadığını düşünmek isterler: gerçek bir cinayet soruşturması değil, silahlar ve kelepçelerle yapılan gerçek bir soruşturma değil, hayatınızı bir kasırga gibi altüst edecek bir şey değil. Bunun yerine, eski ve yumuşak, kenarları yıpranmış bir şey. Biz de onlara uyuyoruz. Ana sorgu odamız güzel bir dişçi muayenehanesinin bekleme odası gibi. Yumuşak kanepeler, jaluziler, köşeleri kıvrılmış dergilerin bulunduğu cam masa. Berbat çay ve kahve. Köşedeki video kamerayı veya bir dizi jaluzinin arkasındaki tek yönlü camı fark etmenize gerek yok, istemiyorsanız tabii, ve onlar istemiyorlar. Bu hiç acıtmayacak efendim, sadece birkaç dakika sürer ve sonra evinize gidirsiniz.

Holly'yi oraya götürdüm. Başka bir çocuk yol boyunca kıpır kıpır olur, kafasını sallardı, ama Holly için bunların hiçbiri yeni değildi. Koridorda sanki kendi evindeymiş gibi yürüdü.

Yolda onu izledim. Büyümekte çok başarılıydı. Ortalama boyda, ya da biraz daha kısaydı. İnce, çok inceydi, ama bu doğaldı: açlıktan ölmüş gibi görünmüyordu. Belki de vücut hatları oluşmaya başlamıştı. Şaşırtıcı bir güzellikte değildi, en azından henüz değil, ama çirkin de değildi – sivilce yoktu, diş teli yoktu, yüzü yana doğru çekilmemişti – ve gözleri onu diğer sarışın klonlardan farklı kılıyordu, iki kez bakmanıza neden oluyordu.

Onu döven bir erkek arkadaş mı? Onu taciz eden, tecavüz eden? Holly, cinsel suçlar bölümündeki bir yabancıya değil de bana mı geldi?

Sana verecek bir şey. Kanıt mı?

Görüşme odasının kapısını arkamızdan kapattı, bileğini hafifçe hareket ettirip kapıyı çarptı. Etrafına baktı.

Kamerayı açtım, düğmeye rahatça bastım. "Oturun" dedim.

Holly olduğu yerde kaldı. Kanepenin yeşil renkli kel bölgesini parmağıyla okşadı. "Bu oda öncekilerden daha güzel."

"Nasıl gidiyor?"

Hâlâ odanın etrafına bakıyordu, bana değil. "İyi. İyiyim. İyi." "Çay ister misin? Kahve?"

Kafasını salladı.

Bekledim. Holly, "Yaşlanmıştın. Eskiden öğrenci gibi görünürdün." dedi.

"Sen de eskiden röportajlara bebeğini getiren küçük bir çocuk gibi görünürdün. Clara, değil mi?" Bu sözümle başını bana çevirdi. "Bence ikimiz de yaşlandık."

İlk kez gülümsedi. Hafif bir gülümseme, hatırladığım gülümsemeyle aynıydı. O zamanlar bu gülümsemede acıklı bir şey vardı, her seferinde beni etkilerdi. Yine öyle oldu.

"Seni görmek güzel," dedi.

Holly dokuz, on yaşındayken bir cinayet davasında tanık olmuştu. Dava benim değildi, ama onunla konuşan bendim. İfadesini aldım, duruşmada tanıklık etmesi için onu hazırladım. Yapmak istemiyordu, ama yine de yaptı. Belki dedektif olan babası onu zorlamıştı. Belki. Dokuz yaşındayken bile, onu anlayabildiğimi hiç düşünmedim.

"Ben de," dedim.

Omuzlarını kaldıran hızlı bir nefes, kendine doğru bir baş sallama, sanki bir şey yerine oturmuş gibi. Okul çantasını yere attı. Başparmağını yakasının altına takarak, armasını bana doğru çevirdi. "Artık Kilda'ya gidiyorum," dedi. Ve beni izledi.

Sadece başımı sallamak bile beni küstah hissettirdi. St Kilda's: benim gibilerin duymaması gereken türden bir okul. Ölmüş genç bir adam olmasaydı, asla duymamış olurum.

Kızlar için özel, yeşil bir banliyö okulu. Rahibeler. Bir yıl önce, iki rahibe sabah erken saatlerde yürüyüşe çıkmış ve okul bahçesinin arka köşesindeki ağaçlıkta yatan bir çocuk bulmuşlar. İlk başta onun uyuduğunu, belki de sarhoş olduğunu düşünmüşler. Ona bir sürü küfür etmek, kimin değerli erdemini bozduğunu öğrenmek için heyecanlanmışlar. Rahibelerin gür sesleri: *Genç adam!* Ama o kıpırdamamış.

Christopher Harper, on altı yaşında, bir yol ve iki yüksek duvar ötedeki erkek okulundan. Gece bir saatte, biri kafasına vurmuştu.

Bir ofis bloğu inşa etmek için yeterli insan gücü, ipotekleri ödemek için yeterli fazla mesai, bir nehri barajlamak için yeterli kağıt. Şüpheli bir hademe, tamirci,

bir şey: elendi. Kurbanla kavga eden bir sınıf arkadaşı: elendi. Yerel olarak korkutucu görünen yerel yabancı uyruklular: elendi.

Sonra hiçbir şey. Başka şüpheli yok, Christopher'ın St Kilda'nın arazisinde olmasının bir nedeni yok. Sonra daha az fazla mesai, daha az adam ve daha fazla hiçbir şey. Kurban bir çocuk olduğu için bunu söyleyemezsiniz, ama dava kapandı. Bu zamana kadar, tüm o kağıtlar Cinayet Masası'nın bodrumundaydı. Er ya da geç, üstler medyadan baskı görecekti ve bu baskı, Last Chance Saloon'a adresli olarak kapımıza dayanacaktı.

Holly yakasını tekrar düzeltti. "Chris Harper'ı biliyorsun," dedi. "Değil mi?"

"Evet," dedim. "O zamanlar St Kilda'da mıydın?"

"Evet. Birinci sınıftan beri oradayım. Şimdi dördüncü sınıftayım."

Ve öylece bıraktı, her adımda beni çalıştırdı. Tek bir yanlış soru sorsam, o giderdi, ben de atılırdım: çok yaşlıydım, anlamayan başka bir işe yaramaz yetişkin. Dikkatlice seçtim.

"Yatılı mısın?"

"Son iki yıldır, evet. Sadece pazartesi cumaya. Hafta sonları eve gidiyorum."

O günü hatırlayamıyordum. "O gece orada mıydın?" "Chris'in öldürüldüğü gece."

Sinirli bir mavi parıltı. Babasının kızı: lafı dolandırmaya tahammülü yok, en azından başkalarından.

"Chris'in öldürüldüğü gece," dedim. "Oradaydın mı?"

"Orada değildim. Tabii ki. Ama okuldaydım, evet." "Bir şey gördün mü? Bir şey duydun mu?"

Yine sinirlenme, bu sefer daha şiddetli. "Bunu bana zaten *sordular*. Cinayet masası dedektifleri. Hepimize binlerce *kez* sordular."

"Ama o zamandan beri bir şeyler hatırlamış olabilirsin. Ya da bir şeyi gizli tutma konusunda fikrini değiştirmiş olabilirsin," dedim.

"*Aptal* değilim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Hatırladın mı?" Ayak parmaklarının ucunda duruyordu, kapıya doğru gitmeye hazırdı.

Taktik değiştir. "Chris'i tanıyor muydun?"

Holly sessizleşti. "Sadece çevreden. Okullarımız birlikte etkinlikler düzenler; insanları tanırırsın. Yakın falan değildik, ama gruplarımız birkaç kez birlikte takılmıştı."

"Nasıl biriydi?" Omuz

silkti. "Bir erkek."

"Ondan hoşlanıyor muydun?"

Yine omuz silkti. "Oradaydı."

Holly'nin babasını biraz tanıyorum. Frank Mackey, gizli polis. Ona doğrudan yaklaşırsan, kaçır ve yandan gelir; yandan yaklaşırsan, başını eğip saldırır. "Buraya, bilmemi istediğin bir şey olduğu için geldin. Kazanamayacağım tahmin oyunları oynamayacağım. Bana söylemek istediğinden emin değilsen, git ve emin olana kadar düşün. Şimdi eminsen, söyle."

Holly bunu onayladı. Neredeyse yine gülümsedi; bunun yerine başını salladı.

"Okulda bir pano var," dedi. "En üst katta, sanat odasının karşısında. Adı Gizli Yer. Eğer bir sırrın varsa, örneğin anne babanı sevmiyorsan ya da birinden hoşlanıyorsan, bunu bir karta yazıp oraya yapıştırabilirsin."

Neden böyle bir şey yapmak isteyeceklerini sormaya gerek yok. Genç kızlar: asla anlayamazsınız. Kız kardeşlerim var. Onları olduğu gibi bırakmayı öğrendim.

"Dün akşam, arkadaşlarımla sanat odasındaydık, bir proje üzerinde çalışıyorduk. Oradan ayrılırken telefonumu orada unuttum, ama ışıklar söndüğünde fark ettim, o yüzden alamadım. Bu sabah kahvaltıdan önce ilk iş olarak oraya gittim."

Çok fazla düzgün çıkıyordu; duraklama, göz kırpma, tökezleme yoktu. Başka bir kız olsaydı, saçmalık derdim. Ama Holly pratik yapmıştı ve babası vardı; bildiğim kadarıyla, eve geç kaldığı her seferinde babası ifadesini alıyordu.

"Tahtaya baktım," dedi Holly. Okul çantasına eğildi, çantayı açtı. "Tam geçerken."

Ve işte oradaydı: yeşil klasörün üzerinde tereddüt eden el. Yüzünü benden uzaklaştırıp çantaya dönük tuttuğu ekstra saniye, onu gizlemek için at kuyruğu sallanıyordu. Benim beklediğim sinirlilik. Sonuçta, dondurma kadar soğukkanlı ve pürüzsüz değildi.

Sonra doğruldu ve yine boş bir ifadeyle gözlerime baktı. Elini kaldırdı, yeşil klasörü uzattı. Dokunur dokunmaz bıraktı, o kadar hızlıydı ki neredeyse düşürüyordu.

"Bu tahtadaydı."

Klasörün üzerinde "Holly Mackey, 4L, Sosyal Farkındalık Çalışmaları" yazıyordu. İçinde şeffaf plastik bir zarf vardı. Zarfın içinde bir köşeye düşmüş bir raptiye ve bir kart vardı.

Holly'nin yüzünü tanıdığımdan daha hızlı tanıdım. Haftalarca her gazetenin manşetinde, her televizyon ekranında, her departmanın

bülteninde yer almıştı.

Bu farklı bir çekimdi. Sonbahar sarısı yaprakların bulanıklığına karşı omzunu döndürürken yakalanmış, ağzı gülümsemeyle açılmıştı. Yakışıklıydı. Parlak kahverengi saçları, erkek müzik grubu tarzında öne doğru taranmış, dış kenarları aşağı doğru eğimli kalın koyu kaşları, ona köpek yavrusu gibi bir görünüm veriyordu. Temiz bir cilt, pembe yanaklar; elmacık kemiklerinde birkaç çil, çok fazla değil. Zaman olsaydı güçlü bir çeneye sahip olacaktı. Gözlerini ve burnunu kırıştıran geniş bir gülümseme. Biraz kendini beğenmiş, biraz tatlı. Genç, *genç* kelimesini duyduğunuzda aklınıza gelen her şey. Yaz aşkı, küçük kardeşin kahramanı, top mermisi.

Yüzünün altında, mavi tişörtünün üzerinde yapıştırılmış: bir kitaptan kesilmiş, fidyeye notu gibi aralıklı kelimeler. Düzgün kenarlar, yakından kesilmiş.

Onu kimin öldürdüğünü biliyorum

Holly beni sessizce izliyordu.

Zarfı ters çevirdim. Her yerde fotoğraflarınızı basmak için satın alabileceğiniz türden düz beyaz bir kart. Yazı yok, hiçbir şey yok.

"Ona dokundun mu?" dedim.

Gözleri tavana dikilmiş. "Tabii ki dokunmadım. Sanat odasına girip bunu" – zarfı – "ve bir balsa bıçağı aldım. Bıçakla raptiyeyi çıkardım ve kartı ve raptiyeyi zarfa koydum."

"Aferin. Sonra ne oldu?"

"Odamıza dönene kadar gömleğimin içine koydum, sonra da klasöre koydum. Sonra kendimi hasta hissettiğimi söyledim ve yatağıma döndüm. Hemşire geldiğinde, gizlice dışarı çıkıp buraya geldim."

"Neden?" diye sordum.

Holly kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Çünkü sizin *bunu bilmek* isteyeceğinizi düşündüm. Eğer umursamıyorsanız, onu atabilirsiniz, ben de onlar benim gittiğimi fark etmeden okula geri dönebilirim."

"Umursuyorum. Bunu bulduğuna çok sevindim. Sadece neden öğretmenlerinden birine ya da babana götürmediğini merak ediyorum."

Duvar saatine bir göz attım, yolumun üzerinde video kamerayı gördüm. "Kahretsin. Bu bana bir şeyi hatırlattı. Hemşire teneffüste yine gelecek ve ben orada olmazsam, *çok kızacaklar*. Okulu arayıp, benim babam olduğunu ve benim seninle olduğumu söyleyebilir misin? Büyükbabamın ölüm döşeğinde olduğunu ve sen bana haber vermek için aradığında, kimseye söylemeden kaçtığımı, çünkü *duygularım* hakkında konuşmak için rehberlik danışmanına gönderilmek istemediğimi söyle."

Her şey yolunda gitti. "Şimdi okulu arayacağım. Ama senin baban olduğumu söylemeyeceğim." Holly sinirli bir şekilde içini çekti. "Sadece bize iletmek istediğin bir şey olduğunu ve doğru şeyi yaptığını söyleyeceğim. Bu seni beladan kurtarır. Tamam mı?"

"Her neyse. En azından onlara bu konuyu konuşmamın yasak olduğunu söyleyebilir misin?"

Böylece beni rahatsız etmeyecekler mi?

"Sorun değil." Chris Harper hala bana gülüyordu, omuzlarının hareketinde Dublin'in yarısını besleyecek kadar enerji vardı. Onu tekrar klasöre koyup kapattım. "Bunu kimseye söyledin mi? En iyi arkadaşına mesela? Söylediysen sorun değil, sadece bilmem gerekiyor."

Holly'nin elmacık kemiğinin kıvrımından aşağı kayan bir gölge, ağzını daha yaşlı, daha karmaşık hale getirdi. Sesinin altına bir şey katmanladı. "Hayır. Kimseye söylemedim."

"Tamam. Bu aramayı yapacağım, sonra ifadenizi alacağım. Ebeveynlerinizden birinin de katılmasını ister misiniz?"

Bu onu kendine getirdi. "Tanrım, hayır. Birinin oturması mı gerekiyor? Sadece sen yapamaz mısın?"

"Kaç yaşındasın?"

Yalan söylemeyi düşündü. Sonra vazgeçti. "On altı."

"Uygun bir yetişkinin olması gerekiyor. Seni korkutmamam için."

"Beni korkutmuyorsun."

Hadi canım. "Biliyorum, evet. Yine de. Burada bekle, istersen kendine bir fincan çay yap. İki dakikaya dönerim."

Holly kanepeye çöktü. Bacaklarını kısıtıp kollarını etrafına doladı. At kuyruğunun ucunu öne doğru çekti ve ısırmaya başladı. Bina her zamanki gibi kaynıyordu, ama o üşüyor gibiydi. Benim çıkışıma bakmadı.

Cinsel Suçlar, iki kat aşağıda, bir sosyal hizmet uzmanı hazırda bekliyor. Onu içeri aldım, Holly'nin ifadesini aldım. Koridorda kadına, Holly'yi St Kilda'ya geri götürür müsün diye sordum – Holly bana bunun için öfkeyle baktı. "Böylece okulun, bizimle birlikte olduğunu kesin olarak bilir; sadece erkek arkadaşını aramak için gelmedin. Seni zahmetten kurtarır." dedim. Bakışları, kimseyi kandıramadığımı söylüyordu.

Bana bundan sonra ne olacağını, o kartla ne yapacağımızı sormadı. O daha iyi biliyordu. Sadece "Görüşürüz" dedi.

"Geldiğin için teşekkürler. Doğru olanı yaptın."

Holly cevap vermedi. Sadece bana yarı alaycı, yarı ciddi bir gülümseme ve küçük bir el sallama ile karşılık verdi.

Koridorda düz bir şekilde uzaklaşan kadını izliyordum, sosyal hizmet uzmanı onun yanında konuşmaya çalışarak yan yan yürüyordu, o zaman fark ettim: benim soruma hiç cevap vermemişti. Rollerblader gibi zarif bir şekilde yoldan saptı ve yoluna devam etti.

"Holly."

Çantasının askısını omzuna çekerek döndü. Dikkatliydi. "Sana daha önce sorduğum şey. Neden bunu bana getirdin?"

Holly beni süzdü. O bakış rahatsız ediciydi, sanki bir tablodan sana bakan bir bakış gibi.

"Daha önce," dedi. "Bütün yıl boyunca herkes *parmak uçlarında* yürüyordu. Sanki tek bir yanlış kelime söylerlerse, sinir krizi geçirip *köpürerek* deli gömleği giydirilip götürülecekmişim gibi. Babam bile... Hiç umursamıyormuş gibi davranıyordu, ama onun sürekli endişelendiğini görebiliyordum. Sadece, *ahhh!*" Saf öfkenin dış gıcırdatma sesi, eller sertçe yıldız şeklinde açılmıştı. "Benim kendimi *tavuk* sanmaya başlayacağımı düşünmeyen tek kişi sendin. Sen sadece, *tamam, bu berbat bir durum, ama ne var ki, insanlara her zaman daha kötü şeyler olur ve onlar hayatta kalır. Şimdi bunu halledelim, diyordun.*"

Genç tanıklara karşı duyarlılık göstermek çok çok önemlidir. Atölye çalışmaları ve her şey var; şansımız yaver giderse PowerPoint sunumları da. Ben çocukluğumu hatırlıyorum. İnsanlar bunu unutuyor. Biraz duyarlılık: harika. Biraz daha fazla, muhteşem. Biraz daha fazla, hayal kuruyorsun.

"Tanık olmak berbat bir şey. Herkes için. Sen çoğu kişiden daha iyi başardın." dedim.

Bu sefer gülümsemede alaycılık yoktu. Başka şeyler vardı, bolca, ama alaycılık yoktu. "Okulda onlara benim tavuk olmadığımı açıklayabilir misiniz?" Holly, şaşkınlığını gizlemek için aşırı duyarlı davranan sosyal hizmet görevlisine sordu. "Birazcık bile mi?" Ve gitti.

Benim hakkımda bir şey var: Planlarım var.

Holly ve sosyal hizmet görevlisine veda ettikten sonra ilk yaptığım şey, sistemde Harper davasını araştırmak oldu.

Soruşturmayı yürüten dedektif: Antoinette Conway.

Cinayet masasında çalışan bir kadın skandal olarak değerlendirilmemeli, hatta bahsedilmemeli bile. Ama eski kafalı erkeklerin çoğu eski usul; gençlerin çoğu da

de öyle. Eşitlik kağıt üzerinde var, tırnağınızla kazıyın. Söylentilere göre Conway bu işi biriyle yatarak almış, sembolik kutuları işaretleyerek almış – orada ekstra bir şey var, soluk tenli, patates suratlı İrlandalı olmayan bir şey: solgun ten, belirgin burun ve elmacık kemikleri, mavi-siyah parlak saçlar. Söylentilere göre, tekerlekli sandalyede olmasaydı, şimdiye kadar komisyon üyesi olacaktı.

Conway'i, ünlü olmadan önce tanıyordum. Eğitim kolejinde, benden iki sınıf gerideydi. Uzun boylu, saçları sertçe geriye taranmış bir kızdı. Koşucu gibi yapılı, uzun uzuvları ve uzun kasları vardı. Çenesi her zaman dik, omuzları her zaman geriye doğru. Conway'in ilk haftasında birçok erkek onun etrafında dolanıyordu: sadece ona alışmasına yardım etmeye çalışıyorlardı, arkadaşça davranmak güzeldi, nazik olmak güzeldi, aynı görünmeyen kızların aynı muameleyi görmemesi sadece bir tesadüftü. Erkeklerle ne dediği bilinmez, ama ilk haftadan sonra ona asılmayı bıraktılar. Onun yerine ona pislik gibi davrandılar.

Eğitimde benden iki yıl gerideydi. Bir yıl geriden üniformasını çıkardı. Murder'ı Cold Cases'i yaptığım zaman yaptım.

Soğuk Davalar iyi. Benim gibi bir adam için çok iyi: işçi sınıfından bir Dub, ailemde çiraklık yerine Leaving Cert'e giden ilk kişi. Yirmi altı yaşında üniformamı çıkardım, yirmi sekiz yaşında Genel Dedektif Birimi'nden ayrılıp Vice'a geçtim – Holly'nin babası benim için orada bir şeyler söyledi. Otuz yaşına girdiğim hafta Soğuk Davalar'a girdim, kimsenin bir şey söylemediğini umuyordum, ama söylemiş olmalarından korkuyordum. Şimdi otuz iki yaşındayım. Yükselmeye devam etme zamanı.

Soğuk Davalar iyi. Cinayet daha iyi.

Holly'nin babası, istesem bile benim için orada bir şeyler söyleyemez. Cinayet masası şefi ondan nefret ediyor. O da benden hoşlanmıyor.

Holly'nin tanıdığım olduğu o davada: Tutuklamayı ben yaptım. Uyarıda bulundum, kelepçeleri taktım, tutuklama raporunu imzaladım. Ben sadece bir yardımcıydım, karşıma çıkan değerli her şeyi teslim etmeliydim; iyi bir çocuk gibi olay odasına geri dönüp, hiçbir şey görmemiş gibi ifadeler yazmalıyım. Yine de tutuklamayı ben yaptım. Bunu hak etmiştim.

Hakkımda bir şey daha: Fırsatı gördüğümde değerlendiririm.

O tutuklama, Frank Mackey'i kenara itmemele birlikte, beni Genel Birim'den çıkardı. O tutuklama, bana Soğuk Davalar'da bir şans verdi. O tutuklama, beni Cinayet Birimi'nden uzaklaştırdı.

Kelepçelerin tıklamasını duydum. *İstemediğiniz sürece hiçbir şey söylemek zorunda değilsiniz* ve Cinayet Masası'nın

lanet listesinde olduğumu biliyordum. Ama yakalamayı teslim etmek beni çıkmaz sokağa sokacak, on yıllar boyunca başkalarının hiçbir şey görmediklerine dair ifadeleri yazarak geçirecektim. *Söylediğiniz her şey yazılı olarak kaydedilecek ve delil olarak kullanılabilir.* Tık.

Fırsatını görürsen, değerlendir. O kilidin bir gün tekrar açılacağından emindim.

Yedi yıl geçti ve gerçek ortaya çıkmaya başladı.

Cinayet, safkan bir ahırdır. Cinayet, parlaklık ve göz kamaştırıcılıktır, keskinleştirilmiş kaslar gibi pürüzsüz bir dalgalanmadır, nefesinizi keser. Cinayet, kolunuzdaki bir markadır, elit bir ordu biriminin, bir gladyatörünki gibi, tüm hayatınız boyunca şunu söyler: *Bizden biri. En iyisi.*

Cinayeti istiyorum.

Kartı ve Holly'nin ifadesini Antoinette Conway'e bir notla gönderebilirdim, hikaye biterdi. Daha da iyisi, Holly o kartı çıkardığı anda onu arayıp ikisini de teslim edebilirdim.

Hiç şans yoktu. Bu benim şansımdı. Bu benim tek ve tek şansımdı.

Harper davasındaki ikinci isim: Thomas Costello. Cinayet masasının eski emektarı. Ekipte birkaç yüz yıl çalışmış, birkaç aydır emekli. Cinayet masasında bir yer açıldığında, ben bilirim. Antoinette Conway henüz yeni bir ortak seçmemişti. Hâlâ tek başına çalışıyordu.

Gidip patronumu buldum. Ne yaptığımı anlamamıştı ama bizim için ne kadar önemli olduğunu, yüksek profilli bir davaya dahil olmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Gelecek yılın bütçesi için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Beni de seviyordu ama özleyecek kadar değil. Conway'e Happy Wednesday kartını şahsen vermek için Murder'a gitmeme bir itirazı yoktu. Acele dönmeme gerek yoktu, dedi patron. Cinayet Masası beni bu davada istiyorsa, alabilirlerdi.

Conway beni istemeyecekti. Zaten beni alacaktı.

Conway bir görüşme yapıyordu. Cinayet Masası odasındaki boş bir masaya oturdum, arkadaşlarla sohbet ettim. Çok fazla sohbet edemedik, Cinayet Masası meşguldü. Oraya girdiğinizde kalp atışlarınızın hızlandığını hissedersiniz. Telefonlar çalışıyor, bilgisayarlar tıklıyor, insanlar girip çıkıyor; aceleci değil, ama hızlı. Ama içlerinden birkaçı bana bir iki şaka yapmak için zaman ayırdı. Conway'i mi istiyorsun? Onun bir şeyler aldığını düşündüm, tamam, bütün hafta kimseyi sıkıştırmadı; ama bir erkekten aldığını hiç düşünmemiştim. Takım için fedakarlık yaptığın için teşekkürler dostum. Aşlarını oldun mu? Gimp kıyafetini aldın mı?

Hepsi benden birkaç yaş büyüktü, hepsi biraz daha şık giyinmişti. Gülümsedim ve ağzımı kapalı tuttum, aşağı yukarı.

"Onun kırmızı saçlıları sevdiğini hiç tahmin etmezdim."

"En azından benim saçım var dostum. Kimse kel bir aptalı sevmez."

"Benim evde bunu seven muhteşem bir hatun var."

"Dün gece öyle dememişti." Aşağı yukarı.

Antoinette Conway bir avuç kağıtla içeri girdi, dirseğiyle kapıyı çarptı. Masasına doğru yöneldi.

Hâlâ aynı adımlarla, ya ayak uydur ya da siktir git. Benim kadar uzundu – 1,80 metre – ve bu bilerek yapılmıştı: bunun 5 santimi kare topukluydu, ayak parmaklarını ezip geçiyordu. Siyah pantolonlu takım elbise, ucuz değil, keskin ve dar kesim; uzun bacaklarının, sıkı kalçasının şeklini gizlemeye hiç çaba göstermiyordu. Ekip odasını geçerken, *"Bunu sorun mu ediyorsun?"* dedi, yarım düzine farklı şekilde.

"İtiraf etti mi, Conway?"

"Hayır."

"Tsk. Yeteneğini kaybediyorsun."

"O şüpheli değil, gerizekalı."

"Bunun seni durdurmasına izin mi verdin? Hayalarına iyi bir tekme at, Bob amcan olur: itiraf eder."

Sadece normal bir gel-git değil. Havada bir gerginlik, keskin bir kenar. Bunun onunla mı, yoksa sadece o günle mi, yoksa ekiple mi ilgili olduğunu anlayamadım. Cinayet farklıdır. Ritmi daha hızlı ve daha serttir; ip daha yüksek ve daha dardır. Bir adım yanlış atarsan, gidersin.

Conway sandalyesine oturdu ve bilgisayarında bir şeyler aramaya başladı.

"Erkek arkadaşın geldi, Conway." O bunu görmezden geldi.

"Öpüşmeye gelmedi mi?"

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Şakacı bana başparmağını gösterdi. "Senin."

Conway bana sert bir bakış attı. Soğuk, karanlık gözler, milimetre bile ödün vermeyen dolgun dudaklar. Makyajsız.

"Evet?"

"Stephen Moran. Soğuk Davalar." Kanıt zarfını masasının üzerine uzattım. Eğitim sırasında onu taciz edenlerden biri olmadığım için Tanrı'ya şükrettim. "Bu bugün bana geldi."

Kartı gördüğünde yüzünde hiçbir değişiklik olmadı. Her iki tarafını da inceleyerek, ifadeyi okudu. Holly'nin adına geldiğinde "O" dedi.

"Onu tanıyor musun?"

"Geçen yıl birkaç kez sorguladım. O küstah küçük sürtükten hiçbir şey öğrenemedim. O okulda hepsi öyle ama o en kötülerinden biriydi. Diş çekmek gibiydi."

"Sence bir şey biliyor muydu?" dedim.

Keskin bir bakış, ifade kağıdını kaldırdı. "Bu nasıl eline geçti?"

"Holly Mackey, 2007'de çalıştığım bir davada tanık olmuştu. İyi anlaşmıştık. Görünüşe göre, düşündüğümde de iyi anlaşmışız."

Conway kaşlarını kaldırdı. Davayı duymuştu. Bu da benim hakkımda bir şeyler duyduğu anlamına geliyordu. "Tamam," dedi. Ses tonunda hiçbir şey yoktu. "Teşekkürler."

Sandalyesini benden uzaklaştırdı ve telefonuna yumruk attı. Ahizeyi çenesinin altına sıkıştırdı ve sandalyesine yaslanarak tekrar okudu.

Annem Conway'i sert *biri olarak* tanımlardı. *Antoinette'i* ve çenesini aşağı indirip yan bakışını: *biraz sert*. Kişiliğini kastetmiyordu, ya da sadece onu kastetmiyordu; nereden geldiğini ve ne olduğunu kastetmişti. Aksanı ve bakışları bunu gösteriyordu. Dublin, şehir merkezi; belki de benim büyüdüğüm yerden birkaç adım uzaklıkta, ama yine de kilometrelerce uzaktaydı. Yüksek binalar. IRA hayranı grafiti ve işeme çukurları. Uyuşturucu bağımlıları. Hayatlarında hiç sınavı geçmemiş, ama işsizlik maaşı hesaplamalarının her ayrıntısını ezbere bilen insanlar. Conway'in kariyer seçimini onaylamayacak insanlar.

Sertliği seven insanlar var. Bunun havalı olduğunu, sokak kültürü olduğunu, kendilerine de bulaşacağını ve tüm iyi argo kelimeleri kullanabileceklerini düşünüyorlar. Sertlik, onun kıyısında büyüdüğünüzde, tüm aileniz selin üzerinde başlarını tutmak için deli gibi kürek çekerken o kadar da seksi görünmüyor. Ben yumuşaklığı severim, kadife gibi yumuşaklığı.

Kendime hatırlattım: Conway'in en iyi arkadaşı olmaya gerek yok. Sadece patronunun dikkatini çekecek kadar yararlı ol ve yoluna devam et.

"Sophie. Ben Antoinette." Sevdiği biriyle konuşurken ağzı gevşerdi; sanki bir meydan okuma gibi, ağzının köşesi her şeye hazır bir kıvrım alırdı. Bu onu daha genç gösterir, cesaretin varsa barda sohbet etmeye çalışacağın biri haline getirirdi. "Evet, iyiyim. Sen? ... Sana bir fotoğraf göndereceğim... Hayır, Harper davası. Parmak izlerine ihtiyacım var, ama

bana gerçek fotoğrafa da bakabilir misin? Neyle çekildiğini, ne zaman çekildiğini, nerede çekildiğini, neye basıldığını kontrol et. Bana verebileceğin her şeyi." Zarfı yaklaştırdı. "Ve üzerinde kelimeler var. Kesilmiş kelimeler, fide notu gibi. Nereden kesildiklerini anlayabilir misin?

... Evet, biliyorum. Bana bir mucize yarat. Görüşürüz."

Telefonu kapattı. Cebinden akıllı telefonunu çıkardı ve kartın fotoğraflarını çekti: n, arkası, yakından, uzaktan, detayları. Köşedeki yazıcıya gidip fotoğrafları bastırdı. Masasına döndüğünde beni gördü.

Bana bakakaldı. Ben de ona baktım.

"Hala burada mısın?"

"Bu konuda seninle çalışmak istiyorum" dedim.

Hafıe güldü. "Eminim yledir." Koltuğuna geri oturdu, masa çekmecesinde bir zarf buldu.

"Holly Mackey ve arkadaşlarıyla hiçbir yere varamadığını kendin söyledin. Ama o beni yeterince seviyor ya da bana yeterince güveniyor ki bana bunu getirdi. Ve benimle konuşursa, arkadaşlarını da benimle konuşmaya ikna eder."

Conway bunu düşündü. Sandalyesini bir yandan diğer yana salladı.

"Kaybedecek neyin var?" diye sordum.

Belki de aksanı etkili oldu. Çoğu polis çiftliklerden, küçük kasabalardan gelir; herkesin Ballybumfuck olduğunu bildiği halde kendilerini evrenin merkezi sanan ukala Dubs'ları sevmezler. Ya da belki de benim hakkımda duyduğu şeyleri beğendi. Her halükarda:

Zarfin zerine bir isim karaladı, kartı içine koydu. "Okula gidip, bu panoya bakacağım, birkaç kişiyle konuşacağım. İstersen sen de gelebilirsin. Bana yararın olursa, bundan sonra ne olacağını konuşabiliriz. Yararın olmazsa, Cold Cases'e geri dönebilirsin."

Evet! demekten daha iyisini biliyordum. "Kulağa hoş geliyor."

"Annene arayıp eve gelmeyeceğini söylemen gerekmiyor mu?" "Amcam hikayeyi biliyor. Sorun değil."

"Tamam," dedi Conway. Sandalyesini geri itti. "Yolda sana durumu anlatırım. Arabayı ben srerim."

Kapıdan çıkarken arkamızdan biri düşük sesle ıslık çaldı. Kıkırdama sesleri duyuldu. Conway arkasına bakmadı.

Bölüm 2

Eylül ayının ilk Pazar öğleden sonra, yatılı öğrenciler St Kilda's'a geri dönerler. Gökyüzü, resimdeki bir köşede uçan kuşların V şeklindeki izleri dışında, hala yazın temiz mavisiyle kaplıdır. Üçlü ünlem işaretleri atarak ve koridorlarda zıplayarak kucaklaşarak gelirler; koridorlar rüya gibi yaz boşluğu ve taze boya kokar. Bronzlaşmış tenleri, tatil hikayeleri, yeni saç kesimleri ve yeni büyümüş göğüsleri ile gelirler; bu da onları ilk başta en yakın arkadaşlarına bile garip ve mesafeli gösterir. Ve bir süre sonra Bayan McKenna'nın hoş geldiniz konuşması biter, çaydanlıklar ve lezzetli kurabiyeler kaldırılır; ebeveynler kucaklaşır ve ödevler ve inhalerler hakkında son dakika uyarılarında bulunur, birkaç birinci sınıf öğrencisi ağlar; unutulmuş son eşyalar geri getirilir ve arabaların sesleri yolun sonunda kaybolur ve dış dünyaya karışır. Geriye sadece yatılı öğrenciler, matron ve kısa çöp çeken birkaç personel ve okul kalır.

Holly'nin başına çok fazla yeni şey geliyor, yapabileceği en iyi şey ayak uydurmak, ifadesiz bir yüz takınmak ve er ya da geç bunun gerçek olmaya başlamasını ummak. Valizini, yatılı öğrencilerin kaldığı kanadın tanıdık olmayan karo koridorlarında sürükleyerek, tekerleklerin vızıltısı yüksek köşelerde yankılanarak, yeni yatak odasına ulaştı. Sarı havlularını kancasına asmış ve hala düzgünce katlanmış ve plastik ambalaj kokan sarı-beyaz çizgili yorganı yatağına sermiş. O ve Julia pencere kenarındaki yatakları almışlar; sonuçta Selena ve Becca onlara ilk seçme hakkını vermişler. Pencereden, bu yeni açıdan, bahçe farklı görünüyor: hızlı olursanız keşfedilmeye hazır, ortaya çıkıp kaybolan köşelerle dolu gizli bir bahçe.

Kantin bile yeni bir yer gibi geliyor. Holly öğle yemeğinde buraya alışkındır, herkes masaların üzerinden bağırarak, bir eliyle yemek yerken diğer eliyle mesajlaşarak, gürültü ve telaşla tavana kadar kaynar. Akşam yemeği vaktine gelindiğinde, geliş telaşı dinmiş ve yatılı öğrenciler uzun, boş Formica masaların arasında küçük gruplar halinde toplanmış, köfteleri ve salatalarının üzerine yayılmış, havada amaçsızca dolaşan fısıltılarla konuşuyorlar. Işık öğle yemeğine göre daha loş ve oda bir şekilde daha güçlü kokuyor, pişmiş et ve sirke kokusu, lezzetli ve mide bulandırıcı arasında bir yerde.

Herkes bunu fısıldayarak konuşmuyor. Joanne Heffernan, Gemma Harding, Orla Burgess ve Alison Muldoon iki masa ötede oturuyorlar, ama Joanne, odadaki herkesin onun söylediği her kelimeyi duymak istediğini varsayıyor ve yanıldığında bile çoğu insan ona bunu söylemeye cesaret edemiyor. "Merhaba, *Elle* dergisinde yazıyordu, okumuyor musun? Bu ürün gerçekten harika olmalı, ve kabul edelim, kötü olmak istemem ama harika bir peeling ürününe ihtiyacın var, değil mi Orls?"

"Tanrım," diyor Julia, yüzünü buruşturup Joanne'nin oturduğu taraftaki kulağını ovuşturarak. "Kahvaltıda o kadar gürültücü olmadığını söyle. Ben sabahları pek uyanık değilim."

"Peeling nedir?" diye sorar Becca.

"Ciltle ilgili bir şey," diyor Selena. Joanne ve diğerleri, dergilerde yüzünüze, saçınıza ve selülitlerinize yapmanız gereken her şeyi yapıyorlar.

"Bahçecilikle ilgili bir şey gibi geliyor."

"Kitle imha silahı gibi geliyor," diyor Julia. "Ve onlar emirleri uygulayan droid eksfoliyasyon ordusu. Eksfoliyasyon yapacağız."

Dalek sesini kasten yeterince yüksek tutuyor ki Joanne ve diğerleri birden dönüyorlar, ama o sırada Julia bir çatal dolusu eti havaya kaldırmış ve Selena'ya, Joanne'in hiç aklına gelmemiş gibi, içinde gözbebekleri olması gerekip gerekmediğini soruyor. Joanne'in gözleri boş ve soğuk bir şekilde etrafı tarıyor; sonra paparazziler izliyormuş gibi saçlarını savurarak geri dönüyor ve yemeğini karıştırmaya başlıyor.

"Peeling yapacağız," diyor Julia monoton bir sesle, sonra aniden kendi sesiyle: "Evet, Hol, sormak istedim, annen o file çantaları buldu mu?" Hepsi gülmek için kendilerini zor tutuyorlar.

Joanne, "Affedersin, bana bir şey mi *dedin*?" diye tersler.

"Valizimde," der Holly Julia'ya. "Valizimi boşaltınca, ben... Kim, beni mi kastediyorsun?"

"Her kim olursa. Bir *sorun* mu var?"

Julia, Holly ve Selena boş boş bakıyorlar. Becca, korku ve heyecanın bir kahkaha olarak patlamasını önlemek için ağzına patates tıktırıyor.

"Köfteler berbat mı?" diye sorar Julia. Bir saniye sonra gülmeye başlar.

Joanne de güler, Daleklerin geri kalanı da güler, ama gözleri soğuk kalır. "Komiksin," der.

Julia burnunu kırıstırır. "Awww, teşekkürler. Memnun etmek istiyorum."

"Bu iyi bir fikir," diyor Joanne. "Hedefine devam et," diyor ve yemeğine geri dönüyor.

"Biz peeling yapacağız..."

Bu sefer Joanne onu neredeyse yakalıyor. Selena tam zamanında içeri giriyor – "İhtiyacınız olursa fazladan file çantalarım var"; yüzü kıkırdamaktan buruşmuş, ama sırtı Joanne'e dönük ve sesi sakın ve kendinden emin, gülme izi yok. Joanne'in lazer gibi bakışları onları ve masaları tarıyor, cesaret edebilecek birini arıyor.

Becca yemeğini çok hızlı yemiştir: içinden kocaman bir geçirme patlar. Yüzü kıpkırmızı olur, ama bu diğer üçüne çaresizce aradıkları bahaneyi verir: birbirlerine sarılırlar, yüzleri neredeyse masaya değecek kadar eğilirler ve kahkahalarla gülmeye başlarlar. "Tanrım, resmen iğrençsiniz," diyor Joanne, burnu havada, dudakları kıvrılmış, arkasını dönerek - onun çetesi, iyi eğitilmiş, hemen ona uyup dudaklarını kısıyor. Bu da kahkahaları daha da şiddetlendiriyor. Julia'nın burnuna köfte kaçıyor, yüzü kıpkırmızı oluyor ve onu kağıt peçeteye gürültüyle üfleyerek çıkarmaya çalışıyor, diğerleri ise neredeyse sandalyelerinden düşüyor.

Kahkahalar sonunda dinince, kendi cesaretlerinin farkına varırlar. Joanne ve çetesiyle her zaman iyi geçinmişlerdir. Bu da çok akıllıca bir davranıştır.

"O neydi öyle?" Holly, Julia'ya alçak sesle sorar.

"Ne? O aptal cilt meselesini anlatmayı kesmeseydi, kulak zarlarım eriyip gidecekti. Ve merhaba: işe yaradı." Dalekler tepsilerinin üzerine eğilmiş, etrafa şüpheli bakışlar atıyor ve seslerini gösterişli bir şekilde alçak tutuyorlar.

"Ama onu kızdıracaksın," diye fısıldadı Becca, gözlerini kocaman açarak.

Julia omuz silkiyor. "Ne olmuş yani? Ne yapacak, beni idam mı edecek? Birinin beni kölesi yaptığını kaçırdım mı?"

"Sakin ol, hepsi bu," diyor Selena. "Joanne ile kavga etmek istiyorsan, bütün yıl vaktin var. Bu gece olmak zorunda değil."

"Ne var bunda? Hiçbir zaman en iyi arkadaş olmadık ki."

"Hiç *düşman* da olmadık. Ve şimdi onunla yaşamak zorundasın." "Aynen öyle," der Julia, tepsisini çevirerek meyve salatasına ulaşır.

"Sanırım bu yılı keyifle geçireceğim."

Yüksek bir duvar, yapraklı bir cadde ve bir başka yüksek duvarın ötesinde, Colm'un pansiyoncuları da geri dönmüş. Chris Harper kırmızı yorganını yatağına, kıyafetlerini gardırobuna atmış, yeni kaba ve kalın sesiyle okul şarkısının müstehcen versiyonunu söylüyor,

oda arkadaşları da ona katılıp hareketler ekleyince sırtıyor. Yatağının üzerine birkaç poster yapıştırmış, yeni çerçeveli aile fotoğrafını yatağının yanındaki masaya koymuş; umut dolu plastik poşeti eski bir havluya sarmış ve valizinin derinliklerine koymuş, valizi dolabın en üstüne itmiş. Aynada saçlarının ön kısmını kontrol etti ve Finn Carroll ve Harry Bailey ile akşam yemeğine doğru koşarak gitti. Üçü de bağılıyor, çok yüksek sesle gülüyor ve tüm koridoru kaplıyorlardı, yaz boyunca kimin en güçlü olduğunu görmek için deneme amaçlı güreşiyorlardı. Chris Harper bu yıl için tamamen hazırды, sabırsızlanıyordu; planları vardı.

Yaşamak için sekiz ay iki haftası kaldı.

Meyve salatalarını bitirip tepsilerini rafa koyduklarında Julia, "Şimdi ne yapacağız?" diye sorar. Gizemli iç mutfaktan bulaşık yıkama sesleri ve Polonya dili olabilecek bir dilde bir tartışma sesi gelir.

"Ne istersek onu yapıyoruz," diyor Selena, "ders çalışma saatine kadar. Bazen alışveriş merkezine gidiyoruz, ya da Colm'un arkadaşları rugby maçı yapıyorsa onu izlemeye gidiyoruz, ama önümüzdeki hafta sonuna kadar okuldan çıkamıyoruz. Bu yüzden ortak salona gidebiliriz, ya da..."

Becca'nın yanında, şimdiden dış kapıya doğru yöneliyor. Holly ve Julia da onları takip ediyor.

Dışarısı hala aydınlık. Bahçe, uzayıp giden yeşil katmanlarla kaplı. Şimdiye kadar bu alan Holly ve Julia'nın girmesi yasak bir bölgeydi; tam olarak yasak değil, ama gündüz öğrencileri için tek fırsat öğle yemeği saatleriydi ve hiç zamanları yoktu. Şimdi sanki önlerinden sisli bir cam levha düşmüş gibi hissediyorlar: her renk parlıyor, her kuş sesi Holly'nin kulağına ayrı ve canlı geliyor, dallar arasındaki gölgeler derin ve serin kuyular gibi görünüyor. "Hadi," diyor Selena ve arka bahçede sanki sahibiymiş gibi koşmaya başlıyor. Becca çoktan peşinden gitmiş. Julia ve Holly koşuyor, yeşilin ve ısıkların girdabına atılıyorlar, yetişmek için.

Kıvrımlı demir kapıyı geçip ağaçların arasına girerler ve birdenbire, Holly'nin hiç bilmediği küçük patikalarla dolu bir alan belirir, ana yoldan sadece bir köşe uzaklıkta olmayan patikalar: güneş lekeleri, kanat çırpışları, başlarının üzerinde çapraz çapraz dallar ve gözlerinin köşelerinde yakaladıkları mor çiçekler. Yoldan yukarı ve dışarı, Becca'nın koyu renkli örgüsü ve Selena'nın altın rengi saçları, dönerek, elfler tarafından düzgün toplar halinde kesilmiş gibi görünen çalılarının yanından küçük bir tepeye doğru sallanıyor.

bahçıvanlar, ve sonra: ışık ve karanlığın karışımından, temiz güneşin altına. Holly bir saniye için ellerini gözlerinin üzerine koymak zorunda kalır.

Açıklık küçüktür, sadece uzun selvi ağaçlarıyla çevrili kısa çimlerden oluşan bir dairedir. Hava aniden ve tamamen farklılaşır, durgun ve serindir, küçük girdaplar burada orada hareket eder. Sesler buraya düşer – bir ağaç güvercininin tembel gurultusu, bir yerlerde işlerini yapan böceklerin vızıltısı – ve dalga bırakmadan kaybolur.

Selena, biraz nefes nefese, "Buraya geliriz" diyor.

"Bize burayı daha önce hiç göstermediniz," diyor Holly. Selena ve Becca birbirlerine bakıp omuz silkiyorlar. Bir an için Holly kendini neredeyse ihanete uğramış gibi hissediyor – Selena ve Becca iki yıldır yatılı okula gidiyorlar, ama onların birlikte ayrı bir yerleri olabileceği hiç aklına gelmemiştir – ta ki şimdi kendisinin de bunun bir parçası olduğunu fark edene kadar.

"Bazen özel bir yere gitmezsen delireceğini hissedersin," diyor Becca. "Buraya geliriz." İnce bacıklarını örümcek ağı gibi çimlerin üzerine bırakıyor ve endişeyle Holly ve Julia'ya bakıyor. Elleri sıkıca birleştirilmiş, sanki onlara hoş geldiniz hediyesi olarak bu açıklığı sunuyormuş ve bunun yeterli olup olmayacağından emin değilmiş gibi.

"Harika," diyor Holly. Kesilmiş çimlerin, gölgelerdeki zengin toprağın kokusunu alıyor; vahşi bir şeyin izini, sanki hayvanlar bir gece mekanından diğerine giderken buradan sessizce geçiyormuş gibi. "Ve başka kimse gelmez mi?"

"Onların kendi yerleri var," diyor Selena. "Biz oraya gitmiyoruz."

Julia başını geriye doğru eğerek mavi gökyüzünde V şeklinde daireler çizerek uçan kuşları izliyor. "Hoşuma gitti," diyor. "Çok hoşuma gitti," ve Becca'nın yanındaki çimlere uzanıyor. Becca gülümsüyor, nefesini veriyor ve elleri gevşiyor.

Güneş gözlerinden kaybolana kadar uzanıp yer değiştirirler. Çim, bir hayvanın kürkü gibi yoğun ve parlaktır, uzanmak için çok uygundur. "Tanrım, McKenna'nın konuşması," diyor Julia. "Kızlarınız hayatlarına harika bir başlangıç yaptılar çünkü sizler *okuryazar, sağlık bilincine sahip, kültürlü* ve her yönüyle süper insanlarsınız ve bizler de sizin iyi işlerinizi devam ettirme şansına sahip olduğumuz için çok heyecanlıyız" ve kasmuk torbasını uzatır.

"Her yıl aynı konuşma," diyor Becca. "Her kelimesi aynı."

"Birinci sınıfta babam bu konuşma yüzünden beni hemen eve götürmek istedi," diyor Selena. "Elitist olduğunu söylüyor." Selena'nın babası Kilkenny'de bir

komün yerinde yaşıyor ve el dokuması pançolar giyiyor. Annesi Kilda'yı seçti.

"Babam da aynı şeyi düşünüyordu," diyor Holly. "Bunu görebiliyordum. McKenna konuşmasını bitirdiğinde babamın ukala bir şey söyleyeceğinden çok korkmuştum, ama annem ayağına bastı."

"Kesinlikle elitistti," diyor Julia. "Ne olmuş yani? Elitist olmanın yanlış bir yanı yok. Bazı şeyler diğerlerinden daha iyidir; öyle olmadığını iddia etmek seni açık fikirli yapmaz, sadece pislik yapar. Beni kusmak isteten şey, yalakalık yapmalarıydı. Sanki bizler ebeveynlerimizin dışladığı *ürünlermişiz* gibi, McKenna hepsinin kafasını okşayıp ne kadar *iyi iş* çıkardıklarını söylüyor, onlar da kuyruklarını sallayıp elini yalıyor ve neredeyse yere işiyorlar. O bunu nereden biliyor ki? Ya ebeveynlerim hayatlarında hiç kitap okumamışlarsa ve bana her öğünde kızarmış Mars çikolatası yediriyorlarsa?"

"Umursamıyor," diyor Becca. "Sadece, bizden kurtulmak için bir sürü para harcadıkları için kendilerini iyi hissetmelerini istiyor."

Bir anlık sessizlik olur. Becca'nın ailesi çoğu zaman Dubai'de çalışmaktadır. Bugün eve gelemediler; Becca'yı hizmetçi getirmiştir.

"Bu çok iyi," diyor Selena. "Senin burada olman."

"Henüz gerçek gibi gelmiyor," diyor Holly, bu sadece kısmen doğru ama elinden gelenin en iyisi bu. Uzun, bulanık, baş döndürücü statik aralıklar arasında anlık olarak gerçek gibi geliyor, ama bu anlar o kadar canlı ki, kafasındaki diğer tüm gerçekleri silip süpürüyor ve sanki hiç başka bir yerde olmamış gibi hissediyor. Sonra da yok oluyorlar.

"Bana öyle geliyor," diyor Becca. Gökyüzüne bakarak gülümsüyor. Sesindeki hüznün kaybolmuş.

"Olacak," diyor Selena. "Biraz zaman alır."

Orada uzanıyorlar, vücutlarının ormana daha derin batışını hissediyorlar ve çevrelerindeki şeylerle uyum sağlamak için ritimlerini değiştiriyorlar: bir yerlerde bir kuşun *cıvıdaması*, kalın selvi ağaçlarının arasından güneş ışınlarının yavaşça süzülüp yanıp sönmesi. Holly, her öğleden sonra eve giderken otobüste yaptığı gibi, günü gözden geçirip anlatacak parçalar seçtiğini fark eder: babası için biraz cesurca bir komik hikaye, annesini etkileyecek bir şey ya da - Holly ona kızgınsa, ki bu günlerde çoğunlukla öyle görünüyor - onu şok edip bir tepki vermesi için bir şey: *Tanrım, Holly, neden biri böyle bir şey söylesin ki...* Holly gözlerini gökyüzüne doğru devirir. Şimdi bunu yapmanın bir anlamı olmadığını anlar. Her günün

geride bıraktığı resim, artık babasının gülümsemesi ve annesinin kaşlarını kaldırmasıyla şekillenmeyecek.

Bunun yerine, diğerleri tarafından şekillenecek. Holly onlara bakar ve bugünün değiştiğini, yirmi yıl, elli yıl sonra hatırlayacağı ana hatlara oturduğunu hisseder: Julia'nın Dalekleri bulduğu gün, Selena ve Becca'nın onu ve Julia'yı selvi ağacı açıklığına götürdüğü gün.

"Artık içeri girmeliyiz," diyor Becca, kıpırdamadan.

"Daha erken," diyor Julia. "Ne istersek yapabileceğimizi söylemiştin."

"Çoğunlukla yapabiliriz. Ama yeni geldiğinde, seni her zaman görebildikleri için çok heyecanlanırlar. Sanki kaçacakmışsın gibi."

Havada durgunluğun hakim olduğu ortamda, yumuşak bir kahkaha atarlar. Holly'nin aklına yine o an gelir: gökyüzünde yüksekte uçan kazların sesleri, parmaklarının serin çimlerin içine gömülmesi, Selena'nın güneşe karşı kirpiklerinin titremesi... Bu an sonsuza kadar sürer, diğer her şey ufukta kaybolan bir rüya gibidir. Bu seferki an sonsuza kadar sürer.

Birkaç dakika sonra Selena, "Becs haklı. Gitmeliyiz. Bizi aramaya gelirlirse..."

Bir öğretmen açıklığa gelirse: bu düşünce omurgalarında kıvrılır, onları çimlerden kaldırır. Üzerlerini silkelerler; Becca, Selena'nın saçından yeşil parçaları alır ve parmaklarıyla tarar. "Zaten valizimi boşaltmam lazım," der Julia.

"Ben de," diyor Holly. Yatılı öğrencilerin kaldığı kanadı, soğuk hava ve rahibelerin seslerinin uyumu ile dolacakmış gibi görünen yüksek tavanları düşünüyor. Sarı çizgili yatağın yanında yeni biri bekliyor gibi görünüyor, anını bekliyor: yeni bir o; yeni bir hepimiz. Değişimin derisinden sızdığını, atomları arasındaki geniş boşluklarda döndüğünü hissediyor. Aniden Julia'nın akşam yemeğinde Joanne'i dürtmesinin nedenini anlar. Bu sel onu da ayaklarından sallamaktadır; selin akıntısına karşı tekmelemekte, selin onu başının üstüne kapanıp sürüklemekten önce, onu nereye götüreceğine dair söz hakkı olduğunu kanıtlamaktadır.

İstedğin zaman eve gelebileceğini biliyorsun, dedi babam, sekiz on bin kez falan. Gündüz ya da gece: bir telefonla, bir saat içinde orada olurum. Anladın mı?

Evet, anladım, teşekkürler, dedi Holly seksen bin kez, fikrimi değiştirirsem seni arar ve hemen eve dönerim. Şimdiye kadar, bunun böyle olmayabileceği aklına gelmemiştir.

Bölüm 3

Conway arabalarını severdi. Onları iyi tanırdı da. Havuzda, doğrudan eski model siyah bir MG'ye yöneldi, muhteşemdi. Emekli bir dedektif, gurur ve sevincini vasiyetinde polise bırakmıştı. Havuzun yöneticisi, Conway'in bu konuda bilgili olmadığını bilseydi, ona dokunmasına izin vermezdi – şanzıman sorunlu, Dedektif, üzgünüm, güzel bir VW Golf var burada... O el salladı, adam anahtarları ona attı.

MG'yi sanki evcil atıymış gibi sürdü. Zenginlerin yaşadığı güney tarafına doğru yola çıktık, Conway dar sokaklarda hızlıca virajları aldı, biri yeterince hızlı kaçamayınca kornaya bastı.

"Bir şeyi netleştirelim," dedi. "Bu benim gösterim. Bir kadından emir almakta sorun mu yaşıyorsun?"

"Hayır."

"Herkes öyle der."

"Ben ciddiylim."

"İyi." Pencereleri yıkanması gereken, buğday kepeği renginde bir kafenin önünde sert bir fren yaptı. "Bana kahve al. Sade, şekersiz."

Egom o kadar zayıf değil; günlük egzersiz yapmazsam çökmez. Arabadan indim, iki kahve aldım, depresif garsondan bile bir gülümseme kopardım. "Al bakalım," dedim, yolcu koltuğuna kayarak.

Conway bir yudum aldı. "Tadı berbat."

"Yeri sen seçtin. Neyse ki fasulye filizinden yapmamışlar."

Neredeyse gülümsedi, ama kendini tuttu. "Yaptılar. Çöpe at. İkisini de; arabamda o kokuyu istemiyorum."

Çöp kutusu yolun karşısındaydı. Dışarı çıktım, trafiği atlattım, çöp kutusuna attım, trafiği atlattım, arabaya geri döndüm ve Conway'in neden hala yalnız olduğunu anlamaya başladım. Ben ayağımı kapıya koymadan önce gaza bastı.

"Ee," dedi. Biraz yumuşamıştı, ama sadece biraz. "Davayı biliyorsun, değil mi? Temel bilgileri?"

"Evet." Sokaktaki köpekler temel bilgileri biliyordu.

"Kimseyi yakalayamadığımızı biliyorsun. Nedeni hakkında herhangi bir söylenti var mı?" Söylentiler çoktu. Ben, "Bazı davalar böyle olur" dedim.

"Çıkmaza girdik, nedeni bu. Nasıl işlediğini biliyorsun: olay yeri var, bulabildiğin tanıklar var ve kurbanın

hayatını biliyorsun ve bunlardan biri sana bir şeyler vermelidir. Bize bir bok bile vermediler." Conway, istediği şeritte bisiklet büyüklüğünde bir boşluk gördü ve direksiyonu çevirerek bizi oraya soktu. "Temelde, kimsenin Chris Harper'ı öldürmek için bir nedeni yoktu. Herkesin dediğine göre iyi bir çocuktur. İnsanlar her zaman böyle derler, ama bu sefer gerçekten öyle düşünüyor olabilirler. On altı yaşında, St Colm's'ta dördüncü sınıfta, yatılı öğrenciydi. Neredeyse bu yolun aşağısında yaşıyordu, ama babası yatılı kalmazsa *Colm's deneyiminden tam olarak yararlanamayacağını* düşünüyordu. Böyle yerlerde her şey bağlantılarla ilgili; Colm's'ta doğru arkadaşlar edinirsen, asla yılda yüz bin dolardan az kazanmak zorunda kalmazsın." Conway'ın ağzındaki bükülme, bu konuda ne düşündüğünü gösteriyordu.

"Çocuklar bir arada kapalı kaldıklarında, kötü durumlar ortaya çıkabilir. Zorbalık gibi.

Böyle bir şey yok, değil mi?

Kanalın üzerinden Rathmines'e doğru. "Hayır. Chris okulda popülerdi, birçok arkadaşı vardı, düşmanı yoktu. Ara sıra kavga ederdi, ama o yaştaki erkekler böyledir; önemli bir şey değildi, bizi bir yere götüren bir şey değildi. Kız arkadaşı yoktu, en azından resmi olarak. Üç eski sevgilisi vardı – bugünlerde gençler erken başlıyor – ama gerçek aşktan bahsetmiyoruz, sinemada birkaç öpüşmeden sonra herkes yoluna devam ediyor; tüm ayrılıklar bir yıldan fazla önceydi ve bildiğimiz kadarıyla kimse kırgın değildi. Öğretmenleriyle iyi geçiniyordu – bazen gürültücü olduğunu söylediler, ama bu sadece fazla enerjisi olduğundan kaynaklanıyordu, kötülükten değil. Ortalama zeka, dahi değil, aptal değil; ortalama bir çalışan. Ailesiyle iyi geçiniyordu, onları çok az görse de. Bir kız kardeşi vardı, çok daha küçüktü, onunla iyi geçiniyordu. Hepsini zorladık – orada bir şey olduğunu düşündüğümüz için değil, elimizde sadece onlar olduğu için. Hiçbir şey. Hiçbir ipucu yok.

"Kötü alışkanlıkları var mıydı?"

Conway başını salladı. "Hiçbiri. Arkadaşları, partilerde ara sıra sigara içtiğini, her iki türünü de, ve ara sıra içki bulduklarında sarhoş olduğunu söylediler, ama öldüğünde vücudunda alkol yoktu. Vücudunda uyuşturucu da yoktu, eşyalarında da yoktu. Kumar oynadığına dair bir bağlantı yok. Ailesinin evindeki bilgisayarının geçmişinde birkaç porno sitesi vardı, ama ne bekliyordunuz ki? Bildiğimiz kadarıyla yaptığı en kötü şey bu: birkaç nefes esrar ve biraz internet pornosu."

Yüzünün bir tarafı sakindi. Kaşları biraz aşağıdaydı, sürüşe odaklanmıştı. Her halükarda, hiçbir şey olmamış gibi gayet iyiydi: zarlar böyle yuvarlandı, kafaya takılacak bir şey yoktu.

"Motif yok, ipucu yok, tanık yok; bir süre sonra kendi kuyruğumuzu kovalamaya başladık. Aynı insanları tekrar tekrar sorguladık. Aynı cevapları aldık. Başka davalarımız vardı; bu davayla birkaç ay daha uğraşmaya gücümüz yetmezdi. Sonunda ben pes ettim. Davayı rafa kaldırdım ve böyle bir şeyin ortaya çıkmasını umdum."

"Nasıl baş soruşturmacı oldun?" diye sordum.

Conway ayağını pedala bastırdı. "Yani, küçük bir kız nasıl böyle büyük bir davaya atandı diye mi soruyorsun? Ev işlerine devam etmeliydim. Değil mi?"

"Hayır. Demek istediğim, sen yenisin."

"*Ne olmuş* yani? Bu yüzden bir sonuca varamadık mı diyorsun?"

Bundan memnun değilim. Ekipteki erkeklerin onu rahat bırakması için yeterince iyi örtbas ediyor, ama memnun olmaktan çok uzak. "Hayır, öyle demiyorum. Demek istediğim..."

"Siktir git. Hemen burada inebilirsin, otobüse binip Soğuk Davalar'a geri dönebilirsin."

Araba kullanmıyor olsaydı, parmağını yüzüme doğrultmuş olurdu. "*Hayır*. Demek istediğim, böyle bir vaka, bir çocuk, lüks bir okul: bunun büyük bir vaka olacağını bilmeniz gerekirdi. Costello kıdemliydi. Neden adını en üste yazmadı?"

Çünkü bunu hak etmiştim. Çünkü benim çok iyi bir dedektif olduğumu biliyordu. Anladın mı?"

İğne hala sınırın üzerinde yükseliyordu. "Anladım," dedim.

Biraz sessizlik oldu. Conway pedaldan ayağını çekti, ama çok fazla değil. Terenure Yolu'na girmiştik; MG biraz boşluk bulduktan sonra, neler yapabileceğini göstermeye başladı. Yeterince sessizlik olduktan sonra, "Araba çok güzel" dedim.

"Hiç sürdün mü?" "Henüz değil."

Geriye doğru başını salladı, sanki bu benim hakkımda zaten düşündüğü şeyle örtüşüyormuş gibi. "St Kilda's gibi bir yerde, buraya gelmelisin." Eli başının üstünde. "Saygı görmelisin."

Bu bana Antoinette Conway hakkında bir şeyler anlattı. Ben olsam, eski bir Polo seçerdim, çok fazla kilometre yapmış, çok fazla boya katmanı, ezikleri tam olarak gizleyememiş. Totemde altta yer alan biri olarak gelirsen, insanları hazırlıksız yakalarsın.

"Öyle bir yer, değil mi?"

Dudakları yukarı kalktı. "Tanrım. Beni dekontaminasyon odasına sokup aksanımı ortadan kaldıracaklarını sanmıştım. Ya da bana

temizlikçi üniforması giydirip beni işçi girişine yönlendirecekler sanmıştım. Ücretleri biliyor musun? Yıllık sekiz bin dolardan *başlıyor*. Bu, yatılı değilsen ve *ders dışı etkinliklere* katılmıyorsan geçerli. Koro, piyano, tiyatro. Okulda bunlardan herhangi birine katıldın mı?"

"Bahçede futbol oynardık."

Conway bunu beğendi. "Küçük bir serseri: Bekleme odasına girip mülakat için adımı seslendim, o da 'Em, *şu anda* gidemem, beş dakika sonra klarnet dersim var' dedi." Ağzının köşesindeki kıvrım yine belirdi. Kıza ne söylediği bilinmez, ama bundan keyif almıştı. "Mülakatı bir saat sürdü. Nefret ediyorum bundan."

"Okul," dedim. "Snob ve iyi mi, yoksa sadece snob mu?"

"Loto'yu kazansam bile çocuğumu oraya göndermezdim. Ama..." Tek omuzunu silkti. "Sınıflar küçük. Her yerde Genç Bilim Adamı ödülleri var. Herkesin dişleri mükemmel, kimse hamile kalmıyor ve tüm parlak, küçük, soylu kızlar üniversiteye gidiyor. Çocuğunuzun snob bir pislik olmasına aldırımıyorsanız, sanırım iyidir."

"Holly'nin babası polis. Dublinli. Liberties'den." "Biliyorum.

Sence bunu fark etmez miydin?"

"Kızın snob bir pislığe dönüşseydi onu oraya göndermezdi." Conway, MG'nin burnunu kırmızı ışığın önünden geçirdi. Yeşil yandı: gazı kökledi.

"Senden hoşlanıyor mu?" dedi.

Neredeyse gülecektim. "O sadece bir çocuktü: tanıştığımızda dokuz, duruşmaya çıktığında on yaşındaydı. O günden sonra onu görmedim, bugüne kadar."

Conway bana, burada çocuk olanın ben olduğumu ima eden bir bakış attı.

"Şaşıracaksın. Yalan söylüyor mu?"

Düşündüm. "Bana yalan söylemedi. En azından ben fark etmedim. O zamanlar iyi bir çocuktü."

Conway, "O bir yalancı" dedi.

"Ne dedi?"

"Bilmiyorum. Onu da yakalayamadım. Belki bana yalan söylemedi. Ama o yaştaki kızlar yalancıdır. Hepsi."

"*Bir dahaki sefere hileli bir soru soracaksan, onu bir şüpheli için sakla*" demek istedim. Bunun yerine, "Bana yalan söylemediği sürece kimin yalancı olduğu umurumda değil" dedim.

Conway vites yükseltti. MG buna bayıldı. "Anlat bize," dedi. "Küçük arkadaşın Holly, Chris Harper hakkında ne dedi?"

"Fazla bir şey söylemedi. O sadece bir adamdı. Onu çevreden tanıyordu."

"Tamam. Sence doğruyu mu söylüyordu?"

"Henüz karar veremedim."

"Sen devam et, anladığında bana haber ver. Holly ve arkadaşlarına neden özel ilgi gösterdiğimizi açıklayayım. Dördü birlikte takılıyorlar, ya da o zamanlar takılıyorlardı: Holly Mackey, Selena Wynne, Julia Harte ve Rebecca O'Mara. Onlar böyledir. Parmaklarını çaprazladı. "Sınıflarındaki başka bir kız, Joanne Heffernan, kurbanın Selena Wynne ile çıktığını söyledi."

"Yani St Kilda'da yaptığı şeyin bu olduğunu düşünüyorsun. Onunla buluşmak için gizlice içeri girmiş

"

"Evet. İşte size açıklamadığımız bir şey, röportajda ağzınızdan kaçırmamaya çalışın

: cebinde prezervatif vardı. Başka hiçbir şey yoktu, cüzdan yoktu, telefon yoktu - onlar odasındaydı - sadece prezervatif vardı." Conway boynunu uzattı, direksiyonu çevirdi, bir VW salyangozunu geçip kamyonun önünden tam zamanında çıktı. Kamyoncu hiç memnun değildi. "Siktir git, benimle mi uğraşmak istiyorsun?"

. . Ve cesedin üzerinde çiçekler vardı – bu da açıklanmadı. Sümbül – mavi kıvrımlı olanlardan, çok güçlü tatlı kokulu olanlardan? Dört dal vardı. Okul bahçesindeki çiçeklikten alınmışlardı, olay yerinden çok uzak değillerdi, yani katil onları oraya koymuş olabilir, ama . . ." Omuz silkme. "Gece yarısından sonra kız arkadaşının okulunda, prezervatif ve çiçeklerle bir adam? Bence bir söz vermişti.

"Okul kesinlikle ana olay yeri, değil mi? Öldükten sonra oraya atılmadı, değil mi?"

"Hayır. Darbe kafasını ikiye ayırmış, çok fazla kan akmış. Kanın akış şekline bakarak, Teknik Büro onun vurulduktan sonra hareketsiz kaldığını tespit etti. Ceset atma, yardım istemek için sürünme, yarasına dokunma bile yoktu, ellerinde kan yoktu. Sadece bir patlama" - parmaklarını şıklattı - "ve yere yığıldı."

"Selena Wynne'in o gece onunla buluşma planı olmadığını söylediğine bahse girerim" dedim.

"Evet, üç arkadaşı da aynı şeyi söyledi. Selena onunla buluşmuyordu, onunla çıkmıyordu, sadece onu çevreden tanıyordu. Böyle bir şey söylediğim için şok oldular." Conway'in sesinde kuru bir ton vardı. İkna olmamıştı.

"Chris Harper'ın arkadaşları ne dedi?"

Hıh. "Çoğunlukla 'Bilmem' dediler. On altı yaşındaki erkekler, hayvanat bahçesine gidip şempanze kafesine röportaj yapsan daha mantıklı olur.

tümce kurabilen bir tane vardı – Finn Carroll – ama bize söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Kızlar gibi bütün gece uyanık kalıp samimi sohbetler yapmıyorlar. Chris'in Selena'dan hoşlandığını söylediler, ama o birçok kızıdan hoşlanıyordu ve birçok kız da ondan hoşlanıyordu. Erkeklerin bildiği kadarıyla, o ve Selena bundan öteye gitmemişlerdi."

Bunu çürütecek bir şey var mı? Telefonlarında, Facebook'ta bir iletişim izi? Conway başını salladı. Aralarında arama ya da mesajlaşma yok, Facebook'ta da bir şey yok.

Bu çocukların hepsinin Facebook hesabı var, ama yatılı öğrenciler çoğunlukla tatillerde kullanıyor; her iki okul da bilgisayarlarında sosyal ağ sitelerini engelliyor, akıllı telefonlara izin vermiyor. Tanrı korusun, küçük Philippa okulda tanıştığı bir internet sapığıyla kaçmasın. Ya da daha kötüsü, küçük Philip. Davayı bir düşünün."

"Yani sadece Joanne Heffernan'ın ifadesi var."

"Heffernan'ın kanıtı *yoktu*. Tek bildiği şey "Sonra onun ona baktığını gördüm, sonra onun ona baktığını gördüm, sonra o ona başka bir şey söyledi, yani kesinlikle sevişiyorlardı." Arkadaşları da aynı şeyi düşündüklerine yemin ettiler, ama tabii ki öyle diyeceklerdi. Heffernan zehirli bir kaltak. Onun çetesi havalı bir grup ve o da kraliçe arı. Diğerleri ondan ödleri kopuyor. Onun izni olmadan gözlerini bile kırpamazlar, yoksa okuldan ayrılana kadar ondan ve çetesinden durmadan hakaretler alırlar. Onlara söyleneni söylerler."

"Holly ve arkadaşları. Havalı bir grup mu, değil mi?" dedim.

Conway bir başka kırmızı ışığı izledi ve sinyal lambasına uyumlu olarak direksiyona iki parmağıyla vurdu. "Garip bir kalabalık," dedi sonunda. "Patronun kadınları değil; Heffernan'ın çetesinin bir parçası da değiller. Ama Heffernan'ın onlara zorluk çıkardığını da söyleyemem. Fırsatını bulduğunda Selena'yı zor durumda bıraktı, heyecandan neredeyse altını ıslatacaktı, ama onlarla yüz yüze gelmeye cesaret edemedi. Totem direğinin tepesinde değiller, ama yeterince yüksekte."

Yüzümde bir şey belirdi, bir gülümseme başlangıcı. "Ne?"

"Sanki bunlar Doğu Los Angeles'tan gelen kız çeteleriymiş gibi konuşuyorsun. Saçlarında jilet bıçakları olan."

"Yakın," dedi Conway ve MG'yi ana yoldan saptırdı. "Yeterince yakın."

Evler daha büyük, caddeden daha gerideydi. Büyük arabalar, parlak yeni arabalar; bu günlerde pek fazla yoktu. Her yerde elektrikli kapılar

her yerde. Bir ön bahçede cilalı betondan yapılmış, bir buçuk metrelik kupa sapı gibi görünen bir heykel vardı.

"Yani Selena'yı mı suçluyorsun? Ya da onun Chris'le çıkmasına kıskanan birini mi, her iki taraftan da?"

Conway yavaşladı – bir yerleşim bölgesi için çok da değil. Düşündü.

"Selena'dan hoşlandığımı söylemiyorum. Onu göreceksin; bu işi yapabileceğini söyleyemezdim, doğru olmazdı. Heffernan kıskançlıktan çatlıyordu – Selena, Heffernan'ın iki katı kadar güzeldi – ama ondan hoşlandığımı da söylemiyorum. Ona inandığımı bile söylemiyorum. Sadece bir şey olduğunu söylüyorum. Sadece bir şey."

Muhtemelen sebebi buydu: beni de gelmeme izin vermesinin sebebi. Gözünün ucunda bir şey vardı, ama doğrudan baktığında yok oluyordu. Costello da ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı. Conway, belki yeni bir bakış açısı, belki de benim olabileceğimi düşündü.

"Bir genç kız bu işi yapabilir miydi? Fiziksel olarak?" dedim.

"Evet. Sorun olmaz. Silah - bu da açıklanmadı - silah, bahçıvanların kulübesinden alınan bir çapaydı. Tek vuruşla Chris Harper'ın kafatasını delip beynine ulaştı. Büro, uzun sapı ve keskin bıçağıyla bunun çok fazla güç gerektirmeyeceğini söyledi. Bir çocuk, iyi bir vuruş yaparsa bunu kolayca yapabilirdi."

Bir şey sormak istedim, ama Conway arabayı birdenbire, sinyal vermeden döndürdü, neredeyse geçip gittiğimizi fark etmedim: yüksek siyah demir kapılar, taş bekçi kulübesi, üzerinde altın harflerle "St Kilda's College" yazan demir kemer. Kapıların içinde fren yaptı. İyice bakayım.

Yol, sonsuza kadar uzanan, düzgünce kesilmiş yeşil çimlerin hafif eğimini çevreleyen beyaz çakıl taşlarından oluşan bir yarım daire çiziyordu. O eğimin tepesinde okul vardı.

Bir zamanlar birinin atalarının evi, birinin dans eden at arabalarını tutan uşakları olan konağı, ince belli hanımların kol kola çimlerde dolaştığı bir yer. İki yüz yaşında mı, daha mı eski? Uzun bir bina, yumuşak gri taş, üç uzun pencere ve bir düzineden fazla yatay pencere. İnce, kıvrımlı sütunlarla desteklenen bir portiko; çatı korkuluğu, vazolar kadar narin kıvrımlı sütunlar. Mükemmeldi; her şey mükemmeldi, her santimetre dengede idi. Güneş, tost üzerindeki tereyağı gibi yavaşça eriyordu.

Belki de ondan nefret etmeliydim. Toplum okulu öğrencisiydim, derslerim eski prefabrik binalarda yapılıyordu; her kış ısıtma bozulduğunda montumu çıkarmazdım, coğrafya posterlerini küf lekelerini örtmek için düzenlerdim, birbirimize cesaret verirdik

ölü fareye dokunmaya cesaret etmek. Belki de o okula bakıp portikoya sıçmak istemeliydi.

Çok güzeldi. Güzel olanı severim, her zaman sevmişimdir. Neden sahip olmak istediğim şeyi nefret etmem gerektiğini hiç anlamadım. Daha çok sev. Daha çok çabala. Daha sıkı sarıl. Onu kendine ait hale getirmenin bir yolunu bulana kadar.

"Şuna bak," dedi Conway. Koltuğuna yaslanarak, gözlerini kısarak. "Polis olduğum için üzülüğüm tek an bu. Böyle bir bok yığını gördüğümde ve onu benzin bombasıyla havaya uçurmadığımda."

Tepkimi görmek için beni izliyordu. Bir testti.

Kolayca geçebilirdim. Şımarık zengin veletler ve şirket evimdeki hayatım hakkında biraz şikayet ederdim. Çoğunlukla öyle yapardım. Neden olmasın? Uzun zamandır cinayet masasına geçmeyi istiyordum. Yaklaşmaya çalış, onu kendine ait hale getir.

Conway, bağ kurmak istediğim biri değildi. "Çok güzel" dedim.

Başını geriye attı, ağzını yana doğru bükerek, başka bir şey olmasaydı sırtı olabilecek bir ifade yaptı. Hayal kırıklığı mı?

"Burada seni sevecekler," dedi. "Hadi, sana yalayacak bir West Brit kıcı bulalım." Gazı kökledi ve arabayla yolun yukarısına doğru fırladık, tekerleklerin altından çakıl taşları sıçradı.

Otopark sağda, uzun koyu yeşil ağaçlarla çevriliydi - selvi ağaçları olduğundan emindim; keşke ağaçları daha iyi tanısaydım. Burada parlak Mercedes'ler yoktu, ama hurda arabalar da yoktu; öğretmenler iyi arabalar alabilecek kadar zenginlerdi. Conway "Rezerv" park yerine park etti.

Muhtemelen, St Kilda'da kimse MG'yi görmeyecekti, tabii kapıdan girdiğimizde ön pencereden dışarı bakmıyorlarsa. Conway arabayı kendisi seçmişti; nasıl girmek istediği için, insanların onu nasıl görmek istediği için değil. Onun hakkındaki düşüncelerimi yeniden yazdım.

Arabadan atladı, çantasını omzuna attı – kızlara özgü bir şey değildi, siyah deri bir çanta, Murder'daki çoğu erkeğin evrak çantasından daha erkeksiydi. "Önce olay yerini gezdireyim. Ortamı tanıyasın. Hadi."

Gölge veren ağaçların altındaki serin perdeyi geçerek. Üzerimizde bir iç çekme sesi duyuldu; Conway başını kaldırdı, ama sadece rüzgâr yoğun dalların arasından geçiyordu. Solumuzda, güneşe çıktığımızda

sağda: okulun arka tarafı. Sağda: alçak bir çit ile çevrili, başka bir büyük çim yamaç.

Ana binanın iki kanadı vardı, her iki uçtan arkaya doğru uzanıyordu. Belki daha sonra eklenmişti, ama uyumlu olacak şekilde inşa edilmişti. Aynı gri taş, aynı hafif süslemeler; süslemelerden çok çizgileri ön plana çıkaran biri.

Conway, "Sınıflar, salon, ofisler, okulun tüm eşyaları ana binada. Bu" - yakındaki kanat - "rahibelerin yeri. Ayrı girişi var, okulla bağlantılı kapısı yok; kanat geceleri kilitleniyor, ama tüm rahibelerin anahtarı var ve kendi odaları var. Herhangi biri gizlice dışarı çıkıp Chris Harper'ı dövmüş olabilir. Sadece bir düzine kadar kaldı, çoğu yüz yaşında ve hiçbirisi ellinin altında değil; ama daha önce de söylediğim gibi, bunun için vücut geliştirici olmak gerekmez."

"Herhangi bir neden var mı?"

Pencerelere gözlerini kısarak baktı. Güneş ışığı gözlerimize yansıyor. "Rahibeler kafayı yemiş. Belki içlerinden biri, onun bir kızın süveterinin içine elini soktuğunu görmüş ve onun masumları yoldan çıkaran Şeytan'ın bir kölesi olduğunu düşünmüştür."

Bina'dan uzaklaşarak düz çimlerin üzerinden çapraz olarak ilerledi. Çimlere basmayın yazan bir tabela yoktu, ama öyle görünüyordu. Böyle bir yerde bizim gibi iki kişi: Ağaçların arasından bir avcı çıkıp bizi araziden kovmasını, saldırı köpeklerinin pantolonlarımızın kıçını ısırmasını bekliyordum.

"Diğer kanat, yatılıların olduğu yer. Geceleri rahibelerin kilitleri gibi sıkı kilitli; kızların anahtarı yok. Zemin kattaki pencerelerde parmaklıklar var. Arkada bir kapı var, ama geceleri alarmlı. Zemin katta okulla bağlantılı bir kapı var ve işler burada ilginçleşiyor. Okulun pencerelerinde parmaklık yok. Ve alarmlı da değiller."

"Bağlantı kapısı kilitli değil mi?" dedim.

"Evet, tabii ki kilitli. Gündüz ve gece. Ama önemli bir şey olursa, mesela bir yatılı öğrenci odasında ödevini unutursa ya da bir projeyi bitirmek için kütüphaneden bir kitaba ihtiyacı olursa, anahtar isteyebilir. Okul sekreteri, hemşire ve başhemşire - şaka yapmıyorum, *başhemşire* var - her birinin bir anahtarı var. Ve geçen yılın Ocak ayında, Chris Harper olayından dört ay önce, hemşirenin anahtarı kayboldu."

"Kilidi değiştirmediler mi?"

Conway gözlerini devirdi. Sadece yüzü yabancıya benzemiyordu; hareketleri, dik duruşu, omuzlarının sallanışı, hızlı ifadeleri de öyle. "Öyle düşünürsün, değil mi? Hayır.

Hemşire anahtarı çöp kutusunun hemen üzerindeki rafta tutuyordu; anahtarın düşüp çöpe atıldığını düşündü. Yeni bir anahtar yaptırdı ve olayı unuttu, tra-la-la, her şey yolundaydı, ta ki biz soru sormaya gelene kadar. Tanrı şahidimdir, buradaki en safların kim olduğunu bilmiyorum, çocuklar mı, personel mi? Ya o anahtar bir yatılı öğrencinin eline geçerse? Her gece bağlantı kapısından okula girebilir, pencereden dışarı çıkabilir, kahvaltıya gelene kadar istediği her şeyi yapabilir.

"Güvenlik görevlisi yok mu?"

"Var, evet. Gece bekçisi diyorlar ona; sanırım kulağa daha klas geliyor. Girişte geçtiğimiz kapı kulübesinde oturuyor, iki saatte bir devriye geziyor. Ama ondan kaçmak sorun olmaz. Bahçenin büyüklüğünü görene kadar bekle. Buraya gel."

Çitlerin içindeki kapı, ferforje süslemeli, Conway kapıyı açtığında uzun ve yumuşak bir gıcırtı duyuldu. Kapının ötesinde bir tenis kortu, bir oyun alanı ve ardından daha fazla yeşillik vardı, bu sefer biraz daha az düzenli görünmesi için özenle düzenlenmişti; vahşi değil, sadece yeterince vahşi. Yüzyıllar boyunca yetişmiş ağaçlar, huş ağacı, meşe, çınar ağacı. Sarı ve lavanta rengi çiçeklerle dolu çiçek tarhları arasında kıvrılan küçük çakıl taşlı yollar. Tüm yeşillikler bahar yeşillikleriydi, elinizin içinden geçebileceği kadar yumuşak olanlardan.

Conway parmaklarını yüzünün önünde şıklattı. "Odaklan."

"Yatılı öğrenciler nerede uyuyor? Yatakhanelerde mi, tek kişilik odalarda mı?" dedim.

"Birinci ve ikinci sınıflar, altı kişi bir yatakhane. Üçüncü ve dördüncü sınıflar, dört kişi bir odada. Beşinci ve altıncı sınıflar, iki kişi bir odada. Yani evet, gizlice dışarı çıkarsan en az bir oda arkadaşın hakkında endişelenmen gerekir. Ama şöyle bir şey var: üçüncü sınıftan itibaren, kiminle kalacağını seçebilirsin. Yani odanda kim olursa olsun, muhtemelen zaten senin tarafındadır."

Tenis kortunun kenarında – ağlar gevşek, birkaç top köşeye yuvarlanmış. Hala okul pencerelerinin sırtıma baktığını hissediyordum. "Kaç tane yatılı öğrenci var?"

"Altmış kadar. Ama sayıyı azalttık. Hemşire Salı sabahı bir çocuğa anahtarı verdi, çocuk hemen geri getirdi. Cuma öğle vakti, başka biri anahtarı istedi ve anahtar kayboldu. Hemşire ofisi, hemşire yokken kilitli oluyor – en azından bunu doğru yapabildiğine yemin ediyor, Benylin ya da orada sakladığı her neyse, kimsenin onu damardan almamasını sağlıyor. Yani anahtarı çalan kişi, Salı ile Cuma arasında hemşireye giden biriydi."

Conway bir dalı kenara itip, küçük patikalardan birine girerek bahçenin derinliklerine doğru ilerledi. Arılar elma çiçeklerinde çalışıyorlardı. Yukarıda kuşlar uçuyordu, gürültücü kargalar değil, sadece dedikodu yapan küçük mutlu kuşlar. Hemşirenin kayıtlarına göre dört kişi varmış. Emmeline Locke-Blaney adında, birinci sınıfta okuyan, yatılı bir kız; bizden o kadar korkmuştu ki, neredeyse altını ıslatacaktı, hiçbir şeyi saklayabileceğini sanmıyorum. Catriona Morgan, beşinci sınıf, gündüz öğrencisi - bu onu suçsuz kılmaz, anahtarı yatılı bir arkadaşına vermiş olabilir, ama onlar oldukça sıkı bir grup oluştururlar; gündüz öğrencileri ve yatılı öğrenciler pek kaynaşmazlar, bilirsin." Bir yıl sonra, her ismi ezbere biliyordum, bu kadar basit. Chris Harper onu ele geçirmişti, tamam. "Alison Muldoon, üçüncü sınıf, yatılı öğrenci – Heffernan'ın küçük sürtüklerinden biri.

Ve Rebecca O'Mara.

"Yine Holly Mackey'nin çetesi" dedim.

"Evet. Küçük dostunun sana her şeyi anlattığına neden ikna olmadığımı anlıyorsunuz?"

"Hemşireye gitme nedenleri. Doğrulandı mı?"

"Emmeline'in tek doğrulanabilir nedeni vardı: hokey ya da polo oynarken ayak bileğini burkmuştu, bandajlanması gerekiyordu. Diğer üçünün baş ağrısı, adet krampları, baş dönmesi ya da başka saçmalıkları vardı. Gerçek olabilirlerdi, ya da sadece dersten çıkmak istemiş olabilirlerdi, ya da..." Conway kaşlarını kaldırdı. "Birkaç ağrı kesici aldılar ve anahtarın bulunduğu rafın yanında güzelce uzandılar."

"Ve hepsi ona dokunmadıklarını söylediler."

"Yemin ettiler. Dediğim gibi, Emmeline'e inandım. Geri kalanlar..." Yine kaşını kaldırdı. Yaprakların arasından sızan güneş, yanaklarını savaş boyası gibi çizgili hale getirmişti. "Müdire, kızlarının hiçbirinin falan filan yapmayacağına yemin etti ve anahtar çöp kutusuna atılmış olmalıydı, ama yine de bağlantı kapısının kilidini değiştirdi. Geç olsun, güç olmasın." Conway durdu ve bir şeyi işaret etti. "Bak. Şurayı görüyor musun?"

Ağaçların arasından sağımızda, önünde küçük bir bahçesi olan uzun, alçak bir bina. Güzel. Eski, ama solmuş tuğlalar temizlenmişti.

"Orası eskiden ahırdı. Lordum ve leydimin atları için. Şimdi ise majestelerinin bahçıvanlarının kulübesi – burayı bakımlı tutmak için üç kişi gerekiyor. Çapa da oradaydı."

Bahçede hiç hareket yoktu. Bir süredir merak ediyordum; herkesin nerede olduğunu merak ediyordum. Bu okulda birkaç yüz kişi vardı,

en azından, olmalıydı, ama: hiçbir şey yoktu. Uzakta, metalin metale çarpmasıyla çıkan ince *bir tın tın tın* sesi vardı. Hepsi buydu.

"Kulübe kilitli mi?" diye sordum.

"Hayır. İçeride bir dolap var, orada ot ilacı, yaban arısı zehiri ve benzeri şeyler saklanıyor; o kilitli, tamam. Ama ahırın kendisi? İçeri girip istediğini alabilirsin. Oradaki hemen hemen her şeyin bir *silah* olduğu bu kalabalığın aklına hiç gelmemiş. Kürekler, çapalar, makaslar, çit kesme makasları; oradaki şeylerle okulun yarısını yok edebilirsin. Ya da bir çalıdan iyi para kazanabilirsin." Conway başını sivrisinek bulutundan çekip tekrar yola koyuldu. "Bunu müdüre söyledim. Ne dedi biliyor musun? "Biz o tür düşünenleri çekmiyoruz, Dedektif." Sanki halısına sıçmışım gibi bir yüz ifadesiyle. Lanet olası *aptal*. Çocuk burada yatıyor, dövülerek öldürülmüş, o ise bana onların dünyasının frappuccino ve çello derslerinden ibaret olduğunu ve burada kimsenin kötü düşünceleri olmadığını söylüyor. Naiflikten ne demek istediğimi anladın mı?

"Bu naiflik değil. Bu kasıtlı. Ve böyle bir yerde, her şey yukarıdan aşağıya doğru gelir. Eğer müdür her şeyin mükemmel olduğunu söylüyorsa ve kimse bunun aksini söyleyemiyorsa... Bu iyi bir şey değil."

Conway başını çevirip bana baktı, sanki yeni bir şey görmüş gibi, meraklı bir şekilde. Gözleri benimkilerle aynı seviyede olan, adımları benimkilerle aynı uzunlukta olan bir kadınla yan yana yürümek iyi geldi. Rahat hissettim. Bir an için birbirimizi sevmemizi diledim.

"Soruşturma için iyi değil demek istiyorsun? Yoksa sadece iyi değil mi?" dedi.

"İkisi de, evet. Ama ben sadece iyi değil demek istedim. Tehlikeli."

Dramatik davrandığım için azar işiteceğimi sandım. Ama o başını salladı. "Bir şey vardı, tamam" dedi.

Yolun bir virajında, kalın ağaçların arasından çıkıp güneşin ışınlarının vurduğu bir alana geldik.

Conway, "Şuradaki. Çiçekler oradan geldi" dedi.

Mavi, daha önce hiç görmediğiniz bir mavi. Sümbül: Binlerce sümbül, ağaçların altındaki yumuşak bir yokuşta, sanki dipsiz büyük bir sepetten dökülüyormuş gibi. Kokusu size hayaller görmenize neden olabilirdi.

Conway, "O çiçek yatağına iki üniforma koydum. Her sapı tek tek inceleyerek kırılmış olanları aradım. İki saat boyunca oradaydılar. Muhtemelen hala benden nefret ediyorlardır, ama umurumda değil, çünkü sapları buldular. Dördü, tam orada, kenarın yakınında. Büro

kırılma şekillerini Chris'in vücudundaki çiçeklerle eşleştirdi. Yüzde yüz kesin değil, ama yeterince yakın."

O çiçeklik bana gerçeği anlattı. Burada, dünyada hiçbir kötü şeyin olamayacağına benzeyen bu yerde: o çiçekler en son açtığında, Chris Harper buraya bir şey aramaya gelmişti. Karanlıkta etrafındaki en belirgin şeyi koklamış olmalı. Her şey yok olduğunda geriye kalan son şey.

"Neredeydi?" diye sordum.

Conway, "Orada" dedi. Parmakla işaret etti.

Yoldan belki otuz fit uzakta, yokuş yukarı, kısa çimlerin ve düzgün toprak halinde kesilmiş çalılarının ötesinde: aynı uzun, belki de selvi ağaçlarından oluşan, yoğun, karanlık, bir açıklığın etrafını çevreleyen bir koru. Ortadaki çimler uzun ve yabani olarak bırakılmıştı. Üzerinde tohum başlarının sisi süzülüyordu.

Conway bizi çiçek tarhının yanından geçip yukarı çıkardı. Yamaç bacaklarımı zorluyordu. Açıklığın havası daha serindi. Derindi.

"Ne kadar karanlıktı?" dedim.

"Karanlık değildi. Cooper – Cooper'ı tanıyorsun, değil mi? Patolog olan? – Cooper, onun sabah bir civarında öldüğünü söyledi, bir iki saat farkla. Hava açıktı, yarım ay vardı ve ay birden biraz sonra en yüksek noktasına ulaşacaktı. Görüş, gece yarısı için olabildiğince iyiydi."

Kafamda bir şeyler hareket etti. Chris, elleri mavi ile dolu, ay ışığındaki açıklıkta hızlıca hareket eden şekli görmek için gözlerini kısarak, kız arkadaşı mı, yoksa... ? Ve bununla birlikte, bir girip bir çıkarak, tam tersi. Gölgede hareketsiz duran, ayakları çiçeklerin arasında olan biri, onun ayakları mı? Onun ayakları mı? Chris'in yüzünün, selvi ağaçlarının arasında beyazlıkta bir yandan diğer yana dönmesini izliyor, onun beklediğini izliyor, onun izlemeyi bırakmasını bekliyor.

Bu arada Conway bekliyor ve beni izliyordu. Bana Holly'yi hatırlattı. İkisi de bundan hoşlanmazdı, ama gözlerini kısarak, sanki bir test gibi, sanki Yılanlar ve Merdivenler oyunu gibi: dikkatli ol: doğru hamle yaparsan bir adım daha ilerleyebilirsin, yanlış hamle yaparsan başlangıç noktasına geri dönersin.

"Çapa ona hangi açıdan çarptı?" dedim.

Doğru soru. Conway beni kolumdan tutup, açıklığın ortasına doğru birkaç metre yaklaştırdı. Eli güçlüydü; seni alıkoyan polis gibi değil, senden hoşlanan kız gibi değil, sadece güçlüydü; bir arabayı tamir edebilecek ya da

dövölmesi gereken birini yumruklayabilecek kadar güçlüydü. Beni çiçeklere ve yola dönük, sırtım ağaçlara bakacak şekilde çevirdi.

"O bu civardaydı."

Bir şey vızıldadı, bir yaban arısı mıydı, yoksa uzaktaki bir çim biçme makinesi miydi, anlayamadım; akustik, bir girdap ve sekme gibiydi. Tohum başları bacaklarımın etrafında sallanıyordu.

"Biri arkasına geldi ya da onu döndürdü. Biri bu civarda duruyordu."

Hemen arkamda. Kafamı çevirdim. Hayali çapayı sol omzunun üzerine kaldırdı, iki eliyle. Tüm vücudunu arkasına alarak çapayı indirdi. Neşeli bahar seslerinin arkasında bir yerde, şingirtı ve gümbürtü havayı titretti. Elinde hiçbir şey olmasa da, irkildim.

Conway'in ağzının köşesi yukarı kalktı. Boş ellerini havaya kaldırdı. "Ve o yere düştü," dedim.

"Onu burada yakaladım." Elinin kenarını kafamın arkasına, merkez çizgisinin soluna, yukarıdan sola doğru eğik olarak koydu. "Chris senden birkaç santim daha kısaydı: 1,78 metre. Katil uzun boylu olmak zorunda değildi. Cooper, yaralanma açısına bakarak, 1,52 metreden 1,83 metreye kadar bir boyda olduğunu söyleyebildi. Muhtemelen sağ elini kullanıyordu."

Ayakları hışırdayarak benden uzaklaştı. "Çimler," dedim. "O zamanlar da böyle miydi?"

Yine doğru soru, aferin. "Hayır. Sonrasında uzamasına izin verdiler – bir tür anma töreni ya da yer bakıcıları korkutuyor, bilmiyorum. Kimse bu kısmı görmüyor, bu yüzden okulun *imajını* bozmuyor sanırım. O zamanlar ise çimler diğerleri gibi kısaydı. Yumuşak ayakkabılar giyersen, ses çıkarmadan gizlice geçebilirdin, sorun olmazdı."

Ve ayakkabı izi bırakmadan, en azından Büro'nun kullanabileceği izler bırakmadan. Yollar çakıllıydı: orada da iz kalmazdı.

"Çapayı nerede buldunuz?"

"Kulübede, ait olduğu yerde. Cooper'ın silahla ilgili söyledikleriyle uyduğu için onu fark ettik. Büro bunu doğrulamak için yaklaşık beş saniye sürdü. O – o, o, her neyse – bıçağı temizlemeye çalışmış, onu oradaki toprağa birkaç kez vurmuş" – selvi ağaçlarından birinin altındaki toprak – "çimlere sürmüş. Akıllıca; bir bezle silmekten daha akıllıca, çünkü o zaman bezi de yok etmek gerekir. Ama yine de üzerinde bol miktarda kan kalmıştı."

"Parmak izi var mı?"

Conway başını salladı. "Bahçıvanların. Başka kimsenin epitel hücreleri de yoktu, yani dokunma DNA'sı da yok. Eldiven giydiğini düşündük."

"O," dedim.

Conway, "Elimde olan bu. Bir sürü kadın var ama erkek yok. Geçen yıl, bir teoriye göre, bir sapık buraya gizlice girip kızların pencerelerini izleyerek ya da tenis raketleriyle oynayarak mastürbasyon yapıyordu; Chris biriyle buluşmak için geldiğinde adamı yakaladı. Kanıtlarla uyuşmuyor – adamın bir elinde mikrofon, diğer elinde çapa mı vardı? – ama yine de birçok kişi bu teoriyi sevdi. Böyle *güzel* bir okuldan gelen sevimli, zengin bir kız olduğunu düşünmektense bu teori daha iyiydi."

Yine gözlerini kısarak. Sınıyordu. Güneş ışığı gözlerini kurt gibi kehribar rengine çevirmişti.

"Dışarıdan biri değildi. O kartpostal varken olmaz. Öyle olsaydı, neden bu kadar gizlilik? Kız neden seni arayıp bildiklerini anlatmadı? Eğer hepsini uydurmuyorsa, okuldan biri hakkında bir şeyler biliyor. Ve korkuyor."

Conway, "Ve onu ilk seferinde kaçırdık," dedi.

Sesinde sert bir ton vardı. Sadece başkalarına karşı sert değilsin, Conway.

"Belki de değil," dedim. "Bu kızlar genç. İçlerinden biri bir şey görmüş, bir şey duymuş olsa bile, bunun anlamını o anda kavrayamamış olabilir. Özellikle de seks veya ilişkilerle ilgiliyse. Bu nesil her şeyi biliyor, porno sitelerini görmüşler, muhtemelen sen ve benim bildiğimizden daha fazla pozisyon biliyorlar; ama iş gerçek olaya gelince, bu konuda çok bilgisizler. Bir çocuk bir şey görüp bunun önemli olduğunu anlayabilir, ama nedenini anlamayabilir. Şimdi bir yaş daha büyüdü, biraz daha fazla ipucu var; bir şey onu geriye bakmaya itiyor ve birdenbire her şey yerine oturuyor."

Conway bunu düşündü. "Belki," dedi. Ama kasvetli tabaka yerinde kaldı: kendini o kadar kolay affetmedi. "Önemli değil. Bilgisine sahip olduğunu bilmiyor olsa bile, onun için bilmek bizim işimiz. O tam oradaydı" – başını geriye doğru sallayarak okulu işaret etti – "orada oturduk ve onunla görüştük, sonra gitmesine izin verdik. Ve ben bundan hiç memnun değilim."

Konuşma bitmiş gibi hissettim. Başka bir şey söylemeyince yola dönmeye başladım, ama Conway kıpırdamıyordu. Ayakları

ayırmış, elleri cebinde, ağaçlara bakıyordu. Çenesi dışarıda, sanki onlar düşmanmış gibi.

Bana bakmadan, "Ben baş soruşturmacı oldum çünkü bunun kesin bir iş olduğunu düşündük. İlk gün, morg görevlileri cesedi henüz götürmemişti, ahırda, zehir dolabının arkasında yarım kilo E bulduk. Bahçıvanlardan biri sistemde çıktı: tedarik için önceden. Ve St Colm's, Noel dansında birkaç çocuğu E ile yakalamışlardı; tedarikçiyi hiç bulamadık, çocuklar hiç konuşmadı. Chris E'yi alanlardan biri değildi, ama yine de... Bunun şanslı günümüz olduğunu düşündük: bir fiyatına iki çözüm. Chris bahçıvandan uyuşturucu almak için gizlice dışarı çıktı, para yüzünden kavga çıktı, patlama oldu."

Yine o uzun iç çekiş, üstümüzde. Bu sefer gördüm, dalların arasında hareket ediyordu. Sanki ağaçlar dinliyordu; sanki bizim için üzölmüşlerdi, bizim için üzölmüşlerdi, ama bunu daha önce binlerce kez duymuşlardı.

"Costello... Costello iyi biriydi. Ekip onu aşağılıyor, onu depresif pislik diye çağırıyordu, ama o iyi biriydi. "Buna adını yaz. Kartını işaretle" dedi. O zaman biliyor olmalıydı, bu yıl istifa edeceğini; büyük bir çözüme ihtiyacı yoktu. Benim vardı."

Sesi iç mekanda duyulacak kadar sessizdi, küçük bir odada duyulacak kadar sessizdi, geniş güneş ışığı altında duyuluyordu. Etrafımızı saran sessizliğin ve yeşilliğin büyüklüğünü hissettim. Genişliğini, yüksekliğini, okuldan daha uzun ağaçları. Daha yaşlı.

"Bahçıvanın mazereti vardı. Arkadaşlarını evine poker oynamaya ve birkaç kutu bira içmeye davet etmiş; ikisi kanepesinde yatmış. Onu uyuşturucu bulundurmaktan yakaladık, ama cinayet... Conway başını salladı. "Bilmeliydim," dedi. Açıklama yapmadı. "Bu kadar basit olmayacağını bilmeliydim."

Bir arı, gömleğinin önündeki beyaz kısmına çarptı; yapıştı, kafası karışmıştı. Conway başını eğdi ve geri kalanı hareketsiz kaldı. Arı, en üst düğmeyi geçip kumaşın kenarına ulaştı, cildi arıyordu. Conway yavaş ve sık nefes alıyordu. Elinin cebinden çıkıp yükseldiğini gördüm.

Arı kafasını topladı ve güneş ışığına doğru uçtu. Conway gömleğinin üzerinde duran lekeyi silkeledi. Sonra döndü ve yokuş aşağı, sümböl çiçeklerinin yanından geçerek patikaya geri döndü.

Bölüm 4

The Court, Kilda ve Colm'un evlerinden yürüyerek ulaşılabilir mesafedeki en büyük ve en iyi alışveriş merkezi, üzerinde asık suratlı yetişkinlerin saldırmaya hazır bir şekilde beklediği dünyadaki her anın sarmaladığı yer. The Court, devasa bir mıknaş gibi çekiyor ve herkes oraya geliyor. Burada, dersler ve çay saati arasındaki ışıltılı özgürlük diliminde her şey olabilir; hayatınız yerden havalanıp yepyeni bir şeye dönüşebilir. Baş döndürücü beyaz ışıktaki tüm yüzler parıltı, sözler söylerler ve ses bulutunun içinden neredeyse duyabileceğiniz kahkahalarla gülümserler ve bunlardan herhangi biri, beklediğiniz kalp durduran kişi olabilir; hayal edebileceğiniz her şey burada sizi bekliyor olabilir, eğer tam doğru anda başınızı çevirirseniz, doğru gözle bakarsanız, doğru şarkı etrafınızdaki hoparlörlerden çalmaya başlarsa. Kiosktan gelen taze çöreklerin şeker kokusu, parmaklarını yala.

Ekim ayının başındayız. Chris Harper, Court'un ortasındaki çeşmenin kenarında Oisín O'Donovan ile boğuşuyor, ağzı gülmekten açık, diğer Colm'un adamları etraflarında tezahürat yapıyor. Chris'in yaşamak için yedi aydan biraz fazla zamanı kaldı.

Becca, Julia, Selena ve Holly çeşmenin karşı kenarında, aralarında dört paket açık şekerle oturuyorlar. Julia, Colm'un adamlarını gözetliyor ve hızlı ve keskin bir şekilde konuşuyor, bu yaz kendisi, bir İngiliz kız ve birkaç Fransız erkeğin Nice'deki süper lüks bir gece kulübüne nasıl girdiklerini anlatan, muhtemelen çoğu doğru olan bir hikaye anlatıyor. Holly, Skittles yiyor ve dinliyor, bir kaşı "*Tabii ya*" der gibi kalkık. Selena, çenesi ellerine dayalı, yıpranmış siyah mermer çeşmenin kenarında uzanmış, saçları omzundan yere kadar uzanıyor. Becca, saçları kir ve yere yapışmış sakızlara değmeden önce eğilip ellerine almak istiyor.

Becca, Mahkeme'yi hor görüyor. İlk yılın başında, yeni yatılı öğrenciler okuldan çıkmak için bir ay beklemek zorunda kaldıklarında – kaçamayacak kadar yorgun düşene kadar, diye düşünüyor – tek duyduğu şey şuydu: ah Mahkeme, Mahkeme, Mahkeme, Mahkeme'ye gittiğimizde her şey harika olacak. Parlayan gözler, eller parıldayan kaleler, buz pateni pistleri ve çikolata şelaleleri çiziyordu. Daha büyük kızlar, cappuccino ve deneme

dudak parlatıcısı kokusuyla sarılmış, renklerle dolu çantalarını tek parmakla sallayarak, hala baş döndürücü parlak müziğin ritmine göre sallanıyorlardı. Sihirli yer, ekşi öğretmenleri, yatakhane yataklarını, anlamadığın kötü yorumları unutturan ışıltılı yer. Her şeyi yok eden yer.

Bu, Becca'nın Julia, Selena ve Holly'yi tanımadan önceydi. O zamanlar o kadar mutsuzdu ki, her sabah buna kendisi bile şaşırıyordu. Annesini ağlayarak arar, kim duyarsa duysun umursamadan, iğrenç bir şekilde hıçkırarak eve dönmek için yalvarırdı. Annesi iç çekip, erkekler, pop yıldızları ve moda hakkında sohbet edecek arkadaşlar edindiğinde ne kadar eğleneceğini söylerdi ve Becca, kendini daha da kötü hissederek telefonun kapatırdı. Bu yüzden Court, tüm bu korkunç dünyada dört gözle beklenecek tek şey gibi görünüyordu.

Sonunda oraya vardığında, burası berbat bir alışveriş merkeziydi. Diğer tüm birinci sınıflar adeta salya akıtıyordu ve Becca, penceresiz, doksanlı yıllardan kalma bu gri beton yığınının bakarak, burada yere kıvrılıp hareket etmeyi reddederse, deli olduğu için onu eve göndereceklerini merak etti.

Sonra yanındaki sarışın kız, Serena ya da öyle bir şey – Becca çok mutsuz olduğu için aklında pek bir şey kalmamıştı – Selena, kortun tepesine uzun uzun baktı ve "Aslında bir pencere var, görüyor musun? Eminim onu bulabilirsen, Dublin'in yarısını görebilirsin" dedi.

Ve gerçekten de görebiliyordunuz. Ve işte oradaydı, altlarında uzanıyordu: onlara vaat edilen sihirli dünya, hikaye kitaplarındaki gibi düzenli ve rahat. Çamaşır iplerinde çamaşırlar dalgalanıyor, küçük çocuklar bahçede swingball oynuyor, yeşil bir parkta parlak kırmızı ve sarı çiçekler var; yaşlı bir adam ve yaşlı bir kadın, kıvrımlı demirden yapılmış bir sokak lambasının altında sohbet etmek için durmuşlar, kulakları dik köpekleri ise tasmalarını birbirine dolamışlar. Pencere, otopark ödeme makinesi ile devasa bir çöp kutusu arasındaydı ve otopark biletlerini ödeyen yetişkinler Becca ve Selena'ya şüpheli bakışlar atıp duruyorlardı. Sonunda bir güvenlik görevlisi ortaya çıktı ve tam olarak nedenini bilmiyor gibi görünse de onları Court'tan attı, ama buna milyonlarca kez değdi.

Ancak iki yıl sonra Becca hala korttan nefret ediyor. Her saniye her açıdan izlenmekten nefret ediyor, gözler böcekler gibi üstüne üşüşüyor, seni kurcalıyor ve kemiriyor, her zaman bir grup kız üstünü kontrol ediyor ya da bir grup erkek her neyse onu kontrol ediyor. Kortta kimse hareketsiz kalmıyor, herkes sürekli dönüp başını çeviriyor, izleyenleri

en havalı pozu takınmaya çalışıyor. Kimse sessiz kalmıyor: konuşmaya devam etmelisin, yoksa ezik gibi görürsün, ama kimse başka şeyler düşündüğü için gerçek bir sohbet yapamazsın. Kortta on beş dakika geçirdikten sonra Becca, ona dokunan herkesin elektrik çarpacakmış gibi hissediyor.

En azından on iki yaşındayken, sadece paltolarını giyip çıkarlardı. Bu yıl ise herkes korta sanki Oscar törenine hazırlanır gibi hazırlanıyor. Kort, şaşırtıcı yeni kıvrımlarını, yürüyüşünüzü ve kendinizi sergilediğiniz yerdir, böylece insanlar size bunların değerini söyleyebilir ve cevabın "*Hiçbir şey, sıfır, hiçbir şey*" olma riskini göze alamazsınız. Saçını ya tamamen düzleştirmek ya da dikkatlice taramak zorundasın, vücuduna bronzlaştırıcı sürmek, yüzüne bir santim kalınlığında fondöten sürmek, her bir gözüne yarım paket dumanlı göz farı sürmek, süper yumuşak, süper dar kot pantolon ve Uggs veya Converse giymek zorundasın, çünkü aksi takdirde biri seni diğerlerinden ayırt edebilir ve bu da seni tam bir ezik yapar. Lenie, Jules ve Holly o kadar da kötü değiller, ama yine de dört kez allıklarını yeniliyorlar ve aynaya yirmi farklı açıdan bakıyorlar, Becca ise kapıda yerinde duramadan bekliyor, onlar çıkmadan önce. Becca mahkemeye makyaj yapmıyor, çünkü makyajdan nefret ediyor ve yarım saatini bir donut dükkanının önündeki duvarda oturmak için hazırlanarak geçirme fikri beynini aptallıkla dolduruyor.

Diğerleri gittiği için o da gidiyor. Neden gitmek istediklerini Becca için tam bir muamma. Her zaman harika vakit geçiriyormuş gibi davranıyorlar, daha gürültülü ve tiz sesli konuşuyorlar, birbirlerini itip kakıyorlar ve hiçbir şey yokken kahkahalarla gülüyorlar. Ama Becca, mutlu olduklarında nasıl olduklarını bilir ve bu öyle değildir. Eve dönerken yüzleri daha yaşlı ve gergin görünür, çok fazla baskı uygulanan ve silinemeyen ifade kalıntıları ile lekelenmiştir.

Bugün her zamankinden daha heyecanlı, iki dakikada bir telefonundan saati kontrol ediyor, mermer kemiklerini acıtiyormuş gibi yerinde duramıyor. Julia ona iki kez "*Tanrım, sakinleşir* misin?" dedi. Becca "*Üzgünüm*" diye mırıldanıyor, ama bir dakika sonra yine yerinde duramıyor.

Çünkü onlardan iki metre aşağıda, çeşmenin kenarında Dalekler var. Becca, Dalekler hakkında her şeyi, ayrıntılı olarak nefret ediyor. Onları ayrı ayrı nefret ediyor – Orla'nın ağzının açık kalması, Gemma'nın yürürken poposunu sallaması, Alison'ın zavallı, korkmuş bebek bakışı, Joanne'in varlığı – ve bir bütün olarak. Bugün onları daha da çok nefret ediyor çünkü

Colm'un üç adamı çeşmenin karşısından gelip yanlarına oturmuş, bu yüzden Dalekler her zamankinden daha da fazla her şey. Adamlardan biri bir şey söylediğinde, dördü de kahkahalarla çığlık atıp çeşmeden düşecekmiş gibi yapıyorlar, böylece adamlar onları yakalayacak. Alison, sarışın adama bakmak için başını bir tarafa eğip dişlerinin arasından dilinin ucunu çıkarıp duruyor. Beyin hasarlı gibi görünüyor.

"Jean-Michel beni ve Jodi'yi işaret edip 'Bu Candy Jinx. İrlanda *X Factor'u* kazandılar!' dedi," diyor Julia. Bu oldukça akıllıcaydı, çünkü böyle bir şey olmadığı için kapı görevlileri gerçek kazananı bilemezdi, ama *o kadar da* akıllıca değildi, çünkü ben ona bunun nereye varacağını tam olarak söyleyebilirdim." Julia küfür etmeyi deniyor. Hala pek işe yaramıyor. "Ve evet, sürpriz, kapı görevlileri "Tamam, hadi şarkılarını dinleyelim" diyorlar.

"Uh-oh," diyor Becca. Dalekleri görmezden gelip Julia'ya konsantre olmaya çalışıyor. Julia'nın hikayeleri her zaman iyidir, yüzde on ya da yirmi kadarını çıkarmak zorunda olsanız bile ve Becca, yeterince çıkardığından asla tam olarak emin olamaz.

Julia'nın kaşı yukarı kalkıyor. "Çok teşekkürler."

Becca irkiliyor. "Hayır, sadece demek istediğim..."

"Sakin ol Becs. Berbat şarkı söylediğimi biliyorum. Mesele de bu zaten." Becca kızarır ve kızarıklığını gizlemek için bir avuç Skittles daha alır. "Ben de diyorum ki, boku yedik, Jodi ve ben ne söyleyeceğiz ki? İkimiz de Lady Gaga'yı seviyoruz, ama ne yapacağız, Candy Jinx'in ilk single'ı "Bad Romance" mı olsun?"

Selena gülüyor. Colm'un adamları bize bakıyor.

"Neyse ki Florian, Jean-Michel'den daha akıllı. 'Dalga mı geçiyorsun? Onlar sözleşmeli. Bir nota bile söylerlerse, hepimiz dava edilirik' dedi."

Holly gülmüyor. Duymamış gibi görünüyor. Başı yana eğik, başka bir şeyi dinliyor.

"Hol?" diyor Selena. "İyi misin?" Holly

Daleklere doğru başını sallıyor.

Julia hikayesinin geri kalanını sonraya bırakır. Dördü, paketlerden tam olarak doğru şekerleri seçerek büyülenmiş gibi davranır ve dinler.

"Öyle," diyor Joanne ve ayağıyla Orla'nın bacağını dürtüyor.

Orla kıkırdar ve çenesini omuzlarının arasına gömer. "Şuna bak. Sana o kadar aşık ki, acınası bir hal aldı."

"Öyle değil."

"Aman Tanrım, öyle mi? Dara'ya söyledi, Dara da bana söyledi."

"Andrew Moore'un *benden* hoşlandığına imkan yok. Dara sadece dalga geçiyordu."

"Pardon?" Joanne'in sesinde aniden soğuk bir ton belirir ve Becca yine çeşmenin üzerinde kıpırdanmaya başlar. Joanne'den bu kadar korkmaktan nefret eder, ama kendini durduramaz. "Dara'nın *beni* aptal yerine koyacağını mı sanıyorsun? Merhaba, ben öyle *düşünmüyorum*?"

"Jo haklı," diyor Gemma tembel bir sesle. Başını erkeklerden birinin kucağına koymuş, sırtını kavisleyerek göğüslerini ona doğru çıkarmış. Erkek, onun üstüne bakmıyormuş gibi görünmeye çalışıyor. "Andrew sana resmen salya akıtıyor."

Orla, alt dudaklarını dişlerinin arasına çekerek keyifle kıvranıyor. "Sana söylemeyecek kadar utangaç," diyor Joanne, yine tatlı bir sesle. "Dara öyle dedi. Dara öyle söyledi. *Ne* yapacağını bilmiyor." Yanındaki uzun boylu kahverengi saçlı erkeğe: "Öyle değil mi?"

Adam, "Evet. Kesinlikle," diyor ve doğru cevap verdiğini umuyor. Joanne ona iyi çocuk gülümsemesi atıyor.

"Seninle bir şansı olmadığını düşünüyor," diyor Gemma. "Ama var, değil mi?"

"Onu seviyorsun, değil mi?"

Orla bir tür miyavlama sesi çıkarır. "Aman Tanrım, *tabii ki* seviyorsun! O Andrew *Moore*!" "O, *şimdiye kadarki* en yakışıklı erkek!"

"Ondan hoşlanıyorum."

"Ben de." Joanne, Alison'a dirsek atar. "Sen de, değil mi Ali?" Alison gözlerini kırpar. "Şey, evet?"

"Gördün mü? *Çok* kıskandım."

Becca bile Andrew Moore'un kim olduğunu biliyor. Çeşmenin diğer tarafında, Colm'un arkadaşlarının ortasında duruyor: sarı saçlı, geniş omuzlu, en gürültücü, itişip kakışan. Andrew Moore'un babası, geçen ay onun on altıncı yaş günü partisinde DJ'lik yapması için Pixie Geldof'u getirtti.

Orla, "Sanırım ondan hoşlanıyorum. Yani..." "Tabii ki hoşlanıyorsun."

"Herkes seviyor."

"Şanslı kız."

Orla kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor. "Peki sen... ? Aman Tanrım. Yani, Dara'ya söyleyebilir misin, o da Andrew'a söylesin?"

Joanne üzülen başını salladı. "Bu işe yaramaz. Hâlâ sana gelmek için çok utangaç olacak. Sen ona bir şey söylemelisin."

Bu, Orla'yı yüzünü elleriyle kapayarak kıkırdamaya ve kıvranmaya başlar. "Aman Tanrım, yapamam! Ben sadece, şey... *Aman Tanrım!*"

Joanne ve Gemma çok ciddi, Alison ise şaşkın görünüyor, ama erkekler çenelerini sıkarak kıkırdıyorlar. Holly, onlara sırtını dönmüş, gözlerini kocaman açarak "*Buna inanabiliyor musun?*" der gibi bir yüz ifadesi yapıyor.

"Siktir git," diyor Julia, M&Ms'e, Joanne'in duyamayacağı kadar alçak sesle. "Böyle arkadaşlar varken..."

Becca'nın anlaması bir saniye sürer. "*Yalan* söylediklerini mi düşünüyorsun?" Joanne her zaman sana karşı kötü davranmak için senden nefret etmesine bile gerek olmayan türden bir insan olmuştur: Hiçbir neden yokken, hiçbir sebep yokken acımasız sözler söyler ve sonra şaşkın yüzüne sırtarak bakar. Ama bu farklı. Orla, Joanne'in arkadaşı.

"Merhaba. Dünyaya hoş geldin. Tabii ki yalan söylüyorlar. Andrew Moore'un *buna* kanacağını mı sanıyorsun?" Julia, yüzü kıpkırmızı, histerik kahkahalarla sırlıslık olan ve açıkçası pek de iyi görünmeyen Orla'ya başını eğerek bakar.

"Bu iğrenç," dedi Becca. Eli Skittles paketini sıkıca kavramış ve kalbi güm güm atıyordu. "Bunu *yapamazsın*."

"Öyle mi? Onları izle."

"Onları etkilemek için yapıyorlar," diyor Holly ve üç erkeğe başını sallıyor. "Gösteriş yapıyorlar."

"Ve etkileniyorlar mı? Kızların bunu yapmasını mı *istiyorlar*? Kendi arkadaşlarına mı?"

Holly omuz silkiyor. "Eğer bu kadar kötü olduğunu düşünselerdi, bir şey söylerlerdi." "Bu mükemmel bir fırsat," diyor Joanne, uzun boylu erkeğe gizli bir sırıtış atarak

"Sadece oraya git ve ona "Evet, ben de senden hoşlanıyorum" de. Tek yapman gereken bu."

"*Yapamam*, aman Tanrım, yapamam..."

"Tabii ki yapabilirsin. Merhaba, yirmi birinci yüzyıldayız? Kız gücü falan yok mu? Artık erkeklerin bize çıkma teklif etmesini beklemek zorunda değiliz. Yap gitsin. Onun ne kadar mutlu olacağını bir düşün."

"Sonra seni mahkeme salonunun arkasına götürecek," diyor Gemma, vücudu çeşmenin kenarında tembelce hareket ederken, "ve kollarıyla sana sarılacak,

ve seni öpmeye başlayacak..." Orla kendini bir düğüm haline getirir ve kıkırdarak güler.

Julia, "Beş pound bahse girerim ki bunu gerçekten yapacak. Kimse var mı?" der.

Selena, Andrew Moore'a bakarak sessizce, "Eğer yaparsa, o korkunç olacak," der.

"Tam bir pislik," diye onaylar Julia. Sinemadaymış gibi ağzına birkaç Mentos atar ve ilgiyle izler.

"Gidelim," der Becca. "Bunu görmek istemiyorum. Bu korkunç." "Zor. Ben görmek istiyorum."

"Acele etsen iyi olur," diyor Joanne, şarkı söyler gibi, yine ayak parmağıyla Orla'nın bacağını dürterek. "Seni ne kadar sevse de sonsuza kadar beklemeyecek. Hemen oraya gitmezsen, başka biriyle gidecek."

"Beş sterlin işime yarardı," diyor Holly. Arkasını dönüyor. "Hey! Orla!" Orla, kızarmış ve aptal gibi sırtarak bakacak kadar kendini açtığı anda: "Sadece seninle dalga geçiyorlar. Andrew Moore biriyle birlikte olmak isterse, onunla konuşamayacak kadar utangaç olduğunu mu düşünüyorsun? Cidden mi?"

"Anlamadım?" diye bağırır Joanne, dik oturur ve Holly'ye kötü bir bakış atar. "Sana ne düşündüğünü sorduğumu hatırlamıyorum?"

"*Affedersin, mahkeme salonunun* ortasında bağırıyorsun. Eğer bunu dinlemek zorundaysam, bu konuda bir fikrim olur. Ve benim fikrim, onun Orla'nın varlığından bile haberi olmadığı."

"*Benim* fikrim ise, senin çirkin bir sürtük olduğun ve normal insanların senin aptal *fikirlerini* dinlemek zorunda kalmayacakları bir devlet okulunda olman gerektiği."

"Vay canına," diyor Gemma'nın kafasını kucığına almış olan adam.

"Kedi kavgası." "Ohhh evet," diyor uzun boylu adam sırtarak. "Başlayın bakalım."

"Holly'nin babası dedektif," diye açıklıyor Julia erkeklere. "Joanne'nin annesini fahişelikten tutukladı. Joanne hala ona kin besliyor."

Erkekler gülmeye başlar. Joanne kendini toparlar ve ağzını açarak korkunç bir cevap vermek üzereyken – Becca çoktan irkilir – çeşmenin karşısında gürültü seviyesi yükselir. Andrew ve üç arkadaşı, başka birini suyun üzerinde tutarak, o bağırıp çırpınırken bileklerinden ve ayak bileklerinden sallamaktadırlar. Hepsi de kızların farkında olduklarından emin olmak için bir gözlerini kızlara dikmişlerdir.

"Aman Tanrım!" Joanne, Orla'yı o kadar şiddetli bir şekilde dürtür ki, Orla neredeyse çeşmenin içine düşüyor. "Gördün mü? Tam sana bakıyordu!"

Orla'nın gözleri Holly'ye kayıyor. Holly omuz silkiyor. "Ne fark eder ki."

Orla donakalmış bir şekilde bakıyor. Kafası o kadar çok dönüyor ki, kendi standartlarına göre bile düşünemiyor.

"Bana neden bakıyorsun?" diye sorar Julia. "Ben sadece gösteri için buradayım."

Selena nazıkçe, "Holly haklı, Orla. Senden hoşlanıyorsa, bir şey söyler." der.

Gemma, erkek arkadaşının kucağında eğlenerek izliyor. "Yoksa sadece kıskanıyorsun." diyor.

"Tabii ki! Çünkü Andrew Moore başkalarınınkine dokunmaz," diye tersler Joanne. "Kime inanacaksın? Bize mi, *onlara mı?*"

Orla'nın ağzı açık kalır. Bir saniye için gözleri Becca'nınkilerle karşılaşır, aptalca ve çaresizce. Becca bir şey söylemesi gerektiğini bilir – *Yapma, herkesin önünde seni paramparça eder...*

"Çünkü bize güvenmektense onlara güveniyorsan," diyor Joanne, Orla'nın yüzünü dondurmaya yetecek kadar soğuk bir sesle, "belki de bundan sonra en iyi arkadaşların onlar olmalı."

Bu, Orla'yı sersemliğinden çıkarır. O bile ne zaman korkması gerektiğini anlar. "Hayır! Yani, onlara güvenmiyorum. Size güveniyorum." Joanne'e ıslak bir gülümseme atar, karnı yukarıda bir köpek gibi. "Gerçekten."

Joanne bir an soğuk bakışını sürdürürken, Orla endişeyle kıvrılır; sonunda nazıkçe, affedici bir gülümsemeyle karşılık verir. "Güvendiğini biliyorum. Yani, merhaba, sen *aptal* değilsin. Hadi git artık." Orla'nın bacağını ayağıyla iterek onu çeşmenin kenarından uzaklaştırır.

Orla ona son bir kez acı dolu bir bakış attı. Joanne, Gemma ve Alison cesaret verici bir şekilde başlarını salladılar. Orla çeşmenin etrafından uzaklaşmaya başladı, o kadar çekingen bir şekilde ki, yürüyüşü yarı parmak ucunda yürümeye dönüştü.

Joanne başını bir yana eğerek uzun boylu adama bakar ve sırtarak gülümser. Adam da ona gülümser. Eli Orla'nın beline kayar ve aşağı iner, ikisi Orla'nın Andrew Moore'a yaklaşmasını izler.

Becca, soğuk ve yapışkan mermerin üzerine sırtüstü uzanır ve dört kat yukarıdaki Mahkeme'nin kubbeli tavanına bakar, böylece görmek zorunda kalmaz. Balkonlarda baş aşağı koşuşturan insanlar minik ve dengesiz görünüyorlar, sanki her an ayakları kayacak ve kollarını açarak başları önde tavana çarpacaklarmış gibi. Çeşmenin diğer tarafından yükselen yırtıcı kahkahalar, alaycı bağırışlar duyuyor – *Wahey Mooooore scooore! – Hadi Andy, çirkinler*

en iyi oral seks yapar – Acıma sikişi! Acıma sikişi! Ve daha yakınlarda, Joanne, Gemma ve Alison'ın çılgın kahkahaları.

"Beşliğimi şimdi alacağım," diyor Julia.

Becca en üst kata, otopark ödeme makinelerinin gizlendiği köşeye bakar. Yanlarında ince bir gün ışığı şeridi var. Birkaç birinci sınıf öğrencisinin orada, pencereden boyunlarını uzatarak, altlarında uzanan tatlı, geniş dünya yüzünden tüm bu yağlı karmaşayı akıllarından silip attıklarını umuyor. Kovulmamalarını umuyor. Ayrılırken bir kağıt parçasına ateş yakıp çöp kutusuna atarak Mahkeme'yi yerle bir etmelerini umuyor.

Bölüm 5

Ön kapı ağır ahşaptan yapılmış, koyu renkli ve yıpranmıştı. Conway kapıyı açtıktan sonra bir saniye boyunca, ıssız bir sessizlik hakim oldu. Boş, koyu renkli ahşap merdivenler yukarı doğru uzanıyordu. Güneş, yıpranmış dama tahtası desenli fayansların üzerine vuruyordu.

Sonra her yerden bir zil sesi duyuldu. Kapılar açıldı ve ayak sesleri duyulmaya başladı, aynı lacivert ve yeşil üniformalı kızlar akın akın dışarı çıktı, hepsi aynı anda konuşuyordu. "*Lanet olsun,*" dedi Conway, sesini yükseltip benim duyabileceğim şekilde. "*Zamanlama. Hadi.*"

Merdivenlere doğru yöneldi, insan ve kitap dalgasının arasından geçerek ilerledi. Sırtı bir boksörünki gibiydi. Sanki İçişleri Bakanlığı ve dış kökü tedavisi bir arada gibi görünüyordu.

Onun peşinden merdivenlerden yukarı çıktım. Kızlar etrafımı sardı, saçları ve kahkahaları uçuşuyordu. Hava dolu ve parlak, yüksek, çılgın açılarla güneş ışığıyla dolu gibiydi; güneş, su gibi korkuluklar boyunca dönüyor, renkleri yakalayıp havada döndürüyordu; beni kaldırıyor, her yerde yakalıyor ve yükseltiyordu. Farklı hissediyordum, değişiyordum. Sanki bugün benim günümdü, sadece nasıl olduğunu anlayabilseydim. Tehlikeli gibi, ama benim tehlikem, yüksek kuledeki bir büyücü tarafından özel olarak benim için yaratılmış; benim şansım gibi, tatlı, aldatıcı, acil şans, havada yuvarlanıyor, tura mı yazı mı?

Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım, ama sanki beni geçmişe götürmüş gibi hissettim. Kemiklerimin her yerinde o çekiciliği hissettim. Ilac Centre kütüphanesinde kitap okurken, bunun beni bu tür duvarların arasına sokacağını düşünerek, genç bir delikanlıyken aklıma gelmemiş kelimeleri düşünmemi sağladı. Çözünen. Kutsal. Huzurlu. Uzun bacaklı, sakar ve hayalperest ben, kimsenin beni görmemesi için uzaklarda, sanki cesur bir şey yapıyormuşum gibi heyecandan başım dönüyordu.

"Müdireyle başlayalım," dedi Conway, merdiven sahanlığında, tekrar yan yana durabildiğimizde. "McKenna. O bir kaltak. Costello ve ben olay yerine vardığımızda bana ilk sorduğu şey ne oldu biliyor musun? Medyanın okulun adını vermemesini sağlayabilir miyiz? İnanabiliyor musun? Ölen çocuk umurunda değil, suçluyu yakalamak için bilgi toplamak umurunda değil: tek umursadığı şey, bunun okulunun *imajını zedelemesi.*"

Kızlar yanımdan geçip giderken, "Affedersiniz!" diye yüksek sesle ve nefes nefese diyorlardı. Birkaç tanesi omuzlarının üzerinden birimize ya da ikimize birden bakıyordu; çoğu çok hızlı hareket ediyordu, umursamıyorlardı. Dolaplar gürültüyle açılıyordu. Koridorlar bile

güzeldi, yüksek tavanlar ve alçı süslemeler, yumuşak yeşil renkler ve duvarlarda resimler vardı.

"İşte," dedi Conway, bir kapıyı işaret ederek. "Ciddi yüzünü takın." Ve kapıyı açtı.

Kıvrıkcık saçlı sarışın bir kız dosya dolabından dönüp kocaman gülümsedi, ama Conway "Selam" dedi ve yanından geçip iç kapıdan içeri girdi. Kız kapıyı arkamızdan kapattı.

Orada sessizlik vardı. Kalın halı. Oda, birinin eski moda çalışma odası gibi görünmesi için bolca zaman ve para harcanarak dekore edilmişti: üstü yeşil deri kaplı antika bir masa, her yerde dolu kitap rafları, yağlı boya tablo gibi olmayan bir rahibenin ağır çerçeveli yağlı boya tablosu. Sadece şık yönetici koltuğu ve şık dizüstü bilgisayar *ofis olduğunu* gösteriyordu.

Masadaki kadın kalemi bırakıp ayağa kalktı. "Dedektif Conway," dedi. "Sizi bekliyorduk."

"Hiç şüphemiz yok," dedi Conway, şakağını hafifçe vurarak. Duvarın kenarından iki sandalye aldı, ikisini de masaya doğru çevirdi ve oturdu. "Geri dönmek güzel."

Kadın bunu görmezden geldi. "Ve bu da...?"

"Dedektif Stephen Moran," dedim.

"Ah," dedi kadın. "Sanırım bugün okul sekreteriyle konuştunuz."

"Evet, bendim."

"Teşekkür e , teşekkür e , , , , , Eileen McKenna. Müdire hanım. Elini uzatmadı, ben de uzatmadım.

"Bazen yeni bir bakış açısı getirmek isteriz," dedi Conway. Aksanı daha sertleşmişti. "Bir uzman. Evet?"

Bayan McKenna kaşlarını kaldırdı, ama kimse ona daha fazla bilgi vermedi, o da sormadı. Tekrar oturdu – ben de o oturana kadar bekledim – ve ellerini yeşil deri koltuğun üzerinde birleştirdi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Bayan Eileen McKenna iri bir kadındı. Şişman değil, sadece iri, yıllarca patronluk yaptıktan sonra ellili yaşlarına gelen bazı kadınlar gibi: her şeyi ön plana çıkaran, yüksek ve sağlam, her şeyi aşmaya hazır ve ıslanmayacak gibi. Onu teneffüs saatinde koridorda görebiliyordum, kızlar onun geldiğini fark etmeden önünden kaçıyorlardı. Çenesi büyük, kaşları kalın. Demir gibi saçları ve çelik gibi gözlükleri vardı. Kadın kıyafetlerinden anlamam ama kaliteyi anlarım ve yeşil tüvit kaliteliydi; inciler Penney's'ten alınmış değildi.

Conway, "Okul nasıl gidiyor?" dedi.

Sandalyesine yaslanıp, bacaklarını uzatmış, dirseklerini dışarı çıkarmıştı. Ofisin olabildiğince büyük bir kısmını kaplıyordu. Çok huysuzdu. Orada tarih mi vardı, yoksa sadece kimya mı?

"Çok iyi. Teşekkürler."

"Öyle mi? Cidden mi? Çünkü bana tüm okulun batmak üzere olduğunu söylediğini hatırlıyorum..." Elini aşağı doğru salladı, uzun bir ısıklık çaldı. "Bütün o yılların geleneği falan, biz plebler işimizi yapmaya ısrar edersek, hepsi boşa gidecekti. Ben de suçluluk duyuyordum. Sonunda her şeyin yoluna girmesine sevindim."

Bayan McKenna, Conway'i dışarıda bırakarak bana şöyle dedi: "Tahmin edebileceğiniz gibi, çoğu ebeveyn, kızlarının cinayet işlenen bir okulda kalmasına izin verme düşüncesinden rahatsızdı. Katilin yakalanmamış olması da durumu iyileştirmedir."

Conway'e ince bir gülümseme. Cevap yok.

İronik olarak, devam eden polis varlığı ve sürekli yapılan sorgulamalar da işe yaramadı – muhtemelen herkesin durumun kontrol altında olduğunu hissetmesine yardımcı olmalıydılar, ancak aslında normale dönüşü engellediler. Polisin engellemek için çok meşgul olduğu ısrarcı medya müdahalesi, sorunu daha da kötüleştirdi. Yirmi üç çift ebeveyn kızlarını okuldan aldı. Neredeyse diğerleri de bunu yapmakla tehdit etti, ama ben onları bunun kızlarının yararına olmayacağına ikna edebildim." Eminim ikna etmiştir. O ses: Maggie Thatcher'ın İrlandalıya dönüşmüş hali gibi, tartışmaya yer bırakmadan dünyayı omuzlarıyla yerine itiyordu. Ne için olduğunu anlayabilseydim, hemen özür dilemem gerektiğini hissettirdi. Bir ebeveynin yapacağı bir şeydi. o sese karşı çıkacak kadar cesur.

"Birkaç ay boyunca durum belirsizdi. Ama St Kilda's, bir asırdan fazla süren çeşitli iniş çıkışlara rağmen ayakta kaldı. Bunu da atlattı."

"Harika," dedi Conway. "Hayatta kalırken, bilmemiz gereken bir şey oldu mu?"

"Olsaydı, hemen sizinle iletişime geçerdim. Bu arada, Dedektif, ben de size aynı soruyu sormalıyım."

"Öyle mi? Neden?"

"Sanırım," dedi Bayan McKenna, "bu ziyaret, Holly Mackey'nin bu sabah izinsiz olarak okuldan ayrılıp sizinle konuşmak istemesi ile ilgili."

Bana konuşuyordu. "Ayrıntılara giremeyiz," dedim.

"Bunu beklemiyorum. Ama sizin işiniz için önemli olabilecek her şeyi bilme hakkınız olduğu gibi - bu yüzden size öğrencilerle konuşmanız için her zaman izin verdim - benim de işim için önemli olabilecek her şeyi bilme hakkım, hatta yükümlülüğüm var."

Tam da doğru miktarda bir tehdit. "Anlıyorum. İlgili bir şey olursa size mutlaka haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

Gözlüklerden parıldayan ışık. "Saygısızlık etmek istemem Dedektif, ama neyin ilgili neyin ilgisiz olduğuna karar vermek bana düşer. Hiçbir şey bilmediğiniz bir okul ve bir kız hakkında bu kararı sizin vermeniz imkansız."

Bu sefer her iki taraftan da test havası esiyordu. Bayan McKenna, beni zorlayıp zorlayamayacağını görmek için eğildi; Conway ise aynı şeyi görmek için beni kendi halime bıraktı.

"Mükemmel bir cevap değil, hayır. Ama elimizden gelenin en iyisi bu." dedim.

Bayan McKenna beni biraz daha süzdü. Daha fazla ısrar etmenin bir anlamı olmadığını anladı. Bunun yerine bana gülümsedi. "O zaman elinizden gelenin en iyisini yapmaya güvenmek zorundayız."

Conway yerini değiştirip rahat bir pozisyon aldı. "Neden bize Gizli Yer'den bahsetmiyorsun?" dedi.

Dışarıda zil tekrar çaldı. Hafif çılgınlıklar, daha fazla koşan ayak sesleri, sınıf kapılarının kapanması; sonra sessizlik.

Bayan McKenna'nın gözlerinde duman gibi kıvrılan bir ihtiyat vardı, ama yüzü değişmemişti. "Gizli Yer bir ilan tahtasıdır," dedi. Acele etmeden, kelimelerini özenle seçti. "Sanırım Aralık ayında kurduk. Öğrenciler, mesajlarını anonim olarak iletmek için resim ve başlıklar kullanarak kartları tahtaya iğneliyorlar. Kartların çoğu çok yaratıcı. Bu, öğrencilere başka yerlerde ifade etmekten çekindikleri duygularını ifade edebilecekleri bir yer sağlıyor."

Conway, "Sevmedikleri kişileri kötüleyebilecekleri, zorbalık yaptıkları için başlarının belaya gireceğinden endişelenmeden. İstedikleri dedikoduyu yayabilecekleri, izini süremeyecekleri bir yer. Belki ben anlamak için çok kalın kafalıyım, belki genç hanımlarınız asla böyle sıradan bir şey yapmazlar, ama bu uzun zamandır duyduğum en kötü fikirlerden biri gibi görünüyor" dedi. Piranha sırttı. "Alınmayın."

Bayan McKenna, "İki kötü seçenekten daha az kötü olanı olduğunu düşündük. Geçen sonbaharda, bir grup kız aynı işlevi gören bir web sitesi kurdu. Aslında, tarif ettiğiniz türden davranışlar yaygındı. Birkaç yıl önce babası intihar eden bir öğrencimiz var. Site bize bildirildi.

annesinin ilgisi. Birisi söz konusu kızın fotoğrafını "Kızım bu kadar çirkin olsaydı ben de intihar ederdim" başlığıyla paylaşmıştı.

Conway'in bana bakışı: *Saçlarında jilet bıçakları. Hâlâ güzel misin?*

Haklıydı. Bu beni olması gerekenden daha fazla şaşırttı, tırnağımın altına batmış bir kıymık gibi bir şoktu. Bu, Chris Harper gibi dışarıdan gelmemiştii. Bu, bu duvarların içinde büyümüştü.

Bayan McKenna, "Anlaşılır bir şekilde, hem anne hem de kızı çok üzgündü" dedi.

"Ee?" dedi Conway. "Siteyi kapatın."

"Peki ya 24 saat sonra gelen yeni site, ondan sonraki site, ondan sonraki site? Kızların bir güvenlik valfine ihtiyacı var, Dedektif Conway. Hatırlıyor musunuz, olaydan bir hafta kadar sonra" – Conway'den küçük bir kahkaha: *olay* – "bir grup öğrenci Christopher Harper'ın hayaleti gördüklerini iddia etmişti?"

"Kızlar tuvaletinde," dedi Conway bana yan gözle. "Haklısın; genç bir delikanlı görünmez olsaydı ilk gideceği yer orası olurdu, değil mi? Bir düzine genç, ciğerleri patlayacak gibi bağıyor, birbirlerine sarılıyor, titriyorlardı. Neler olduğunu anlatabilmeleri için neredeyse eski usul bir tokat atmak zorunda kaldım. Silahımı alıp içeri girip onu vurmamı istediler. Sonunda onları sakinleştirmek ne kadar sürdü? Saatler mi?"

"Ondan sonra," dedi Bayan McKenna - yine bana - "elbette Christopher Harper'dan bahsetmeyi yasaklayabilirdik. Ve "hayalet" birkaç gün sonra, muhtemelen aylarca tekrar ortaya çıkardı. Bunun yerine, tüm kızlar için yas yönetimi tekniklerine ağırlık veren grup danışmanlığı seansları düzenledik. Ve Christopher Harper'ın fotoğrafını, öğrencilerin dua edebilecekleri, çiçek veya kart bırakabilecekleri, uygun ve kontrollü bir şekilde kederlerini ifade edebilecekleri, toplantı salonunun dışındaki küçük bir masaya koyduk."

Conway bana, "Çoğu onu hiç *tanımıyordu* bile" dedi. "Duygularını ifade edecek bir kederleri *yoktu*. Sadece çıldırmak için bir bahane arıyorlardı. Kafalarına okşama ve 'zavallı çocuk' sözleri değil, bir tekme gerekiyordu."

"Olabilir," dedi Bayan McKenna. "Ama 'hayalet' bir daha ortaya çıkmadı."

Gülümsedi. Kendinden memnun. Her şey yoluna girmişti, güzel ve düzenliydi.

Aptalca değildi. Conway'in söylediklerinden, belli bir yaşta sarışın boyanmış, sıfır beden olmak için aç bırakılmış ve

dondurulmuş bir gülümsemeyle, büyük laflar ve kocasının bağlantıları sayesinde okulu yöneten birini bekliyordum. Bu kadın aptal değildi.

"Öyleyse," dedi, "aynı yaklaşımı ilan tahtası için de uyguladık. Dürtüyü kontrol edilebilir, kontrollü bir emniyet valfine yönlendirdik. Ve yine, sonuçlar son derece tatmin edici oldu."

Oturduğundan beri kıpırdamamıştı. Sırtı dik, elleri kavuşturulmuş.

Devasa.

"Kontrollü," dedi Conway. Masadan bir kalem attı – Montblanc, siyah ve altın rengi – ve onunla oynamaya başladı. "Nasıl?"

"Tablo elbette izleniyor. İlk dersten önce, teneffüste, öğle yemeğinde ve dersler bittikten sonra uygunsuz içerik olup olmadığını kontrol ediyoruz."

"Hiç uygunsuz içerik buldunuz mu?" "Elbette.

Sık değil, ama ara sıra." "Ne gibi?"

"Genellikle "Şu kişiyi nefret ediyorum" gibi çeşitli ifadeler – Şu kişi başka bir öğrenci veya öğretmen olabilir. İsim kullanmak veya başka bir kişiyi tanımlanabilir hale getirmek yasaktır, ama elbette kurallar çiğnenir. Genellikle zararsız şekillerde – yazarın çekici bulunduğu bir erkeğin adını yazmak veya sonsuz dostluğu ilan etmek gibi – ama bazen daha acımasız şekillerde. Ve en az bir durumda, incitmek yerine yardım etmek için. Birkaç ay önce, üzerinde bir morluk fotoğrafı ve "Şey'in babası ona vuruyor galiba" yazan bir kart bulduk. Elbette kartı hemen kaldırdık, ama konuyu ilgili kızla konuştuk. Tabii ki, ihtiyatlı bir şekilde."

"Elbette," dedi Conway. Kalemi havada döndürdü ve kolayca yakaladı. "Gizlice."

"Neden fiziksel bir pano? Neden kendi resmi web sitenizi kurup, bir öğretmenin moderatörlüğünü yapmasını sağlamıyorsunuz? Birinin duygularını incitebilecek hiçbir şey yayınlanmaz. Daha güvenli olur."

Bayan McKenna beni baştan aşağı süzdü, ayrıntıları inceledi – iyi bir ceket ama birkaç yıllık, iyi bir saç kesimi ama bir iki hafta önce yapılmış – ve tam olarak ne tür bir uzman olduğumu merak etti. Ellerini açıp kapattı. Benden çekinmiyordu, o kadar da değil, ama dikkatliydi.

"Evet, bu seçeneği değerlendirdik. Birkaç öğretmen, tam da sizin bahsettiğiniz nedenden dolayı bu seçeneği destekledi. Ben karşıydım. Kısmen, denetimsiz internet erişimi olmayan yatılı öğrencilerimizi dışlayacağı için; ama esas olarak genç kızlar iki dünya arasında çok kolay geçiş yapabildikleri için, Dedektif.

Gerçeklikle bağlarını yitirirler. Gereğinden fazla internet kullanmalarına teşvik edilmemeleri gerektiğini düşünüyorum, en mahrem sırlarının odağı haline getirmeleri ise hiç söz konusu bile olamaz. Mümkün olduğunca gerçek dünyaya sıkı sıkıya bağlı kalmaları gerektiğini düşünüyorum."

Conway'in kaşı yukarı kalktı: *Gerçek dünya, bu mu?*

Bayan McKenna onu görmezden geldi. Yine o gülümseme. Memnun. "Ve haklıydım. Artık web sitesi yok. Öğrenciler aslında gerçek dünyadaki sürecin karmaşıklığından hoşlanıyorlar: Kimsenin görmediği bir anı beklemek, fark edilmeden üçüncü kata çıkmak için bir bahane bulmak. Kızlar sırlarını açıklamayı ve gizemli olmayı seviyorlar. Pano mükemmel bir denge sağlıyor."

"Kartı kimin astığını hiç araştırdınız mı?" diye sordum. Mesela, "Uyuşturucu kullanıyorum" yazan bir kart varsa, bunu kimin yazdığını öğrenmek istersiniz. Bunu nasıl yaparsınız? Tahtada CCTV kamera falan var mı?"

"CCTV mi?" Yabancı bir kelime gibi uzatarak söyledi. Gerçek mi, numara mı, belli değildi. "Burası bir okul, Dedektif. Hapishane değil. Ve buradaki öğrenciler genellikle eroin bağımlısı değildir."

"Kaç öğrenciniz var?" diye sordum.

"Yaklaşık iki yüz elli. Birinci sınıftan altıncı sınıfa kadar, her sınıfta iki sınıf var, her sınıfta yaklaşık yirmi kız var."

"Tahta yaklaşık beş aydır asılı. İstatistiksel olarak, bu süre içinde, iki yüz elli öğrenciden birkaçının hayatında bilmek isteyeceğiniz şeyler olmuştur. İstismar, yeme bozuklukları, depresyon." Sözler ağzımdan tuhaf bir şekilde çıktı. Haklı olduğumu biliyordum, ama o odada, halıya tükürmüşüm gibi düz bir ses çıkardılar. "Ve az önce söylediğiniz gibi, kızlar sırlarını anlatmak isterler. Bana "Fransızca dersi berbat"dan daha ciddi bir şey bulamadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Bayan McKenna göz kapaklarının arkasına saklanarak ellerine baktı. Düşündü.

"Bir yazarı tanımlamak gerektiğinde," dedi, "bunun yapılabileceğini gördük. Bir kızın midesinin kurşun kalemle çizilmiş bir resmi olan bir kartımız vardı. Çizim, keskin bir bıçakla birçok yerinden kesilmişti. Altında "Keşke tüm vücudumu kesip atabilsem" yazıyordu. Açıkçası, bu öğrenciyi tanımlamamız gerekiyordu. Sanat öğretmenimiz çizimin stiline göre önerilerde bulundu, diğer öğretmenler

başlığın el yazısına dayalı önerilerde bulundu ve bir gün içinde ismi bulduk."

"Peki kız kesiyor muydu?" diye sordu Conway.

Gözleri yine kapandı. Evet demekti. "Durum çözüldü."

Kartımızda çizim yoktu, el yazısı yoktu. Kesici bulunmak istemişti. Bizim kızımız ise bulunmak istememişti ya da bunu kolaylaştırmak istememişti.

Bayan McKenna ikimize de şöyle dedi: "Bence bu, tahtanın olumsuz değil, olumlu bir güç olduğunu açıkça gösteriyor. "Falanca'dan nefret ediyorum" kartları bile yararlıdır. Bir yönde ya da diğer yönde zorbalık belirtileri için dikkat etmemiz gereken öğrencileri belirlerler. Bu, öğrencilerin özel dünyasına açılan penceremizdir, dedektifler. Genç kızlar hakkında bir şey biliyorsanız, bunun ne kadar değerli olduğunu anlayacaksınız."

"Her yönüyle ölümcül görünüyor," dedi Conway. Kalemı tekrar havaya attı, havada yakaladı. "Dün okul bittikten sonra bu paha biçilmez pano kontrol edildi mi?"

"Her gün dersler bittikten sonra. Sana söylediğim

gibi." "Dün kim kontrol etti?"

"Öğretmenlere sormanız gerekir. Onlar kendi aralarında karar veriyorlar."

"Soracağız. Kızlar ne zaman kontrol edildiğini biliyor mu?"

"Eminim kontrol edildiğini biliyorlardır. Öğretmenlerin baktığını görüyorlar; bunu gizlemeye çalışmıyoruz. Ancak, sorunuz buysa, kesin programı açıklamadık."

Yani kızımız, zaman aralığını daraltabileceğimizi bilmiyordu. Koridorda koşuşturan parlak yüzlerin arasında kaybolabileceğini düşünmüş olmalı.

Conway, "Dersler bittikten sonra ana okulda kalan kızlar var mıydı?" diye sordu.

Yine sessizlik. Sonra: "Bildiginiz gibi, geçiş yılı, yani dördüncü sınıfta çok sayıda pratik çalışma yapılır. Grup projeleri. Deneyler. Vb. Dördüncü sınıfların ödevleri genellikle okul kaynaklarına erişim gerektirir. Sanat odası, bilgisayarlar."

Conway, "Yani dün akşam burada dördüncü sınıf öğrencileri vardı. Kimler ve ne zaman?" dedi.

Müdire tam anlamıyla sert bir bakış attı. Polis de tam anlamıyla sert bir bakışla karşılık verdi. Bayan McKenna, "Öyle bir şey demek istemiyorum. Dün ana binada kimlerin olduğunu bilmiyorum

. Matron, Bayan Arnold, okulu yatılı bölümüne bağlayan kapının anahtarını elinde tutar ve mesai saatleri dışında ana binaya girme izni verilen tüm kızları not eder; ona sormanız gerekir. Ben sadece, herhangi bir akşam, en az birkaç dördüncü sınıf öğrencisinin burada olmasını beklediğimi söylüyorum. Her yerde kötü bir anlam bulma ihtiyacı duyduğunuzu anlıyorum, ama inanın bana, Dedektif Conway, zavallı bir çocuğun Medya Çalışmaları projesinde kötü bir şey yok."

"Bunu öğrenmek için buradayız," dedi Conway. Uzandı, sırtını kamburlaştırdı, kollarını başının üzerine ve dışarıya doğru uzattı. "Şimdilik bu kadar yeter. Dün okuldan sonra buraya girebilen kızların listesine ihtiyacımız var. Çabuk. Bu arada, bu paha biçilmez tahtaya bir göz atacağız."

Kalemi masaya geri attı, bileğini taş atar gibi düzgün bir hareketle. Kalem yeşil deri üzerinde yuvarlandı ve Bayan McKenna'nın kenetlenmiş ellerinden bir santim uzakta durdu. Bayan McKenna kıpırdamadı.

Okul sessizleşmişti, yüzlerce farklı düşük uğultudan oluşan bir sessizlik. Kızlar bir yerlerde madrigal söylüyorlardı: sadece parçalar, tatlı yüksek armonilerle katmanlanmış, öğretmen bir şeyi düzelttiğinde her birkaç satırda bir kesilip yeniden başlıyordu. *Şimdi mayıs ayı, neşeli delikanlılar oynuyor, fa la la la la...*

Conway nereye gittiğimizi biliyordu. En üst kat, koridorun sonu, kapalı sınıf kapılarının önü (*Eğer uzun boylu kısa boyluyu domine ederse, o zaman... Et si nous n'étions pas allés...*). Koridorun sonundaki açık pencere, içeriye sıcak bir esinti ve yeşil koku giriyordu.

"İşte geldik," dedi Conway ve bir oyuğa döndü.

Tahta yaklaşık 1,80 metre genişliğinde ve 90 santim yüksekliğindeydi ve o oyuktan fırlayarak yüzüne doğru bağırarak atladı. Akılcı kaçmış biri gibi, birinin devasa çılgın zihni, durdurma düğmesi olmadan her renkten pinball toplarını tam hızla fırlatıyordu. Her santimetrekaresi doluydu: fotoğraflar, çizimler, resimler, birbirinin üzerine sıkışmış, yer kapmak için birbirini itiyordu. Yüzler keçeli kalemle karalanmıştı. Her yerde kelimeler vardı, karalanmış, basılmış, kesilmiş.

Conway'den bir ses geldi, burnundan hızlı bir nefes, bu bir kahkaha ya da aynı şok olabilirdi.

En üstte: büyük siyah harfler, fantastik kitaplardaki süslü harfler. *GİZLİ YER.*

Onun altında, daha küçük, süslü yazı tipi olmayan: *Gizli Yere Hoş Geldiniz. Lütfen başkalarına saygı duymanın okulun temel değerlerinden biri olduğunu unutmayın. Başkalarının kartlarını değiştirmeyin veya kaldırmayın. Kimseyi tanımlayan kartlar ile saldırgan veya müstehcen kartlar kaldırılacaktır. Bir kartla ilgili endişeniz varsa, sınıf öğretmeninizle konuşun.*

Onlar çılgınlığı tek tek kartlara ayırmaya başlamadan önce bir saniye gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Siyah Labrador: *Kardeşimin köpeği ölsün de ben de kedi alayım.* İşaret parmağı: *IŞIKLAR SÖNDÜKTEN SONRA BURUN KAZMAYI BIRAK, SENİ DUYUYORUM!!!* Sellotape ile yapıştırılmış Cornetto ambalajı: *O zaman seni sevdiğimi anladım... ve senin de bildiğinden çok korkuyorum.* Birbirine yapıştırılmış, kesilmiş cebir denklemleri: *Arkadaşım bana kopya çekmeme izin veriyor çünkü ben bunları asla anlayamayacağım.* Renkli kalemle çizilmiş, sakın yüzü bir bebek: *Herkes onun kardeşini suçladı ama kuzenime "Siktir git!" demeyi öğreten bendim!*

Conway şöyle dedi: "Kart, üstünde Florida'nın yarısı, altında Galway'in yarısı olan bir kartpostalın üzerine iğnelenmişti. Kartta şöyle yazıyordu: *Herkes buranın en sevdiğim yer olduğunu söylüyorum çünkü burası havalı... Burası gerçekten en sevdiğim yer çünkü burada kimse benim havalı olmam gerektiğini bilmiyor.* Ben de Galway'i seviyorum, bu yüzden bazen oradan geçerken ona bakarım. Bu yüzden Chris'in resmini fark ettim."

Anlamam bir saniye sürdü. Holly'nin ifadesini kelimesi kelimesine, anladığım kadarıyla aktardım. Conway şaşkın bakışımı fark etti ve bana alaycı bir bakış attı. "Ne, beni aptal mı sandın?"

"Böyle bir hafızan olduğunu düşünmemiştim."

"Yaşayarak öğrenirsin." Tahtadan geriye yaslanıp, göz gezdirdi.

Kırmızı rujlu büyük ağız, dişleri görünür: *Annem şişman olduğum için benden nefret ediyor.* Karanlıklaşan mavi gökyüzü, yumuşak yeşil tepeler, altın ışıklı bir pencere: *Eve gitmek istiyorum, eve gitmek istiyorum, eve gitmek istiyorum.* Aşağıda, aynı narin madrigal melodisi, tekrar tekrar.

"İşte," dedi Conway. Yağ lekeli bir martıyı temizleyen bir adamın fotoğrafını kenara itti – *Bana avukat olmamı söyleyip durursun ama ben BUNU yapacağım!* – ve işaret etti. Yarısı Florida, yarısı Galway. Tahtanın sol tarafında, aşağıya yakın.

Conway eğildi. "İğne deliği," dedi. "Görünüşe göre küçük arkadaşın her şeyi uydurmamış."

Eğer uydurmuş olsaydı, iğne deliğini unutmazdı; Holly değil. "Öyle görünüyor."

Parmak izi almak anlamsızdı; hiçbir şey kanıtlamazdı. Conway tekrar alıntı yaparak şöyle dedi: "Dün akşam sanat odasındaiken Galway kartına bakmadım. En son ne zaman baktığımı hatırlamıyorum. Belki geçen hafta."

"Gözetim görevindeki öğretmenler işlerini yapmışlarsa, ders bittikten sonra binada kalanlara kadar indirgeyebiliriz. Aksi takdirde..."

"Aksi takdirde, böyle bir karmaşa içinde, bir kart günlerce fark edilmeden kalabilir. Daraltmanın bir yolu yok." Conway martıyı yerine bıraktı, geri adım atarak tahtayı tekrar bir bütün olarak inceledi. "Senin kadın McKenna, güvenlik valfleri hakkında istediği kadar konuşabilir. Bence bu iş berbat."

Buna karşı çıkmak zordu. "Hepsini kontrol etmemiz gerekecek," dedim.

Onun düşündüğünü gördüm: beni pis işlerle uğraştırıp, iyi işleri kendisi yapacaktı. Patron oydu.

"En hızlı yol, ilerledikçe onları indirmek olur. Böylece hiçbirini kaçırmayız," dedi.

"Onları asla doğru şekilde yerine koyamayız. Kızların onları incelediğimizi bilmeleri senin için sorun olur mu?"

"Siktir *git*," dedi Conway. "Bütün dava böyleydi. Zahmetli, baş belası, yumurta kabuğu üzerinde yürümek gibi bir saçmalık. Onları olduğu yerde bıraksak daha iyi. Sen o taraftan başla, ben bu tarafı alırım."

Yarım saat kadar sürdü. Konuşmadık – o kasırgada yerini kaybedersen, mahvolursun – ama yine de iyi bir ekip olarak çalıştık. Anlaşılır bir şey. Ritimler uyuşuyor; diğer kişi sadece varlığıyla seni rahatsız etmiyor. İşi halletmeye, her şeyin tıkırında gitmesini sağlamaya hazırdım – Conway'i bekletir ya da kulağına nefesimi üflersem, hemen Soğuk Davalar'a geri gönderilirdim – ama buna gerek kalmadı. Kolaydı; hiç çaba gerektirmedi. Merdivenlerde hissettiğim o hafifleme hissi yine geldi: *senin günün, senin şansın, yakalayabilirsen yakala.*

İşimiz bittiğinde, o iyi his yok olmuştu. Ağzımda bir tat ve midemde bozulmuş elma şarabı gibi, gazlı, sert ve kötü bir his vardı. Orada olanlar o kadar da kötü değildi, Conway ve McKenna farklı şekillerde haklıydılar, eski okulumdan çok uzaktaydık. Biri biraz hırsızlık yapmıştı (bir maskara kutusu, *bunu çaldım + pişman değilim!!*); biri başkasına çok kızmıştı (müşil paketi fotoğrafı, *keşke bunu senin aptal bitki çayına koyabilsem*). Bundan daha kötüsü yoktu. Ç oğu tatlıydı,

hatta. Gülümsemesinden aşağıya doğru, yıpranmış bir oyuncak ayıyı sıkı küçük bir çocuk: *Ayıcığımı özledim! Ama bu gülümseme buna değer.* Farklı renklerde altı şerit sıkı bir düğümle birbirine bağlanmış, her birinin ucu başparmak izi ile kartona mühürlenmiş: *Sonsuza kadar arkadaş.* Bazıları çok yaratıcıydı; sanat, neredeyse bazı galerilerde gördüklerinizden daha iyi. Bir kart, kar taneleriyle dolu bir pencere çerçevesi şeklinde kesilmişti – dantel kadar ince, saatler sürmüş olmalı; çerçevenin arkasında bir kızın yüzünün parçaları, tanınmayacak kadar karla kaplı, çığlık atıyor. Kenarından kesilmiş minik harfler: *Hepiniz beni tamamen gördüğünüzü sanıyorsunuz.*

Bana tuhaf bir his veren şey buydu. İçilebilecek kadar berrak altın rengi hava, o net yüzler, o mutlu sohbet seli: Hepsini sevmiştim. Bayılmışım. Ve tüm bunların altında, sıkı sıkıya saklanmış: bu. Sadece bir tane berbat istisna değil, sadece bir avuç değil. Hepsini.

Merak ettim, umut ettim, belki de çoğu saçmalıktı. Kızlar sıkılmış, ortalığı karıştırıyorlardı. Sonra bunun da aynı derecede kötü olduğunu düşündüm. Sonra hayır dedim.

"Bunun ne kadarı doğru sence?"

Conway bana bir bakış attı. Kenarlardan başlayarak birbirimize yaklaşmıştık; parfüm sürmüş olsaydı, kokusunu alabilirdim. Tek kokladığım şey, kokusuz sabundu. "Biraz. Çoğu. Neden?"

"Hepsinin yalancı olduğunu söyledin."

"Öyleler. Ama beladan kurtulmak, dikkat çekmek ya da olduğundan daha havalı görünmek için yalan söylüyorlar. Öyle şeyler. Kimse senin yaptığını bilmiyorsa bunun pek bir anlamı yok."

"Ama sen de bunların bir kısmının saçmalık olduğunu düşünüyorsun."

"Oh, Tanrım, evet." *Twilight'taki* erkeğinin fotoğrafından bir tırnağını çevirdi. Fotoğrafın altında, *"Onunla tatilde tanıştım ve öpüştük, harikaydı, gelecek yaz tekrar buluşacağız"* yazıyordu.

Ben de "Peki bunun mantığı ne?" dedim.

"Şuradaki, bence senin sevgilin her geçtiklerinde tüm arkadaşlarına ipucu veriyor; böylece herkes onun olduğunu düşünüyor, ama o da saçma bir hikaye uydurmak zorunda kalmıyor, böylece kimse onu sorgulayamıyor. Diğer şeyler... Conway'in gözleri tahtada dolaştı. "Eğer biri sorun çıkarmayı seviyorsa, bunlardan bazıları bolca sorun çıkarabilir" dedi.

Madrigal bir araya gelmiş, atlayarak, temiz ve mükemmel bir şekilde ilerliyordu. *Neşeyle kaplı bahar, kışın hüznüne gülüyor, fa la la la la...*

"İzleme olsa bile mi?"

"Onunla bile. Öğretmenler istedikleri kadar bakabilirler; neye bakacaklarını bilmiyorlar. Kızlar akıllıdır: sorun çıkarmak isterlerse, yetişkinlerin fark edemeyeceği yollar bulurlar. Bir arkadaşın sana bir sır verir, sen de onu buraya yapıştırırsın. Birini sevmiyorsan, bir şey uydurup onunmuş gibi yapıştırırsın. Bu mu?" Conway rujlu dudaklarını hafifçe vurdu. "Birin yatağının başucundaki dolapta sakladığı annesinin fotoğrafını çabucak çek, ve işte, ona annesinin onu domuz gibi gördüğünü ve bu yüzden ondan nefret ettiğini söyleyebilirsin. Diğer herkes fotoğrafı tanırsa ve onun içini döktüğünü düşünürse bonus puan kazanırsın."

"Güzel," dedim.

"Seni

uyarmıştım."

Öyleyse neden oturup düşünelim, gençliğin tatlı zevkini reddederek, fa la la la la...

"Kartımız. Sence içinde bir şey olma ihtimali nedir?" dedim.

?

Başından beri merak ediyordum. Söylemek istemedim; birkaç saat sonra birkaç saat sonra her şeyin sona ereceğini, ağlayan bir çocuğun uzaklaştırma cezası alacağını ve benim de başımı okşayarak Soğuk Davalar'a geri gönderileceğimi düşünmek istemiyordum.

"Yarı yarıya," dedi Conway. "Belki. Birisi sorun çıkarmak isterse, bu iş görür, tamam. Ama yine de bunu kesin bir gerçekmiş gibi ele almalıyız. İşin bitti mi? Her an o lanet çan tekrar çalacak ve kalabalık bizi kuşatacak."

"Evet," dedim. Hareket etmek istiyordum. Tek bir yerde durmaktan ayaklarım ağrıyordu. "Bitti."

Saklamamız gereken iki kart vardı. Suyun altında, soluk ve bulanık bir kızın elinin fotoğrafı: *Ne yaptığını biliyorum*. Bir selvi ağacının altındaki çıplak zeminin fotoğrafı, derin kazılmış Biro X ile işaretlenmiş, başlığı yok.

Conway onları çantasından çıkardığı kanıt zarflarına koydu ve sakladı. "Dün bunu kontrol etmesi gereken kişiyle konuşacağız. Sonra buradaki kızların listesini alıp onlarla konuşacağız. Liste hazır olsa iyi olur, yoksa sorun çıkar," dedi.

Dönüp koridora çıktığımızda, o dar köşeden sonra koridor bir mil uzunluğunda görünüyordu. Sınıfların uğultusu ve *fa la la la la la* şarkılarının sesleri arasında, arkamızdaki tahtanın kaydığını duyabildiğimi sandım.

Bölüm 6

Mahkeme'nin arkasında bir tarla var, ya da öyle bir şey; en azından insanlar oraya, orada olanlar yüzünden alaycı bir gülümsemeyle "Tarla" diyorlar. Mahkeme'nin başka bir kanadının inşa edilmesi planlanan yerdi – bir Abercrombie & Fitch mağazası olacaktı – ama sonra ekonomik kriz patlak verdi. Onun yerine, tel örgülerle çevrili, uzun, dağınık otlarla kaplı bir alan var, buldozerlerin çalışmaya başladığı yerlerde yara izleri gibi sert toprak parçaları hala görünüyor; unutulmuş birkaç yığın beton blok, insanlar sürekli tırmanıp durduğu için yığınlar halinde kayıyor; paslanmış gizemli bir makine parçası. Tel çitin bir köşesi direğinden çıkmış; eğer şişman değilseniz, onu kenara çekip geçebilirsiniz, zaten şişman insanlar genellikle buraya gelmezler.

Saha, Mahkeme'nin gölge tarafıdır, Mahkeme'de olamayacak her şeyin gerçekleştiği yerdir. Colm'un erkekleri ve Kilda'nın kızları Mahkeme'nin etrafında dolaşır, o kadar masumdurlar ki neredeyse ıslık çalarlar ve buraya girerler. Çoğunlukla alışveriş merkezine layık olmadıklarını düşünen emolar – arka çitin yanında, dondurucu soğukta ya da sağanak yağmurda bile iPod hoparlörlerinden Death Cab for Cutie çalarak takılan bir çete vardır – ama bazen başka insanlar da gelir. Bir dükkan sahibinden göz kırpmadan bir şişe votka kopardıysan ya da babanın sigarasından yarım paket çaldıysan, birkaç esrar ya da annenin ilaçlarından bir avuç aldıysan, bunları buraya getirirsin. Otlar o kadar uzamış ki, çitin dışındaki kimse seni göremez, oturuyor ya da uzanıyorsan, ki muhtemelen öyledir.

Geceleri başka şeyler olur. Bazı öğleden sonraları insanlar gelir ve bir düzine kullanılmış prezervatif ya da dağınık şırıngalar bulurlar. Bir keresinde biri kan buldu, çıplak zeminde uzun bir kan izi ve bir bıçak. Kimseye söylemediler. Ertesi gün bıçak yok olmuştu.

Ekim sonu, bir dizi titrek ve yağışlı günün ortasında aniden ortaya çıkan, gülümseyen sarışın bir öğleden sonra, Field'ı insanların zihninde harekete geçirdi. Colm'un dördüncü sınıf öğrencilerinden oluşan bir grup, birinin ağabeyinden kendilerine birkaç litre elma şarabı ve birkaç paket sigara almasını sağladı; haber yayıldı ve şimdiye kadar belki yirmi kişi kuş otu yığınlarının arasında uzanmış ya da beton blokların üzerine oturmuş durumda. Karahindiba tohumları

uçuyor, dikenli ragwort sarı iek açıyor. Gne üzerlerinde eriyor, rüzgârın soğuğunu aldatıyor.

Mahkeme salonundaki makyaj salonu yeni bir ürün serisini tanıtıyor, bu yüzden tüm kızlar makyajlarını yaptırmış. Yüzleri sert ve ağır – bir şeyin çatlamasından veya kaymasından korktukları için gülümsemeye cesaret edemiyorlar – ama yeni hissettikleri şey buna değer. Elma şarabından ilk yudumu almadan veya sigaradan ilk nefesini çekmeden önce bile, cesurca sallanıyorlardı, yeni dikkatli, başları dik yürüyüşleri onları kibirli, anlaşılmaz ve güçlü kılıyordu. Yanlarında erkekler çıplak ve geç rnyor. Bunu telafi etmek için daha gürültülü davranıyorlar ve birbirlerine daha sık eşcinsel diyorlar. Birkaç tanesi, birinin mahkeme salonunun arka duvarına spre y boyayla çizdiği, sarkık dilli, sırtan bir yüze taş atıyor, biri isabet ettiklerinde bağırıyor ve havaya yumruk atıyor; birkaç tanesi de paslı makineden birbirlerini itip kakıyor. Kızlar, herkesin izlemediğini bilsin diye telefonlarını çıkarıp birbirlerinin yeni görünüşlerinin fotoğraflarını çekiyorlar. Dalekler dudaklarını büküp bir yığın tuğla yığınına tırmanıyorlar; Julia, Holly, Selena ve Becca ise otların arasında oturuyorlar.

Chris Harper onların arkasında, mavi gökyüzüne karşı mavi tişörtüyle, başka bir tuğla yığınının üzerinde kollarını açarak dengede duruyor ve Aileen Russell'ın söylediği bir şeye gülerek ona gözlerini kırptırıyor. Holly ve Selena birbirlerine sarılmış, yeni rujlarını sürerek dramatik bir pcğe hazırlanırken, Becca ağır kirpiklerini ve Fierce Foxxx ağzını kameraya doğru çevirip sahte bir şok taklidi yaparken, Julia fotoğrafı rolünü abartarak "Oh evet, seksi, daha fazla ver" diyor, ama onlar onun orada olduğunu neredeyse hiç fark etmiyorlar. Onlar, onun yeşil ışıltısını ve gücünü, Field'ın her yerinde titreşen sıcak lekeleri hissettikleri gibi hissediyorlar; ama gözlerini kapatıp onlara bunun kim olduğunu sorsanız, hiçbiri Chris'in adını söyleyemez. Onun yaşamak için altı ay, üç hafta ve bir günü kaldı.

James Gillen, bir şişe elma şarabı ile Julia'nın yanına kayıyor. "Oh, hadi ama," diyor ona. "Ciddi misin?"

James Gillen, karanlık ve çekici bir şekilde yakışıklıdır, ağzındaki kıvrım sizi savunmaya geçirir: her zaman eğlenmiş gibi görünür ve bunun size mi yönelik olduğunu asla anlayamazsınız. Birçok kız ona ilgi duyuyor – Caroline O'Dowd ona o kadar aşık ki, Lynx Excite adında bir parfüm satın almış ve her sabah saına sürüyor, böylece istediği zaman onun kokusunu alabiliyor. Matematik dersinde ona baktığınızda, ağzı açık bir şekilde saçını kokluyor ve IQ'su yirmi gibi görünüyor.

"Sana da merhaba," diyor Julia. "Ve: ne?"

Telefonunu hafifçe vurur. "Güzel görünüyorsun. Bunu söylemek için fotoğrafa ihtiyacın yok."

"Hadi oradan Sherlock. Sana da ihtiyacım yok."

James bunu görmezden gelir. "Birkaç fotoğrafını çekmek istediğim bir şey var," der ve Julia'nın göğüslerine sırtarak bakar.

Belli ki Julia'nın kızarmasını ve kapüşonlu sweatshirt'ünü çekmesini ya da çığlık atıp öfkelenmesini bekliyor – her ikisi de onun için kazanç olur. Becca onun yerine kızarıyor, ama Julia ona bu zevki tattırmayacak. "İnan bana dostum," diyor. "Bunlarla başa çıkamazsın."

"O kadar da büyük değiller."

"Senin ellerin de öyle. Ve küçük elleri olan erkekler hakkında ne dediklerini biliyorsun."

Holly ve Selena kıkırdamaya başlar. "Tanrım," der James, kaşlarını kaldırarak. "Sen oldukça cüretkarsın, değil mi?"

"Geri kalmaktan iyidir, dostum," diyor Julia. Telefonunu kapatıp cebine geri koyuyor, bundan sonra olacıklara hazır.

"Çok iğrençsin," diyor Joanne, tuğla bloktan, burnunu sevimli bir şekilde kırıştırarak. James'e: "Aslında onun söylediği bazı şeylere inanamıyorum."

Ama Joanne'in şansı yok: James bugün en azından ona değil, Julia'ya göz koymuş. Joanne'e her anlama gelebilecek bir gülümseme atar ve ona sırtını döner. "Ee," der Julia'ya. "İster misin?" ve elindeki elma şarabı şişesini uzatır.

Julia kısa bir zafer hissi yaşar. James'in omzunun üzerinden Joanne'e çok tatlı bir gülümseme atar. "Tabii," der ve şişeyi alır.

Julia, James Gillen'dan hoşlanmaz, ama mesele bu değil, burada değil. Mahkemede, mahkemede, yakaladığınız her bakış, çan sesleri, havai fişek patlamaları gibi aşk olabilir, hepsi de müziğin tatlı spreyleri ve ışıkların gökkuşağı prizmaları arasında, bu, her kitap, film ve şarkının içinde yanan büyük gizem olabilir; başını yaslayabileceğin tek omuz, parmaklarınla iç içe geçmiş parmaklar, saçlarına nazikçe dokunan dudaklar ve her hoparlörden çalan Our Song olabilir. Bu, dokunuşuna açılacak ve hiç konuşulmamış sırlarını sunacak, tüm sırlarını saklayacak mükemmel şekilli boşluklara sahip tek kalp olabilir.

Burada, Field'da bu aşk olmayacak, herkesin bahsettiği gizem olmayacak; herkesin bahsettiği büyük gizem olacak. Şarkılar bunu yüzüne vurmak için çok uğraşüyor, ama sadece doğru kelimeleri havaya atıyorlar ve sorular soramayacak kadar zihnini bulanıklaştıracak kadar müstehcen olmalarını umuyorlar. Bir gün nasıl olacağını sana söyleyemezler; ne olduğunu sana söyleyemezler. Bu şarkılarda yok; burada, Field'da. Herkesin nefesindeki elma ve duman kokusunda, parmaklarına yapışan ragwort kokusunda ve kırık karahindiba saplarının sütünde. Emo'ların müziğinde, topraktan yükselip omurganın dibine vuruyor. Herkes, Leanne Naylor'ın beşinci sınıfa dönmemesinin sebebinin, Tarlada hamile kalması ve hangi erkeğin babası olduğunu bile bilmemesi olduğunu söylüyor.

Yani Julia'nın James Gillen'dan hoşlanmaması konunun özü değil. Buradaki asıl mesele, dudaklarının sert ve yakışıklı kıvrımı, çenesinin kenarındaki sakal izleri; parmakları şişenin üzerinde birbirine değdiğinde bilek damarlarında hissettiği karıncalanma. Gözlerini onun gözlerine dikip, dilinin ucuyla şişenin kenarından kalan damlayı yalıyor ve onun gözleri büyüdüğünde sırtıyor.

"Biz de biraz alabilir miyiz?" Holly bilmek istiyor. Julia ona bakmadan şişeyi uzatır. Holly gözlerini devirir ve Selena'ya uzatmadan önce bir yudum alır.

"Sigara ister misin?" James, Julia'ya sorar. "Neden olmasın."

"Oops," der James - önce ceplerini kontrol etme zahmetine bile girmez. "Sigaramı şuraya düşürmüş olmalıyım. Benim hatam." Ayağa kalkar ve Julia'ya elini uzatır.

"Peki," diyor Julia, sadece bir anlık tereddütle. "O zaman sana bulmana yardım etmek için gelmeliyim." James'in elini tutuyor ve onun kendisini kaldırmasına izin veriyor. Becca'dan elma şarabı şişesini alıyor ve James'e sırtını dönerek göz kırpmıyor, sonra yan yana yürüyerek uzun, sallanan otların arasına giriyorlar.

Güneş ışığı onları karşılamak için açılır ve arkalarında tekrar kapanır; göz kamaştırıcı ışığında kaybolurlar, yok olurlar. Becca'yı kayıp ve saf panik arasında bir duygu sarar. Çok geç olmadan geri dönmeleri için neredeyse bağırır.

"James Gillen," der Holly, yarı alaycı, yarı hayran bir sesle. "Tanrı aşkına." "Eğer onunla çıkmaya başlarsa," der Becca, "onu bir daha asla göremeyiz. Marian Maher gibi: artık arkadaşlarıyla bile konuşmuyor.

Orada oturup Whatshisname'e mesaj atıyor."

"Jules onunla çıkmayacak," diyor Holly. "James *Gillen* ile mi? Dalga mı geçiyorsun?"

"Ama ne... ? O zaman ne... ?"

Holly omuz silkiyor, tek omuzlu: açıklaması çok karmaşık. "Merak etme. Sadece öpüşüyorlar."

Becca, "Ben asla öyle bir şey yapmam. Gerçekten sevmediğim biriyle çıkmam" diyor.

Sessizlik olur. Field'ın bir yerinde bir çığlık ve kahkaha patlaması duyulur ve beşinci sınıftan bir kız, güneş gözlüğünü başının üzerinde sallayan bir erkeği kovalamak için zıplar; biri grafiti yüzüne tam isabetli bir atış yapınca zafer çığlığı atılır.

"Bazen," diyor Holly aniden, "keşke her şey elli yıl önceki gibi olsaydı diyorum. Kimse evlenene kadar kimseyle yatmazdı ve bir erkekle öpüşmek bile çok büyük bir olaydı."

Selena başını ceketine yaslayarak uzanmış, fotoğraflarını kaydırıyor. "Ve bir erkekle yatarsan, hatta sadece bir gün bunu düşünebileceğini ima edersen, hayatının geri kalanını Magdalen çamaşırhanesinde kilitli geçirebilirsin," diyor.

"Her şeyin mükemmel olduğunu söylemedim. Sadece herkesin ne yapması gerektiğini bildiğini söyledim. Bunu kendileri bulmak zorunda kalmıyorlardı."

"O zaman evlenene kadar kimseyle yatmayacağına karar ver," diyor Becca. Genelde elma şarabını sever, ama bu sefer dili kalın ve bayat bir tabaka ile kaplanmış. "O zaman bilirsin ve anlamaya çalışmana gerek kalmaz."

"Ben de onu demek istiyorum," diyor Selena. "En azından seçim şansımız var. Biriyle birlikte olmak istiyorsan, olabilirsin. İstemiyorsan, olmak zorunda değilsin."

"Evet," diyor Holly. Sesinden pek ikna olmuş gibi gelmiyor.

"Sanırım." "İkna olmadın."

"Doğru. Ama yapmazsan, merhaba, sen tam bir soğuk kanlı ucubesin."

Becca, "Ben tam bir soğuk kanlı ucube değilim" diyor.

"Değilsin, biliyorum. Öyle demedim." Holly, ragwort yaprağının yapraklarını tek tek dikkatlice koparıyor. "Sadece... neden yapmayasın ki? Yapmazsan sorun çıkar ve yapmaman için bir neden yok. O zamanlar insanlar yanlış olduğunu düşündükleri için yapmıyorlardı. Ben yanlış olduğunu düşünmüyorum. Sadece keşke..."

Ragwort yaprağı parçalanıyor; onu ikiye ayırıyor ve parçaları çalılıklara atıyor. "Boş ver," diyor. "Ve o pislik James Gillen en azından elma şarabını bize bırakabilirdi. Onlar içecek değiller ya."

Selena ve Becca cevap vermez. Sessizlik yerleşir ve yoğunlaşır. "Cesaretin varsa," Aileen Russell'ın heyecanlı sesi arkalarından bağırrır, "cesaretin varsa," ama bu ses sessizliğin yüzeyinden sıyrılır ve güneş ışığında kaybolur. Becca, Lynx Sperminator ya da her neyse onun kokusunu hala alabildiğini hisseder.

"Merhaba," diyor yanındaki bir ses. Etrafına bakınıyor.

Sivilceli küçük bir çocuk otların arasında yanına yaklaşmıştır. Saçını kestirmesi gerekiyordur ve yaklaşık on bir yaşında görünmektedir. Becca da aynı durumda olduğunu bilmektedir, ama bu çocuğun aslında ikinci sınıfta, hatta belki de birinci sınıfta olduğuna emindir. Bunun sorun olmadığını düşünür: Muhtemelen öpüşmek istemiyordur ve hatta ikisinin birkaç taş alıp grafiti yüzüne bir şeyler atan çocuklara katılmasını sorun etmez.

"Merhaba," diyor çocuk tekrar. Sesi henüz değişmemiş. "Merhaba," diyor Becca.

"Baban hırsız mıydı?" diye sorar. Becca,

"Ne?" der.

Çocuk hızlıca konuşarak, "O zaman yıldızları kim çaldı ve gözlerine koydu?" der.

Becca'ya umutla bakar. Becca ona bakar; söyleyecek tek bir şey bile bulamaz. Çocuk bunu cesaret olarak alır. Yaklaşır ve otların arasında Becca'nın elini bulmaya çalışır.

Becca elini çeker. "Bu senin için hiç işe yaradı mı?" der. Çocuk incinmiş görünür. "Kardeşim için işe yarıyor" der.

Becca anlar: çocuk, burada onu öpmeye yetecek kadar çaresiz olan tek kızın kendisi olduğunu düşünmektedir. Onun, kendi seviyesinde olan tek kişi olduğuna karar vermiştir.

Ayağa kalkıp amuda kalkmak ya da birini bulup ikisini de mahvedecek kadar hızlı ve uzağa koşmak istiyor: vücudunu görünüşünden çok yapabileceklerine odaklanacak herhangi bir şey. O hızlıdır, her zaman hızlı olmuştur, tekerlek yapabilir, geriye takla atabilir ve her şeye tırmanabilir; eskiden bu iyiydi, ama şimdi tek önemli olan şey göğüslerinin olmamasıdır. Önünde uzanan bacakları gevşek ve anlamsız görünür, hiçbir şey ifade etmeyen bir dizi çizgiden oluşur.

Aniden sivilceli çocuk eğilir. Becca'nın onun onu öpmeye çalıştığını anlaması bir saniye sürer; tam zamanında dönerek ona bir avuç saçını yalatır. "Hayır," der.

Çocuk geriye yaslanıp, üzgün bir ifadeyle "Ahhh," der. "Neden?"

"Çünkü."

"Üzgünüm," der çocuk. Yüzü kıpkırmızı olmuştur.

"Bence ağabeyin seninle dalga geçiyordu," der Holly, kötü niyetle değil. "O replik kimsenin işine yaramamıştır. Senin suçun değil."

"Sanırım," der çocuk mutsuz bir şekilde. Belli ki, arkadaşlarının yanına utanç içinde dönmek çok korkunç olduğu için hala oradadır. Becca, bir böcek gibi kıvrılıp, ortadan kaybolana kadar üzerine otlar çekmek ister. Makyajı, sanki biri onu tutmuş ve yüzüne HAHHAHA yazmış gibi hissettirir.

"Al," diyor Selen. Çocuğa telefonunu uzatıyor. "Bizim fotoğrafımızı çek. Sonra arkadaşlarının yanına dönebilirsin, sanki bize bir iyilik yapmışsın gibi görünecek. Tamam mı?"

Çocuk ona saf bir minnettarlıkla bakar. "Evet," der. "Tamam."

"Becs," diyor Selen ve kolunu uzatıyor. "Buraya gel."

Bir saniye sonra Becca yavaşça yaklaşır. Lenie kolunu ona sıkıca sarar, Holly diğer omzuna yaslanır; üstleri ve kapüşonlu giysilerinin içinden onların cildinin sıcaklığını, sağlamlığını hisseder. Vücudu bunu oksijen gibi içine çeker.

"Gülümseyin," der sivilceli küçük çocuk, diz çökerek. Sesi çok daha neşeli geliyor.

"Bekle," diyor Becca. Elinin tersini ağzına sertçe sürerek, Fierce Fox süper mat uzun ömürlü rujunu yüzüne geniş bir savaş boyası izi olarak sürüyor. "Tamam," diyor kocaman bir gülümsemeyle, "cheese," ve çocuk düğmeye basarken telefonun sahte tıklama sesini duyuyor.

Arkalarında Chris Harper, "Tamam, başlıyorum!" diye bağırır. Aileen Russell'ın çılgılığı eşliğinde, rüzgar bloklarının üzerinde dikilir ve kendini havaya fırlatarak gökyüzüne doğru bir takla atar. Dengesiz bir şekilde yere iner; ivmesi onu ragwort bitkilerinin üzerinden kayarak, titrek yeşil ve altın rengi bir alana sırt üstü düşürür. Orada, nefes nefese, uzanmış halde yatarken, aldatıcı mavi gökyüzüne bakar ve kahkahalarla güler.

Bölüm 7

Bu sefer dersler arası telaş farklıydı. Duvarlara yaslanmış, parlak kafaları birbirine yakın duran gruplar. Yüzlerce kişinin aynı anda fısıldadığı düşük frekanslı uğultu. Kızlar dönüp bizi gördüklerinde telaşla kaçışmaya başladılar. Haber yayılmıştı.

Öğle yemeği için erken gelen bir grup öğretmeni öğretmenler odasında yakaladık – güzel bir öğretmenler odası, espresso makinesi ve Matisse posterleri, ortamı neşeli tutmak için biraz hoşluk. Beden eğitimi öğretmeni önceki gün tahtayı kontrol etme görevindeydi ve derslerden hemen sonra kontrol ettiğini ve doğru kontrol ettiğini yemin etti. İki yeni kart görmüş, siyah Labrador ve bir kızın göğüs estetiği için harçlığını biriktirdiği kart. Normal bir durum, dedi: pano ilk kurulduğunda çok hareketliydi, her gün düzinelerce yeni kart ekleniyordu, ama bu telaş sona ermişti. Üçüncü bir yeni kart olsaydı, fark ederdi.

Dikkatli gözler bizi personel odasından dışarıya kadar takip etti; dikkatli gözler ve rahatlatıcı dana yahnisi kokusu, ve çok geçmeden, duyulmayacak mesafeye gelmeden bir adım önce, alçak sesler ve şşşş sesleri yükseldi.

"Tanrıya şükür," dedi Conway, umursamadan. "Bu, olasılıkları daraltır." Ben de, "Kendisi asmış olabilir," dedim.

Conway merdivenleri ikişer ikişer çıkarak McKenna'nın ofisine geri döndü. "Öğretmen mi? Aptal olmadığı sürece hayır. Neden kendini listeye yazdırsın ki? Bir gün görevde olmadığın bir zamanda kartı oraya at, başkası bulsun: seninle hiçbir bağlantısı olmaz. O dışarıda, ya da en azından ona yakın bir yerde."

McKenna'nın kıvrıcık saçlı sekreteri listeyi bizim için hazırlamıştı, hepsi daktilo edilip yazdırılmıştı, gülümseyerek servis etti. *Orla Burgess, Gemma Harding, Joanne Heffernan, Alison Muldoon – ilk akşam çalışma saatini sanat odasında geçirme izni verildi (18.00–19.15). Julia Harte, Holly Mackey, Rebecca O'Mara, Selena Wynne – ikinci akşam çalışma saatini sanat odasında geçirme izni verildi (19.45–21.00).*

"Huh," dedi Conway, listeyi benden geri alarak sekreterin masasına bir bacağına dayayıp tekrar okumak için eğildi. "Kim tahmin edebilirdi ki. Sekiziyle ayrı ayrı konuşmam gerekecek. Ve hepsinin hemen derslerden çıkarılmasını ve ben işimi bitirene kadar kesintisiz olarak gözetim altında tutulmasını istiyorum." Henüz yapmamış olsalar bile, hikayelerini uyuşturmalarına veya kanıtları ortadan kaldırmalarına izin vermenin bir anlamı yoktu.

Bunu yapmamak için bir neden yoktu. "Sanat odasını ve bizimle birlikte oturacak bir öğretmeni ayarlayacağım. Adı neydi, Fransızca öğretmeni: Houlihan."

Sanat odası boştu ve Houlihan, dersini devralacak biri bulunur bulunmaz hemen bize katılacak. McKenna emir vermişti: Polis ne isterse, polis onu alır.

Houlihan'a ihtiyacımız yoktu. Reşit olmayan bir şüpheliyi sorgulamak istiyorsanız, uygun bir yetişkinin hazır bulunması gerekir; reşit olmayan bir tanığı sorgulamak istiyorsanız, bu sizin kararınızdır. Ekstra bir şey yapmanız gerekmiyorsa, yapmayın: Çocuklar, annelerinin veya öğretmenlerinin önünde söylemeyecekleri şeyleri size söyleyebilirler.

Uygun bir yetişkini çağırırsanız, bunun bir nedeni vardır. Holly'nin yanına sosyal hizmet görevlisini çağırdım çünkü tek başıma bir genç kızla kalmıştım ve onun babası yüzünden. Conway'in Houlihan'ı çağırmasının da bir nedeni vardı.

Sanat odasını da bazı nedenlerden dolayı istedi. Kapıda, koridorun karşısındaki Gizli Yeri çenesiyle işaret ederek, "Orası," dedi. "Kızımız oradan geçerken bakacak."

"Ciddi bir özdenetim sahibi değilse," dedim.

"Öyle olsaydı, o kartı asmazdı." "Bir yıl beklemek için yeterli özdenetim vardı onda."

"Evet. Ve şimdi o kontrol kırılmaya başladı." Conway sanat odasının kapısını iterek açtı.

Sanat odası temiz ve ferahdı, kara tahta ve uzun yeşil masalar silinip pırıl pırıl olmuştu. Parlak lavabolar, iki çömlekçi çarkı. Şövale, köşede istiflenmiş ahşap çerçeveler; boya ve kil kokusu. Odanın arkasında, çimlere ve bahçeye bakan uzun pencereler vardı. Conway'in sanat dersini hatırladığını hissettim, bir rulo kağıt ve bir avuç tüylü boya.

Üç sandalyeyi koridorda kabaca bir daire şeklinde çevirdi. Çekmecedan bir avuç pastel boya çıkardı ve masaların arasına gidip onları dağıttı, kalçasıyla sandalyeleri iterek dengelerini bozdu. Güneş havayı parlak ve sıcak hale getirmişti.

Kapının yanında durup izledim. Benim istediğim gibi, "Geçen sefer batırdım. Röportajları McKenna'nın ofisinde yaptık, McKenna da uygun yetişkin olarak görev aldı. Üçümüz, şartlı tahliye kurulu gibi masasının arkasında sıraya oturduk ve bir çocuğu süzerek baktık." dedi.

Koridora son bir kez baktı. Tahtaya döndü, sarı bir tebeşir buldu ve hiçbir şey yazmadan karalamaya başladı.

"Costello'nun fikriydi. Resmi hale getirin, dedi, okul müdiresine çağırılmış gibi olsun, ama daha da kötüsü. Onlara Tanrı korkusu aşılaysın, dedi.

Doğru geliyordu, mantıklıydı – sadece çocuklar, sadece küçük kızlar, söyleneni yapmaya alışkınlar, otoriteyi yeterince yükseltirseniz, kırılırlar, değil mi?

Tebeşiri öğretmen masasına attı ve karalamaları sildi, parçalar ve çizikler bıraktı. Tebeşir tozu güneşte etrafında dönüyordu. "O zaman bile bunun yanlış olduğunu biliyordum. Orada oturmuş, kışıkta poker varmış gibi, her saniye şansımızın biraz daha azaldığını biliyordum. Ama her şey çok hızlı gelişti, nasıl farklı davranabileceğimi bilemedim, sonra da çok geç oldu. Ve Costello... davada benim adım geçiyor olsa bile, ona 'defol git' diyemezdim."

Boş bir kağıt rulosundan parçalar kopardı, onları buruşturdu ve nereye düştüklerine bakmadan attı. "Burada, kendi sahalarındalar. Rahat ve sakin, resmi bir şey yok, gardını almana gerek yok. Houlihan da öyle bir tip ki, çocuklar bütün ders boyunca ona Fransızca'da "testis"in ne olduğunu sorup onu utandırmaya çalışıyorlar - tabii onu fark edebilirlerse. O kimseye korku salmaz."

Conway pencereyi gürültüyle açtı, serin ve biçilmiş çimlerin kokusu içeriye doldu.

"Bu sefer," dedi, "eğer batırırsam, kendi yolumu batırırım."

İşte benim şansım, her şey hazırды. "Onları rahatlatmak istiyorsan, konuşmayı bana bırak" dedim.

Bu bana bir bakış kazandırdı. Gözümü kırpmadım.

Conway pencere pervazına yaslandı. Yanağını çiğnedi, beni saçlarımdan ayakkabılarımdan baştan aşağı süzdü. Arkasında, oyun sahasından hafif acil çağrılar geliyordu, futbol topu yüksekten uçuyordu.

"Tamam," dedi. "Sen konuş. Ben ağzımı açtığımda, ben bitirene kadar seninkini kapat. Sana pencereyi kapatmanı söylersem, bu senin dışarı çıkman anlamına gelir, gerisini ben hallederim ve ben sana söyleyene kadar tek kelime bile etme. Anladın mı?"

Tık, ve cebe girdi. "Anladım," dedim. Yumuşak altın rengi havanın ensemde arkasına doğru yükseldiğini hissettim ve acaba bu muydu, yankılarla dolu ve eski ahşapla parıldayan bu oda: acaba burası, sonunda o kapıyı tekrar açmak için savaşıma şansını yakaladığım yer miydi? Odayı ezberlemek istedim. Birine selam vermek istedim.

"Dün akşamki olayları anlatmalarını istiyorum. Sonra da kartla aniden vurmak istiyorum, böylece tepkilerini görebiliriz. Eğer "Ben yapmadım" derlerse, kimin yaptığını düşündüklerini bilmek istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Sanırım halledebilirim, evet."

"Tanrım," dedi Conway, kendine inanamıyormuş gibi başını sallayarak. "Yere çöküp kimsenin botlarını yalamaya başlamaya çalışma."

"Kartla onlara vurursak, okul bitmeden tüm okulda yayılır," dedim.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben de bunu *istiyorum*." "Endişelenmiyor musun?"

"Katilimizin korkup kart kızının peşine düşmesinden." "Evet."

Conway pencere perdesinin kenarına hafifçe parmağıyla vurdu, perdenin çitaları titredi ve sallandı. "Bir şey olmasını istiyorum. Bu, bir şeyler olmasını sağlayacak," dedi. Pencere pervazından kalktı. Koridordaki üç sandalyeye gitti, birini masasına geri çevirdi. "Kartlı kız için mi endişeleniyorsun? Başkası bulmadan onu bul."

Kapı bir kez çalındı ve Houlihan olduğu kesin olan kişi endişeli tavşan suratını kapı aralığından çıkardı ve peltek bir sesle, "Dedektifler, beni görmek mi istediniz?" dedi.

Joanne Heffernan'ın ekibi, Gizli Yer'de ilk dolaşanlardı: onlarla başladık. Orla Burgess ile başladık. Houlihan onu bulmaya gittiğinde Conway, "Bu, Joanne'in tasarımcı külotlarını altüst edecek," dedi, "en üst sırada yer almamak. Yeterince sinirlenirse, dikkatsizleşir. Orla'nın beyni ise yol kenarında ölü bir hayvanınki kadar. Onu hazırlıksız yakalarsak, ona baskı yaparsak, elinde bir şey varsa, ağzından çıkar. Ne?"

Gülümsememeye çalışırken beni tuzağa düşürdü. "Bu sefer rahatlamaya çalışacağımızı sanıyordum. Gözdağı vermeye değil."

"Siktir git," dedi Conway, ama gülümsemeyi zor tuttuğu da belliydi. "Evet, evet. Ben sert bir kaltakım. Mutlu ol. Eğer tatlı bir kız olsaydım, işinden olurdun."

"Şikâyet etmiyorum."

"Şikâyet etmesen iyi olur," dedi Conway, "yoksa eminim yetmişli yıllardan kalma, senin rahatlama tekniklerine ihtiyacı olan umutsuz bir vaka çıkar. Konuşmak istiyorsan, otur. Orla'nın gelip gelmediğini izleyeceğim, kartını arıyor mu diye bakacağım." Koridordaki sandalyelerden birine oturdum, rahat ve doğal bir şekilde. Conway kapıya gitti.

Koridorda hızlıca iki adım attı ve Orla kapının önünde, kıkırdamamaya çalışarak kıpır kıpır duruyordu. Güzel değildi – boyu kısa, boynu ve beli yoktu, bunu telafi etmek için burnu büyüktü – ama çabalıyordu. Düz sarı saçları, sahte bronz teni vardı. Kaşlarına bir şeyler yapılmıştı.

Conway, arkasında hızlıca başını sallayarak Orla'nın Gizli Yeri fark etmediğini gösterdi. "Teşekkürler," dedi Houlihan'a. "Neden buraya oturmuyorsun?" ve Houlihan nefesini toplayamadan onu odanın arkasına sürükleyip bir köşeye oturtmuştu.

"Orla," dedim, "ben Dedektif Stephen Moran." Bu sözüm biraz kıkırdama patlamasına neden oldu. Komik bir deha, ben. "Otur." Karşımdaki sandalyeye elimi uzattım.

Conway, omzumun yanına, çok yakın olmayan bir masaya yaslandı. Orla, ona boş boş baktı. Conway, iz bırakan bir tipti, ama bu çocuk onu zar zor tanıdı.

Orla oturdu, eteğini dizlerinin üzerine indirdi. "Yine Chris Harper ile mi ilgili? Aman Tanrım, kim olduğunu buldunuz mu... ? Bilirsiniz. Kim ...?"

Burun akıntısı olan bir ses. Yüksek tonda, çığlık atmaya ya da sırıtmaya hazır. Bu günlerde duyduğunuz o aksan, kötü bir aktörün Amerikan aksanını taklit etmesi gibi.

"Neden? Chris Harper hakkında bize söylemek istediğin bir şey mi var?" dedim.

Orla sandalyeden neredeyse zıpladı. "Ha? Hayır! Kesinlikle hayır."

"Çünkü ekleyecek yeni bir şeyin varsa, şimdi tam zamanı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, çok iyi biliyorum. Bir şey bilseydim sana söylerdim. Ama bilmiyorum. Yemin ederim."

Tik gülümseme, istemsiz, umut ve korkuyla ıslanmış.

Bir tanığa ulaşmak istiyorsan, onun ne istediğini bulmalısın. Sonra ona bunu bolca vermelisin. Ben bu konuda iyiyimdir.

Orla insanların onu sevmesini istiyordu. Ona ilgi göstermesini. Onu daha çok sevmesini.

Aptalca geliyor, öyle de. Ama hayal kırıklığına uğradım. Kusmuk gibi çirkin bir sıçrayışla yere atılmış gibi. Bu yer, yüksek tavanları, güneş ve sümbül kokan dönen havasıyla benden bir şeyler beklememi sağlamıştı. Özel, nadir bir şey bekliyordum. Daha önce hiç görmediğim, parıldayan, benekli bir şey bekliyordum.

Bu kız: benimle birlikte büyüyen ve benden kilometrelerce uzakta kalan yüzlerce kızla aynı, tam olarak aynı, sadece sahte bir aksanı ve dişlerine daha fazla para harcamış. Özel bir yanı yoktu; hiçbir şeyi yoktu.

Conway'e bakmak istemedim. Kafamda neler döndüğünü tam olarak bildiğini ve buna güldüğünü hissedebiliyordum. İyi anlamda değil.

Orla'ya kocaman, sıcak, kırışık bir gülümseme attım. Eğildim. "Merak etme. Sadece umuyordum. Belki şansım vardır, yolu biliyor musun?"

Orla gülümsediğinde gülümsememi sürdürdüm. "Evet." Minnettar, acınacak derecede minnettar. Birisi, muhtemelen Joanne, dünya onu kızdırdığında Orla'yı tekmelemek için kullanıyordu.

"Sana birkaç sorumuz var, rutin şeyler, önemli değil. Bize cevap verir misin? Bana yardım eder misin?" "Tamam.

Tabii."

Orla hala gülümsüyordu. Conway masanın üzerine geriye doğru kaydı. Defterini çıkardı.

"Sen bir yıldırınsın," dedim. "Öyleyse dün akşamdan bahsedelim. İlk ders saatinde, sanat odasıındaydın, değil mi?"

Houlihan'a savunmacı bir bakış attı. "İzin almıştık."

Dün akşamla ilgili tek endişesi öğretmenlerin sıkıntısıydı.

Ben dedim " biliyorum evet. Bize bize, nasıl yap bunu gidiyorsun izni '

"Bayan Arnold'a soruyoruz. O başhemşire."

"Kim sordu? Ne zaman?"

Boş bakış. "Ben değildim."

"Burada fazladan zaman geçirme fikri kimin fikriydi?"

Yine boş bakışlar. "O da ben değildim." Ona inandım. Çoğu fikrin Orla'ya ait olmadığı hissine kapıldım.

"Sorun değil," dedim. Daha fazla gülümseme. "Bana anlatın. Biriniz Bayan Arnold'dan bağlantı kapısının anahtarını aldı..."

"Ben aldım. İlk ders saatinden hemen önce. Sonra buraya çıktık. Ben, Joanne, Gemma ve Alison."

"Sonra?"

"Sadece projemiz üzerinde çalıştık. Sanat ve başka bir konu olmalı, karışık gibi... Bizimki sanat ve bilgisayar çalışmaları. İşte orada."

O işaret etti. Köşede, bir buçuk metre yüksekliğinde, bir kadının portresi duruyordu – daha önce bir yerde gördüğüm bir Raphael öncesi resim, ama onu nereden tanıdığımı hatırlayamadım.

Yarım kalmış, küçük parlak renkli kağıt karelerden yapılmıştı; diğer yarısı hala boş bir ızgaraydı, her karede hangi rengi yapıştırımları gerektiğini belirten küçük bir kod vardı. Değişiklik, kadının rüya gibi bakışını bozmuş, gözlerini şaşkın ve gergin, tehlikeli bir hale getirmişti.

Orla, "Bu, insanların medya ve internet nedeniyle kendilerini farklı görmeleriyle ilgili bir şey mi? Ya da öyle bir şey; benim fikrim değildi. Resmi bilgisayarda karelere dönüştürdük ve şimdi dergilerden fotoğraflar kesip karelere yapıştırıyoruz - bu çok uzun sürüyor, bu yüzden çalışma saatlerini kullanmamız gerekti. Ve sonra ilk çalışma saatinin sonunda yatılı bölümüne geri döndük ve anahtarı Bayan Arnold'a geri verdim."

"Burada olduğunuz süre boyunca odadan çıkan oldu mu?"

Orla hatırlamaya çalıştı, bu da biraz ağız soluması gerektirdi. "Tuvalete gittim," dedi bir süre sonra. "Joanne de gitti. Gemma da koridora çıktı çünkü birini aradı ve *özel olarak* konuşmak istedi." Kıkırdama. Bir erkek. "Alison da telefon etmek için dışarı çıktı, ama onunki annesiydi."

Hepsi. "Bu sırayla mı?" Boşluk. "Ne?"

Tanrım. "İlk kim çıktı, hatırlıyor musun?"

Düşün, düşün, ağızla nefes al. "Belki Gemma? Sonra ben, sonra Alison, sonra Joanne - belki, emin değilim."

Conway hareket etti. Ağızını kapattım, ama o ağızını açmadı; sadece cebinden kartpostalın fotoğrafını çıkardı ve bana uzattı. Tekrar masaya oturdu, ayağını sandalyeye koydu ve defterine geri döndü.

Fotoğrafi parmağımla ileri geri çevirdim. "Buraya gelirken Gizli Yeri geçtin. Tuvalete giderken ve dönerken yine oradan geçtin. Ve akşamın sonunda ayrılırken yine oradan geçtin. Doğru mu?"

Orla başını salladı. "Evet." Fotoğrafa neredeyse hiç bakmadı. Hiçbir bağlantı kurmadı.

"O zamanlar durup baktın mı?"

"Evet. Tuvaletten dönerken. Sadece yeni bir şey var mı diye bakmak için. Hiçbir şeye dokunmadım."

"Peki vardı mı? Yeni bir şey?"

"Hayır. Hiçbir şey."

Beden eğitimi öğretmenine göre labrador ve göğüs estetiği. Orla bunları kaçırmışsa, bir şeyi daha kaçırmış olabilirdi.

"Peki ya sen? Hiç tahtaya kart astın mı?"

Orla utangaç bir şekilde kıvrandı. "Belki."

Ben de onunla birlikte sııttım. "Özel olduğunu biliyorum. Detayları sormuyorum. Sadece söyle: en son ne zaman yaptın?"

"Bir ay kadar önce mi?" "Yani bu senin değil."

Orla farkına varmadan fotoğrafı yüzüstü olarak elime aldım.

Onun kartı olmaması için dua ettim.

Conway'e neler yapabileceğimi göstermem gerekiyordu. Beş dakika ve kolay bir cevap bana hiçbir şey kazandırmazdı, belki Cold Cases'e geri dönmem için bir araç dışında. Bir mücadeleye ihtiyacım vardı.

Ve, kilitli bir köşede, dedektifler eski yöntemleri düşünürler. Bir avcıyı yakalarsan, ondan akan kan sana akar. Bir leoparı mızraklan, daha cesur ve daha hızlı ol. St Kilda'nın tüm o parlaklığı, eski meşe kapılardan sanki oraya aitmişsin gibi, zahmetsizce geçmen: Ben de bunu istedim. Düşmanımın kanıyla birlikte, yaralı yumruklarımdan da onu yalamak istedim.

Bu aptal, vücut spreyi ve ucuz dedikodular kokuyordu: aklımdaki şey bu değildi. Bu, bir çocuğun şişman hamsterını öldürmek gibi olurdu.

Orla, fotoğrafın etkisini sindirirken bakakaldı. Sonra çığlık attı. Sıkışmış bir oyuncağın havası çıkarken çıkardığı gibi, tiz ve düz bir çığlık.

"Orla," dedim. Kendini kaptırmadan önce keskin bir sesle. "Bunu Gizli Yere mi koydun?"

"Hayır! Aman Tanrım, yemin ederim, *hayır!* Chris'e ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. *Yemin ederim.*"

Ona inandım. Fotoğrafı kol mesafesinde tutuyordu, sanki ona zarar verebilirmiş gibi; yardım arayan böcek gözlü bakışları benden Conway'e, oradan Houlihan'a kayıyordu. Bizim kızımız değildi. Sadece dedektif tanrıları, başlangıç için bana kolay bir tane atmışlardı.

"O zaman arkadaşlarından biri yaptı. Kimdi?" dedim.

"*Bilmiyorum!* Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. *Yemin ederim.*" "Hiçbiri Chris hakkında bir şey söyledi mi?"

"Hayatta olmaz. Yani, hepimiz bahçıvanın yaptığını düşünüyoruz - bize sürekli gülümserdi, çok ürkütücüydü ve siz onu uyuşturucu bulundurmaktan tutukladınız, değil mi? Ama biz hiçbir şey *bilmiyoruz*. En azından ben bilmiyorum. Diğerleri biliyorsa da bana hiç söylemediler. Onlara sorun."

"Soracağız," dedim. Nazık ve sakın bir şekilde. Gülümsedim. "Merak etme. Başın belada değil."

Orla sakinleşiyordu. Fotoğrafa bakakaldı, elinde tutmaktan hoşlanmaya başladı. Onu elinden almak istedim. Onun elinde kalmasına izin verdim, eğlenmesine izin verdim.

Kendime hatırlattım: Sevmediğin kişiler birer bonus. Seni sevdiğin kişiler kadar kolay kandıramazlar.

Orla'nın kafasına yirmi wattlık bir ışık yansıdı. "Muhtemelen bizden hiçbiri değildi. Julia Harte ve diğerleri bizden hemen sonra buraya geldiler. Muhtemelen onlar yaptı."

"Chris'e ne olduğunu bildiklerini mi düşünüyorsun?"

"Hiç sanmıyorum. Yani, belki, ama hayır? Sanki bunu uydurmuş olabilirler.

Yuk

arı. "Neden yapsınlar ki?"

"Çünkü. Onlar, aman Tanrım, *çok garip*."

"Evet?" Öne eğildim, ellerimi birleştirdim, sır vermeye hazır ve dedikodu yapmaya hazırdım.

. "Cidden mi?"

"Eskiden, *yıllar* önce falan iyilerdi. Şimdi ise, "*Ne olursa olsun*" diyoruz, anlarsın ya?" Orla'nın elleri yukarı doğru sallanıyor.

"Ne kadar tuhaflar?"

Çok fazla sormuşum. Kısa devre yapmış gibi bakıyor, sanki matematik problemi çözmeye çalışıyormuşum gibi. "Sadece tuhaflar."

Bekledim.

"Kendilerini çok özel sanıyorlar." Bir şeyin ilk kıvılcımı, Orla'nın yüzünü canlandırdı. Kötülük. "Ne isterlerse yapabileceklerini sanıyorlar."

Merakla dinledim. Biraz daha bekledim.

"Yani, sadece örnek olarak, tamam mı? Onları Sevgililer Günü dansında *görmeliydin*. Tamamen deli gibi görünüyordlardı. Rebecca *kot pantolon* giymişti ve Selena ne giydiğini bile bilmiyorum, sanki *tiyatro oyununda* gibi görünüyordu!" O yüksek, keskin kıkırdama tekrar patladı, kulağımı deldi. "Herkes, 'Merhaba, siz *nesiniz*? Yani, orada *erkekler de* vardı. *Colm's'un* tüm çalışanları oradaydı. Hepsi bakıyordu. Julia ve diğerleri ise sanki bu hiç *önemli* değilmiş gibi davranıyorlardı." Ağzı açık kalmış bir yüz. "O zaman fark ettik, merhaba, *sizler tuhaf insanlar mısınız*?"

Ona yine kırışık bir gülümseme attım. "Ve bu Şubat ayında mıydı?"

"Geçen Şubat. Geçen yıl." Chris'ten önce. "Ve yemin ederim ki *gittikçe daha da* kötüye gidiyorlar. Bu yıl Rebecca Sevgililer Günü dansına bile gelmedi. Makyaj yapmıyorlar - yani, okulda makyaj yapmamıza izin verilmiyor" -

Houlihan'a erdemli bir bakış attı – "ama bazen Court'ta, alışveriş merkezinde takılırken bile sürmüyorlar. Ve birkaç hafta önce, bir keresinde, bir sürü kişi oradaydı. Julia okula geri döneceğini söyledi. İçlerinden biri "Neden?" diye sordu. Julia, midesinin çok ağrıdığını söyledi çünkü..."

Orla bana bir bakış attı. Alt dudağını ısırды, omuzlarına gömülmek istercesine çekindi.

Conway, "Adet krampları vardı" dedi.

Orla kahkahalara boğuldu, yüzü kıpkırmızı oldu ve Goodo gibi homurdandı. Bekledik.

Kendini topladı.

"Ama, yani, o bunu açıkça *söyledi*. Tüm erkekler "Aman Tanrım, *iğrenç!* Fazla bilgi!" dediler. Julia ise el sallayıp gitti. Anlatabildim mi? İsteddiğini söyleyebilecekmiş gibi davranıyorlar. Hiçbirinin erkek arkadaşı yok – şaşırtıcı değil mi? – ve sanki bu hiç önemli değilmiş gibi davranıyorlar." Orla hızını artırıyordu. Yüzü aydınlandı, dudakları kıvrıldı. "Selena'nın *saçını gördün mü?* Aman Tanrım. Ne zaman kestğini biliyor musun? Chris öldürüldükten hemen sonra. Daha ne kadar gösteriş *yapabilirsin ki?*"

Yine başım dönmeye başlamıştı. "Dur biraz. Saçını kestirmesi gösteriş yapmak mı? Ne hakkında?"

Orla'nın çenesi boynunun olması gereken yere kayboldu. Yeni bir ifade takındı, kurnaz, dikkatli. "Chris'le çıktığı için. Sanki *yas* tutuyormuş gibi. Hepimiz "Merhaba, kimin umurunda?" diyoruz."

"Chris'le çıktığını nereden çıkardınız?" Daha kurnaz. Daha dikkatli. "Öyle olduğunu düşünüyoruz."

"Öyle mi? Onları öpüşürken gördün mü? El ele tutuşurken?"

"*Hayır?* Bunu o kadar *açıkça* göstermezlerdi." "Neden?"

Bir şey parladı: korku. Orla hata yapmıştı ya da öyle sandı. "Bilmiyorum. Demek istediğim, herkesin çıkıyor olduklarını görmesini sorun etmiyorlarsa, bunu sır olarak saklamazlardı. Demek istediğim bu."

"Ama bunu o kadar gizli tuttular ki, hiç birliktymiş gibi davranmadılar, o zaman neden birlikte olduklarını düşündün?"

Yine o şaşkın bakış. "Ne?"

Tanrım. Kafamı masaya vurmak istedim. Geri sardım. Yavaşça ve nazikçe: "Chris ve Selena'nın neden birlikte olduklarını düşünüyorsun?"

Boş bakış. Omuz silkme. Orla artık risk almıyordu. "Eğer birlikte olsalardı, neden bunu sır olarak saklasınlar ki?"

Boş bakış. Omuz silkme.

"Peki ya sen?" diye sordu Conway. "Erkek arkadaşın var mı?"

Orla alt dudağını ısırды ve içinden bir nefeslik bir kıkırdama çıkardı. "Senin var mı?"

Kıpırdan. "Sayılır. Bu, aman Tanrım, karmaşık bir durum." "Kim?"

Kıkırdama.

"Sana bir soru sordum."

"Colm'un yerinden bir adam. Adı Graham, Graham Quinn. Ama tam olarak *çıkıyoruz* – yani, aman Tanrım, ona gidip benim *erkek arkadaşım* olduğunu söyleme! Yani, bir nevi öyle, ama..."

"Anladım," dedi Conway, Orla'nın bile anlaması için yeterince kesin bir şekilde, Orla da susdu. "Teşekkürler."

"Chris Harper hakkında bana tek bir şey söyleyecek olsan, bu ne olurdu?" dedim. Ne olurdu?"

Bakış. Bakışa karşı giderek daha az hoşgörölüydim. "Ne gibi?" "Herhangi bir şey. Senin en önemli olduğunu düşündüğün şey."

"Şey, çok yakışıklıydı?"

Kıkırdama.

Fotoğrafi ondan aldım. "Teşekkürler," dedim. "Bu yardımcı oldu."

Bir saniye bekledim. Orla hiçbir şey söylemedi. Conway da hiçbir şey söylemedi. Masada oturmuş, yazıyor ya da karalıyordu, gözümün ucuyla bakarak hangisi olduğunu anlayamadım. Ona bakmayacaktım, sanki yardım bekliyormuşum gibi.

Houlihan, sormakla susmak arasında bir uzlaşma olarak boğazını temizledi. Onu unutmuşum.

Conway defterini kapattı.

"Teşekkürler, Orla. Seninle tekrar konuşmamız gerekebilir. Bu arada, bize yardımcı olabilecek herhangi bir şey aklına gelirse, ne olursa olsun, işte kartım. İstedğin zaman ara. Tamam mı?" dedim.

Orla, sanki ona beyaz minibüsüne atlamasını istemişim gibi kartıma baktı. Conway, "Teşekkürler. Yakında konuşuruz," dedi. Houlihan'a, "Sırada Gemma Harding var," diye seslendi.

Orla'ya daha fazla gülümsedim. İkisini kapıdan çıkardım. Conway,

"Yani, resmen OMG?" dedi.

Ben de "OMG, WTF gibi mi?" dedim.

Neredeyse birbirimize baktık. Neredeyse güldük.

Conway, "Bizim kızımız değil."
dedi. "Hayır."

Bekledim. Sormadım, ona bu zevki yaşatmak istemedim, ama bilmem gerekiyordu.

O, "Her şey yolunda gitti" dedi.

Neredeyse derin bir nefes alacaktım, ama zamanında kendimi tuttum. Fotoğrafi cebime koydum, bir sonraki tur için hazırdım. "Gemma hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

Conway sırtıttı. "Kendini seks bombası sanıyor, Costello'ya dekoltesini göstermek için sürekli eğiliyordu. Zavallı adam nereye bakacağını bilemiyordu." Sırtış kayboldu. "Ama bu kız aptal değil. Hiç de bile."

Gemma, Orla'nın uzamış hali gibiydi. Uzun, ince – zayıf olmak için çok uğraşıyordu, ama vücudu buna uygun değildi. Güzel, en üst düzeyde güzel, ama o çene, otuz yaşına gelmeden ona erkek suratlı bir görünüm verecekti. Düz, sarı saçlar, sahte bronzluk, ince kaşlar. Gizli Yere bakmadı, ama Conway onun aptal olmadığını söylemişti.

Koltuklara yürüyüşü bir podyum yürüyüşü gibiydi. Oturdu ve uzun bacaklarını yavaşça birbirinin üzerine attı. Boğazını kavisli hale getirdi.

Conway'in söylediklerinden sonra bile, okul üniforması ve on altı yaşından dolayı bunu anlamam bir saniye sürdü. Gemma benim ondan hoşlanmamı istiyordu. Benden hoşlandığı için değil; bu onun aklının ucundan bile geçmemişti. Sadece ben oradaydım diye.

Ben de okulda onlarca böyle kızla okudum. Onların oyununa katılmadım.

Conway'in gözü, ceketimin arkasını yakıp geçen sıcak bir iğne gibi omuz kemiğime kadar.

Kendime tekrar söyledim. Özel bir şey olmaması, başa çıkamayacağın bir şey olmadığı anlamına gelir.

Gemma'ya yavaşça, tembelce bir gülümseme attım. Takdirle. "Gemma, değil mi? Ben Dedektif Stephen Moran. Tanıştığımıza *çok* memnun oldum."

O bunu içselleştirdi. Ağzının köşelerinde, neredeyse gizli, ama tam da değil, küçük bir gülümseme belirdi.

"Sana birkaç rutin soru soracağız." "Sorun değil. Ne isterseniz."

"*Her şey*" kelimesine biraz fazla ağırlık verdi. Gülümsemesi genişledi. Bu kadar kolaydı.

Gemma, Orla ile aynı hikayeyi, aynı kötü Amerikan aksanıyla anlatıyordu. Sıkılmış, okul için fazla havalı, ağır ağır konuşuyordu. Ayağını sallıyordu.

benim onu izlemeye devam ettiğimden emin olmak için beni izliyordu. Dün gece hakkında konuşmak adrenalinini yükseltti ise, bunu belli etmiyordu.

Conway, "Burada uyandığında bir telefon görüşmesi yaptın," dedi.

"Evet. Erkek arkadaşımı aradım." Gemma son kelimeyi yaladı. Houlihan'a bir bakış attı - çalışma saatlerinde telefon görüşmesi yapmak açıkça yasaktı - şok olup olmadığını görmek için.

Conway, "Adı ne?" diye sordu. "Phil McDowell. Colm'un evinde." Tabii ki öyleydi. Conway arkasına yaslandı.

"Ve sen onunla konuşmak için dışarı çıktın." dedim.

"Koridora çıktım. Konuşacak şeylerimiz vardı. Özel şeyler." Bana doğru eğik bir gülümseme attı. Sanki ben de sırrı biliyormuşum ya da bilebilirdim gibi. Ben de gülümsedim. "Dışarıdayken Gizli Yeri gördün mü?"

"Hayır."

"Hayır mı? İlgilenmiyor musun?"

Gemma omuz silkti. "Çoğu aptalca. Temelde hepsi "Herkes bana kötü davranıyor ve ben çok özgünüm!" şeklinde. Ama, merhaba, hiç de öyle değiller ki? İlginç bir şey olursa, herkes zaten onu konuşuyor. Bakmama gerek yok."

"Hiç kendi kartlarını astın mı?"

Yine omuz silkti. "Tahtayı ilk koydukları zaman. Sadece eğlence olsun diye. Hepsini bile hatırlamıyorum. Bazılarını uydurmuştuk." Houlihan'ın köşesinden küçük bir endişe dalgası geldi. Gemma kendine hafifçe bir tokat attı. "Yaramaz kız." Eğleniyordu.

"Peki ya bu?" dedim. Fotoğrafı Gemma'ya uzattım. Gemma'nın ayağı sallanmayı bıraktı. Kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. Bir saniye sonra, yavaşça: "Aman Tanrım."

Gerçek. Nefesinin hızlanması, kararmış gözleri, özenle inşa edilmiş tüm o seksapelin içinden geçen bir şey: gerçek bir şey. Bizim kızımız değil. İki tane gitti.

"Bunu sen mi koydun?" dedim.

Gemma başını salladı. Hala kartı inceleyerek, bir anlam arıyordu. "Hayır mı? Sadece eğlence için mi?"

"Ben aptal değilim. Babam avukat. Bunun şaka olmadığını biliyorum."

"Kim yapmış olabilir, bir fikrin var mı?"

Kafasını salladı.

"Tahmin etmek zorunda olsaydın."

"Bilmiyorum. Yemin ederim. Joanne, Orla veya Alison olsaydı şaşırırdım, ama olmadıklarını da iddia edemem. Sadece, eğer onlardan biri olsaydı, bana hiç söylemediler diyorum."

İkisi de, arkadaşlarını bok çukuruna atıp kendilerini lekesiz bir şekilde kurtarmaya hazır. Ne güzel.

Gemma, "Ama dün akşam burada başka insanlar da vardı. Bizden sonra."

"Holly Mackey ve arkadaşları."

"Evet. Onlar."

"Onlar. Nasıl insanlar?"

Gemma bana dikkatle baktı. Fotoğrafları uzattı. "Bilmiyorum. Onlarla pek konuşmuyoruz."

"Neden?"

Omuz silkti.

Ona parıldayan bir gülümseme attım. "Dur tahmin edeyim. Sizin grubunuz erkekler arasında oldukça popüler. Holly ve arkadaşları sizin tarzınızı bozuyor muydu?"

"Onlar bizim tipimiz değil." Kollarını kavuşturdu. Gemma kanca takmıyordu.

Orada bir şey vardı. Orla, Selena'nın dansa yanlış kıyafetle gittiğine inanıyor olabilir, inanmıyor olabilir, ama Gemma gerçeği biliyordu. Bu iki grup arasına başka bir şey girmişti.

Conway bir şeyin yapılmasını istiyorsa, bunu kendisi yapabilirdi. Bu benim işim değil. Bay Lovely, ben; konuşabileceğiniz kişi. Eğer bunu bir kenara atarsam, Conway'in beni yanında tutması için bir neden kalmazdı.

Conway hiçbir şey söylemedi.

"Peki," dedim. "Chris Harper'dan bahsedelim. Ona ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Omuz silkti. "Bir psikopat. Adı neydi, bahçıvan, sizin tutukladığınız adam. Ya da rastgele birisi. Nereden bileyim?"

Kollarını hala kavuşturmuş haldeydi. Öne eğildim, ona gece geç saatlerde bir barda görülecek türden bir gülümseme attım. "Gemma. Konuş benimle. Şunu dene: Chris Harper hakkında bana anlatacak bir şey seç. Önemli olan bir şey."

Gemma düşündü. Uzun bacaklarını uzattı, baldırını eliyle okşadı; geri dönmüştük. Onu izledim, böylece beni yakalayabilirdi. Sandalyeyi birkaç adım geri çekmek için can atıyordum. Conway'i sırf var olduğu için öpebilirdim. Gemma çok tehlikeliydi ve bunun farkındaydı.

"Chris, öldürülmesini en son bekleyeceğin kişiydi," dedi.

"Öyle mi? Neden?"

"Çünkü herkes onu severdi. Bütün okul ona hayrandı – bazıları sevmediklerini söylerdi, ama bu sadece özel görünmek istedikleri için ya da ona sahip olma şanslarının olmadığını bildikleri içindi. Ve Colm'un tüm arkadaşları onunla takılmak isterdi. Bu yüzden bunu yapanın rastgele biri olması gerektiğini söyledim. Kimse Chris'i kasten öldürmezdi."

"Chris'ten hoşlanıyor muydun?" dedim.

Omuz silkti. "Dediğim gibi: herkes hayrandı. Önemli bir şey değildi. Ben birçok erkeğe hayranım." Küçük, samimi bir gülümseme.

Ben de ona karşılık verdim. "Onunla hiç çıktın mı? Onunla birlikte oldun mu?" "Hayır." Anında, kesin.

"Neden olmasın? Eğer ondan hoşlandıysan..." Biraz *sana* yaslan. *İstediğin herhangi bir erkeği elde edebilirsin.*

"Sebebi yok. Chris'le aramızda bir şey olmadı. O kadar."

Gemma yine kapanıyordu. Orada da bir şey vardı.

Conway ısrar etmedi, ben de ısrar etmedim. İşte kartım, aklına bir şey gelirse, geri kalan her şey için. Conway, Houlihan'a Alison Muldoon'u getirmelerini söyledi. Gemma kapıdan çıkarken bana göz kırpmaya yakın bir gülümseme attı ve arkasına bakarak benim onu izlediğimden emin oldu.

Nefesimi bıraktım, ağzımı silerek o sırtışı sildim. "Bizim kızımız değil," dedim.

Conway, "Chris ile ilgili tek bir şey nedir?" dedi.

Onu tanımak için bir yılı vardı. Benim ise birkaç saatim vardı. Elde edebileceğim her şey iyiydi.

Chris'i tanımam için bir neden yoktu. Benim davam değildi, benim kurbanım değildi. Ben sadece göz kırpmak, doğru gülümsemeleri bulmak, kızları konuşturmak için buradaydım.

"Bu erkek arkadaşlar meselesi de ne?" dedim.

Conway masadan kalkıp hızla yüzüme yaklaştı. "Bana soru mu soruyorsun?"

"Sadece soruyorum."

"Ben sana soruyorum. Tersini değil. Tuvalete gittiğinde, istersem ellerini yıkadın mı diye sorabilirim. Anladın mı?"

O neredeyse kahkaha çoktan kaybolmuştu. Dedim ki, 'Chris hakkında ne düşündüklerini bilmem gerek. Onun ne kadar sevimli olduğunu ve onun gibi bir adamın

Conway bir dakika daha bana bakmaya devam etti. Ben sakin kaldım, altı kızın kaldığını ve Conway'in bensiz ne kadar ileri gidebileceğini düşündüm. Tanrı'dan onun da aynı

Conway bir dakika daha bana bakakaldı. Ben sakin kaldım, geriye altı kız kaldığını ve Conway'in bensiz ne kadar ilerleyebileceğini düşündüm. Tanrı'dan onun da aynı şeyi düşündüğünü umdum.

Masaya geri yaslandı.

"Alison," dedi. "Alison her şeyi ifşa etmekten ödü kopuyor. Beni de dahil. Sen batırmadıkça ağzımı sıkı tutacağım. Batırma."

Alison, küçülmüş Gemma'ya benziyordu. Kısa boylu, sıska, omuzları içe doğru kıvrılmış. Parmakları huzursuzca eteğini büküyordu. Düz sarı saçları, sahte bronzluğu, ince kaşları vardı. Gizli Yere bakmadı.

Bu kız Conway'i tanıdı. Conway, Alison kapıdan girerken hızla kenara çekildi, ortadan kaybolmaya çalıştı, ama Alison yine de ondan uzaklaşmak için vücudunu yana çevirdi. "Alison," dedim, hızlı ve yumuşak bir şekilde, dikkatini dağıtmak için. "Ben Stephen Moran. Geldiğin için teşekkürler." Gülümseme. Bu sefer güven verici. "Otur."

Gülümseme yoktu. Alison, poposunun ucunu sandalyenin kenarına koydu ve bana baktı. Sıkı küçük yüz hatları, gerbil, beyaz fare. Parmaklarımı uzatıp dilimle tıklama sesleri çıkarmak istedim.

Bunun yerine, nazikçe, "Sadece birkaç rutin soru soracağım, birkaç dakika sürer. Dün akşamdan bahsedebilir misin? İlk ders saatinden başlayarak?" dedim.

"Buradaydık. Ama hiçbir şey *yapmadık*. Eğer bir şey çalındıysa, kırıldıysa ya da başka bir şey olduysa, ben yapmadım. *Yemin ederim*."

Sıkışmış küçük sesi, sızlanmaya doğru yükseliyordu. Conway haklıydı, Alison korkmuştu: her şeyi mahvettiğinden, söylediği, yaptığı ve düşündüğü her şeyin yanlış olduğundan korkuyordu. Doğru şeyler yaptığını bana teyit etmemi istiyordu. Okulda, milyonlarca tanıkta görmüştüm, kafasını okşayıp doğru sözleri söylemişim.

Sakinleştirici bir sesle, "Ah, biliyorum. Hiçbir şey kaybolmadı, öyle bir şey yok. Kimse yanlış bir şey yapmadı." dedim. Gülümsedim. "Sadece bir şeyi kontrol ediyoruz. Tek yapman gereken, akşamını anlatmak. Hepsi bu. Bunu benim için yapabilir misin, evet?"

Başını salladı. "Tamam."

"Harika. Bu, tüm cevapları bildiğin ve hiçbir şeyi yanlış yapamayacağın bir sınav gibi olacak. Nasıl olur?"

Küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. Rahatlamaya doğru küçük bir adım attı.

O fotoğrafı çıkarmadan önce Alison'ın rahatlaması gerekiyordu. Orla ve Gemma'dan cevapları almamı sağlayan şey buydu: Onları rahatlatmam ve hızlıca konuyu kapatmam.

Alison bana yine aynı hikayeyi anlattı, ama onu ikna etmek için parçalar halinde, sanki çöpçatanlık oyunu oynar gibi. Anlatmak onu daha da gerginleştirdi. Bunun iyi bir nedeni mi, kötü bir nedeni mi yoksa hiç nedeni mi yoktu, bilmenin imkanı yoktu.

O, sanat odasından ayrılan Orla'yı destekledi – Gemma, Orla, kendisi, Joanne – ve Orla'dan çok daha emin konuşuyordu. "Çok gözlemcisin," dedim. Onaylayarak. "Biz de bunu görmek istiyoruz. Buraya geldiğimde, tam da senin gibi birini bulmayı umuyordum, biliyor musun?"

Yine sırtarak gülümsedi. Bir adım daha attı.

"Gününüzü güzelleştirebilir misiniz? Yolda bir yerlerde Gizli Yeri gördüğünüzü söyleyin." dedim.

"Evet. Dışarı çıktığımda... Geri dönerken baktım." Houlihan'a hızlıca bir bakış attı. "Yani, sadece bir saniye. Sonra hemen geri dönüp projeye başladım."

"Ah, harika. Duymak istediğim de buydu. Orada yeni kartlar gördün mü?"

"Evet. *Çok* sevimli bir köpek olan bir tane vardı. Ve biri bir tane koymuş..." Gergin bir gülümseme, başını eğdi. "Bilirsin."

Bekledim. Alison kıvrandı.

"Sadece... bir kadının göğüsleri. Üstünde bir *bluz* vardı, yani! Değil... " Yüksek, acı verici bir kıkırdama. "Ve üzerinde 'On sekiz yaşına geldiğimde bunun gibi şeyler alabilmek için para biriktiriyorum!' yazıyordu."

Yine gözlemci. Bu korkuyla birlikte geliyordu. Av hayvanı, her şeyi tehdit olarak görüyordu. "Hepsi bu mu? Başka yeni bir şey yok mu?"

Alison başını salladı. "Hepsi bu kadar."

Eğer doğruyu söylüyorsa, bu bizim zaten düşündüğümüz şeyi doğruluyordu: Orla ve Gemma dışarıdaydı. "Aferin," dedim. "Harika. Söylesene, hiç kart astın mı?"

Gözleri kaydı. "Asmışsan da sorun yok. Tabii ki, pano bunun için var; kimse kullanmazsa israf olur."

Yine o hafif gülümseme. "Şey... evet. Sadece birkaç tane. Sadece... bir şey beni rahatsız ettiğinde ve bunu konuşmadığımda, bazen ... Ama uzun zaman önce bıraktım. Çok dikkatli olmak zorundaydım ve sonra birinin benim olduğunu tahmin edip, ona söylemek yerine oraya astığım için kızacağından korkuyordum. Bu yüzden bıraktım. Benimkileri indirdim."

Birisi. Alison, kendi çetesinden birinden korkuyordu.

Olabilirdi diye rahatlamıştı: pek fazla değil. Kolayca, "Bu senin mi?" dedim.

Fotoğraf. Alison nefesini tuttu. Serbest elini ağzına kapattı. Yüksek bir uğultu sesi çıktı.

Korku, ama bunu anlamamanın bir yolu yoktu: yakalandığına dair korku, dışarıda bir katil olduğuna dair korku, birinin katilin kim olduğunu bildiğine dair korku, herhangi bir sürprize karşı refleks tepkisi, istediğinizi seçin. Conway, *her şeyi ifşa etmekten* ödü kopmuştu. Bu, onu ön camda akan yağmur gibi bulanıklaştırdı, opak hale getirdi.

"Bunu sen mi koydun?" dedim.

"Hayır! Hayır, hayır, hayır... Ben koymadım. Yemin ederim..."

"Alison," dedim, yatıştırıcı, ritmik bir sesle. Fotoğrafı ondan almak için öne eğildim, eğilmeye devam ettim. "Alison, bana bak. Eğer sen yaptıysan, bunda yanlış bir şey yok. Tamam mı? Bunu asan kişi doğru şeyi yaptı ve ona minnettarız. Sadece onunla konuşmamız gerekiyor."

"Ben yapmadım. Yapmadım. Lütfen..."

Tek alabildiğim buydu. Israr etmek, bu fırsatı kaçırmamın yanı sıra bir sonraki fırsatı da kaçırmamdan başka bir işe yaramazdı.

Conway köşede, hala görünmezmiş gibi davranarak beni izliyordu.

Değerlendiriyordu. "Alison," dedim. "Sana inanıyorum. Sadece sormam gerekiyor. Sadece rutin bir şey. Hepsi bu.

hepsi bu. Tamam mı?"

Sonunda Alison'ın gözlerini tekrar üzerime çevirdi. "Demek sen değildin. Kim yapmış olabilir hakkında bir fikrin var mı? Chris'e olanlarla ilgili şüpheleri olduğunu söyleyen oldu mu?" dedim.

Başını salladı.

"Arkadaşlarından biri olabilir mi?"

"Sanmıyorum. Bilmiyorum. Hayır. Onlara sor."

Alison tekrar paniğe kapılmaya başlamıştı. "Bilmem gereken tek şey buydu," dedim ona. "Harika gidiyorsun. Bize bir şey söyle: Holly Mackey ve arkadaşlarını tanıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Bana onlardan bahset."

"Onlar sadece tuhaf. *Gerçekten* tuhaf."

Alison kollarını beline sıkıca doladı. Sürpriz: Holly'nin grubundan korkuyordu.

"Öyle duyduk, tamam. Ama kimse bize ne kadar tuhaf olduklarını söyleyemedi. Bence bunu anlayabilecek biri varsa, o da sensin."

Gözleri benimkilere kilitlendi, kararsızdı.

"Alison," dedim nazikçe. Güçlü, koruyucu, tüm isteklerini yerine getirecek bir şekilde düşündüm. Gözümü kırpmadım. "Bildiklerinizi bana anlatmalısınız. Sizin anlattığınızı asla öğrenmeyecekler. Kimse öğrenmeyecek. Yemin ederim."

Alison öne eğildi, fısıldayarak, Houlihan'a ulaşmamak için küçülerek, "Onlar *cadılar*," dedi.

Bu yeni bir şeydi.

Conway'in kafasından "*Ne oluyor lan?*" diye bir ses duyabiliyordum.

Başımı salladım. "Tamam," dedim. "Bunu nasıl öğrendin?"

Gözümün ucuyla Houlihan'ı gördüm, sandalyesinden yarısı dışarı çıkmış haldeydi. Duymak için çok uzaktaydı. Yaklaşmak istemiyordu. Denerse Conway onu durdururdu.

Alison, bunu söylediği için şoktan daha hızlı nefes alıyordu. "Eskiden normal gibiydiler. Sonra birden *tuhaflaştılar*. Herkes fark etti."

"Öyle mi? Ne zaman?"

"Geçen yılın başında mı? Bir buçuk yıl önce mi?" Chris'ten önce; Orla'nın bile bir şey fark ettiği Sevgililer Günü dansından önce. "İnsanlar bunun nedeni hakkında her türlü şeyi söylüyorlardı..."

"Ne gibi?"

"Öyle şeyler. Eşcinsel oldukları gibi. Ya da çocukken istismara uğradıkları gibi, öyle duydum. Ama biz onların cadı olduklarını düşündük."

Bana korku dolu bir bakış attı. "Neden öyle düşündünüz?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Öyle işte. Öyle düşündük." Alison, sakladığı şeyin üzerine daha da eğildi. "Muhtemelen sana söylememeliydim." Sesi fısıltıya dönüştü. Conway, sesini bastırmak için yazmayı bıraktı. Anlamam bir saniye sürdü: Alison kendisini iyi bir küfür yemeye hazırladığını düşündü.

"Alison. Bize anlatarak doğru olanı yapıyorsun. Bu seni koruyacaktır."

Alison ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Conway'in hareket ettiğini hissettim. Söz verdiği gibi ağzını kapalı tutuyordu, ama bunu yüksek sesle yapıyordu.

"Birkaç soru daha soracağım. Biriyle çıkıyor musun?" dedim.

Alison'ı neredeyse boğacak kadar kızardı. Duyamadığım, boğuk bir kelime yığını.

"Tekrar eder misin?"

Kafasını salladı. Dizlerinin üzerine çöktü, gözleri dizlerindeydi. Hazırlandı.

Alison, erkek arkadaşı olmadığı için onu işaret edip güleceğimi sandı.

Gülümsedim. "Doğru erkeği bulamadın, değil mi? Beklemekle çok haklısın. Bunun için bolca zamanın var."

Yine boğuk bir ses.

Dedim ki – Conway'i siktir et, o cevabını aldı, ben de benimkini alacağım – "Chris hakkında bana tek bir şey söylemek zorunda olsaydın, bu ne olurdu?"

"Ha? Onu pek tanı mıyordum. Diğerlerine soramaz mısın?"

"Tabii ki soracağım. Ama sen benim gözlemcimsin. En çok neyi hatırladığını duymak isterim."

Bu sefer gülümseme otomatikti, arkasında hiçbir şey olmayan refleks bir spazmdı. Alison dedi ki, "İnsanlar onu fark ediyordu. Sadece ben değil, herkes onu fark ediyordu."

"Nasıl oldu bu?"

"O... Yani, *çok* yakışıklıydı. Ve her şeyde iyiydi – ragbi, basketbol; insanlarla konuşmak, herkesi güldürmek. Bir keresinde şarkı söylediğini duydum, gerçekten çok iyiydi, herkes ona *X Factor* seçmelerine katılmasını söylüyordu... Ama sadece bu değildi. O...

O diğerlerinden daha fazlasıydı. Daha *fazla oradaydı*. İçinde elli kişi olan bir odaya girebilirdin ve göreceğin tek kişi Chris olurdu."

Sesinde, göz kapaklarının düşükliğünde hüznü bir şey vardı. Gemma haklıydı: herkes Chris'i beğenmişti.

"Sence ona ne oldu?" Bu soru Alison'ı utandırdı. "Bilmiyorum."

"Bilmediğini biliyorum. Sorun değil. Sadece tahminlerini soruyorum. Sen benim gözlemci arkadaşısın, unuttun mu?"

Hafif bir gülümseme belirdi. "Herkes bahçıvanın yaptığını söyledi." Kendi düşüncesi yoktu, ya da kaçamak cevap veriyordu. "Sen de öyle mi düşünüyorsun?" Omuz silkti. Bana bakmıyordu. "Sanırım."

Sessizliğin uzamasını bekledim. O da öyle yaptı. Elde edebileceğim tek şey buydu.

Kart, konuşma, gülümseme. Alison odada yangın çıkmış gibi kapıdan dışarı fırladı. Houlihan onun peşinden koştu.

Conway, "O hala yarışta," dedi.

Kapıya bakıyordu, bana değil. Onu anlayamıyordum. Bunun "*Batırdın*" anlamına mı geldiğini anlayamıyordum.

"Daha fazla zorlamak bir işe yaramazdı. İletişim kurmanın ilk adımlarını attım; onunla tekrar konuşursam, ilerleyebilirim, belki bir cevap alabilirim."

Conway gözlerini bana kaydırды. "Eğer onunla tekrar konuşursan" dedi.

O alaycı gülümseme, sanki benim barizliğim onun gününü aydınlatmış gibi. "Evet," dedim. "Eğer."

Conway defterinde temiz bir sayfaya geçti. "Joanne Heffernan," dedi. "Joanne bir kaltak. Keyfini çıkar."

Joanne, diğer üçünün ortalaması gibi biriydi. Tüm o heyecanla etkileyici bir şey bekliyordum. Orta boylu. Orta derecede zayıf. Orta derecede güzel. Düz sarı saçlar, sahte bronzluk, ince kaşlar. Gizli Yere bakmadı.

Sadece duruşu – kalçası yana doğru, çenesi içe doğru, kaşları yukarıda – diyordu *Beni etkile. Patron* dedi.

Joanne, onun önemli olduğunu düşünmemi istiyordu. Hayır: onun önemli olduğunu kabul etmemi istiyordu.

"Joanne," dedim. Onun için ayağa kalktım. "Ben Stephen Moran. Geldiğin için teşekkürler."

Aksanım. Joanne'in dosyalama sistemi vızıldadı. Beni en alt çekmeceye attı. Küçümsemeyle göz kapaklarını kırttı.

"Başka seçeneğim yoktu. Bu arada, aslında son *bir saat* boyunca *yapmam gereken* işler vardı. Ofisin dışında oturup sıkıntıdan patlayarak ve *konuşmaya* bile izin verilmeden vakit geçirmeme gerek yoktu."

"Bunun için gerçekten üzgünüm. Sizi bekletmek istemedik. Diğer görüşmelerin bu kadar uzun süreceğini bilseydim..." Onun için sandalyeyi yeniden düzenledim. "Oturun lütfen."

Conway'e doğru giderken dudaklarını kıvırdı: *Sen*.

Oturduğumuzda, "Şimdi," dedim. "Sadece birkaç rutin sorumuz var. Birçok kişiye aynı soruları soracağız, ama sizin düşüncelerinizi duymak benim için çok önemli. Bu büyük bir fark yaratabilir."

Saygılı. Elleri birbirine kenetlenmiş. Sanki evrenin prensesiymiş gibi, bize bir iyilik yapıyormuş gibi.

Joanne beni inceledi. Düz, soluk mavi gözleri, biraz fazla genişti. Yeterince göz kırpmıyordu.

Sonunda başını salladı. Nazik, bana saygı gösteriyordu.

"Teşekkürler," dedim. Geniş bir gülümseme, alçakgönüllü bir hizmetkar. Conway gözümün ucunda hareket etti, keskin bir sarsıntı; muhtemelen kusmamaya çalışıyordu. "Sakıncası yoksa, dün akşamdan başlayabilir miyiz? İlk ders saatinin başından itibaren olanları bana anlatabilir misin?"

Joanne aynı hikayeyi tekrar anlattı. Yavaş ve net, basit kelimelerle, halk için. Conway'e, not alırken: "Anlıyor musun? Yoksa daha yavaş mı anlatayım?"

Conway ona kocaman bir gülümseme attı. "Bir şey yapmanı istersem, haberin olur. İnan bana."

"Teşekkürler, Joanne. Çok düşüncelisin. Söylesene, buradayken Gizli Yeri gördün mü?"

"Tuvalete gittiğimde biraz baktım. İyi bir şey var mı diye bakmak için."

"Vardı mı?"

Joanne omuz silkti. "Her zamanki şeyler. Sıkıcı."

Ne Labradorlar ne de göğüsler. "O kartlardan herhangi biri senin mi?"

dedim. Glance, Houlihan'a bir bakış attı. "Hayır."

"Emin misin?"

"Evet?"

"Sadece soruyorum çünkü arkadaşlarından biri, daha önce birkaç tane yaptığını söylemişti."

Joanne'in gözleri soğudu. "Kim söyledi bunu?"

Ellerimi açtım, alçakgönüllü bir şekilde. "Bu bilgiyi veremem. Üzgünüm."

Joanne ağzının içini ısırdı, yüzünü yana doğru buruşturdu. Diğerleri bunun bedelini ödeyeceklerdi. "Eğer sadece benim yaptığımı söylediyse, o zaman o bir yalancı. Hepimiz yaptık. Ve sonra tekrar indirdik. Hadi *ama*. Sanki çok büyük bir olaymış gibi konuşuyorsun. Sadece eğleniyorduk."

Conway haklıydı: o tahtada yalanlar ve sırlar vardı.

McKenna kendi amaçları için oraya koymuştu; kızlar ise kendi amaçları için kullanıyordu.

"Peki ya bu?" dedim. Fotoğrafi eline verdim.

Joanne'in ağızı açık kaldı. Sandalyesinde geriye doğru çekildi. "Aman Tanrım!" diye bağırdı. Elini ağızına kapattı.

Tamamen sahte.

Hiçbir anlamı yoktu. Bazı insanlar böyledir: her şey yalan gibi çıkar. Harika yalancılar oldukları için değil, sadece doğruyu söylemekte beceriksiz oldukları için. Neyin gerçek neyin sahte olduğunu anlamanın hiçbir yolu kalmaz.

Onun işini bitirmesini bekledik. Çılgılık atarken bize hızlıca bir bakış attı, etkilenip etkilenmediğimizi kontrol etmek için.

"Bunu Gizli Yer'e koydun mu?" dedim.

"Um, merhaba, *hayır*? Yani, *şokta* olduğumu görmüyor musun?"

Elini göğsüne bastırdı. Biraz nefes nefese kaldı.

Conway ve ben ilgiyle izledik.

Houlihan sandalyesinden yarı kalkmış bir şekilde havada asılı kaldı. Twitter'da yazıyordu.

Conway bakmadan, "Oturabilirsin. O harika biri." dedi. Joanne,

Conway'e zehirli bir bakış attı. Nefes nefese kalmayı bıraktı.

"Şaka yapmıyorum, tamam mı? Bunda yanlış bir şey yok; gerçek sırları saklamak için yemin etmiş değilsin. Sadece bilmemiz gerekiyor."

"Sana söyledim. Hayır. Tamam mı?"

Geri çekilmek, kilidin açıldığını duyarak, bir tanesi hariç hepsini eleme şansımı kaybetmek anlamına geliyordu.

Joanne bana "ayakkabımın üzerine pislenmiş" bakışı atıyordu. Beni Conway ile aynı çöp kutusuna atmaya ramak kalmıştı.

"Tabii ki," dedim. Fotoğrafi geri aldım, cebime koydum, hepsi bitti. "Sadece emin olmak istedim. Peki, sence hangisi yaptı?"

Joanne'in gözlerinde yakalayan ve parlayan bir şey; gerçek bir şey.

Öfke; hiddet. Sonra söndü.

"Uh-uh." Bir parmağı sallandı. Küçük bir gülümseme. "Hiçbiri bunu yapmaz."

Yüzde yüz emin. *Cesaret edemezlerdi.*

"O zaman kim yaptı?"

"Um, bu benim sorunum mu?"

"Değil. Ama bu okulda olan biten her şeyden haberdarsın. Eğer birinin tahmini dinlemeye değer ise, o da seninki."

Memnun bir gülümsemeyle Joanne hakkını kabul etti. Onu destekledim. "Dün akşam okulda olan biri yaptıysa, o zaman

Julia, Holly, Selena ve adı neydi onun.

"Öyle mi? Chris'e olanlarla ilgili bir şey bildiklerini mi düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Belki."

"İlginç," dedim. Ciddiyetle başımı salladım. "Bunu düşünmene neden olan özel bir şey var mı?"

"*Kanıtım* yok. Bu senin işin. Sadece söylüyorum."

"Bir konuda daha fikrini soracağım. Herhangi bir fikrin bize yardımcı olabilir. Sence Chris'i kim öldürdü?"

Joanne, "Tamamen Bahçıvan Willy değil miydi? Yani, *adını* bilmiyorum, herkes ona öyle diyordu çünkü bir kıza, eğer o şeyi yaparsa ona E vereceği yönünde bir söylenti vardı..." dedi. Houlihan'a bir göz attı, o da bugün iyi anlamda değil, kötü anlamda bir ders almış gibi görünmeye başlamıştı. "Yani, onun sapık mı yoksa sadece uyuşturucu satıcısı mı olduğunu bilmiyorum, ama her halükarda *iğrenç*. Onun olduğunu bildiğinizi sanıyordum ama yeterli kanıtınız yoktu."

Alison gibi: gerçekten böyle düşünüyor olabilir, ya da akıllı bir maske takıyor olabilir. "Holly ve arkadaşlarının bu kanıtlara sahip olabileceğini mi düşünüyorsun? Nasıl?"

Joanne at kuyruğundan bir tutam saç çekti, uçlarının kırık olup olmadığını inceledi. "Sanırım hepsinin melek gibi olduğunu, *asla* uyuşturucu kullanmayacaklarını düşünüyorsun. Yani, tanrım, *Rebecca*, o *çok* masum, değil mi?"

"Onunla henüz tanışmadım. Uyuşturucu kullanıcılar mı, evet?"

Houlihan'a bir kez daha hızlıca baktım. Omuz silktim. "Kullandıklarını söylemiyorum. Groundskeeper Willy ile bir şeyler *yaptıklarını* söylemiyorum." Joanne'in ağzının köşeleri gülümsemeyle kıvrıldı. "Sadece onların ucube olduklarını ve *ne* yapacaklarını bilmediğimi söylüyorum. Hepsi bu."

Bütün gün bu oyunu oynamaktan, osuruk gibi ipuçları bırakıp kokudan uzaklaşmaktan büyük zevk alırdı. "Chris hakkında bana anlatmak istediğin bir şey seç. En önemli olduğunu düşündüğün şeyi." dedim.

Joanne düşündü. Üst dudağı hoş olmayan bir şekilde kıvrıldı.

Tam zamanında, "Onun hakkında kötü bir şey söylemekten rahatsız olurum," dedi.

Kirpiklerinin altından bana baktı.

Öne eğildim. Ciddi, kararlı, kaşlarım aşağıdaydı, dünyayı kurtarabilecek sırrı elinde tutan asil genç kıza odaklanmıştım. En derin sesimle: "Joanne. Senin kötü konuşan biri olmadığını biliyorum."

Ölü. Ama bazen gerçek, nezaketten daha önemlidir. Bu da o zamanlardan biri.

Neredeyse kendi film müziğimin yükseldiğini duyabiliyordum. Omzumda duran Conway'in gülmek istediğini hissettim.

Joanne derin bir nefes aldı. Cesur olmak için kendini hazırladı, kişisel vicdanını adaletin sunağında feda etmeye hazırdı. Sahte yayıldı, her şey sahte gibiydi, Chris Harper sanki benim uydurduğum biri gibiydi.

"Chris," dedi. İçini çekti. Biraz üzgün, biraz acıyarak. "Zavallı Chris. Böylesine sevimli bir adam için, gerçekten berbat bir zevki vardı."

"Selena Wynne'i mi kastediyorsun?" dedim.

"Şey. İsim vermeyecektim, ama madem zaten biliyorsun..."

"Mesele şu ki, kimse Chris ve Selena'nın çift gibi davrandıklarını görmediğini söylüyor. Öpüşmediler, el ele tutuşmadılar, hatta birlikte dışarı çıkmadılar bile. Öyleyse neden çıkıyor olduklarını düşünüyorsun?"

Kirpiklerini kırıştırdı. "Söylemek istemiyorum."

"Joanne, doğru şeyi yapmaya çalıştığını anlıyorum ve bunu takdir ediyorum. Ama gördüklerini veya duyduklarını bana anlatman gerekiyor. Her şeyi."

Joanne benim sıkı çalışmamı izlemekten hoşlanıyordu. Sahip olduğu şeyin tüm bunlara değdiğini bilmek hoşuna gidiyordu. Düşünüyormuş gibi yapıp dişlerinin etrafında dilini gezdiriyordu, bu da görünüşüne hiç yakışmıyordu. "Tamam," dedi. "Chris kızların onu sevmesini severdi. Anlatabildim mi? Sanki odadaki tüm kızların ona ilgi göstermesi için sürekli çaba sarf ediyordu. Ve birdenbire, *bir gecede*, Selena Wynne dışında herkesi tamamen görmezden gelmeye başladı. Yani, kötü olmak istemem ama dürüst olacağım çünkü ben böyleyim: o kadar da özel bir kız değil, değil mi? Öyleymiş gibi davranıyor ama üzgünüm, çoğu insan gerçekten ilgilenmiyor... anlarsın ya." Joanne bana anlamlı bir gülümseme attı ve iki eliyle *büyük bir* hareket yaptı. "Yani, merhaba? Belki de bu, birini utandırmak için yapılan aptalca bir film sahnesi gibi bir şeydi, çünkü öyle olmasaydı, Chris için resmen *utançtan* ölebilirdim."

"Ama bu onların çıktığı anlamına gelmez. Belki Chris ondan hoşlanıyordu, ama o hiç ilgilenmiyordu."

"Hmm, sanmıyorum. Onu elde etmek için *deli gibi* şanslı olması gerekirdi. Ve zaten Chris, bir yere varamayacaksa zamanını boşa harcayacak türden biri değildi. Anlatabildim mi?"

"Neden bunu sır olarak saklasınlar ki?"

"Muhtemelen onunla birlikte olduğunu kimsenin bilmesini istememiştir. Onu suçlamam."

"Selena'nın arkadaşlarıyla anlaşamamanın sebebi bu mu? Chris'le birlikte oldukları için mi?" dedim.

Yanlış hamle. Joanne'in gözlerinde yine o parıltı belirdi, o kadar soğuk ve şiddetliydi ki neredeyse geriye yaslanacaktım. "Pardon? Chris Harper'ın hippolara ilgi duyması umurumda değildi. Komik bulmuştum, ama bunun dışında benim sorunum değildi."

Hızlıca birkaç kez alçakgönüllü bir şekilde başımı salladım: anladım, yerime oturtuldum, bir daha cesur davranmayacağım. "Tamam. Mantıklı. O zaman neden onlarla anlaşamıyorsun?"

"Çünkü herkesle iyi geçinmek zorunda olduğumuzu söyleyen bir yasa yok. Çünkü ben aslında kiminle takılacağıma çok seçiciyim, ve suaygırları ve tuhaf tipler mi? Evet, şey, hayır teşekkürler?"

Sadece küçük bir sürtük, okulumdaki, her okuldaki küçük sürtükler gibi. On tanesi bir kuruş, yarı fiyatına ucuz, bu dünyanın her yerinde ucuz. Bunun beni hasta eden tek nedeni yok. "Anladım," dedim, deli gibi sırtarak.

Conway, "Erkek arkadaşın var mı?" dedi.

Joanne cevap vermek için zaman aldı. Bir an durakladı – *Bir şey mi duydum?* – sonra yavaşça başını Conway'e çevirdi.

Conway gülümsedi. Hoş bir gülümseme değildi.

"Affedersiniz, bu benim özel hayatım değil mi?"

Conway, "Soruşturmaya yardım etmek istediğini sanıyordum" dedi. "Öyle. Sadece özel hayatımın soruşturmayla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. sen bunu açıklamak ister misin?"

"Hayır," dedi Conway. "Uğraşmak istemiyorum. Özellikle de Colm'un evine gidip öğrenebileceğim bir şeyse."

Endişeli bir ifade takındım. "Joanne'in bize bunu yaptıracağını düşünemiyorum, Dedektif. Özellikle de elindeki bilgilerin bizim için çok değerli olabileceğini bildiği halde."

Joanne bunu düşündü. Yine erdemli yüz ifadesini takındı. Bana nazikçe şöyle dedi: "Andrew Moore ile çıkıyorum. Babası Bill Moore, muhtemelen adını duymuşsunuzdur." Emlak geliştiricisi, haberlerde bir anda hem iflas eden hem de milyarder olanlardan biri. Oldukça etkilenmiş gibi göründüm.

Joanne saatine baktı. "Aşk hayatım hakkında başka bir şey bilmek ister misiniz? Yoksa işimiz *bitti mi?*"

"Hoşça kal," dedi Conway. Houlihan'a: "Rebecca O'Mara."

Joanne'i kapıya kadar geçirdim. Kapıyı onun için tuttum. Houlihan'ın koridorda onun peşinden koşuşturmasını izledim, Joanne bakmaya tenezzül etmedi.

Conway, "Ve bir tane daha yarıшта" dedi.

Sesinde hiçbir şey yoktu. Yine, bunun "*Oyununu geliştiren iyi olur*" anlamına gelip gelmediğini anlamak imkansızdı.

Kapıyı kapattım. "Bize anlatmayı düşündüğü şeyler var, ama kendini tutuyor. Bu bizim kart kızımıza uyuyor," dedim.

"Evet. Ya da sadece bize bir şey sakladığını düşündürmeye çalışıyor. Chris ve Selena'nın birlikte olduğunu ya da başka bir şeyi kesin olarak bildiğini düşündürmeye çalışıyor, ama aslında elinde hiçbir şey yok."

"Onu tekrar arayabiliriz. Daha fazla zorlayalım."

"Hayır. Şimdi olmaz." Conway, sandalyeme geri dönüp oturduğumu izledi. Kabaca, "Ona karşı iyiydin. Benden daha iyiydin." dedi.

"Onca yalakalık pratiği. Sonunda işe yaradı."

Conway alaycı bir bakış attı, ama kısa sürdü. Joanne'i sonraya bırakıp, başka bir şeye geçti. "Rebecca bu grubun zayıf halkası. Çok utangaç; adı sorulduğunda yüzü kızardı ve neredeyse düğüm düğüm oldu, fısıltıdan daha yüksek sesle konuşamadı. Nazik davran."

Yine zil çaldı, ayak sesleri ve sesler duyuldu. Öğle vakti geçmişti. Kocaman bir hamburgeri ya da bu kantinde ne varsa, muhtemelen organik fileto biftek ve roka salatası falan yiyebilirdim. Conway söylemeden ben söylemeyecektim. O da söylemeyecekti.

Conway, "Ve hissedene kadar bu gruba dikkatli davranın. Aynı şey değiller."

Bölüm 8

Kasım ayının başlarında bir akşam, hava soğuk ve çim dumanının hafif kokusuyla dolmaya başlamıştı. Dördü, dersler ve akşam yemeği arasındaki güzel boş zamanlarında, selvi ağaçlarının gölgesinde rahatça oturuyorlardı. Chris Harper'ın (duvarın ötesinde, uzaklarda, hiçbirinin aklına bile gelmeyen) altı ay, bir hafta ve dört günü kalmıştı.

Çimlerin üzerine dağılmış, sırt üstü yatmış, bacaklarını çaprazlayıp ayaklarını sallıyorlar. Kapüşonlu sweatshirtleri, atkıları ve Ugg botları var, ama kışlık montları giymek için son birkaç günü bekliyorlar. Hem gündüz hem gece: gökyüzünün bir tarafı pembe ve turuncu renkte parılıyor, diğer tarafında ise koyu mavi gökyüzünde zayıf bir dolunay asılı duruyor. Rüzgar selvi dallarını sallıyor, yavaş ve yatıştırıcı bir sessizlik var. Son ders beden eğitimi, voleyboldu; kasları gevşemiş ve rahat bir yorgunluk içinde. Ödevleri hakkında konuşuyorlar.

Selena soruyor, "Aşk sonelerinizi yazdınız mı?"

Julia inliyor. Bileklerine tükenmez kalemle noktalı bir çizgi çizmiş ve altına acil durumda burayı kesin yazıyor.

"Ve eğer *romantik* aşk konusunda yeterli *deneyimin* olmadığını düşünüyorsan," diyor Holly, Bay Smythe'in tiz ses tonuyla, "o zaman belki bir çocuğun annesine olan sevgisi ya da *Tanrı*'ya olan sevgisi, şey, şey...

..."

Julia iki parmağını boğazına sokuyormuş gibi yapar. "Benimkini votkaya adayacağım."

"Sister Ignatius'a danışmanlık için gönderileceksin," diyor Becca, Julia'nın ciddi olup olmadığından tam olarak emin olamadan.

"Vay canına."

"Benimkine takıldım," diyor Selena.

"Listeler," diyor Holly. Botundaki çizik izini incelemek için bir ayağını yüzüne çekiyor. "Rüzgâr, deniz, yıldızlar, ay, yağmur; gündüz, gece, ekmek, süt, tren." Anında beş heceli ölçü.

"Anında iambik craptameter," diyor Julia. "Tarihin en sıkıcı sonesi için teşekkürler, işte F'in."

Holly ve Selena birbirlerine yan gözle bakıyorlar. Julia haftalardır herkese eşit şekilde kötü davranıyor, bu yüzden bu durumun ikisinden birinin yaptığı bir şeyle ilgisi olamaz.

"Smythe'a sevdiğim kimseyi anlatmak *istemiyorum*," diyor Selena, konuyu geçiştirerek. "İğrenç."

"Bir yer falan hakkında yaz," diyor Holly. Parmağını yalayıp çizik izine sürüyor ve iz kayboluyor. "Ben büyükannemin dairesini yazdım. Ve büyükannemin dairesi olduğunu bile söylemedim, sadece bir daire olduğunu söyledim."

"Ben uydurdum," diyor Becca. "Geceleri penceresinin altına gelen bir atı olan bir kız hakkında yaptım ve kız pencereden dışarı çıkıp ata biniyor." Gözleri odaklanmamış, bu yüzden ay ikiye bölünmüş, yarı saydam ve üst üste binmiş.

"Bunun aşk ile ne ilgisi var?" diyor Holly. "Kız atı seviyor."

"Sapıkça," diyor Julia. Telefonu bip sesi çıkarıyor. Cebinden çıkarıp yüzünün üzerine tutuyor, gün batımına karşı gözlerini kısıyor.

Bir saat önce olsaydı, odalarında üniformalarını çıkarıp Amy Winehouse şarkıları söyleyerek, yolun karşısına geçip erkeklerin rugby maçını izlemeye karar verirken. Bir saat sonra olsaydı, kantinde masanın üzerine uzanmış, parmak uçlarıyla kuru kekin son kırıntılarını yalarken. Hiçbiri, neyle karşılaştıklarını hayal bile edemezdi; başka benlikler, başka hayatlar, başka ölümler, sadece bir anlık bir zaman farkıyla, onların izlerinde vahşice ve durdurulamaz bir şekilde ilerliyordu. Bahçede kız grupları toplanmış, hepsi birbirlerine ve kendi aralarındaki yakınlaşmaya karşı gelişmekte olan aşklarıyla parıldıyor ve hayretler içinde. Diğerleri, yolların değişmesiyle ve kendi güçlerinin onları başka bir manzaraya sürüklemesiyle, bu sapmanın gücünü hissetmeyecekler. Holly, uzun zaman sonra, her şey sabitlenmeye ve sonunda netleşmeye başladığında, Marcus Wiley'in Chris Harper'ı öldürdüğünü söyleyebileceğin yollar olduğunu düşünecek.

"Belki de sadece güzel çiçekler hakkında yazarım," diyor Selena. Yüzüne bir tutam saçını uzatıyor - güneşin son ışınları onu altın bir ışık ağına dönüştürüyor - ve onun arasından ağaçları inceliyor. "Ya da minik kedicikler. Sence umurunda olur mu?"

"Eminim birileri One Direction hakkında yazıyordur," diyor Holly.

"*Aah*," diyor Julia, ani ve çok yüksek sesle, tiksiniş ve kızgın bir şekilde. Diğerleri dirseklerini kaldırarak başlarını kaldırıyorlar. "Ne?" diye soruyor Becca.

Julia telefonunu cebine geri koyar, ellerini tekrar başının arkasında birleştirir ve gökyüzüne bakar. Nefes alırken burun delikleri genişler, çok hızlı nefes alır.

Kazakının yakasına kadar kızarmış. Julia asla kızarmaz.

Diğerleri birbirlerine bakar. Holly, Selena'nın gözüne bakar ve çenesini Julia'ya doğru eğerek: *Gördün mü... ?* Selena başını milimetre kadar sallar.

"Ne?" diyor Holly.

"Marcus Wiley pisliğin teki, o kadar. Başka sorusu olan?" "Tabii ki, *bunu* biliyoruz," diyor Holly. Julia onu görmezden geliyor.

Becca sorar, "Aptal herif ne demek?"

"Bilmek istemezsin," der Holly.

"Jules," der Selena nazikçe. Julia'nın yanına yatmak için karnının üstüne döner. Saçları parlak ve dağınıktır, yer yer çim ve selvi yaprakları dolanmıştır, kapüşonlu sweatshirt'ünün arkası, üzerinde yatmaktan dolayı kırıksıklıklarla doludur. "Ne dedi?"

Julia başını Selena'dan uzaklaştırır, ama "Hiçbir şey *demedi*. Bana penis fotoğrafı gönderdi. Çünkü o lanet olası bir pislik. Tamam mı? Şimdi soneler hakkında biraz daha konuşabilir miyiz?" der.

"Aman Tanrım," diyor Holly. Serena'nın gözleri kocaman. "Ciddi misin?"

"Hayır, uydurdum. Evet, ciddiylim."

Gün batımı ışığı farklı geliyor, çıplak tenin her bir parçasını tırnaklar gibi yavaşça sıyrıyor.

"Ama," der Becca şaşkın bir şekilde, "sen onu gerçekten tanımıyorsun bile."

Julia başını kaldırıp dişlerini göstererek ısırarak üzere bakıyor, ama sonra Holly gülmeye başlıyor. Bir saniye sonra Selena da ona katılıyor ve sonunda Julia bile başını çimlere yaslayarak gülüyor. "Ne?" diye sorar Becca, ama onlar çoktan gitmişlerdir, tüm vücutları gülmekten titriyor ve Selena kendini tutmak için kıvrılmıştır: "Söyleyiş şeklin!" Ve "Yüzündeki *ifade*," diye nefes nefese Holly, "'Henüz *tanıştırılmadın* bile, canım, neden küçük arkadaşını seninle paylaşsın ki?'" ve sahte İngiliz aksanı Becca'yı da kızartır ve kıkırdatır. Julia gökyüzüne doğru bağırır, "Çay içtiğimizi ve... ve... ve salatalık sandviçlerini birlikte yediğimizi bile inanamıyorum..." Holly ise, "Salatalık sandviçlerinden *sonra asla* penis servis edilmemelidir..." der.

Julia, gülüşmeler dinince gözlerini silerek, "Tanrım," der. "Oh, Becsie bebeğim, sen olmasan ne yapardık?"

"*O kadar da* komik değildi," diyor Becca, hala kızarmış ve sırtarak, utanmalı mı yoksa utanmamalı mı emin olmadan.

"Muhtemelen değil," diyor Julia. "Ama mesele o değil." Yine dirseğiyle kendini destekliyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor.

"Bir bakalım," der Holly, oturup Julia'nın yanına yaklaşır. "Silip atacağım."

"Önce bir bakalım."

"Sen sapıksın."

"Ben de," diyor Selena neşeyle. "Eğer hayatın boyunca travma yaşıyacaksan, biz de yaşamak istiyoruz."

"Tanrım, bu kadar eşcinsel gibi davranma," diyor Julia. "Bu bir penis fotoğrafı, bir tür bağ kurma deneyimi değil." Ama düğmelere basarak fotoğrafı buluyor.

"Becs," diyor Holly. "Geliyor musun?"

"İğrenç. Hayır." Becca, kazara görmemek için başını çevirir. "Al bakalım," der Julia ve Aç'a basar.

Holly ve Selena omuzlarına yaslanırlar. Julia bakıyormuş gibi yapar, ama gözleri telefondan kayar ve gölgelere doğru kayar. Selena omurgasının gerildiğini hissederek ve daha fazla yaslanır.

İnternette aradıkları zaman olduğu gibi kıkırdamıyorlar ya da çığlık atmıyorlar. Onlar Barbie gibi yapmacık ve plastik gibiydi, gerçek bir erkeğin bunlara bağlı olduğunu hayal etmek imkansızdı. Bu farklı: daha küçük; kalın bir orta parmak gibi, bir tehdit gibi, koyu renkli yapışkan saçların arasından onlara doğru uzanıyor. Kokuyu alabiliyorlar.

"Eğer bu benim bulabildiğim en iyi şey olsaydı," Holly bir süre sonra soğukkanlılıkla, "bunu pek de *reklam* yapmazdım."

Julia başını kaldırmaz.

"Ona cevap yazmalısın," diyor Selena. "Üzgünüm, resim ne olduğunu anlayamıyorum, çok küçük."

"Ve yakın çekim yap. Hayır, teşekkürler." Ama Julia'nın ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır.

"Buraya gelebilirsin Becs," diyor Holly. "Mikroskopun yoksa tamamen güvenlidir." Becca gülümsüyor, başını eğiyor ve aynı anda sallıyor. Çim, bacaklarının altında kıvrılıyor, karıncalanıyor.

"Peki," der Julia. "Siz sapıklar bir gün için yeterince mini penis gördüyseniz..." Delete tuşuna basar ve telefonuna el sallayarak veda eder. "Hoşça kalın."

Küçük bir bip sesi çıkar ve telefon kaybolur. Julia telefonu kaldırır ve tekrar uzanır. Bir süre sonra Holly ve Selena yerlerine geri dönerler, etrafa bakınırlar

ama hiçbir şey bulamıyorlar. Gökyüzü kararırken ayın ışığı güçleniyor.

Bir süre sonra Holly, "Hey, Cliona nerede biliyor musun? Kütüphanede, Smythe'in bilmeyeceği bir sonnet bulmaya çalışıyor." der.

"Yakalanacak," diyor Becca.

"Bu çok tipik," diyor Selena. "Sonatı yazması daha kolay olmaz mıydı?"

"Kesinlikle," diyor Holly. "Bu hep olur. Sonunda, işi yapmak yerine, işten kurtulmak için daha çok çalışır."

Julia'nın bir şey söylemesi için ona zaman tanıyorlar. O konuşmayınca, bu zaman daha da uzuyor. Konuşma bu boşluğa düşüyor ve yok oluyor.

Fotoğraf yok olmamıştır. Hafif kokusu hala havada asılı kalmıştır. Becca ağzından sığ nefesler alır, ama bu dilini yağlar.

Julia, lekeli suluboya gökyüzüne doğru, "Neden erkekler benim bir sürtük olduğumu düşünüyor?" der.

Kırmızı renk yine cildini lekeliyor. Selena nazikçe, "Sen sürtük değilsin" diyor.

"Tabii ki değilim, *biliyorum*. Öyleyse neden öyle davranıyorlar?" "Öyle olmanı istiyorlar," diyor Holly.

"Hepimizin öyle olmamızı istiyorlar. Ama hiçbirinizin penis fotoğrafı gönderdiğini görmüyorum."

Becca hareket eder. "Bu sadece son zamanlarda böyle" der.

"James Gillen'la öpüştüğümünden beri."

"O yüzden değil. Birçok kişi biriyle öpüşüyor ama erkekler umursamıyor. Ondan önceydi. Finn, Chris ve diğerleriyle gülmeye başladığından beri. Şakalar yaptığım için, söylediklerin için..."

Sözünü bitirmiyor. Julia, "Dalga geçiyorsun" diyor.

Ama Holly ve Selena, durumu kavrayıp anladıkça başlarını sallıyorlar. "O," diyor Selena. "Sen öyle şeyler söylüyorsun."

"Yani sence onlar benim Heffernan gibi ikiyüzlü, huysuz bir kaltak olmamı istiyorlar, ki o Bryan Hynes'in Halloween dansında ona sarhoş olduğu için parmaklamasına izin verdi, ama sen müstehcen bir şaka yaptığında tamamen "Aman Tanrım, çok öfkeliyim" gibi davranıyor. Ve sonra bana *saygı duyacaklar*."

Holly, "Aynen öyle, evet," diyor.

"*Siktir* et. Siktir et onları. Yapmayacağım. Öyle olmayacağım." Sesi sert ve yaşlıdır.

İnce bulutlar ayın önünden geçiyor, sanki ay hareket ediyor ya da tüm dünya onların altında eğiliyor gibi.

Selena, "O zaman yapma" diyor.

"Ve bu tür saçmalıkları kabul etmeye devam et. Harika. Başka dahice fikirleri olan var mı?"

"Belki de nedeni bu değildir," diyor Becca, aptal ağzını kapalı tutmuş olmayı dileyerek. "Belki de tamamen yanlışlıyorum. Belki de J ile başlayan başka birine, Joanne ya da başka birine mesaj atmaya çalışıyordu ve yanlış tuşa bastı..."

Julia, "James Gillen'la öpüştüğümde" diyor.

Onun sesiyle, selvi ağaçlarının altında karanlık yoğunlaşır.

"Elini bluzumun içine sokmaya çalıştı, değil mi? Ben de bunu bekliyordum – yemin ederim, erkeklerin neden göğüslere bu kadar takıntılı olduğunu anlamıyorum, anneleri onları yeterince emzirmemiş miydi yoksa?"

Diğerlerine bakmıyor. Bulutlar daha hızlı hareket ediyor, ay gökyüzünde hızla ilerliyor.

"James Gillen'ın beni ellemesine pek ilgi duymadığımdan ve dürüst olmak gerekirse, onu sadece sevimli olduğu ve pratik yapmak istediğim için öptüğümünden, "Hey, sanırım bu senin" diyerek onun iğrenç, nemli elini geri verdim, tamam mı? Ve James, tam bir beyefendi olarak, yapması gerekenin beni çite doğru itmek olduğuna karar veriyor – gerçekten *itmek*, hafifçe dürtmek falan değil – ve elini tam olduğu yere geri koyuyor. Ve inanılmaz derecede tahmin edilebilir bir şey söylüyor, "Bunu seviyorsun, safmış gibi davranma, herkes senin hakkında her şeyi biliyor" falan filan. Beyaz atlı prens mi ne?

Hava birdenbire soğuk ve yakıcı, ateşli hissettiriyor.

Onlara, utanç verici derslerde, utanç verici ebeveyn konuşmalarında, bir yetişkine ne zaman söylemeleri gerektiğini defalarca anlatmışlardı. Bu fikir hiçbirinin aklına gelmez. Önlerinde açılan bu şey, o dikkatli konuşmalarla hiçbir ilgisi yok. Her hücrelerini lekeleyen kükreyen öfke ve utanç karışımı, artık bedenlerinin kendilerine değil, başkalarının gözlerine ve ellerine ait olduğu yavaş yavaş anlaşılması: bu yeni bir şey.

"Küçük *pislik*," diyor Holly, kalbi deli gibi atarken ve nefesi hızlanırken. "Küçük pislik. Umarım kanserden ölür."

Selena bacağını uzatır ve ayağı Julia'nın ayağına dokunur. Bu sefer Julia ayağını çekip uzaklaştırır.

Becca, "Ne yaptın? Sen, o...?" der.

"Hayalarına diz attım. Bu gerçekten işe yarıyor, bilmen gerekirse. Sonra buraya döndüğümüzde kendimi duşta temizledim." Hatırlıyorlar. Bunu James Gillen ile ilişkilendirmeyi hiç düşünmemişlerdi (Julia omuz silkerek, "*Zahmet etmemeliydik, Labrador'la öpmek gibi bir şeydi*" diyor). Şimdi, yeni bildikleri bu bilgiyle, bu çok bariz bir şey gibi geliyor.

"Sizi bilmem ama, benim gibi bir dahi olarak, James Gillen'ın Colm'un diğer arkadaşlarına öğleden sonra tek elde ettiği şeyin morarmış testisleri olduğunu söylemek istemediğini, bu yüzden onlara benim doyamayan bir sürtük olduğumu söylediğini tahmin ediyorum. Bu yüzden Marcus Wiley, benim onun sikinin fotoğrafını çok seveceğimi düşünüyor. Ve bu böyle devam edecek, değil mi?"

Selena diyor, ama sesinde bir belirsizlik var, "Unutacaklar. Birkaç hafta içinde..."

"Hayır. Unutmayacaklar."

Sessizlik ve dikkatli ay. Holly, James Gillen hakkında iğrenç bir sır bulup, herkes onun yanından geçerken gülene kadar yaymayı ve sonunda onun intihar etmesini düşünür. Becca, Julia'ya getireceği şeyler düşünmeye çalışır, çikolata, komik şiirler. Selena, sararmış, kıvrımlı yazılarla dolu bir kitap, alçak sesle okunan bir şiir, düğümlü otlar ve yanık saç kokusu hayal eder; dördünü saran, onları geçirimsiz hale getiren bir ısıltı. Julia bulutlarda hayvanlar bulmaya odaklanır ve tırnaklarını otların arasından toprağa batırır, toprağın parçaları tırnaklarına saplanana kadar.

Bunun için silahları yok. Hava morarmış ve şişmiş, siyah ve beyaz renkte zonkluyor, parçalanmaya hazır.

Julia, kapıyı çarparak kapatır gibi sert ve kesin bir şekilde, "Colm'un arkadaşlarından hiçbirine bir daha dokunmayacağım. Asla." der.

"Bu, hiçbir erkeğe asla yaklaşmayacağını söylemek gibi bir şey," diyor Holly. "Colm'un erkekleri bizim tanıştığımız tek erkekler."

"O zaman üniversiteye kadar hiçbir erkeğe yaklaşmayacağım. Umurumda değil. Okuldaki tüm erkeklere göğüslerimin nasıl olduğunu anlatan o aptal pisliklerden daha iyidir." Becca kızarır.

Selena bunu, havayı titreten, kristal üzerinde çınlayan tek bir gümüş sesi gibi duyar.

Oturur. "O zaman ben de istemiyorum" der.

Julia ona şiddetli bir bakış atar. "Sadece 'Ah, minik duygularım incindi, bu yüzden erkeklerden sonsuza kadar vazgeçiyorum' demiyorum. Ben ciddiylim."

Selena sakın ve kendinden emin bir şekilde "Ben de" der.

Gün ışığında durum farklı olurdu. Gün ışığında, iç mekan ışığında, bu onlara asla gelmezdi. Güçsüz ve bastırılmış öfke içe dönük hale gelirdi. Derilerindeki leke daha derine işler, onları damgalardı.

Bulutlar gitmiş ama ay ışığı hızlanarak etraflarında dönüyor. Becca, "Ben de öyle" diyor.

Julia'nın kaşı yarı alaycı bir şekilde seğirir. Becca, bunun önemsiz bir şey olmadığını ve daha fazlasını istediğini, yapabilseydi dünyanın en büyük şeyini alıp onların ortasına koyup ateşe vereceğini, böylece bunu hak edeceğini ona nasıl söyleyeceğini bilemez; ama sonra Julia ona küçük bir gülümseme ve özel bir göz kırpması gönderir.

Herkesin gözleri Holly'ye çevrilir. Holly, babasını anımsar, ona bir cevap vermesini istediğinde yana kayarkenki gülümsemesini: asla bağlanma, emin olana kadar, o zaman bile.

Diğerleri, karanlık ağaçların önünde parlak beyaz bir şekilde üçlü olarak bekliyorlar. Selen'a'nın çenesinin altındaki yumuşak gölge eğrisi, Becca'nın çimlere eliyle yaslanırken bileğinin dar geriye doğru eğriliği, Julia'nın ağzının köşesindeki aşağı doğru kıvrım: Holly yüz yaşına geldiğinde, dünyanın geri kalanı zihninden silindiğinde, bunları ezbere bilecektir. Avuçlarında bir şey zonkluyor, onları kendine çekiyor. Bir şey değişiyor, susuzluk gibi ama susuzluk olmayan, boğazını ve göğüs kemiğinin altını saran dumanlı bir ağrı. Bir şey oluyor.

"Ben de öyle," diyor.

"Tanrım," diyor Julia. "Şimdi duyabiliyorum. Bizim bir tür lezbiyen seks kültürümüzü söyleyecekler."

"Ne olmuş?" diyor Selen'a. "Ne isterlerse söyleyebilirler. Umursamayacağız."

Bu sözler sindirilirken nefes kesen bir sessizlik oldu. Zihinleri bu düşüncenin peşinden çılgınca koşar. Joanne'in Colm'un adamlarının ilgisini çekmek için mahkemede kıpır kıpır, kıkırdarak ve alaycı bir şekilde gülümsediğini görürler, Andrew Moore ve arkadaşları Orla'yı paramparça ettikten sonra Orla'nın ıslak yastığına çaresizce ağladığını görürler, erkeklerin yakıcı bakışları altında doğru durmaya, doğru giyinmeye ve doğru şeyler söylemeye çaresizce çabaladıklarını görürler ve düşünürler: *Asla, asla, asla, asla, asla bir daha. Süper kahramanların kelepçeleri kırdığı gibi onu kırı. Yüzüne yumruk atın ve patlamasını izleyin.*

Vücudum, zihnim, giyinme şeklim, yürüme şeklim, konuşma şeklim, hepsi benim, tamamen benim.

İçlerinde kilitli kalmış bu gücün vızıltısı, kemiklerini titretir.

Becca diyor ki, "Amazonlar gibi olacağız. Onlar erkeklere asla dokunmadılar ve insanların ne dediğini umursamadılar. Bir erkek onlara bir şey yapmaya kalkışırsa, sonu...". Oklar ve kan fışkırmalarıyla dolu bir saniye.

"Vay canına," diyor Julia, ama küçük gülümseme geri dönüyor ve bu onun kendi gülümsemesi, çoğu insanın asla göremeyeceği gülümseme. "Sakin ol. Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Sadece okulu bitirip gerçek erkeklerle tanışana kadar sürecek."

Okulu bitirmek yıllar sonra ve hayal bile edilemez, asla gerçek olamayacak sözler. Bu sonsuza kadar sürecek.

Selena, "Yemin etmeliyiz. Bir söz vermeliyiz" diyor.

"Oh, hadi ama," diyor Julia, "kim böyle şeyler yapar ki..." ama bunu sadece refleks olarak söylüyor, sözleri zayıf ve baş döndürücü bir şekilde gölgelerin içinde kayboluyor, hiçbiri duymuyor.

Selena elini uzatır, avucunu çimlerin ve gece böceklerinin gizli izlerinin üzerine koyar. "Yemin ederim," der.

Karanlık havada yarasalar sesleniyor. Selvi ağaçları daha yakından izlemek için eğiliyor, dikkatle, onaylayarak. Onların telaşı ve fısıltıları kızları kaldırıyor, onları ileriye itiyor.

"Tamam," diyor Julia. Sesi, istediğinden daha güçlü çıkıyor, o kadar güçlü ki onu korkutuyor; kalp atışları onu yerden kaldıracakmış gibi geliyor. "Tamam. Yapalım."

Elini Selena'nın elinin üzerine koyar. Küçük tokat, açıklıkta yankılanır. "Yemin ederim."

Becca, ince eli Julia'nın elinde bir karahindiba saati kadar hafif, fotoğrafı görmüş olmayı, diğerlerinin gördüklerini görmüş olmayı şiddetle ve çok geç fark ederek diler. "Yemin ederim."

Ve Holly. "Yemin ederim."

Dört el, ay ışığıyla sarılmış bir düğüm haline gelir, parmaklar birbirine dolanır, hepsi birden diğerlerini sıkıca kavramak için yeterince gerilmeye çalışır. Nefes nefese küçük bir kahkaha.

Selvi ağaçları uzun ve doymuş bir şekilde iç çeker. Ay hareketsiz durur.

Bölüm 9

Rebecca O'Mara, sanat odasının kapısında, bir ayağı üzerinde dururken diğer ayağını bileğine dolamıştı. Uzun, koyu kahverengi saçları at kuyruğu şeklinde, yumuşak ve dağınıktı, burada düzleştirici yoktu. Holly'den belki bir inç daha uzun; zayıf, korkutucu derecede zayıf değil ama kesinlikle bir pizza yiyebilirdi. Güzel değil - yüzü hala özelliklerine yetişemiyor - ama yakında olacaktı. Geniş kahverengi gözleri, Conway'e dikkatli bakıyor. Gizli Yere bakmıyor.

Rebecca'nın eski özgüveni, eski özsaygısı azalmışsa, ben bunu geri getirebilirdim. Önemli bir macerada yardım arayan tatlı ağabey ve utangaç küçük kız kardeş, günü kurtarabilecek özel kişi.

"Rebecca, değil mi?" dedim. Çok büyük olmayan, sadece rahat ve doğal bir gülümsemeyle. "Geldiğin için teşekkürler. Otur."

Kıpırdamadı. Houlihan onun yanından geçmek zorunda kaldı, köşesine koştu. "Chris Harper ile ilgili, değil mi?"

Bu sefer yüzü kızarmamış ve saçları dağınık değildi, ama sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Ben Stephen Moran'ım. Holly sana benden bahsetmiş olabilir mi? Birkaç yıl önce bana bazı konularda yardım etmişti."

Rebecca ilk kez bana doğru düzgün baktı. Başını salladı.

Sandalyeye elimi uzattım ve o da kapıdan çıkıp geldi. Sanki sadece ağır ayakabılar ayaklarını yere indiriyormuş gibi, sırık gibi genç kızın yarı koşar adımları. Oturdu, bacaklarını düğümledi. Ellerini eteğine sardı.

Göğsümde, sanki su boşalır gibi bir boşluk hissi vardı: hayal kırıklığı. Holly'yi tanıdığımdan, Conway'in "*Sadece bir şey*" demesinden, ucubeler ve cadılar hakkındaki tüm o gözleri fal taşı gibi açan saçmalıklardan dolayı, bunların sonuncularından daha fazlasını bekliyordum. Bu sadece Alison'ın tekrarıydı, büyüyen bir eteğe sarılmış bir demet huzursuz korku.

Omurgamı bir gencin omurgası gibi gevşettim, dizlerim her yere değiyordu ve Rebecca'ya bir kez daha gülümsedim. Bu seferki pişmanlık dolu bir gülümsemeydi. "Yine yardıma ihtiyacım var. Yemin ederim işimde iyiyim, ama ara sıra bana yardım edecek birine ihtiyacım oluyor, yoksa hiçbir yere varamıyorum. Belki sen bunu benim için yapabilirsin diye düşünüyorum. Bir dener misin, olur mu?"

Rebecca, "Chris ile mi ilgili?" dedi.

Biraz direnmekten çekinmedi. Yüzümü buruşturdum. "Sana söylemeliyim, ben de ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Neden? Chris ile ilgili bir şey mi oldu?"

"

Kafasını salladı. "Ben sadece..." Conway'i, ellerini ve eteğini işaret ederek. Conway, tükenmez kaleminin kapağıyla tırnaklarını kurcalıyordu, başını kaldırmadı. "Yani, o buradayken. Düşündüm ki..."

"Birlikte anlamaya çalışırız. Tamam mı?"

Ona sıcak, kırışık bir gülümseme attım. Karşılığında boş bir bakış aldım.

"Dün akşamdan başlayalım. İlk ders saatinde neredeydin?"

Bir süre sonra Rebecca, "Dördüncü sınıfların ortak salonundaydık. Orada olmamız gerekiyordu." dedi.

"Sonra?"

"Ara verdik. Arkadaşlarımla dışarı çıkıp bir süre çimlere oturduk."

Sesi hala zayıf ve cılızdı, ama bu konuda daha güçlüydü.

Ben ve arkadaşlarım.

"Hangi arkadaşlar? Holly, Julia ve Selena, değil mi?" dedim.

"Evet. Ve diğerleri. Çoğumuz dışarı çıktık. Hava sıcaktı."

"Sonra ikinci ders saatin vardı. Sanat odasında mıydın?"

"Evet. Holly, Julia ve Selena ile birlikte."

"Burada ders saatini geçirmek için nasıl izin alıyorsunuz? Kim kime ne zaman sordu? Üzgünüm, ben biraz..." Omuz silktim, başımı eğdim, utangaç bir gülümsemeyle. "Bu konuda yeniyim. Henüz işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum."

Daha da boş. Gençlerle aram çok iyidir, onları rahatlatırım, konuşmalarını sağlarım... Sevimli Büyük Abla başarısız oluyordu.

Conway ışığa karşı bir küçük resmi gözlerini kısarak inceliyordu. Hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Rebecca, "Bayan Arnold'a sorduk, o başhemşire. Julia önceki gün çay saatinde gidip ona sordu. İlk ders saatine gitmek istedik ama o saatte zaten birileri gidiyordu, bu yüzden Bayan Arnold ikinci ders saatine gitmemizi söyledi. Okulda ders saatleri dışında çok fazla insanın olmasını istemiyorlar." dedi.

"Yani dün akşam teneffüste, buraya gelen diğer kızlardan bağlantı kapısının anahtarını aldınız?"

"Hayır. Anahtarı birbirimize veremeyiz. Anahtarı alan kişi, söylediği zamanda geri vermek zorundadır. Diğer kızlar anahtarı Bayan Arnold'a geri verdiler, biz de gidip ondan aldık."

"Bunu kim yaptı?"

Rebecca'nın yüzünde bir anlık korku belirdi ve yalan söylemeyi düşündü. Yalan söylemesi için bir neden yoktu, benim görebildiğim kadarıyla başını belaya sokacak bir şey yoktu, ama yine de yalan söylemeye karar verdi. Conway bu konuda haklıydı: en azından korktuğunda yalan söylüyordu; en azından bir şey onu arkadaşlarından ayırıp, tek başına spot ışığına çıkardığında.

Ama korkmuş olsun ya da olmasın, aptal değildi. Bunun bir anlamı olmadığını anlaması yarım saniye sürdü. "Ben" dedi.

Hiçbir şey fark etmemişim gibi başımı salladım. "Sonra sanat odasına geldiniz. Dördünüz birlikte, değil mi?"

"Evet."

"Peki ne yaptınız?"

"Bir projemiz var." Eteğinden bir elini kurtardı, pencerenin yanındaki masayı işaret etti: boya sıçramış bir örtünün altında hacimli bir şekil. "Selena kaligrafi yapıyordu, Holly kar için tebeşir öğütüyordu, Julia ve ben ise çoğunlukla bakır telden şeyler yapıyorduk. Yüz yıl önceki okulu yapıyoruz – sanat ve tarih bir arada. Karmaşık bir şey."

"Öyle görünüyor. Demek fazladan zaman harcadınız," dedim. Onaylayarak. "Bu kimin fikriydi?"

Onayım Rebecca'ya hiçbir şey ifade etmedi. "Herkesin projeye çalışma saatlerini ayırması gerekiyordu. Geçen hafta da yaptık."

Bu, birinin aklına bir fikir geldiği zamandı. "Öyle mi? Dün gece geri gelmek kimin fikriydi?"

"Hatırlamıyorum bile. Hepimiz bunun gerekli olduğunu biliyorduk."

"Peki hepiniz saat dokuzaya kadar burada mı kaldınız? Yoksa odadan çıkan oldu mu?"

Rebecca ellerini eteğinden çekip uyluklarının altına koydu. Ben hızlıca sorular soruyordum, o ise hala gergin ve temkinliydi, üstelik gittikçe daha da temkinli hale geliyordu, ama bu temkinlilik dağınık, genel bir koruma gibiydi; nereye yönelteceğini bilmiyordu. Ya o çok iyi biriydi ya da ben çok aptaldım, çünkü o karttan haberi yoktu.

"Sadece bir dakika kadar."

"Kim nereye gitti?"

Güzel koyu kaşları aşağı indi. Kahverengi gözleri benimle Conway arasında gidip geliyordu.

Conway, masadaki grafitileri tükenmez kalemıyla çizdi. Ben bekledim.

"Neden?" diye sordu Rebecca. "Neden bilmek istiyorsun?"

Sessiz kaldım. Rebecca da sessiz kaldı. O ince dirsekler ve dizler artık keskin köşeler gibi görünüyordu, artık o kadar kırılğan değillerdi.

Conway onu çok yanlış anlamıştı ya da bir yıl onu çok değiştirmişti. Rebecca kendine güvenini artırmak istemiyordu, beni ya da kendisini özel hissettirecek birini aramıyordu. O Alison değildi, Orla değildi. Yanlış yoldaydım.

Conway başını kaldırmıştı. Beni izliyordu.

Rahat duruşumu bıraktım, omurgamı düzelttim. Öne eğildim, ellerimi dizlerimin arasında birleştirdim. Yetişkin birine karşı yetişkin gibi.

"Rebecca," dedim. Farklı bir sesle, doğrudan ve ciddi bir şekilde. "Sana söyleyemeyeceğim şeyler olacak. Ve yine de burada oturup bildiğin her şeyi bana anlatmanı isteyeceğim. Bunun haksızlık olduğunu biliyorum. Ama Holly benim hakkımda bir şey söylediyse, umarım sana seni aptal ya da bebek gibi davranmayacağımı söylemiştir. Sorularını cevaplayabilirsem, cevaplayacağım. Bana da aynı saygıyı göster. Anlaştık mı?"

Doğru notayı vurduğunuzda, onun çınlamasını duyabilirsiniz. Rebecca'nın çenesi inatçı eğimini kaybetti; omurgasındaki bazı temkinlilik hazırlığa dönüştü. Bir süre sonra, "Evet," dedi. "Tamam."

Conway tükenmez kalemıyla oynamayı bıraktı. Hareketsizce oturdu, yazmaya hazırды. "Harika," dedim. "Peki. Sanat odasından kim çıktı?"

"Julia, unuttuğumuz eski fotoğraflarımızdan birini almak için odamıza geri döndü. Ben tuvalete gittim; Selena da öyle yaptı sanırım. Holly tebeşir almaya gitti – beyaz tebeşirimiz bitmişti, o da gidip yenisini aldı. Sanırım fen laboratuvarından."

"Saatleri hatırlıyor musun? Sırayı?"

Rebecca, "Bütün zaman boyunca binadaydık. Julia hariç bu kattan hiç çıkmadık ve o da sadece bir dakika kadar dışarı çıktı" dedi.

Nazikçe, "Kimse senin yanlış bir şey yaptığını söylemiyor. Sadece ne gördüğünü veya duyduğunu anlamaya çalışıyorum" dedim.

"Hiçbir şey görmedik veya duymadık. Hiçbirimiz. Radyo açtık, projemizi yaptık ve sonra yatılıların kanadına geri döndük. Ve hepimiz birlikte ayrıldık. Soracağınızı düşündüm de."

Sonunda meydan okuma kıvılcımı belirdi, çenesi tekrar yukarı kalktı. "Ve anahtarı Bayan Arnold'a geri verdiniz."

"Evet. Saat dokuzda. Kontrol edebilirsiniz." Kontrol edecektik. Ben söylemedim.

Fotoğrafi çıkardım.

Rebecca'nın gözleri mıknatıs gibi ona takıldı. Onu bana dönük tutarak parmağımın ucunda ileri geri çevirdim. Rebecca hareket etmeden boynunu uzatmaya çalıştı.

"Dün gece buraya gelirken Gizli Yeri geçtin. Tuvalete giderken ve dönerken yine oradan geçtin. Akşamın sonunda ayrılırken de yine oradan geçtin. Değil mi?" dedim.

Bu, gözlerini fotoğraftan çekip bana çevirdi. Gözleri fal taşı gibi açılmış, tetikte, çılgın tahminlerde bulunuyordu. "Evet."

"O zamanlar durup baktın mı?" "Hayır."

Şüpheli bir tavırla baktım.

"Acelemiz vardı. Önce proje üzerinde çalışıyorduk, sonra anahtarı zamanında geri vermem gerekiyordu. Gizli Yer'i düşünmüyorduk. Neden?" Bir eli bacağının altından çıkıp fotoğrafa doğru uzandı; uzun, ince parmakları vardı, uzun boylu olacaktı. "O..."

"Oradaki sırlar. Bunlardan herhangi biri senin mi?"

"Hayır."

Önceden düşünmedi, anlık bir karar vermedi. Yalan söylemedi.

"Neden? Sırların yok mu? Yoksa onları kendine mi saklıyorsun?"

Rebecca, "*Arkadaşlarım* var. Onlara sırlarımı anlatırım. Bütün okula anlatmama gerek yok. Anonim olsa bile." dedi.

Başını kaldırdı; sesi birdenbire dolgunlaştı, güneş ışığıyla odanın köşelerine kadar yankılandı. Gururluydu.

"Arkadaşların da sana tüm sırlarını anlatıyor mu?" dedim.

Bir an durakladı; dudakları açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Sonra şöyle dedi: "Onlar hakkında her şeyi biliyorum."

Sesinde hâlâ o çınlama vardı, sevinç gibi. Ağzında neredeyse bir gülümseme gibi bir kıvrım vardı.

Nefesimin değiştiğini hissettim. Tam o anda, bir sinyal gibi bir parlama: aradığım başka bir şey. Daha sıcak yanıyor, garip renklerde kıvılcımlar saçıyordu.

Aynı şey değil, Conway demişti; Joanne'in kaderiyle aynı değil. Hayır hayır.

"Ve hepiniz birbirinizin sırlarını saklıyorsunuz. Asla

"Hayır. Hiçbirimiz yapmaz. Asla."

"Öyleyse," dedim, "bu senin değil mi?" Fotoğrafı Rebecca'nın eline verdim.

Nefes aldı ve yüksek bir inilti çıktı. Ağzı açıktı.

"Dün akşam biri bunu Gizli Yere koydu. Sen miydin?"

Onun tüm varlığı fotoğrafa çekildi. Sorunun anlamını kavrayabilmesi biraz zaman aldı ve sonunda "Hayır" dedi.

Yalan söylemiyordu: buna yeterince dikkatini verememişti. Bir tane daha gitti.

"Kim yaptı biliyor musun?"

Rebecca kendini fotoğraftan çıkardı. "Bizden biri değildi.

Ben ve arkadaşlarım."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü hiçbirimiz Chris'i kimin öldürdüğünü bilmiyoruz."

Ve fotoğrafı tekrar elime verdi. Hikaye burada bitti. Dik duruyordu, başı dik, gözlerine bakıyordu, gözlerini kırpmıyordu.

"Diyelim ki tahmin etmek zorundaydın. Başka çaren yoktu. Ne derdin?" dedim.

'Tahmin et bakalım? Kartı kim yaptı, yoksa... Chris mi?' 'İkisi de.'

Rebecca, ebeveynleri çığına çeviren, boş bakışlı bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Arkadaşlarından bahsederken, onlar senin için çok önemliymiş gibi konuşuyorsun. Haklı mıyım?" dedim.

"Evet. Öyle."

"İnsanlar, bu kartla sizin dördünüzün bir ilgisi olabileceğini bilecekler. Bu bir gerçek. Bundan kaçış yok. Eğer değer verdiğim arkadaşlarım olsaydı, onun hakkında bilgi sahibi olduğunu düşünen bir katil olmadığından emin olmak için ne gerekiyorsa yapardım. Bu, hoşuma gitmeyen soruları cevaplamak anlamına gelse bile."

Rebecca bunu dikkatlice düşündü.

Çenesini fotoğrafa doğru hareket ettirdi. "Bence bunu biri uydurdu."

"Arkadaşlarından biri olmadığını söylüyorsun. Bu da, Joanne Heffernan ya da onun arkadaşlarından biri olduğu anlamına gelir. Doğru zamanda binada olan tek diğer kişiler onlar."

"Onlar olduğunu sen söyledin. Ben söylemedim. Hiçbir fikrim yok." "Onlar yapar mı? Uydurur mu?"

"Belki."

"Neden?"

Omuz silkti. "Belki sıkılmışlardır. Bir şeyler olmasını istemişlerdir.

Ve şimdi buradasın.

Burnuna doğru parladı: *Onlar*. Rebecca, Joanne'in arkadaşlarını pek önemsemiyordu.

Görünüşte uysal bir kızdı. Ama içten içe öyle değildi. "Peki ya Chris," dedim. "Sence bunu kim yaptı?"

Rebecca hiç duraksamadan cevap verdi: "Colm'un arkadaşları. Sanırım bir grup buraya gizlice girmiş, belki bir şaka yapmayı planlıyorlardı, bir şey çalmak ya da bir şey boyamak gibi; birkaç yıl önce bazıları bir gece sprej kutularıyla gelip oyun sahanızın her yerine resim çizmişlerdi." Yanakları kızardı. Resmin ne olduğunu bize söylemeyecekti. "Bence onlar da öyle bir şey için geldiler, ama sonra kavga ettiler. Ve..."

Elleri açıldı. Görüntüyü serbest bırakarak havada uçup gitmesine izin verdi.

"Chris böyle bir şey yapacak türde bir çocuk muydu? Okuldan kaçıp buraya şaka yapmaya gelecek türde miydi?" dedim.

Rebecca'nın zihninde bir resim belirdi ve onu bizden uzaklaştırdı. O da onu izledi. "Evet, öyleydi" dedi.

Sesinde bir şey vardı, uzun bir gölge. Rebecca'nın Chris Harper hakkında hisleri vardı. İyi mi kötü mü, bilemedim, ama güçlüydü.

"Onun hakkında tek bir şey söyleyebilseydin, bu ne olurdu?" dedim.

Rebecca beklenmedik bir şekilde şöyle dedi: "O nazikti."

"Nazik mi? Nasıl?"

"Bir keresinde, alışveriş merkezinin dışında takılıyorduk ve telefonum garip davranıyordu; sanki tüm fotoğraflarımı kaybetmişim gibi görünüyordu. Diğer birkaç çocuk tam bir aptal gibi davranıyordu – "Ooo, orada ne vardı, fotoğraflar var mıydı...?" Yine yüzü kızardı. "Sadece aptalca şeyler. Ama Chris, "Ver, bir bakayım" dedi ve telefonu benden aldı ve düzeltmeye başladı. Aptallar bunu *çok komik* buldu, ama Chris umursamadı. Sadece telefonu düzeltti ve bana geri verdi."

Küçük bir iç çekiş. Zihnindeki resim katlanıp çekmeceye kaydı. Yine bize bakıyordu.

"Chris'i düşündüğümde aklıma gelen şey bu. O gün."

Rebecca gibi bir kız için o gün çok şey ifade edebilirdi. Zihninde kök salıp büyüye bilirdi.

Conway harekete geçti. "Erkek arkadaşın var mı?" dedi. "Hayır."

Anında. Sanki aptalca bir soruymuş gibi, neredeyse küçümseyici bir şekilde: *Roket gemin var mı?*

"Neden olmasın?"

"Zorunda mıyım?"

"Birçok kişi yapıyor."

Rebecca kesin bir şekilde, "Ben yapmıyorum" dedi.

İkimizin de bu konuda ne düşündüğünü umursamıyordu. Ne Alison'ı, ne de Orla'yı. Tam tersine.

Conway, "Görüşürüz" dedi.

Rebecca kartımı cebine sıkıştırarak gitti, çoktan unutmuştu bile.

Conway, "Bizim kızımız değil." dedi. "Hayır."

O söylemedi. Ben söylemek zorunda kaldım. "Ayaklanmam biraz zaman aldı." Conway başını salladı. "Evet. Senin suçun değil. Seni yanlış yönlendirdim." O dalgınlaşmış, gözlerini bir şeye dikmişti.

"Sonunda doğruyu buldum galiba. Gördüğüm kadarıyla bir zarar yok." dedim.

"Belki de yok," dedi Conway. "Bu lanet yer. Her seferinde ayağını kaydırıyor."

Ne yaparsan yap, sonuçta yanlış karar vermiş olursun.

Julia Harte. Conway, Rebecca'nın gidişinden sonra bana onun hakkında bilgi vermedi, ama Julia kapıdan içeri girer girmez onun o grubun patronu olduğunu anladım. Kısa boylu, koyu renkli kıvrırcık saçları at kuyruğuna bağlanmaya çalışıyordu. Diğerlerinden biraz daha kilolu, birkaç kıvrımı daha fazla, yürüyüşü de bunu gösteriyordu. Güzel değildi - yuvarlak yüzlü, burnunda çıkıntı vardı - ama çenesi güzeldi, küçük çenesi inatçıydı ve gözleri güzeldi: ela, uzun kirpikli, doğrudan ve çok zeki. Gizli Yere bakmadı, ama bu kızla olsa da bakmazdı.

"Dedektif Conway," dedi. Hoş bir sesi vardı, çoğu kızın sesinden daha kalın, daha kontrollü. Onu daha yaşlı gösteriyordu. "Bizi çok mu özledin?"

Ukala bir kız. Bu bizim işimize yarayabilir, çok iyi yarayabilir. Ukala kızlar konuşmamaları gereken zamanlarda konuşurlar, iyi ve keskin çıkacağı sürece her şeyi söylerler.

Conway sandalyeyi işaret etti. Julia **o t u r** du, bacaklarını çaprazladı. Beni baştan aşağı süzdü.

"Ben Stephen Moran. Julia Harte, değil mi?" dedim.

"Hizmetinizdeyim. Sizin için ne yapabilirim?"

Ukala tipler ukala davranma fırsatı ararlar. "Siz söyleyin. Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Ne hakkında?"

"Sen seç." Ve ona sırtarak baktım, sanki birbirimizi özlemiş eski dövüş partnerleri gibi.

Julia da bana gülümsedi. "Sarı karı yeme. Asla tek boynuzlu atla atlama oyunu oynama."

On saniye içinde, bu bir görüşme değil, bir sohbet haline gelmişti. Çocuk şehre geri dönmüştü. Conway'in masada rahatladığını hissettim; içimi rahatlatan bir esinti hissettim.

"Bunu not alacağım," dedim. "Bu arada, dün akşam ne yaptığını anlatır mısın? İlk ders saatinden başlayarak."

Julia iç geçirdi. "Ben de ilginç bir şey hakkında konuşabiliriz diye umuyordum. Neden dünyanın en sıkıcı şeyini konuşuyoruz?"

"Benim bilgimi aldıktan sonra sen de bilgini alacaksın. Belki. O zamana kadar, soru sormak yok," dedim.

Ağzını bükerek minnettarlığını gösterdi. "Anlaştık. İşte sana sıkıcı hikaye zamanı."

Rebecca'nın hikayesiyle aynı: sanat projesi, anahtar, unutulmuş resim, tuvalet molaları, tebeşir, tahtaya bakmak için çok meşgul olmak. Hiçbir uyumsuzluk yoktu. Ya bu doğrudu ya da onlar çok iyiydi.

Fotoğrafi çıkardım. Parmak ucuyla çevirdim. "Gizli Yere herhangi bir kart astın mı?"

Julia burnunu çekti. "Tanrım, hayır. Benim tarzım değil." "Hayır mı?"

Gözü fotoğrafın üzerindeydi. "Kesinlikle, delicesine, derinden hayır." "Yani bunu sen koymadın."

"Hiçbirini asmadığım için, hayır diyeceğim."

Fotoğrafi uzattım. Julia aldı. İfade­siz bir yüzle, hiçbir şey belli etmemeye hazır­dı.

Fotoğrafi kendine doğru çevirdi ve hareketsiz kaldı. Bütün oda

hare

ketsi Sonra omuz silkti. Fotoğrafi bana geri verdi, neredeyse fırlattı.

z "Joanne Heffernan'la tanıştın, değil mi? Dikkat çekmek için yapmayacağı bir şey kaldı bulursan

.

yapmayacağı bir şey bulursan, duymak isterim. Muhtemelen YouTube ve bir

Alman çoban köpeği. Houlihan'dan bir ciyıklama geldi. Julia'nın gözleri ona kaydı ve hemen sıkılmış gibi başka yere çevirdi.

"Julia," dedim. "Şaka bir yana, bir saniye. Eğer bu sendin, bunu bilmemiz gerekiyor."

"Aslında ciddi bir şey gördüğümde anlarım. Bu kesinlikle, yüzde yüz ben değildim."

Julia dışarıda değildi. Neredeyse dışarıdaydı; tam olarak değil. "Bunun arkasında Joanne'in olduğunu mu düşünüyorsun

"

Yine omuz silkti. "Ofisin dışında bekleyen tek kişiler biz ve Joanne'in küçük köpekçikleri vardı – ayrıca dün akşamı soruyorsun, yani o sırada okulda olan biri olmalı. Biz değildik, geriye onlar kalıyor. Ve diğer üçü Joanne izin vermedikçe kışlarını kaşımazlar. Kaba dilim için özür dilerim."

"Arkadaşlarından hiçbirinin bunu yapmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Çünkü onları tanıyorum."

Rebecca'nın sesinde yankılanan o notanın bir yankısı. Yine o sinyal ışığı, o kadar parlaktı ki neredeyse gözlerimi acıtıyordu. Farklı bir şey. Nadir bir şey.

Kafamı salladım. "Onları iyice tanımıyorsun. Güven bana. Böyle bir şey olmaz."

Julia bana baktı. Bir kaşını kaldırdı: *Bir soru mu var?*

Conway'in gergin olduğunu hissedebiliyordum. Kendini tutuyordu.

"Anlat bize" dedim. "Chris'i kimin öldürdüğünü düşünmüş olmalısın.

Tahminin nedir?"

"Colm'un adamları. Arkadaşları. Buraya girip şaka yapmak, bir şeyler çalmak, duvara "SLUTS" yazmak gibi şeyleri çok komik bulacak tipler. Ve karanlıkta sopalar, taşlar ve bulabildikleri diğer tehlikeli şeylerle uğraşmaya başlamanın harika bir fikir olduğunu düşünecek tipler. Biri biraz fazla heyecanlandı ve..."

Julia ellerini açtı. Rebecca ile aynı hareketi yaptı. Rebecca ile aynı hikayeyi, neredeyse kelimesi kelimesine anlattı. Konuyu konuşmuşlardı.

"Evet, birkaç yıl önce Colm'un çocuklarının çimlere spreyle boyayla resim yaptığını duymuştuk. Chris ve arkadaşları mıydı?" dedim.

"Kim bilir. Kim oldukları bilinmiyor, yakalanmadılar. Şahsen, hayır derim. O olay olduğunda biz birinci sınıftaydık, yani Chris

ikinci sınıftaydı. İkinci sınıfların buna cesaret edebileceğini sanmıyorum."

"Resim neydi?"

Houlihan yine ciyakladı. Julia ona parmağıyla el salladı. "Bilimsel olarak konuşursak, kocaman bir penis ve testisler. Colm'un çocukları çok yaratıcı."

"Chris'e olanların sebebi bu olabilir mi sence?" dedim.

"Kim, ben mi? Sadece tahmin ediyorum. Dedektiflik işini profesyonellere bırakıyorum." Bana kirpiklerini kırıştırdı, çenesini aşağı indirdi ve tepkimi bekledi. Seksi değildi, Gemma değildi. Alaycıydı. "Gidebilir miyim?"

"Derse dönmek için acele ediyorsun. Çalışkan bir tipsin, değil mi?" dedim.

"Sana iyi bir öğrenci gibi görünmüyor muyum?"

Küçük bir dudak bükme, alaycı bir provokasyon. Hala tepki bekliyordu.

"Bana Chris hakkında bir şey söyle. Önemli olan bir şey."

Julia dudaklarını bükmeyi bıraktı. Gözleri aşağıda, düşündü. Bir yetişkin gibi düşündü: acele etmedi, bizi bekletmekten endişe etmedi.

Sonunda şöyle dedi: "Chris'in babası bankacı. Zengin. Çok, çok zengin." "Ve?"

"Ve bu muhtemelen Chris hakkında sana söyleyebileceğim en önemli şey."

"Bunu gösteriş için mi kullanıyordu? Her zaman en iyi şeylere sahipti, bunu üstünlük sağlamak için mi kullanıyordu?"

Yavaşça başını salladı, dilini şaklattı. "Öyle bir şey yoktu. Arkadaşlarının çoğundan çok daha az gösterişliydi. Ama onda vardı. Her zaman. Ve ilk olarak. Noel'i veya doğum gününü beklemezdi. İsteddiği şeyi alırdı."

Conway hareket etti. "Chris'in çetesini oldukça iyi tanıyormuşsun gibi görünüyor," dedi.

"Başka seçeneğim yoktu. Colm's iki dakika uzaklıkta, her türlü aktiviteyi birlikte yapıyoruz. Birbirimizi görüyoruz."

"Hiç onlardan biriyle çıktın mı?"

"Tanrım, bana biraz güven. Hayır."

"Erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır."

"Neden yok?"

Julia kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar güzel olduğum için mi? Tanıştığımız herkes Colm'un arkadaşları ve ben tek heceli kelimelerle konuşamayan birini bekliyorum. Çok seçiciyim."

Conway, "Tamam. Gidebilirsin. Aklına bir şey gelirse bizi ara," dedi. Julia'ya kartımı uzattım. Kartı aldı. Ayağa kalkmadı.

O da, "Sana da o bilgiyi verebilir misin? Ben sana benimkini verdim, sen de bana ver." dedi.

"Sor bakalım," dedim. "Cevap vereceğime söz veremem, ama sor bakalım."

"O kartı nasıl öğrendin?"

"Sence nasıl?"

"Ah," dedi Julia. "Sanırım beni uyarmıştın. Eğlenceliydi, Dedektifler. Görüşürüz."

Ayağa kalktı, otomatik olarak bel bandını hızlıca çevirerek eteğinin dizlerinin üstüne gelmesini sağladı. Houlihan'ı beklemeden dışarı çıktı.

Houlihan onun peşinden koştuğundan sonra, "Kart şok ediciydi," dedim. "Ya öyle ya da o çok iyi," dedi Conway. Hâlâ kapıyı izliyordu. defterine kalemını vurarak. "Ve o çok iyi."

Selena Wynne.

Tamamen altın ve çiçek gibi. Kocaman uykulu mavi gözler, krem rengi ve pembe yüz, dolgun yumuşak dudaklar. Gerçek sarı saçlar, küçük bir erkek çocuğu gibi kısa ve dağınık bukleler halinde kıvrılıyordu. Hiç de şişman değildi - Joanne boş boş konuşuyordu - ama yumuşak ve yuvarlak kıvrımları vardı, bu da onu on altı yaşından daha büyük gösteriyordu. Selena çok güzeldi; ama bu tür bir güzellik uzun sürmezdi. Bu yazın bir yerinde, belki de bu öğleden sonra, onun şimdiye kadar olabileceği en güzel hali olduğunu görebilirdiniz.

Bir çocukta bu tür şeyleri fark etmek istemezsin, zihnin uzaklaşmak ister. Ama bu, yetişkin bir kadında olduğu gibi önemlidir. Hayatının her günü değişir. Bu yüzden fark edersin. Zihnindeki yağlı hissi elinden geldiğince silmeye çalışırsın.

Zengin kızların okulu: güzel ve güvenli, düşünseydim böyle düşünürdüm. Otobüslerin gitmediği sosyal konutlardan iyidir. Ama gözümün ucuyla görmeye başlamıştım: havada *tehlikeyi* haber veren bir parıltı. Bana yönelik değildi, o sosyal konutta olduğu kadar, ama oradaydı.

Selena kapının eşiğinde durmuş, küçük bir çocuk gibi kapıyı ileri geri sallıyordu. Bize bakıyordu.

Arkasında Houlihan mırıldanarak Selena'yı öne doğru itmeye çalışıyordu. Selena fark etmedi. Conway'e, "Seni hatırlıyorum," dedi.

"Ben de öyle," dedi Conway. Koltuğuna geri dönerken bana attığı bakış, Selena'nın Gizli Yeri fark etmediğini gösteriyordu. Yedi kişiden sıfır.

kart kızımız kendini kontrol edebiliyordu. "Neden oturup dinlenmiyorsun?"

Selena öne doğru ilerledi. İtaatkar ve meraksız bir şekilde oturdu. Beni, şövale üzerindeki yeni bir tablo gibi inceledi.

"Ben Dedektif Stephen Moran. Selena Wynne, doğru mu?" dedim.

O da başını salladı. Hâlâ aynı bakışla, dudakları aralık. Soru yok, ne-bu-hakkında yok, ihtiyat yok.

Ve bu kızla bağ kurmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Denemekten kafam patlayabilirdi, e-postayla soru listesi göndermişim gibi aynı cevapları alırdım. Selena benden hiçbir şey istemiyordu. Benim gerçek olduğumu bile zar zor biliyordu.

Yavaş, diye düşündüm. Yavaş ya da hasta ya da yaralı, ya da bu yılın onaylanmış kelimeleri her neyse. Joanne'in ekibinin bunların ucube olduğunu düşünmesinin ilk nedeni.

"Dün akşam ne yaptığını söyleyebilir misin?" dedim.

Diğer üçüyle aynı hikaye ya da onun parçaları. Kim izin istediğini, kim sanat odasından çıktı bilmiyordu; tualete gitti mi diye sorduğumda bana belirsiz bir şekilde baktı. Gidemiş olabileceğini kabul etti, ama sanki beni mutlu etmek için, ona da fark etmediği için nazik davranıyormuş gibi kabul etti.

Akşam boyunca Gizli Yere hiç bakmamış. "Oraya kart koymuş muydun?" diye sordum.

Selena başını salladı. "Hayır?"

Hiç mi?"

"Gizli Yeri pek anlamıyorum. Okumayı bile sevmiyorum."

"Neden? Sırları sevmiyor musun? Yoksa sırların gizli kalması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Parmaklarını birbirine geçirdi, bebekler gibi büyülenmiş bir şekilde onları izledi. Yumuşak kaşları hafifçe birbirine yaklaştı. "Sadece sevmiyorum. Beni rahatsız ediyor."

"O zaman bu senin değil," dedim. Fotoğrafi eline attım.

Parmakları o kadar gevşekti ki, fotoğraf parmaklarının arasından düşüp yere yuvarlandı. O sadece düşüşünü izledi. Onun için fotoğrafı yerden almam gerekti.

Bu sefer hiçbir şey elde edemedik. Selena fotoğrafı elinde tuttu ve uzun süre baktı, tatlı, huzurlu yüzünde hiçbir değişiklik olmadı, ben de bunun ne anlama geldiğini anladım mı diye merak etmeye başladım.

Sonunda, "Chris," dedi. Conway'in seğirdiğini hissettim. *Hayır, Sherlock.*

"Biri onu Gizli Yere koymuş. Sen miydin?" dedim.

Selena başını salladı.

"Selena. Eğer öyleyse, başın belada değil. Onu aldığımız için çok mutluyuz. Ama bilmemiz gerekiyor."

Yine başını salladı.

O, sis kadar pürüzsüzdü, elin ona dokunmadan içinden geçiyordu. Kırılacak bir çatlak, çekilecek gevşek bir iplik yoktu. İçeri girmenin yolu yoktu.

"O zaman sence kim yaptı?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Sanki tuhaf bir soru sormuşum gibi şaşkın bir ifadeyle. "Tahmin etmek zorunda olsaydın."

Selena beni tekrar mutlu etmek için elinden geleni yaptı. "Belki şakaydı?"

"Arkadaşlarından biri böyle bir şaka yapar mıydı?"

"Julia, Holly ve Becca mı? Hayır."

"Peki ya Joanne Heffernan ve arkadaşları? Onlar yapar mıydı?"

"Bilmiyorum. Onların yaptıklarının çoğunu anlamıyorum." Onlardan bahsedilince Selena'nın alnında hafif bir kaş çatma belirdi, ama bir saniye sonra kayboldu.

"Sence Chris Harper'ı kim öldürdü?" dedim.

Selena uzun süre düşündü. Bazen dudakları hareket etti, sanki bir cümle söylemek üzereymiş gibi, ama sonra aklından uçup gitti. Conway omzumun arkasında sabırsızlıkla bekliyordu.

Sonunda Selena, "Bence kimse bunu asla bilemeyecek," dedi.

Sesi net ve güçlüydü. İlk kez bizi gerçekten görüyor gibi bakıyordu.

Conway, "Neden?" dedi.

"Böyle şeyler olur. Kimsenin ne olduğunu bilmediği şeyler."

Conway, "Bizi hafife alma. Ne olduğunu tam olarak öğrenmeyi planlıyoruz" dedi.

Selena ona baktı. "Tamam," dedi yumuşak bir sesle. Fotoğrafı bana geri verdi.

"Chris hakkında bana tek bir şey söylemek zorunda olsaydın, bu ne olurdu?" dedim.

"

Selena yine belirsiz bir ifadeye büründü. Dudakları aralanmış, toz zerrecikleri gibi güneş ışığına doğru sürüklendi. Bekledim.

Uzun bir süre sonra, "Bazen onu görüyorum," dedi.

Sesi üzgündü. Korkmuş değildi, bizi korkutmaya ya da etkilemeye çalışmıyordu, hiçbir şey yapmıyordu. Sadece çok üzgündü.

Houlihan'dan bir seğirme. Conway'in burnunu çekme sesi.

"Öyle mi? Nerede?" dedim.

"Farklı yerlerde. Bir keresinde ikinci katın merdiven sahanlığında, pencere kenarında oturmuş birine mesaj atıyordu. Bir maç sırasında Colm'un oyun sahasında tur atıyordu. Bir keresinde gece geç saatlerde penceremizin dışındaki çimlerde topu havaya atıyordu. Her zaman bir şeyler yapıyor. Sanki asla yapma şansı olmayacak her şeyi, olabildiğince çabuk yapmaya çalışıyor gibi. Ya da hala bizim gibi olmaya çalışıyor gibi, sanki farkında değilmiş gibi..."

Selena'nın göğsünü kabartan ani bir nefes. "Oh," dedi sessizce, iç çekerek. "Zavallı Chris."

Yavaş değil, hasta değil. Bunu düşündüğümü bile neredeyse unutmuştum. Selena havaya bir şeyler yaptı, onu kendi hızına yavaşlattı, inci rengi tonlarıyla renklendirdi. Seni onunla birlikte garip yerlere götürdü.

"Onu neden gördüğünü biliyor musun? Yakın mıydınız?" dedim.

Selena başını kaldırırken yüzünde bir parıltı belirdi. Sadece bir parıltı, bir göz açıp kapayıncaya kadar, yakalamak ve tutmak için çok hızlı. Sislerin arasından gümüş gibi parlayan keskin bir şey.

"Hayır," dedi.

O anda, iki şeye yemin edebilirdim. Bir yerlerde, asla takip edemeyeceğimiz karmaşık bir ipin ucunda, Selena bu davanın merkezindeydi. Ve ben kavgamı yapacaktım.

Şaşkın bir şekilde sordum. "Onunla çıktığını sanıyordum."

"Hayır."

Başka bir şey yoktu.

"O zaman neden onu gördüğünü düşünüyorsun? Eğer yakın değilsen."

Selena, "Henüz bunu çözemedim," dedi.

Conway tekrar harekete geçti. "Anladığında, bize haber ver."

Selena'nın gözleri ona kaydı. "Tamam," dedi, sakın bir şekilde.

Conway, "Erkek arkadaşın var mı?" dedi.

Selena başını salladı. "Neden yok?"

"İstemiyorum."

"Neden?"

Hiçbir şey. Conway, "Saçına ne oldu?" dedi.

Selena şaşkın bir şekilde elini başına götürdü. "Ah," dedi. "O mu? Onu kestim

."

"Nasıl oldu?"

Bunu düşündü. "Doğru olan şey gibi geldi." Conway tekrar, "Nasıl oldu?" dedi.

Sessizlik. Selena'nın ağzı yine gevşemişti. Bizi görmezden gelmiyordu; daha basit bir şeydi. Bizi bırakmıştı.

İşimiz bitmişti. Ona kartlarımızı verdik, Houlihan ile birlikte kapıdan çıkıp gitmesini sağladık, arkasına bakmadan.

Conway, "Yine birini eleyemedik," dedi. "Evet."

"Chris Harper'ın hayaleti," dedi Conway, tiksinierek başını sallayarak. "*Lanet olsun*. Ve yukarıda McKenna var, kendisi ve tapınağı tüm bu saçmalıkları ortadan kaldırdığı için kendini tebrik ediyor. Onun yüzünü görmek için ona bunu söylemek isterdim."

Ve son olarak, Holly.

Holly tavrını değiştirmişti – Conway için mi, Houlihan için mi, belli değildi. Tam bir uslu kız öğrenci gibiydi, sırtı dik, elleri önünde kavuşturulmuş. Kapıdan girdiğinde neredeyse reverans yaptı.

Biraz geç fark ettim ki, Holly'nin benden ne istediğini hiç bilmiyordum

"Holly," dedim. "Dedektif Conway'i hatırlıyorsun. İkimiz de "Holly ciddiyetle başını salladı. "Sana sormak istediğimiz birkaç soru daha var."

"Tabii. Sorun değil." Oturdu, ayak bileklerini çaprazladı. Yemin ederim, gözleri daha da büyümüş ve mavileşmişti.

"Dün akşam ne yaptığını bize anlatabilir misin?"

Diğer üçüyle aynı hikaye, sadece daha akıcı. Burada dürtmeye gerek yoktu, kendini düzeltmek için geri dönmesine gerek yoktu. Holly sanki prova yapmış gibi anlattı. Muhtemelen yapmıştı.

"Hiç tahtaya sır yazdın mı?" diye sordum. "Hayır."

"Hiç mi?"

Hızlı bir kıvılcım, tanıdığım sabırsız Holly, tüm o ağırbaşlılığının ardında. "Sırlar *sırdır*. Önemli olan da budur. Ve tamamen anonim olması imkansızdır, biri seni gerçekten bulmak isterse. Oradaki kartların yarısında, herkes kim olduklarını biliyor."

Babasının kızı: her zaman arkayı kolla. "Peki sence bu kartı kim koydu?"

Holly, "Biz ve Joanne'in grubu arasında olduğunu söyledin." dedi. "Öyle diyelim. Sence kim olabilir?"

Düşündü, ya da öyleymiş gibi yaptı. "Peki. Belli ki ben ya da arkadaşlarım değildik, yoksa sana çoktan söyledim."

"Emin misin?" Spark. "Evet, eminim. Tamam mı?"

"Peki. Diğerlerinden hangisinin yaptığını düşünüyorsun?"

"Joanne değil, çünkü o bu olayı inanılmaz bir dramaya dönüştürdü - muhtemelen Meclis'te bayılırdı ve sen de onunla hastane yatağında falan konuşmak zorunda kalırdın. Orla ise bunu düşünecek kadar aptal değil. Geriye Gemma ve Alison kalıyor. Tahmin etmek zorunda kalırsam..."

Konuştukça gevşiyordu. Conway başını eğik tutarak uzak duruyordu. "Devam et" dedim.

"Peki. Tamam. Gemma, kendisi ve Joanne'in evreni yönettiğini düşünüyor. Bir şey biliyorsa, muhtemelen sana hiç söylemez, ama söylerse, doğrudan söyler. Babası da orada oturuyor, o bir avukat. O yüzden Alison'ı tahmin ediyorum. O temelde her şeyden korkar; bir şey biliyorsa, doğrudan sana gitmeye cesaret edemez."

Holly, Conway'e bir bakış attı ve bunu yazdığından emin oldu. "Ya da," dedi. "Muhtemelen bunu düşünmüştündür. Ama biri Joanne'in çetesinden birini o kartı onun yerine asması için tutmuş olabilir."

"Bunu yaparlar mı?"

"Joanne yapmaz. Gemma da. Orla kesinlikle yapar, ama yapmadan önce Joanne'e söyler. Alison yapabilir. Ama yaparsa," diye ekledi Holly, "sana söylemez."

"Neden söylemez?"

"Çünkü. Alison'ın o kartı asıp ona söylemediğini öğrenirse Joanne çok kızar. O yüzden söylemez."

Bu, kimin kime ne yapacağını, hangi durumda ne yapacağını anlamaya çalışmak başını döndürüyordu. Genç kızlara saygı duyuyorum; ben bunu asla yapamazdım.

Conway, "Eğer o koyduysa, öğreniriz," dedi.

Holly ciddiyle başını salladı. Her şeyi yoluna koymak için gelen büyük, cesur dedektiflere tüm güvenini koydu.

"Peki ya Chris'in ölümü? Sence bunun sorumlusu kim olabilir?" dedim.

Holly'nin kendi süslemeleriyle güzelce anlatacağı, kötü sonuçlanan bir şaka hikayesi bekliyordum. Bunun yerine, "*Bilmiyorum*" dedi.

Hayal kırıklığının sıkışıklığı bunun doğru olduğunu gösteriyordu. "Colm'un adamları dalga geçiyordu ve işler ters gitti mi?"

"Bazılarının böyle düşündüğünü biliyorum. Ama o zaman muhtemelen bir sürü kişi olurdu ve üzgünüm ama en az üç dört kişi ağzını kapalı tutup hikayelerini tutarlı tutabilir ve bir kez bile hata yapmaz mı? Sanmıyorum." Holly'nin gözleri Conway'e kaydı. "Bizi sorguladığın gibi onları sorgulasan olmazdı." dedi.

Fotoğrafı kaldırdım. "Birisi bu kadar uzun süre ağzını kapalı tutmayı başarmış" dedim.

Yine o sinir bozucu kıvılcım. "Herkes kızların her şeyi ağzından kaçırdığını, aptallar gibi gevezelik ettiğini düşünüyor. Bu tamamen saçmalık. Kızlar sır saklar. Ağzını kapalı tutamayanlar erkeklerdir."

"Secret Place'de gevezelik eden bir sürü kız var."

"Evet, ama o yer olmasaydı, gevezelik etmezlerdi. O yerin amacı bu: içimizi dökmemizi sağlamak." Houlihan'a bir bakış attım. Tatlı bir sesle: "Eminim birçok açıdan çok değerlidir."

"Chris hakkında bana anlatacak bir şey seç. Önemli bir şey." dedim.

Holly'nin göğsünün nefes alıp verdiğini gördüm, sanki kendini hazırlıyor gibiydi. Net ve soğukkanlı bir şekilde, "O bir pislikti," dedi.

Houlihan itiraz etti. Kimse umursamadı.

"Bu konuda daha fazla ayrıntıya ihtiyacım olacak, biliyorsun," dedim.

"O sadece kendi istediği şeyleri önemserdi. Çoğu zaman bu sorun değildi, çünkü onun istediği şey dünyadaki herkesin onu *sevmesi*ydi, bu yüzden hep nazik davranırdı. Ama bazen, örneğin önemsiz birini kötüleyerek herkesi güldürebileceği zamanlarda? Ya da bir şey istediği ve onu elde edemediği zamanlarda?" Holly başını salladı. "O kadar da nazik olmazdı."

"Bir örnek ver."

Seçim yaparken düşündü. "Tamam," dedi. Hala soğukkanlıydı, ama sesinde öfke gibi bir alt ton vardı. "Bir keresinde, bir grup arkadaşımınla birlikte Colm'un adamlarıyla birlikte mahkemeydik. Bir kafede sıra bekliyorduk ve Elaine adlı bir kız son çikolatalı kek sipariş etti, tamam mı? Chris onun arkasında duruyordu ve "Hey, onu ben alacağım" dedi, Elaine ise "Uh-uh, çok geç kaldın" dedi. Chris yüksek sesle,

"Kıcımın daha fazla keke ihtiyacı yok" dedi. Bütün çocuklar gülmeye başladı. Elaine'in yüzü *kıpkırmızı* oldu ve Chris kıcına parmağını sokup "Kendi pastaneni açacak kadar kekin var. Bir ısırık alabilir miyim?" dedi. Elaine arkasını dönüp neredeyse koşarak oradan çıktı. Çocuklar hep birlikte arkasından "Salla, bebeğim! Salla kalçanı!" diye bağırırlar ve herkes güler.

Conway'in söylediklerine göre, bu, Chris hakkında ilk kez böyle bir şey söyleniyordu. "Harika" dedim.

Değil mi? Elaine, Colm'un adamlarını görebileceği hiçbir yere haftalarca gitmedi ve sanırım hala diyet yapıyor - bu arada, zaten başlangıçta şişman bile değildi. Mesele şu ki, Chris'in bunu yapmasına gerek yoktu. Yani, sadece bir *kekti*, rugby Dünya Kupası finali için son biletler değildi. Ama Chris, Elaine'in o istediği anda geri adım atması gerektiğini düşündü. Elaine bunu yapmayınca – Holly'nin ağzı büküldü – "onu cezalandırdı. Sanki bunu hak ettiğini düşünmüş gibi."

"Elaine ne yaptı?" dedim.

Bir an durakladı, ama kontrol etmesi kolaydı.

"Heaney." "Chris'in pislik gibi davrandığı başka biri var mı?"

Omuz silkti. "Not aldığımdan değil. Belki çoğu kişi fark etmedi, çünkü dediğim gibi, sadece bazen oluyordu ve çoğunlukla insanları güldürüyordu. Sanki sadece şaka yapıyormuş gibi, eğleniyormuş gibi gösteriyordu. Ama Elaine fark etti. Ve ona bunu yapan diğerleri de eminim fark etmişlerdir."

Conway, "Geçen yıl Chris'in pislik olduğunu söylememiştin. Onu pek tanımadığını, ama iyi birine benzediğini söylemiştin." dedi.

Holly bunu düşündü. Kelimelerini özenle seçerek, "O zamanlar daha gençtim. Herkes Chris'in iyi biri olduğunu düşünüyordu, ben de öyle olduğunu düşündüm. Ne yaptığını gerçekten anlamamıştım, ta ki sonrasına kadar." dedi.

Yalan: Conway'in beklediği yalan.

Conway elimdeki fotoğrafa işaret etti. "Öyleyse bunu bize neden getirdin? Chris o kadar pislik biriyse, onu öldüren kişinin yakalanması neden umurunda olsun ki?"

İyi kız bakışı. "Babam dedektif. Doğru olanı yapmamı isterdi. Chris'i sevip sevmediğimden bağımsız olarak."

Yine yalan. Holly'nin babasını tanıyorum. İyi çocuk gibi davranmak onun yapacağı bir şey değil. Hayatında hiçbir şeyi amaçsız yapmaz.

Conway, *ondan hiçbir şey öğrenemedim* demişti. *Diş çekmek gibi*. Geçen yıl Holly, katilin yakalanmasını istememişti ya da kendini tehlikeye atacak kadar umursamamıştı. Bu yıl umursuyordu. Nedenini bulmam gerekiyordu.

"Holly," dedim. Öne eğildim, yaklaştım, gözlerine baktım: *"Benim, konuş benimle."* "Birdenbire bu sorunu çözmeye bu kadar hevesli olmanın bir nedeni var. Bana ne olduğunu söylemelisin. Babandan bilmelisin: böyle bir şey, nasıl yardımcı olacağını anlamasan bile, bize yardımcı olabilir."

Holly, hiç tereddüt etmeden, "Ne demek istediğini anlamıyorum. *Bir nedeni yok*. Sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum" dedi. Conway'e: "Gidebilir miyim?"

"Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu Conway.

"Hayır."

"Neden yok?"

Melek yüzlü. "Çok meşgulüm. Okul ve diğer şeyler yüzünden."

"Ne kadar iyi bir öğrenci," dedi Conway. "Gidebilirsin." Houlihan'a: "Sekizinin hepsi. Buraya."

Onlar gittikten sonra Conway, "Holly, Chris'i kimin öldürdüğünü bilseydi. Sana mı, babasına mı giderdi? Birine doğrudan söyler miydi?"

Yoksa bana getirmek için bir kart hazırlayacak mıydı? "Belki de hayır" dedim. "Daha önce tanık olmuştu, pek iyi bir deneyim olmamıştı; bir daha yapmak istemeyebilir. Ama bize vermek istediği bir şey varsa, bunu bize ulaştırmak için elinden geleni yapardı. Muhtemelen tüm detayları net ve açık bir şekilde anlatan isimsiz bir mektup. O karttaki gibi anlamsız bir ipucu değil."

Conway düşündü, kalemi iki parmağı arasında çevirdi. Başını salladı. "Haklısın. Ama şunu fark ettim. Holly, kartı kim koyduysa, bizim elimize geçmesini istediğini söylüyor. Bu kartın sadece birinin sırrını açığa çıkarmak için konulmadığını varsayıyor; bu kız bize bir şey söylemek istedi ve bulabildiği en iyi yol buydu."

O benim Holly'm değildi. En azından benim için bu çok açıktı. Bunu söylemedim.

"Holly bana geldiği için kendini kötü hissediyor olabilir. O yaşta, bir şeyi yetişkinlere anlatmak büyük bir meseledir; seni ispiyoncu yapar ve bu olabileceğin en pis şeydir. Bu yüzden kızın bunu yapmasını istediğine kendini ikna ediyor."

"Olabilir. Ya da kesin olarak biliyor olabilir." Conway kalemini dişlerinin arasında yukarı aşağı salladı. "Eğer biliyorsa, bunu ondan öğrenme ihtimalimiz nedir?"

İki umut vardı: Bob ve hayır. Tabii Holly bize anlatmak istiyor ve bizim göremediğimiz bir anı bekliorsa başka.

"Ondan öğrenirim," dedim.

Conway'in kaşları "*Göreceğiz*" diyordu. "Onları birlikte görmeni istiyorum. Bu sefer konuşmayı ben yapacağım. Sen sadece izle."

Pencere pervazına yaslandım, güneş ceketimin içinden sırtımı ısıtıyordu. Conway, kızlar içeri girerken, uzun bacaklı adımlarla sanat odasının önünde ileri geri yürüyerek, elleri pantolonunun ceplerinde dolaşıyordu.

Kuşlar gibi yerleştiler. Holly'nin grubu pencerelerin yanında, Joanne'nin grubu kapının yanında. Kimse boşluğu karşıya bakmıyordu.

Sandalyelerinde kambur oturup kıpır kıpır duruyorlardı; bakışlar, kaş kaldırmalar, fısıltılar. Bizim onlarla işimizin bittiğini, bizi kafalarından silip attıklarını sanıyorlardı. En azından bazıları.

Conway, Houlihan'a omzunun üzerinden, "Dışarıda bekleyebilirsiniz. Yardımın için teşekkürler."

Houlihan ağzını açıp kapattı, küçük bir hayvan sesi çıkardı ve hızla uzaklaştı. Kızlar fısıldamayı kesmişti. Houlihan'ın gitmesi, okulun koruma yalanının ortadan kalkması anlamına geliyordu; hepsi bizim olmuştu.

Farklı görünüyorlardı, bulanık bir çizgi gibi. Gizli Yer gibi, onun strobu gibi: Artık kızları ayrı ayrı göremiyordum, sadece blazerlerin üzerindeki armalar, tüm o gözler. Sayıca az olduğumuzu hissettim. Dışarıda.

"Öyleyse," dedi Conway. "Aranızdan biri bugün bize yalan söyledi." Hareketsiz kaldılar.

"En azından biriniz." Hareket etmeyi bıraktı. Kartın fotoğrafını çıkardı, havaya kaldırdı. "Dün akşam, içinizden biri bu kartı sır tahtasına astı. Sonra buraya oturup bize, "Tanrım, hayır, ben değildim, hayatımda hiç görmedim" dediniz. Bu bir gerçek."

Alison tik gibi gözlerini kırptırıyor. Joanne kollarını kavuşturmuş, çaprazlamış bacağını sallıyor, Gemma'ya "*Aman Tanrım, buna inanamıyorum*" diyen bir bakış atıyordu. Orla dudaklarını emiyor, sinirli bir kıkırdamayı bastırmaya çalışıyordu.

Holly'nin grubu hareketsizdi. Birbirlerine bakmıyorlardı. Başlarını içe doğru eğmişlerdi, sanki birbirlerini dinliyorlardı, bizi değil. Omuzları merkeze doğru eğilmişti, sanki mıknatıslanmışlar gibi, sanki Superman gelip onları oradan çekip alması gerekmiş gibi.

Sadece bir şey.

Conway, "Sana söylüyorum. Bu kartı asan kız. Chris Harper'ı kimin öldürdüğünü bildiğini iddia eden kız." dedi.

Oda titredi, bir ürperti geçti.

Conway tekrar hareket etmeye başladı, fotoğraf parmak uçlarında dengede duruyordu. "Bize yalan söylemenin, öğretmeninize ödevini otobüste unuttuğunu söylemekle ya da anne babana diskoda içki içmediğini söylemekle aynı şey olduğunu mu düşünüyorsun? Yanlış. Hiç de öyle değil. Bu, okuldan ayrıldığında ortadan kaybolacak küçük bir saçmalık değil. Bu gerçek."

Tüm gözleri Conway'i takip ediyordu. Onun tarafından çekiliyorlardı; açgözlüydüler.

O, onların gizemiydi. Benim gibi değil, erkekler gibi değil, takas ve pazarlık yapmayı öğrendikleri yabancı bir gizem, istediklerini bildikleri ama nedenini bilmedikleri bir şey. Conway onlardandı. O bir kadındı, yetişkindi: bazı şeyleri biliyordu. Kendine yakışan kıyafetleri nasıl giyeceğini, doğru şekilde seks yapmayı ya da reddetmeyi, faturalarını nasıl ödeyeceğini, okul duvarlarının dışındaki vahşi dünyada nasıl dengede kalacağını biliyordu. Onların ayak parmaklarını suya batırdıkları yerde, o başını suya sokmuş yüzüyordu.

Ona yaklaşmak, kolunu okşamak istiyorlardı. Onu sertçe yargılıyor, onun standartlara uygun olup olmadığına karar veriyorlardı. Bir gün kendilerinin de öyle olup olmayacağını merak ediyorlardı. Onları ona götüren tehlikeli yolu görmeye çalışıyorlardı.

"Sana açıkça söyleyeyim: Chris'i kimin öldürdüğünü biliyorsan, ciddi tehlike altındasın. Öldürülebilirsin gibi bir tehlike." Fotoğrafı havada keskin bir şakırtıyla fırlattı. "Bu kartın sır olarak kalacağını mı sanıyorsun? Buradakilerin geri kalanı bunu okulda yaymamışsa bile, bugün sonuna kadar yayacaklardır. Bu haberin katile ulaşması ne kadar sürer? Onun ya da onun kim olduğunu bulması ne kadar sürer? Ve sence bir katil bu tür bir sorunla nasıl başa çıkar?"

Sesi iyiydi. Düz, keskin, kararlı. Yetişkinden yetişkine: benim için neyin işe yaradığını dikkatle izlemişti. "Tehlikedesin. Bu gece. Yarın. Her saniye, bize bildiklerini anlatana kadar. Bunu yaptığında, katilin senin peşine düşmesi için bir neden kalmaz. Ama o zamana kadar

...

Yine bir titreme, bir dalgalanma. Joanne'in ekibi gizlice yanlara bakışlar atıyor. Julia parmağındaki bir şeyi kazıyor, gözleri aşağıda.

Conway daha hızlı yürüyor. "Bu kartı şaka için yaptıysan, sen de aynı derecede tehlikedesin. Katil senin şaka yaptığını bilmiyor.

O, ya da o, risk almayı göze alamaz. Ve ona göre, sen bir risksin."

Fotoğrafi tekrar çekti. "Bu kart sahteyse, muhtemelen bizimle veya okulla başın belaya girerse itiraf etmekten korkuyorsun. Unut gitsin. Evet, ben ve Dedektif Moran, polisin zamanını boşa harcadığın için sana bir ders vereceğiz. Evet, muhtemelen gözaltında kalacaksın. Bu, ölmekten çok daha iyidir."

Joanne, Gemma'ya yanaştı, kulağına bir şey fısıldadı, saklamaya bile çalışmadı. Sırıttı.

Conway durdu. Bakakaldı.

Joanne hala sırıtıyordu. Gemma balık suratlıydı, gülümseyecek mi gülmeyecek mi karar vermeye çalışıyordu; kimi daha çok korktuğunu anlamaya çalışıyordu.

Conway olması gerekiyordu.

Conway hızlıca Joanne'in sandalyesine doğru ilerledi ve eğildi. Kafasını vurmaya hazır görünüyordu.

"Seninle mi konuşuyorum?"

Joanne, küçümseyerek dudaklarını gevşeterek ona bakıyordu.

"Anlamadım?" "Soruma cevap ver."

Diğer kızların gözleri ona çevrilmişti. Sınıfta sorun çıktığında, kimin kanını akıtacağını görmek için bekleyenlerin gözlerindeki o bakış.

Joanne kaşlarını kaldırdı. "Şey, bunun ne anlama geldiğini gerçekten hiç bilmiyorum?"

"Burada sadece bir kişiyle konuşuyorum. Eğer o kişi sensen, o zaman çeneni kapatıp dinlemelisin. Eğer değilsen, o zaman da çeneni kapatmalısın çünkü kimse seninle konuşmuyor."

Conway'in sert bölgesi ve benim bölgemde, biri sana hakaret ederse, zayıflığını görmeden ve dişlerini geçirmeden önce, sert ve hızlı bir yumruk atarsın. Geri çekilirlerse, sen kazanırsın. Dünyanın geri kalanında da insanlar o yumruktan geri çekilir, ama bu senin kazandığın anlamına gelmez. Bu, seni "pislik", "hayvan", "uzak durulacak" kategorisine koydukları anlamına gelir.

Conway bunu bilmek zorundaydı, yoksa bu kadar ileri gelemezdi. Bir şey - bu kız, bu okul, bu dava - onu altüst etmişti. Her şeyi mahvediyordu.

Benim sorunum değil. Polis akademisine kabul edildiğim gün yemin etmişim: bu tür sertlikler artık benim sorunum değildi, bir daha asla, o şekilde değil. Benim sorunum, kelepçe takıp arabamın arka koltuğuna atmak; benim sorunum,

lanet olasıca bir şey vermek, benimle ortak bir şeyimiz varmış gibi davranmak değil. Conway batırmak istiyorsa, bırakın batırsın.

Joanne hala ağzı açık bir alaycı gülümseme takındı. Diğerleri eğilmiş, son darbeyi bekliyorlardı. Güneş, ceketimin arkasına bastırılmış sıcak bir ütü gibi hissettiriyordu.

Pencere pervazında hareket ettim. Conway, Joanne'i oradan çıkarmak için nefes alırken birden döndü. Gözlerim onunla buluştu.

Çenemi hafifçe eğdim, sadece biraz. Uyarı.

Conway' 'in gözleri kısıldı. O döndü geri Joanne'e, daha yavaş. Omuzlar gevşiyor.

Gülümseyin. Aptal bir çocuğa konuşur gibi, sabit ve yapışkan bir ses tonuyla.

"Joanne. Dikkatin üzerinde olmaması senin için zor, biliyorum. Sinir krizi geçirip "Herkes bana baksın!" diye bağırarak için can attığını biliyorum. Ama eminim ki elinden gelenin en iyisini yaparsan, birkaç dakika daha dayanabilirsin. Ve burada işimiz bittiğinde, arkadaşların sana bunun neden önemli olduğunu açıklayabilirler. Tamam mı?"

Joanne'in yüzü zehir gibiydi. Kırk yaşında gibi görünüyordu. "Bunu benim için yapabilir misin?"

Joanne sandalyesine geri çöktü, gözlerini devirdi. "*Her neyse.*" "Aferin kızım."

Arenadaki herkesin gözleri takdirle doluydu: bir kazananımız vardı. Julia ve Holly gülümsüyorlardı. Alison hem korkmuş hem de çok mutlu görünüyordu.

"Şimdi," dedi Conway, geri kalanlara dönerek – Joanne işini bitirmiş, gitmişti. "Sen; her kimsen. Bundan hoşlandığını biliyorum, ama gerçek şu ki, senin de aynı sorunun var. Katili ciddiye almıyorsun. Belki de kim olduğunu gerçekten bilmediğin için, o kişi sana gerçek gelmiyor. Belki de kim olduğunu biliyorsun ve o kişi sana o kadar tehlikeli gelmiyor."

Joanne duvara bakıyordu, kolları somurtarak birbirine dolanmıştı. Diğer kızlar ise Conway'in tarafındaydı. Başarmıştı: onların gözünde kendini kanıtlamıştı.

Fotoğrafı güneş ışığına tuttu, Chris gülüyor ve ıslıl ıslıl parlıyordu. "Muhtemelen Chris de aynı şeyi düşünmüştür. Katilleri ciddiye almayan birçok insan gördüm. Çoğunlukla onları otopsilerinde gördüm."

Sesi yine sabit ve ciddiye. Konuşmayı bitirdiğinde, kimse nefes almıyordu. Açık pencereden esen rüzgâr, panjurları sallıyordu.

"Ben ve Dedektif Moran öğle yemeğine çıkacağız. Sonra bir iki saat kadar yatılı bölümde olacağız." Bu sözler tepki yarattı. Dirsekler masaların üzerinde kaydı, omurgalar dikleşti. "Sonra başka yerlere gitmemiz gerekiyor. Size söylediğim şey, güvenli olduğunuz yaklaşık üç saatiniz kaldığı. Biz buradayken katil peşinize düşmeyecek. Ama biz ayrıldığımızda..."

Sessizlik. Orla'nın ağzı açık kalmıştı.

"Bize söyleyecek bir şeyiniz varsa, öğleden sonra istediğiniz zaman bize gelebilirsiniz. Ya da birinin gitmenizi fark etmesinden endişeleniyorsanız, bizi arayabilir, hatta mesaj atabilirsiniz. Hepinizin elinde kartlarımız var."

Conway'in gözleri yüzlerden yüzlere dolaşıyor, her birine damga vurur gibi bakıyordu.

"Sen, benimle konuşan: bu senin şansın. Fırsatı değerlendir. Ve bunu yapana kadar kendine iyi bak."

Fotoğrafi ceketinin cebine geri koydu; ceketini aşağı çekti, çizginin tam olarak düzgün düştüğünden emin olmak için kontrol etti. "Görüşürüz," dedi.

Ve geriye bakmadan kapıdan çıktı. Bana önceden haber vermedi, ama yine de hemen arkasından çıktım.

Dışarıda, Conway kulağını kapıya doğru eğdi. Arkasında iki kişinin acil konuşmalarını dinledi. Çok alçak sesliydi, duyulamıyordu.

Houlihan, bekliyordu. Conway, "Sen gir. Gözetle" dedi.

Houlihan'ın arkasından kapı kapandığında, "Holly'nin çetesi hakkında ne demek istediğimi anladın mı? Orada bir şey var" dedi.

Beni izliyordu. "Evet, anlıyorum" dedim.

Kısa bir baş sallama, ama Conway'in boynunun gevşediğini gördüm: rahatlama. "Ee, ne oldu?" "Emin değilim. Henüz değil. Onlarla daha fazla zaman geçirmem gerek."

Kuru bir kahkaha attı. "Eminim öyledir." Hızlı adımlarla koridora doğru yöneldi. "Hadi yemek yiyelim."

Bölüm 10

Mahkeme salonunun ortasında, çeşme kapatılmış ve katlarca yüksekliğinde, cam ve tinsel üzerinde dönen ışıklarla canlanan dev bir Noel ağacı dikilmiş. Hoparlörlerden, küçük bir çocuk sesine sahip bir kadın "I Saw Mommy Kissing Santa Claus" şarkısını cıvıltıyor. Hava o kadar güzel kokuyor ki, tarçın, çam ve hindistan cevizi kokusu, onu ısırmak istiyorsunuz, dişlerinizin arasında yumuşak bir çıtırtı hissedebiliyorsunuz.

Aralık ayının ilk haftası. Chris Harper, üçüncü kattaki Jack Wills mağazasından bir grup erkeğin ortasında çıkıyor, omzunda yeni tişörtlerle dolu bir çanta, *Assassin's Creed II* hakkında tartışıyor, saçları manik beyaz ışık altında kestane gibi parlıyor. Yaşamak için beş ay ve neredeyse iki haftası kaldı.

Selena, Holly, Julia ve Becca Noel alışverişi yapmışlar. Şimdi Noel ağacının etrafındaki çeşmenin kenarında oturmuş, sıcak çikolata içip çantalarını karıştırıyorlar. "Hâlâ babam için bir şey almadım," diyor Holly, çantayı karıştırırken.

"Dev çikolata stilettoyu alacağımı sanıyordum," diyor Julia, içkisini karıştırırken – kahve dükkanı buna Santa's Little Helper diyordu – şeker kamışı ile.

"Ha ha, hashtag: mizah gibi görünüyor ama değil. Ayakkabı teyzem Jackie için. Babam imkansız biri."

"Tanrım," diyor Julia, içkisini dehşetle inceleyerek. "Bu diş macunu tadında bok gibi."

"Benimkiyle değiştiririm," diyor Becca, bardağını uzatarak. "Nane severim." "Nedir bu?"

"Zencefilli bir şey mocha."

"Hayır, teşekkürler. En azından benimkinin ne olduğunu biliyorum."

"Benimki çok lezzetli," diyor Holly. "Onu gerçekten mutlu edecek şey, GPS çipi taktırmam, böylece her saniye beni takip edebilmesi. Herkesin ebeveynlerinin paranoyak olduğunu biliyorum, ama yemin ederim, o *deli*."

"Bu onun işi yüzünden," diyor Selena. "Olan tüm kötü şeyleri görüyor, bu yüzden bunların sana da olacağını hayal ediyor."

Holly gözlerini devirdi. "Merhaba, o çoğu zaman *ofiste* çalışıyor. Gördüğü en kötü şey formlar. O sadece deli. Geçen hafta beni almaya geldiğinde, ilk söylediği şey neydi biliyor musun? Dışarı çıktım ve o

okulun ön tarafına bakıyordu ve "Bu pencerelerde alarm yok. Otuz saniyeden az bir sürede içeri girebilirim" dedi. McKenna'yı *bulup* okulun *güvenli* olmadığını söylemek ve her pencereye parmak izi tarayıcıları taktırmak falan *istiyordu*. Ben de "Beni şimdi öldürün" dedim.

Selena yine duyuyor: kristal üzerinde çınlayan tek bir nota, o kadar net ki, şurup gibi müzik ve gürültü bulutunu kesip geçiyor. Elinin içine düşüyor: sadece onlara özel bir hediye.

"Onu eve götürmesi için *yalvarmak* zorunda kaldım. "Gece bekçisi var, yatılıların kanadında bütün gece alarmlar çalışıyor, yemin ederim insan kaçakçılığına kurban gitmeyeceğim, ve zaten McKenna'yı rahatsız edersen bir daha seninle asla konuşmam" dedim ve sonunda kabul etti, bırakacaktı. Ben de "Neden seni beni almaya gelmeni istemediğimi sorup duruyorsun? İşte bu yüzden" dedim.

Julia, Becca'ya yüzünü buruşturup ağzını silerek, "Fikrimi değiştirdim" diyor. "Değişelim. Seninki bundan daha kötü olamaz."

"Ona bir çakmak almalıyım," diyor Holly. "Sigara içtiğini bilmiyormuş gibi davranmaktan bıktım."

Selena, "Bir şey düşünüyordum" diyor.

"İğrenç," diyor Becca, Julia'ya. "Haklıydın. Çocuk ilacı gibi."

"Nane kokulu. Çöpe at. Bunu paylaşabiliriz."

Selena, "Bence geceleri dışarı çıkmaya başlamalıyız" diyor.

Diğerleri başlarını çeviriyor.

"Nereye çıkmak?" diye sorar Holly. "Odamızdan, ortak salona mı? Yoksa dışarı mı?"

"Dışarı çıkmak."

Julia kaşlarını kaldırarak "*Neden?*" diyor.

Selena bunu düşünür. Küçükken duyduğu tüm sesleri duyar, yatıştırıcı, güçlendirici sesleri: *Korkma, canavarlardan, cadılardan, büyük köpeklerden korkma*. Ve şimdi, her yönden yüksek sesle: *Kork, korkmalısın*, bu senin tek mutlak görevin. Şişman olduğun için kork, göğüslerinin çok büyük olduğu için kork ve çok küçük olduğu için kork. Yalnız başına yürümekten kork, özellikle de kendi düşüncelerini duyabileceğin kadar sessiz yerlerde. Yanlış kıyafetler giymekten, yanlış şeyler söylemekten, aptalca gülmekten, havalı olamamaktan kork. Erkeklerin senden hoşlanmamasından kork; erkeklerden kork, onlar hayvanlar, kuduzlar, durduramazsın.

Kendilerinden korkun. Kızlardan korkun, hepsi acımasızdır, siz onları kesmeden önce onlar sizi keser. Yabancılardan korkun. Sınavlarınızda yeterince başarılı olamayacağınız için korkun, başınızın belaya gireceğinden korkun. Her şeyinizin yanlış olduğundan korkun, dehşete kapılın, donakalın. Aferin kızım. Aynı zamanda, zihninin dokunulmamış serin bir köşesinde ayı görür. Kendi özel gece yarısı nasıl görünebileceğini hissediyor.

"Artık farklıyız. Bütün mesele buydu. O yüzden farklı bir şey yapmalıyız. Aksi takdirde..."

Gördüklerini nasıl ifade edeceğini bilmiyor. O an, açıklıkta kayboluyor, bulanıklaşıyor. Yavaş yavaş normale dönüyorlar.

"Aksi takdirde, sadece yapmadığımız şeylerle uğraşırız ve sonunda eski haline geri döneriz. Gerçekten *yapabileceğimiz* bir şey olmalı."

Becca, "Eğer yakalanırsak, okuldan atılırsınız" diyor.

"Biliyorum," diyor Selena. "Mesele de bu zaten. Biz çok usluymuz. Her zaman kendimize yakışır şekilde *davranırız*."

"Kendi adına konuş," diyor Julia ve elinden zencefilli mocha bir şeyi pop diye emiyor.

"Sen de yapıyorsun, evet Jules, *yapıyorsun*. Birkaç erkekle öpüşmek ve bazen bir kutu içki içmek ya da sigara içmek sayılmaz. Herkes bunu yapar. Herkes bizim bunu yapmamızı *bekler*; yetişkinler bile, yapmazsak bizim için daha çok endişelenirler. Cornelius rahibe dışında kimse bunun önemli olduğunu düşünmüyor ve o da deli."

"Ee? Aslında banka soymak ya da eroin kullanmak istemiyorum, teşekkürler. Bu beni iyi bir çocuk yapıyorsa, bununla yaşayabilirim."

"Yani," diyor Selena, "biz sadece yapmamız gereken şeyleri yapıyoruz. Ya ebeveynlerimiz veya öğretmenlerimiz söylediği için yapmamız gereken şeyleri, ya da genç olduğumuz ve tüm gençlerin yaptığı için yapmamız gereken şeyleri. Ben yapmamız gerekmeyen bir şey yapmak istiyorum."

"Bir tür orijinal günah," diyor Holly, marshmallow yerken. "Hoşuma gitti.

varı

m." "Tanrım, sen de mi? Noel'de ucube olmayan arkadaşlar istiyorum."

"Eleştiriliyorum gibi hissediyorum," diyor Holly, elini kalbine koyarak. "D'lerimi kullanmalı mıyım?" "Savunmaya geçme," diyor Becca, Rahibe Ignatius'un ses tonuyla. "

Umutsuzluğa kapılma. Derin bir nefes al ve aptal ol.

"Senin için sorun yok," diyor Julia Holly'ye. "Eğer okuldan atılırsan, baban muhtemelen sana bir *ödül* verir. Benim ailem ise çıldırır. *Hem de fena halde*. Kimin kime kötü örnek olduğu konusunda karar veremeyecekleri için, riske girmeyip bir daha hiçbirinizle görüşmeme izin vermezler."

Becca, annesinin asla giymeyeceğini bildiği ipek bir fular katlıyor. "Benim ailem de çıldırırdı. Umurumda değil," diyor.

Julia burun kıvrıyor. "Annen *çok* sevinir. Onu, kokain yuvasında bir grup seks partisine gittiğine ikna edersen, *yılını* mutlu geçirir." Becca, anne babasının hayalindeki kız değil. Genelde onlar konuştuğunda, adeta bir top gibi kıvrılıyor.

"Evet, ama bana yeni bir okul bulmak zahmetli olur. Eve uçmak zorunda kalırlar falan. Ve onlar zahmetli işlerden nefret ederler." Becca eşarbı çantasına geri koyar. "Yani aslında çıldırırlar. Ama yine de umurumda değil. Dışarı çıkmak istiyorum."

"Şuna bak," der Julia eğlenerek, bir eliyle geriye yaslanarak Becca'yı inceler. "Bakın kim birdenbire cesur olmuş. Aferin sana, Becs." Kadehini kaldırır. Becca utanarak omuz silker. "Bak: Ben orijinal günah işlemeyi çok istiyorum. Ama lütfen iyi bir günah olsun, olur mu? Beni korkak olarak gör, ama okuldan atılmak karşılığında ne kazanacağım ki? İstedğim zaman oturabileceğim çimlere oturarak üşütecek miyim? Bu benim iyi vakit geçirme anlayışım değil."

Selena, Julia'yı ikna etmenin en zor olacağını biliyordu. "Bak," dedi, "ben de yakalanmaktan korkuyorum. Babam okuldan atılmamı umursamaz, ama annem *çıldırır*. Ama artık korkmaktan bıktım. Korkacağımız bir şey yapmalıyız."

"*Korkmuyorum*. Sadece *aptal* değilim. Saçlarımızı mor boyayalım ya da..."

"Çok orijinal," dedi Holly, saçlarını kaldırarak.

"Evet, siktir git. Ya da Houlihan'la her konuştuğumuzda titremeye başlayalım..."

Julia'ya bile bu fikir zayıf geliyor. "Bu korkutucu değil," diyor Becca. "Korkutucu bir şey istiyorum."

"Sen cesurlaşmadan önce seni daha çok seviyordum. Ya da, bilmiyorum, Photoshop'la Menopoz McKenna'nın kafasını "Gangnam Style"dan bir kareye yapıştırıp onu..."

"Böyle şeyleri daha önce de yaptık," diye belirtiyor Selena. "*Farklı* bir şey olmalı. Gördün mü? Dediğim gibi, görüldüğünden daha zor."

"Orada ne *yapacağız* ki?"

Selena omuz silkiyor. "Henüz bilmiyorum. Belki de özel bir şey yapmayacağız. Önemli olan da bu değil."

"Tamam. "Kovulduğum için üzgünüm anne, baba, aslında orada ne yaptığımı bile bilmiyorum, ama saçımı mor boyamak yeterince *orijinal* değildi..."

"Merhaba," diyor Andrew Moore. İki arkadaşının arasında onlara gülümseyerek bakıyor, sanki onu bekliyorlarmış, onu çağırmışlar gibi. Becca fark ediyor: hepsi çeşmenin kenarına uzanmış, gevşemiş, bacaklarını uzatmış, ellerine yaslanmışlar. Bu bir davet sayılır.

Ve Andrew Moore cevap verdi, Andrew Moore Andrew Moore, rugby omuzları, Abercrombie ve herkesin bahsettiği o süper mavi gözleri. İlk önce heyecan gelir, nefes kesici bir karıncalanma, tatlılık ve dilinize dökülen baloncuklar gibi. *Tanrım, o olabilir mi, ben miyim*, omurganızda patlayan bir his. Geniş elleri, şimdi sizin ellerinizi sarabilecekmiş gibi parlıyor, sert kesimli ağzı, belki öpücüklerle elektrikleniyor. Sen, doğru pozisyonda oturmak için çabuk davranıyorsun, göğüslerini, bacaklarını ve sahip olduğun her şeyi sunuyorsun, soğukkanlı ve rahat, kalbin çarpıyor. Sen ve Andrew Moore, el ele sonsuz neon koridorlarda dolaşıyorsunuz, sarayın kralı ve kraliçesi, tüm kızlar birden dönüp nefeslerini tutuyor ve kıskançlıkla bakıyorlar. "Merhaba," diyorlar ona, gözleri kamaşmış, ve o Selena'nın yanındaki çeşmenin kenarına oturduğunda, yardımcıları Julia ve Holly'nin yanına geçtiğinde titriyorlar. İşte bu, bu, birinci sınıftan beri Court'un vaat ettiği trompet sesleri ve dalgalanan bayraklar, bu, sonunda ortaya çıkan ve onların alabileceği sihir.

Ve sonra her şey biter. Andrew Moore, aslında hiçbirinin sevmediği sıradan bir adamdır.

"Ee," diyor gülümseyerek ve hayranlığı tadını çıkarmak için arkasına yaslanıyor.

Holly, ne yapacağını bilmeden önce, "Biz burada bir konuşmanın ortasındayız. Bize bir saniye izin verin," der.

Andrew gülüyor, çünkü bu açıkça bir şakaydı. Yardımcıları da ona katılıyor. Julia, "Hayır, cidden," diyor.

Yardımcıları hala gülüyor, ama Andrew yepyeni bir deneyim yaşadığının farkına varıyor. "Vay canına," diyor. "Bize defolup gitmemizi mi söylüyorsunuz?"

"Beş dakika sonra gelin," diyor Selena. "Sadece bir şeyi halletmemiz gerekiyor."

Andrew hala gülümsüyor, ama o süper mavi gözleri artık hiç de hoş değil.
"Grup PMS, değil mi?" der.

"Aman Tanrım, bu çok *garip*," diyor Holly. "Az önce özgünlük hakkında konuşuyorduk. Sen ilgilenmiyorsun, değil mi?"

Julia, Becca'nın zencefilli içeceğine burun kıvrır. "Biz de Kilda'nın yarısının lezbiyen olduğunu konuşuyorduk," der Andrew. "Erkeklerden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Kalıp izleyebilir miyiz?" diye soruyor yanındaki arkadaşlarından biri sırtarak.

"Çok kafam karıştı," diyor Julia. "Sizler birbirinizle hiç sohbet etmek istemiyor musunuz? Sadece oral seks yapmak için mi bir araya geliyorsunuz?"

"Hey," diyor diğer yardımcısı. "Siktir git."

"Aman Tanrım, ne harika bir flört cümlesi," diyor, tüm dünyadaki tüm insanlar arasından, Becca. "Şu anda senden çok hoşlandım."

Julia, Holly ve Selena ona bakıp gülmeye başlarlar. Bir saniye şaşkınlık geçirdikten sonra Becca da gülmeye başlar.

"Kimi beğendiğin kimin umurunda?" diye sorar arkadaşı. "Çirkin sürük."

"Bu çok kaba," der Selena, gülmekten ciddi kalmaya çalışırken diğerlerini daha da güldürür.

"Gidin," der Julia, el sallayarak. "Hoşça kalın."

"Siz ucubeler," der Andrew kesin bir şekilde; incinmeyecek kadar kendine güvenen biridir, ama bu durumu derinden onaylamamaktadır. "Ciddi bir tavır değişikliğine ihtiyacınız var. Hadi ama çocuklar."

O ve yardımcıları kalkıp korttan uzaklaşırlar, erkekler dağılıp kızlar onların arkasından bakakalır. Kızları bile hoşnutsuz görünüyor.

"Aman Tanrım," diyor Selena, elini ağzına götürerek. "Onun yüzünü gördün mü? yüzünü gördün mü?"

"Sonunda ona ulaştığımızda," diyor Julia. "*Balık*lar bile daha hızlı anlar," diyor ve bu sözleri hepsini bir kez daha kahkaha fırtınasına boğuyor. Becca, çeşmenin kenarından düşmemek için bir Noel ağacı dalına tutunuyor.

"*Yürüyüşleri*," diyor Holly, erkekleri işaret ederek, "bakın, nasıl yürüdüklerine bakın, sanki *Toplarımız o kızlar için çok büyük, bacaklarımızın arasına bile sığmıyorlar...*"

Julia zıplar ve yürüyüşü yapar, Becca ise gerçekten çeşmenin kenarından düşer ve ikisi o kadar yüksek sesle gülerler ki güvenlik görevlisi gelip onlara kaşlarını çatarak bakar. Holly, Becca'nın epilepsi hastası olduğunu ve onu dışarı atarsa engellilere karşı ayrımcılık yapmış olacağını söyler ve güvenlik görevlisi yine uzaklaşır, omzunun üzerinden kaşlarını çatarak ama pek ikna olmuş gibi görünmeden.

Sonunda kahkahalar diner. Birbirlerine bakarlar, hala sırtarak, kendilerine şaşırmış, kendi cesaretlerinden sarsılmış halde.

"Bu çok orijinaldi," der Julia, Selenaya. "Kabul etmelisin. Ve, kabul edelim, biraz da korkutucuydu."

"Aynen," der Selen. "Bunu yapmaya devam etmek ister misin? Yoksa Andrew Moore senin varlığını fark ettiğinde neredeyse altını ıslatacak hale geri dönmek mi istersin?"

Helyumlu kadın "All I Want for Christmas Is My Two Front Teeth" şarkısını bitiriyor. "Santa Baby" başlamadan bir saniye önce, Holly başka bir şarkının bir parçasını duyuyor, uzaklarda, belki de mahkeme salonunun dışında, sadece bir fırça darbesi kadar: *I've got so far, I've got so far left to...* ve sonra kayboluyor.

Julia iç geçirir ve Becca'nın zencefilli kurabiyesini almak için elini uzatır. "Eğer benim, boktan bir filmdeki kızlar gibi penceremizden çarşafı aşağı kayacağını düşünüyorsan, çok yanılıyorsun," der.

"Öyle düşünmüyorum," der Selen. "Hol'un babasının söylediklerini duydun. Ön pencerelerde alarm yok."

Becca yapar. Diğerleri, hemşire anahtarın kaybolduğunu fark ederse, bunun Holly veya Selenanın işi olacağını varsayıyorlardı; Holly en iyi yalancısıdır ve kimse Selenanın yanlış bir şey yaptığını düşünmez, Julia ise öğretmenlerin aklına ilk gelenlerden biridir, ona asla akla gelmeyecek şeyler için bile. Becca "Ben yapmak istiyorum" dediğinde, şaşırlar. Selen nazikçe, Holly kibarca, Julia ise açıkça, bunun kötü bir fikir olduğunu ve bu işi uzmanlara bırakması gerektiğini söylemeye çalışırlar, ama Becca ısrar eder ve Selenadan daha az şüphe çekeceğini, çünkü gerçekten ödev paylaşmaktan daha kötü bir şey yapmadığını ve herkesin onu çok iyi bir öğrenci ve yalakalık yapan biri olarak gördüğünü, bunun da bir kez olsun işine yarayabileceğini söyler. Sonunda diğerleri onun fikrini değiştirmeyeceğini anlarlar.

Işıklar söndükten sonra ona koçluk yapıyorlar. Julia, "Onun seni bir süre ofisinde tutacak kadar hasta görünmelisin, ama seni buraya geri gönderecek kadar hasta görünmemelisin" diyor.

Seni buraya geri gönderecek kadar hasta olmaman gerekiyor. Senin istediğin şey, onun göz kulak olmak isteyeceği bir şey."

"Ama çok fazla da değil," diyor Selena. "Onun etrafında dolanmasını istemezsin."

"Aynen öyle," diyor Julia. "Belki kusacağını düşünüyorsun, ama emin değilsin. Ve bir süre hareketsiz yatarsan muhtemelen iyi olacağını düşünüyorsun."

Perdelerini açık bırakmışlar. Dışarısı sıfırın altında, pencere camının kenarlarında buz desenleri oluşmuş, gökyüzü yıldızların üzerine serilmiş ince bir buz tabakası gibi. Soğuk hava, sanki dışarıdaki vahşi ve büyülü, tilkiler ve ardıç kokusuyla dolu devasa doğadan camdan içeri fırlatılmış gibi Becca'ya çarpar.

Holly, "Ama kusmak istiyormuş gibi davranma. Bu sahte görünüyor. Kusmak istemiyormuş gibi davran. Tutmak için elinden geleni yapmaya çalış" diyor.

"Bundan emin misin?" diye sorar Selena. Bir dirseğiyle kendini destekleyerek Becca'nın yüzünü görmeye çalışır.

"Eğer emin değilsen," diyor Holly, "sorun değil. Şimdi söyle."

Becca, "Yapacağım. Sormayı kes" diyor.

Julia, Selena'nın bakışını ve gülümsemesini yakalar: *Gördün mü, utangaç Becca'mız, demek istediğim buydu...* "Aferin sana, Becsie," der ve yataklar arasındaki boşluğu aşarak Becca'ya high-five yapar. "Bizi gururlandır."

Ertesi gün, hemşire odasındaki çok dar yatakta uzanmış, hemşirenin masasında evrak işlerini yaparken Michael Bublé şarkılarını mırıldandığını dinleyen Becca, avucunun derinliklerine işleyen tuşların vahşi soğuğunu hisseder ve koşan tilkiler, çilekler ve buzlu yıldızların kokusunu alır.

Işıklar sönmeden önce kıyafetlerini yataklarının üzerine sererler ve giyinmeye başlarlar. Üst üste giyilen katmanlar – pencerenin dışında, gece gökyüzü açık ve donmuş; sweatshirtler; kalın kot pantolonlar; hepsinin üzerine giyilecek pijamalar, o an gelene kadar. Ceketlerini yataklarının altına katlayarak, askıları sallamaya veya gardırop kapılarını gıcırdatmaya gerek kalmaması diye. Ugg botlarını kapının yanına dizerek, karıştırmamak için.

Şimdi bu gerçek olmaya başladığına göre, sanki bir oyun gibi geliyor, birinin onlara sahte kılıçlar verdiği ve hayali orklarla savaşmak için etrafta koşuşturmaları gereken bir tür geek rol yapma oyunu gibi. Julia, kalçasını sallayarak ve bir striptizci gibi bir kolundan bir süveteri döndürerek "Bad Romance" şarkısını söylüyor; Holly de

kafasına bir çift tayt geçirerek katılıyor, Selena saçlarını daireler çizerek sallıyor. Kendilerini aptal hissediyorlar ve bundan kaçmak için başları dönüyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor Becca, kollarını açarak.

Diğer üçü şarkı söylemeyi bırakıp ona bakıyor: koyu mavi kot pantolon ve koyu mavi kapüşonlu sweatshirt, sweatshirt kat kat giyinmiş ve kapüşonun ipleri o kadar sıkı çekilmiş ki sadece burnunun ucu görünüyor. Gülmeye başlıyorlar.

"Ne?" diye sorar Becca.

"Dünyanın en şişman banka soyguncusu gibi görünüyorsun," diyor Holly, bu da hepsini daha da kötüleştiriyor.

"Senin iki kadın kadar büyüksün," der Selena. "Bütün bunlarla hareket edebiliyor musun ki?"

"Ya da *görebiliyor musun?*" der Julia. "Tam da ihtiyacımız olan şey: Koridorda duvarlara çarpmadan yürüyemiyorsan." Holly, Becca'yı taklit eder, kör ve hantal bir şekilde sendeleyerek yürür. Üçü de kahkahalara boğulur, nefesleri kesilip karın kasları ağrımaya başladıktan sonra bile devam eden, çaresiz bir kahkaha.

Becca'nın yüzü kızarır. Onlara sırtını döner ve kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkarmaya çalışır, ama fermuar sıkışmıştır.

"Becs," diyor Selena. "Sadece gülüyoruz." "Her neyse."

"Tanrım," diyor Julia, Holly'ye gözlerini devirerek. "Sakin ol."

Becca, parmaklarını incitecek kadar fermuarı çekiyor. "Eğer bu sadece büyük bir şakaysa, neden bu kadar uğraşıyoruz ki?"

Kimse cevap vermez. Kahkahalar tamamen kesilir. Birbirlerine yan bakarak, gözlerini kaçıırırlar.

Bu olayı tamamen unutmanın bir yolunu arıyorlar. Giysilerini gardıroba geri atmak, anahtarı çöpe atmak ve bir daha bu konuyu hiç açmamak, kendilerini aptal durumuna düşürmeye ne kadar yaklaştıklarını hatırladıklarında kızarmak istiyorlar. Sadece birinin bunu söylemesini bekliyorlar.

Sonra ikinci kattaki bir öğrenci kapıyı açar, "Lezbiyenlik yapmayı bırakın ve giyinin, beş saniye sonra ışıklar sönecek ve sizi şikayet edeceğim" der ve kimse ağzını açamadan kapıyı tekrar kapatır.

Dışarıda giydikleri giysilerin yataklarının üzerine yayılmış olduğunu ya da Becca'nın şişirilebilir bir hırsız gibi görüldüğünü fark etmez bile. Dördü de bir saniye birbirlerine bakar ve sonra yataklarına yığılırlar

yorganlarına gülerek bağırlar. Ve gerçekten gideceklerini fark ederler.

Işıklar söndüğünde, uslu küçük kızlar gibi yataklarına girerler – eğer okul müdürü geri gelirse, daha dikkatli bir ruh hali içinde olabilir. Zil çaldıktan sonra, gergin heyecan yavaş yavaş azalmaya başlar. Başka bir şey ortaya çıkmaya başlar.

Daha önce okulun uykuya dalışının seslerini hiç dinlememişlerdir, bu şekilde değil, kulakları hayvanlar gibi gergin. İlk başta sesler sürekli: duvardan gelen kıkırdama sesleri, uzaktan gelen çığlık, tuvalete koşan birinin terlik sesleri. Sonra sesler birbirinden uzaklaşır. Sonra sessizlik olur.

Ana binanın arkasındaki saat biri vurduğunda, Selena oturur.

Konuşmazlar. El fenerlerini veya başucu lambalarını yakmazlar: koridorda yürüyen biri, pencere üstündeki camdan yanıp sönmeyi görebilir. Pencerede ay kocaman, fazlasıyla yeterlidir. Pijamalarını çıkarır ve yastıklarını çarşaflarının altına sıkıştırırlar, son kazaklarını ve paltolarını giyerler, sanki prova yapmışlar gibi becerikli ve senkronize bir şekilde. Hazır olduklarında yataklarının yanında dururlar, botları ellerinde sallanır. Uzun bir yolculuğun eşiğinde duran kaşifler gibi birbirlerine bakarlar, içlerinden biri ilk adımı atmadan önce hepsi o anda hareketsiz kalır.

"Eğer bu konuda ciddiyseniz, garip çocuklar," diyor Julia, "hadi yapalım."

Kimse kapıdan üzerlerine atlamıyor, merdivenler gıcırdamıyor. Zemin katta Matron horluyor. Becca ana binanın kapısına anahtarı soktuğunda, kilit yağlanmış gibi dönüyor. Matematik sınıfına vardıklarında ve Julia kanatlı pencerenin mandalına uzandığında, bekçinin uyuduğunu ya da telefonda olduğunu ve onlara bakmayacağını zaten biliyorlardı. Botlarını giyip pencereden dışarı çıktılar, bir, iki, üç, dört, hızlı, ustaca ve sessizce, ve artık çimlerin üzerinde duruyorlardı ve bu artık bir oyun değildi.

Bahçe, bir bale sahnesi gibi sessizdir, flütün titrek notalarının ilk sesini beklemektedir; hafif kızların koşup durmasını, mükemmel ve imkansız bir şekilde, çimlere zar zor dokunarak durmasını beklemektedir. Beyaz ışık her yerden gelmektedir. Don, kulaklarında yüksek sesle şarkı söylemektedir.

Koşuyorlar. Geniş çim alan onları karşılamak için uzanıyor ve onlar çimlerin üzerinde kayıyorlar, çıtır çıtır soğuk hava bahar suyu gibi ağızlarına akıyor

ağızlarına akar ve kapüşonları geriye düştüğünde saçlarını arkaya doğru savurur, ama hiçbirini durup kapüşonlarını tekrar çekip takamaz. Görünmezler, gece bekçisinin yanından gülerken geçip giderler ve geçerken şapkasını çekerler, onu havayı yakalamaya çalışırken ve aniden her yerde ortaya çıkan vahşi bilinmeyene karşı gevezelik ederken bırakırlar, ama koşmayı durduramazlar.

Gölgelerin içine ve karanlık, sivri dalların ördüğü dar yollara, yılların sarmaşıklarıyla sarılmış eğik gövdelerin yanından, soğuk toprağın ve ıslak yaprak tabakalarının kokusunun içinden geçerek. O tünelden çıktıklarında, beyaz, bekleyen açıklığa ulaşırlar.

Daha önce buraya hiç gelmemişlerdi. Selvi ağaçlarının tepeleri, büyük meşaleler gibi donmuş ateşle parlıyordu. Gölgelerde hareket eden şeyler vardı, saç teli kadar ince bir bakışla yakalayabildikleri, geyik ve kurt şekilli şeyler, ama her şey olabilirdi, daireler çiziyorlardı. Açıklığın üzerindeki parlak hava sütununun yükseklerinde, kuşlar yay şeklinde kanat çırparak dönüyor, arkalarında uzun, vahşi çığlıklar bırakıyorlardı.

Dördü de kollarını açar ve onlar da dönerler. Nefesleri kesilir, dünya etraflarında sallanır ve onlar dönmeye devam ederler. Kendilerinden koparılırlar, gümüş tozu gibi uçarlar, sadece yükselen bir kol ya da pürüzlü beyaz ışık çubuklarının içinde ve dışında bir yanak kıvrımıdır. Yere yığılana kadar dans ederler.

Gözlerini açtıklarında, yine tanıdıkları açıklıkta bulurlar kendilerini. Karanlık, milyonlarca yıldız ve sessizlik.

Sessizlik, hiçbirinin bozamayacağı kadar büyüktür, bu yüzden konuşmazlar. Çimlere uzanırlar ve kendi hareket eden nefeslerini ve kanlarını hissederler. Beyaz ve parlak bir şey kemiklerinin içinden geçmektedir, belki soğuktur, belki ay ışığıdır, emin olamazlar; karıncalanma hissi verir ama acıtmaz. Uzanırlar ve onun işini yapmasına izin verirler.

Selena haklıydı: Bu, votka içmenin ya da Rahibe Ignatius'la dalga geçmenin heyecanı gibi değil, Field'da öpüşmek ya da kulak deldirmek için annenin imzasını taklit etmek gibi değil. Bu, dünyadaki hiç kimsenin onaylayacağı ya da yasaklayacağı bir şeyle ilgisi yok. Bu tamamen kendilerine ait.

Uzun bir süre sonra, başları dönerek, saçları dağınık ve gözleri parıldayarak okula geri dönerler. Pencerenin eşiğinde, botlarını ellerinde ve ay ışığı gözlerinde parıldayarak, *sonsuz* kadar derler. *Bunu sonsuz kadar hatırlayacağım. Evet, sonsuz kadar. Oh, sonsuz kadar.*

Sabah, nasıl olduğunu hatırlamadıkları kesik ve sıyrıklarla uyanırlar. Aslında acı veren bir şey yoktur; sadece küçük, yaramaz hatıralar, Joanne Heffernan'ın Holly'ye kahvaltı kuyruğunda çok uzun sürdüğü için kötü bir şey söylediğinde ya da Bayan Naughton Becca'nın dikkatini vermediği için onu utandırmaya çalıştığında, parmak eklemlerinden ve bacaklarından göz kırparlar. Bunun sadece insanların sinir bozucu davranışları olmadığını anlamaları biraz zaman alır; aslında onlar dalgın, Holly gerçekten de tostı sonsuza kadar izliyordu ve hiçbir Naughton'ın ne demek istediğini anlamadı. Ayakları yerinden kaydı; dengelerini yeniden kazanmaları biraz zaman alıyor.

"Yakında tekrar yapalım mı?" Selena, teneffüs sırasında, meyve suyu pipetinden konuşur. Bir an için, bir dahaki sefere aynı olmayacağından korkarak evet demek istemezler. Bunun sadece bir kez olabileceğinden ve geri kazanmaya çalışıp sonunda ormanda oturup üşüyerek birbirlerine bakacaklarından korkarlar bir grup aptal gibi.

Yine de kabul ederler. Bir şey başlamıştır; durdurmak için çok geçtir. Becca, Julia'nın saçından bir dal parçası çıkarır ve saklamak için blazerinin cebine koyar.

Bölüm 11

Saat üçü geçmişti. Conway kantinin yerini biliyordu, lekesiz çeliği ovuşturan bir işçiyi bulana kadar etrafta dolaştı ve ona bize yemek yapmasını söyledi. Adam sert bir bakış attı ama Conway onun bakışını yendi. O jambonlu ve peynirli sandviçleri hazırlarken, içine tükürmediğinden emin olmak için onu gözetledim. Conway kahve makinesine gitti ve düğmelere bastı. Bir kasadan elma aldı.

Yiyecekleri dışarıya çıkardık. Conway önden giderek, oyun sahasını ve altındaki bahçeleri gören, arazinin bir tarafındaki alçak bir duvara doğru yürüdü. Oyun sahasında küçük kızlar hokey sopalarını sallayarak koşuşturuyorlardı, beden eğitimi öğretmeni de onları motive etmek için bağırıyordu. Ağaçların gölgeleri, onların bizi görmelerini engelliyordu. Dalların arasından güneş saçlarını ısıtıyordu.

"Çabuk yiyin," dedi Conway, duvara oturarak. "Bundan sonra, odalarında o kelimelerin kesildiği kitabı arayacağız."

Yani beni henüz Soğuk Davalar'a geri göndermeyecekti. Üsse de dönmeyecekti. *Duyuru panosuna bir bakış, birkaç sohbet*, gelmiştik. Bir noktada işler daha fazlasına dönüşmüştü. Bize söylenenlerin arkasında gizlenen bir şeyin ipuçları: ikimiz de bunu ortaya çıkarmadan, iyice incelemeyen ayrılmak istemiyorduk.

Kızımız aptal olmadığı sürece, kitap onun odasında değildi. Ama bunun gibi belirsiz bir ipucu – hiçbir şey de olabilir, her şey de olabilir – iki ucu boklu değnek gibi bir durum. Tüm ekibi çağır, okul bahçesini arama ekipleriyle doldur, hiçbir şey bulamadan ya da bir çocuğun yaramazlığıyla çık: ekibin şakası ve şefinin bütçesini boşa harcayan baş ağrısı olursun, karar verme konusunda güvenilemezsin. Sen ve bir arkadaşının yapabileceği şeylere sadık kal, sınıfın radyatörünün arkasına saklanmış ipucunu kaçır, seni eve götürebilecek tanığı kaçır: sana altın tepside sunulan fırsatı kaçıran, ölü bir çocuğun önemli olduğunu düşünmeyen, karar verme konusunda güvenilmez bir aptalsın.

Conway sıkı ve dikkatli davranıyordu. Onun umurunda değildi ama ben de aynı fikirdeydim. Kızımız akıllıysa, ki ihtimaller öyle olduğunu gösteriyordu, kitabı her halükarda bulamayacaktık. Şimdiye kadar bir mil ötede bir çalıya sıkıştırılmış, şehir merkezindeki bir çöp kutusuna atılmıştı. Eğer çok akıllıysa, kartı haftalar önce

önce kartı hazırlamış, kitabı atmış ve ortadan kaybolmasını bekledikten sonra harekete geçmişti.

Yiyecekleri aramızdaki duvara koyduk. Conway streç filmi yırttı ve sandviçine uzandı. Hızlı enerji kaynağıymış gibi, tadı yokmuş gibi yedi. Benimki beklediğimden daha iyiydi. Mayonezi falan güzeldi.

"Sen iyisin," dedi, ağzı doluyken. Bu bir iltifat gibi değildi. "Onlara istediklerini ver. Her birine özel olarak uyarlayın. Sevimli."

"Benim işim bu sanıyordum. Onları rahat ettirmek," dedim.

"Öyleydiler, tamam. Bir dahaki sefere onlara pedikür ve ayak masajı yapabilirsin, ne dersin?"

Kendime hatırlattım: *Sadece birkaç gün, patronun gözüne gir, veda et.* "Belki sen de gelirsin diye düşünmüştüm. Onları biraz zorla." dedim.

Conway bana, "*Bana soru mu soruyorsun?*" diyen bir bakış attı. Bunun cevabım olduğunu düşündüm, ama bir süre sonra oyun sahasına doğru, "Onları sonuna kadar sorguladım. Son kez." dedi.

"O sekiz kişi mi?"

"Bütün çocuklar. O sekiz kişi. Onların sınıfındaki herkes. Chris'in sınıfındaki herkes. Bir şey biliyor olabilecek herkes. Bir hafta sonra, tabloid gazeteler çılgına döndü: "Polisler zengin çocuklara karşı yumuşak davranıyor, arkada işler dönüyor, bu yüzden kimse tutuklanmadı" - içlerinden birkaçı, pratikte, bir örtbas olduğunu açıkça söyledi. Ama öyle bir şey yoktu. Bu çocuklara, apartmanlardan çıkan bir grup serseriye davrandığım gibi davrandım. Tamamen aynı şekilde."

"Sana inanıyorum."

Başını hızla çevirdi, çenesini dışarı çıkardı. Alaycı bir ifade arıyordu. Ben sakın kaldım. "Costello," dedi, tekrar rahatladığında, "Costello sadece dehşete kapılmıştı.

Yüzündeki ifade; sanki rahibelere popomu gösteriyormuşum gibi. Neredeyse her röportajda, soruları kesip beni dışarı çıkarır ve ne yaptığımı sandığımı, kariyerimi daha başlamadan bitirmek mi istediğimi sorardı.

"

Ağzımı kapalı tuttum. Yorum yok.

'O'Kelly, bizim patron, o da aynı derecede kötüydü. Beni iki kez ofisine çağırıp azarladı: Bu çocukları kim sanıyordum, büyüdüğüm zamanlardaki aynı pisliklerle uğraştığımı mı sanıyordum, neden zamanımı evsizler ve akıl hastalarıyla ilgilenerek geçirmiyordum,

komiserin kızgın babalardan kaç tane telefon aldığını biliyor muydum, bana "incelik" kelimesini arayabilmem için bir sözlük alacaktı...

Ben nezaketliyim. Nazikçe, "Onlar farklı bir nesil. Eski kafalılar." dedim.

'Siktir et. Onlar cinayet masası. Bir katili yakalamaya çalışıyorlar. Önemli olan tek şey bu. Ya da o zamanlar öyle düşünüyordum.'

Sesinde acı bir tortu vardı.

"O zamana kadar Costello'ya siktirip gitmesini söylemekten çekinmiyordum. O'Kelly'ye bile. Tüm dava benim adımla mahvolacaktı. Her şeyi yapardım. Ama o zamana kadar çok geçti. Orada, benim şansım neyse, onu kaçırmıştım."

Bir tür ses çıkardım, *Ben de o durumdaydım*. Sandviçime odaklandım. Bazı davalar böyledir: pislik herifler. Hepimiz böyle davalarla karşılaşırız. Ama birini başlangıçta halledersen, insanlar sana baktıklarında gördükleri şey şudur: kötü şansın vücut bulmuş hali.

Typhoid Conway'e çok yaklaşan herkes, o lekeyi üzerine alırdı. İnsanlar da ondan uzak dururdu; Murder çetesi de öyle.

Sadece birkaç gün.

"Yani," dedi Conway. Kahvesini yudumladı, duvarın üzerine dengeledi. "Sonuç olarak, zengin adamlardan gelen şikayetlerle dolu bir dosyam var, artık beni destekleyecek Costello yok ve en iyisi, bir yıl geçmesine rağmen hala bir çözüm bulamadım. O'Kelly bu kadar mazeret görürse" – parmağıyla başparmağını birbirine yaklaştırdı – "beni bu davadan alıp O'Gorman'a ya da o salakların birine verecek. Bunu henüz yapmamasının tek nedeni, yeniden atamadan nefret etmesi: medyanın ya da savunmanın bunu ilk soruşturmanın berbat edildiği şeklinde yorumlayabileceğini söylüyor. Ama O'Gorman ve McCann ona baskı yapıyorlar, yeni bir bakış açısı hakkında küçük ipuçları veriyorlar.

Bu yüzden Houlihan. Çocukları korumak için değil. Conway'i korumak için.

"Bu sefer uzun vadeli bir oyun oynuyorum. O görüşmeler boşa gitmedi: listeyi daralttık. Joanne, Alison, Selena, Julia da uzak bir ihtimal olarak. Bu bir başlangıç. Evet, belki *onları zorlasaydım* daha ileri gidebilirdik. Ama bu riski göze alamam."

Joanne'e bir kez daha sert çıkarsam, her şey biterdi: Babamın telefonu, O'Kelly'nin bahanesi, ikimizin de kapı dışarı edilmesi.

Conway'in de aynı şeyi düşündüğünü hissettim. Bana teşekkür etmesini istemedim. Muhtemelen etmeyecekti ama ne olur ne olmaz diye:

"Rebecca, sen buraya son geldiğinden beri değişti. Değil mi?" dedim.

"Yani seni yanlış yönlendirdim."

"Joanne'in durumuna gelince, bana söylediğin şey tam isabetliydi. Rebecca'ya gelince, artık geçerliliğini yitirmişti."

"Hadi canım. Geçen sefer Rebecca ağzını bile açamıyordu. Sanki bizi kendinden uzak tutmak için seve seve kıvrılıp ölecekmiş gibi davranıyordu. Öğretmenler onun sadece utangaç olduğunu, zamanla geçeceğini söylediler."

"Artık bunu aştı, tamam."

"Evet. Daha güzel oldu. Geçen yıl sadece kemik ve diş teli vardı, on yaşında gibi görünüyordu. Şimdi kendine gelmeye başladı. Bu, özgüvenini artırmış olabilir."

Okula doğru başımı salladım. "Peki ya diğerleri? Onlar da değişti mi?"

Conway bana baktı. "Neden? Bir şey bilenlerin bunu göstereceğini mi düşünüyorsun?"

Bütün bu sohbet bir testti; görüşmeler gibi, arama gibi. Bir davayı birlikte çalışmanın yarısı budur, masa tenisi oynamak gibi. Eğer uyum sağlanırsa, işin bitmiştir. En iyi ortaklar, bir davayı tartışırken aynı zihnin iki yarısı gibi konuşurlar. Burada o kadar yüksek hedeflerim yoktu – akıllıca olan, Conway ile hiç kimsenin böyle bir ortaklık kurmamış olmasıydı, istese bile – ama uyum: eğer uyum sağlanmazsa, eve dönecektim.

"Onlar çocuk. Sert değiller. Sence bir yıl boyunca bunu sanki hiçbir şey olmamış gibi yaşayabilirler mi?" dedim.

"Belki, belki de değil. Çocuklar, bir şeyle başa çıkamazlarsa, onu bir kenara koyar, hiç var olmamış gibi davranırlar. Ve değişmiş olsalar bile, ne olmuş yani? Bu yaşta, zaten değişiyorlar."

"Öyle mi?" dedim.

O çiğnedi ve düşündü. "Heffernan'ın çetesi, hayır. Her zamanki gibi. Daha da cadaloz, daha da birbirine benzeyen. Kalın sarışın geebag, sürtük sarışın geebag, sinirli sarışın geebag, geebaggy sarışın geebag, hikayenin sonu. Ve üç köpek, Heffernan'dan eskisinden daha çok korkuyorlar."

"Daha önce de söyledik: biri korkuyordu, yoksa kartpostallarla uğraşmazdı."

Conway başını salladı. "Evet. Ve umarım şimdi daha çok korkuyordur." Kahvesini bir dikişte içti, gözleri hokey maçında. Küçük kızlardan biri bir başkasını daha yere serdi, bacağına sert bir darbe indirdi, o kadar şiddetliydi ki sesini duyduk. "Holly ve çetesi ise... Eskiden, onlarda bir tuhafılık vardı, evet."

tuhaftılar ya da her neyse, evet. Ama şimdi, Orla aptalın teki ama haklı: onlar tuhaf."

O ana kadar, onların farklı olan yanlarını, ya da bazılarını tam olarak anlayamamıştım. Şu: Joanne ve onun gibiler, benim olmalarını istediğini düşündükleri gibiydiler. Erkeklerin, yetişkinlerin, dünyanın olmalarını istediğini düşündükleri gibiydiler.

Holly'nin arkadaşları ise kendileri gibiydiler. Aptal, ukala ya da utangaç rolünü oynadıklarında, bu onların oynamak istedikleri roldü. Kendi nedenleriyle, benimkilerle değil.

Yine tehlike, güneşle birlikte sırtımda parıldıyordu.

Conway'e bunu söylemeyi düşündüm. Deli gibi görünmeden nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

"Selena," dedi Conway, "en çok değişen kişi o. Geçen yıl, hayal dünyasında yaşıyordu, tamam - yatağının üzerinde rüya yakalayıcı gibi bir şey ya da "Hayallerine İnan" yazan tek boynuzlu at gibi bir şey olduğunu anlayabilirdin - ama çok dikkat çeken bir şey yoktu. Ve onun dalgınlığını şoka bağladım, özellikle de Chris onun erkek arkadaşıysa. Şimdi ise..." Dişlerinin arasından tıslayarak nefes verdi. "Onunla şimdi tanışsaydım, özel okula gitmekten bir zengin babası kadar uzak olduğunu söyledim."

"Ben öyle düşünmüyorum" dedim.

Bu, Conway'in gözlerini hokeyden ayırdı. "Sence numara mı yapıyor?" "O değil."

Doğru cevabı bulmak bir saniye sürdü. "Spacy gerçek, tamam.

Ama bence altında daha fazlası var ve bunu saklamak için dalgınlığını kullanıyor."

"Huh," dedi Conway. Düşündü. "Orla'nın saçları hakkında söylediği şey, Selena'nın saçları hakkında söylediği şey. Geçen yıl saçları kıkına kadar uzundu. Muhteşem saçlar, gerçek sarı, dalgalı, diğerleri bunun için canını verirdi. O yaştaki kaç kız saçlarını o kadar kısa tutar?"

Gençlerin modasından pek anlamam. "Çok fazla değil mi?"

"Oraya geri döndüğümüzde, gözünü dört aç. Kanseri olan biri yoksa, bahse girerim Selena tek kişidir."

Kahvemi içtim. Kahve iyiydi, Conway herkesin kahveyi sade içmediğini bilseydi daha iyi olurdu. "Peki ya Julia?" dedim.

Conway, "Onun hakkında ne düşünüyorsun? Sert küçük kaltak, değil mi?" dedi.

"Yaşına göre yeterince sert. Akıllı da."

"İkisi de doğru." Conway'in ağzının köşesi yukarı kalktı, sanki Julia'yı en azından kısmen onaylıyor gibiydi. "Ama şöyle bir şey var. Geçen yıl daha sertti. Çok sert. Ön görüşmede, diğer kızların yarısı

ağlıyor ya da ağlamaya çalışıyor. Chris'i tanısalar da tanımasalar da. Julia içeri girdiğinde, bu saçmalıkla değerli vaktini boşa harcadığımıza inanamıyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. Görüşmenin sonuna geldiğimizde, ona bilmemiz gereken bir şey olup olmadığını sordum, tamam mı? O da bana, McKenna'nın önünde, unutma, Chris Harper'ı kimin öldürdüğünü umursamadığını, onun Colm'un aptallarından biri olduğunu ve bunun bir eksiklik olmadığını söyledi. McKenna saygı ve şefkat hakkında büyük bir saçmalık konuşması yaptı ve Julia onun yüzüne esnedi.

"Soğuk," dedim.

"Buz gibi. Ve bunun gerçek olduğuna yemin edebilirim. Ama bu yıl: orada başka bir şey var. Genellikle çocuklar önce sert görünürler, sonra gerçekten sertleşirler. Julia, ama...

Sandviçinin son parçasını ağzına attı. Konuşabilecek hale geldiğinde, "Fark şu," dedi. "Çoğunun bize bakışını gördün mü? Bizi neredeyse görmediler. Julia da geçen yıl aynıydı. Ben ve Costello, onun için insan değildik; sadece yetişkinlerdik. Sadece katlanmak zorunda olduğun arka plan gürültüsüydük, böylece önemli işlerine geri dönebilirdi. O yaşı hatırlıyorum, ama ben buna katlanmakla uğraşmadım."

Buna inandım. "Ben de görmezden gelirdim. Gülümser, başımı sallar, kendi işime bakardım."

"Evet. Ama bu yıl Julia bizi, seni ve beni, gerçek insanlarmışız gibi izliyor." Conway kahvesini tek bir yudumda bitirdi. "Bunun iyi mi yoksa kötü mü olacağını anlayamıyorum."

"Holly?" dedim.

"Holly," dedi Conway. "Onunla ilk tanıştığında nasıldı?"

"Keskin. İnatçı. Çok hareketli."

Ağzının köşesi ironik bir şekilde kıvrıldı. "O konuda bir değişiklik yok. Büyük farkı zaten fark ettin. Geçen yıl, her kelimeyi ondan zorla çıkarmak zorunda kalmıştık. Bu yıl ise, bir elinde kart, diğer elinde teori, kolunda da motivasyonu, Küçük Yardımsever Hanım. Orada bir şeyler dönüyor." Streç filmi kahve fincanına tıktırdı. "Onun teorisi hakkında ne düşünüyorsun? Bu sekiz kişiden biri, onun için kartı asmış olabilir mi?"

"Pek değil," dedim. "Anonim kalmak istiyorsun, bu yüzden oyuna başka birini mi dahil ediyorsun? En iyi arkadaşlarından biri bile olmayan birini mi?"

"Hayır. Holly sadece sevgi yayıyor. Bizim tüm okula bakmamızı istiyor, kendi çetesine odaklanmamızı değil. Bu bana ne yaptırıyor biliyor musun?"

ne yapmak istiyorum biliyor musun?

"Onun çetesine odaklanmak."

"Aynen öyle. Diyelim ki içlerinden biri bir şey biliyor ve Holly onun kimliğini ortaya çıkarmamızı istemiyor: o zaman neden o kartı getirmiş ki? Neden çöpe atıp arkadaşına ihbar hattının numarasını verip anonim kalmamış?" Conway başını salladı. Tekrar "Orada bir şeyler dönüyor" dedi.

İhbar hattı sana görevli olan kişiyi bağlar. Kart onu bana bağladı. Merak ettim.

Conway, "Holly ve arkadaşlarıyla konuşmaya devam edersek, babasını arayacak mı?" dedi.

Bu düşünce beni rahatsız etti. Frank Mackey sert biridir. Senin tarafında olsa bile, onu gözlerinle görebildiğinden daha fazla açıdan izlemen gerekir. Bu karışıklıkta en son istediğim şey oydu.

"Sanmıyorum," dedim. "Bana onun bu işe karışmasını istemediğini söyledi. McKenna ne olacak?"

"Hayır. Şaka mı yapıyorsun? O bir ebeveyn. Orada, biz buradan ayrılana kadar hiçbir ebeveynin burada olduğumuzu öğrenmemesi için dua ediyor."

Kaşını geçti; tamamen yok olmadı ama azaldı. "Şanslı olacak," dedim. "Bir çocuk evi ararsa..."

"Dilini tut. Bu konuda McKenna'nın tarafındayız. Bir kez olsun." Conway streç filmi daha sert bastırdı. "Peki ya Julia ve Rebecca'nın teorisi? Colm'un çetesi buraya geldi, bir şeyler ters gitti."

"Bu olabilir," dedim. "Çocuklar biraz vandalizm yapmayı planlıyorlarsa, belki çimlere başka bir penis ve testis kazmak için, ahırdan çapayı çalmış olabilirler. Oynuyorlar, kavga ediyorlar ya da kavga ediyormuş gibi yapıyorlar - o yaştaki çocuklar, çoğu zaman ikisi arasında fark yoktur. Ve biri kendini kaptırıyor."

"Evet. Bu da Joanne, Gemma veya Orla'yı suçluyor. Colm'un adamlarıyla çıkanlar onlar." Erkek arkadaş sorusu birdenbire anlam kazandı. Conway'in gözlerindeki alaycı bakış, onun durumu anladığını gösteriyordu.

"Chris'e ne olduysa, orada olan çocuklardan biri bu konuyu kafasına takmış. Yetişkinlerle konuşmak istemiyor, ama kız arkadaşına açılıyor."

"Ya da ona anlatıyor çünkü bu onu ilginç gösterecek ve onunla yatmasını sağlayacak diye düşünüyor. Ya da her şeyi uyduruyor."

"Gemma ve Orla'yı eledik. Geriye Joanne kaldı."

"Onun erkek arkadaşı Andrew Moore, Chris'le oldukça samimiydi. Kibirli küçük pislik." Öfkeyle. Bu şikayetlerden biri Andrew'un babasından gelmişti.

"Chris'in Colm'un evinden nasıl çıktığını buldun mu?" dedim.

Evet. Oradaki güvenlik buradan bile daha berbattı – küçük prenslerinin bir gece eğlendikten sonra hamile dönmelerinden endişelenmeleri gerekmiyordu. Yatılıların kaldığı kanattaki yangın kapısı alarmlıydı, ama elektronik konusunda çok yetenekli bir çocuk alarmı devre dışı bırakmanın yolunu buldu. Ondan bunu öğrenmek biraz zaman aldı, ama sonunda başardık." Conway'in sesinde acı bir gülümseme vardı, hatırlayarak. "O çocuk okuldan atıldı."

"Alarmı ne zaman devre dışı bıraktı?"

"Cinayetten birkaç ay önce. Ve o çocuk, Finn Carroll, Chris'in iyi arkadaşıydı. Chris'in kapı hakkında her şeyi bildiğini, birçok kez gizlice dışarı çıktığını söyledi, ama başka isimler vermedi. Ama Chris ve onun dışında başka kimse olmadığına imkan yok. Julia ve Rebecca bir şeyin peşinde olabilir: Colm'un çocukları av peşinde, burayı düşüneceklerdir." Conway elmasını pantolonunun paçasına sürterek parlatıyordu. "Chris arkadaşlarıyla biraz vandalizm yapmaya çıkmışsa, prezervatifle ne yapıyordu?"

"Geçen yıl. Kızlara cinsel olarak aktif olup olmadıklarını sordunuz mu?" dedim.

"Tabii ki sorduk. Hepsi hayır dedi. Müdür hanım orada oturmuş, onları dik dik bakıyordu, başka ne diyebilirdi ki?"

"Yalan söylediklerini mi düşünüyorsun?"

"Ne, sırf bakarak anlayabileceğimi mi sanıyorsun?"

Ama ağzının köşesinde bir gülümseme vardı. "En azından benden daha iyi anlıyorum." dedim.

"Okula geri dönmüş gibi. 'Sence o bunu yaptı mı?' O yaştayken tek konuştuğumuz şey buydu."

"Burada da öyleydi," dedim. "İnan bana."

Gülümseme sertleşti. "Sana inanıyorum, tamam. Ve sizin için, bir kız işi yaptıysa, o bir sürtüktü; yapmadıysa, o da soğuktu. Her iki durumda da, onu pislik gibi davranmak için mükemmel bir nedeniniz vardı."

Bu biraz doğrudu; çok değil, benim için değil. "Hayır," dedim. "Her iki durumda da, o daha da heyecan verici hale geliyordu. Eğer o işi yaptıysa, seks yapma şansın vardı ve genç bir delikanlıysan, bu dünyadaki en büyük şeydir. Eğer yapmadıysa, seninle yatacak kadar özel olduğunu düşünebilirdi"

Bu da inan ya da inanma, oldukça büyük bir şey. Bir kızın seni özel biri olarak görmesi."

"Sen çok tatlı dillisin. Eminim bu sayede birçok kadının kalbini kazanmışsındır." "Sadece sana söylüyorum. Sen sordun."

Conway elmayı çiğneyerek bunu düşündü. Bana inandığını karar verdi; en azından yeterince.

"Tahmin etmem gerekirse," dedi, "o zamanlar Julia ve Gemma'nın seks yaptığını, Rebecca'nın hiç öpüşmediğini ve diğerlerinin de ikisinin arasında bir yerde olduğunu söyledim."

"Julia mı? Selena değil mi?"

"Neden? Selena'nın göğüsleri daha büyük olduğu için mi, o sürtük mü?" "Tanrım! Hayır. Onların... Ah, siktir et, şimdi."

Ama Conway yine sırtıyordu: beni kızdırıyordu ve tuzağına düşmüştüm. "Seni pislik," dedim, "bu iğrenç," ve o güldü. Güzel, içten, açık bir gülüşü vardı.

Hoşuna gitse de gitmese de benden hoşlanmaya başlamıştı. İnsanlar genelde böyle yapar. Övünmüyorum, sadece söylüyorum. Bu işte güçlü yanlarını bilmelisin.

Çılgınca olan şey, benim de onu sevmeye başlamamdı.

"Mesele şu," dedi Conway, gülüşü kaybolmuştu. "Şimdi tahminde bulunacak olsam, Holly'nin çetesi hakkında yine aynı şeyi tahmin ederdim."

"Ee?"

"Dördü de. Güzel kızlar, değil mi?" "Tanrım, Conway. Beni ne sanıyorsun?"

"Sana sapık demiyorum. On altı yaşındayken onlardan hoşlanır mıydın diyorum. Onlara çıkma teklif eder miydin, Facebook'ta arkadaşlık isteği gönderir miydin, gençlerin bugünlerde yaptığı şeyleri yapar mıydın?"

On altı yaşındayken, o kızları müze vitrinlerindeki cilalı nesneler gibi görürdüm: İstedikçe kadar bak, onların göz kamaştırıcılığına sarhoş ol, ama dokunma, tabii ki güçlendirilmiş camı kırıp silahlı korumaları atlatacak aletlerin ve cesaretin yoksa.

O tahtayı gördükten sonra farklı görünüyorlardı. Artık güzelliği, altında yatan tehlikeyi görmeden göremez oldum. Kıymıklar.

Ben de, "Harikalar. Holly ve Selena çok güzel, evet. Bence çok ilgi görüyorlar – muhtemelen aynı erkeklerden değil. Rebecca da yakında çok güzel olacak, ama ben on altı yaşındayken bunu fark edemeyebilirdim, ayrıca pek de eğlenceli birine benzemiyor, bu yüzden

yoluma devam ederdim. Julia: süper model değil, ama fena da değil ve tavırları da iyi; ona iki kez bakardım. Bence fena değil."

Conway başını salladı. "Ben de öyle derdim. Peki neden erkek arkadaşları yok? Tahminim doğruysa, neden geçen yıl hiçbirisi bir şey yapmadı?"

"Rebecca geç olgunlaşan bir kız. Hâlâ erkeklerin iğrenç olduğunu ve tüm bu işin utanç verici olduğunu düşünüyor."

"Tamam. Peki ya diğer üçü?"

"Yatılı okulda. Erkek yok. Fazla boş zamanları yok."

"Heffernan'ın çetesi için bu bir engel değil. İki evet, bir hayır, bir de belki: Benim tahminim bu, aşağı yukarı. Holly'nin çetesi: hayır, hayır, hayır, hayır, hepsi aynı cevap. Kimse ne diyeceğini düşünmek için bir saniye bile beklemiyor, kimse bunun karmaşık olduğunu söylemiyor, kimse kıkırdamıyor ve kızarmıyor, hiçbir şey yok. Sadece kesin bir hayır."

"Ne düşünüyorsun? Onlar eşcinsel mi?"

Omuz silkme. "Dördü de mi? Olabilir, ama olasılık hayır diyor. Ama birbirlerine çok yakınlar. Birini korkutursan, hepsini korkutmuş olursun."

"Birinin onlara bir şey yaptığını düşünüyorsun," dedim.

Conway elma çekirdeğini fırlattı. Atışı iyiydi; elma ağaçların arasında uzun ve alçaktan uçtu, bir çalıya çarptı ve çıkan sesle birkaç küçük kuş panik içinde havalandı. "Ve bence Selen'a'nın kafasında bir şeyler ters gitti. Ben tesadüflere inanmam." dedi.

Telefonunu çıkardı, elma çekirdeğine başını salladı. "Onu bitir. Mesajlarımı kontrol edeceğim, sonra yola çıkacağız."

Hâlâ emir veriyordu, ama ses tonu değişmişti. Ben testi geçmiştim, ya da biz geçmiştik: uyum sağlanmıştı.

Hayalindeki partner, hayalindeki kız gibi, zihninin derinliklerinde gizli bir şekilde büyür. Benimki keman dersleri, tavandan yere kadar uzanan kitaplar, kırmızı setter köpekleri, kendinden emin tavırları ve benden başka kimsenin anlamadığı kuru mizah anlayışı ile büyüdü. Benimki Conway olmayan her şeydi ve eminim ki onunki de ben olmayan her şeydi. Ama uyum vardı. Belki, sadece birkaç günlüğüne, birbirimiz için yeterince iyi olabilirdik.

Elmamın geri kalanını kahve fincanıma attım, cep telefonumu da buldum. "Sophie," dedi Conway, telefonu kulağına dayayarak. "Hiçbir şeyde parmak izi yok. Belge bölümündeki çocuklar, kelimelerin bir kitaptan alındığını söylüyorlar, orta kalitede, yazı tipi ve kağıda bakılırsa muhtemelen elli ila yetmiş yıllık. Fotoğrafın odak noktasından anlaşıldığı kadarıyla, Chris ana konu değildi; sadece arka plandaydı

arkada duruyordu, biri geri kalanını kesip çıkarmış. Henüz yer hakkında bir şey yok, ama orijinal soruşturmadaki fotoğraflarla karşılaştırma yapıyor."

Telefonumu açtığımda bip sesi geldi: bir mesaj. Conway başını çevirdi.

Tanımadığım bir numara. Mesaj, beklediğimden o kadar farklıydı ki, anlamam bir saniye sürdü.

Joanne, yatılı öğrenciler kanadının/okul kapısının anahtarını, üçüncü sınıf ortak salonundaki kitaplıkta bulunan St Therese'nin Hayatı kitabının içine bantla yapıştırmıştı. Şimdi orada olmayabilir ama bir yıl önce oradaydı.

Telefonu Conway'e uzattım.

Yüzü ciddi bir ifadeye büründü. Cep telefonunu benimkine yaklaştırdı, ekrana hızlıca dokundu ve kaydıldı.

"Bu numara bizim kızlardan değil, en azından geçen yıl değildi. Chris'in arkadaşlarından da değil," dedi.

Bir yıl sonra bile tüm numaraları hala telefonundaydı. En ince bir ipucu bile yoktu.

"Mesaj atacağım. Kim olduğunu soracağım" dedim. Conway düşündü.

Başını salladı.

Merhaba, teşekkürler. Üzgünüm, herkesin numarası bende yok, bu kim?

Bu kim?

Mesajı Conway'e verdim. Mesajı üç kez okudu, elma suyunu parmağından yapışkan elma suyunu

ısırarak. "Gönder" dedi. Ben de

"Gönder"e bastım.

İkimiz de söylemedik; gerek yoktu. Mesaj doğruysa, Joanne ve en az bir kız, muhtemelen daha fazlası, Chris Harper'ın öldürüldüğü gece okuldan çıkmanın bir yolunu bulmuştu. İçlerinden biri bir şey görmüş olabilirdi.

İçlerinden biri bir şey yapmış olabilirdi.

Metin doğruysa, bugün farklı bir şeye dönüşmüştü.

Artık sadece kart kızını bulmakla ilgili değildi.

Bekledik. Oyun sahasında, hokey sopalarının ritmi düzensizleşmişti: kızlar bizi fark etmişlerdi, omuzlarının üzerinden bizi gölgelerin arasından bulmaya çalışırken kolay şutları kaçırıyorlardı. Küçük, enerjik kuşlar, üstümüzdeki ağaçların arasında kanat çırparak uçuyorlardı. İnce bulutlar hareket ederken güneş soluyor ve parlıyordu. Hiçbir şey yoktu.

"Arayalım mı?"

dedim. "Ara."

Telefon aldı. Sesli mesajın selamlaması varsayılan selamlamaydı, robot kadın bana mesaj bırakmamı söylüyordu. Telefonu kapattım.

"Sekizimizden biri" dedim.

"Evet, başka bir şey olması çok büyük bir tesadüf olurdu. Ve bu senin Holly'nin değil. Kartı sana o getirdi, anahtarı da o getirirdi."

Conway tekrar telefonunu çıkardı. Birbiri ardına numaraları aradı: "Merhaba, ben Dedektif Conway, sizinle iletişime geçmemiz gerekirse diye, numaranızın hala doğru olduğunu teyit etmek için arıyorum..." Tüm sesler kaydedilmişti – "Okul saatleri," dedi Conway, tuşlara basarak; "sınıfta telefonlar kapatılmalıdır" – ama hepsi doğru numaralardı. Kızlarımızdan hiçbirisi numarasını değıştirmede.

Conway, "Mobil ağılardan birinde arkadaşın var mı?" dedi.

"Henüz yok." O da yoktu, yoksa sormazdı. Zamanla, yararlı arkadaşları biriktirir, kendine güzel, kalın bir liste oluşturursun. Bunu bir darbe gibi hissettim: biz, iki acemi, bu işin ortasında.

"Sophie'nin var." Conway tekrar numarayı çeviriyordu. "O numaranın tüm kayıtlarını bize getirecek. Gün sonuna kadar, garantili."

"Kayıtlı olmayacaktır." dedim.

"Evet, öyle. Ama başka kime mesaj attığını bilmek istiyorum. Chris biriyle buluşuyorsa, bunu bir şekilde ayarlamıştır. Nasıl olduğunu hiç öğrenemedik." Duvarдан kayarak indi, telefonu kulağına dayadı. "Bu arada, gidip Küçük Bayan Mesaj'ın bizimle dalga geçip geçmediğine bakalım."

McKenna ofisinden çıkıp bize veda etmeye hazırды, ama hiçbir yere gitmediğimizi öğrenince pek de mutlu olmadı. Artık okulun her yerinde manşetlere çıkmıştık. Her an, gündüz öğrencileri eve gidip ailelerine polislerin geri geldiğini söyleyeceklerdi ve McKenna'nın telefonu çalmaya başlayacaktı. Bu küçük tatsızlığın sona erdiğini söyleyebileceğine güveniyordu: sadece birkaç takip sorusu, Bay ve Bayan, güzel kafalarınızı yormayın, hepsi gitti artık. Ne kadar süreceğini sormadı. Biz de onun bilmek istediğini duymamış gibi yaptık.

McKenna başını salladı ve kıvrıcık saçlı sekreter bize yatılıların kaldığı kanadın anahtarını, ortak salonların şifrelerini ve arama izni için imzalı belgeyi verdi. İstedğimiz her şeyi verdi, ama gülümsemesi kaybolmuştu. Yüzü gergindi. Kaşları atılmıştı. Bize bakmıyordu.

Ofisinden çıktığımızda zil tekrar çaldı. "Hadi," dedi Conway, adımlarını hızlandırarak. "Dersler bitti. Matron bağlantı kapısını açacak ve bizden önce kimsenin ortak salona girmesini istemiyorum."

"Ortak odalarda şifreli kilitler var. Bunlar geçen yıl da var mıydı?" dedim.

"Evet. Yıllardır varlar." "Nasıl oldu bu?"

Kapalı kapıların ardında, sınıflar gevezelik ve sandalyelerin geriye çekilme sesleriyle dolmuştu. Conway merdivenlerden koşarak zemin kata indi. "Çocuklar eşyalarını orada bırakıyorlar. Yangın veya lezbiyenler için yatak odalarının kapılarında kilit yok; komodinler kilitleniyor ama çok küçükler. Bu yüzden birçok eşya ortak odalarda kalıyor - CD'ler, kitaplar, her şey. Kombinasyonla, her şey çalınabilir, bunu yapabilecek sadece bir düzine kişi var. Çözmesi oldukça kolay."

"Burada kimsenin böyle şeyler yapmadığını sanıyordum," dedim.

Conway yan gözle bana baktı. "Biz o tür insanları çekmiyoruz." Değil mi? McKenna'ya hırsızlık sorunu olup olmadığını sordum. Yüzünü buruşturdu ve hayır, *hiç olmadığını* söyledi. Kombinasyon kilitlerden beri yok, değil mi? Yüzünü biraz daha buruşturdu ve beni duymamış gibi yaptı.

Bağlantı kapısı açıldı.

Yatılı öğrencilerin kanadı okuldan farklıydı. Beyaz boyalı, daha serin ve sessiz, merdiven boşluğunda parlak beyaz bir sessizlik hakimdi. Hafif ve çiçeksi bir koku vardı. Hava sanki geri çekilmem, Conway'in yalnız devam etmesine izin vermem gerektiğini söylüyordu. Burası kızların bölgesi idi.

Merdivenleri çıktım – sahanlıktaki köşesinde duran Meryem Ana bana gizemli bir gülümseme attı – ve uzun bir koridordan, yıpranmış kırmızı fayansların üzerinden, kapalı beyaz kapıların arasından geçtim. "Yatak odaları," dedi Conway. "Üçüncü ve dördüncü sınıflar."

"Geceleri gözetim var mı?"

"Fark edilecek kadar değil. Matronun odası zemin katta, küçük çocuklarla birlikte. Bu katta iki altıncı sınıf öğrencisi var, baş öğrenciler, ama uyuyorlar, ne yapabilirler ki? Çok sakar olmayan herkes sorunsuzca dışarı çıkabilir."

Koridorun sonunda iki meşe kapı vardı, her iki tarafta birer tane. Conway soldaki kapıya yöneldi. Kilidin düğmelerine bastı, sekreterin kağıdına bakmasına gerek yoktu.

Kıvrılıp yatmak için yeterince rahat, üçüncü sınıfların ortak salonu. Masal kitabı gibi. Daha iyi biliyordum, tahtada siyah beyaz ve her türlü canlı renkte görmüştüm, ama yine de burada kötü şeyler olabileceğini hayal edemiyordum: birinin bir konuşma sırasında köşelere fırlatılması, birinin kanepede kıvrılıp kendini kesmek istemesini.

Yumuşak turuncu ve altın rengi büyük, yumuşak kanepeler, gazlı şömine. Şömine rafında frezya vazo. Ödev yapmak için eski ahşap masalar. Her yerde kızların eşyaları, saç bantları, dondurma rengi oje, dergiler, su şişeleri, yarım rulo şekerlemeler. Sandalyenin arkasına asılı, küçük beyaz papatyalarla süslenmiş çayır yeşili bir fular, pencereden içeri giren yumuşak esintiyle hafifçe dalgalanıyor, komünyon duvağı kadar narin. Hareket sensörlü ışık, hoş geldin demek için değil, uyarı olarak yandı: *Sen. Seni izliyorum.*

İki adet gömme kitaplık. Tavan yüksekliğinde, her raf kitaplarla dolu.

"*Siktir,*" dedi Conway. "Sadece bir televizyonları olamaz mıydı?"

Koridordan yüksek sesler geldi ve arkamızdaki kapı gürültüyle açıldı. İkimiz de hızla döndük, ama kızlar bizimkilerden daha küçüktü: Üçü kapıda sıkışmış, bana bakıyorlardı. İçlerinden biri kıkırdadı.

"Çıkın," dedi Conway.

"*Ugg* botlarımı istiyorum!"

Çocuk işaret ediyordu. Conway botları aldı ve fırlattı. "Dışarı."

Geri çekildiler. Kapıyı kapatmadan önce fısıltılar başladı.

"*Ugg* botları," dedi Conway, eldivenlerini çıkararak. "Lanet olası şeyler yasaklanmalı."

Eldivenleri giydim. O kitap ve anahtar varsa, üzerlerindeki parmak izleri önemliydi.

Her birine birer köşe. Parmakları kitap sırtlarında gezdirip, ön sıradaki kitapları yere döküp arka sıradakilerle başladılar. Hızlıydılar, somut bir şeyin ortaya çıkmasını istiyorlardı. Onu bulanın ben olmamı istiyorlardı.

Conway bakışları ve kıkırdamaları fark etmiş, ya da havadaki gerginliği hissetmişti. "Dikkatli ol" dedi. "Az önce seninle dalga geçiyordum, ama bu çocukların yanında dikkatli olmalısın. Bu yaştaki çocuklar birine aşık olmak için can atıyorlar; bulabildikleri her yarı düzgün erkeği deneyeceklerdir. Şu öğretmenler odasını görüyor musun? Bütün erkek öğretmenlerin çirkin olması bir tesadüf mü sence?"

Başını salladı. "Çılgınlık seviyesini düşük tutmak için. Birkaç yüz kız, hormonları tavan yapmış..."

"Ben Justin Bieber değilim. Ayaklanma çıkarmayacağım." dedim.

Bu sözüm bir homurtu ile karşılandı. "Justin Bieber olmana gerek yok. Sen çirkin değilsin ve altmış yaşında da değilsin: bu yeter. Seni beğenmek istiyorlar, harika, bunu kullanabilirsin. Sadece hiçbiriyle yalnız kalma."

Gemma'yı, Sharon Stone'un bacak bacak üstüne atışını düşündüm. "Öyle olmayı planlamıyorum" dedim.

"Bekle," dedi Conway ve sesindeki ani yükselme, farkına varmadan beni ayağa kaldırdı. "Başlıyoruz."

Alçak raf, arka katman, parlak renklerin arkasında gizlenmiş. Eski ciltli kitap, kenarları yıpranmış toz kapağı. *Lisieux'lu Aziz Thérèse: Küçük Çiçek ve Küçük Yol*.

Conway parmağının ucuyla dikkatlice çıkardı. Toz da onunla birlikte çıktı. Ön kapakta rahibe peçeli, sepya renkli genç bir kız vardı, tombul yüzlü, ince dudakları utangaç ya da kurnaz bir gülümsemeye kıvrılmıştı. Arka kapak tam kapanmıyordu.

Kitabın üstüne ve altına iki parmağımı koyup sabit tuttum, Conway arka kapağı yavaşça açtı. Kapak kanadının köşesi içe doğru katlanmış, üçgen bir cep oluşturmak için bantlanmıştı. Conway onu nazıkçe açtığında, içinde bir Yale anahtarı vardı.

İkimiz de dokunmadık.

Conway, sanki ben sormuşum gibi, "Henüz haber vermeyeceğim. Kesin bir şey yok" dedi.

Bu, süvarileri devreye sokma zamanıydı: tüm arama ekibi okulu didik didik arayacak, adli tıp ekibi parmak izlerini eşleştirecek, her sorguda bir sosyal hizmet uzmanı köşede bekliyor olacaktı. Bu, sıkılmış bir gencin dikkat çekmek için yaptığı bir oyun değildi. Bu, cinayet mahallinde bulunma fırsatı olan, muhtemelen dört, belki sekiz yaşında bir kızdı. Bu gerçektir.

Conway süvarileri çağırırsa, O'Kelly'ye, soğuk bir davaya bütçesini harcamayı haklı çıkaran tüm parlak yeni bilgileri göstermesi gerekecekti. Ve birdenbire, başımızı döndürecek kadar hızlı bir şekilde, ben eve dönecek ve o, yılların tecrübesine sahip biri, O'Gorman ya da başka bir ipucu veren, çözülürse çözümü kendi adına yazdırmanın bir yolunu bulacak biriyle eşleştirilecekti. Yardımınız için teşekkürler, Dedektif Moran, bir dahaki sefere elinize büyük bir ipucu düştüğünde görüşürüz.

"Bunun bağlantı kapısının anahtarı olduğundan emin değiliz" dedim.

"Aynen öyle. Merkezde gerçek anahtarın bir kopyası var, onu karşılaştırabilirim. O zamana kadar, birinin annesinin içki dolabının anahtarı için tüm ekibi çağırmayacağım."

"Ve bunu kimin ve ne zaman buraya koyduğuna dair sadece mesajcı kızın sözü var.

Geçen Mayıs ayında burada bile olmayabilirdi."

"Olabilir." Conway cebi kapattı. "Burayı baştan aşağı aramak istedim. Amir hayır dedi. Kilda'nın içindeki kimsenin olaya karıştığına dair kanıt olmadığını söyledi. Demek istediği, tüm şık anne ve babalar, kirli bir dedektifin sevgili çocuklarının iç çamaşırlarını karıştırmasına çok kızacaklardı. Yani evet: bildiğimiz kadarıyla, anahtar orada değildi."

"Joanne'in ekibi neden bu kadar uzun süre burada bıraktı?" dedim. "Chris öldürüldüğünde ve insanlar soru sormaya başladığında neden çöpe atmadılar?"

Conway kitabı kapattı. İhtiyacın olduğunda hassas bir dokunuş. "Cinayetten sonra burayı görmeliydin. Çocuklar bir saniye bile yalnız bırakılmıyordu, Hannibal Lecter dolaptan atlayıp beyinlerini yemesin diye. Hiçbiri beş arkadaşı olmadan tuvalete gitmiyordu. Her yerde biz vardık, öğretmenler koridorlarda devriye geziyor, rahibeler ortalıkta dolaşıyor, herkes olağan dışı bir şey görürse yangın alarmı gibi çığlık atıyordu. Bu" – parmağını kitaba doğru salladı, dokunmak yok – "akıllıca bir hareket olurdu: anahtarı bırak, taşırken yakalanma riskine girme. Ve sadece birkaç hafta sonra, okul yılı sona erdi. Kızlarımız Eylül ayında geri döndüklerinde, dördüncü sınıftaydılar. Bu odanın şifresi yoktu, içinde olmak için iyi bir neden yoktu. Anahtarı almaya gitmek, onu bırakmaktan daha riskli olurdu. Sence bu kitap ne sıklıkla okunuyor? Birinin anahtarı bulma veya bulsa bile ne olduğunu bilme ihtimali ne kadar?

Joanne ya da başka biri anahtarı çöpe atmadıysa, kitabı silip temizlemediğine de bahse girerim.

"Hayır. Parmak izlerini alacağız." Conway çantasından plastik bir delil torbası çıkardı ve bir çırpıda açtı. "Sence metni kim yazmış olabilir? Holly'nin arkadaşlarından hiçbiri Joanne'e pek düşkün değil."

Ben kitabı iki parmağımla dengeleyerek torbaya koyarken, o torbayı açık tuttu. "Kim" kısmı beni rahatsız etmiyor. Nedenini bilmek istiyorum." dedim.

Conway, çantayı çantasına geri koyarken alaycı bir bakış attı. "Korkutucu konuşmam sana yetmedi mi?"

"İyiymi. Ama kimseyi bu konuda bize mesaj atacak kadar korkutmazdı. Korkacak ne var ki? Katil, bu anahtarın burada olduğunu bildiği için neden onun peşine düşsün ki?"

"Tabii," dedi Conway. Eldivenlerini parmak parmak dikkatlice çıkarıyordu. "Tabii katil Joanne değilse."

İlk kez bir isim söylemiştik. Bu, havada ince bir titreşim yarattı, kanepelerdeki örtüleri dalgalandırdı, perdeleri titretti.

"Sen patronsun. Ama ben olsam, henüz ona saldırmazdım" dedim.

Yarım ağızla bir azar bekledim. Ama gelmedi. "Ben de. Joanne bunu sakladıysa, arkadaşları da biliyordu. Kimi denemek istersin? Alison'ı mı?"

"Ben Orla'yı denerdim. Alison daha cesur, tamam, ama bizim ihtiyacımız olan bu değil. Bir iteklemeyle ağlayarak babasına koşar ve biz mahvoluruz." Conway'in kaşını çektik, ama o hiçbir şey söylemedi. "Orla daha sağlam ve onu kolayca kandırabileceğimiz kadar aptal. Ben onu denerdim."

"Mm," dedi Conway. Başka bir şey söylemek için ağzını açarken, o sesi duyduk.

İnce, tiz bir ses, alarm gibi alçalıp yükseliyordu. Ne olduğunu anlamadan, Conway ayağa kalkıp kapıya doğru koşmaya başladı. Yanımdan geçerken yüzünde parlayan vahşi bir ifade vardı. *Evet*, dedi. *Harekete geç*, dedi. *Sonunda*, dedi.

Kızlar koridorun ortasında toplanmışlardı, bir düzine, belki daha fazla. Yarısı üniformalarını çıkarmış, parlak kapüşonlu sweatshirtler ve tişörtler giymiş, ucuz bilezikler sallanıyordu; birkaçı yarı giyinik, düğmeleri bir araya toplayıp kollara sokmaya çalışıyordu. Hepsi kalabalıklaşmış, yüksek sesle ve hızlıca "*Ne, ne, ne?*" diye bağıırıyorlardı. Kalabalığın ortasında biri çığlık atıyordu.

Biz onlardan daha uzunduk. Parlayan kafaların üzerinde: Joanne ve arkadaşları, etrafları sarılmıştı. Çığlık atan Alison'dı, sırtı duvara dayalı, elleri yüzünün önünde açılmıştı. Joanne bir şeyler yapmaya çalışıyordu, onu kucaklamaya, ona yardım etmeye, kim bilir. Alison bunun için bile çok kötü durumdaydı.

Holly, kafaların arasında, Alison'a bakmayan tek kişiydi. Holly, babasının gözleri gibi gözleriyle yüzleri tarıyordu. Holly, bir şeyleri ele verecek birini arıyordu.

Conway en yakınındaki çocuğu kolundan yakaladı, küçük esmer kız zıpladı ve çığlık attı. "Ne oldu?"

"Alison hayalet gördü! Gördüğünü söyledi, Chris Harper'ı gördüğünü söyledi, hayaletini gördüğünü söyledi, gördüğünü..."

Çıglıklar devam ediyordu; çocuk zıplıyor ve titriyordu. Conway, duyabilecek herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu: "Neden geri döndüğünü biliyorsun, değil mi?"

Çocuk ağzı açık bakakaldı. Diğer kızlar da şaşkın şaşkın bize bakmaya başladılar, tenis topu gibi zıplayarak, beyinlerini parçalayan gürültünün içinde neden bu yetişkinlerin müdahale edip kontrolü ele almadıklarını ve her şeyi normale döndürmediklerini anlamaya çalışıyorlardı.

"Çünkü buradaki biri onu kimin öldürdüğünü biliyor. Onu konuşturmak için geri geldi. Cinayet davalarında bunu sürekli görürüz, değil mi?"

Conway bana alaycı bir bakış attı. Ben başımı salladım. "Bu sadece başlangıç. Daha da kötüleşecek." dedim.

"Cinayet kurbanları bilir, adaletin yerini bulmasını engelleyenlerden hoşlanmazlar. Chris mutlu değil. Herkes bize bildiklerini anlatana kadar huzur bulamayacak."

Çocuk boğuk bir inilti çıkardı. Etrafımızda nefes kesen sesler, bir kız arkadaşının kolunu tuttu, "Aman Tanrım..." Yüksek, titrek, Alison'ın çıığına katılmak üzere. "Aman Tanrım..."

"Cinayet kurbanları öfkeli. Muhtemelen Chris hayattayken sevimli bir adamdı, ama artık onu hatırladığınız gibi değil. Şimdi öfkeli."

Bir titreme onları salladı. Dişler ve keskin kemik parçaları, sıcak etlerini parçalamak için üzerlerine geliyordu. "Aman Tanrım..."

McKenna, kaynayan kızların arasından geçerek, devasa bir şekilde ilerledi. Conway, çocuğun kolunu sıcak bir sümük gibi bıraktı, yumuşak ve hızlı bir şekilde geri adım attı.

McKenna "Sessizlik!" diye bağırdı ve gevezelik bir anda kesildi. Sadece Alison'ın çıığıları kaldı, şok olmuş havada havai fişekler gibi patlıyordu.

McKenna bize bakmadı. Alison'ın omuzlarını tuttu ve onu yüz yüze döndürdü. "Alison! *Sessiz ol!*"

Alison çıığıını yuttu, boğuldu. McKenna'ya bakarak, yutkunarak ve kızarak. McKenna'nın büyük ellerinden sarkıyormuş gibi sallanıyordu.

"Gemma Harding," dedi McKenna, gözlerini Alison'dan ayırmadan. "Bana ne olduğunu anlat."

Gemma çenesini buldu. "Bayan, biz sadece odamızdaydık, hiçbir şey yapmıyorduk..."

Ses tonu yıllarca daha gençti, görünüşü de yıllarca daha gençti, sarsılmış küçük bir kız gibiydi. McKenna, "Ne yapmadığınızla ilgilenmiyorum. Bana

tam olarak ne olduğunu anlat."

"Alison tuvalete gitti ve sonra burada ılık attığını duyduk. Hepimiz dışarı koştuk. O...

Gemma'nın gözleri diğerlerine kaydı, Joanne'i buldu ve işaretler aradı. McKenna, "Devam et. Hemen." dedi.

"O sadece... duvara yaslanmış ılık atıyordu. Bayan, dedi, Chris Harper'ı gördüğünü söyledi.

Alison'ın başı geriye düştü. Yüksek bir inilti sesi çıkardı. "Alison," dedi McKenna sert bir sesle. "Bana bakacaksın."

"Onun kolunu tuttuğunu söyledi. Hanımefendi, kolunda izler var. Yemin ederim."

"Alison. Bana kolunu göster."

Alison, gevşek parmaklarıyla kapüşonlu sweatshirtinin kolunu çekiştirdi. Sonunda dirseğine kadar çekmeyi başardı. Conway kızları yolumuzdan çekti.

İlk bakışta, sanki biri Alison'ı tutup sürüklemeye çalışmış gibi, bir tutma izi gibi görünüyordu. Parlak kırmızı, ön kolunu saran: dört parmak, bir avuç içi, bir başparmak. Bir kızın elinden daha büyük.

Sonra yaklaştık.

Bir tutma izi değildi. Kırmızı deri şişmiş ve kabarcıklarla kaplıydı, küçük kabarcıklarla doluydu. Bir yanık, asit yanığı, zehirli ot.

Kızlar dalgalandı, boyunlarını uzattılar. İnlediler.

McKenna sert bir sesle, "Alison'ın alerjisi olduğunu bilmeyen var mı? Lütfen ellerinizi kaldırın." dedi.

Sessizlik.

"Geçen dönem, yanlış marka bronzlaşma ürünü kullandığı için tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyduğu olayı kaçırın var mı?"

Hiçbir şey.

"Kimse

yok mu?"

Kızlar, başparmaklarına doladıkları kollarına, yere, birbirlerine yan bakışlar attılar. Kendilerini aptal gibi hissetmeye başlamışlardı. McKenna onları geri getiriyordu.

"Alison, alerjisini tetikleyen bir maddeye maruz kaldı. Muhtemelen, tuvalete gittiyse, bu madde ya el sabunu ya da temizlik personelinin kullandığı bir üründü. Bunu araştıracağız ve tetikleyicinin ortadan kaldırılmasını sağlayacağız."

McKenna hala bize bakmamıştı. Cesur çocuklar görmezden gelinir. Ama bizimle de konuşuyordu, ya da bize.

"Alison antihistaminik alacak ve bir iki saat içinde tamamen iyileşecek. Geri kalanlarınız ortak salonlarınıza gidip, alerji tetikleyicileri hakkında üç yüz kelimelik bir kompozisyon yazacaksınız, yarın sabaha kadar bitirmelisiniz. Hepinizden hayal kırıklığına uğradım. Bu tür durumlarla aptallık ve histerik davranışlar yerine sağduyuyla başa çıkabilecek kadar yaşlı ve zekisiniz."

McKenna, Alison'ın omzundan bir elini çekti – Alison duvara yaslandı – ve koridoru işaret etti. "Artık gidebilirsiniz. Aksi takdirde, paylaşacak *yararlı* bir şeyiniz var mı?"

"Öğretmenim," dedi Joanne. "Birimiz onunla kalmalı. Ya olur da..."

"Hayır, teşekkürler. Ortak salonlara gidin lütfen."

Birbirlerine sarılmış, kol kola girmiş, fısıldaşarak ve arkaya bakarak gruplar halinde gittiler. McKenna onları gözden kaybolana kadar izledi.

Bize, "Bunun nedenini anladığınızı varsayıyorum," dedi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Conway. McKenna ve Alison'ın arasına girdi, ta ki McKenna onu bırakana kadar. "Alison. Tuvalete gitmeden önce kimse Chris Harper'ın hayaleti hakkında bir şey söyledi mi?"

Alison'ın yüzü bembeyaz ve mor gölgelerle kaplıydı. Zayıf bir sesle, "O kapının içindeydi. Çerçevenin üstünden barfiks çekiyordu. Bacakları sallanıyordu," dedi.

Selena, "*Her zaman bir şeyler yapar*" demişti. Ben hayaletlere inanmam. Yine de omuzlarımın arasında bir titreme hissettim.

"Sanırım çılgılık attım. Her neyse, beni gördü. Aşağı atladı ve koridorda çok hızlı koşarak bana yaklaştı ve beni yakaladı. Yüzüme gülüyordu. Daha fazla çılgılık attım ve ona tekme attım, o da kayboldu."

Sesi neredeyse huzurlu geliyordu. Kusmuş bir çocuk gibi bitkin düşmüştü.

"Bu kadar yeter," dedi McKenna, grizzly ayıları bile korkutabilecek bir sesle. "Ne tür bir alerji tetikleyicisine dokundunsa, kısa süreli bir halüsinasyona neden oldu. Hayaletler diye bir şey yoktur."

"Kolun ağrıyor mu?" dedim.

Alison koluna baktı. "Evet," dedi. "Gerçekten ağrıyor." "Şaşırtıcı değil," dedi

McKenna soğuk bir sesle. "Ve tedavi edilene kadar Bu arada, dedektifler, lütfen bizi affedin."

McKenna onu götürürken Alison omzunun üzerinden bana "Vicks kokuyordu" dedi. "Eskiden de Vicks kokuyor muydu bilmiyorum."

Conway onların gitmesini izledi. "Ugg çocukları bizim ortak odalarında olduğumuzu herkese yayarlar mı acaba?" dedi.

"Kimse bahse girmez. Ve bu haberin yayılması için bolca zaman vardı." "Joanne'e. Bizim neyin peşinde olduğumuzu tahmin etmek zorunda kalan kişiye."

Alison'ın sözlerine başımı sallayarak onayladım. Merdiven boşluğunda yankılanan ayak sesleri; o ve McKenna merdivenleri hızlı adımlarla iniyorlardı. "Bu numara değildi."

"Hayır. Alison kolay etkilenir, ama. Ve görüşmeden sonra zaten yarı histerik bir haldeydi." Conway sesini alçaltmış, başını geriye eğerek ortak odalardan gelen popcorn patlaması gibi sesleri dinliyordu. "Tuvalete gidiyor, Joanne Chris'in hayaleti hakkında bir sürü şey anlatıyor - Alison'ı çok iyi tanıyor, unutma, onu nasıl kızdıracağını çok iyi biliyor. Sonra eline sahte bronzlaştırıcı sürüyor, Alison'ın kolunu sıkıyor. Alison'ın bir şey yüzünden çıldırması muhtemel. Joanne, ortak salondan kaçıp kapıyı açık bırakacak kadar kaos olmasını umuyor, böylece oraya girip kitabı çalma şansı olacak."

On altı yaşındaki bir çocuk, neredeyse şöyle diyecektim: bunu yapabilir mi? Zamanında kendimi tuttum. Bunun yerine, "Alison uzun kollu giyiyor" dedim.

"Yani Joanne, Alison kapüşonlu sweatshirtünü giymeden onu yakaladı."

Bu işe yarayabilirdi; belki, biraz şansla. "Joanne ortak salona gitmeye çalışmadı," dedim. "Orada, olayların ortasında kaldı."

"Belki de Alison'ı götüreceğimizi düşünerek, acele etmedi."

"Ya da Joanne'in bununla hiçbir ilgisi yoktu. Hayalet, McKenna'nın dediği gibi, Alison'ın hayal gücüydü ve kol da kazara ortaya çıktı."

"Olabilir. Belki."

Merdiven boşluğundaki ayak sesleri kaybolmuştu. O beyaz sessizlik tekrar çöküyor, havayı göz ucuyla görünen şekillerle dolduruyor, buradaki her şeyin hayal gücü ve kaza kadar basit olduğuna inanmayı zorlaştırıyordu.

"McKenna burada mı yaşıyor?" dedim.

"Hayır. O kadar akıllı değil. Ama biz eve dönene kadar o da dönmeyecek."

Biz. "Umarım kantin yemeklerini sever."

Conway çantasını açtı, içine sakladığı kitabı kontrol etti. "Olaylar oluyor," dedi. Memnuniyetini gizlemeye bile çalışmadı. "Söylemiştim."

Bölüm 12

Bir bakıma haklıydılar: İkinci kez kaçtıklarında ya da üçüncü kez kaçtıklarında durum aynı değildi. Ama bunun önemi yoktu. Uzandıkları ve konuştukları açıklığın arkasında her zaman bir başkası vardı, doğru anı bekleyen bir söz. Her şeyi renklendiriyordu.

Sizin gibi arkadaşlarım olacağını hiç düşünmemiştim, diyor Becca, üçüncü gecenin derinliklerinde. *Asla. Siz benim mucizelimsiniz.*

Julia bile bunu reddetmiyor. Dört elleri çimlerin üzerinde, gevşek ve sıcak bir şekilde birbirine dolanmış.

Ocak ayının sonları, gece on buçuk. Kilda ve Colm'un evlerinde üçüncü ve dördüncü sınıflar için ışıkların sönmeye on beş dakika var. Chris Harper - dişlerini fırçalarken, bir yandan banyo fayanslarından ayaklarına işleyen soğuğu düşünürken, bir yandan da tuvalet kabiniinde birinci sınıfları rahatsız eden birkaç çocuğu dinlerken ve onları durdurmaya zahmet edecek mi diye düşünürken - yaşamak için dört aydan az bir süresi kalmıştır.

Kilda'nın odasında, kar, yatakhane penceresine küçük, düzensiz taneler halinde yağıyor, yapışmıyor. Kış sert bir şekilde çöktü: erken gün batımları, hafif karla karışık yağmur ve etrafta dolaşan soğuk hava, Julia, Holly, Selena ve Becca'nın gün ışığını görmelerinin üzerinden bir hafta geçtiği anlamına geliyor ve onlar, kapalı kalmaktan ve kalan burun akıntılarından dolayı titriyorlar. Sevgililer Günü dansı hakkında tartışıyorlar.

"Ben gitmiyorum," diyor Becca.

Holly pijamalarıyla yatağında uzanmış, Julia'nın matematiğini olabildiğince hızlı bir şekilde kopyalıyor ve gerçekçilik katmak için ara sıra küçük hatalar yapıyor. "Neden gitmiyorsun?"

"Çünkü, aptal bir mikro mini etekli ve aptal bir yapışkan dekolte bluzlu aptal bir elbiseye kendimi sokmaktansa, çakmakla kendi tırnaklarımı yakmayı tercih ederim, o tür saçmalıklara sahip olsam bile, ki değilim ve asla olmayacağım. Nedeni bu."

"Gitmelisin," diyor Julia, yüzüstü yatakta kitap okurken.

"Hayır, gitmem gerekmiyor."

"Gitmezsen, Rahibe Ignatius'a gönderileceksin ve o da sana küçükken istismar edildiğin için gitmek istemediğini soracak, sen de istemediğini söylediğinde, kendine saygı duymayı öğrenmen gerektiğini söyleyecek."

Becca, dizlerini kucaklayarak yatağında oturuyor, öfkeli kırmızı bir düğüm gibi sıkıca sarılmış. "Ben özgüvenim *var*. Öyle ki, sırf herkes giyiyor diye aptalca bir şey giymeyeceğim kadar özgüvenim var."

"Siktir git o zaman. Benim elbisem aptalca değil." Julia, aylarca para biriktirip birkaç hafta önce indirimden aldığı, siyah üzerine kırmızı puantiyeli, daracık bir elbise giyiyor. Bu, sahip olduğu en dar kıyafet ve aslında bu elbiseyle görünüşünü biraz seviyor.

"Elbisen değil. Senin elbiseni giyen ben olsam olurdu. Çünkü onu *hiç sevmezdim*."

Selena, başından geçirdiği pijama üstünden şöyle diyor: "Neden en sevdiğin şeyi giymiyorsun?"

"En çok kot
pantolonları
seviyorum." "O
zaman kot pantolon
giy."

"Tabii, *haklısın*. Sen giyecek misin?"

"Büyükanneimin mavi elbisesini giyeceğim. Sana daha önce göstermiştim." Bu, Selena'nın büyükannesinin 60'lı yıllarda Londra'nın havalı semtlerinde mağaza kızı olarak çalışırken giydiği gök mavisi bir mini elbise. Selena'nın göğsüne dar geliyor ama yine de giyiyor.

"Aynen," diyor Becca. "Hol, sen kot pantolon giyecek misin?"

"Ah, lanet olsun," diyor Holly, beklediğinden daha büyük bir hatayı temizlemeye çalışırken. "Annem bana Noel için bu mor elbiseyi aldı. Aslında fena değil. Onu giyebilirim."

"Yani kot pantolon giyen tek ezik ben mi olacağım, yoksa nefret ettiğim aptal bir elbise alıp tamamen uzlaşmacı, korkak bir yalancı mı olacağım? Hayır, teşekkürler."

"Elbiseyi giy," diyor Julia, sayfayı çevirerek. "Hepimizi güldür."

Becca ona parmak hareketi yapar. Julia sırtarak ona aynı hareketi yapar. Yeni, cesur Becca'yı onaylar.

"Bu *komik* değil. O gece beni burada tek başıma oturup Rahibe Ignatius'un aptal özgüven egzersizlerini yaparken, sizler aptal elbiselerinizle dans ederken..."

"*Hadi ama*, lanet olsun..."

"*İstemiyorum!*"

"O zaman ne istiyorsun? Sen elbise giymek istemiyorsun diye geri kalanımız evde mi kalalım?" Julia kitabını bırakıp doğrulur. Holly ve Selena, sesindeki sertlik üzerine yaptıkları şeyi bırakırlar. "Çünkü hayır, siktir et."

"Bence asıl *mesele*, herkes yapıyor diye biz de yapmak zorunda olmadığımızdı..."

"Herkes gidiyor diye gitmiyorum, zeki kız, ben gerçekten gitmek *istediğim* için gidiyorum. Çünkü *eğlenceli*, bunu duymuşsundur, değil mi? Burada oturup özgüven egzersizleri yapmak istiyorsan, keyfine bak. Ben gidiyorum."

"Oh, teşekkürler, çok teşekkürler - sen benim arkadaşım olman gerekiyordu..." "Doğru, ama bu senin kölen olmak anlamına gelmez..."

Becca yatakta dizlerinin üzerine çökmüş, yumruklarını sıkmış ve saçları öfkeden kıvrılıyor. "Sana hiç *böyle bir şey* istemedim..."

Ampul öfkeli bir cızırtı çıkarır, patlar ve söner. Hepsi çığlık atar.

"Kapa çeneni!" ikinci kattaki baş öğrenciler koridorun sonunda bağırıyor. Julia nefes nefese "Tanrım..." diyor, Selena bir şeye çarparak "Ah!" diye bağırıyor ve sonra ışık tekrar yanıyor.

"Ne *oluyor lan?*" diyor Holly. "Ne oldu?" Ampul masumca yanıyor, titreme yok.

"Bu bir işaret, Becs," der Julia, nefes nefese ses tonunu neredeyse kontrol altına almış bir şekilde. "Evren, sızlanmayı bırakıp dansa gitmeni istiyor."

"Ha ha, çok komik," diyor Becca. Sesi hiç kontrol altında değil; bir çocuğunki gibi, tiz ve titrek. "Ya da evren gitmeni istemiyor ve gideceğini söylediğin için sinirlenmiş."

Selena, Becca'ya, "Bunu sen mi yaptın?" der.

"Dalga geçiyorsun," der Julia. "Değil mi?"

"Becsie?"

"Oh, *lütfen*," diyor Julia. "Hadi *ama*. O konuya girme bile."

Selena hala Becca'ya bakıyor. Holly de öyle. Sonunda Becca, "Bilmiyorum," diyor.

"Oh, Tanrım," diyor Julia. "Yapamıyorum bile." Yatağına yüzüstü uzanıyor ve yastığını kafasına vuruyor.

Selena, "Tekrar yap" der.

"Nasıl?"

"Daha önce nasıl yaptıysan öyle."

Becca, ampul ona atlayacakmış gibi ona bakıyor. "Ben yapmadım. Sanmıyorum. Bilmiyorum."

Julia yastığının altında inliyor. "Çabuk olsan iyi olur," diyor Holly. "Boğulmadan önce."

"Ben sadece..." Becca ince avucunu kaldırıyor, tereddüt ediyor. "Üzgündüm. Çünkü... Ve ben sadece..." Yumruğunu kapatıyor. Işık sönüyor.

Bu sefer hiçbiri çığlık atmaz.

"Işığı tekrar açalım mı?" Selena'nın sesi karanlıkta sessizce duyulur.

Işık tekrar yanar. Julia yastığı kafasından kaldırmış ve oturmuştur.

"Oh," diyor Becca. Sırtını duvara dayamış ve parmağını ağzına sokmuş. "Ben...?"

"Hayır, yapmadın lan," diyor Julia. "Elektrikle ilgili bir şey.

Muhtemelen kar yüzünden.

Selena, "Tekrar yap" diyor.

Becca tekrar yapıyor.

Bu sefer Julia hiçbir şey söylemez. Etraflarında hava titriyor, ışığı büküyor.

"Dün sabah," diyor Selena. "Hazırlanırken, yatağımın başucundaki masadan bir şey alıyordum. Elim okuma lambasına değdi ve lamba yandı. Dokunmayı bıraktığımda söndü."

"Ucuz, boktan bir şey, arızalanıyor," diyor Julia. "Dokuzda haberlerde."

"Birkaç kez yaptım. Kontrol etmek için."

Hepsi Selena'nın ışığının yanıp söndüğünü hatırlar. Kötü hava çoktan gelmişti, bulutlu gökyüzü elektrik ışıklarıyla çarpışarak okula gergin ve kasvetli bir hava veriyordu: eğer düşünürlerse, bunun sadece bundan kaynaklandığını düşünürlerdi.

"Peki neden hiçbir şey söylemedin?"

"Aceleimiz vardı. Ve ben düşünmek istedim. Bekleyip görmek istedim..."

Başka birine de aynı şey olur mu diye. Becca hızlıca nefes vermeyi hatırlar.

Holly, neredeyse isteksizce, "Bu öğleden sonra. Matematik dersinde tuvalete gittiğimde? Koridordaki ışıklar: altından geçtiğimde söndüler, sonra geçtikten sonra tekrar yandılar. Hepsi birden. Bunun sadece bir tesadüf olduğunu düşündüm. Kar ya da başka bir şey."

Selena, Holly'ye kaşlarını kaldırır ve ampulü göz ucuyla bakar. "Tanrı aşkına," der Julia.

"İşe yaramaz," diyor Holly.

Kimse cevap vermez. Havada hâlâ o dalgalanma vardır: kumun üzerindeki sıcaklık, serap oluşmaya hazır.

Holly avucunu kaldırıp Becca'nın yaptığı gibi yumruk yapar. Işık söner. "Tanrım!" diye bağırır ve ışık tekrar yanar.

Sessizlik ve uğultulu hava. Konuşacak bir şeyleri yok.

Bu.

"Ben medyum değilim," diyor Holly, çok yüksek sesle. "Ya da her neyse. Değilim. Bilim dersinde, hatırladın mı, kartlardaki şekilleri tahmin etme şeyi? Berbattım." Becca,

"Ben de. Bunun nedeni... biliyorsun. Glade.

Değişen şey bu." Julia yatağına geri uzanır ve alnını yastığa birkaç kez vurur. "Tamam, peki sence az önce ne oldu, akıllı kız?"

"Söyledim ya. Ballybumcrack'ta bir yerlerde bir transponster'da kar var. Şimdi, benim senin gerçek arkadaşın olmadığım konusunda tartışmaya geri dönebilir miyiz? Lütfen?"

Selena ampul hareketi yapar. "Dur!" Julia tersler. "Okumaya çalışıyorum."

"Kar olduğunu düşündüğünü sanıyordum," der Selena gülümseyerek. "Neden durmamı söylüyorsun?"

"Kapa çeneni. Okuyorum."

"Sen dene."

"Tabii, haklısın."

"Cesaretin varsa dene."

Julia, Selena'ya sert bir bakış atar. "Korkuyor musun?" diye sorar

Selena. "*Korkacak* bir şey yok. Benim *demek istediğim* de bu." "O zaman...?"

Julia meydan okumayı reddetmekte berbat. İsteksizce tekrar oturur. "Bunu yaptığıma inanamıyorum," der. Elini kaldırır, yüksek sesle iç çeker ve kapatır. Hiçbir şey olmaz.

"Ta-da," der Julia. Büyük bir sinir bozukluğuna rağmen, bir parçası acımasızca ve acı verici bir şekilde hayal kırıklığına uğrar.

Selena, "Sayılmaz. Konsantre olmuyordun," der.

"Koridordaki ışıklar yandığında," diyor Holly. "Bu öğleden sonra. Naughton bana kızıyordu, hatırladın mı? Cliona konuşuyordu ve onun ben olduğumu sandı. Çok sinirlenmiştim. Ve..."

"*Lanet olsun*," diyor Julia. Becca'nın dans konusunda ters bir inek olmasına odaklanıyor ve tekrar deniyor. İşe yarıyor.

Yine sessizlik. Gerçeklik, tenlerine garip geliyor: etraflarında dalgalanıyor ve köpürüyor, küçük girdaplar oluşturuyor ve sırf eğlence olsun diye beklenmedik yerlerde fişkıran gayzerler oluşturuyor. Beklemedikleri bir tepki vermesi ihtimaline karşı hareket etmek istemiyorlar.

"Ne yazık ki yararlı bir şey değil," diyor Holly, olabildiğince rahat bir şekilde - bunu büyütmenin kötü bir fikir olacağını düşünüyor; dikkat çekebileceğini düşünüyor, kimin dikkatini çekeceğini bilmiyor. "X-ışını görüşü. Sınav kağıtlarını bir gece önceden okuyabilirdik."

"Ya da hiç uğraşmayız," diyor Becca. Kıkırdamak istiyor; her şey onu gıdıklıyormuş gibi geliyor. "Sonuçlar geldiğinde notlarımızı değiştirebilseydik - mesela, vay canına, hepsi A! - *bu* çok yararlı olurdu."

"Bence öyle değil," diyor Selena. Yatağa kıvrılmış, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Üçünü de kucaklamak istiyor. "Bir şey *için* değil. Sadece orada. Sanki hep oradaymış gibi; sadece nasıl ulaşacağımızı bilmiyorduk. Şimdiye kadar."

"Peki," diyor Julia. Hâlâ bu durumdan hiç memnun değil. Nedense, hep birlikte daha fazla direnmeleri gerektiğini düşünüyor: çılgılık atarak kaçmak, bunun olduğuna inanmamak, konuyu değiştirmek ve değiştirilmiş halde tutmak. Sanki bu, bakıp "*Vay canına, çok garip!*" diyip neşeyle zıplamaya devam edebilecekleri bir şeymiş gibi davranmamalıydılar. Uzun vadede bir fark yaratmasa bile, en azından tamamen ezik olmadıklarını göstermiş olurlardı. "En azından bu, Sevgililer Günü dansı saçmalığını halletti. Süper güçleri olan biri, kot pantolon giyecek kadar korkak olmamalı."

Becca cevap vermeye başlar, ama bir kahkaha seliyle boğulur. Kollarını açarak yatağına geriye doğru düşer ve kahkahaların tüm vücudunu, sanki içinde patlayan patlamış mısır gibi sallamasına izin verir.

"Sızlanmayı bıraktığını görmek güzel," der Julia. "Dans partisine gidecek misin?"

"Tabii ki gidiyorum," der Becca. "Mayomla gitmemi ister misin? Çünkü yaparım."

"Işıklar sönsün!" diye bağırır, kapıya elini vurarak. Hepsi aynı anda ışıkları söndürür.

Ormanlık alanda prova yaparlar. Selena küçük pille çalışan okuma lambasını getirir, Holly el feneri getirir, Julia çakmak getirir. Gece bulutlarla kaplı ve soğuktur; koruya giden yollarda el yordamıyla ilerlemek zorundadırlar, her dalın çınlaması veya yaprakların hışırtısı ile irkilirler. Açıklığa çıktıklarında bile, sadece çarpık ve okunaksız silüetler görürler. Çimlerin üzerinde çapraz bacaklı bir daire oluştururlar ve ışıkları birbirlerine uzatırlar.

İşe yarıyor. İlk başta belirsiz: sadece küçük, deneme amaçlı, yarım saniye süren titremeler, irkildiklerinde kayboluyorlar. Daha iyi hale geldikçe titremeler güçleniyor ve sıcıyor, yüzlerini karanlıktan altın maskeler gibi çıkarıyor – birinden, kahkaha ile nefes nefese kalma arasında, küçük bir şaşkınlık sesi geliyor – ve sonra tekrar düşüyorlar. Yavaş yavaş titremeler tamamen kesilir; ışık huzmeleri yüksek selvi ağaçlarına doğru yükselir, dallar arasında ateşböcekleri gibi daireler çizip uçar. Becca, bulutların üzerinde onların izlerini gördüğüne yemin eder. "Ve kutlamak için..." der Julia ve sigara paketini çıkarır.

ceket cebi – Julia'ya on altı yaşında olup olmadığını soran kimse yıllardır yoktu. "Bunun işe yaramayacağını kim söylemişti?" Başparmağı ve işaret parmağıyla çakmağı tuttu, uzun bir alev çıkardı ve kaşlarını yakmadan sigarasını yakmak için yana doğru eğildi.

Rahatlar ve sigara içerler, aşağı yukarı. Selena okuma lambasını açık bırakmıştır; lambanın ışığı, karanlıkta yükselen eğik kış çimlerinin canlı bir dairesini oluşturur, yansıyarak kot pantolonların kıvrımlarına ve yüzlerin parçalarına çarpar. Holly sigarasını bitirir ve elinde yanmamış bir sigara ile karnının üstüne uzanır, yoğun bir şekilde odaklanır.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar Becca, izlemek için yaklaşarak.

"Yakmaya çalışıyorum. Şşş."

"Bence öyle olmaz," diyor Becca. "Öyle rastgele bir şeyleri ateşe veremeyiz. Değil mi?"

"Kapa çenenin yoksa seni ateşe veririm. *Konsantre* oluyorum."

Holly kendi sesini duydu ve çok ileri gittiğini düşünerek gerildi, ama Becca yana yuvarlandı ve ayak parmağıyla Holly'nin kaburgalarına dokundu. "Buna konsantre ol," dedi.

Holly sigarayı düşürür ve ayağını tutar; Becca'nın botu çıkar ve Holly kalkıp botla koşmaya başlar. Becca, çaresizce kıkırdarak ve çorabı soğuk bir şeye değdiğinde içinden bağırarak, zıplayarak onun peşinden gider.

Selena ve Julia onları izler. Karanlıkta, sadece hışırtı ve kahkaha sesleri duyulur, açıklığın kenarında daireler çizerek koşarlar. "Bu hala seni rahatsız ediyor mu?" diye sorar Selena.

"Hayır," der Julia ve bir dizi duman halkası üfler; ışık ve gölge şeritleri arasında dolaşırlar, tuhaf küçük gece yaratıkları gibi kaybolur ve yeniden ortaya çıkarlar. Başlangıçta bunun neden onu rahatsız ettiğini tam olarak hatırlayamaz. "Sadece korkaklık ediyordum. Her şey yolunda."

"Öyle," der Selena. "Yemin ederim, öyle. Ama sen korkak değilsin."

Julia başını ona doğru çevirir, görebildiği kısım, yumuşak bir kaş ve yumuşak bir saç tutamı ve bir gözünün rüya gibi parlaklığı. "Senin öyle düşündüğünü sanıyordum. Sanki, *işte bu süper havalı şey oluyor, neden o büyük bir duygu seline kapılıp her şeyi mahvediyor?*"

"Hayır," der Selena. "Nedenini anlıyorum: tehlikeli hissettirebilir. Yani, bana öyle gelmiyor. Ama neden öyle hissettirebileceğini anlıyorum."

"Korkmuyordum."

"Biliyorum."

"Korkmadım."

"Biliyorum," diyor Selena. "Denemeye karar verdiğin için mutluyum. Denemeseydin ne yapardık bilmiyorum."

"Yine de denerdik."

"Sen olmadan yapmazdık. Hiçbir anlamı olmazdı."

Becca botunu geri almayı başardı ve Holly onu dengeden düşürmeden önce giymeye çalışarak zıplıyor. İkisi de nefes nefese ve gülüyorlar. Julia omzunu Selena'nın omzuna yaslıyor – Julia dokunaklı saçmalıklara meraklı biri değildir, ama ara sıra bir şeye bakarken dirseğini Selena'nın omzuna dayar ya da avludaki çeşmenin kenarında sırt sırta yaslanır. "Seni aptal," diyor, "sen tam bir aptalsın, kendine gel," ve Selena'nın ağırlığını hissederek birbirlerini dengeliyorlar, sağlam ve sıcak.

Koridorda odalarına doğru ilerlerken, botları ellerinde, birden:

"Uh-oh," diye birisi gölgelerin arasından şarkı söyler gibi seslenir. "Başın belaya girecek."

"

Zıplarlar ve dönerler, kalpleri göğüslerinde çarpar, Selena anahtarı yumruğunda sıkıca tutar, ama gölgeler yoğundur ve koridora çıkana kadar onu görmezler. Joanne Heffernan, tuvalete gitmesi gereken biri olursa diye açık bırakılan loş ışıktaki tek renkli, kollarını kavuşturmuş, sırtarak, üzerinde büyük dudaklar olan bir bebek bebek geceliği giymiş.

"Tanrı aşkına," diye tıslar Julia. Joanne sırtışını dindar bir ifadeyle değiştirir, küfürlü konuşmayı onaylamadığını göstermek için. "Ne yapıyorsun, bize kalp krizi mi geçirteceksin?"

Joanne kutsallığı artırıyor. "Senin için endişelendim. Orla tuvalete gidiyordu ve senin aşağı indiğini gördü, senin

tehlikeli bir şey yapacağını düşündü. Uyuşturucu ya da alkol gibi bir şey."

Becca kahkahayı patlatır. Joanne'in kutsal bakışı bir saniye donar, ama hemen toparlanır.

"Dikiş odasındaydık," diye açıklıyor Holly. "Afrika'daki yetimlere battaniye dikiyorduk."

Holly her zaman doğruyu söylüyormuş gibi görünür; bir saniye için Joanne'in gözleri fal taşı gibi açılır. Julia, "Aziz Fucktardius'un yetimlerin yardımımıza ihtiyacı olduğunu söylediğini gördüm," der ve yüzü yine limon emen dindar bir ifadeye bürünür.

"Eğer içerideydiniz," der, öne doğru ilerleyerek, "o zaman bu ne?" Selena'nın saçını yakalar – Selena geri atlayarak "Ah!" der – ve avucunda bir şey tutar. Bu, zengin yeşil renkli, dışarıdaki soğuk havayla hala kaplı bir selvi dalıdır.

"Bu bir mucize!" diyor Julia. "İç mekan bahçeciliğinin koruyucusu Aziz Fucktardius'u övün."

Joanne dalı düşürür ve elini geceliğine siler. "İğrenç," der, burnunu kırıstırarak. "Sigara kokuyorsun."

"Dikiş makinesi dumanı," diyor Holly. "Ölümçül."

Joanne bunu duymazdan gelir. "Demek," der. "Sizin dış kapının anahtarı var."

"Hayır, yok. Dış kapı geceleri alarmlı," diyor Julia. "Dahice."

Joanne öyle olmayabilir, ama aptal da değil. "O zaman okulun kapısı ve sen pencereden çıktın. Aynı şey."

"Ee?" Holly bilmek istiyor. "Eğer yapsaydık, ki yapmadık, sana ne?"

Joanne hala kutsal davranıyor – yol boyunca bir rahibe ona bir azizeye benzediğini söylemiş olmalı – bu da gözlerini hafifçe şişiriyor. "Bu tehlikeli. Dışarıda başına bir şey gelebilir. *Saldırıya* uğrayabilirsin."

Bu, Becca'dan yine bastırılmış bir kahkaha koparır. "Sanki umurunda gibi," diyor Julia. Hepsi birbirine yaklaşmış, fısıldayarak konuşabiliyorlar; zoraki yakınlık, kavgadecekmiş gibi tedirginlik yaratıyor. "Ne istediğini söyleyeceğin kısma geç."

Joanne azize konusunu bırakır. "Bu kadar kolay yakalanıyorsan," der, "anahtarı kullanmak için çok aptalsın demektir. Anahtarı, onu kullanacak kadar akıllı birine vermelisin."

"O zaman sen kalmazsın," diyor Becca.

Joanne, iğrenç bir şey söyleyen konuşan bir köpekmiş gibi ona bakar. "Sen de konuşamayacak kadar acınası birine dönmelisin," der. "En azından o zaman insanlar sana acırdı." Julia ve Holly'ye: "O çirkin kadına, iğrenç metal ağzını neden tutması gerektiğini açıklayabilir misiniz?"

Julia, Becca'ya "Ben hallederim" der.

"Neden uğraşıyorsun?" diye sorar Becca. "Hadi yatmaya gidelim."

"Aman Tanrım," diyor Joanne, alnına vurarak. "Onu nasıl öldürmüyorsun? Merhaba, ayak uydur: uğraşman lazım çünkü Matron'u çağırırsam ve seni bu kıyafetle görürse, dışarı çıktığını anlayacak. İstedğin bu mu?"

"Hayır," der Julia, Becca'nın ayağına basarak. "Hepimiz yatıp bizi gördüğünü unutursan çok seviniriz."

"Tamam. Öyleyse, benden böyle büyük bir iyilik yapmamı istiyorsanız, bana karşı nazik olsanız iyi olur, değil mi?"

"Nazik olabiliriz."

"Harika. Anahtarı alayım lütfen," diyor Joanne. "Çok teşekkürler." Ve elini uzatıyor.

Julia, "Yarın sana bir kopya yaparız," der.

Joanne cevap verme zahmetine girmez. Orada durur, hiçbirine özellikle bakmadan elini uzatır.

"Hadi *ama*. Lanet olsun."

Bakışları biraz genişler. Başka bir şey olmaz.

Sessizlik gerginleşir. Uzun bir süre sonra Julia, "Evet. Tamam." der.

Selena'nın eli yavaşça ona doğru uzanırken, Joanne nazikçe "Bir gün *sana* bir kopya yapabiliriz" der. "Eğer nazik olmayı unutmazsan ve şuradaki küçük akıllı hanımefendiye nazik olmanın ne demek olduğunu öğretirsen. Bunu başarabilir misin?"

Bu, Joanne onlara kötü davranırken haftalarca, aylarca, yıllarca uysalca gülümsemek, lütfen, lütfen, anahtarımızı alabilir miyiz diye rica etmek, onun başını eğip onların bunu hak edip etmediklerini düşünmesini izlemek ve üzülerək hak etmediklerine karar vermesini izlemek anlamına gelir. Bu, bu gecelerin sonu, her şeyin sonu anlamına gelir. Onlar, karanlık havayı boynuna dolamak ve çekmek isterler. Selena'nın parmakları açılır.

Joanne anahtara dokunur ve eli sıçrar. Anahtar kayar ve koridorun zemininde ondan uzaklaşır ve o, çılgılık atacak kadar

"Ah! Aman Tanrım, beni *yaktı*, ah ah ah *yaktı*, ne yaptın sen..." diye bağıır.

Holly ve Julia onun yüzüne yaklaşır ve şiddetle tıslarlar, "Kapa çeneni, *kapa çeneni!*" ama yeterince hızlı olamazlar: koridorun sonunda, uyuşuk ve sinirli bir şekilde, "Ne istiyorsunuz?" diye seslenen bir öğrenci vardır.

Joanne ona bağıırmak için hızla döner. "Hayır!" Julia, kolunu tutarak fısıldar. "Git, odana gir. Yarın sana anahtarı vereceğiz. Yemin ederim."

"Çekil üstümden," diye bağıırır Joanne, dehşet içinde öfkeye kapılır. "Bunun için *çok pişman* olacaksın. Elime bak, ne yaptığını gör..."

Eli tamamen iyi görünüyor, üzerinde bir iz bile yok, ama ışık çizgili ve Joanne hareket ediyor; kesin olarak anlayamıyorlar. Koridorun sonunda, uykulu olmaktan çok sinirli bir ses: "Oraya gelmek zorunda kalırsam, yemin ederim ki

Joanne'in ağzı tekrar açılır. "Dinle!" Julia, tüm gücüyle tıslar. "Eğer yakalanırsak, kimse anahtara sahip olamaz. Anladın mı? Yatağına git, yarın hallederiz. *Git* hadi."

"Siz tam bir ucubesiniz," diye tükürür Joanne. "Normal insanlar sizinle aynı okulda olmamalı. Elim yaralanırsa, sizi *dava edeceğim*." Ve geceliğıyle, dudak izleriyle dolu odasına geri döner.

Julia, Becca'nın kolunu tutup kapıya doğru koşar. Arkalarındaki diğerlerinin sessiz ve hızlı bir şekilde patikadan açıklığa doğru koştuklarını hisseder. Selena, anahtarı almak için neredeyse adımını bile kesmez. İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra Holly kulağını kapıya dayar, ancak sesler kesildiğine göre, baş öğrenci yataktan kalkmaya tenezzül etmez. Artık güvendirler.

Selena ve Becca, çılgınca ve nefes nefese, kollarının içine kıkırdıyorlar. "*Yüzü... Aman Tanrım, yüzünü* gördün mü, neredeyse ölecektim..."

"Hissetmeme izin ver," diye fısıldadı Becca, "buraya gel, hissetmeme izin ver..." "Artık sıcak değil," dedi Selena. "Sorun yok."

Onu karanlıkta bulurlar ve birbirlerinin uzanan parmakları arasından geçerek açık elindeki anahtara dokunurlar. Avuç içi kadar sıcak; daha fazlası değil.

"*Zıpladığını* gördün mü?" der Becca. Sevinçten neredeyse başı dönüyor.

"Koridorda, o ineğin yanından uzaklaşarak hızla ilerliyordu..."

"Ya da zıpladı," diyor Julia. "Çünkü onu düşürdü."

"*Zıpladı*. Yüzü çok güzeldi, o fotoğraf için her şeyi verirdim

..."

"Bunu kim yaptı ki?" Holly merak ediyor ve okuma lambasını yakıyor. yastığının altında yarı gizli olan okuma lambasını açarak, kapıyı çalmadan

. "Sen mi yaptın, Becs?"

"Sanırım bendim," diyor Selena. Julia'ya anahtarı atıyor, anahtar aralarında küçük bir meteor gibi parıldıyor. "Ama aslında önemli değil. Ben yapabiliyorsam, siz de yapabilirsiniz."

"Ah, *harika*," diyor Becca, tüm giysilerini bir anda çıkarıp yatağının altına atıyor. Pijamalarını giyip yatağa atlıyor, su şişesinin kapağını yatağının kenarındaki komodinin üzerine dengeli bir şekilde koyuyor ve dokunmadan onu devirmeye çalışmaya başlıyor.

Julia anahtarı telefon kılıfının içine geri koyar. "Bir dahaki sefere, bu tür şeyleri bizi büyük bir belaya sokmayacak zamanlar için saklayabilir misin? Lütfen?" der.

"Kasten yapmadım," diyor Selena, kafasına geçirdiği kapüşonlu sweatshirtin içinde boğuk bir sesle. "Sadece oldu, çünkü çok gergindim. Ve öyle olmasaydı, Joanne anahtarı alırdı."

"Evet, ama o da bu olayı unutmayacak. Yarın bununla uğraşmak zorunda kalacağız, hepsi bu. Ve şimdi bize çok kızgın."

Bu, ortamı yatıştırır. "Eli iyi," diyor Selena. "Sadece drama kraliçesi gibi davranıyor."

"Tamam. Yani bize kızan, drama kraliçesi bir kaltak. Bu nasıl daha iyi olabilir ki?"

"Ne yapacağız?" diye sorar Becca, şişe kapağından başını kaldırarak.

"Sence ne yapmalıyız?" Holly, kazakları gardıroba atarken sordu. "Ona anahtarın bir kopyasını yapalım. Tabii gerçekten okuldan atılmak istemiyorsan."

"Neden okuldan atılalım ki? Yaptığımızı kanıtlayamaz ki."

"Tamam: bir daha dışarı çıkmak istemiyorsan tabii. Çünkü eğer yaparsak, Joanne hemşireye koşup, "Hemşire, onları aşağı inerken gördüm ve çok endişelendim" diyebilir, sonra hemşire bizi bekleyip geri dönerken yakalar ve okuldan atılırız."

"Ben yaparım," diyor Julia, pijama altını giyerek. "Onunla konuşurum. Sanırım mahkemenin yanındaki nalbur dükkanı anahtar yapıyor."

"Bu konuda tam bir cadaloz olacak," diyor Holly.

"Evet, tabii ki. Senin söylediklerin için ondan özür dilemek zorunda kalacağım, ukala." Becca'yı kastediyor. "O kış suratlı ineğin önünde yalvarmak için sabırsızlandığımı mı sanıyorsun?"

"Gerek yok," diyor Becca. "Artık bizden korkuyor."

'Önümüzdeki on saniye boyunca öyle olacak. Sonra kafasında her şeyi bir dramaya dönüştürecek, sanki o kahramanmış ve biz onu yakarak öldürmeye çalışan kötü cadıların gibi, ama o çok özel biriydi. Ben de bunun için özür dilemek zorunda kalacağım. Ve onu, anahtarın sıcak hissettirmesinin sebebinin Lenie'nin onu tutmuş olması ve koştuktan ya da başka bir şeyden dolayı elinin sıcak olması olduğunu ikna etmek zorunda kalacağım." Julia yatağa tırmanır ve kendini yastığa sertçe atar. "Ne eğlenceli, ne eğlenceli."

Selena, "En azından bu şekilde anahtarımızı elimizde tutabiliriz," diyor.

"Zaten öyle yapacaktık. Onu ikna eder ya da başka bir tane çalardık. Ona lanet olası *bir hayalet* gibi davranmana gerek yoktu."

Becca, sesi gerginleşerek, "*Evet Joanne, hayır Joanne, üç çanta dolu Joanne* diye bağırıp, o aptal ineğin bize patronluk taslamasına izin vermektense..." der.

Şişe kapağı komodinin üzerine zıplar ve yuvarlanır. "Bakın!" diye bağırır Becca ve diğerleri ona "Şşş!" diye tıslarken elini ağzına kapatır. "Hayır, bakın! Ben yaptım!"

"Harika," diyor Holly. "Sabah deneyeceğim."

"Ne yapıyoruz biz?" diye sorar Julia, aniden ve şiddetle. "Bütün bu saçmalıklar; bu, ışıklar. Neye bulaşıyoruz biz?"

Diğerleri ona bakar. O ışıktaki, yine ormandaki okunaksız silüet gibidir, dirseklerine dayanmış, gergin bir yay çizmiştir.

"Mutlu oluyorum," diyor Becca. "Benim içine girdiğim şey bu."

Holly şöyle diyor: "Bir şeyleri *havaya* uçurmayacağız. Her şeyin korkunç bir hal alacağı falan yok."

"Bilemezsin. Demiyorum ki, aman Tanrım, şeytanları serbest bırakacağız; sadece bunun tuhaf bir şey olduğunu söylüyorum. Eğer sadece glade'de işe yarıyor olsaydı, o zaman sorun yok: bu ayrı bir şey, kendi ayrı yeri var. Ama *burada*."

Holly şöyle diyor: "Ee? Çok tuhaflaşırsa, yapmayı bırakırız. Ne var bunda?"

"Öyle mi? Öylece bırakmak mı? Lenie, anahtarın ısınmasını bile istemedin: stres yaptığın için *öyle oldu*. Aynı şey Becs için de geçerli, ilk kez ışığı kapattığında: çünkü kavga ediyorduk. Yani, Rahibe Cornelius bana bir şey için sorun çıkarırsa, gidip şişko suratına bir kitap fırlatayım mı? Evet, bu çok eğlenceli olurdu ama muhtemelen en iyi fikir olmazdı. Yoksa normal bir insan gibi yaşayabilmek için sürekli kendime dikkat edip tamamen zen olmaya mı çalışmalıyım?"

"Kendi adına konuş," diyor Holly, esneyerek, yatağında kıvrılırken. "Ben normalim."

"Ben değilim," diyor Becca. "Olmak da istemiyorum."

Selena nazıkçe, "Sadece alışmak gerekiyor. İlk başta ışıklar hoşuna gitmemiştir, değil mi? Ama bu gece sorun olmadığını söyledin."

"Evet," diyor Julia, bir süre sonra. Glade, zihninde bir alev gibi parlıyor; Joanne olmasaydı, tüm kazaklarını giyip oraya geri dönerdi, her şeyin temiz ve basit olduğu, hiçbir şeyin bulanık ve tehlike işaretleriyle dolu olmadığı yere. "Muhtemelen öyledir."

"Yarın gece yine dışarı çıkacağız. Göreceksin. O zaman sorun olmayacak."

"Tanrım," diyor Julia inleyerek, geriye doğru uzanıyor. "Yarın gitmek istiyorsak, o Heffernan denen kadını halletmem gerekecek. Onu unutmaya çalışıyordum."

"Eğer sana sorun çıkarırsa," diyor Holly, "onun elini tutup yüzüne vur. Ne yapacak ki, seni ispiyonlayacak mı?" Ve gülmeyi bitirmeden uykuya dalıyorlar.

Diğerleri uykuya daldığında, Becca bir kolunu yataktan soğuk havaya uzatır ve komodini açar. Telefonunu, küçük bir mavi mürekkep şişesini, içine iğne saplanmış bir silgiyi ve bir mendili tek tek çıkarır.

Yemin ettikleri günün ertesi günü, sanat odasından mürekkep ve iğneyi aldı. Yorganın altında, pijama üstünü yukarı çekip telefonu, kaburgalarının hemen altındaki soluk tenini aydınlatacak şekilde eğdi. Nefesini tuttu – hareket etmemek için, acıya dayanmak için değil; acı onu rahatsız etmiyordu – derisine nokta nokta iğneyi batırıp mürekkebi sürdü. Bu işte giderek daha iyi oluyor. Artık altı nokta var, kaburgalarının sağ alt kenarından aşağıya ve içe doğru yayılan, kimse yaklaşılmadıkça fark edilemeyecek kadar küçük noktalar: her bir mükemmel an için bir tane. Yemin; ilk üç kaçış; ışıklar; ve bu gece.

Becca'ya, tüm bunlar başladığından beri gelen şey şudur: gerçek, size anlatmaya çalıştıkları şey değildir. Zaman da öyle. Yetişkinler, zamanı sabitlemek için tüm bu işaretleri, zilleri, programları, kahve molalarını çekiçle çakıyorlar, böylece zamanın küçük ve önemsiz bir şey olduğuna, sevdiğiniz her şeyden pul pul koparıp sonunda geriye hiçbir şey kalmayana kadar sizi sabitlemek için inanmaya başlayasınız diye; sizi sabitlemek için, böylece havalanıp uçup gitmeyesiniz, aylarca süren girdaplarda takla atıp

ayların girdaplarında takla atıp, parıldayan saniyelerin girdaplarında süzölüp, avuç dolusu saatleri yüzüne dökmesin diye seni sabit tutmak için.

Noktanın etrafındaki fazla mürekkebi siler, mendile tükürür ve tekrar siler. Nokta zonklar, sıcak ve tatmin edici bir acı.

Korudaki bu geceler bozulmaz, yok edilemez. Becca ve diğerleri geri dönüş yolunu bulabilirlerse, bu geceler her zaman orada olacaklar. Yeminleriyle birbirlerine destek olan bu dörtlü, kimsenin acınası programlarından ve çanlarından daha güçlüdür; on yıl, yirmi yıl, elli yıl sonra, bu gecelerde o kazıkların arasından sıyrılıp koruda buluşabilirler.

Nokta dövmeleri bunun içindir: bir gün ihtiyacı olursa, onu eve götürmek için yol gösterici işaretler.

Bölüm 13

Dördüncü sınıfların ortak salonu, üçüncü sınıflarinkinden daha küçük ve daha karanlık geliyordu. Sadece renkler değil, turuncu yerine soğuk yeşiller; bu tarafta bina öğleden sonra güneşini engelliyor, odaya tavan ışıklarının üstesinden gelemediği bir su altı karanlığı veriyordu.

Kızlar sıkı sıkıya toplanmış, alçak sesle konuşuyorlardı. Holly'nin grubu sessiz olan tek gruptu: Holly pencere pervazında oturuyor, Julia ona yaslanarak bileğinde saç lastiği koparıyor, Rebecca ve Selena ise aşağıda sırt sırta yerde oturuyorlardı; hepsinin gözleri odaklanmış ve uzaklara bakıyordu, sanki havada yazılmış aynı hikayeyi okuyormuş gibi. Joanne, Gemma ve Orla kanepelerden birinde toplanmışlardı, Joanne hızlı ve şiddetli bir şekilde fısıldıyordu.

Bu sadece bir an sürdü. Sonra herkes kapıya döndü. Cümleler yarıda kesildi, boş bakışlarla bakıyorlardı.

"Orla," dedi Conway. "Konuşmamız lazım."

Orla, turuncu bronzluğunun ardında, solgunlaşıyor gibi görünüyordu. "Ben mi? Neden ben?"

Conway, Orla kalkıp gelene kadar kapıyı açık tuttu, Orla omzunun üzerinden arkadaşlarına bakarak gözlerini genişletti. Joanne ona tehditkar bir bakış attı. "Senin odanda konuşuruz," dedi Conway, koridoru tarayarak. "Hangisi oda?" Orla uzaktaki odayı işaret etti.

Bu sefer Houlihan yoktu. Conway onu korumam için bana güveniyordu. Bu iyiye işaretti.

Oda geniş ve havadardı. Dört yatak, parlak renkli nevresimler. Isıtılmış saç kokusu ve dört farklı vücut spreyi kokusu havayı yoğunlaştırıyordu. Yarı tanıdığım, dolgun dudaklı ve saçlarını üç kişinin bir saatte yapabildiği, çekici kız şarkıcıların ve yakışıklı erkeklerin posterleri vardı. Yatağın yanındaki dolaplar yarı açık, üniformaların parçaları yatakların üzerine, yere atılmıştı: çığlıklar başladığında, Orla, Joanne ve Gemma sivil kıyafetlerini giyiyor, çay saatinden önce özgürlüklerinin tadını çıkarmak için hazırlık yapıyorlardı.

Dağınık giysiler bana yine o itici hissi verdi, daha da güçlü: *Dışarı*. Hiçbir iyi neden yoktu, ortada sütyen falan yoktu, ama yine de kendimi bir sapık gibi hissettim, sanki dördünün üstünü değiştirirken odaya girmiş ve çıkamıyormuşum gibi.

"Güzel," dedi Conway, etrafına bakarak. "Eğitimde kullandıklarımızdan daha güzel, değil mi?"

"Şu an sahip olduğumdan daha güzel," dedim. Sadece biraz doğrudu. Evimi seviyorum: küçük bir daire, hala yarısı boş çünkü dört tane dandik şey almak yerine bir tane iyi şey almak için para biriktirmeyi tercih ediyorum. Ama yüksek tavan, gül desenli süslemeler, pencerenin dışında uzanan aydınlık ve yeşil alan: Bunlar için para biriktiremem. Evim, ışığın arasına sığamayacak kadar yakın olan, aynı tarzda bir apartmana bakıyor.

Odanın hangi kısmının kime ait olduğu belli değildi; hepsi aynı görünüyordu. Tek ipucu, komodinlerin üzerindeki fotoğraflardı. Alison'ın küçük bir erkek kardeşi vardı, Orla'nın ise bir sürü şişman ablası. Gemma ata biniyordu. Joanne'in annesi, birkaç dolgu daha yapılmış haliyle, onun tıpatıp aynısıydı.

"Şey," dedi Orla, kapının yanında durarak. Üniformasını açık pembe bir kapüşonlu sweatshirt ve tayt üzerine pembe kot şortla değiştirmişti, çubukta marshmallow gibi görünüyordu. "Alison iyi mi?"

Conway ve ben birbirimize baktık. Omuz silktik. "Biraz zaman alabilir. O olaydan sonra," dedim.

"Ama... Yani, Bayan McKenna öyle mi dedi? Sadece alerji haplarına mı ihtiyacı vardı?"

Birbirimize tekrar baktık. Orla ikimizi aynı anda izlemeye çalışıyordu. Conway, "Bence Alison gördüklerini McKenna'dan daha iyi biliyor" dedi.

Orla ağzı açık kaldı. "Hayaletlere inanıyor musun?" Beklediği cevap bu değildi; aradığı cevap bu değildi.

"İnanmaktan kim bahsetti?" Conway, Gemma'nın komodininden bir dergi aldı, ünlüleri inceledi. "Hayır. Biz inanmıyoruz. Biz biliyoruz." Bana dönerek: "O'Farrell davasını hatırlıyor musun?"

O'Farrell davasını hiç duymamıştım. Ama Conway'in bana sınıfta not uzatır gibi ne demek istediğini anladım. Orla'yı korkutmak istiyordu.

Ona geniş gözlerle uyarıcı bir ifadeyle baktım ve başımı salladım.

"Ne? O'Farrell davası, ben ve Dedektif Moran birlikte çalıştık. Adam, evet, karısını döverek öldürüyordu..."

"Conway." Orla'ya çenemi salladım.

"Ne?"

"O daha çocuk."

Conway dergiyi Alison'ın yatağına attı. "Saçmalık. Sen sadece bir çocuk musun?"

"Ha?" Orla yetiştirdi. "Şey, hayır?"

"Gördün mü?" Conway bana dedi. "Yani. Bir gün O'Farrell karısına tokat atarken, küçük köpeği ona saldırır - sahibesini korumaya çalışır, değil mi? Adam onu odadan dışarı atar, yaptığı şeye geri döner..."

Sinirli bir şekilde iç geçirdim, saçımı dağınık hale getirdim. Odada dolaşmaya başladım, ne görebileceğime bakmak için. Çöp kutusunda bir avuç mendil vardı, makyaj dışında var olmayan tuhaf turuncu-pembe lekelerle. Bozuk bir tükenmez kalem. Kitap parçaları yoktu.

"Ama köpek kapıyı tırmalıyor, sızlanıyor, havlıyor, O'Farrell konsantre olamıyor. Kapıyı açıyor, köpeği yakalıyor, kafasını duvara vurarak beynini dağıtıyor. Sonra karısını da öldürüyor."

"Aman Tanrım. *İğrenç.*"

Gemma'nın telefonu yatağının başucundaki dolapta, Alison'inki ise yatağının üzerindeydi. Diğer ikisini göremedim, ama Joanne'in dolabı bir santim aralıktı. "Etrafa bakabilir miyim?" diye sordum Orla'ya. Düzgün bir arama değil, o bekleyebilirdi; sadece bir göz atmak ve bu sırada onu biraz daha tedirgin etmek.

"Şey, sen... ? Yani, bunu yapmak zorunda mısınız?" Hayır demek için bir yol arıyordu, ama elim dolabın kapısına uzanmıştı ve zihni Conway'in masalına dalmıştı. "Sanırım sorun yok. Yani..."

"Teşekkürler." Onun iznine ihtiyacım yoktu, sadece iyi polis rolünü oynuyordum. Ona neşeli bir gülümsemeyle baktım ve doğrudan içeri girdim. Orla sözünü geri almak için ağzını açtı, ama Conway yaklaşıyordu.

"Biz ortaya çıktık" – Conway ikimizi işaret etti – "O'Farrell hırsız olduğunu yemin etti. Çok iyiydi; neredeyse kanacaktık. Ama sonra onu mutfağına oturttuk ve sorular sormaya başladık. O'Farrell bize hayali hırsız hakkında ya da karısını ne kadar sevdiğini anlattığı her seferinde, kapının dışında garip bir ses geliyordu."

Joanne'in komodininde: saç düzleştirici, makyaj malzemeleri, bronzlaştırıcı krem, iPod, mücevher kutusu. Eski ya da yeni kitap yoktu; telefon yoktu. Üzerinde olmalıydı.

"Bu ses, sanki..." Conway, Orla'nın başının yanındaki duvara ani ve şiddetli bir şekilde tırnaklarını geçirdi. Orla irkildi. "Tıpkı bir köpeğin kapıyı tırmalaması gibi. Ve bu ses O'Farrell'ı çok sinirlendiriyor. Her duyduğunda, birden dönüp düşüncelerini kaybediyor; bize '*Duydunuz mu?*' der gibi bakıyor."

"Terliyor," dedim, "damlıyor. Beyaz. Kusacak gibi görünüyordu."

O kadar kolaydı ki, beni şaşırttı. Sanki Conway ve ben aylarca prova yapmışız gibi, hikayenin kıvrımları ve dönüm noktalarında yan yana slalom yapıyormuşuz gibi hissettim. Kadife gibi pürüzsüzdü.

Sevinç gibi hissettim, ama aradığın ve istemediğin bir sevinç. Hayalimdeki partner, keman dersleri alan ve kırmızı setter köpekleri olan: işte biz, o ve ben, birlikte böyleydik.

Orla'nın komodini: saç düzleştirici, makyaj malzemeleri, bronzlaştırıcı, iPod, mücevher kutusu. Telefon. Kitap yok. Kapıyı açık bıraktım.

Orla ne yaptığımı fark etmedi bile. Ağzı açık kalmıştı. "Köpek ölmemiş miydi?" diye sordu.

Conway gözlerini devirmeyi başardı. "Evet. Çok ölmüştü. Teknisyenler onu götürmüştü. Mesele de bu. Dedektif Moran, O'Farrell'a "Başka bir köpeğin var mı?" diye soruyor. O'Farrell konuşamıyor bile, ama başını sallıyor."

Alison'ın dolabı: saç düzleştirici, makyaj malzemeleri, falan filan, kitap yok, yedek telefon yok. Gemma'nın dolabı: aynı hikaye, artı onu zayıflatacağına yemin eden bir şişe bitkisel kapsül.

"Onu sorgulamaya devam ediyoruz, ama gürültü devam ediyor. Konsantre olamıyoruz, değil mi? Sonunda Dedektif Moran sinirleniyor. Ayağa kalkıyor, kapıya doğru gidiyor. O'Farrell sandalyesinden neredeyse kalkıyor, Moran'a *bağırıyor*, "Tanrı aşkına, *o kapıyı açma!*"

Conway çok iyiydi. Oda değişmişti, karanlık yerler hareketleniyor, aydınlık yerler titreşiyordu. Orla büyülenmişti.

"Ama çok geç: Moran kapıyı açmaya başlamıştı bile. Benim ve onun görebildiğimiz kadarıyla, koridor boştu. Orada hiçbir şey yoktu. Sonra O'Farrell çığlık atmaya başladı."

Odanın bir tarafı boyunca uzanan büyük bir gardırop. İçinde dört bölmeye ayrılmıştı. Karışık parlak şeyler dökülüyordu.

"Etrafa bakındık, O'Farrell sandalyesinden geriye doğru uçtu, boğazını tuttu. Öldürülüyormuş gibi uluyordu. İlk başta numara yaptığını düşündük, sorgulanmaktan kurtulmak için. Sonra kanı gördük."

Orla'dan nefes nefese bir inilti duyuldu. Kızlara ait hiçbir şeye dokunmadan çekmeceleri kontrol etmeye çalıştım. Keşke Conway bu işi yapsaydı. İçinde Tampax vardı.

"Parmaklarının arasından damlıyor. Yerde yatıyor, tekmeliyor, "Çıkarın bunu üzerimden! Çıkarın!" diye bağırıyor. Moran ve ben, "*Ne oluyor lan?*" diyoruz. Onu dışarı çıkarıyoruz - başka ne yapacağımızı bilmiyoruz, belki temiz hava iyi gelir diye düşünüyoruz. Bağırmayı kesiyor, ama hala inliyor, boğazını tutuyor. Ellerini çekiyoruz. Ve yemin ederim ki" – Conway yakındaydı,

gözleri Orla'nın gözlerine kilitliydi – "Köpek ısırıklarını görmüşlüğüm var. O'Farrell'in boğazındaki şey, bir köpek ısırığıydı."

Orla zayıf bir sesle sordu, "Öldü mü?" "Hayır. Birkaç dikiş attılar."

"Köpek küçüktü," dedim. Birinin sütyenini kurcalıyordu. "Fazla zarar veremezdi."

"Doktorlar onu temizledikten sonra," dedi Conway, "O'Farrell her şeyi itiraf etti. Tam bir itiraf. Onu kelepçeleyip götürdüğümüzde, hala "Benden uzak tutun! Bana dokundurmayın!" diye bağıırıyordu. Yetişkin bir adam, çocuk gibi yalvarıyordu."

"Mahkemeye hiç çıkmadı," dedim. "Onun yerine akıl hastanesine yatırıldı. Hâlâ orada."

Orla içtenlikle "*Aman Tanrım*" dedi.

"Yani," dedi Conway. "McKenna hayalet diye bir şeyin olmadığını söylediğinde, gülersek kusura bakma."

Gardirop çekmecelerinde, hızlı bir kontrol sonucunda, oraya ait olmayan hiçbir şey yoktu. Ama ait olan çok şey vardı; bu dördü kendi Abercrombie & Fitch mağazalarını açabilirdi. Asılı giysilerin ceplerinde hiçbir şey yoktu. "Alison'ın Chris Harper'ın hayaleti gördüğünü söylemiyoruz," dedim, güven verici bir şekilde. "Kesin olarak değil."

"Tanrım, hayır," diye onayladı Conway. "Her şeyi hayal etmiş olabilir."

"Peki," dedim, ayakkabıları karıştırarak. "O kolu hayal etmedi." Gardiropda yerde hiçbir şey yoktu.

"Hayır, o değil. Belki alerji falan olabilir, kim bilir?" Omuz silktili, ikna olmamıştı. "Demek istediğim, Chris ile ilgili bir şey bilsem ve bunu kendime saklasam, bu gece ışıkları kapatmak istemezdim."

Bana mesaj atan numarayı aradım. Tüm telefonlar sessizdi. Yatağın altından, gözden geçirdiğim giysi yığınınından zil sesi gelmiyordu.

"Kabul etmek istemiyorum," dedim. Omzumun üzerinden baktım, titredim. "Ben de."

Orla'nın gözleri odayı taradı, köşeleri, gölgeleri. Gerçek korku.

Conway'in hikayesi hedefi tam isabet etmişti. Ve Orla, onun tek kurbanı değildi. hedeflediği şeydi. Hayalet hikayesi, ya da Orla'nın hatırlayabildiği kadarıyla,

yarım saat içinde dördüncü sınıfların kulaklarına ulaşacaktı.

"Bu arada." Conway çantasını aldı, Joanne'in yatağına, üniformasının üzerine rahatça oturdu. Orla, Conway'in cesur bir şey yapmış gibi gözlerini genişletti. "Buna bir bakmak isteyebilirsin."

Orla yaklaştı. "Otur," dedi Conway, yatağı okşayarak. Bir saniye sonra Orla, Joanne'in eteğini dikkatlice kenara çekip oturdu.

Gardırobu kapattım, ona yaslandım. Defterimi çıkardım. Kapının arkasında, koridorda hareket eden gölgeleri gözetledim.

Conway çantayı açtı, delil torbasını çıkardı ve Orla ne olduğunu anlamadan onu Orla'nın kucağına attı. "Bunu daha önce gördün," dedi.

Orla, Thérèse kitabına bir bakış attı ve dudaklarını sertçe ısırıldı. Burnundan nefes alırken tısladı.

Conway, "Bize bir iyilik yap. İçinde ne olduğunu bilmediğini söylemeye çalışma" dedi.

Orla aynı anda başını sallamaya, omuz silkmeye ve masum görünmeye çalıştı. Bu hareket bir tür spazm gibi oldu.

"Orla. Dikkatini ver. Bunun senin olup olmadığını sormuyorum. Zaten bildiğimizi söylüyorum. Yalan söylemeye çalışırsan, tek yapacağın bizi ve Chris'i kızdırmak olur. Bunu mu istiyorsun?"

Kalın ve korkmuş arasında sıkışıp kalan Orla, görebildiği tek çıkış yoluna daldı. "Joanne'nin!"

"Ne?"

"Anahtar. O Joanne'indi. Benim değildi."

Ve bingo. Orla, arkadaşlarını olabildiğince çabuk ispiyonladı. Conway'in burnunun kızarması, onun da bunu fark ettiğini gösteriyordu. "Aynı şey. Hemşirenin odasından çaldınız."

"Hayır! Yemin ederim, biz hiçbir şey çalmadık."

"O zaman nasıl aldınız? Hemşire sizin güzel yüzlerinize dayanamayıp size verdi mi diyorsunuz?"

Orla'nın yüzü ince bir kötülükle aydınlandı. "Julia Harte'deydi. Muhtemelen o çaldı, ya da onlardan biri çaldı. Ondan bir kopyasını aldık - yani Joanne aldı. Ben almadım."

Bingo değil. Sekizinin hepsi kart için şüpheli, şimdi sekizinin hepsi görgü tanıkları için şüpheli. Ve sekizinin hepsi şüpheli, fırsat

yerine oturuyor, katil için.

Conway kaşlarını kaldırdı. "Tamam. Joanne nazıkçe sordu, Julia da "Sorun değil, senin için her şeyi yaparım canım" dedi. Öyle mi? Çünkü hepiniz en iyi arkadaşlar mısınız?"

Orla omuz silkti. "Yani, bilmiyorum. Orada değildim."

Ben de orada değildim, ama biliyordum. Şantaj: Joanne, Julia'yı içeri girerken veya çıkarken görmüştü, *Paylaş yoksa söyleriz*.

"Ne zamandı bu?"

"Çok uzun zaman
önce." "Ne kadar uzun
zaman önce?"

"Noel'den sonra, geçen Noel. Ben, aman Tanrım, bütün yıl boyunca *bunu düşünmedim* bile.

bütün yıl boyunca hiç düşünmedim bile?"

"Kaç kez kullandın?"

Orla burada başının belaya girebileceğini hatırladı. "Kullanmadım. Yemin ederim. Kesinlikle *yemin ederim*."

"Üzerinde parmak izlerin bulunursa da yemin etmeye devam edecek misin?"

Birkaç kez çıkardım ya da geri koydum. Ama Joanne ve Gemma için.

Benim için değil."

"Hiç gizlice dışarı çıkmadın mı? Bir kez bile mi?"

Orla çekingenleşti. Başını eğdi.

"Orla," dedi Conway, onun hemen üzerinde. "Neden ağzını kapalı tutmanın kötü bir fikir olduğunu tekrar açıklamamı ister misin?"

Yine o korku belirdi. Orla, "Yani, bir kez gittim. Dördümüz gittik. Colm'un arkadaşlarıyla bahçede buluşacaktık, sadece eğlenmek için." dedi. Ve bir kutu, bir esrar sigarası ve bir öpücük. "Ama dışarı *çok korkutucuydu*. Yani, çok karanlıktı; o kadar karanlık olacağını fark etmemiştim. Ve çalılarda hayvanlar gibi sesler geliyordu – çocuklar onların sıçan olduğunu söyleyip duruyorlardı, *iğrenç, değil mi?* Ve yakalanırsak okuldan atılırdık. Ve çocuklar... Rahatsız bir şekilde kırırdadı. "Yani, o gece garip davranıyorlardı. Kötüydüler. Öyleydiler, sürekli..."

Erkekler kızları itmeye çalışmışlardı. Sarhoşlardı belki. Belki de değillerdi. Nasıl bittiğini bilmenin bir yolu yoktu. Bizim sorunumuz değildi.

"Yani hayır, teşekkürler, bir daha asla gitmezdim. Ve asla tek başıma dışarı çıkmadım."

"Joanne gitti ama. Ve Gemma."

Orla alt dudağını ısırды ve kıkırdadı. O korku, bir anda unutuldu: seks dedikodusu hikayeye girer girmez ortadan kayboldu.

"Evet. Sadece birkaç kez."

"Erkeklerle buluşuyorlardı.

Kimlerle?" Omuzlarını silktilti.

"Chris mi? Hayır takıl bekle..." Conway'in parmağı yukarı yukarı uyarıyor. "Unutma: bu konuda yalan söylemek istemezsin."

Hemen: "Uh-uh. Chris değil. Öyle olsaydı söylerlerdi." "Hepiniz dışarı çıktığınız gece o da orada mıydı?"

Kafasını salladı.

"Selena ve Chris'in birlikte olduğunu bu şekilde mi öğrendiniz, öyle mi? Bir gece dışarıda gördünüz mü?" dedim.

Orla bana doğru eğildi, ıslak dudaklarıyla sırtı genişledi, anın tadını çıkarıyordu. "Gemma onları gördü. Tam burada, bahçede. Birbirlerine *yapışmışlardı*. Beş dakika daha izleseydi, onlar... " Nefes nefese kıkırdadı. "Gördün mü? Birlikteydiler. Sizler ise "Oh, sen uyduruyorsun" dediniz. Elbette size nasıl bildiğimizi söyleyemezdik, ama gördün mü? Biz kesinlikle biliyorduk."

Bu bir tür zaferdi, görünüşe göre. "Aferin size," dedim. Conway, "Bu ne zamandı?" dedi.

Boş bir bakış. "Geçen bahar gibi mi? Belki Mart ya da Nisan? Chris'ten önce... . bilirsin."

Gözlerim bir anlığına Conway'inkilerle buluştu. "Evet, biz de öyle düşündük," dedi. "Onları gördüğünüzü kimseye söylediniz mi?"

"Julia ile konuştuk. 'Em, pardon, merhaba, bu konuyu halletmemiz gerekmiyor mu?' dedik."

"Ve? Halletti mi?" "Sanırım."

"Neden?" diye sordum, çok meraklanmıştım. "Neden Selena'nın Chris ile çıkmasını istemediniz?"

Orla'nın ağzı açıldı, kapandı. "Çünkü. İstemiyorduk, o kadar." "Aranızdan biri ondan hoşlanıyordu, değil mi? Bunda yanlış bir şey yok."

Yine o utanç verici hareket, omuzlarını kamburlaştırdı. Onu bizden ve Chris'ten daha çok korkutan bir şey vardı. Joanne olmalıydı. Joanne Chris'i istiyordu.

Conway kitaba hafifçe vurdu. "En son ne zaman gizlice dışarı çıktınız?"

"Gemma, Chris'e olanlardan bir hafta önce dışarı çıkmıştı. Yani, bu ne kadar ürkütücü? Hepimiz, 'Aman Tanrım, okulda *seri* katil

okulu takip ediyor olsaydı, onun yerine Gemma'yı kaçırabilirdi!"

"Ondan sonra hiç dışarı çıkmadınız mı? Hiçbiriniz? Ah-ah" – parmağı yine havaya kalktı – "bize yalan söylemeden önce bir düşünün."

Orla başını o kadar şiddetle sallıyordu ki saçları yüzüne çarpıyordu. "Hayır. Yemin ederim. Hiçbirimiz. Chris'ten sonra, dışarıda dolaşmaya pek niyetimiz yoktu. Joanne bana o anahtarı alıp çöpe atmamı falan söyledi, ben de *denedim*, ama kitapları çıkarıyordum ve aman Tanrım! Bir öğrenci başkanı içeri daldı. Ve bana 'Burada ne yapıyorsun?' diye sordu, çünkü ışıklar söndükten sonraydı, herkes ortak salonda olduğu için bunu yapamazdım. Neredeyse kalp krizi geçirecektim. Ondan sonra bir daha denemeye cesaret edemedim."

Conway kaşlarını kaldırdı. "Joanne buna razı mıydı?"

"Aman Tanrım, *çok* kızardı! Ona söyledim..." Orla, elini ağzına götürerek kıkırdadı. "Ona yaptığımı söyledim. Yani, zaten kimsenin bizim olduğunu ya da ne olduğunu anlayabileceği bir şey değildi..." Bir şey fark etti. "Siz nasıl anladınız?"

"DNA," dedi Conway. "Ortak salona geri dön."

"Selena ve Chris," dedi Conway, Orla'nın arkasında ortak salonun kapısı kapanırken koridoru izleyerek. "Sonuçta saçmalık değilmiş."

Bundan pek memnun görünmüyordu. Nedenini biliyordum. Conway, bunun bir yıl önce anlaşılması gerektiğini düşünüyordu.

"Orla yalan söylemiyorsa tabii. Ya da Gemma ona yalan söylemediyse," dedim.

"Evet. Sanmıyorum ama." Ben de öyle düşünüyordum. "Selena'nın ne diyeceğini görelim."

Selena'dan hiçbir şey öğrenemeyecektik. Bunu hissedebiliyordum, onun gizemin merkezinde olduğu hissiyle birlikte: o kadar derin katmanlara gömülmüştü ki, ona ulaşmamız imkansızdı. "Selena değil," dedim. "Julia."

Conway bana sert bir bakış attı. Fikrini değiştirmişti – Orla konusunda haklıydım – başını salladı. "Tamam. Julia."

Orla, ortak odadaki sohbetin merkezindeydi, bir elini göğsüne koymuş, sanki bayılacakmış gibi kanepede uzanmış, tüm dikkatleri üzerine çekiyordu. Joanne öldürmeye hazır görünüyordu: Orla, anahtarı çöpe atmadığını itiraf etmişti. Holly'nin grubu kıpırdamamıştı, ama gözleri Orla'nın üzerindeydi.

Bir rahibe – sivil giysiler, başlık ve sert bir çene – köşeden denetliyor, onların konuşmasına izin veriyor ama sohbetin gidişatını sıkı bir gözle takip ediyordu. Bir an için McKenna'nın

bunu başkasına devretmesine şaşırdım, ama sonra anladım. Gündüzlü kızlar evlerine gitmiş, yatılılar evlerini aramıştı. McKenna'nın telefonu durmadan çalışıyordu. Gözlükleriyle hasar kontrolü yapmaya çalışıyordu.

Er ya da geç, nüfuzlu, kızgın bir baba yetkilileri arayacaktı. Yetkililer O'Kelly'yi arayacaktı. O'Kelly Conway'i arayacak ve kafasını koparacaktı.

"Julia," dedi Conway, rahibenin yanından geçerek. "Gidelim."

Bir an sonra Julia kalktı ve geldi. Arkadaşlarına bakmadı bile. Odaları Orla'nın odasından iki kapı ilerideydi. Aynı his vardı, aceleyle terk edilmiş gibi: dolap kapakları açıktı, giysiler aceleyle atılmıştı. Ama bu sefer, yatak başındaki fotoğraflara bakmaya gerek kalmadan, hangi eşyanın kime ait olduğunu hemen anladım. Parlak kırmızı yatak çarşafı, Max's Kansas City'nin eski bir poster: Julia. Eski görümlü patchwork yorgan, poster boyutunda özenle yazılmış şiir: Rebecca. Kıvrılmış gümüş çatal ve kaşıklardan yapılmış mobil, düşük gökyüzüne karşı bir kaya gibi görünen iyi bir siyah-beyaz fotoğraf, iki kez bakana kadar yaşlı bir adamın profili olduğu anlaşılıyordu: Holly. Ve Conway, Selena konusunda haklıydı: rüya yakalayıcı yoktu, ama yatağının üzerinde, orta kalitede eski bir yağlı boya tablosu vardı, ay ışığında karanlık bir gölde su içmek için eğilen bir tek boynuzlu at. Conway da bunu fark etti. Gözleri benimkilerle buluştu ve aramızda gizli bir gülümsemenin gölgesi gidip geldi. Farkına varmadan, kendimi iyi hissettim.

Julia yatağına atladı, yastığına yaslandı, ellerini başının arkasına koydu. Bacaklarını uzattı – kot pantolon, üzerinde Patti Smith'in resmi olan parlak turuncu bir tişört giymişti, saçları açıktı – ve ayak bileklerini çaprazladı. Rahat ve konforlu. "Anlat bakalım," dedi.

Conway bu sefer masallarla uğraşmadı. Kanıt zarfını çıkardı, parmağıyla Julia'nın yüzünün önünde salladı. Onun üzerinde durup izledi. Ben de not defterimi çıkardım.

Julia acele etmedi. Conway çantayı tutarken, o kitabın başlığını okudu. "Bu bir ipucu mu? Daha erdemli mi olmalıyım?"

Conway, "Orada parmak izlerin çıkacak mı?" dedi.

Julia kitabı işaret etti. "Bunun benim yatmadan önce okuduğum kitap olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Ciddi misin?"

"Çok tatlı. Bir daha yapma. Biz sorarız, sen cevaplarsın."

"Hayır, bunun üzerinde parmak izlerimi bulmayacaksınız, tamam mı? Sorduğun için teşekkürler. Azizler hakkında sadece ödev için okumak zorunda kaldığımda okurum. O zaman bile, Joan of Arc gibi birini okurum. Sırılsıklam bir zayıflığı değil."

"Aradaki farkı bilemezsin," dedi Conway. "Bana başka bir zaman açıklayabilirsin. O kitabın içinde, burası ile okul arasındaki bağlantı kapısının anahtarı var. Geçen yıl Joanne ve çetesine aitti."

Julia'nın kaşlarından biri seğirdi; hepsi bu kadardı. "Aman Tanrım. Tamamen şok oldum."

"Evet. Orla, senin sahip olduğun kitabın bir kopyası olduğunu söylüyor."

Julia iç geçirdi. "Ah, Orla," diye havaya doğru konuştu. "Kim tahmin edilebilir bir küçük kız? Sen! Evet, sen!"

"Orla'nın yalan söylediğini mi söylüyorsun?"

"Ee, tabii ki? O kapının anahtarı hiç bende olmadı. Ama Joanne aptal değil. O anahtara sahip olan herkesin Chris'in öldüğü gece dışarıda olabileceğini biliyor, ayrıca o anahtara sahip olan herkes McKenna ile *büyük* bir sorun yaşıyor, muhtemelen *okuldan atılma* sorunu. Tabii ki sevgisini paylaşacak."

"Joanne bize söylemedi. Orla söyledi."

"Doğru. Joanne'in elini kışına sokarak."

"Joanne neden sizi belaya sokmak istesin ki?"

Kaş. "Onun bizim en büyük hayranımız olmadığını fark etmediniz mi?" "Evet," dedi Conway. "Fark ettik. Neden öyle, tekrar sorabilir miyim?"

Julia omuz silkti. "Kimin umurunda?" "Bizim."

"O zaman Joanne'e sorun. Çünkü ben umursamıyorum."

"Biri bana o kadar kızmışsa ki beni okuldan attırmaya ve tutuklatmaya çalışıyorsa, nedenini merak ederim."

"İşte bu yüzden. Çünkü Joanne'in ne düşündüğü umurumuzda değil. Onun küçük zihninde bu, ölümcül bir günah gibi."

Conway, "Selena Chris'le çıkıyordu diye değil," dedi.

Julia alnını avucuyla vuruyormuş gibi yaptı. "Aman Tanrım, bunu bir kez daha duymak zorunda kalırsam kulak zarımı kalemle delirim. Bu bir *söylenti*. Birinci sınıflar, gerçek *bir kanıt* olmadıkça duydukları her şeye inanmamaları gerektiğini bilirler. Sen bilmiyor musun?"

"Gemma onları gördü. Öpüşüyorlardı."

Bir şey parladı, sadece bir tane: bu Julia'yı hazırlıksız yakalamıştı. Sonra parmağını salladı. "Uh-uh. Orla, Gemma'nın onları gördüğünü söylüyor. Bu aynı şey değil."

Conway, Julia'nın yatağının yanındaki duvara yaslandı. Çantayı kaldırdı, parmağıyla hafifçe vurdu ve dönmesini izledi.

"Senden vazgeçip ona gidersem Selena ne diyecek? Nazikçe sormadığımı biliyorsun."

Julia'nın yüzü gerildi. "Geçen yıl sorduğunda söylediği şeyi söyleyecek."

Conway, "Buna bahse girmezdim. Fark etmiş olmalısın: Selena geçen yılki gibi değil." dedi.

Bu vur etkileyiciydi. Ben gördüm Julia bir bir şeyi bir şeyi istifledi ve dengeliyor. Karar verdiğini gördüm.

"Selena, Chris ile çıkan kişi değildi. Joanne'di." dedi. "Tamam," dedi Conway.

"Sen öyle diyorsun, o Selena'nın çıktığını söylüyor, ben ve Moran da sabaha kadar 'Here We Go Round the Rumour Bush' oyununu oynayacağız."

Julia omuz silkti. "İster inanın ister inanmayın, fark etmez. Ama Joanne, geçen Noel'den önce birkaç ay boyunca Chris ile çıkıyordu. Sonra Chris onu terk etti. Joanne bunu hiç hoş karşılamadı."

Conway ve ben birbirimize bakmadık, gerek yoktu. Motif.

Eğer doğruysa. Bu dava yalanlarla doluydu, bir avuç dolusu yalan almadan onu kavrayamazdık.

Conway çenesini sıkarak, "Neden geçen yıl kimse bundan bahsetmedi?" dedi.

Omuz silkme.

"Tanrı aşkına." Conway kıpırdamadı, ama omurgasının çizgisi tavana fırlamaya hazır olduğunu gösteriyordu. "Bu, tuvalette sigara içen biriyle ilgili değildi. Bu bir *cinayet* soruşturmasıydı. Herkes bunu söylememeye mi karar verdi? Hepiniz aptal mısınız? Ne?"

Julia'nın gözleri ve avuç içleri tavana doğru dönmüştü. "Merhaba? Nerede olduğumuzu fark ettiniz mi? Joanne'in anahtarını öğrendiniz, o da ilk olarak bunu bana karşı kullandı. Eğer biri size onu ve Chris'i anlatsaydı, o da aynı şeyi yapardı: onları da bu pisliğe bulaştırarak intikam alırdı. Kim bunu ister ki?"

"O zaman neden şimdi bize anlatıyorsun?"

Julia, Conway'e gençlerin yaptığı gibi omuzlarını silkiyordu. "Bu yıl yurttaşlık sorumluluğu dersini aldık."

Conway öfkesini geri kazanmıştı. Sandviçe odaklandığı gibi Julia'ya da odaklanmıştı. "Birlikte olduklarını nereden biliyorsun?"

"Etrafta duydum."

"Kimden?"

"Tanrım, hatırlamıyorum. Büyük bir sır olması gerekiyordu, ama evet, tabii."

"Söylenti," dedi Conway. "Birinci sınıf öğrencileri bile duydukları her şeye inanmamaları gerektiğini bilirler sanıyordum. Kanıtın var mı?"

Julia, Max'in posterinin çerçevesinden bir şeyi kazıdı. Yine kafasında bir şeyler dengeliyordu.

"Aslında var," dedi. "Bir nevi." "Anlat bakalım."

"Chris'in Joanne'e bir telefon verdiğini duydum. Özel bir telefon, böylece kimse fark etmeden birbirlerine mesaj atabileceklermiş."

"Neden?"

Yine omuz silkti. "Joanne'e sor. Benim sorunum değil. Sonra Chris onu terk ettiğinde, Alison'a telefonu satın aldığını duydum. Annemin hayatı üzerine yemin etmiyorum ama Alison geçen Noel'den sonra yeni bir telefon aldı, tamam mı? Ve o zamandan beri değiştirmedikten eminim."

"Alison yeni bir telefon mu aldı? Kanıtın bu mu?"

"Alison, Joanne'in Chris'le telefonda yaptıkları şeyleri yapmak için kullandığı telefona sahip, ki bunu düşünmek bile istemiyorum. Chris öldükten sonra tüm mesajları sildiğine eminim, ama bu konuda bir şey yapamaz mısınız? Mesajları geri getirebilir misiniz?"

"Tabii," dedi Conway. "Neden olmasın. Tıpkı *CSI'da* olduğu gibi. Vatandaşlık sorumluluğu dersi sana paylaşman gereken başka bir şey hatırlattı mı?"

Julia parmağını çenesine koydu ve boşluğa baktı. "Biliyor musun, gerçekten aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Evet," dedi Conway. "Tahmin etmiştim. Aklına bir şey gelirse bize haber ver." Ve kapıyı açtı.

Julia gerindi, yataktan kaydı. "Görüşürüz," dedi bana, küçük bir gülümsemeyle ve el sallayarak.

Onu koridordan geçip ortak salona girerken izledik. Julia arkasına bakmadı, ama yürüyüşünden gözlerimizi hissettiği belliydi. Kııcı alaycıydı.

Conway, "Joanne," dedi. İsim sessizliğe düştü. Oda onu geri tükürdü ve ardından sıkıca kapandı.

"Araç, fırsat, neden," dedim. "Belki."

"Evet, belki. Her şey yolunda giderse. Chris Joanne'i terk ettiyse, bu onun Selena'yı sevmesi konusunda neden bu kadar cadaloz davrandığını açıklayabilir."

"Özellikle de Selena için onu terk ettiyse."

"Bu, Joanne'in çetesinin Julia'nın çetesinden de nefret etmesini açıklardı." "Bizi kullanıyorlar. Her iki grup da," dedim.

"Evet. Birbirlerine ulaşmak için." Conway, ellerini arka ceplerine sokmuş, hala Julia'nın durduğu yere bakıyordu. "Zengin çocukların kölesi olmak hoşuma gitmiyor."

Omuz silktim. "Bize istediğimizi verdikleri sürece, onların da istediklerini biraz almalarına bir şey demem."

"Ben de öyle olurum. Eğer onların ne istediğini, neden istediğini bildiğimden emin olsaydım." Conway doğruldu, ellerini ceplerinden çıkardı. "Alison'ın telefonu nerede?"

"Yatağında."

"Alison'a telefonu nereden aldığını soracağım. Sen bunu ara."

Bu düşünce beni tedirgin etti: burada tek başıma, etrafım genç kızlar ve popolarında "belki" yazan külotlarla çevriliydim. Conway haklıydı, ama: Alison'ın telefonunu birinin elinden alması için bırakamazdık, bu odayı aramadan terk edemezdik ve Alison'ı aramak için burayı iyi bilen tek kişi Conway'di. "Beş dakikaya görüşürüz," dedim.

"İçlerinden biri buraya gelirse, hemen ortak salona git. Orada güvende olursun."

Şaka yapmıyordu. Haklı olduğunu da biliyordum, ama ortak salon da pek güvenli bir yer gibi gelmiyordu.

Kapı arkasından kapandı. Aptalca bir an için, arkadaşımın beni bu boktan durumda terk ettiğini hissettim. Kendime hatırlattım: Conway benim arkadaşım değildi.

Eldivenlerimi tekrar giydim ve aramaya başladım. Selena'nın telefonu blazer cebi üzerinden yatağına düşmüştü, Julia'nınki ise komodinin üzerindeydi. Rebecca'nınki yatağındaydı. Holly'ninki kayıptı.

Yatağın yanındaki dolaplardan başladım. Julia'nın röportajında beni rahatsız eden bir şey vardı. Aklımın bir köşesinde takılı kalmıştı, ulaşamadığım bir yerde: söylediği bir şey, üzerine atlamamız gerekirken kaçırdığımız bir şey.

Julia, Selena'yı sorgulamamızı engellemek için, parlak bir süs gibi bilgileri önümüzde sallıyordu. Selena'yı veya Selena'nın bildiklerini korumak için ne kadar ileri gidebileceğini merak ettim.

Dolaplarda fazladan telefon yoktu. Bu grupta kitaplar, iPod'lar, saç fırçaları ve başka şeyler vardı, ama eski ve parçaları kesilmiş hiçbir şey yoktu. Julia polisiye romanları severdi, Holly *Açlık Oyunları'nı* okuyordu, Selena *Alice Harikalar Diyarında'nın* yarısını bitirmişti, Rebecca Yunan mitolojisini severdi.

Eski şeyleri severdi. Yatağının üzerindeki şiiri bilmiyordum – şiirleri istediğim kadar iyi bilmiyorum, sadece çocukken kütüphanede ne varsa onu okudum, ara sıra fırsat bulduğumda elime ne geçerse onu okudum – ama eski görünüyordu, Shakespeare kadar eski.

Emekli Bir Dostluk

*Burada oturup yıldızlarımızı kutsayalım
Bize bu mutlu huzuru veren
Savaşların gürültüsünden uzak. Birbirimizin
kalbinde yaşıyoruz.*

*Neden korku duyalım ki?
Aşk, dünyanın nasıl döndüğünü umursamaz.
Tehlikelerle dolu bir kalabalık ortaya çıksa
bile, dostluk bundan etkilenmez.*

*Bizim etrafımızda öyle bir büyü var ki
Hiçbir korkunç şey bize zarar veremez
Çünkü kötülük bile dostluğa ve masumiyete
zarar veremez.*

Katherine Philips

Bir çocuğun güzel el yazısı, güzel ağaçlar ve baş harflerine işlenmiş geyikler; çocuğun sevgisini duvarlara yazma, dünyaya duyurma ihtiyacı. Yetişkin bir adam olan beni etkilememeliydi.

Gizli Yere asmak için bir kart yaparsam: ben, kocaman bir gülümsemeyle, arkadaşlarımın ortasında. Kollarını omuzlarına dolamış, başlarını birbirine yaslamış, silüetleri birbirine karışmış. Holly ve arkadaşları kadar yakın, kopmaz bir bağ. Başlık: *Ben ve arkadaşlarım.*

Kağıtta delikler olurdu. Küçük makasla kesilmiş, minik, narin kesikler, sonuna kadar sevilen saçlara kadar mükemmel – bu adamın başı geriye atılmış gülüyor, bu adamın dirseği boynuma dolanmış şakalaşıyor, bu adamın kolu dengesini kaybedip dışarı fırlamış – ve orada değil.

İnsanların çoğunlukla beni sevdiğini söyledim. Doğru; seviyorlar, her zaman sevdiler. Her zaman benim arkadaşım olmak isteyen birçok insan var. Bu, onların arkadaşı olmak istediğim anlamına gelmez. Birkaç kaşık, biraz snooker, maçı izlemek, harika, ben varım. Bundan fazlası, gerçek olan: hayır. Benim tarzım değil.

Bu kızların tarzıydı, tamam. Bir mil derine dalıyor ve yunuslar gibi yüzüyorlardı, hiç sorun yoktu. *Neden korkalım ki?* Onlara hiçbir şey zarar veremezdi, önemli bir şekilde değil, birbirlerine sahip oldukları sürece.

Esinti perdelerde yumuşak sesler çıkarıyordu. Cep telefonumu çıkardım, bana mesaj atan numarayı aradım. Cevap yok, zil sesi yok. Telefonlar orada, karanlıkta yatıyordu.

Holly'nin yatağının altında bir çorap, Rebecca'nın yatağının altında bir keman kutusu, başka bir şey yoktu. Gardıroba başladım. Yumuşak tişörtlerin içine elimi soktuğumda hissettim: omzumun arkasında, koridorda bir hareket. Sessizliğin dokusunda bir değişiklik, kapı aralığından gelen ışığın bir anlık titremesi.

Hareket etmeyi bıraktım. Sessizlik.

Ellerimi gardıroptan çıkardım ve döndüm, sanki hiçbir şey olmamış gibi, Rebecca'nın şiirini tekrar okuyormuş gibi; kapıya ya da başka bir şeye bakmadan. Kapı aralığı gözümün ucundaydı. Üst yarısı aydınlık, alt yarısı karanlıktı. Kapının arkasında biri vardı.

Telefonumu çıkardım, başka şeylerle uğraşarak etrafta dolaştım. Kapının yanındaki duvara sırtımı dayadım, görüş alanından çıktım. Bekledim.

Koridorda hiçbir şey hareket etmiyordu.

Kapı koluna uzandım ve tek bir hızlı hareketle kapıyı açtım. Orada kimse yoktu.

Bölüm 14

Sevgililer Günü dansı. Kilda's ve Colm's okullarından iki yüz üçüncü ve dördüncü sınıf öğrencisi, tıraşlanmış, ağda yapılmış, ciltleri temizlenmiş, her renk ve dokudan düzinelerce maddeyle özenle yağlanmış, en iyi kıyafetlerini giymiş, hormonları tavan yapmış, iki yüz farklı vücut spreyi kokusu yayarak Kilda's okul salonuna sıkışmışlardı. İnsanlar birbirlerini kaydederken, cep telefonu ekranları kalabalığın arasında ateşböcekleri gibi mavi-beyaz renkte titriyor ve parıldıyordu. Kalabalığın ortasında, kırmızı gömlekli, kızların dikkatini çekmek için arkadaşlarıyla omuz omuza çarpışıp gülen Chris Harper'ın yaşamak için üç ay, bir hafta ve bir günü kalmıştı.

Saat daha sekiz buçuk ve Julia şimdiden sıkılmış durumda. O ve diğer üçü dans pistinde sıkı bir çember oluşturmuşlar, Joanne'in çetesinin Becca'nın kot pantolonundan elde ettiği OMG LOL!!! kilometrelerini görmezden geliyorlar. Holly ve Becca dans etmeyi çok seviyorlar, bu yüzden çok eğleniyorlar ve Selena da yeterince mutlu görünüyor, ama Julia buradan kurtulmak için şiddetli adet krampları numarası yapmaya hazır. Ses sistemi, otomatik olarak parlak ve neşeli bir tona ayarlanmış, aşk temalı bir şarkıyla kafalarını patlatıyor, Justin Bieber ya da muhtemelen Miley Cyrus, ön tarafta pürüzsüz ve tüm seksi hareketleri yapan biri. Işıklar kırmızı ve pembe yanıp sönüyor. Komite - parlak saçlı, altın yıldızlı tipler, şimdiden özgeçmişlerini hazırlıyorlar - salonu dantelli kağıt kalpler, çelenkler ve tahmin edilebilir renklerdeki her türlü şeyle süslemiş. Bütün mekan romantizmle doludur, ama bazı çiftlerin gizlice dışarı çıkıp sınıfta uygunsuz şeyler yapmaması için kapıyı iki öğretmen koruyor. Eğer biri, örneğin yavaş bir şarkı çalıyor diye, yavaş dans etmeye başlayacak kadar çılgın ve deli ise, deli Sister Cornelius koşarak gelir ve onlara kutsal su dolu bir yangın hortumu ile su püskürtür.

Komitede olmayan çoğu kişi salonun kapılarını dikkatle izliyor. Dansın önceki öğleden sonra, Colm'un arkadaşları Kilda'nın evinin arkasındaki yoldan aşağı inip, duvarın köşesinden çalıların arasına içki atıyorlar ve dansı gizlice terk etmeyi başarırlarsa, daha sonra oradan alıyorlar. Ertesi gün, Kilda'nın kızları toplanmayan her şeyi toplar ve yatakhanelerinde sarhoş olurlar. Bu o kadar uzun süredir bir gelenek ki, Julia onların bunu fark etmediklerine inanamıyor, özellikle de ikisi

Öğretmenler gerçekten Kilda'ya gittiler ve muhtemelen kendileri de aynı şeyi yaptılar. Bayan Long ve Bayan Naughton, sanki 1952'de kırk yaşındaki İrlandalı öğretmenler olarak doğmuşlar ve o zamandan beri iğrenç ten rengi taytları dahil hiçbir şeylerini değiştirmemişler gibi görünüyorlar, bu yüzden belki de gerçekten gençlik dönemleri varsa, bu anılar hafızalarından silinmiştir, ancak Julia son zamanlarda bunun daha karmaşık bir durum olup olmadığını merak etmeye başladı. Bayan Long ve Bayan Naughton yüzde doksan dokuz sıkıcı öğretmen ve yine de bir şekilde yüzde bir on beş yaşında viski içip kıkırdayan genç kızlar olabilirler ve buna sadık kalabilirler. Eğer bu, yetişkinlerin bahsetmedikleri sırlardan biri ise: içerde, görünmez olan şeyler ne kadar süre devam eder. Ya da okulda o kadar başarısızdılar ki, içki içilen yerlerden hiç haberleri olmadı.

Julia otomatik pilotta dans ediyor ve kollarını kaldırırken gizlice koltuk altındaki ter lekelerini kontrol ediyor. Geçen yıl Sevgililer Günü dansını çok sevmiştir; ya da belki "sevmek" doğru kelime değil, ama önemliymiş gibi hissetmişti. Geçen yıl bıçak sırtı gibi hissettirmişti, nefes kesiciydi, kendi önemiyle kaynamaya hazır gibi hissettirmişti. Bu yıl da aynı şekilde hissedeceğini umuyordu, ama bunun yerine dans, ortalama bir burun karıştırma seansından çok daha az önemliymiş gibi geliyor. Bu Julia'yı sinirlendiriyor. Her gün yaptığı şeylerin çoğu son derece anlamsız, ama en azından kimse ondan zevk almasını beklemiyor.

"Hemen dönerim," diye diğerlerine bağırıyor, içki içiyormuş gibi mimik yapıyor ve dansı bırakıyor. Kalabalığın arasından sıyrılarak kenara doğru ilerlemeye başlıyor. Işıklar, dans ve kalabalık herkesin terlemesine neden olmuş. Joanne Heffernan'ın makyajı çoktan akmaya başlamıştır, bu da Julia'yı şaşırtmaz, çünkü makyaj çok fazladır ve Oisín O'Donovan'ı rahatsız etmez gibi görünür. Oisín, Joanne'in elbisesinin içine elini sokmaya çalışır ve elbise karmaşık olduğu ve Oisín aptal olduğu için sinirlenir.

Julia, Joanne'in tasarımcı kışına dokunmadan yanından geçmeye çalışırken, Joanne omzunun üzerinden "Aman Tanrım, çekil üstümden, lezbiyen" diye bağırır.

"Hayal kurma," diyor Julia, Joanne'nin topuğuna basarak. "Oops."

Salonun sonunda, büyük bir sahte cam punch kasesi etrafında sıralar halinde dizilmiş, cupid desenli kağıt bardakların bulunduğu uzun bir masa vardır. Punch, bebek ilacı renginde parlak bir pembe renktedir. Julia bir bardak alır. Gıda boyası ile renklendirilmiş meyve suyu.

Finn Carroll masanın yanındaki duvara yaslanmış duruyor. Finn ve Julia, tartışma kulübünden tanışıyorlar; Finn, Julia'yı görünce kaşlarını kaldırıyor

kaşını kaldırır, bardağını Julia'ya doğru kaldırır ve Julia'nın duyamadığı bir şey bağırır. Finn'in parlak kırmızı saçları, ensesinde gevşek bukleler oluşturacak kadar uzundur ve o zekidir. Bu özellikler çoğu erkek için sosyal ölüm anlamına gelir, ancak Finn'in saçlarına uyan minimum çilleri vardır, ragbide iyidir ve sınıfındaki çoğu arkadaşından daha hızlı boy ve omuz kazanmaktadır, bu yüzden bu özellikleriyle sorun yaşamaz.

"Ne?" diye bağırır Julia.

Finn kulağına eğilir. "Punch içme," diye bağırır. "Berbat."

"Müziğe uymak için," diye bağırır Julia.

"Bu çok *aşağılayıcı*. 'Onlar gençler, bu yüzden berbat müzik listelerini seviyor olmalılar.' Bazılarımızın zevk sahibi olabileceği hiç akıllarına gelmiyor."

"Ses sistemini kısa devre yapmalıydın," diye bağırır Julia. Finn elektronik işlerinden iyi anlar. Geçen dönem biyoloji dersinde bir kurbağayı kabloladı, böylece Graham Quinn onu kesmeye gittiğinde kurbağa zıpladı ve Graham ile taburesi geriye doğru devrildi. Julia buna saygı duyuyor. "Ya da en azından kulak zarlarımızı delebileceğimiz keskin bir şey getirmeliydin."

Finn, bağırmayı bırakabileceği kadar yakın bir mesafeden, "Dışarı çıkabilir miyiz, bir bakalım mı?" diyor.

Finn, Colm'un adamı için aslında oldukça mantıklıdır; Julia onunla samimi bir konuşma yapma fikrini sever, onun bunu, dilini boğazına sokmaya çalışarak çok fazla zaman harcamadan başarabileceğini düşünür ve onun aptal arkadaşlarına çalılarda ateşli seks yaptıklarını övündüğünü hayal edemez. Ancak birisi onların gittiğini fark edecek ve ateşli seks söylentileri yine de yayılacaktır. "Hayır," diyor Julia.

"Arkada bir şişe viski var." "Viskiyi sevmem."

"O zaman başka bir şey içeriz. O çalılıklarda bir içki dükkanı var. İstediyini seç."

Renkli ışıklar Finn'in yüzünde kayıyor, ağzı açık gülüyor. Julia'nın aklına, baş döndürücü bir heyecanla, ateşli seks söylentilerini hiç umursaması gerekmediği gelir.

Diğer üçüne bakıyor: hala dans ediyorlar. Becca kollarını açmış, başını geriye atmış, küçük bir çocuk gibi dönüyor ve gülüyor. Her an başı dönecek ve kendi ayaklarına takılıp düşecek gibi.

"Yanımda kal," der Julia Finn'e ve salondaki kapıya doğru rahatça yürümeye başlar. "Ben 'git' dediğimde, hızlı git."

Rahibe Cornelius kapının önünde kübik ve somurtkan bir şekilde duruyor; Bayan Long salonun diğer ucunda, Marcus Wiley'i Cliona'dan ayırmaya çalışıyor. Cliona ise ikisinden hangisini daha çok nefret ettiğini bilemiyor gibi görünüyor. Rahibe Cornelius, Julia ve Finn'e şüpheli bir bakış atıyor. Julia gülümsüyor. "Punch çok güzel," diye bağırıyor ve bardağını kaldırıyor. Rahibe Cornelius daha da şüpheli görünüyor.

Julia bardağını pencere pervazına koyar. Gözünün ucuyla, görünüşe göre çabuk anlayan Finn'in de aynı şeyi yaptığını görür.

Becca yere düşer. Rahibe Cornelius çılgın bir misyoner bakışı atar ve koridordan koşarak, dansçıları sağdan soldan iterek Becca'yı sorguya çekmek, alkol testi yapmak ve Gençlerin Uyuşturucu Kullanımı testi yapmak için koşar. Holly onunla ilgilenir, sorun yok; yetişkinler Holly'ye inanır, belki babasının işi yüzünden, belki de yalan söylemeye kendini tamamen adanmış içtenliği yüzünden. "Git," der Julia ve kapıdan dışarı fırlar, bir saniye sonra kapının çarpıldığını duyar ama koridora inip karanlık matematik odasına girene kadar arkasına bakmaz ve arkasında yankılanan ayak sesleri, kapı çerçevesinin etrafında dönen Finn'e dönüşür.

Ay ışığı odayı çizgiler halinde aydınlatıyor, sandalye sırtları ve masa ayakları arasında kafa karıştırıcı bir şekilde dolanıyor. Müzik, sanki biri minik bir Rihanna'yı bir kutuya kilitlemiş gibi, uzaktan gelen histerik bir gümbürtü ve çığlığa dönüşmüştür. "Güzel," diyor Julia. "Kapıyı kapat."

"Siktir," diyor Finn, sandalyeye bacağını çarparak.

"Şşş. Bizi gören oldu mu?"

"Sanmıyorum."

Julia pencere mandalını açıyor, ay ışığı hızlı hareket eden ellerinin üzerinden kayıyor. "Bahçede devriye gezen biri vardır," diyor Finn. "En azından bizim danslarımızda öyle."

"Biliyorum. Kes sesini. Ve geri çekil, görünmek mi istiyorsun?"

Duvara sırtlarını dayayarak bekliyorlar, küçük tiz çığlıkları dinliyorlar, bir gözleri boş çimlere, diğer gözleri sınıf kapısına takılı. Biri üniforma süveterini unutmuş, sandalyenin arkasına kıvrılmış; Julia onu alır ve puantiyeli elbisesinin üzerine giyer. Tam olarak yakışık almıyor – çok büyük ve göğüs izleri var – ama sıcak tutuyor ve camdan dışarıdaki soğuğu hissedebiliyorlar. Finn kapüşonlu sweatshirtinin fermuarını çekiyor.

Önce gölgeler gelir, yatılıların kanadının köşesinden kayarak, yerde uzun uzun uzanır. Colm's'tan Rahibe Veronica ve Peder Niall, yan yana yürürler, her santimetreyi tararken başlarını sağa sola çevirirler.

Onlar gözden kaybolduğunda, Julia, rahibelerin kanadının köşesini dönmeleri için yirmi saniye sayar, bir şeye bakmak için dururlarsa diye on saniye daha, ne olur ne olmaz diye on saniye daha. Sonra pencereyi yukarı itti, sırtını çerçeveye dayadı, ayaklarını salladı ve çimlere atlamak için kaydı: tek bir hareket, o kadar akıcıydı ki, Finn'in zihni meşgul olmasaydı, bunun onun ilk denemesi olmadığını anlardı. Arkasında yere indiğini duyunca, hızlı ve rahat bir şekilde ağaçların arkasına koşmaya başladı, kulakları hala müzikten çınılıyordu, adımlarının ritmine göre başının üstünde yıldızlar parılıyordu.

Kırmızı ışıklar, pembe, beyaz, kodlanmış sinyaller gibi çok hızlı dönerek yakalanamayacak kadar garip çapraz desenler oluşturuyor. Zeminde, duvarlarda ve tüm kemiklerinde hissedilen ritim, elektrik akımı gibi içlerinde atıyor, koridorda bir elden diğerine atlayarak bir saniye bile durmadan devam ediyor, devam et, devam et, devam et.

Selena çok uzun süredir dans ediyor. Dolanan ışıklar canlı şeyler gibi görünmeye başlıyor, baş döndürücü ve çaresizce kaybolmuş. Selena kenarlarından sulanmaya başlıyor, kendisinin bittiği ve diğer şeylerin başladığı sınır çizgisini kaybetmeye başlıyor. Punch masasının yanında Chris Harper içmek için başını geriye eğiyor ve Selena bunun tadını alabiliyor, biri kalçasına çarpıyor ve acının kendisine mi yoksa onlara mı ait olduğunu anlayamıyor, Becca'nın kolları yükseliyor ve onlar da kendisinininki gibi hissediyor. Dans etmeyi bırakması gerektiğini biliyor.

"İyi misin?" Holly ritmi bozmadan bağıyor.

"İçki," diye bağıyor Selena, punç masasını işaret ederek. Holly başını sallıyor ve karmaşık kalça ve ayak hareketlerini denemeye devam ediyor. Becca zıplıyor. Julia gitmiş, bir şekilde kaçmış; Selena, odada olması gereken yerde bir boşluk hissediyor. Bu, dengeleri daha da bozuyor. Ayaklarını dikkatlice yere koyuyor, onları hissetmeye çalışıyor. Kendine hatırlatıyor: *Sevgililer Günü dansı*.

Punch'ın tadı hiç iyi değil, çimen kokulu, serin, uzun zaman önceki yaz öğleden sonraları, açık kapılardan çıplak ayakla içeri girip çıkmak, bu terli, gürültülü, karanlık karmaşaya hiç uymuyor. Selena duvara yaslanıp, ağırlığı olan ve taviz vermeyen şeyler hakkında düşünür. Periyodik tablo. İrlandaca fiil

çekimleri. Müzik biraz daha sessizleşti, ama hala onu rahatsız ediyor. Bir saniye için parmaklarını kulaklarına sokmak istiyor, ama elleri kendisine aitmiş gibi gelmiyor ve onları kulaklarına götürmek çok karmaşık görünüyor.

"Merhaba," diyor biri, yanında.

Chris Harper. Bir süre önce bu Selena'yı şaşırtmış olurdu – Chris Harper çok havalı ve Selena öyle değil; onunla daha önce hiç gerçek bir konuşma yaptığını sanmıyor. Ama son birkaç ay, Selena'nın anlamasına gerek olmadığını bildiği şaşırtıcı şeylerle dolu, bereketli ve dalgalı bir yer oldu. Bu noktada onları bekliyor.

"Merhaba," diyor.

Chris, "Elbiseni beğendim," diyor.

"Teşekkürler," diyor Selena, kendine hatırlatmak için aşağıya bakıyor. Elbise kafa karıştırıcı. Kendine şöyle diyor: 2013.

"Ha?" diyor Chris.

Kahretsin. "Hiçbir şey."

Chris ona bakar. "İyi misin?" diye sorar. Ve sanki başı dönüyor olabilirmiş gibi, Selena uzaklaşmadan elini uzatıp çıplak kolunu tutar.

Her şey birden netleşir, keskin hatların içinde parlak renkler belirir. Selena ayaklarını tekrar hissedebiliyor, sanki uyuşmuş gibi şiddetli bir karıncalanma hissediyor. Sırtındaki fermuarın batması, küçük ve kesin bir çizgi gibi. Chris'in gözlerine doğrudan bakıyor, loş ışıktaki bile el rengi, ama bir şekilde salonu da görebiliyor ve ışıklar sinyal ya da kaybolan şeyler değil, ışıklar ve hiçbir şeyin bu kadar kırmızı, pembe ve beyaz olabileceğini bilmiyordu. Bütün oda sağlam, canlı ve kendi berraklığıyla uğulduyor. Chris – saçlarını parlatıp kırmızı gömleğini ısıtan, kaşlarının arasındaki küçük şaşkınlık çizgisini yakalayan ışık – onun gördüğü en gerçek şey.

"Evet," diyor. "İyiyim." "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Chris, Selena'nın kolundan elini çeker. Anında o berraklık kaybolur; koridor tekrar sarsıntılı ve dağınık hale gelir. Ama o hala her yerinde sağlam ve sıcak hissediyor ve Chris hala gerçek görünüyor.

Chris, "Ben sandım ki..." der.

Onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor; sanki az önce olanların hayaleti ona da bulaşmış gibi. "Sen..." diyor.

Selena ona gülümser. "Bir an için garip hissettim. Şimdi iyiyim." der.

"Az önce bir kız bayıldı, gördün mü? Burası çok sıcak." "Bu yüzden mi dans etmiyorsun?"

"Dans ediyordum. Bir süre izlemek istedim." Chris punçtan bir yudum alır ve bardağa yüzünü buruşturur.

Selena uzaklaşmaz. Kolundaki el izi kırmızı-altın renginde parıldayarak karanlık havada süzülür. Onunla konuşmaya devam etmek ister.

"Sen onun arkadaşısın," diyor Chris. "Değil mi?"

Becca'yı işaret ediyor. Becca sekiz yaşındaki bir çocuk gibi dans ediyor, ama sekiz yaşındayken bile neredeyse hiç olmayan türden bir sekiz yaşındaki çocuk gibi, müzik videosu bile izlememiş türden: kalça sallama yok, kalça sallama yok, göğüs itme yok, sadece dans ediyor, sanki kimse ona doğru bir yol olduğunu söylememiş gibi; sanki sadece kendi eğlencesi için yapıyormuş gibi.

"Evet," diyor Selena. Becca'yı görünce gülümsüyor. Becca tamamen mutlu görünüyor. Holly ise değil; Marcus Wiley arkasında dans ediyor ve kışına sürtünmeye çalışıyor.

"Neden öyle giyinmiş?"

Becca kot pantolon ve kenarları dantelli beyaz bir kaşkorse giyiyor ve saçları uzun bir örgü şeklinde. "O bunu seviyor," diye açıklıyor Selena. "Elbiseleri pek sevmez."

"Ne, lezbiyen mi?"

Selena bunu düşünür. "Sanmıyorum," der.

Marcus Wiley hâlâ Holly'ye sürtünmeye çalışıyor. Holly dans etmeyi bırakıyor, arkasını dönüyor ve küçük harflerle bir şey yazıyor. Marcus'un ağzı açılıyor ve Holly ona "git buradan" diye eliyle işaret edene kadar orada durup gözlerini kırıştırıyor; sonra yarı dans edercesine uzaklaşıyor, sanki tesadüfen uzaklaşıyormuş gibi davranmaya çalışıyor ve az önce olanları gören var mı diye deli gibi kontrol ediyor. Holly ellerini Becca'ya uzatır ve ikisi dönmeye başlar. Bu sefer ikisi de mutlu görünüyor. Selena neredeyse yüksek sesle gülecek.

"Onunla konuşmalıydın," diyor Chris. "Ona normal bir şey giydirmeliydin. Ya da en azından senin giydiğin gibi bir şey."

"Neden?" diye sorar Selena.

"Çünkü bak." Müzikle birlikte sallanan ve aynı zamanda Orla'nın kulağına bir şeyler fısıldayan Joanne'e başını sallar. İkisi de sırtarak Becca ve Holly'ye bakmaktadır. "Onu aşağılıyorlar."

Selena, "Neden umursuyorsun?" diye sorar.

Küstahlık etmek istemiyor, sadece merak ediyor – Chris'in Becca'nın varlığından haberi olduğunu tahmin bile edemezdi – ama Chris keskin bir bakışla etrafına bakınıyor. "Ondan *hoşlanmıyorum!* Tanrım."

"Tamam," diyor Selena.

Chris dans pistini izlemeye geri döner. Bir şey söyler, ama DJ bas sesiyle dolu bir şarkıyı çalmaya başlar ve Selena duyamaz. "Ne?" diye bağırır.

"O bana kız kardeşimi hatırlatıyor dedim." DJ sesi deprem seviyesine çıkarır. "Tanrım!" diye bağırır Chris, ani bir sinirlilikle başını geriye atar. "Bu lanet olası *gürültü!*"

Joanne onları fark eder; Selena'nın ona baktığını görünce gözlerini kaçırır, ama üst dudağındaki kıvrım hoşnut olmadığını gösterir. Selena, "Dışarı çıkalım," diye bağırır.

Chris, onun çoğu kızın kastettiği şeyi mi kastettiğini anlamaya çalışarak ona bakar. Selena bunu açıklamak için iyi bir yol bulamaz, bu yüzden denemez. "Nasıl?" diye bağırır sonunda.

"Sadece soralım."

Chris, Selena'ya deliymiş gibi bakar, ama kötü anlamda değil. "Öpüşmeyeceğimize göre," diye açıklar Selena, "özel bir yere ihtiyacımız yok, sadece sessiz bir yere. Kapının hemen dışında oturabiliriz. Onlar da bunu kabul edebilir."

Chris beş farklı şekilde şaşırmış görünüyor. Selena bekler, ama Chris bir şey söylemeyince, "Hadi," der ve kapıya doğru yönelir.

Çoğu zaman insanlar onlara yol boyunca bakarlardı, ama Fergus Mahon, Garret Neligan'ın yakasına punç döktü, Garret Neligan da ona saldırdı ve ikisi, son birkaç haftadır herkese elbisesinin Roksanda Somebody tarafından tasarlandığını söyleyen ve avazı çıktığı kadar bağırarak Barbara O'Malley'nin üzerine düştüler. Chris ve Selena görünmez oldular.

Bir şey onların yanında, yolunu kolaylaştırıyor. Kapılarda bile: Rahibe Cornelius orada olsaydı, hiç şansları olmazdı – Rahibe Cornelius deli olmasa bile, bu yıl rahibeler Selena'ya bir bakış attılar ve onu kilitlemek istediler, erkeklerin iyiliği için mi, onun iyiliği için mi, yoksa genel ahlak için mi, muhtemelen onlar bile bilmiyorlar – ama nöbet tutan Bayan Long'du, Rahibe Cornelius ise Fergus ve Garret'a bağırıyordu.

"Bayan Long," diye bağıır Selena. "Merdivenlere oturabilir miyiz?"

"Tabii ki hayır," diyor Bayan Long, Annalise Fitzpatrick ve Ken O'Reilly'nin bir köşede birbirine sokulmuş halde durmaları ve Ken'in bir elinin görünmemesi dikkatini dağıtırken.

"Biz hemen dışarıda olacağız. Merdivenlerin altında, bizi görebileceğiniz yerde. Sadece konuşmak istiyoruz."

"Burada konuşabilirsiniz."

"Konuşamayız. Çok gürültülü ve..." Selena ışıklara, dansçılara ve her şeye ellerini uzatır. "*Düzgünce* konuşmak istiyoruz," der.

Bayan Long bir saniye için Annalise ve Ken'den gözlerini ayırdı. Selena ve Chris'i şüphayle inceledi. "Düzgünce," dedi.

Selena'yı ona gülümseten bir şey olur, gerçek ve parlak bir gülümseme patlaması. Bunu kasıtlı yapmaz; birdenbire, kendiliğinden olur, çünkü göğsünün derinliklerinde bir fırlıdak dönüyor ve ona harika bir şeyin olduğunu söylüyor.

Yarım saniye boyunca, Bayan Long neredeyse ona gülümser. Dudaklarını sıkıştırır ve gülümseme kaybolur. "Tamam," der. "O merdivenlerin altında. Her otuz saniyede bir sizi kontrol edeceğim ve eğer orada olmazsanız ya da el ele tutuşursanız, ikiniz de *büyük bir belaya* bulaşırsınız. Hayal edebileceğinizden çok daha büyük bir belaya. Anlaşıldı mı?"

Selena ve Chris, bulabildikleri tüm samimiyetle başlarını sallarlar. "Öyle olsa iyi olur," der Bayan Long, bir gözü Rahibe Cornelius'ta. "Şimdi gidin. Gidin."

Onlardan uzaklaşırken, gözleri salonu tarar, sanki o dakika her şey değişmiş, parıldayan, çilek gibi tatlı ve olasılıklarla dolu bir dünyaya sıçramış gibi. Kapıdan dışarı çıkan Selena, izin alanların kendisi ve Chris olmadığını anlar; izin alan, yarı unutulmuş bir dans partisinde, parlak, hevesli yüzü ve kahkahasıyla, on yıllardır kayıp olan bir çocuktur.

Bölüm 15

Conway kapıyı o kadar sert açtı ki, bir mil kadar sıçradım, ellerim sanki kirli bir şey yapıyormuşum gibi gardıroptan fırladı. Kötü niyetli bir gülümseme, bunu kaçırmadığını gösteriyordu.

Çantasını Rebecca'nın yatağına attı. "Nasıl gitti?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey. Julia'nın dolabının arkasında bir fuların içine sarılmış yarım paket sigara ve bir çakmak var. Hepsi bu."

"Aferin kızlar," dedi Conway, bu bir iltifat gibi değildi. Odayı hızlıca dolaşüyor, yatak başı dolaplarındaki çerçeveleri eğip fotoğraflara bakıyor ya da odanın iyi ve aranmış görüldüğünden emin oluyordu. "Hiçbiri seni aramaya geldi mi? Konuşmak, sana asılmak, her neyse?"

Kapıdaki gölgeye bakarak ağzımı kapattım; belki o sırtış, belki de orada bir şey olduğunu kesin olarak söyleyemeyeceğim gerçeği yüzündendi. "Hayır."

"Gelecekler. Onları ne kadar uzun süre kendi hallerine bırakırsak, o kadar daha fazla gerilecekler. Ortak odanın dışında dinledim: sayıları doksanı bulmuş, burası arı kovanı gibi. Onlara yeterince zaman tanırsak, biri patlayacak."

Selena'nın flüt kutusunu dolaba geri koydum ve kapıyı kapattım. "Alison nasıl?"

Conway burnunu çekti. "Sanki bir dizi finalinde ölüyormuş gibi hasta odasında yatıyor. Sesi de çok zayıf. Çok eğleniyor. Kolu neredeyse iyileşti; iz hala duruyor ama kabarcıklar indi. Şimdiye kadar ortak salona dönmüş olmalıydı, ama McKenna izlerin kaybolmasını umuyor, diğerlerinin ona bakmasını istemiyor." Holly'nin kitabını dolabından çıkardı, sayfaların arasına bir çivi sapladı ve geri attı. "Joanne'in Alison'ın kafasına bu numarayı sokup sokmadığını anlamaya çalıştım, ama Chris'in adını duyar duymaz susup bana tavşan bakışı attı. Onu suçlamıyorum: McKenna ve Arnold hemen oradaydı, hoşlarına gitmeyen her şeye atlamak için can atıyorlardı. Ben de geri çekildim."

"Peki ya telefon?" dedim.

Conway'in çenesi zaferle kalktı. Kazanmak ona yakışıyordu. Çantasını açtı ve bir delil torbası çıkardı. Alison'ın yatağında gördüğüm cep telefonu

Alison'ın yatağında gördüğüm cep telefonu: avuç içine sığacak kadar küçük, gümüş bir kolye ucu sallanan, güzel inci pembesi bir kapaklı telefon. Chris dikkatlice seçmişti.

"Alison onu Joanne'den almıştı. Bunu itiraf etmek istemedi; kaçmaya çalıştı, bayılacakmış gibi yaptı. Ben buna kanmadım, ısrar ettim, sonunda itiraf etti. Joanne telefonu ona geçen Noel'den hemen sonra, bir yıl kadar önce satmıştı. Ona altmış sterlin ödemişti. Hırsız sürtük."

Conway telefonu çantasına geri attı ve tekrar dolaşmaya başladı. Zaferin etkisi çabuk geçmişti. "Alison bana sadece bu kadarını söyledi. Joanne'in telefonu nereden aldığını, neden sattığını sormaya başladığımda, Alison bana sızlanmaya başladı: "Bilmiyorum, bilmiyorum, kolum ağrıyor, başım dönüyor, su içebilir miyim?" Kızların yaptığı o helyum sesi, o da ne lan? Erkekler bunu seksi mi buluyor?"

"Hiç düşünmedim," dedim. Conway hala hareket ediyordu. Bir şey onu gerginleştirmişti. Duvara yaslanarak, yolundan çekildim. "Bana hiçbir şey ifade etmiyor zaten."

"Onlara yumruk atmak istiyorum. Geçen Noel'den önce telefonda hiçbir şey kalmamış, ne mesaj ne de arama kaydı: Joanne satmadan önce silmiş. Ama işin iyi yanı şu. Alison eski SIM kartını Joanne'in telefonuna takmadı. Telefonu satın aldığımda, eski kartında kontör kalmamıştı ve Joanne'in kartında yirmi sterlin kadar kontör vardı, bu yüzden eski kartını çöpe attı ve Joanne'in numarasını kullanmaya başladı. Bu da demek oluyor ki, o numarayı takip etmek, operatöre kayıtları istemek gibi saçmalıklara gerek yok: zaten elimizde var. Costello ve ben geçen yıl okulun yarısının kayıtlarını çektik, Alison da dahil. Sophie'yi aradım; kayıtları bana e-postayla gönderecek.

"Bir dakika," dedim. "Kızların numaralarının hiçbirinin Chris'inkiyle bağlantılı olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Bağlanmıyordu. Ama Chris, ilişkilerini gizli tutmak için Joanne'e bu telefonu verdiyse" – Conway, yanından geçerken çantasına bir tokat attı – "bu, insanların normal telefonlarını kontrol edebileceğini düşündüğü anlamına gelir. Değil mi?"

"Çocuklar gözetler."

"Çocuklar, ebeveynler, öğretmenler, herkes. İnsanlar gözetler. Chris bunu istemiyorsa ve Julia'nın dediği gibi zenginse? Eminim kendine ait özel bir kız telefonu vardır. Joanne'in telefonundaki kayıtları inceleyelim" – çantaya bir kez daha, daha sertçe vurdu – "geçen Noel'den birkaç ay önce, bir sürü mesajlaşmanın olduğu bir numara bulma ihtimalimiz ne kadar?"

"Sonra o numarayı, Chris'in gizli numarasını, bugün bana mesaj atan telefonla bağlantısı olup olmadığını kontrol ederiz. Bunu bir kızla yaptıysa, muhtemelen birkaç kızla da yapmıştır. Selena gerçekten onunla birlikteyse, kendi yedek telefonu da ortalıkta bir yerde olabilir."

"Chris'in gizli numarasını *herkesle* bağlantılarını kontrol ederiz. Geçen yıl, telefonunu yanında taşımamasının garip olduğunu *biliyordum*. Bu çocuklar, telefonlarını yanlarına almadan tuvalete bile gitmezler. Keşke... Tanrım!" Rebecca'nın yatak direğine vahşi bir tekme attı; acıtmış olmalıydı, ama Conway hiçbir şey hissetmemiş gibi daireler çizmeye devam etti. "Keşke bilseydim."

İşte oradaydı. Herhangi bir güvence – *bunu bilmenin imkanı yoktu, kimsenin bilmesinin imkanı yoktu* – beni paramparça ederdi. "Joanne bizim aradığımız kadınsa," dedim, "Chris'in telefonunu cesedinden almak için iyi bir nedeni olmalı. Bu onu Chris'le ilişkilendirecekti."

Conway bir çekmeceyi açtı, düzgünce istiflenmiş külotları karıştırdı. "Hadi oradan. Muhtemelen şimdiye kadar çöpte gitmiştir; onun elinde olduğunu kanıtlamamız imkansız. Joanne'e kayıtları gösterirsek, internette tanıştığı birine mesaj attığını söyler ya da kim bilir ne uydurur. Ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Chris'in gizli telefonla iletişim kurduğu başka birini bulursak başka," dedim. "Onu itiraf ettirelim."

Conway kısa ve sert bir kahkaha attı. "Tabii. Onu itiraf ettirelim. Çok kolay. Çünkü bu dava böyle yürüyor."

"Denemeye değer."

Dağınık çekmeceyi sertçe kapattı. "Tanrım, sen tam bir güneş ışığıydın, değil mi? Sanki kanayan Pollyanna ile çalışmak gibi..."

"Ne dememi istiyorsun? "Ah, siktir et, bu asla işe yaramayacak, hadi eve gidelim" mi?

"Sana pes edecek gibi mi görünüyorum? Hiçbir yere gitmiyorum. Ama senin lanet olası *neşeli* sesini dinlemek zorunda kalırsam, yemin ederim ki..."

İkimiz de birbirimize dik dik bakıyorduk, Conway yüzünü ve parmağını yaklaşıtıyordu, ben hala duvara yaslanmıştım, istesem bile geri çekilemezdim. Tam bir kavganın eşiğindeydik.

Kariyerimi ellerinde tutan insanlarla tartışmam. Tartışmamam gereken durumlarda bile; kesinlikle önemsiz şeyler için tartışmam.

"Costello'yu tercih edersin, değil mi? Onun gibi depresif bir herifi? O sana ne kazandırdı?"

"Kapa çeneni..."

Conway'in ceketinden bir vızıltı geldi. Mesaj.

Hemen uzaklaştı, cebine uzandı. "Bu Sophie. Joanne'in telefon kayıtları. Tam zamanında." Düğmelere bastı, indirilmesini izledi, dizini salladı.

Ben geride durdum. Kalbim 90'da atarken, "*Siktir git eve*" diye bekledim. Conway sabırsızca başını kaldırdı. "Ne yapıyorsun? Gel de şuna bak." Anlamam bir saniye sürdü: kavga bitmiş, gitmişti.

Nefes aldım, omzuna yaklaştım. Ekranı görebilmem için telefonu eğdi.

İşte oradaydı. Ekim, Kasım, bir buçuk yıl önce: Joanne'in telefonuyla bir numara arasında defalarca gidip gelen mesajlar.

Arama yoktu, sadece mesajlar vardı. Yeni numaradan gelen mesajlar, ona gönderilen mesajlar, medya mesajları, mesajlar, mesajlar, mesajlar. Chris peşindeydi, Joanne soğukkanlı davranıyordu.

Aralık ayının ilk haftasında, durum değişti. Yeni numaraya mesaj, mesaj, mesaj, mesaj, mesaj. Chris görmezden geliyor, Joanne ısrar ediyor, Chris daha da görmezden geliyor. Sonra, sonunda vazgeçtiğinde, hiçbir şey olmadı.

Koridorun dışında, bir el arabasının tıkırtıları, tabakların çınlaması, tavuk ve mantarın sıcak kokusu ağzımı sulandırıyor. Birisi – fırırlı önlük giymiş birini hayal ettim – dördüncü sınıflara akşam yemeği getiriyordu. McKenna, onların kantine inip, hikayeler ve paniği grip gibi yaymalarını, dinleyecek rahibe olmadan gevezelik etmelerini istemiyordu. Onları ortak odalarında güzelce ve güvenli bir şekilde tutuyordu, her şey kontrol altındaydı.

Joanne'in telefon kayıtları Ocak ortasına kadar boştu. Sonra diğer numaralarla karışık, gelen ve giden aramalar ve mesajlar vardı. Chris'in numarasından iz yoktu. Bir kızın normal telefonunda, Alison'ın telefonunda olması beklenenler vardı.

"Sophie, sen *bir yıldızsın*," dedi Conway. "Onu ağa bağlayalım, o numara şeye bağlı mı bakalım..."

Onun hareketsiz kaldığını hissettim. "Bir saniye bekle. İki dokuz üç..." Bana parmağını şıklattı, ekrana bakarak. "Telefonun. Bana o mesajı göster."

Mesajı açtım.

Bu zafer Conway'in başını tekrar kaldırdı ve profilini bir heykel gibi gösterdi. "İşte başlıyoruz. Bu numarayı gördüğümü biliyordum." İki telefonu yan yana tuttu. "Şuna bir bak."

O anı. O haklıydı. Anahtarı nerede bulacağımı söyleyen numara, Joanne ile telefonla flört eden numara ile aynıydı.

"Hay sışayım," dedim. "Bunu hiç beklemiyordum." "Ben de."

"Yani ya Joanne'in gizli aşkı Chris'le değildi, ya da diğer yedi kişiden biriyle..."

Conway başını salladı. "Hayır. Bir ayrılık, iki çetenin birbirinden nefret etmesini açıklayabilir, evet, ama bir yerlerden en ufak bir ipucu bile almamış olamayız. Dedikodular ya da Joanne'in "Falanca büyük bir lezbiyen, benim seksi vücuduma atlamaya çalıştı" diyerek eski sevgilisini rezil etmeye çalışması gibi. Hayır."

"Ya da biri Chris Harper'ın gizli telefonundan bana mesaj attı," dedim.

Bir an sessizlik oldu.

Conway, "Öyle görünüyor" dedi. Sesinde bir şey vardı, ama bunun heyecan mı, öfke mi, yoksa kan kokusu mu olduğunu anlayamadım. Onun için bir fark var mıydı, bilemedim.

Gün yine değişmişti, gözlerimizin önünde yeni bir şeye dönüşmüştü. O parlak saçlar, huzursuz ayaklar ve izleyen gözlerle dolu odada tanık aramıyorduk. Katili arıyorduk.

"Bana göre," dedim, "bunun üç yolu olabilir. Birincisi: Joanne Chris'i öldürdü, telefonunu aldı ve yakalanmak istediği için bize anahtar hakkında mesaj atmak için kullandı..."

Conway burnunu çekti. "Hayatta olmaz."

"Evet, ben de inanmıyorum. İkincisi: Katil, Joanne ya da başka biri, telefonu aldı ve başka birine verdi."

"Joanne'in kendi telefonunu Alison'a sattığı gibi. Bu ona yakışır."

"Üç," dedim. "Başka biri Chris'i öldürdü, telefonu aldı ve hala onda." Conway yine volta atmaya başladı, ama bu sefer sakın bir şekilde, bir şeyleri kırmak için huzursuzca dolaşmıyordu. Odaklanmıştı. "Neden, ama? Telefonun delil olduğunu biliyor olmalı. Ona tutunmak tehlikeli. Neden bir yıl önce çöpe atmadı?"

"Bilmiyorum. Ama sakladığı şey gerçek telefon olmayabilir. Telefonu atmış, sadece SIM kartı saklamış olabilir. Bu çok daha güvenli. Sonra bugün, bize mesaj atmak için anonim bir numaraya ihtiyaç duydu, Chris'in SIM kartını kendi telefonuna taktı..."

"Neden hiçbirini saklamadı ki?"

"Diğer kız, bu konuda bir şeylerin ters gittiğini, Chris ile ilgili bir şey olduğunu hissetmiş olabilir. Bize teslim etmek isterse diye telefonu ya da sadece SIM kartı saklamış olabilir. Ya da belki de Chris ile Belki diğer kız, bu konuda şüpheli bir şey olduğunu, Chris ile ilgili bir şey olduğunu hissetmiştir; bize teslim etmek isterse diye telefonu ya da sadece SIM kartı saklamıştır. Ya da belki bir bağlantı olduğunu anlamamış, sadece anonim bir numara saklamak fikrini sevmiştir. Ya da belki Joanne'in Alison'a sattığı gibi, kartta hala kontör kalmıştır."

Conway başını salladı. "Tamam. Bu, İkinci Teoriye uyar. Birinci veya Üçüncü Teoriye nasıl uyduğunu anlamıyorum. Bu da sana mesaj atan kızın katil olmadığı anlamına gelir."

"Bu, katilin çok cesur olduğunu gösterir. Chris'in telefonunu çöpe atmak yerine, onu hapse atabilecek birine vermek..." dedim.

"Cesur, kibirli, aptal, istediğini seç. Ya da kasten başkasına vermedi; bir yere attı, mesajı gönderen onu buldu."

Koridorda tavuk ve mantar kokusu ile birlikte sızan sesler: dördüncü sınıflar akşam yemeği sırasında konuşuyorlardı. Mutlu kız muhabbeti değildi bu. Düşük, düz bir uğultuydu, kulağına girip seni sinirlendiriyordu.

"Sophie kayıtları ne zaman alacağımızı söyledi mi?" dedim.

"Yakında. Bağlantısı üzerinde çalışıyor. Ona şimdi e-posta göndereceğim, sadece numaraları değil, gerçek mesajları da istediğimizi söyleyeceğim. Şansımız olmayabilir, bazı ağlar bu tür bilgileri bir yıl sonra siler, ama deneyeceğiz." Conway hızlıca yazıyordu. "Bu arada," dedi.

Saat beş olmuştu. *Bu arada biz merkez ofise dönüp evrak işlerini halledip çıkış yapacağız. Bu arada bir şeyler yiyip biraz uyuyacağız. Bugün iyi iş çıkardın Dedektif Moran, yarın sabah erkenden görüşürüz.*

Kilda'nın yerinden çıkmamız imkansızdı, şimdi olmazdı. İçeride, tüm o kızlar, gölgemiz kaybolur kaybolmaz hikayelerini paylaşmaya ve yalanlarını eşleştirmeye başlamak için sabırsızlanıyorlardı. Dışarıda, Murder çetesi, O'Kelly bu davanın yeniden açıldığını duyar duymaz bu davayı kapmak için hazırды. Ortada ise biz vardık.

Kilda's'tan eli boş çıkarsak, bir daha geri dönemezdik ya da boş bir duvara dönmüş olurduk.

Ama:

"Biraz daha kalırsak, McKenna patronuna şikayet edecek" dedim.

Conway telefonundan başını kaldırmadı. "Biliyorum, evet. Arnold'un odasında bana öyle dedi. Hiç de ince davranmadı: akşam yemeği vaktine kadar çıkmazsak O'Kelly'yi arayıp öğrencilerini zorbalıkla sindirdiğimizi söyleyeceğini söyledi."

"Şu anda akşam yemeği vakti."

"Sakin ol. Ben de nazik davranmadım. Hazır olmadan bizi dışarı atmaya çalışırsa, gazeteci arkadaşımı arayıp bütün gün Kilda'nın öğrencilerine Chris Harper hakkında röportaj yaptığımızı söyleyeceğimi söyledim." Conway telefonunu cebine attı. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

Ona sırtını sıvazlayabilir, sarılabılır, bir şeyler yapabilirdim. Ama hayalarımın tekmelenmesini istemedim. "Aferin sana," dedim yerine.

"Ne, McKenna'nın beni kölesi yapacağını mı sandın? Çok teşekkürler." Ama benim geniş gülümsemem onu da gülümsetmişti. "Peki. Bu arada...
."

"Joanne?" dedim.

Conway nefes aldı. Arkasında perdeler kıpırdadı; çatal bıçak takımı hafif, yüksek bir çınlama çıkardı, yumuşak ve uzak.

Bir kez başını salladı. "Joanne," dedi.

"Tanık mı, şüpheli mi?" dedim.

Şüpheli ise, ona uyarıda bulunmalı, haklar belgesini imzalatmalı, sonra soru sormalısın. Şüpheli ise, onu merkeze götürmeli, her şeyi videoya almalısın. Şüpheli ise, avukat isterse, avukat tutmalısın. Reşit olmayan şüpheli ise, uygun bir yetişkinin hazır bulunmasını sağlamalısın; kaçmak aklının ucundan bile geçmemeli.

Arada sırada, bunu gizliyoruz. Kimse senin zihninde ne düşündüğünü kanıtlayamaz. Nadiren, şüphelinin ya senin ya da onun inkar edemeyeceği kadar derinlere batana kadar, tanıkla sadece sohbet eder gibi davranırsın.

Eğer yakalanırsanız, yargıç size pis bir bakış atar ve biraz akıllı olan herhangi bir memurun bu kişiden şüphelenebileceğini söylerse, işiniz biter. Elde ettiğiniz her şey gider: çöpe atılır.

Risk altındaydık. Joanne'in suçlu olabileceğini düşünmek için pek çok neden vardı, ama buna inanmak için yeterli değildi.

"Tanık," dedi Conway. "Dikkatli ol."

"Sen de," dedim. "Joanne, onu diğerlerinin önünde küçük düşürdüğünü unutmayacaktır."

"Ah, lanet olsun." Conway sinirlenerek başını salladı: unutmuştu. "Yine arka koltukta sıkışıp kaldım. Bir dahaki sefere birini kızdırmamız gerekirse, bunu sana yaptıracağım."

"Ah, hayır," dedim. "Sen yap. Senin yeteneğin var." Bana yaptığı yüz ifadesi bir arkadaşınki gibiydi.

Ortak salonda kızlar masaların etrafında düzenli bir şekilde oturmuş, başlarını tabaklarına eğmiş, ev gibi rahat bir ritimle çatal bıçak sesleri çıkarmışlardı. Rahibe bir gözü yemeğinde, bir gözü de kızlardaydı.

Dikkatli bakmadıkça her şey güzel ve huzurlu görünüyordu. Ama dikkatli baktığınızda görüyordunuz. Masaların altında titreyerek koşan, meyve suyu bardağının kenarını kemiren, dişlerini gösteren çocuklar. Orla, yer kaplamamaya çalışarak kendini sıkıca kıvrıyordu. Bana sırtını dönmüş şişman bir kız, yemeğini hırsıyla yiyormuş gibi görünüyordu, ama omzunun üzerinden, her kesikle daha da küçülen, mükemmel küçük kareler halinde kesilmiş tavuklu börekle dolu bir tabak gördüm.

"Joanne," dedi Conway.

Joanne tsk diye ses çıkardı ve tiksintiyle tavana gözlerini devirdi, ama geldi. Orla ile hemen hemen aynı kıyafeti giyyordu: kısa kot şort, tayt, pembe kapüşonlu sweatshirt, Converse. Orla'da bu kıyafetler sanki ona kin besleyen biri tarafından giydirilmiş gibi duruyordu; Joanne'de ise sanki o şekilde yaratılmış gibi, tek kalıptan çıkmış gibi duruyordu.

Onun odasına geri döndük. "Otur," dedim ve yatağına doğru elimi uzattım. "Sandalye yok, üzgünüm, ama sadece birkaç dakika kalacağız."

Joanne kollarını kavuşturmuş, ayakta duruyordu. "Aslında akşam yemeği mi yiyorum?"

Joanne biraz huysuzlanmıştı. Orla'nın başı dertteydi. "Biliyorum," dedim, nazik ve alçakgönüllü bir şekilde. "Seni alıkoymayacağım. Sana söylemeliyim ki, hoşuna gitmeyebilecek birkaç sorum var, ama cevaplara ihtiyacım var ve senden başka kimse cevaplayamaz."

Bu, onun merakını ya da kibirini uyandırdı. Uzun bir iç çekişle yatağına oturdu. "Tamam. Sanırım."

"Teşekkür ederim," dedim. Gemma'nın yatağına oturdum, Joanne'e karşı, atılmış giysilerden uzak durarak. Conway kapıya yaslanarak arka plana çekildi. "Öncelikle, Orla'nın sana bunu zaten söylediğini biliyorum: burayla ana bina arasındaki bağlantı kapısının anahtarını bulduk. Geceleri gizlice dışarı çıkıyordunuz."

Joanne, Conway Thérèse kitabını kaldırdığında, bunu inkar etmek için ağzını yarı açık bırakmış ve öfkeli yüzünü yarı otomatik olarak göstermişti. "Parmak izleriyle kaplı," dedi.

parmak izleriyle kaplı," dedi.

Joanne öfkeli bakışını sonraya sakladı. "Ee?" dedi.

"Bu gizli bir bilgi. McKenna'ya iletip seni zor durumda bırakmayacağız. Sadece önemli olanları önemsiz olanlardan ayırıyoruz. Tamam mı?" dedim.

"Her neyse."

"Harika. Peki, gizlice dışarı çıktığınızda ne yaptınız?"

Joanne'in ağzında hafif bir gülümseme belirdi. Bir süre sonra şöyle dedi: "Colm'un gündüz okula giden bazı öğrencileri arka duvardan içeri girdi. Normalde gündüz okula giden öğrencilerle takılmam ama Garret Neligan, ailesinin içkileri ve diğer şeyleri nerede sakladığını biliyordu, neyse ne. Bunu birkaç kez yaptık, ama sonra Garret'in annesi onu yakaladı ve eşyaları kilitlemeye başladı, bu yüzden artık uğraşmadık."

Şeyler. Garret annesinin ilaçlarını kullanıyordu. "Bu ne zamandı?"

Geçen Mart gibi mi? Ondan sonra, anahtarı pek kullanmadık. Paskalya'da Gemma bir kulüpte bir öğrenciyle tanıştı, bu yüzden onunla birkaç kez buluştu - OMG *üniversitesinde okuyan* birini bulduğu için kendini harika hissediyordu, ama tabii ki o, Gemma'nın gerçek yaşını öğrenir öğrenmez onu terk etti. Ve tabii ki Chris'ten sonra kilidi değiştirdiler, bu yüzden artık hiçbir işe yaramıyordu."

"Bunun, seni ve arkadaşlarını Gizli Yer'e o kartı astığınız için ön plana çıkardığını anlamalısın. Chris öldürüldüğünde herhangi biriniz bahçede olabilirdiniz. Herhangi biriniz bir şey görmüş olabilirdiniz. Hatta olanları görmüş olabilirdiniz."

Joanne elini kaldırdı. "Affedersiniz, *bir dakika*? Biraz duralım lütfen. Anahtarı olan sadece biz değildik. Bizimkini Julia Harte'den aldık."

Şüpheyi baktım. "Öyle mi?"

"Evet."

"Peki onun anahtarını nerede bulabiliriz?"

"Ben nereden bileyim? Nerede sakladıklarını bilsem bile, ki o tuhaf tiplerin ne yaptıklarına pek dikkat etmiyorum, bu bir *yıl* önceydi. Kilitler değiştirildikten sonra muhtemelen atmışlardır. Orla'ya da öyle yapmasını *söyledim*, ama o kadar beceriksiz ki bunu bile doğru düzgün yapamadı."

"Julia, anahtarlarının hiç olmadığını söylüyor."

Joanne'in yüzü gerilmeye, sertleşmeye başladı. "Halo, öyle söylemesi normal, değil mi? Bu tamamen saçmalık."

"Olabilir," diye kabul ettim, omuz silkerek. "Ama bunu kanıtlamayız. Sen ve arkadaşlarının bir tane olduğunu kanıtlayabiliriz, ama Julia ve arkadaşlarının olduğunu kanıtlayamayız. Bir kişinin sözüne karşı bir başkasının sözü olduğunda, kanıtlara göre hareket etmek zorundayız."

"Chris ve Selenanın durumu da aynı," dedi Conway. "Siz onların çıktığını söylüyorsunuz, o çıkmadıklarını söylüyor, birbirlerine yaklaştıklarına dair tek bir kanıt bile yok. Neye inanmamızı bekliyorsunuz?"

Kötülük, katı bir şeye, bir karara dönüştü. "Tamam. Peki."

Joanne telefonunu çıkardı, tuşlara bastı. Bana uzattı, kol mesafesinde.

"Bu *kanıt* mı?"

Telefonu aldım. Elinden sıcak ve nemli geliyordu.

Bir video. Karanlık; çimlerin üzerinde ayak sesleri ve hışırtı.

Birinin fısıltısı; küçük bir kahkaha, tıslayan bir "*Kapa çeneni!*"

"Yanında kim var?" diye sordum.

"Gemma." Joanne arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, çaprazlamış bacağını sallayarak bizi izliyordu. Bekliyordu.

Joanne'nin hareketiyle telefon sallanırken, soluk gri şekiller titriyordu. Ay ışığında çalılar. Gece için kapanmış küçük beyazımsı çiçek kümeleri.

Bir fısıltı daha. Ayak sesleri durdu; telefon sessizleşti. Şekiller netleşti.

Uzun ağaçlar, soluk bir açıklığın etrafında siyah. Bulanık karanlıkta bile, yeri tanıdım. Chris Harper'ın öldüğü selvi korusu.

Ay ışığının aydınlattığı ortasında, birbirine o kadar yakın duran iki silüet, sanki tek bir silüet gibi görünüyordu. Koyu renkli kazaklar, koyu renkli kot pantolonlar. Kahverengi baş, açık renkli saçların üzerine eğilmiş.

Bir dal ekranın üzerinde sallandı. Joanne telefonu kenara çekti ve yakınlaştırdı.

Gece yüzleri bulanıklaştırdı. Conway'e baktım; çenesi hafifçe aşağı doğru eğikti. Chris ve Selenanın.

Hareket etmekte zorlanıyormuş gibi birbirlerinden uzaklaştılar. Avuç içlerini birbirine bastırdılar, omuzları hızlı nefes alıp verirken inip kalkıyordu. Birbirlerine hayran kalmışlardı, şaşkınlık içinde sessiz kalmışlardı, hepsi de sallanan selvi ağaçları ve gece rüzgârının çevresinde. Dışarıdaki dünya yok olmuştu, hiçbir şey kalmamıştı. O çevrenin içinde hava yeni renkler açıyordu, değişiyordu

saf altın ve göz kamaştırıcı bir şelaleye dönüşüyordu ve her nefes de onları değiştiriyordu.

Gençken bunu hayal ederdim. Hiç yaşamadım. On altı yaşında ve yüzde doksan aptal olsam bile, okulumdaki kızlardan uzak dururdum; tuhaf öpüşme ve okşamalardan öteye gidersem, ertesi sabah bir sosyal konutta, yapışkan muşamba üzerinde sonsuza kadar sıkışıp kalmış bir baba olarak uyanacağımdan korkardım. Bunun yerine hayal ederdim. Hâlâ tadını alabildiğim hayaller.

Kaçıp başka kızlar bulduğumda, artık çok geçti. Çocukluktan çıktığında, dokunamayacak kadar hassas olan o altın, nefes kesici her şey ve sonsuzluk için tek şansını da kaybedersin. Büyümeye ve mantıklı düşünmeye başladığında, dış dünya gerçek hale gelir ve kendi özel dünyanın bir daha asla her şey olmaz.

Chris parmaklarını Selena'nın saçlarına geçirdi, saçlarını kaldırarak tek tek düşmesini sağladı. Selena başını çevirip dudaklarını Chris'in koluna değdirdi. Sanki sualtı dansçılardıydılar, sanki zaman sadece onlar için durmuş ve her dakika onlara milyonlarca yıl veriyormuş gibi. Çok güzellerdi.

Telefonun yanında, Joanne ya da Gemma kıkırdadı. Diğeri ise küçük bir öğürme sesi çıkardı. Onların önünde, birkaç adım ötede, gerçek olan böyle bir şey vardı, ama onlar bunu göremiyorlardı bile.

Selena parmaklarını Chris'in yanağına kaldırdı ve Chris gözlerini kapattı. Ay ışığı kolundan su gibi akıyordu. Yaklaşılar, yüzleri birbirine eğildi, dudakları açıldı.

Bip, videonun sonu.

"Peki," dedi Joanne. "*Bu*, Selena ve diğerlerinin anahtara sahip olduklarına dair yeterli *kanıt* mı? Ve bunu Chris ile yaptıklarına dair?"

Conway telefonu elimden aldı ve düğmelere basarak kurcalamaya başladı. Joanne avucunu açarak, "Affedersiniz, o benim" dedi.

"İşimi bitirince geri alacaksın." Joanne tsk diye ses çıkardı ve kendini duvara yasladı. Conway onu görmezden geldi. Bana dönerek: "23 Nisan. Sabah saat 10'a 10 var."

Chris'in ölümünden üç buçuk hafta önce. "Yani sen ve Gemma, Selena'nın odasından çıktığını gördünüz ve onu takip ettiniz?" dedim.

"Gemma onları ilk kez bir hafta önce tesadüfen bahçede gördü. Bir adamla buluşuyordu, kim olduğunu bile hatırlamıyorum. Ondan sonra, geceleri sırayla koridoru izledik." Joanne'in sert proje yöneticisi sesi; diğerlerinden biri görev başında uykuya dalmaya cesaret ederse, onun boğazına sarılacağını hayal edebiliyordum.

"O gece, Alison Selena'nın odasından gizlice çıktığını gördü, beni uyandırdı ve ben de Selena'yı takip ettim."

"Gemma'yı da yanına aldın mı?"

"*Tek başıma* dışarı çıkacak değildim ya? Hem Gemma'nın bana onların öpüşme seanslarını yaptıkları yeri göstermesi gerekiyordu. Biz giyinene kadar Selena çoktan gitmişti. Harekete geçmek için sabırsızlanıyordu. Bazı insanlar tam bir sürtük."

Bu bahçe, tren istasyonundan daha kalabalıktı. McKenna bunu duyarsa kalp krizi geçirirdi. "Yani onları takip ettin," dedim, "ve bu videoyu çektin. Sadece bunu mu?"

"Evet. Bu sana yetmez mi?"

"Çekimi bitirdikten sonra ne oldu?"

Joanne dudaklarını büzdü. "İçeri geri döndük. Orada durup onların yapmasını izlemeyecektim. Ben sapık değilim."

Conway'in telefonu çaldı. "Videoyu kendime gönderdim," dedi bana. Joanne'e: "Al." Cep telefonunu ona attı.

Joanne, yorganındaki işçi sınıfı mikroplarını silmek için büyük bir çaba gösterdi. "Bu klipte ne yapmayı planlıyordun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Henüz karar vermemiştim."

Conway, "Vahşi bir tahmin. Selena'yı Chris'i terk etmesi için şantaj yapmak için kullandın. 'Ondan uzak dur, yoksa bunu McKenna'ya gönderirim."

Joanne'in üst dudağı yukarı kalktı, neredeyse hayvani bir hırıltı gibi. "Um, pardon, hayır, yapmadım?"

Öne eğilerek, Conway'den uzaklaştırarak dedim: "Yapsaydın, Selena'nın iyiliği için olurdu. Orası, onun gecelerini geçirmesi için en sağlıklı yer değildi."

Joanne bunu düşündü ve hoşuna gittiğine karar verdi. Yüzünde erdemli görünmek için bir şey yaptı, ama şişkin göründü. "Şey. Mecbur olsaydım yapardım. Ama mecbur değildim."

"Neden yapmadın?"

"O" – Joanne parmağıyla telefonu işaret etti – "Selena ve Chris'in son buluşmasıydı. Julia ile zaten konuşmuştum ve bundan sonra o da sorunu çözdü. Bitti."

"Nasıl bildin?"

"Şey, Julia'nın sözüne güvenmedim, eğer bunu kastediyorsan. Aptal değilim. Bu yüzden videoyu aldım: belki biraz dürtülmesi gerekirse diye. Sonra haftalarca koridoru izledik ve Selena bir daha tek başına dışarı çıkmadı

dördü hala birlikte dışarı çıkıyorlardı, orada ne yapıyorlarsa yapmaya – cadı olduklarını duydum, belki de kedi falan kurban ediyorlardı, gerçekten *bilmek* bile istemiyorum. İğrençlikten abartılı bir şekilde kıpırdadı. Julia birkaç kez dışarı çıktı – Finn Carroll ile bir ilişkisi vardı, yani, kimse kızıl saçlı biriyle birlikte olmak *istemez* ama Julia gibi görünüyorsan, eline ne geçerse onu alırsın herhalde. Ama Selena artık dışarı çıkmıyordu. Yani belli ki Chris ile ayrılmışlardı. Sürpriz mi?

"Kim ayrıldı, bir fikrin var mı?"

Omuz silkme. "Umursuyor gibi mi görünüyorum? Yani, tabii ki Chris'in iyiliği için birdenbire bazı *standartlar* edinmesini umuyordum, ama... Erkekler: onlar sadece tek bir şeyi umursarlar. Chris Selena'dan istediğini alıyorsa ve onunla *görülmek* zorunda değilse, neden onu terk etsin ki? Bu yüzden bunun Selena'dan kaynaklandığını düşündüm. Ya Julia ona akıl vermiştir ya da Selena, Chris'in onu sadece kolayca elde etmek için kullandığını ve onun gibi bir domuzun asla onun gerçek *kız arkadaşı* olamayacağını anlamıştır.

Chris'in yüzü Selena'nın yüzüne eğildi, hayretle. İyi biriydi, ama o kadar mı?

"Neden onların birlikte çıkmasını istemedin?" diye sordum.

Joanne soğukkanlılıkla, "Onu sevmiyorum. Tamam mı? Hiçbirini sevmiyorum. Hepsi bir grup ucube ve sanki bu tamamen normalmiş gibi davranıyorlar; sanki çok özelmışler gibi, istedikleri her şeyi yapabilirlermiş gibi. Selena'nın bunun böyle yürümediğini anlaması gerektiğini düşündüm. Senin de dediğin gibi, aslında ona bir iyilik yapıyordum." dedi.

Şaşırdım. "Julia ve Finn'e bir şey demedin ama. Selena ve Chris'in sorun olması için özel bir neden var mı?"

Omuz silktilim. "Finn, eğer o tür şeyleri seviyorsan sorun değildi, ama o kadar da önemli değildi. Chris önemliydi. Herkes ona ilgi duyuyordu. Selena'nın, onun gibi birinin onun gibi birini elde etme hakkı olduğunu düşünmesine izin veremezdim. Merhaba, Dünya balınayı çağırıyor: Chris'in sana bakması için yaptığın iğrenç şeyleri yaptığın için, onu elde edebileceğin anlamına gelmez."

"Chris'le birkaç ay önce çıkmış olman yüzünden değildi" dedim.

Joanne hiç tereddüt etmedi. Derin bir nefes aldı, gözlerini devirdi. "Merhaba, bunu zaten *konuşmamış mıydık*? Hayal mi görüyorum? Aklımı mı kaçırdım? Chris'le hiç çıkmadım. Sadece onun hayallerinde."

Conway, Alison'ın telefonunun bulunduğu delil torbasını kaldırdı ve Joanne'e doğru salladı. "Tekrar dene."

Joanne yarım saniye boyunca donakaldı. Sonra başını Conway'den çevirdi, kollarını kasıtlı olarak kavuşturdu.

"Oh, ah," dedi Conway, elini kalbine koyarak. "Bu beni yerime oturtdu."

"Joanne," dedim, eğilerek. "Bunun bizi ilgilendirmediğini biliyorum, en azından normalde ilgilendirmezdi. Ama Chris'e o kadar yakındıysan ki sana önemli olabilecek bir şey söylemiş olabilir, o zaman bunu bilmemiz gerekir. Anlıyor musun?"

Joanne düşündü. Yıldız tanık koltuğunu denediğini ve hoşuna gittiğini görebiliyordum.

"Partnerimin elindeki telefon, Alison'a satana kadar senin telefonuydu. Ve o numara ile Chris'in gizli telefonu arasında bir milyon mesajın kayıtları elimizde," dedim.

Joanne iç geçirdi. "Tamam," dedi. "Peki."

Yatağın kenarında oturduğu pozisyonu değiştirdi. Ellerini kavuşturdu, ayak bileklerini çaprazladı, gözlerini yere indirdi. Karakterine girmeye başlamıştı: yas tutan kız arkadaşı. "Chris ve ben birlikteydik. Birkaç ay boyunca, geçen sonbaharda."

Bu sözler adeta içinden fıskırdı. Bir yıldır bunu anlatmak için can atıyordu. Şüpheli çekmek istemediği için, terk edildiğini kabul etmek istemediği için, yetişkin olduğumuz ve düşman olduğumuz için, kim bilir neden, bunu içinde saklamıştı. Sonunda, ona konuşması için bir bahane vermiştik.

"Ama o hiç *düşman* falan olduğundan bahsetmedi.

Ve bana söylerdi. Senin de dediğin gibi, biz çok yakındık."

"O anahtarı bunun için mi kullandın?" diye sordum. "Geceleri Chris'le buluşmak için, değil mi?"

Joanne başını salladı. "Anahtarı ayrıldıktan sonra aldım. Zaten o da geceleri dışarı çıkamıyordu. Yani, daha sonra bir yolunu bulmuş olmalı, çünkü o şişko kadını görüyordu, ama biz birlikteyken çıkamıyordu."

"Sana mesaj atmak için özel bir gizli telefonu da mı vardı?"

"Evet. Colm'un arkadaşlarının sürekli birbirlerinin telefonlarını karıştırıp seks mesajları veya fotoğraflar aradıklarını söyledi. Bilirsin, kızların *fotoğrafları*? Anlamalı bir bakış attı. Başımı salladım. "Chris rahiplerin de bunu yaptığını söyledi - bazıları o kadar sapık ki, *iğrenç*. Ben de "Merhaba, benim la-la'mın fotoğraflarını alabileceğinizi sanıyorsanız, üzgünüm ama bundan biraz daha fazla çaba sarf etmeniz gerekecek

biraz daha fazla çalışman gerekecek" dedim. Ama öyle değildi; Chris sadece kimsenin mesajlarımı okumasını istemiyordu. Söylediğim her şey onun için çok önemliydi, bir D-kafalı herifin onları okumasını istemiyordu.

Conway'e bir bakış attım. Chris iyi biriydi, tamam. "Ne tür bir telefonda?" diye sordum. "Hiç gördün mü?"

Hüzünlü bir gülümseme, anıları hatırlatıyordu. "Benimkiyle aynıydı, sadece kırmızıydı. "Eşleşen bir çift," demişti Chris. "Bizim gibi."

Conway'in gözleri "*Kusmak istiyorum*" diyordu. "Neden bu kadar gizliydiniz?" diye sordum. "Neden herkese birlikte olduğunuzu söylemediniz?"

Bu, Joanne'i savunmacı bir tavırla harekete geçirdi: sırrı saklamak onun fikri değildi. Nefes aldı ve tekrar karakterine geri döndü. "Yani, bu aptalca, sığ bir gençlik meselesi değildi. Chris'le benim aramda özel bir şey vardı. O kadar yoğun ki, sanki, aman Tanrım, *bir şarkıdan* çıkmış gibi? İnsanlar anlamazdı; kelimenin tam anlamıyla anlayamazlardı. Yani, tabii ki bir süre sonra onlara söyleyecektik. Ama henüz değil."

Çok yapmacık ve kırılgan, ezberden okunmuş gibi. Chris'in ona verdiği replikler, kendini rahat hissetmek için defalarca tekrar ettiği replikler.

"Chris'in öğrenmesini istemediği belirli biri olduğu için mi değildi? Kıskanç bir eski sevgili falan mı?" diye sordum.

"Hayır. Yani..." Joanne bunu düşündü ve hoşuna gitti. "Olabilirdi. Yani, bunu bilselerdi birçok kişi *çok* kıskanırdı. Ama o hiç kimseden bahsetmedi."

"Geceleri dışarı çıkamıyorsanız, gizlice nasıl buluşuyordunuz?"

"Çoğunlukla hafta sonları. Bazen öğleden sonraları, dersler ve çalışma saatleri arasında, ama kimseye yakalanmayacağımız bir yer bulmak zordu. Bir keresinde, mahkemenin aşağısındaki küçük parkı biliyor musun? Kasım ayıydı, bu yüzden hava erken kararıyordu ve park kapalıydı, ama Chris ve ben parmaklıklardan tırmandık. Çocuklar için küçük bir dönme dolap vardı; oraya oturduk ve..."

Joanne, hatırlayarak, farkında olmadan yarı gülümsüyordu. "Oradaydım, 'Aman Tanrım, bunu yaptığımı inanamıyorum, karanlıkta bir serseri gibi tırmanıyorum; bundan sonra bana güzel bir şey alsan iyi olur' diyordum, ama şaka yapıyordum. Aslında... eğleneliydi. Çok gülüyorduk. O gün eğlendik."

Hafif bir kahkaha. Zayıf, kaybolmuş, parlak posterler ve makyaj lekeli mendiller arasında sürüklenen bir şey. Bir reality yıldızından öğrenip pratik yaptığı bir kahkaha değildi; sadece o, o günü özleyen kendisiydi.

İşte bu yüzden Selena ve Chris'i kirli bir kıkırdama ve öğürme sesiyle görmek zorunda kalmıştı. Bakabilmesinin tek yolu buydu.

"Ne oldu peki?" dedim. "Birkaç ay birlikteydiniz, öyle demiştin. Neden ayrıldınız?"

Bu, Joanne'i yine kapattı. Sahte bakış yerine oturdu, incinmiş damar onun arkasında kayboldu. "Ondan ayrıldım. Şimdi kendimi çok kötü hissediyorum..."

"Ah-ah," dedi Conway, çantayı tekrar sallayarak. "Burada yazan bu değil."

"O cevap vermeyi bıraktıktan sonra ona mesaj atmaya ve aramaya devam ettin," diye açıkladım. Joanne'in ağzı inceldi. "Ne oldu?"

Beklediğimden daha hızlı bir şekilde bu soruyu atlattı. Bir kez daha iç çekerek: "Şey. Chris duygularından korktu. Yani, sana daha önce de söylediğim gibi, bizimki tamamen özel bir şeydi. Gerçekten çok yoğun bir şeydi." Geniş, samimi gözler, aralık dudaklar, tiz ses. Televizyondaki birini taklit ediyordu; kim olduğunu bilmiyordum, doğru programları izlemiyorum. "Ve birçok erkek bununla başa çıkamıyor. Bence Chris biraz olgunlaşmamış biriydi. Eğer hayatta olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar biz...' Bir iç çekiş daha. Bakışları, olabilecekleri düşünerek, resimsel bir açıyla uzaklara daldı.

"Ona çok kızmış olmalısın," dedim.

Joanne saçlarını salladı. Sesinde keskin bir ton vardı: "Um, *hiç* umursamadım?"

Şaşırdım. "Cidden mi? Terk edilmeye alışkın olduğunu düşünmezdim. Öylesin, değil mi?"

Sesi daha da keskinleşti. Gözlerini kocaman açma hali hızla geçiyordu. "Hayır, alışkın değilim."

Kimse beni terk etmedi. Chris

hariç.

"Zaten onu terk etmek üzereydim. Bu yüzden dedim ki..."

"Nasıl olur? İlişkiniz harika gidiyordu, o sadece olgunlaşmamış olduğu için aşırı yüklenmişti. Ama sen olgunlaşmamış değilsin, değil mi?"

"Hayır. Ben sadece..." Joanne hızlıca düşünüyordu. Elini kalbine götürdü: "Onun kaldırabileceğinden daha fazla olduğunu biliyordum. Onu özgür bırakacaktım. "Bir şeyi seviyorsan..."

"O zaman neden o sana mesaj atmayı bıraktıktan sonra sen ona mesaj atmaya devam ettin?"

"Sadece ona söylüyordum. Anladığımı, bilirsin, çok yoğun olduğunu? Yani, onu beklemeyeceğim falan, ama arkadaş kalabileceğimizi umuyordum. Öyle şeyler. Hatırlamıyorum."

"Ona pes etmedin, değil mi? Çünkü mesajları çeken biri var. Her an okuyabiliriz."

"Hatırlamıyorum. Sanırım birazcık *şaşırmış* olabilirim, ama *kızgın* falan değildim."

Conway sırtını duvara dayadı. Beni uyarıyordu: Eğer daha fazla zorlarsam, sınırı aşip kabul edilemez bir duruma düşecektik.

"Anlıyorum," dedim. Eğildim, ellerimi birleştirdim. "Joanne. Beni dinle." Sesime o destansı tınıyı kattım: cesur genç kahramanı ilham vermek için bir konuşma. "Anahtar sendeydi. Chris ile ilişkinizin bitmediğine inanıyordun. Chris gece bahçeye geldiğinde onu gözetliyordun. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

O donuk bakışlar ihtiyatlı bir hale dönüştü. Joanne omuz silkti.

"Bence o öldüğü gece oradaydın ve bir şey gördün. Hayır," elimi kaldırarak, otoriter bir tavırla, "bırak da bitireyim. Belki birini koruyorsun. Belki korkuyorsun. Belki gördüklerine inanmak istemiyorsun. Orada olmadığını söylemek için iyi bir nedenin olduğuna eminim."

Conway, gözümün ucuyla, bana hafifçe başını salladı. Tekrar güvenli bir zemine dönmüştük. Joanne bir gün avukatına bu konuşmayı tekrarlarsa, bu açık ve net bir şekilde *tanık* olduğunu gösterirdi. Ama bu işe yararsa, olay yerinde olduğunu itiraf ederse, şüpheli konumuna geçerdi ve geri dönüşü olmazdı.

"Ama şundan da eminim Joanne, bir şey gördüğünden ya da duyduğundan eminim. *Chris Harper'ı kimin öldürdüğünü biliyorsun.*" Sesimi yükselttim. "Artık saklamayı bırakmanın zamanı geldi. Dedektif Conway'ın az önce söylediklerini duydun. Bize anlatmanın zamanı geldi, biz ya da başkası öğrenmeden önce. Şimdi."

Joanne ağlayarak, "Ama *bilmiyorum!* Yemin ederim, o gece dışarı çıkmadım! Haftalardır dışarı çıkmamıştım." dedi.

"Bana kimseyle buluşmadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Chris seni terk ettikten neredeyse altı ay sonra, hala bekardın mı?"

"*Artık* değil – bir süre Oisín O'Donovan ile çıktım, herkese sorabilirsin, ama Chris'ten *haftalar* önce onu terk ettim! Ona sor. O gece dışarı çıkmadım. Hiçbir şey bilmiyorum. *Yemin ederim!*"

Kocaman gözler, ellerini ovuşturma, tüm o detaylar: televizyondan ya da başka bir yerden öğrendiği masum görünme şekli. Doğru ya da yalan, tam olarak aynı görünecekti.

Bir dakika sonra yüzünü buruşturup ağlamaya çalışacaktı. Conway'in gözleri "*Öldür onu*" diyordu.

Gemma'nın yatağının yumuşak ve samimi dokusuna yaslandım. Joanne uzun ve titrek bir nefes aldı, yan gözle bana bakarak bunu fark ettiğimden emin oldu.

"Tamam," dedim. "Tamam, Joanne. Teşekkürler."

Joanne ve şortu ortak salona geri döndü. Julia'nınki gibi, ama aynı zamanda hiç de aynı olmayan kıcı, bizim onu izlediğimizi izliyordu.

"Bu çok sinirli bir küçük sürtük," dedi Conway, sesinde bir parça keyif vardı. Koridorun duvarına omzunu dayamış, elleri cebinde duruyordu. "İsteddiği gibi yorumlayabilir: Chris Harper'dan çok bıkmıştı."

"Onu öldürecek kadar sinirli miydi?"

"Elbette. Çok isterdi. Ama..." Sessizlik.

İkimiz de bunu söylemek istemiyorduk.

"Eğer bir düğmeye basabilseydi," dedim. "Voodoo bebeğine iğne batırsaydı.

O zaman evet."

"Evet. Aynen öyle." Parmak şıklattım. "Ama karanlıkta dışarı çıkıp, kafasına çapa ile vurmak... Joanne'in böyle bir risk alacağını sanmıyorum. Gemma'yı da yanına almadan Selenanın peşine düşmezdi. Joanne çok dikkatli biridir. Ve rahatlık alanının dışına çıkmaz. *Kahretsin*."

"Kart hala o olabilir." Sesimde umut dolu bir ton duydum, başka bir Pollyanna esprisi bekledim. Gelmedi.

"Eğer öyleyse, bizi Selenaya yönlendirmeye çalışıyor demektir. Şimdi intikam var. Sen benim erkeğimi çalarsan, seni cinayetle suçlarım."

"Ya da Julia'ya," dedim. "Julia'nın cinayete kadar gizlice dışarı çıktığını bize söyledi, fark ettin mi?"

"Julia ve Finn," dedi Conway. Alnına vurdu. "Finn'in birdenbire yangın kapısını kısa devre yapmaya karar vermesinin bir nedeni olmalıydı. Söylemedi. Anlamalıydım. Bugünkü diğer her şey gibi."

Ben de, "Neden herkes aşk hayatını gizli tutuyordu ki? Ben gençken, bir kız arkadaşın varsa bunu herkese söyledin. Kızlar

bu tür şeyleri gizli mi tutuyorlardı?

'Hayır, tabii ki hayır. Biriyle çıkmamanın en önemli nedenlerinden biri de buydu: herkese bir sevgilin olduğunu göstermek. Bu, senin başarılı olduğunu, zavallı bir bekar kaybeden olmadığını gösterirdi. Bunu herkese duyururdun.'

"Ve bu nesil, bizim kadar mahremiyete önem vermiyor. Utanç verici ya da başlarını belaya sokacak şeyler dışında her şey internete düşüyor."

Üçüncü sınıfların ortak salonundan bir çocuk çıktı ve tuvalete doğru yöneldi, bize bakmadan bizi kontrol etmeye çalışıyordu. Conway Joanne ve arkadaşlarının odasına geri döndü ve kapıyı tekmeledi. "O zaman bile. Kuzenimin kızı hamile kalma korkusu yaşadı; ilk yaptığı şey ne oldu? Facebook'ta paylaştı. Sonra annesi bunu öğrendiğinde ona kızdı."

"Ve şimdi kiminle çıktıklarını bize söylemekten çekinmediler," dedim. "Joanne bize biraz zorluk çıkardı, ama bu sadece sana kızmak içindi, gerçekten sır olarak saklamak istediği için değil. Peki geçen yıl ne farklıydı?"

Conway yine odada daireler çizerek dolaşmaya başlamıştı. Onunla eşleşen zavallı herif, zamanının çoğunu başı dönerek geçirecekti. "Joanne'in bize anlattığı saçmalıklar, Chris'le ilişkilerini çok yoğun olduğu için gizli tuttukları falan. Sen buna inanıyor musun?"

"Hayır. Saçmalık." Duvara yaslandım, bir omzumla, kapının etrafındaki ışık çizgisini görebilmek için. "Julia ve Finn'i bilmiyorum, ama diğerleri: Chris, ilişkiyi gizli tutmak isteyen kişiydi. Eminim, aynı anda birkaç kızla birlikte olabilmek için yapıyordu. Joanne, ilişkiyi kamuoyuna açıklaması için ona baskı yapmaya başladı, o da onu terk etti."

Kafasını salladı. Sokak tarzında, yana doğru, hafifçe salladı. "Görünüşe göre Holly, Chris hakkında haklıymış. Herkesin dediği gibi tatlı bir çocuk değilmiş."

Holly, *Chris'in sadece kendi istediği şeyleri önemseydiğini* söylemişti.

Chris'in Selena'ya baktığı yüz. Ama o yaşta: arzu, sadakati çok kolay yener. Bu, sadakatin gerçek olmadığı anlamına gelmez. Neye sahip olduğunu bilirsin, ama ne istediğini de bilirsin. Bu yüzden peşinden gidersin. Fırsatını görürsün ve onu değerlendirirsin. Kendine sonunda her şeyin yoluna gireceğini söylersin.

"Eğer iki kadını birden görmeye devam ederse ve kızlardan biri bunu öğrenirse..."

"Selena öğrenirse demek istiyorsun."

"Muhtemelen o değil. Selena ve Chris, Chris ölmeden haftalar önce ayrılmışlardı. Sevgilinin seni aldattığı için kafasını ezmek istiyorsan, bunu öğrendiğin anda yaparsın, haftalar sonra değil. Ama bu yüzden ayrılmış olabilir."

"Belki." Conway, birinin topuklu üniforma ayakkabısını ayağından tekmeledi. İkna olmuş gibi görünmüyordu. "Her neyse, Joanne'in söylediği gibi olmadı. Julia'ya Selena'yı Chris'ten uzaklaştırmasını söyledi, Julia da "Evet, hanımefendi, hemen, hanımefendi" dedi ve söyleneni yapmak için hemen koştu mu? Julia'nın arkadaşlarının aşk hayatları konusunda Joanne'den emir aldığını mı düşünüyorsun?"

"Ona siktirip gitmesini söylerdi. Tabii Joanne'in ona karşı önemli bir kozunu tutmuyorsa."

"O video yeterince önemli: Julia ve tüm arkadaşlarının okuldan atılmasına neden olabilirdi. Ama Joanne onu kullanmasına gerek kalmadı. Chris ve Selena önce ayrıldılar."

"Ona inanıyor musun?" "Bu konuda inanıyorum."

Düşündüm. Joanne'in yüzünü çoktan unuttuğumu fark ettim. Söylemesi zor, ama: "Evet. Sanırım ben de inanıyorum."

"Tamam. Belki de Selena onu aldattığını öğrendiği için terk etmiştir." Conway geçerken Gemma'nın saç düzleştiricisini aldı, ne halt yiyorsun diye bir yüz ifadesi yaptı ve Orla'nın yatağına attı. "Ya da belki başka bir şeydi."

"Sadece sönüp gittiler mi?" O görüntüden sonra buna inanmadım. Ama bir deneyeyim dedim: "O yaşta, biriyle bir iki ay bile uzun bir süre. Chris o zaman Joanne'den sıkılmış olabilir. Yine huzursuzlanmış, bunun çok büyük bir bağlılık olduğunu hissetmeye başlamış olabilir. Ya da Selena, Joanne gibi ilişkilerini kamuoyuna açıklamak istemiş olabilir."

Conway hareket etmeyi bırakmıştı. Güneş alçalmıştı; pencereden ok gibi düz ve düz bir şekilde içeri giriyor, yüzünü ışık ve gölge maskesi haline getiriyordu. "O yaşta bir ya da iki ayın başka ne anlama geldiğini söyleyeyim. Erkeklerin baskı yapmaya başladığı zamandır. Ya ver ya da git."

Bekledim. Sessizlik ve vücut spreylерinin yoğun çiçek kokusu burnumun içini yakıyordu.

Conway, "Biri Selena'ya zihnini mahveden bir şey yaptı ve dördünü de erkeklerden soğuttu. Ve hemen aynı zamanda, Selena ve Chris ayrıldılar." dedi.

"Chris'in ona tecavüz ettiğini düşünüyorsun" dedim.

"Bence bu olasılığı araştırmalıyız. Evet."

"Cazibeye kapılıp, gerçekten sevdiğin bir kıza iki yüzlü davranmak bir şey. Onu tecavüz etmek başka bir şey. O videoda, o sanki... Conway beni susturmaya çalışıyordu. Yine de sözümü bitirdim. "O kıza deli gibi aşıkmiş gibi görünüyor."

"Tabii ki öyle. Kendini bir kızla yatma şansı olduğunu düşünen her ergen erkek öyle görünür. Kızların görmek istediğini düşündükleri her şey olurlar. Ta ki bunun onları kızların iç çamaşırlarına sokmayacağını anlayana kadar."

"Bana gerçek gibi geldi." "Sen uzman mısın?"

"Sen misin?"

Conway bakışını sertleştirdi. Birkaç saat önce, gözlerimi kırpardım. Ben de ona bakmaya devam ettim.

O da bakışını sürdürdü. "Gerçek olsa bile," dedi. "Ona gerçekten deli gibi aşık olsa bile. Yine de ona tecavüz edebilirdi. Yetişkinler, sevdikleri birine zarar verecek bir şey yapmazlar, eğer engelleyebilirlerse. Ama o yaşta... O yaşı hatırlıyor musun? Onlar aynı değiller. Olayları bir araya getiremezler. Bu yüzden yaptıklarının yarısı sana, bana veya herhangi bir akli başında yetişkine tamamen delice gelir. O yaştayken hiçbir şey mantıklı gelmez; sen mantıklı gelmezsin. Mantıklı olmasını beklemeyi bırakırsın."

Bir saniye sessizlik. O haklıydı, ben onun yanılmasını dilerdim.

Holly, *bir şey istediğinde ve onu elde edemediğinde*, demişti. *Hiç hoş değil.*

"O gece," dedim. "Joanne'in video çektiği gece. Chris ve Selena'nın son görüşmesi o geceydi. Eğer ona bir şey yaptıysa..."

"Evet. O geceydi."

Yine sessizlik. Vücut spreyi altında, sümbül kokusu aldığımı sandım.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Şimdi Sophie'nin Chris'in telefon kayıtlarını getirmesini bekleyeceğiz. Geçen baharda ne yaptığını görene kadar kimseyle konuşmayacağım. Bu arada, burada düzgün bir arama yapalım."

Gözümün ucuyla kapı aralığının arkasında bir karanlık hareket gördüm.

Ne yaptığımı fark etmeden kapıyı açtım. Alison çığlık attı ve geri sıçradı, elleri çılgınca sallanıyordu. Arka planda, McKenna koruyucu bir adım attı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum. Kalbim olması gerekenden daha hızlı atıyordu. Conway kapının diğer tarafındaki duvardan uzaklaştı – onun harekete geçtiğini bile görmemiştim. Ne yaptığımı bilmeden, doğrudan oraya gelmiş, beni desteklemeye hazırды.

Alison bakakaldı. Sanki biri ona söylemiş gibi, "Ödevimi yapmak için kitaplarımı almam lazım, lütfen" dedi.

"Sorun değil," dedim. Kendimi aptal gibi hissettim. "İçeri gel."

Sanki ona vuracakmışız gibi içeri süzüldü, çantasından eşyalarını çıkarmaya başladı – elleri su örümcekleri gibi narin görünüyordu, kitapların üzerinde kayıyordu. McKenna kapıda duruyordu, iri yarısı. Bizi hiç sevmiyordu.

"Kolun nasıl?" diye sordum.

Alison kolunu benden uzaklaştırdı. "İyi. Teşekkürler." "Bir bakalım," dedi Conway.

Alison, McKenna'ya bir bakış attı: ona bunu göstermemesi söylenmişti.

McKenna isteksizce başını salladı.

Alison kolunu sıvadı. Kabarcıklar gitmişti, ama kabarcıkların olduğu yerdeki deri hala pütürlü görünüyordu. El izi pembeye dönmüştü. Alison başını başka yöne çevirmişti.

"Kötüymüş," dedim sempatik bir şekilde. "Kız kardeşim de alerji olurdu. Bir keresinde yüzünde ve her yerinde. Annemizin kullandığı çamaşır deterjanından kaynaklandığı ortaya çıktı. Neyin neden olduğunu buldun mu?"

"Temizlikçiler yeni bir el sabunu markasına geçmiş olmalılar." McKenna'ya bir kez daha baktım. Yine ezberden okunan bir cümle.

"Evet," dedim. "Öyle olmalı." Conway ile bakıştık, Alison'ın görmesini sağladık.

Alison kolunu aşağı çekti ve kitaplarını toplamaya başladı. Sanki odayı garip ve güvenilmez bir yere dönüştürmüşüz gibi, büyük gözlerle odaya bir kez baktı, sonra hızla dışarı çıktı.

McKenna, "Bana veya dördüncü sınıftan başka birine konuşmak isterseniz, bizi ortak salonda bulabilirsiniz," dedi.

Bu, rahibenin bizi ispiyonladığı anlamına geliyordu. McKenna, hasar kontrolü olsun ya da olmasın, dördüncü sınıfları ele geçiriyordu ve uygun bir yetişkin olmadan artık görüşme yapamazdık.

"Bayan McKenna," dedim. Alison koridordan ortak salona doğru ilerlerken, onu durdurmak için elimi uzattım. Tek başına olsa bile, çocuk sanki birinin peşinden gidiyormuş gibi yürüyordu. "Bazı kızlarla öğretmen olmadan konuşmamız gerekecek. Bu davanın, okul personelinin önünde konuşmaktan rahatsız olacakları bazı unsurları var. Bu sadece soruşturmanın arka planı, ama onların özgürce konuşmalarına ihtiyacımız var."

McKenna, "*Kesinlikle olmaz*" diyecek gibi oldu. "Eğer gözetimsiz görüşmeler sorun oluyorsa, elbette kızların ebeveynlerini de çağırabiliriz" dedim.

Ve geçen yılki tartışma yeniden başlasın, ebeveynler fkelen sin, paniklesin, kızlarını Kilda'dan almayla tehdit etsin. McKenna *hayır* cevabını yuttu. Ben de ekledim, "Bu, ebeveynlerin buraya gelmesini beklememiz gerektiği anlamına gelir, ama iyi bir uzlaşma çözümü olabilir. Kızlar, okul kurallarının ihlallerini ğretmenlerinin önünde tartışmaktan ziyade ebeveynlerinin önünde tartışmaktan daha rahat hissederler."

McKenna bana "*Beni kandıramazsın, seni küçük piç*" diyen bir bakış attı. Sonra, "Peki. Makul sınırlar içinde, gözetimsiz röportajlara izin vereceğim. Ancak, herhangi bir kız sıkıntıya girerse veya okulu herhangi bir şekilde etkileyecek herhangi bir bilgi alırsanız, derhal bana haber vermenizi bekliyorum" dedi.

"Tabii ki," dedim. "ok teşekkür ederim." O arkasını dönerken, ortak salondan Alison'ın etrafında yükselen sesler duydum.

"Kolun biraz daha indi," dedi Conway. Joanne'in yatağının yanındaki dolabı tıklattı. "İçinde sahte bronzlaştırıcı var."

"Joanne'in bizi ortak salondan çıkarmak için dikkatimizi başka yöne çekmek için bir nedeni yoktu. Orla'nın anahtarı bir yıl önce attığını sanıyordu." Koluna tekrar baktığımda anladım. "Huh," dedi Conway. Bunu düşündü. "Sonuçta tesadüf ve hayal gücü."

olması gerektiği kadar memnun görünmüyordu. Ben de öyleydim.

Dedektif olmak insana bunu yapar. Boşluğa bakarsın ve çarkların döndüğünü, motifleri ve kurnazlığı görürsün; artık hiçbir şey masum görünmez. Çoğu zaman, çarkları kanıtladığında, boşluk güzel görünür; huzurlu. Ama o kol: masum, aynı zamanda tehlikeli görünüyordu.

Bölüm 16

Julia ve Finn bahçenin arkasına vardıklarında, dans pistinden sızan müzik çoktan geride kalmıştı. Ay ışığı, çalılarının arasına serpiştirilmiş ışık parıltılarını ve renk parçacıklarını yakalıyordu, sanki bir cadının bahçesindeki şekerler gibi. Finn en yakındaki parçayı çıkardı ve ışığa tuttu: Lucozade şişesi, içinde koyu kehribar rengi bir sıvı vardı. Kapağını açtı ve kokladı.

"Rom. Sanırım. Senin için sorun olur mu?"

Her yıl bir adamın içkiye uyuşturucu kattığı ve bir kızı tecavüz ettiği söylentileri dolaşır. Julia riski göze almaya karar verir. "En sevdiğim," der.

"Nereye gideceğiz? Eğer dışarı çıkabilirlerse, buraya çok daha fazla insan gelecek."

Julia onu kesinlikle açıklığa götürmez. Arazinin kenarında, kiraz ağaçlarının arasında küçük bir tepelik vardır; kiraz çiçekleri açmıştır, bu da yeri Julia'nın düşündüğünden daha romantik hale getirir, ama bolca saklanma yeri vardır ve arka bahçeyi mükemmel bir şekilde görebilir. "Bu taraftan," der.

Kimse oraya önce varmamış. Tepede sessizlik hakim. Hafif bir esinti estiğinde, kiraz çiçekleri soluk çimlerin üzerine kar yağışı gibi düşüyor.

"Ta-da," diyor Julia, elini sallayarak. "Bu olur mu?"

"Bana uyar," diyor Finn. Etrafına bakınıyor, bir elinde şişe sallanıyor, diğer eli lacivert kapüşonlu sweatshirtinin cebinde. Hava soğuk, ama neredeyse hiç rüzgar yok, bu yüzden görmezden gelebilecekleri yumuşak, temiz bir soğuk. "Buranın burada olduğunu bile bilmiyordum. Çok güzel."

"Muhtemelen kuş pisliğiyle kaplıdır," diyor Julia, havayı bozarak. Finn, Julia'nın sütyenine girme şansını artırmak için hassas adam rolünü oynuyor gibi gelmiyor, ama bunu bilemezsiniz.

"Risk unsuru. Hoşuma gitti." Finn, kiraz ağaçlarının arasında açık renkli bir çim parçasını işaret eder. "Buraya mı?"

Julia, mesafeyi doğru ayarlayabilmek için onun önce oturmasına izin verir. Finn şişenin kapağını açar ve ona uzatır. "Şerefe," der.

Bir yudum alır ve romu da viski kadar sevmediğini fark eder. İnsanların bu şeyi içilebilir bulduklarını nasıl keşfettiklerini hiç anlamaz. Umar ki genel olarak içkiyi sevmemektedir. Julia, zaten yeterince kötü alışkanlıktan vazgeçtiğini düşünür; bu, zevk almayı planladığı bir alışkanlıktı.

"Güzel," der ve şişeyi geri verir.

Finn bir yudum alır ve yüzünü buruşturmamayı başarır. "En azından ponçtan daha iyi."

"Doğru. Fazla bir şey söylemiyor, ama doğru."

Sessizlik olur, soru işareti vardır, ama rahatsız edici değildir. Julia'nın kulaklarındaki çınlama azalmaya başlar. Yarasa avlanmaktadır; uzakta, belki de koruda, bir baykuş ötmektedir.

Finn çimlere uzanır, saçlarına çiğ veya kuş pisliği bulaşmasın diye kapüşonunu çeker. "Bu arazinin hayaletli olduğunu duydum," der.

Julia korunmak için ona sokulmaya niyetli değildir. "Öyle mi? Ben de annenin hayaletli olduğunu duydum."

Finn sırtıyor. "Cidden. Hiç duymadın mı?"

"Tabii ki duydum," diyor Julia. "Hayalet rahibe. Beni buraya bu yüzden mi davet ettin? Sen içki içerken sana göz kulak olmam için mi?"

"Eskiden ondan çok korkardım. Birinci sınıfta büyükler hepimizin ondan korkmasını sağlardı."

"Biz de. Sadist piçler."

Finn ona şişeyi uzattı. "Işıklar sönmeden önce yatakhaneimize gelip bize hikayeler anlatırlardı, değil mi? Amaçları, bizi yeterince korkuturlarsa, bazı zavallı çocukların tuvalete gitmeye cesaret edemeyip yataklarını ıslatmalarıydı."

"Senin başına geldi mi hiç?"

"Hayır!" Ama o da sırtıyor. "Ama birçok çocuğu korkuttular."

"Cidden mi? Sana ne anlatmışlardı? Bahçe makasıyla erkeklerin peşine düşen kadın mı?"

"Hayır. Onlar dediler ki..." Finn, Julia'ya yan gözle bakar. "Yani, duyduğum kadarıyla, o bir tür sürtükmüş."

Bu kelime, neredeyse radyoaktif bir özbilinçle ağzından çıkıyor. Julia soruyor: "Sürtük" dediğin için şok olup olmayacağımı mı görmek istiyorsun?

Finn kaşlarını kaldırır ve yarı şok olmuş bir şekilde ona bakar. Julia onu soğukkanlılıkla ve eğlenerek izler.

"Şey," der sonunda. "Sanırım. Bir nevi." "Şok olmamı mı umuyordun, yoksa olmamamı mı?"

Finn başını sallar. Kendine gülümsemeye başlar, tuzağa düşmüş gibi. "Bilmiyorum."

"Beni şok etmek için denemek istediğin başka bir şey var mı? "Siktir" diyebilirsin. Ya da gerçekten çılgın hissediyorsan "siktir" bile diyebilirsin."

"Sanırım bu kadar yeter. Yine de teşekkürler."

Julia onu rahat bırakmaya karar verir. Yanına çimlere uzanır ve şişenin kapağını açar. "Duyduğumuza göre," der, "rahibe Colm's'taki rahiplerin yarısıyla yatıyormuş, sonra bir çocuk bunu öğrenip başrahibe ispiyonlamış. O ve başrahibe rahibeyi boğarak öldürdüler ve cesedini arazide bir yere sakladılar, kimse tam olarak nereye sakladıklarını bilmiyor, bu yüzden rahibe düzgün bir cenaze töreni yapılana kadar iki okulu da musallat ediyor. Ve yakaladığı herkesi, onu ihbar eden çocuk sanıyor, bu yüzden onları boğmaya çalışıyor ve onlar da deliye dönüyor. Bu, duyduğun hikayeyi özetliyor mu?"

"Evet. Aşağı yukarı öyle."

"Sana biraz zahmetten kurtardım," diyor Julia. "Sanırım bunu hak ettim." Bir yudum daha alıyor. Bu seferki tadı aslında fena değil. Rahatlamış bir şekilde, romdan nefret etmediğine karar veriyor.

Finn şişeye uzanır ve Julia onu uzatır. Parmakları, tereddütlü ve hafif bir şekilde, parmaklarının üzerinden geçer. Elinin sırtından bileğine kadar.

"Ah-ah," der Julia, şişeyi ona doğru iterek ve midesinde hissettiği heyecanı görmezden gelir.

Finn elini geri çeker. "Neden?" diye sorar bir saniye sonra. Julia'ya bakmıyor.

Julia, "Sigaran var mı?" der.

Finn dirseğiyle kendini destekleyerek arka bahçeyi tarar; uzakta bir yerden yüksek bir çığlık kıkırdamaya dönüşür, ama rahibelerin av peşinde olduğu gibi bir ses duyulmaz. Kot pantolonunun cebine elini sokar ve çok yıpranmış bir paket Marlboro Lights çıkarır. Julia sigarayı yakar – oldukça ustaca yaptığından emindir – ve çakmağı geri verir.

"Ee...?" der Finn ve bekler.

"Kişisel bir şey değil," diyor Julia. "İnan bana. Ben ve Colm'un adamı arasında asla bir şey olmayacak, hepsi bu. Muhtemelen ne duymuş olursan ol." Finn ifadesiz kalmaya çalışıyor, ama göz kapaklarının titremesi ona çok şey duyduğunu gösteriyor. "Evet. Yani içeri girip, elini gömleğinin içine sokup geceyi geçirecek birini bulmak istiyorsan, durma. Küçük duygularımın incinmeyeceğine söz veriyorum."

O, hiç şüphesiz, Finn'in gitmesini bekliyor. İçeride, Finn'in dilini boğazlarına sokma fırsatını kaçırmayacak en az iki düzine kız var

Carroll'ın dilini boğazlarına sokmak için rugby taktiği uygulayacak en az iki düzine kız var ve bunların çoğu Julia'dan daha güzel. Bunun yerine Finn omuz silkiyor ve kendi sigarasını çıkarıyor. "Şu anda buradayım."

"Şaka
yapmıyorum."

"Biliyorum."

"Senin kaybın," diyor Julia. Çimlere uzanıyor, boynunun arkasında çimlerin nemli gıdıklamasını hissediyor ve dumanı gökyüzüne üflüyor. Romun etkisi başlıyor, kolları mutlu bir şekilde gevşiyor. Finn Carroll'u hafife almış olabileceğini düşünüyor.

Finn şişenin kapağını açar ve bir yudum alır. "Hayalet rahibe," der. "Böyle şeylere inanır mısınız?"

"Evet, inanırım," diyor Julia. "Bazılarına. Hayalet rahibeye değil belki - öğretmenler bunu yapmamızı engellemek için uydurmuşlardır - ama bazı şeylere inanırım. Ya sen?"

Finn bir yudum daha alır. "Bilmiyorum," der. "Yani, hayır, çünkü bilimsel bir kanıt yok, ama aslında muhtemelen yanılıyorum. Anlıyor musun?"

"Biraz daha rom," diyor Julia, boş elini uzatarak. "Sanırım yetişmem lazım."

Finn sözü ona bırakır. "Şöyle ki: Tarihteki herkes, sonunda her şeyi bilenlerin kendileri olduğunu düşünmüştür. Rönesans döneminde, evrenin nasıl işlediğini tam olarak bildiklerinden emindiler, ta ki bir sonraki nesil gelip, yüzlerce önemli şeyi gözden kaçırdıklarını kanıtlayana kadar. Sonra o nesil de her şeyi bildiklerinden emindi, ta ki bir sonraki nesil gelip, gözden kaçırdıkları kısımları gösterene kadar."

Julia'ya bakarak, ona gülüyor mu diye kontrol eder, ama gülmüyor ve onu dinliyor. Tamamen dinliyor.

"Yani," diyor, "matematiksel olarak, her şeyi nihayet çözdüğümüz tek bir çağda yaşadığımız pek olası değil. Bu da, hayaletlerin ve benzeri şeylerin nasıl var olabileceğini açıklayamamızın nedeninin, henüz çözememiş olmamızdan kaynaklandığı, onların var olmadığından kaynaklanmadığı anlamına geliyor. Ve bunun kesinlikle tam tersi olması gerektiğini düşünmek oldukça kibirli bir davranış."

Finn sigarasından bir nefes alır ve dumanı sanki büyüleyici bir şey gibi gözlerini kısarak bakar. Ay ışığında bile Julia, yanaklarının daha koyu rengini görebilir.

"Peki," der. "Muhtemelen tüm bunlar tamamen aptalca gelmiştir. Artık susmamı söyleyebilirsin."

Julia, daha önce farkına varamadığı bir şeyi fark eder: "*Benden hoşlanıyor mu, ben ondan hoşlanıyor muyum, deneyecek mi, izin verecek miyim, ne kadar izin vereceğim?*" Finn'den gerçekten hoşlanmaktadır.

"Aslında," der, "madem bahsettin, bu uzun zamandır duyduğum en az aptalca şeylerden biri."

Finn ona hızlıca yan gözle bakar. "Öyle mi?"

Julia, tüm kalbiyle ona bunu göstermek isterdi. Elini kaldırıp, Lucozade şişesini zengin ay ışığı altında yavaşça yükseltmek. Şişeyi ters çevirip, düşen rom damlalarının yıldızlarla dolu gökyüzünde minik bir kehribar galaksi gibi dönmesini izlemek. Yüzünü aydınlatan yavaş ve saf sevinci görmek. Kendisine ne olacağı düşüncesi, ensesini titretir.

"Tamam," der. "Kimseye anlatmadığım bir şey var." Finn başını çevirip ona doğru bakar.

"Hayaletler, ESP gibi şeyler mi? Eskiden bunların hepsinin saçmalık olduğunu söyledim. Bu konuda fanatik bir tutumum vardı. Bir keresinde Selena'ya, bir dergide okuduğu, durugörüyle ilgili bir şeyi anlattığı için kızmıştım. Ona bunu kanıtlamasını ya da susmasını söyledim. Kanıtlayamadığı için, ki *elbette* kanıtlayamazdı, ona aptal dedim ve en azından o saçmalıktan daha iyi olan *Just Seventeen* dergisini okumayı denemesi gerektiğini söyledim."

Finn'in kaşları yukarı kalkmış.

"Evet, biliyorum. Ben bir kaltaktım. Özür diledim. Ama bunun nedeni, onun tüm bunların doğru olduğunu kanıtlamasını *istememdi*. Bunun gerçek olmasını *çok* istedim. Umursamıyor olsaydım, "Evet, neyse, belki de clairvoyance vardır, muhtemelen yoktur." derdim. Ama tüm bu inanılmaz gizemli şeylere gerçekten inanıp, sonra da "Aaa, ben büyük bir aptalmışım ve hiçbir şey yokmuş" diye farkına varmayı kaldıramazdım.

Bu doğru: bunu diğerlerine bile hiç söylemedi. Onlara karşı her zaman kesin konuşan kişi odur – Julia, Selena'nın bunun daha karmaşık olduğunu bildiğini düşünüyor, ama bu konuyu konuşmuyorlar. Rum gibi durdurulamaz bir şey içinden geçiyor: sonuçta bu gece önemli.

"Sonra ne oldu?" diye sorar Finn.

Julia'da bir ihtiyat belirir. "Ha?"

"Bir dakika önce dedin ki: artık bu tür şeylere inanıyorsun. Peki ne değişti?"

Lanet olası ağız, her zaman bir cümle fazla konuşuyor. "Yani," diyor hafifçe, sigarasını söndürmek için çimlere yatarak. "Sen hayalet rahibeye inanmıyorsun, ama yine de burada olabileceğini düşünüyorsun. Ben ise ona biraz inanıyorum, ama aslında burada olduğunu düşünmüyorum."

Finn, zorlamayacak kadar akıllıdır. "İkimiz arasında, hayaletlerin bizi rahatsız etmesi neredeyse garantidir."

"Bu yüzden mi burada takılıyorsun? O bana "böö" diye bağırıp kalp krizi geçirttiğinde diye mi?"

"Korkmuyor musun?"

Julia kaşlarını kaldırdı. "Ne, kız olduğum için mi?" "Hayır. Ona inandığın için. Bir nevi."

"Her gün buradayım. Hayalet henüz beni yakalamadı."

"Gündüzleri buradasın. Geceleri değil."

Finn onu sınıyor; normal yöntemler işe yaramadığına göre, onun hakkında ne düşündüğünü anlamak için yeni yollar arıyor. Yeni bir alana girmişler. Julia burayı sevdiğini fark ediyor.

"Şu an gece değil," diyor. "Saat dokuz lan. *Bebekler* hala dışarıda oynuyor. Yaz olsaydı, gün ışığı olurdu."

"Yani, şimdi kalkıp içeri girsem, sen burada tek başına gayet iyi olursun."

Julia'nın aklına, aslında burada, daha önce bir kez denemiş bir adamla tek başına kaldığı için korkması gerektiği gelir. Birkaç ay önce, James Gillen ile olanlardan sonra, korkmuş olacağı, ayrılanın kendisi olacağı gelir aklına.

"Bana romu bıraktığın sürece sorun yok." der.

Finn, sit-up yapıp zıplayarak çimlerden kalkar. Kot pantolonunu silkeler ve Julia'ya kaşlarını kaldırır.

Julia yuvasından ona el sallar. "Git kendine güzel bir hatun bul. İyi eğlenceler."

Finn uzaklaşıyormuş gibi yapar. Julia ona güler. Bir dakika sonra Finn de güler ve tekrar çimlere uzanır.

"Çok mu korkutucu?" diye sorar Julia. "O kadar yolu tek başına, büyük, kötü karanlıkta gitmek?"

"Saat dokuz lan. Senin de dediğin gibi. Gerçekten gece olsaydı, eminim korkardın."

"Ben sert biriyim, bebeğim. Hayalet rahibelerle başa çıkabilirim."

Finn uzanır ve Julia'ya şişeyi uzatır. "Tamam. Bakalım gece yarısı burada olacak mısın?"

"Hadi bakalım."

"Evet. Tamam."

O sırtış, bir meydan okuma gibiydi. Julia meydan okumaları reddetmekte hiç iyi olmamıştı. İnce bir buz üzerinde olduğunu hissediyordu, ama rom vücudunda dans ediyordu ve ne olacak ki, ona bir şey söylemeyecekti ki. "Bir sonraki toplantı ne zaman?" diye sordu.

"Ne?"

"Hadi ama. Mart mı?"

"Nisan ayında bir ara. Ne olmuş?"

Okulun arkasındaki süslü saatin üzerine işaret eder. "Bir sonraki sosyal etkinlikte, o saatin gece yarısını gösteren bir fotoğrafını çekeceğim."

"Yani Photoshop kullandın. Adil oyun."

Julia omuz silkiyor. "İster inan ister inanma. Evet, seni sahiplenmek istiyorum, ama o kadar da değil. Fotoğrafi hemen çekeceğim."

Finn çimlerin üzerinde başını çevirir. Yüzleri birbirine birkaç santim uzaklıktadır ve Julia, "*Tanrım, hayır*" diye düşünür, çünkü onun şimdi onu öpmeye çalışması, itiraf etmek istediğinden daha fazla moral bozucu olacaktır, ama Finn sırtıtmaktadır, bir çocuk gibi geniş, yaramaz bir sırtışla. "On sterline bahse girerim ki yapmayacaksın," der.

Julia da ona gülümser, ikisine de bir fikir geldiğinde Holly'ye gülümsediği gibi. "On sterline bahse girerim ki yaparım," der.

Ellerini aynı anda kaldırır, birbirlerine vururlar ve sıkışırlar.

Finn'in eli iyi, güçlü ve onun eline tam uyuyor.

Şişeyi alır ve yüzünün üstüne, yıldızlara doğru kaldırır. "On sterlinime içelim," der. "Onu hayalet avlama ekipmanına harcayacağım."

Giriş holündeki dev avize kapalı, ama duvarlardaki aplikler havayı sıcak, eski moda bir altın rengine büründürüyor. Ulaşamayacakları yükseklikte, karanlık katlar dokunulmamış bir şekilde yukarı doğru uzanıyor ve Chris ile Selena'nın ayak seslerini yankılıyor.

Selena merdivenlere oturur. Basamaklar gri damarlı beyaz taştan yapılmıştır; bir zamanlar cilalanmışlardır – korkulukların arasında hala izleri vardır – ama binlerce ayak onları kadifemsi pürüzlü hale getirmiş, ortalarında çukurlar oluşmuştur.

Chris onun yanına oturur. Selena daha önce ona hiç bu kadar yaklaşmamıştı, elmacık kemiklerinin üstündeki çillerini, çenesindeki hafif sakal izlerini görebilecek kadar yakın; kokusunu, baharatları ve onu geceleri dışarıyı düşündüren vahşi ve misk kokusunu alabilecek kadar yakın. O, Selena'nın şimdiye kadar tanıştığı herkesten farklı hissettiriyor: daha dolu, elektrikli ve üç kişinin hayatının enerjisiyle dolu.

Selena ona tekrar dokunmak istiyor. Elini uyluklarının altına kaydırarak, elini uzatıp boynuna bastırmaktan kendini alıkoyuyor. Aniden bir uyarı ile, onu beğenip beğenmediğini merak ediyor; ama daha önce de erkekleri beğenmişti, hatta birkaçıyla öpüşmüştü bile. Bu aynı şey değil.

Salonda ona bir kez bile dokunmasına izin vermemeliydi.

Bunu anlıyor.

Dünyanın tekrar o kadar gerçek olmasını istiyor.

Chris, "Arkadaşların nerede olduğunu merak etmeyecek mi?" der.

Merak edecekler. Selena yine bir tedirginlik hisseder: onlara söylemeyi hiç düşünmemiştir. "Onlara mesaj atarım," der, alışık olmadığı elbisenin cebini arar. "Seninkiler ne olacak?"

"Yok." Chris'in yarı gülümsemesi, arkadaşlarının bu gece ortadan kaybolmasını beklediklerini gösteriyor.

Holly'ye: *Dışarıdayım, birkaç dakika dışarı çıkmak istedim, yakında dönerim.*

"İşte," diyor Selena ve mesajı gönderiyor.

Salon kapısı açılır, dışarıya gürültülü bas sesleri, çığlıklar ve sıcak hava çıkar ve Bayan Long başını dışarı çıkarır. Chris ve Selena'yı görünce başını sallar ve tehditkar bir şekilde parmağını gösterir: *Kalın*. Arkasında biri çığlık atar, o da hızla döner ve kapı çarparak kapanır.

Chris, "Geri dönün. Size ne giymeniz gerektiğini söylemeye çalışmıyordum" der.

"Evet, öyle yapıyordun," der Selena. "Ama sorun değil. Kızmadım."

"Sadece söylüyorum. Dansa kot pantolon giyip saçını öyle yaparsan, insanlar sana gülecek, o kadar. Arkadaşın Becca... Yani, bizimle aynı yaşta olduğunu biliyorum, ama o daha çocuk gibi. Anlamıyor. Onu Joanne Heffernan'ın canına okuyacağı bir yere öylece bırakamazsın."

"Joanne her halükarda bir şeyler söylerdi," diye belirtiyor Selena. "Becca ne giyse de fark etmezdi."

"Evet, çünkü o tam bir deli cadaloz. Ona fazladan bahane verme."

Selena, "Joanne'i sevdiğini sanıyordum" diyor.

"Onunla birkaç kez çıktım. Bu aynı şey değil."

Selena bir süre bunu düşünür. Chris ayakkabı bağcığına eğilir, bağcığı çözer ve yeniden bağlar. Yanağı kızarır. Selena avucunun derinliklerinde bunun sıcaklığını hissedebilir.

"Bence Becca öyle olmak istemiyor," diyor.

"Ee? Tek seçenek bu değil ki. Ya sürtük ya da ucube olmak. *Normal* olabilirsiniz."

"Onun da öyle olmak istediğini sanmıyorum."

Chris'in kaşları birbirine yaklaşır. "Ne, sanki öyle olamayacağını mı düşünüyor çünkü o... ? Yani, diş teli ve... " Başını aşağı doğru salladı. "Biliyorsun. O düz. Bu yüzden mi endişeleniyor? Tanrım, bu büyük bir mesele değil. Sanki o tam bir çirkin değil ya. Sadece *bu* kadar çaba sarf etmesi gerekiyor ve her şey yoluna girecek."

Becca'dan hoşlanmadığı konusunda doğruyu söylüyordu. Ondan hiçbir şey istemiyor. Her şeyi yanlış yapıyor, ama tek istediği onun etrafında bir kale inşa etmek ve onu güvende tutmak.

"Kız kardeşin," diyor Selena. "Bahsettiğin kız. Adı ne?"

"Caroline. Carly." Bu, Chris'in yüzüne bir gülümseme getirir, ama endişeyle boğulur ve parçalanır.

"Kaç yaşında?"

"O on yaşında. Birkaç yıl sonra buraya, Kilda'ya gelecek. Evde olsaydım onunla konuşabilirdim, anlıyor musun? Onu hazırlayabilirdim ya da başka bir şey yapabilirdim. Ama onu sadece birkaç haftada bir birkaç saat görebiliyorum. Bu yeterli değil."

Selena, "Burayı sevmeyeceğinden mi endişeleniyorsun?" diyor.

Chris iç geçirip elini çenesinin yanına götürür. "Evet," der. "Bu konuda çok endişeliyim. O... aah. Becca gibi davranıyor: sanki bilerek tuhaf olmaya *çalışıyor gibi*. Sevgililer Günü dansına kot pantolon giymek, tam da onun yapacağı bir şey. Mesela geçen yıl sınıfındaki herkes o aptal bileziklerden takıyordu, değil mi? Farklı renkli halkaları olan ve arkadaş olduğunuzu göstermek için birbirinizin renklerini taktığınız bilezikler, bilmiyorum. Carly, bazı kızlar ona bileziği olmadığı için sataştığı için çok kızgındı. Ben de "Bir tane al, cep harçlığın bitmişse sana bir tane alırım" dedim, tamam mı? Carly dönüp bana, o kızlar onun arkadaşı olmadığı için o bileziklerden takmaktansa kolunu keserim dedi.

patron ve o onların kölesi değil ve sırf onlar istediği için bir şey yapmak zorunda değil.

Selena gülümsüyor. "Evet, Becca'ya göre normal. Bu yüzden kot pantolon giyiyor."

"Ne oluyor lan?" Chris sinirli bir şekilde ellerini havaya kaldırıyor. "Ondan kolunu kesmesini *istemiyorum*. Aptal bir bilezik istiyorsan kimin umurunda? Kimsenin yanına yaklaşmadığı, herkesin sınıfta sümüğünü yediği ve altına işediği hikayelerini mesajlaşarak anlattığı bir kız olmak istemezsin *herhalde*. O yüzden herkesin yaptığı bu küçük şeyi yap."

"Öyle mi yaptı?"

"Hayır. O lanet bileziği ona aldım, o da çöpe attı. Ya Kilda's'ta da böyle bir şey yaparsa? Joanne gibi insanlar, Carly buraya gelip onların ne düşündüklerini umursamıyormuş gibi davranırsa, onlar... Tanrım." Elini saçlarına geçirir. "O zamana kadar ben üniversitede olacağım, bu konuda bir şey yapamayacağım bile. Sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Hepsi bu."

Selena, "Arkadaşları var mı?" diye sordu.

"Evet. Çok popüler falan değil tabii ki, ama anaokulundan beri en iyi arkadaşları olan iki kız var. Onlar da Kilda's'a geliyorlar. Tanrıya şükür."

"O zaman sorun yok."

"Öyle mi düşünüyorsun? Onlar sadece iki kişi. Ya diğerleri? Onlar ne olacak?" Chris çenesiyle salon kapılarını işaret eder, içeriden boğuk ritimler ve çığlıklar duyulmaktadır. "Carly onları görmezden gelip, onu rahat bırakmalarını umut edemez. Bu olmayacak."

Sanki onlar, lazer gözlü, boğazlarını parçalamak için salya akıtan, asla doymayan, büyük, kıllı sırtlı yaratıklarmış gibi konuşuyor. Selena, Chris'in korktuğunu anlar. Kız kardeşi için, Becca için, ama bundan daha büyük bir şey için. Sadece korkuyor.

O yaratıktan daha güçlü şeyler var. İsterlerse onu parça parça edebilir, kafasını yüz fit yüksekliğindeki bir selvi ağacına çivileyebilir ve tendonlarını yaylarını germek için kullanabilirler. Selena bir an için avcı düdüğünün beyaz yayını gökyüzünde parladığını görür.

"Onları görmezden gelme," der. "Sadece... önemseme."

Chris başını sallar. "Öyle olmaz," der. Bir an için dudaklarının kıvrımları sertleşir; daha yaşlı görünür.

Selena, "Becca orada mutlu, değil mi? Kot pantolonuyla." der.

"O salaklar onun hakkında dedikodu yaparken mutlu olamaz." "Olmaz. Sadece... dediğim gibi. Önemli değil."

Chris ona bakar. "Eğer o sen olsaydın. Eğer senin elbisen hakkında dedikodu yapsalardı."

Senin için sorun olmaz mıydı?"

"Eminim öyledir," diyor Selena. "Umurumda değil."

Merdivenlerde ona doğru dönüyor. Gözleri ela, altın rengi beneklerle süslenmiş soğuk ela. Selena, ona dokunabilseydi, korkuyu yılan zehri gibi çekip çıkarabileceğini, onu parlak siyah bir top haline getirip atabileceğini biliyor.

O, gerçekten soruyormuş gibi, bilmek istiyormuş gibi, "Nasıl?" diye sorar.

Nasıl umursamazsın?

İnsanlar Selena ile konuşur. Her zaman öyle olmuştur. O ise Julia, Holly ve Becca dışında kimseyle konuşmaz. Neredeyse hiç denemez bile.

Yavaşça şöyle diyor: "Daha çok önemsedığın başka bir şeyin olmalı. Bazı aptalların sızlanmalarının en önemli şey olmadığını, hatta senin bile en önemli şey olmadığını bildiğin bir şey. Çok büyük bir şey."

Bunlar sadece kelimeler, sesler, onun demek istediği şeye yaklaşıyor bile. Bu, anlatabileceğin bir şey değil.

Chris, "Ne? *Tanrı* gibi mi?" diyor.

Selena bunu düşünür. "Muhtemelen bu işe yarar. Evet." Ağzı açık kalır. "Siz *rahibe* falan mı olacaksınız?" Selena yüksek sesle güler.

"Hayır! Julia'nın rahibe olacağını düşünebiliyor musun?" "O zaman ne...?"

Ne kadar çok denerse, o kadar çok yanlış yapacaktır. "Demek istediğim: belki, duruma bağlı olarak, Carly olduğu gibi iyi olabilir. İyi olmaktan da öte."

Chris ona çok yakın ve çok dikkatli bir şekilde bakıyor ve gözleri ısınmış. "Sen eşsizsin. Biliyorsun, değil mi?" diyor.

Selena hiçbir şey söylemek istemiyor. Aralarındaki boşlukta şekillenen şey o kadar yeni, o kadar değerli ki, yanlış bir dokunuş onu bir balon gibi patlatabilir. "Ben özel biri değilim," diyor. "Sadece böyle oldu."

"Hayır, özelsin. Asla kimseyle böyle şeyler hakkında konuşmam. Ama bu, seninle konuşmak, bu... Buraya geldiğimize çok memnunum. Gerçekten çok memnunum."

Selena, sanki elini uzatıp bu bilgiyi onun kucağına bırakmış gibi, onun elini tutmaya çalışacağını biliyor. Kolundaki el izi

ağrıyor, acısız altın bir ateş gibi. Parmaklarını merdivenin soğuk taş kenarına sıkıca doluyor.

Salon kapısı açılır ve Bayan Long onları işaret eder. "Süreniz doldu. İçeri girin. Beni dışarı çıkıp sizi almaya zorlamayın." Ve kapıyı çarpar.

Chris, "Bunu tekrar yapmak istiyorum" der.

Selena hala nefes almaya çalışıyor. Bayan Long'u gönderen şeye minnettar mı yoksa başka bir şey mi hissettiğini bilemiyor. "Ben de" diyor.

"Ne zaman?"

"Haftaya, okuldan sonra? Mahkeme binasının önünde buluşup yürüyüşe çıkabiliriz."

Chris, taş ona acı veriyormuş gibi basamakta yer değiştirir. Başparmağını merdivenin ahşap kısmına bastırır. "Herkes bizi görür."

"Sorun değil."

"Onlar... bilirsin. Yani, bizi aşağılarlar. İkimizi de. Bizim... diye düşünürler."

Selena, "Umurumda değil," der.

"Biliyorum," der Chris ve sesinde alaycı bir kahkaha vardır, sanki şaka onun üzerine yapılmış gibi. "Umursamadığımı biliyorum. Ama ben umursuyorum. İnsanların öyle düşünmesini istemiyorum." Kendi sesini duyar. "Hayır, demek istediğim... *Kahretsin*. İnsanların bizim birlikte olduğumuzu düşünmesini istemediğimden bahsetmiyorum. Bununla hiç sorunum yok, utanmıyorum ya da... Yani, *sorunum yok demekle* kalmayıp, daha da iyisi olurdu..."

Kendini karıştırıyor. Selena ona gülerek, "Sorun değil. Ne demek istediğini anlıyorum," diyor.

Chris nefes alır. Basitçe şöyle der: "Öyle olmasını istemiyorum. Joanne ile benim Field'a gidip... her neyse. Böyle olmasını istiyorum."

Eli yukarı kalkıyor. Salon, dumanlı altın rengi. Karanlıkta, başlarının çok üzerinde, küçük hava dalgalanmaları.

"Okuldan sonra mahkeme dışında buluşursak, her şeyi mahvedeceğim. Çocukları güldürmek için aptalca bir şey söyleyeceğim, ya da konuşmak için bir yere gideceğiz ve herkes bizi izleyecek ve ben tek bir şey bile söyleyemeyeceğim. Ya da çocuklar sonra bana sataşacaklar ve ben bir şey söyleyeceğim... bilirsin. Küfürlü. Söylememek isterdim, ama söyleyeceğim."

Selena, "Geceleri okuldan çıkabilir misin?" diyor.

Etrafındaki herkesin nefesini tuttuğunu hissediyor. "*Sorun yok, ne yaptığımı biliyorum*" demek istiyor, ama bunun doğru olmayacağını biliyor.

doğr

u Chris'in kaşları yukarı kalkar. "Geceleri mi? İmkânı yok. Yapabilir misin? Ciddi olma misin?" Selena, "Sana numaramı vereceğim. Bir yolunu bulursan bana mesaj at" dığın der.

1 "Hayır," der Chris hemen. "Belki burada durum farklıdır, ama erkekler biliy

or.

birbirlerinin telefonlarına girip, şey arıyorlar... şey. Kardeşler de öyle yapıyor. İletişim kurmanın bir yolunu bulurum. Ama öyle değil. Tamam mı?"

Selena başını sallar. "Dışarı çıkmakla ilgili," der Chris. "Arkadaşımdan biri. Bir şeyler ayarlayabilir."

"Ona sor."

Chris, "Onu *zorlayacağım*," diyor.

Selena, "Nedenini söyleme. Ve o zamana kadar benimle konuşma. Mahkeme salonunda falan karşılaşsak, birbirimizi tanımıyor gibi davranacağız; eskisi gibi. Aksi takdirde her şey mahvolur."

Chris başını sallar. Selena'nın anlayabileceği şekilde, belirsiz bir şekilde ve koridora doğru "Teşekkürler" der.

Bayan Long kapıyı açar. "Selena! Sen, adın neydi? İçeri girin. *Şimdi*. Bu sefer orada kalıp bakıyor.

Chris ayağa kalkar ve Selena'ya elini uzatır. Selena elini tutmaz. Ayağa kalkar ve hareketin yüksek karanlıkta küçük girdaplar oluşturduğunu hisseder. Chris'e gülümser ve "Görüşürüz" der. Sonra onun etrafından dolaşır, elbisesinin eteği ona değmeyecek şekilde dikkatlice, ve spor salonuna geri döner. Koluna sarılmış el izi hâlâ parıldamaktadır.

Bölüm 17

"Arama zamanı," dedi Conway. "Ve eğer burada sıkışıp kalırsak..." Kanatlı pencereyi yukarı itti.

Bir esinti içeri girerek, vücut spreylerinin kokusunu uzaklaştırdı. Dışarıda, ılık soğuyor ve gökyüzü soluyordu. Akşam olmak üzereydi.

"O koku bir saniye daha sürseydi," dedi Conway, "yüzüğümü kusacaktım."

Huzursuzluk onu rahatsız etmeye başlamıştı. Ben de hissediyordum. O odalarda çok uzun süre kalmıştık.

Conway gardırobu açtı ve etiketlerin sayısına bakarak "Siktir" dedi. Asılı elbiseleri elleriyle okşamaya başladı. Ben yataklara yöneldim, önce Gemma'nınkine. Yatak örtülerini geri çektim, salladım, yatağı okşadım. İlk seferinde yaptığım gibi sadece telefon veya eski kitap gibi büyük nesneleri aramıyordum. Bu sefer SIM kart kadar küçük bir şeyi arıyorduk.

"Kapı," dedi Conway. "O neydi öyle?"

Keşke bunu bırakabilseydim. Ama o kadar doğrudan sordu ki, ona söylemediğim bir şey olduğunu düşündüm ve kendimi şöyle derken buldum: "Sen Alison'la konuşurken, kapının arkasında birini gördüğümü sandım. Bize konuşmak için cesaretini toplamaya çalışan biri olabilir diye düşündüm, ama kapıyı açtığımda kimse yoktu. Sonra yine kapının arkasında bir şey gördüğümde..."

"Sen bunu yaptın." Eleştirilmeyi bekledim – *Ve sen tam gaz devam ettin, aferin sana, eğer çocuklardan biri fizik dersinde kendine bir nükleer bomba yapsa, günü kurtarmaya hazır olurdun* – ama o şöyle dedi: "İlk seferinde, ben dışarıdayken. Orada biri olduğundan emin misin?"

Yatağı ters çevirip altını kontrol ettim. "Hayır" dedim.

Conway kabarık ceketini giymeye çalıştı. "Evet. Geçen yıl da birkaç kez aynı şey oldu: bir şey gördüğümüzü sandık, ama orada hiçbir şey yoktu. Bu yerle ilgili bir şey var, bilmiyorum. Costello'nun eski binalardaki pencerelerin farklı olduğu konusunda bir teorisi vardı: Şimdiki pencerelerle aynı şekil ve boyutta değiller, aynı şekilde yerleştirilmemişler. Bu yüzden ılık farklı açılardan giriyor ve gözünün ucuyla bir şey görürsen, yanlış görünecek." Omuz silktili. "Kim bilir."

"Eğer öyleyse, insanlar Chris'in hayaleti görmeye devam etmelerinin nedeni bu olabilir." dedim.

"Çocuklar bu ışığa alışkın ama. Peki ya gerçek bir hayalet? Gördüğün şey bu muydu?"

"Hayır. Sadece biraz gölge."

"Aynen öyle. Chris'i görmek istiyorlar çünkü görüyorlar. Birbirlerinden besleniyorlar, birbirlerini etkilemeye çalışıyorlar, birbirlerine iyi şeyler vermeye çalışıyorlar." Ceketini gardıroba geri koydu. "Bu çocuklar daha fazla dışarı çıkmalı. Birlikte çok fazla zaman geçiriyorlar."

Gemma'nın komodininin arkasında hiçbir şey yoktu, çekmecenin altında da hiçbir şey yoktu. "Bu yaşta, mesele budur."

"Evet, ama sonsuza kadar bu yaşta kalmayacaklar. Dışarıda kocaman bir dünya olduğunu fark ettiklerinde, hayatlarının şokunu yaşayacaklar."

Sesindeki memnuniyet duygusunu hissetmedim. Bunun yerine, böyle bir yerden çıkıp kapı arkanızdan kapandığında, her yönden size çarpan, keskin ve sert, baharat ve benzin kokulu, saçlarınızda sıcak bir esinti hissettim.

"Chris'in öldürülmesi, bu büyük dünyayı özlememizi zorlaştırdı" dedim.

"Öyle mi düşünüyorsun? Bunlar için bile her şey birbirleriyle ilgiliydi. "Bak, ben ondan daha çok ağladım, bu yüzden ben daha iyi bir insanım." "Hepimiz birlikte onun hayaleti gördük, bak ne kadar yakınız."

Orla'nın yatağına geçtim. Conway, "Seni eğitimden hatırlıyorum" dedi.

Kafası gardıropta olduğu için yüzünü göremiyordum. Dikkatlice, geriye doğru kayarak, "Öyle mi? İyi mi, kötü mü?" dedim.

"Hatırlamıyorsun, değil mi?"

Koridorlarda "Nasılsın?"dan öte bir konuşma yapmış olsam da, unutmuştum. "Sana sınav çektirmedim, değil mi?"

"Yaptırmış olsaydım hatırlar mıydın?"

"Ah, Tanrım. Ne yapmışım?"

"Rahat ol. Sadece kafanı karıştırıyorum." Conway'in sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Bana hiçbir şey yapmadın ki."

"Tanrıya şükür. Beni endişelendirdin."

"Hayır, sen harikaydın. Sanırım hiç konuşmadık bile. Seni ilk başta sadece saçın yüzünden fark ettim." Conway kapüşonlu ceketinin cebinden bir şey çıkardı ve yüzünü buruşturdu: bir tomar mendil. "Ondan sonra, ama, ben devam ettim."

kendi işini yaptığın için fark ettim. Arkadaşların vardı, ama kimseyle takılmıyordun. Geri kalanların hepsi, siktir git: bütün zamanlarını birbirlerinin kıcını yalamakla geçirdiler. Yarısi, Colm's'taki küçük piçler gibi *ağ kurmaya* çalışıyordu: Eğer komisyon başkanının çocuğuyla dost olursam, bir daha trafik görevine çıkmam ve otuz yaşında müfettiş olurum. Diğer yarısi ise, buradaki gibi *bağ kurmaya* çalışıyordu: Oh, bunlar hayatımızın en güzel günleri ve hepimiz sonsuza kadar en iyi arkadaşlar olacağız ve emeklilik yemeğinde bu hikayeleri anlatacağız. Ben de "Ne oluyor lan?" dedim. "Siz yetişkin insanlarsınız; buraya işi öğrenmeye geldiniz, arkadaşlık bilezikleri takas etmeye ve birbirinizin göz farı sürmeye değil." Kalabalık askıya giysileri itti. "Senin de buna kapılmaman hoşuma gitti."

Ona söylemedim: Bir parçam, sınıf arkadaşlarımın iyi arkadaşlar gibi kaynaşmasını izliyor ve bunu diliyordum. Conway'in dediği gibi, en iyileriyle arkadaşlık bilezikleri takas etmemek benim kendi seçimimdi. Çoğunlukla bu durumun bir sakıncası yoktu.

"Düşünsenize, biz de çocuktuk; onlardan sadece birkaç yaş büyüktük. İnsanlar bir gruba ait olmak istiyordu. Bunda garip bir şey yok."

Conway, taytını açarken düşündü. "Sana söyleyeyim," dedi. "Beni sinirlendiren arkadaş edinmek değil. Herkesin buna ihtiyacı var. Ama benim evde arkadaşlarım vardı. Hala da var."

Bana baktı. "Evet" dedim.

"Doğru. Yani daha fazlasını aramana gerek yoktu. Birkaç yıl sonra patlayacak bir balonun içinde arkadaşlar edinirsen, örneğin antrenmanlarda ya da burada, aptalsın demektir. Bütün dünyanın bu olduğunu, başka bir yerin var olmadığını düşünmeye başlarsın, sonra da tüm bu histerik saçmalıklarla baş başa kalırsın. Sonsuza kadar en iyi arkadaşlar, o dedi, sen dedin, ben dedim savaşları, herkes ne olduğunu bile bilmedikleri şeyler için kendilerini paralamaya başlar. Hiçbir şey normal değildir; her şey her zaman *burada*, buradadır."

Hand above head level. I thought of the Murder squad room. Conway da bunu düşünüyor mu acaba diye merak ettim.

"Sonra büyük, kötü dünyaya çıkarsın," dedi, "birdenbire her şey farklı görünür ve sen mahvolursun."

Elimi Joanne'in yatak çerçevesinin çitaları altına soktum. "Orla ve Alison'ı mı kastediyorsun? Joanne üniversitede onlarla takılmayacak."

Conway burnunu çekti. "Evet, imkansız. Burada işe yarıyorlar; dışarıda ise yok olacaklar. Ve yıkılacaklar. Onları düşünmüyordum

. Ben birbirlerini gerçekten önemseyen çeteleri kastettim. Senin Holly ve arkadaşları gibi."

"Bence dışarıda da arkadaş kalacaklar." Öyle olmasını umuyordum. Havayı süsleyen o özel şey. Bunun sonsuza kadar süreceğine inanmak istiyorsun.

"Olabilir. Muhtemelen bile. Mesele o değil. Mesele şu ki, şu anda birbirlerinden başka kimseyi umursamıyorlar. Harika, çok tatlı, eminim kendileriyle gurur duyuyorlardır." Conway bir avuç sütyeni çekmeceye geri attı ve çekmeceyi kapattı. "Ama dışarı çıktıklarında? Artık bu bir seçenek olmayacak. Yirmi dört saat birbirlerinin peşinde dolaşıp, diğer herkesi görmezden gelemeyecekler. Bu dördü istese de istemese de, diğer insanlar önemli olmaya başlayacak. Dünyanın geri kalanı *orada* olacak. Gerçek olacak. Ve bu, onların hayal bile edemeyecekleri kadar kafalarını karıştıracak."

Başka bir çekmeceyi çıkardı, o kadar sert bir şekilde ki neredeyse ayağına düşecekti. "Baloncukları sevmem."

Joanne'nin yatak başlığının arkasında: toz ve başka bir şey yoktu. "Peki ya takım?" dedim.

"Ne olmuş ona?"

"Cinayet bir balon."

Conway bir tişörtü çıtlatarak çıkardı. "Evet," dedi. Çenesi, önündeki kavgaları görüyormuş gibi sıkıydı. "Cinayet buraya çok benziyor. Tek fark, ben oraya kalıcı olarak gidiyorum."

Bunun, ekipte arkadaşlar edinmeyi planladığı anlamına mı geldiğini sormayı düşündüm. Daha mantıklı olmaya karar verdim.

Conway, sanki beni duymuş gibi, "Yine de ekipteki çocuklarla dostluk kurmayacağım. *Ait olmak* istemiyorum. Lanet olası *işimi* yapmak istiyorum" dedi.

Ben de lanet işimi yaptım – parlak posterlerin üzerinde elimi gezdirdim; hiçbir şey yoktu – ve Conway'i düşündüm. Onu kıskandığımı mı, ona acıyacağımı mı, yoksa saçmaladığımı mı düşündüğümü anlamaya çalıştım.

Conway'in telefonu çaldığında işimizi bitiriyorduk. Mesaj gelmişti. "Sophie," dedi, gardırop kapısını çarparak. "Başlıyoruz."

Bu sefer davet beklemeden onun omzuna yaslandım.

E-postada şöyle yazıyordu: *Moran'a mesaj atan numaranın kayıtları. Adamım mesajların üzerinde çalışıyor, sistemde hala olması gerektiğini ama bir iki saat sürebileceğini söylüyor. Muhtemelen hepsi "OMGLOLWTFbwahaha!!!!" gibi şeylerdir ama sen istiyorsan, alacaksın. Keyfine bak. S.*

Ek, sayfalarca uzundu; Chris özel telefonunu bolca kullanmıştı. Ağustos sonunda, okula dönmeden hemen önce aktif hale getirmişti – iyi bir izci, hazırlıklıydı. Eylül ortasına kadar, iki numara görünüyordu. Arama yoktu, ama her gün, günde birkaç kez, her ikisiyle de bolca metin ve medya mesajı alışverişi yapıyordu. "Haklıydın," dedi Conway, sert bir sesle. Onun düşündüğünü hissettim: bulması gereken tanıklar.

"Kadınların sevgilisi, bizim Chris."

"Ve akıllı da. Bütün bu resim mesajlarını görüyor musun? Bunlar sevimli kediciklerin resimleri değildi. Kızlarından biri herkese anlatmakla tehdit ederse, bunlar onu uslu ve sessiz tutardı."

"Bu yüzden geçen yıl hiçbiri sana söylemedi. Ağzını kapalı tutarsa, kimse bunları onlarla ilişkilendirmez diye umuyorlardı," dedim.

Conway şüpheyi başını çevirdi, beni susturmaya hazırdı. O ekrana dönene kadar gözlerimi ekrandan ayırmadım.

Ekim ayında, Chris'in iki kız arkadaşı da terk edildi – Joanne'in kayıtlarında gördüğümüzle aynı yöntemle: Chris, kızların mesajlarını ve birinin sürekli aramalarını görmezden geldi, ta ki onlar pes edene kadar. Onlar ortadan kaybolunca, Joanne'in numarası devreye girdi. Kasım ortasına kadar, Chris onu aldatıyordu; Joanne Aralık ayında ortadan kaybolduktan sonra, diğer kız birkaç hafta daha dayandı, ama Noel'e kadar o da tarih oldu. Ocak ayında, yeni bir numara birkaç mesajlaştıktan sonra ortadan kayboldu: hiçbir zaman başlamayan bir şeydi.

Conway, "Başından beri merak ediyordum. Chris'in neden bir yıldır kız arkadaşı olmadığını. Onun gibi popüler, yakışıklı bir adam, daha önce kızlarla arası iyiydi; mantıklı gelmiyordu. Keşke..." dedi. Kafasını öfkeyle hızlıca salladı. Cümlesini bitirmeye tenezzül etmedi.

Şubat'ın son haftasında, yeni bir dizi mesaj başladı. Günde bir, sonra iki, sonra yarım düzine. Hepsi aynı numaradan. Conway aşağı kaydırırdı: Mart, Nisan, mesajlar gelmeye devam etti.

Ekrana dokundu. "Bu Selena olmalı." Dedim ki,

"Ve o onu aldatmıyordu."

Bunun ne anlama geldiğini bir saniye düşündük. Benim teorim, Chris'in aldatmasını yakalayan kızın, oyundan çıktığı yönündeydi. Conway'in teorisi ise giderek güçleniyordu.

Conway, "Gördün mü? Medya mesajı yok, sadece mesajlar var. Burada çıplak fotoğraf yok. Selena, Chris'in istediğini vermiyordu." dedi.

"Belki de bu yüzden onu terk etmiştir." "Belki."

22 Nisan Pazartesi, gün boyunca her zamanki gibi birkaç mesajlaşmalar oldu – muhtemelen buluşmayı ayarlamak için. O gece, Joanne videoyu çekmişti.

23 Nisan sabahı, Chris Selena'ya mesaj attı. Selena okuldan önce cevap verdi, Chris hemen ona cevap yazdı. Cevap yoktu. Chris okuldan sonra tekrar mesaj attı: yine cevap yoktu.

Ertesi gün üç kez daha denedi. Selena cevap vermedi.

Conway, "O gece, Joanne ve Gemma içeri girdikten sonra bir şeyler ters gitti" dedi.

Ben de "Ve onu terk eden de o" dedim. Conway'in teorisi daha da büyüdü.

Selena nihayet Chris'e cevap verdiğinde 25 Nisan Perşembe günüydü. Sadece bir mesaj. Cevap yok.

Sonraki birkaç hafta boyunca, ona altı kez mesaj attı. Hiçbirine cevap vermedi. Conway'in kaşları çatıldı.

16 Mayıs Perşembe sabahı erken saatlerde, Selena Chris'e bir mesaj attı ve sonunda bir cevap geldi. O gece Chris öldürülmüştü.

Ondan sonra, bir yıl boyunca telefonuna hiçbir mesaj gelmedi veya gönderilmedi. Sonra, bugün, bana bir mesaj geldi.

Pencerenin altında, yüksek sesler yankılanıyordu: kızlar, akşam yemeği ve ders arası molada temiz hava almak için dışarı çıkmışlardı. Koridorda kimse yoktu. McKenna bu grubu gözünün önünde, oldukları yerde tutuyordu.

Conway, "22'sinin gecesi işler kötüye gidiyor. Ertesi gün Chris özür dilemeye çalışıyor, Selena ona siktirip gitmesini söylüyor. O denemeye devam ediyor, Selena onu görmezden geliyor." dedi.

"Sonraki birkaç gün içinde," dedim, "şoktan çıkar, sinirlenmeye başlar. Chris ile yüzleşmeye karar verir. Ancak o zamana kadar, Chris, Selena'nın özrünü kabul etmediği için sinirlenmiştir; hayatına devam etmeye karar vermiştir. Holly'nin bize anlattığı muffin hikayesi gibi: istediğini alamamaktan hoşlanmamıştır."

"Ya da bunun ciddi bir mesele olduğunu anlamaya başlar ve Selena'nın bunu anlatacağından korkar. Yapabileceği en güvenli şeyin iletişimi kesmek olduğunu düşünür; Selena bunu anlatırsa, ona yalancı der, mesajlaştığı kişinin kendisi olmadığını, onunla hiçbir ilgisi olmadığını iddia eder."

"Sonunda," dedim, "16 Mayıs'ta Selena onunla buluşmanın bir yolunu bulur. Belki de telefonun kendisine kadar izlenebileceğini düşünerek, telefonu ondan alması gerektiğini düşünür."

Geri kalanı aramızdaki havada döndü. Pencerenin altındaki çimlerde bir grup küçük kız, küçük kuşlar gibi öfkeyle konuşuyorlardı: *O benim onu istediğimi çok iyi biliyordu ve ben ona doğru giderken bana baktı ve sonra birden önüme atladı...*

Conway, "Arabada sana Selena'yı bu iş için uygun bulmadığımı, işi yapabileceğini düşünmediğimi söylemiştim. Hâlâ da öyle düşünüyorum" dedi.

Ben de "Julia, Selena'yı çok koruyor" dedim.

"Fark ettin, değil mi? Selena'yı sorguladığımı söylüyorum, iyi davranmadığımı söylüyorum; Julia hemen Joanne ve Chris hakkında bilgi veriyor, bana kovalamam için başka bir top atıyor."

"Evet. Ve bence bu sadece Julia değil: dördü de birbirlerini kolluyorlar. Chris Selena'ya bir şey yaptıysa ya da yapmaya çalıştıysa ve diğerleri bunu öğrendiyse

...

"İntikam," dedi Conway. "Ya da Selena'nın kontrolünü kaybettiğini gördüler, Chris giderse ve Selena tekrar güvende hissederse normale döneceğini düşündüler. Ve bence bu üçünden herhangi biri bu işi gayet iyi yapabilir."

"Rebecca mı?" Ama hatırladım, çenesini kaldırdığını, bana "*O kadar da kırılğan değilmiş*" diyen o ısıltıyı. Duvarında asılı olan şiiri, arkadaşlarının onun için ne kadar önemli olduğunu düşündüm.

"Evet. O bile." Bir saniye sonra, dikkatlice bana bakmadan: "Holly bile."

"Holly bana o kartı getiren kişiydi. Kartı çöpe atabilirdi." dedim.

"Bir şey yaptığımı söylemiyorum. Sadece onu henüz elemeye hazır olmadığımı söylüyorum."

Bu dikkatli tavır beni tedirgin etti; sanki Conway, benim öfkeyle tepki vereceğimi, *Holly'yi* listeden çıkarmasını isteyeceğimi, büyük babam Mackey'i arayacağımı düşünüyormuş gibi. Conway'in benim hakkımda ne duyduğunu tekrar merak ettim.

"Ya da üçü de olabilir," dedim.

"Ya da dördü de," dedi Conway. Parmaklarını burnuna bastırdı, elmacık kemiklerini ovuşturdu. "*Siktir.*"

Bugün onun için kötü geçmeye başlamış gibi görünüyordu. Gitmek istiyordu: Cinayet Masası'na dönüp evraklarını teslim etmek, kafası boşalana kadar bir arkadaşıyla barda oturmak, sabah yeni bir başlangıç yapmak.

"Lanet olası yer" dedi. "Uzun bir gün oldu" dedim.

"Gitmek istiyorsan git."

"Ne yapayım?"

"Ne yapıyorsan onu yap. Eve git. Güzel kıyafetlerini giy ve kulübe git. Ana yolda bir otobüs durağı var, ya da taksi çağırabilirsin. Faturayı bana gönder, masraflar kısmına yazarım."

"Seçim şansım varsa, kalacağım" dedim.

'Bir süre burada kalacağım. Ne kadar süre kalacağım bilmiyorum. 'Sorun değil.

Conway göz çukurlarından göz çukurlarına kadar bana baktı. Yorgunluk, cildindeki bakır rengi parlaklığı yok etmiş, onu çıplak, sert ve tozlu bırakmıştı.

"Hırslı küçük pislisin, değil mi?" dedi.

Bu, olmaması gereken yerlerde canımı yaktı, çünkü doğrudu ve çünkü tüm gerçek değildi. "Bu senin davan. Ne yaparsam yapayım, çözümü senin adınla yazılacak. Ben sadece çalışmak istiyorum" dedim.

Conway bana bakarken bir saniye sessizlik oldu. "Bir şüpheli bulup onu merkeze getirirsek, çocuklar bana sorun çıkaracak. Dava hakkında, senin hakkında, her neyse. Bununla başa çıkabilirim. Eğer sen de çocuklardan biri olmak istediğin için bu soruna katkıda bulunursan, gidersin. Anlaşıldı mı?"

O sabah ekip odasında hissettiğim şey: sadece normal cinayet masası gerginliği, hızlı cinayet masası nabızı değildi. Conway'in etrafında daha hızlı ve keskin atan başka bir şey vardı. Ve sadece bugün değil. Her günü bir mücadele olmalıydı.

"Daha önce de aptalları görmezden geldim. Yine yapabilirim." dedim. Tanrıya şükür, ekip odası ne zaman girsek boş olsun diye umuyordum. En son istediğim şey, Conway'i kızdırmakla cinayet ekibini kızdırmak arasında seçim yapmaktı.

Conway bir an daha bakışlarını sürdürdü. Sonra, "Tamam," dedi. "Bunda iyi olsan iyi olur." Telefonunu kapattı, cebine geri koydu. "Selena ile konuşma zamanı."

Yataklara göz gezdirdim. Alison'ın dolabını yerine ittim, Joanne'in yorganını düzelttim. "Nereye?"

"Onun odasında. Rahat davran, onu rahatlat. Eğer konuşursa...

."

Selena *tecavüz* dediyse, ebeveyn veya veli, destek görevlisi, video kamera, tüm alarmlar ve sirenler. "Konuşmayı kim yapacak?" diye sordum.

"Ben. Neye bakıyorsun? Ben hassas davranabilirim. Ve sence sana tecavüz hakkında konuşur mu? Sen geride kal ve ortadan kaybolmaya çalış."

Conway pencereyi kapattı. Odadan çıkmadan önce, vücut spreyi ve sıcak saç kokusu tekrar etrafımızı sarmıştı.

Kızları oyalamak için, Tanrı yardımcısı olsun, McKenna şarkı söylemeye başlamıştı. Sesleri koridorda bize doğru yayılıyordu, zayıf ve yıpranmış. *Ey Meryem, bugün seni çiçeklerle taçlandırıyoruz...*

Ortak oda, pencereler açık olsa bile çok sıcaktı. Yemek tabakları etrafa dağılmıştı, çoğu neredeyse hiç dokunulmamıştı; soğumuş tavuklu börek kokusu beni hem aç hem de mide bulandırdı. Kızların gözleri donuk ve dalgalıydı, birbirlerine, pencerelere, bir koltukta bir yığın kapüşonlu sweatshirtin altında kıvrılmış Alison'a bakıyorlardı.

Yarısı dudaklarını zar zor hareket ettiriyordu. *Meleklerin kraliçesi ve mayıs kraliçesi...* Bizi fark etmeleri bir saniye sürdü. Sonra sesler kesildi ve sustu.

"Selena," dedi Conway, McKenna'ya zar zor başını sallayarak. "Bir dakikan var mı?"

Selena dalgın dalgın şarkı söylüyordu, boşluğa bakıyordu. Kalkıp gelmeden önce, kim olduğumuzu anlamaya çalışır gibi bize baktı.

"Unutma Selena," dedi McKenna, yanından geçerken, "herhangi bir anda desteğe ihtiyacın olursa, röportajı durdurup benim veya başka bir öğretmenin gelmesini isteyebilirsin. Dedektifler de bunu biliyor."

Selena ona gülümsedi. "Ben iyiyim," dedi, güven verici bir şekilde.

"Elbette iyidir," dedi Conway neşeyle. "Odanda bizi bekle, tamam mı Selena?"

Selena koridorda uzaklaşırken Conway, "Julia," dedi ve eliyle işaret etti. "Bir saniye buraya gel."

Julia bize sırtını dönmüştü, biz içeri girdiğimizde hareket etmemişti. Arkasını döndüğü anda, yıkılmış görünüyordu: solgun ve gergin, tüm ışıltısı kaybolmuştu. Bize ulaştığında, bir yerlerden son bir enerji bulmuş, bize yine zeki bakışını attı.

"Evet?"

Conway kapıyı arkasına çekti. Selena'ya duyulmayacak şekilde sessizce sordu: "Finn Carroll'la bir ilişkin olduğunu neden bana hiç söylemedin?"

Julia'nın çenesi gerildi. "Lanet olası Joanne. Değil mi?"

"Önemli değil. Geçen yıl sana Colm'un arkadaşlarıyla olan ilişkilerini sordum. Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Çünkü *söyleyecek* bir şey yoktu. Bir *ilişki* değildi; Finn ve ben birbirimize hiç dokunmadık. Sadece birbirimizi *sevmiştik*. Gerçek insanlar olarak. Ve bu yüzden kimseye takıldığımızı söylemedik, ki zaten takılmıyorduk bile, sadece iki saniye kadar. Ama herkesin "Aman Tanrım, hee-hee-hee, Finn ve Julia ağaçta oturuyorlar ..." diyeceklerini biliyorduk. Ve bu saçmalığa katlanmak istemedik. Tamam mı?"

Joanne ve Gemma'nın karanlıkta kıkırdadıklarını düşündüm ve ona inandım. Conway da öyle. "Tamam," dedi. "Haklısın." Julia arkasını dönerken, "Finn bu aralar nasıl? İyi mi?" diye sordu.

Sadece bir saniye için, keder Julia'nın yüzünü bir yetişkinin yüzüne dönüştürdü. "Bilmiyorum," dedi ve ortak salona geri dönüp kapıyı kapattı.

Selena odasının dışında bekliyordu. Koridorun sonundaki pencereden giren alçak güneş, parlak kırmızı fayansların üzerinde süzülen gölgesini bize doğru yansıtıyordu. Şarkı söyleme yeniden başlamıştı. *Ey en hassas bakire, sana saygımızı sunuyoruz...*

Selena, "Ara zamanı. Dışarı çıkmalıyız. İnsanlar biraz huzursuzlanmaya başladı." dedi.

"Biliyorum, evet," dedi Conway, yanından geçip Julia'nın yatağına rahatça oturdu. Bu sefer farklı bir şekilde oturarak, bir ayağını altına çekip, sohbet etmek için kıvrıldı. "Bak ne diyeceğim: tüm bunları bitirdiğimizde, McKenna'ya dışarıda geç bir mola verip vermeyeceğini soracağım. Ne dersin?"

Selena koridora şüpheyle baktı. "Sanırım."

Tehlikede bizi koru, kederde dostumuz ol... Yırtık pırtık, kenarları parçalanmış. Selena'nın yüzünde yine o uyanık gümüş parıltısını gördüğümü sandım, bizim kaçırmamamız gereken bir şeyi gördüğünü sandım.

Eğer oradaysa, Conway bunu fark etmedi. "Harika. Oturun." Selena yatağının kenarına oturdu. Kapıyı kapattım - şarkı sesi kayboldu - ve bir köşeye çekildim, arkasına saklanmak için defterimi çıkardım.

"Harika." Conway telefonunu çıkardı, ekrana dokundu. "Şuna bir bak," dedi ve telefonu Selena'ya uzattı.

Selena anladı. Ben duymamış olsam bile – gürültülü ayak sesleri, hışırdayan dallar – Selena sayesinde ne olduğunu anladım.

Yüzü kızarmadı, bembeyaz oldu. Başını geriye attı, ekrandan uzaklaştı ve yüzünde korkunç, ihlal edilmiş bir haysiyet vardı. Kesilmiş saçları, arkasına saklanacak

, onu çıplak bırakmıştı. Gözlerimi kaçırmam gerektiğini hissettim. "Kim?" dedi. Diğer elini telefonun üzerine bastırdı
avuç içi ekranı kapattı. "Nasıl?"

"Joanne," dedi Conway. "O ve Gemma seni takip etmişler. Sana bunu söylediğim için üzgünüm, bu kirli bir numara, ama Chris'le çıkmadığını iddia etmeni durdurmanın tek yolu bu gibi görünüyor. Ve bu konuda daha fazla zaman kaybetmeyi göze alamam. Tamam mı?"

Selena, avucunun altından gelen boğuk sesler kesilene kadar, başka bir şey duyamıyormuş gibi bekledi. Sonra ellerini gevşetti – bu biraz çaba gerektirdi – ve telefonu Conway'e geri verdi.

"Tamam," dedi. Nefesi hâlâ zorlanıyordu, ama sesini kontrol altına almıştı. "Chris'le buluşuyordum."

"Teşekkürler," dedi Conway. "Bunu takdir ediyorum. Ve sana iletişim kurmak için kullandığın gizli bir telefon verdi. Neden?"

"İşlerimizi gizli tutmak için." "Bu kimin fikriydi?"

"Chris'in."

Conway kaşlarını kaldırdı. "Senin için sorun olmadı mı?"

Selena başını salladı. Yüzüne renk gelmeye başlamıştı.

"Hayır mı? Ben olsam rahatsız olurum. Ya bu adam benimle toplum içinde görünmeye layık olmadığımı düşünüyor ya da seçeneklerini açık tutmak istiyor diye düşünürdüm. Her iki durumda da mutlu olmazdım."

Selena basitçe, "Öyle düşünmedim," dedi.

Conway bir süre durakladı, ama hepsi o kadardı. "Haklısın," dedi. "İyi bir ilişki olduğunu söyleyebilir misin?"

Selena kendine geldi. Yavaşça, sözleri ağzından çıkmadan önce üzerinde düşünerek, "Hayatımda yaşadığım en harika şeylerden biriydi. O ve arkadaşlarım. Bir daha hiçbir şey öyle olmayacak," dedi.

Sözler havada dağıldı ve o durgun, arkadan aydınlatılmış maviliğe dönüştü. Haklıydı, elbette haklıydı. İkinci bir ilk kez olmaz. Henüz bunu bilmek zorunda olmamalıydı sanki. Asla geri dönemeyeceğini fark etmeden önce, o açıklığı geride bırakma şansı olmalıydı.

Conway telefonunu kaldırdı. "Peki, bu gecedен sonra neden onu terk ettin?"

Selena belirsizleşti, ama yine o hissi aldım: belirsizliği etrafına sarıyordu. "Bırakmadım."

Conway ekranına hızlı ve ustaca dokundu. "İşte," dedi, telefonu uzatarak. "Bu, Chris ile aranızdaki mesajlaşmaların kaydı. Görüyor musun? Bu, videodaki geceden sonraki birkaç gün. O seninle iletişime geçmeye çalışıyor, ama sen onu görmezden geliyorsun. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştın. Neden o geceden sonra yaptın?"

Selena, numaranın kendisine ait olduğunu inkar etmeyi hiç düşünmedi. Telefona sanki canlı, garip, belki de tehlikeli bir şeymiş gibi baktı. "Sadece düşünmem gerekiyordu," dedi.

"Öyle mi? Neyi düşünmen gerekiyordu?" "Chris ve beni."

"Evet, bunu anladım. Neyi kastediyorsun? O gece, ilişkinizi yeniden düşünmenize neden olacak bir şey mi yaptı?"

Selena'nın gözleri bu sefer gerçekten başka bir yere kaydı. Sessizce, "O gece ilk kez öpüştük," dedi.

Conway ona şüpheyile baktı. "Bu bizim bilgilerimizle uyuşmuyor. Daha önce en az bir kez öpüşürken görülmüştün."

Selena başını salladı. Hayır.

"Hayır mı? Bu, Chris hakkında öğrendiğimiz hiçbir şeyle uyuşmuyor. Kaç kez buluştunuz? Yedi kez."

"Ve birbirinize hiç dokunmadınız. Tamamen saf ve masum, kötü düşünceler yok, rahibelerin göremeyeceği hiçbir şey yok. Cidden mi?"

Selena'nın yanakları hafifçe pembeleşti. Conway iyiydi; Selena her bulutuna dalmaya çalıştığında, Conway onu yakalıyordu. "Öyle demedim. El ele tutuşmuştuk, kollarımızı birbirimize dolamış oturmuştuk, biz... Ama daha önce hiç öpüşmemiştik. Bu yüzden düşünmem gerekiyordu. Tekrar olması gerekip gerekmediğini. Bunun gibi şeyler."

Yalan söyleyip söylemediğini anlayamadım. Joanne kadar zordu, ama aynı nedenlerden dolayı değil. Conway başını salladı, telefonunu parmakları arasında çevirerek düşündü. "Tamam," dedi. "Yani sen ve Chris seks yapmıyordunuz?"

"Hayır, değildik." Hiçbir tereddüt, hiçbir kıkırdama, hiçbir saçmalık yoktu. Bu doğrudu. Conway'in içgüdülerine bir puan.

"Chris bununla bir sorunu yok muydu?" "Hayır."

"Gerçekten mi? Onun yaşındaki birçok erkek baskı yapardı. Öyle mi yaptı?"

"Hayır."

"Mesele şu," dedi Conway. Ses tonu iyiydi: nazik ama doğrudan, çocuğa tepeden bakmadan; sadece kadın kadına, birlikte zor bir durumu çözmeye çalışıyor gibi. "Çoğu zaman, cinsel saldırıya uğrayan insanlar, sonuçları çok zahmetli olduğu için bunu bildirmek istemezler. Tıbbi muayeneler, mahkemede ifade vermek, çapraz sorguya çekilmek, belki de saldırganın cezasız kalmasını izlemek: bu karmaşayla uğraşmak istemezler, sadece her şeyi unutmak ve hayatlarına devam etmek isterler. Onları bunun için suçlamak zor, değil mi?"

Selena'nın başını sallaması için bir ara verdi. Sallamadı. Ama kaşlarını çatarak dinliyordu. Şaşkın görünüyordu.

Conway, biraz daha yavaş konuşarak, "Ama bak, bu durum farklı. Bu olay bir yıl önce olduğu için tıbbi muayene yapılmayacak; saldırgan öldüğü için duruşma da olmayacak. Yani bana olanları anlatabilirsin ve bu olay büyük bir meseleye dönüşmeyecek. İstersen, bu tür olaylarla başa çıkmada insanlara yardım etme konusunda çok deneyimli biriyle konuşabilirsin. Hepsi bu. Hikayenin sonu."

"Bekle," dedi Selena. Şaşkınlığı daha da artmıştı. "Beni mi kastediyorsun? Chris'in bana *tecavüz ettiğini* mi düşünüyorsun?" "Öyle mi yaptı?"

"Hayır! Tanrım, imkansız!"

Gerçek gibi görünüyordu. "Tamam," dedi Conway. "Hiç istemediğin bir şeyi yapmanı istedi mi?" Bu soruyu her zaman farklı açılardan tekrar tekrar sorarsın. Korkutucu olan, kaç kızın ve kaç erkeğin, bıçaklı bir yabancının yaptığı şey dışında tecavüz sayılmayacağını düşünmesidir.

Selena başını sallıyordu. "Hayır. Asla." "Sen durmasını söyledikten sonra sana dokunmaya devam etti mi?"

Hâlâ başını sallıyordu, kararlı ve şiddetle. "Hayır. Chris bana bunu yapmazdı. Asla."

Conway, "Selena, Chris'in melek olmadığını biliyoruz. Birçok kıza zarar verdi. Onları aşağıladı, aldatıp oynadı, sonra da sıkıldığında yüzlerine kapattı." dedi.

Selena, "Biliyorum. Bana söyledi. Bunu yapmamalıydı." dedi.

"Ölmüş birini, özellikle de senin için çok önemli olan birini romantikleştirmek kolaydır. Gerçek şu ki, Chris acımasız bir yanı vardı, özellikle de istediğini elde edemediğinde."

"Evet, biliyorum; romantikleştirmiyorum."

"O zaman neden bana seni incitmeyeceğini söylüyorsun?"

Selena savunmacı değil, sadece sabırlı bir şekilde şöyle dedi: "O farklıydı."

Conway, "Diğer kızlar da öyle düşünüyordu. Her biri Chris ile özel bir bağı olduğunu düşünüyordu." dedi.

Selena, "Belki de öyleydi. İnsanlar karmaşıktır. Küçük bir çocukken bunu fark etmezsin, insanların tek bir yönü olduğunu düşünürsün; ama sonra büyüdükçe, bunun o kadar basit olmadığını anlarsın. Chris o kadar basit değildi. Hem acımasızdı hem de nazikti. Ve bunu fark etmekten hoşlanmazdı. Tek bir yönü olmadığını bilmek onu rahatsız ederdi. Bence bu onu..."

O kadar uzun süre konuşmadı ki, cümleyi yarım bıraktı mı diye merak ettim, ama Conway beklemeye devam etti. Sonunda Selena, "Bu onu kırılgan hissettirdi. Sanki her an parçalara ayrılabilirmiş gibi, çünkü kendini nasıl bir arada tutacağını bilmiyordu. Bu yüzden diğer kızlarla öyle davrandı, onlarla birlikte oldu ve bunu gizli tuttu: böylece farklı şeyler denemeyi ve nasıl hissettirdiğini görmeyi deneyebilirdi ve güvende olurdu. İsteddiği kadar sevimli ya da istediği kadar korkunç olabilirdi ve bunun bir önemi olmazdı, çünkü kimse bunu asla bilmeyecekti. İlk başta, ona farklı parçaları bir arada tutmayı, nasıl iyi olabileceğini gösterebileceğimi düşündüm. Ama öyle olmadı."

"Tamam," dedi Conway. Derin ve anlamlı konulara ilgisi yoktu, ama haklı olduğumu anladığını hissedebiliyordum: Selena için özel otobüs yoktu. Parmağını telefonunun üzerinde gezdirdi, tekrar uzattı. "Burayı görüyor musun? Videodaki o geceden sonra, Chris'i birkaç gün görmezden geldin, ama sonra vazgeçtin. Bunlar, ona gönderdiğin mesajlar. Fikrini ne değiştirdi?"

Selena, sanki bakamıyormuş gibi başını telefondan çevirdi. Pencerenin dışındaki yavaşlayan ışığa doğru, "Doğru olanın onu tamamen kesmek olduğunu biliyordum. Bir daha asla iletişim kurmamak. Bunu biliyordum. Ama... sen de gördün. Videoyu." Telefonu işaret ederek başını hafifçe salladı. "Onu özlediğimden değil. Çünkü o özeldi. Chris ve ben birlikte yaptık, dünyada başka hiçbir yerde var olamazdı ve çok güzeldi. Böyle bir şeyi mahvetmek, onu yok etmek ve çöpe atmak: bu kötülük. Kötülük budur. Değil mi?"

İkimiz de cevap vermedik.

"Bu çok kötü bir şey gibi geldi. Belki de hayatımda yaptığım en kötü şeydi, emin olamazdım. Bu yüzden belki bir kısmını kurtarabileceğimi düşündüm. Belki birlikte olmayacak olsak bile, yine de..."

Herkes böyle düşünmüştür: *belki de, belki hala*, belki küçük parçalar halinde değerli şeyler kurtarılabilir. İlk denemeden sonra akli başında kimse böyle düşünmez. Ama onun sesi, sessiz ve hüzünlü, havayı inci rengi tonlara büründüren sesi: bir an için buna tekrar inandım.

Selena, "Asla öyle olmazdı. Muhtemelen bunu biliyordum; sanırım biliyordum. Ama denemek zorundaydım. Bu yüzden Chris'e birkaç kez mesaj attım. Arkadaş kalalım dedim. Onu özlediğimi, onu kaybetmek istemediğimi söyledim... Bu tür şeyler."

"Birkaç kez değil," dedi Conway. "Yedi kez."

Selena'nın kaşları çatıldı. "O kadar çok değil. İki? Üç?" "Ona birkaç günde bir mesaj atıyordun. Öldüğü gün de dahil."

Selena başını salladı. "Hayır." Herkes öyle derdi, biraz akli olan herkes. Ama şaşkın bakışı: Neredeyse bunun gerçek olduğuna yemin edebilirdim.

"Burada, siyah beyaz yazıyor." Conway'ın sesi değişiyordu. Sert değil, henüz değil, ama kararlıydı. "Bak. Senden mesaj, cevap yok. Senden mesaj, cevap yok. Senden mesaj, cevap yok. Bu sefer Chris seni görmezden geliyordu."

Selena'nın yüzünde bir değişiklik oldu. Ekranı televizyon gibi izliyordu, sanki her şeyin önünde, yeniden yaşanıyormuş gibi.

"Bu çok acı verici olmalı," dedi Conway. "Öyle değil mi?"

"Evet. Öyleydi."

"Yani Chris seni incitmeye hazırdı, değil mi?"

Selena, "Sana söylediğim gibi. O tek bir şey değildi," dedi.

"Doğru. Bu yüzden mi ondan ayrıldın? Seni incitecek bir şey yaptığı için mi?"

"Hayır. Mesajlarıma cevap vermediğinde, Chris ilk kez beni incitmişti."

"Bu seni oldukça kızdırmış olmalı."

"Kızgın," dedi Selena. Kelimeyi bir süre düşündü. "Hayır. Üzgündüm, çok üzgündüm. İlk başta neden böyle bir şey yaptığını anlayamadım. Ama kızgın... Hayır." Başını salladı.

Conway bekledi, ama Selena konuşmayı bitirmişti. "Peki sonra? Sonunda nedenini anladın mı?"

"Sonrasında. O öldüğünde." "Tamam," dedi

Conway. "Peki neden oldu?" Selena basitçe,

"Kurtuldum," dedi.

Conway'in kaşları havaya kalktı. "Yani sen... ne? Tanrı'yı mı buldun?
Chris ayrıldı çünkü..."

Selena güldü. Bu kahkaha beni şaşırttı: havaya fişkıran, dolgun ve tatlı, sanki gözlemciden kilometrelerce uzakta, akıntılı bir nehirde sıçrayan kızların kahkahası gibiydi. "Öyle kurtulmadım! Tanrım, hayal edebiliyor musun? Sanırım ailem kalp krizi geçirirdi."

Conway da gülümsedi. "Ama rahibeler çok sevinirdi. Peki nasıl kurtuldun?"

"Chris'e geri dönmekten kurtuldum."

"Ha? Chris'le birlikte olmanın harika olduğunu söylemiştin. Neden kurtarılmaya ihtiyacın vardı?"

Selena bunu düşündü. "İyi bir fikir değildi," dedi.

Yine o parıltı. İnci gibi sisin içinde, uyanık ve dikkatli, daha yeni tanıştığımız biri vardı.

"Neden değil?"

"Senin dediğin gibi. Birlikte olduğu diğer tüm kızlarla dalga geçti.

Biriyle çıkmak onun en kötü yanını ortaya çıkardı."

Conway Selena'yı köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu, Selena ise onu dolambaçlı yollara sürüklüyordu. Conway, "Ama ayrılana kadar sana hiç kötü davranmadığını söylemiştin. Seninle birlikte olmak onun hangi kötü yanını ortaya çıkardı?" dedi.

"Henüz zamanı gelmemişti. Er ya da geç olacağını söylemiştin."

Conway onu bıraktı. "Muhtemelen olurdu," dedi. "Yani biri seni kurtardı."

"Evet."

"Kim?"

O kadar yumuşak ve kolaydı ki, ağzından kayıp çıktı.

Selena düşündü. Hareket etmeden düşündü: ayak bilekleri bükülmedi, parmakları kıpırdamadı, gözleri bile seğirmedi; sadece hareketsizce bakıyordu, bir eli diğerinin içinde gevşekçe duruyordu.

"Bu önemli değil" dedi. "Bizim için önemli."

Selena başını salladı. "Bilmiyorum."

"Evet. Biliyorsun."

Selena, Conway'in gözlerine doğrudan baktı. "Hayır, bilmiyorum. Bilmeme gerek yok." dedi.

"Ama bir tahmininiz var."

Selena başını salladı. Yavaş ve kararlı bir şekilde: Son.

"Tamam," dedi Conway. Kızgınsa da, bunu hiç belli etmedi. "Tamam. Chris'in sana verdiği telefon: şu anda nerede?"

Bir şey. Tedirginlik, suçluluk, endişe; anlayamadım. "Kaybettim."

"Öyle mi? Ne zaman?"

"Uzun zaman önce. Geçen yıl."

"Chris ölmeden önce mi, sonra mı?"

Selena bir süre düşündü. "O sıralarda," dedi yardımsever bir şekilde.

"Tamam," dedi Conway. "Şunu deneyelim. Onu nerede saklıyordun?"

"Yatağımın yan tarafına bir kesik açmıştım. Duvara bakan tarafına."

"Güzel. Şimdi iyice düşün, Selena. En son ne zaman çıkardın?" "Sonunda bana mesaj atmayacağını anladım. O yüzden sadece geceleri kontrol ediyordum sadece geceleri kontrol ediyordum. Ne olur ne olmaz diye.

Yapmamaya çalışıyordum." "Öldüğü gece. Kontrol ettin mi?"

O geceyi düşünmek Selena'nın gözlerini yaşarttı. "Hatırlamıyorum. Dediğim gibi, bakmamaya çalışıyordum."

"Ama o gün ona mesaj atmıştın. Cevap verip vermediğini görmek istemedin mi?"

"Mesaj atmadım. Yani, sanmıyorum. Belki atmış olabilirim, ama..."

"Öldüğünü duyduktan sonra ne oldu? Telefonuna bakıp sana son bir mesaj gönderip göndermediğini kontrol ettin mi?"

"Hatırlamıyorum. Ben... Selena nefesini tuttu. "Aklım başımda değildi. O haftanın çoğu... kafamda pek net değil."

"İyice düşün."

"Düşünüyorum. Hatırlamıyorum."

"Tamam," dedi Conway. "Denemeye devam et, geri gelirse bana haber ver. Bu arada, telefon neye benziyordu?"

"Küçüktü, yaklaşık bu kadar. Açık pembeydi. Kapaklı bir telefonda."

Conway gözlerini aradı. Chris'in Joanne'e verdiği telefonun aynısıydı; bir parti satın almış olmalıydı. "Kimse senin o telefona sahip olduğunu biliyor muydu?" diye sordu.

Selena, "Hayır," dedi ve irkildi. Diğerleri, kutsal çevrelerinde sır olmadığını kesin olarak biliyorlardı: gecenin karanlığında o çevreden sıyrılmış, onları uyurken ve güven içinde bırakmıştı. "Hiçbiri bilmiyordu."

"Emin misin? Birbirinizin cebinde yaşarken sır saklamak kolay değildir. Özellikle de bu kadar büyük bir sır."

"Çok dikkatliydim."

Conway, "Ama Chris'le birlikte olduğunu biliyorlardı, değil mi? Sadece telefonu bilmiyorlardı?" dedi.

"Hayır. Chris'i bilmiyorlardı." Titreme. "Ona haftada sadece bir kez gidiyordum ve diğerlerinin tamamen uyuduğundan emin olana kadar bekliyordum. Bazen çok uzun sürüyor, özellikle Holly, ama bir kez uyuduklarında hiçbir şey onları uyandırmaz. Benim hep uyku sorunum vardı, o yüzden biliyordum."

"Sizin çok yakın olduğunuzu sanıyordum. Her şeyi paylaşıyordunuz. Neden onlara söylemedin?"

Yine irkildi. Conway onu kasten incitiyordu. "Öyleyiz. Sadece söylemedim."

"Chris'le görüşmene bir itirazları olur muydu?"

Belirsiz bir bakış. Acı onu tekrar uzaklaştırdı, sisin içine sığındı. Başka bir kız baskı devam ettikçe yerinden kıpırdanır, kapıya bakıp gidebilir mi diye sorardı; Selena'nın buna ihtiyacı yoktu. "Sanmıyorum."

"Yani onu bu yüzden terk etmedin? Birisi ikinizin görüştüğünü öğrendi ve bundan hoşlanmadı mı?"

"Kimse öğrenmedi."

"Emin misin? Hiçbir zaman anlaşıldığından endişelendiğin bir şey olmadı mı? Mesela diğerlerinden biri ipucu gibi bir şey söyledi ya da bir gece telefonu yanlış yerde buldun falan?"

Conway onu takip etmeye, geri çekmeye çalışıyordu. Selena'nın gözlerinde bir parıltı gördüm ve onu yakaladığını sandım, ama sonra yine sargı bezi indi. "Sanmıyorum."

"Ama o öldükten sonra. O zaman onlara söyledin, değil mi?"

Selena başını salladı. Gitmişti: Conway'e huzurla bakıyordu, akvaryumda yukarı aşağı yüzen balığa, tüm o güzel renklere bakarsın ya, öyle bakıyordu.

Conway şaşkın görünüyordu. "Neden olmasın? Zararı olmazdı ki: Mahremiyet isteyen Chris'ti ve o artık yoktu. Sen de senin için çok önemli olan birini kaybetmiştin. Arkadaşlarının desteğine ihtiyacın vardı. Onlara anlatman çok mantıklı olurdu."

"İstememiştin."

Conway bekledi. "Huh," dedi, başka bir cevap alamayınca. "Anlaşıldı. Ama bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalılar. Bence sen paramparça olmuştun; herkes öyle olurdu. Chris ölmeden önce bile: onun seni görmezden gelmesinden dolayı üzgün olduğunu söylemiştin. Arkadaşların bunu fark etmiş olmalılar."

seni görmezden geldiği için üzüldüğünü söylemişti. Arkadaşların bunu fark etmiş olmaları."

Selena sakın bir şekilde bakarak soruyu bekledi.

"Hiçbiri sana bunu söyledi mi? Ne olduğunu sordu mu?" "Hayır."

"Eğer hepiniz bu kadar yakınsanız, bunu nasıl fark etmediler?" Sessizlik ve o huzurlu gözler.

"Tamam," dedi Conway sonunda. "Teşekkürler, Selena. O telefonu en son ne zaman gördüğünü hatırlarsan bana söyle."

"Tamam," dedi Selena, kabul ederek. Ayağa kalkmayı düşünmek için bir saniye düşündü

Kapıya doğru yönelirken Conway, "Tüm bunlar hallolduğunda sana o videoyu e-postayla göndereceğim."

Bu, Selena'nın hızla dönmesine ve nefesinin kesilmesine neden oldu. Bir saniye boyunca odanın ortasında canlı ve parlak bir şekilde durdu.

Sonra kasıtlı olarak bu duyguyu kapattı. "Hayır," dedi. "Teşekkürler."

"Hayır mı? O gece kötü bir şey olmadı demiştin. Neden videoyu istemeyesin ki? Kötü anıları geri getirmediğin?"

Selena, "Joanne Heffernan'ın gördüklerine ihtiyacım yok. Ben oradaydım." dedi ve kapıyı nazikçe kapatarak dışarı çıktı.

Bölüm 18

Mahkemede pembe ve kırmızı renkli Sevgililer Günü pencereleri artık yok, kalpler tutan, baştan çıkarıcı ve dikenli büyük gözlü tüylü şeyler de yok: *Senin için mi, senin için değil mi, cesaret edebilir misin, umut edebilir misin?* Onların yerine Paskalya yumurtaları ortaya çıkmaya başladı, sinir bozucu ve aralıklı yağmurun ötesinde bir yerde baharın geleceğini hatırlatmak için yeşil kağıt parçalarıyla çevrili. Dışarıda, tarlada, köşelerde çiğdemler açmaya başladı ve kış boyunca evde kalan insanlar ceketlerinin düğmelerini ilikleyip dışarı çıkıp ne bulabileceklerine bakmaya başladılar.

Chris Harper, diğerlerinden uzakta, otlarla kaplı bir moloz yığınının üzerinde oturmuş, çıplak Tarlayı seyrediyor. Dirsekleri dizlerine yaslanmış, bir elinde unutulmuş bir şeker torbası asılı duruyor ve omuzlarının duruşu onu diğerlerinden daha yaşlı gösteriyor. Selena'nın avuç içlerini ve göğsünü bıçak gibi kesiyor, sanki içi boşalmış gibi, ona gitme hakkını ne kadar çok istediğini: enkazın üzerine onun yanına oturmak, elini sıkıca tutmak, başını onun başına yaslamak ve onun rahatladığını hissetmek. Bir an için bunu yaparsa ne olacağını merak ediyor.

O, Julia, Holly ve Becca yarım saattir oradaydılar, otların arasında oturmuş birkaç sigara paylaşıyorlardı ve o ona tek kelime etmemişti, ona bakmamıştı bile. Ya planladıkları şeyi tam olarak yapıyordu ya da tüm bu konuda fikrini değiştirmişti; onunla dansı hiç bırakmamış olmayı diliyordu. *"İletişim kurmanın bir yolunu bulacağım,"* demişti. Bu haftalar önceydi.

Selena, her iki durumda da bunun iyi olduğunu biliyor. Boşluktan geçip Tarlaya girdiklerinde ve Chris'in orada oturduğunu gördüğünde, Chris'in yanına gelmemesi için dua etti. Ama bunun ne kadar acı vereceğine, Chris'in gözleri her ona baktığında ciğerlerinden havanın çekiliyormuş gibi hissedeceğine hazırlıklı değildi. Harry Bailey ona deneme sınavları hakkında konuşmaya devam ediyor ve o da cevap vermeye devam ediyor, ama ne dediğinin farkında değil. Bütün dünya ağırlaşmış ve Chris'e doğru kayıyor.

Onun yaşamak için iki ay üç haftası kaldı.

"Fotoğraflarım!" Becca, neredeyse bir çılgılık gibi yükselen bir sesle haykırdı. Son birkaç dakikadır Selena, Becca'nın yanında giderek daha fazla gerginleştiğini,

telefonuyla giderek daha hiperaktif bir şeyler yaptığını hissediyordu, ama Chris bunu zihninin kenarına itti.

"Ha?" diyor Holly.

"*Kayboldular!* Aman Tanrım, hepsi..." "Nefes al, Becs. Oradalar."

"Hayır, yoklar, her yeri kontrol ettim, onları hiç *yedeklemedim!* Bütün yıl boyunca *çektığımız* tüm fotoğraflarımız, her şey... Tanrım..."

Panikliyor. "Hey," diyor Marcus Wiley, arkadaşlarının arasında kambur otururken gözlerini Becca'ya çevirerek. "Orada ne var ki bu kadar önemli?"

Finbar Wright, "Göğüs fotoğrafları olmalı," diyor.

"Belki de tüm arkadaşlarına göndermiştir," diyor başka biri. "Herkes kontrol etsin, çabuk."

"Siktir et dostum," diyor Marcus Wiley. "Kim onları görmek ister ki?"

Kahkahalar, mayınlar gibi patlar. Becca kızarır – utançtan değil, öfkeden, ama bu onu aynı derecede susturur. "Kimse senin mini penisini görmek istemiyor," der Julia soğukkanlılıkla, "ama bu seni durdurmuyor."

Daha da yüksek kahkahalar. Marcus sırtıyor. "Fotoğrafi beğendin, değil mi?"

"Bizi güldürdü. Ne olduğunu anladıktan sonra." "Kokteyl sosisi sandım," diyor

Holly. "Sadece daha küçük olanından."

Selena'ya bir bakışla topu ona atar – *Sıra sende* – ama Selena başka yere bakar. Birkaç ay önce Andrew Moore ve arkadaşlarıyla mahkemede geçirdiği günü hatırlar, yeni gücünün vahşi fırtınası nefesini keser: *Bunu yapabiliriz, onlar istese de istemese de bunu söyleyebiliriz.* Şimdi bu aptalca geliyor, sanki öğleden sonranızı size ait olmayan, küstah ve burnu havada bir çocuğa tokat atarak geçirmek gibi. Her şeyin bu kadar hızlı değişmesi onu mide bulandırıyor.

"Senin küçük kardeşinin miydi?" diye sorar Julia. "Çünkü çocuk pornosu yasa dışıdır."

"Dostum," diyor Finbar, Marcus'u iterek ve sırtarak. "Bize onu ıslattığını söylemiştin."

Hepsi boş boş konuşuyorlar. Chris kıpırdamadı. Selena eve gidip tuvalet kabinine kilitlenip ağlamak istiyor.

"Belki de gülmekten ıslandığını kastetti," diyor Holly, merhametle. "Ki neredeyse ıslanıyordu."

Marcus, Julia ve Holly'ye ne yapacağını bilemediği için Finbar'ın üzerine atlar. Kızlara hava atmak için yarı yarıya, ama yine de ciddi olarak, otların arasında güreşip homurdanırlar.

Becca, çılgınca düğmelere basarak, ağlamak üzere. "SIM kartında olup olmadığını kontrol ettin mi?" diye sorar Selena.

"Her yeri kontrol ettim!"

"Hey," diyor biri ve Selena başını çevirmeden önce bile bir sarsıntı hissediyor. Chris, Becca'nın yanına oturmak için eğiliyor ve elini uzatıyor. "Bir bakalım."

Becca telefonunu ulaşamayacağı bir yere atar ve Chris'e şüpheli bir bakış atar. Selena, "*Sorun yok, ona verebilirsin, korkma*" demek ister. O, bir şey söylemektense, birçok farklı yolu daha iyi bilir.

"Vay canına, şuna bakın!" Marcus'un çetesinden biri, Marcus ve Finbar'ın hala otların arasında yuvarlanırken bağıyor. "Harper çirkinlere bayılıyor!"

"Zamanını boşa harcıyorsun," der Holly Chris'e. "Aslında göğüs fotoğrafları yok."

"Aslında göğüsleri yok..."

Chris ikisini de görmezden gelir. Becca'ya, diken diken olmuş bir kediyi sakinleştirir gibi nazikçe: "Fotoğraflarını geri alabilirim. O telefonu eskiden kullanıyordum; bazen tuhaf şeyler yapıyor."

Becca tereddüt eder. Chris'in yüzü net ve bakışları sabittir. Selena bunun seni nasıl açtığını bilir. Becca'nın eli çıkar, parmakları telefondan ayrılır.

"*Lanet olsun!*" Marcus bağıırır, yüzüne elini koyarak oturur ve parmaklarının arasından kan akar. "*Lanet olası burnum!*"

"Evet. Eh." Finbar, yarı korkmuş, yarı gururlu bir şekilde tozunu silkeler ve kızlara bakar. "Bana saldırdın dostum."

"Sen kendin istedin!"

"Ben başlattım," diye işaret eder Julia. "Bana da yumruk atmayı mı planlıyorsun? Yoksa bana daha fazla mini penis fotoğrafı mı göndereceksin?"

Marcus onu görmezden gelir. Kendini kaldırır ve başını geriye eğip elini hala burnunun üzerinde tutarak çite doğru yürür. "Ahh," der Julia memnuniyetle, erkeklere sırtını dönerek. "Biliyor musunuz? Buna ihtiyacım vardı."

"Al," dedi Chris, Becca'nın telefonunu uzatarak. "Bunlar onlar mı?" "Aman Tanrım!" diye bağırdı Becca, büyük bir rahatlama hissiyle. "Evet, onlar." Onlar. Nasıl yaptın bunu?

"Onları yanlış klasöre taşımışsın. Ben geri koydum."

"Teşekkürler," diyor Becca. "Teşekkür ederim." Normalde üçünden başka kimseye göstermediği gülümsemeyi ona gösteriyor, kocaman, parlak bir maymun gülümsemesi. Selena bunun nedenini biliyor. Çünkü Chris böyle bir şeyi sırf nezaketen yapabiliyorsa, o zaman tüm erkekler Marcus Wiley veya James Gillen gibi değildir. Chris'in bir yeteneği var: dünyayı farklı bir yere dönüştürmek, insanın içine dalmak isteyeceği bir yere.

Chris Becca'ya gülümser. "Sorun değil," der. "Eğer başka bir sorun olursa, beni bul, bir bakayım, tamam mı?"

"Tamam," der Becca. Büyülenmiş bir şekilde yüzünü ona doğru çevirir, onun ışığında parıldar.

Chris ona küçük bir göz kırpıp arkasını döner ve bir an için Selena nefes alamaz, ama Chris'in gözleri sanki Selena orada değilmiş gibi üzerinden geçer. "Yeni evcil hayvanımı beğendim," der Julia'ya, süveterinin ön tarafına, üzerine dokunmuş taş gibi görünen bir tilkiyi işaret ederek. "Tuvalet eğitimi var mı?"

"Çok usludur," diyor Julia. "Otur! Kal! Gördün mü? Aferin oğlum."

"Bence onda bir sorun var," der Chris. "Kıpırdamıyor. En son ne zaman besledin onu?" Pick-and-mix çantasından bir marshmallow alıp tilkiye atar.

Julia marshmallow'u yakalayıp ağzına atar. "O çok seçici. Çikolata dene."

"Evet, tabii. Kendi çikolatasını kendisi alabilir."

"Uh-oh," diyor Julia, "Sanırım onu kızdırdın," ve elini süveterinin içine sokup tilkiyi Chris'e doğru atlatıyor, Chris de alaycı bir şekilde bağırıp zıplıyor. Ve sonra bir şekilde Selena'nın yanına geliyor ve hava, cildinin her santimetresinde hissedebileceğin, seni havaya kaldıran, karşı konulmaz bir şeye dönüşüyor. Onun gülümsemesi, Selena'nın onu sonsuza kadar ezbere bildiği hissini veriyor.

"İster misin?" der ve karışık şeker torbasını uzatır.

Gözlerindeki bir şey Selena'ya dikkat etmesini söyler. "Tamam," der. Torbaya bakar ve pudra şekerli bonbonlar ve kurumuş şekerlemelerin arasında küçük pembe bir telefon görür.

"Aslında," diyor Chris, "geri kalanları sen al. Ben yeterince yedim." Torbayı Selena'nın elinde bırakıp Holly'ye Paskalya'da ne yapacağını sormak için arkasını dönüyor.

Selena ağzına limonlu şeker atar, torbanın üstünü kıvrır ve ceketinin cebine sokar. Harry ondan vazgeçmiştir ve Becca'ya ekonomi sınavının tam bir kabus olduğunu anlatır, sınavın ortasında gözleri şaşkınlıkla sallanırkenki halini taklit eder

Becca gülüyor. Selena, bulutların arasından hepsine doğru düşen uzun ışık çizgilerine bakar, patlayan limonun tadını alır ve bileklerinin iç kısmında karıncalanma hisseder.

İlk ders saatinde Selena tuvalete gider. Yolda yatak odasına girer, ceketinden karışık şeker torbasını çıkarır ve kapüşonlu sweatshirtinin cebine sokar.

Telefon şekerle kaplı ve boştur: rehberde hiçbir şey yok, fotoğraf albümünde hiçbir şey yok, saat ve tarih bile ayarlanmamış. Üzerinde tek bir şey var, tanımadığı bir numaradan gelen bir mesaj. Mesajda "*Merhaba*" yazıyor.

Selena tuvalet kapağının üzerine oturur, soğuk, dezenfektan ve pudra şekeri kokusu alır. Yağmur pencere camına hafifçe vurur, sonra tekrar uzaklaşır; koridorda ayak sesleri duyulur ve biri tuvalete koşar, bir avuç tuvalet kağıdı alır, burnunu ıslak ıslak siler ve tekrar koşarak çıkar, arkasında kabin kapısını çarparak kapatır. Üst katta, beşinci ve altıncı sınıfların istedikleri takdirde kendi odalarında ders çalışmasına izin verilen yerde, biri kalp atışlarını hızlandıran ve hızla çekip götüren hızlı ve tatlı bir riff içeren bir şarkı çalıyor: *Seni hiç görmedim ama aradığımı buldum, geleni hiç görmedim ama daha fazlası için geri geldiğini görüyorum...* Uzun bir süre sonra Selena cevap yazıyor: *Merhaba*.

İlk tanıştıkları gece, yağmur durmuştu. Selena yataktan kalkıp Julia'nın telefon kılıfından anahtarı milimetre milimetre çıkarırken, rüzgâr yatak odasının penceresini sallayıp diğerlerini uyandırmıyordu. Selena kanatlı pencereyi açıp çimlere kayarken, ay ışığını engelleyen hiçbir bulut yoktu.

İki adım atmışken farkına varır: Bu gece dışarısı farklı bir yer. Gölgeyi yerlerde, neredeyse duyabileceği şeyler kaynıyor, koşuşturmalar ve yavaşça yükselen hırıltılar; ay ışığının vurduğu yerler onu gece bekçisi, Joanne'in çetesi, avlanmakta olan herhangi biri veya herhangi bir şey için sabit tutuyor. Bu gece her zamanki korumaların yerinde olmadığını, onu isteyen herkesin gelip onu yakalayabileceğini canlı bir şekilde fark eder. Bunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştur, bunun ne olduğunu anlaması biraz zaman alır: korku.

Koşmaya başlar. Çimlerden ağaçların arasına dalarken, bu gece kendisinin de farklı olduğunu fark eder. Artık ağırlıksız değildir, çimlerin üzerinde kaymaz

çimenlerin üzerinde kaymıyor ve gölge gibi ağaçların arasında ustaca zıplamıyor; ayakları büyük dal kümelerini kırıyor, kolları dallara takılıyor ve dallar çalılarının arasında çılgınca geri sıçırıyor, her hareketinde oradaki tüm avcılara davetiyeler haykırıyor ve bu gece av o. Arkasında bir şeyler sürünüyor ve kokluyor, o zıplarken ortadan kayboluyorlar. Arka kapıya ulaştığında kanı beyaz bir dehşetle dolmuş durumda.

Arka kapı eski ferforje, kimsenin tırmanma fikrine kapılmaması için çirkin sac levha ile desteklenmiş, ama taş duvar yaşlılıktan pürüzlü, her yerde tutunma ve basma yerleri var. Birinci sınıfta Selena ve Becca tırmanıp üstünde dengede dururlardı, o kadar yüksekti ki bazen dışarıdaki yoldan geçenler onların orada olduklarını fark etmeden altlarından geçip giderlerdi. Becca düştü ve bileğini kırdı, ama bu onları durdurmadı.

Chris orada değil.

Selena duvarın gölgesine yaslanıp bekliyor, nefesini hiç duyulmayacak şekilde bastırmaya çalışıyor. İçinde yeni bir tür korku yükseliyor, dönen ve korkunç bir korku: *Ya o mesajların hiçbirisi ondan gelmemişse, ya beni bir arkadaşıyla buluşturmak için tuzak kurmuşsa ve gelen o arkadaşısıysa – ya bütün bunlar büyük bir şakaysa ve hepsi bir yerden atlayıp kahkahalarla gülmek için bekliyorlarsa, bunu asla unutamayacağım – hak ettiğimi buldum*

— Karanlıkta sesler hala dönüp duruyor, başının üzerindeki ay, ellerini kaldırmaya cesaret edersen kemiklerini ayıracak kadar keskin. Selena kaçmak istiyor. Hareket edemiyor.

Duvarın üstünden, yıldızların önünde siyah bir şekil yükselip, kendini yukarı çekerek onun üzerine eğildiğinde, çılgılık atamıyor. Ne olduğunu anlamaya bile çalışmıyor; sadece bir şeyin katılaşp sonunda onun için geldiğini biliyor.

Sonra Chris'in sesiyle "Hey" diye fısıldar. Ses, gözlerinin önünden beyaz bir şimşek geçer gibi geçer. Sonra neden orada olduğunu hatırlar.

"Hey," diye fısıldayarak cevap verir, titreyerek ve umutla. Siyah şekil duvarın üstüne, kilometrelerce yükseğe yükselir, bir saniye boyunca dik ve uzun durur, sonra uçar.

Güm diye yere iner. "Tanrım, sen olduğuna sevindim! Seni doğru düzgün göremedim, bekle ya da rahibe ya da..."

O, sessizce gülüyor, atlayışın onu dizlerinin üzerine düşürdüğü kot pantolonunu silkeliyor. Selena, onun nasıl biri olduğunu hatırladığını sandı, o oradayken dünyanın neredeyse dayanamayacak kadar gerçekçi bir şekilde odaklandığını,

ama o, sanki yüzüne bir projektör ışığı tutmuş gibi onu yeniden vuruyor. Onun canlılığı, etrafında dönen şeyleri karanlığa geri kaçırıyor. O da gülüyor, nefes nefese ve rahatlamış bir şekilde. "Hayır! Ama bir bekçi var, devriye gezerken bu kapıyı kontrol ediyor, onu gördük. Gitmeliyiz. Hadi."

Selena çoktan hareket etmiş, geriye doğru gidip yolu işaret ediyor, Chris de onun peşinden koşuyor. Artık korku geçtiğine göre, havanın kokusunu alabiliyor, baharın binlerce işaretiyle zengin ve canlı.

Yollar boyunca banklar var ve Selena bunlardan birine, iki açık çim alanının arasındaki geniş bir meşe ağacının gölgesindekine yöneliyor, böylece kimse sizi görmeden önce gelenleri görebilirsiniz. En iyisi, arazinin en derin köşelerinden biri olurdu, çalılarının arasından geçip, oturmak için küçük bir çim parçası bulmak için zorlu çalılıklarla boğuşmak zorunda olduğunuz yerlerden biri – o hepsini biliyor – ama o zaman birbirinize çok yakın oturmak zorunda kalırdınız, neredeyse birbirinize değecek kadar. Banklar, aranızda bir kol mesafesi bırakacak kadar geniş. *Gördün mü*, diyor kendi kendine, *gördün mü, ben güvenli davranıyorum*. Hiçbir şey geri gelmiyor.

Tepeden geçip açıklığa vardıklarında, Chris başını çevirir. "Hey," der. "Hadi oraya çıkalım."

O karanlık ürperti yine Selena'nın sırtını kaplar. "Burada aşağıda çok güzel bir yer var," der.

"Sadece bir dakikalığına. Bana bir yeri hatırlatıyor."

Hayır demek için bir neden bulamıyor. Chris ile yan yana yokuşu tırmanıyor ve kendine belki de ona yardım etmek için bilerek yapıldığını, belki de açıklığın onu baştan çıkarmayacağını söylüyor, ama biliyor ki bu gece yardım almayacak. Açıklığa adım attıklarında selvi dalları kaynıyor ve tıslıyor. Bu kötü bir fikir.

Çayırın ortasında Chris dönüp yüzünü yıldızlara doğru çevirir. Gülümser, küçük, özel bir gülümseme. "Burası güzel," der.

Selena, "Sana neresi hatırlatıyor?" der.

"Bir yer var. Evimin yakınında." Hâlâ dönüyor, ağaçlara bakıyor; Selena'nın dikkatini çekiyor, ağaçlara sanki çok önemliymiş gibi, her ayrıntıyı hatırlamak istiyormuş gibi bakıyor. "Sadece eski bir ev, Viktorya döneminden falan, bilmiyorum. Çocukken buldum, belki yedi yaşındaydım; boştu, sanki yıllardır terk edilmiş gibi görünüyordu – çatıda delikler vardı, pencereler kırılmış ve tahta ile kapatılmıştı... Büyük bir bahçesi vardı ve bir köşesinde bir ağaç çemberi vardı. Bunlarla aynı türden değillerdi

– ne olduklarını bilmiyorum, o konulardan anlamam – ama yine de. Bana hatırlattı."

O, onun dikkatini çeker ve omuz silkip yarı gülümseyerek geri çekilir. Mesajlaşırken Selena'nın diğerlerine bile anlatmadığı şeyleri konuşmuşlardır, ama bu farklıdır; birbirlerine o kadar yakındırlar ki, birbirlerinin tenini karıncalandırırlar. "Yani, artık oraya gitmiyorum. Birkaç yıl önce biri orayı satın aldı; kapıları kilitlemeye başladılar. Bir keresinde tırmanıp duvarın üzerinden baktım, garajda birkaç araba vardı. Orada gerçekten yaşıyorlar mı, yoksa orayı yenilediler mi, ne yaptılar bilmiyorum. Neyse." Açıklığın kenarına doğru yürür ve ayağını çalılıklara sokmaya başlar. "Burada hayvanlar yaşıyor mu? Tavşanlar ya da tilkiler gibi?"

Selena, "Yalnız kalmak istediğinde oraya gider miydin?" diye sordu.

Chris dönüp ona bakar. Bir süre sonra, "Evet," der. "Evde işler yolunda gitmediğinde. Bazen sabahın beşinde gibi çok erken kalkar ve birkaç saatliğine oraya giderdim. Sadece oturmak için. Yağmur yağmıyorsa bahçede, yağmıyorsa içeride. Sonra kimse uyanmadan eve gider, yatağıma geri dönerdim. Kimse benim gittiğimi bile bilmezdi."

O anda, elinde ateşböceği gibi tuttuğu mesajların sahibi olan adam karşısındaydı. "Bunu daha önce kimseye anlatmadım," dedi. Yarı şaşkın, yarı utangaç bir şekilde ona gülümsüyordu.

Selena ona gülümsemek ve karşılığında kendisinin ve diğerlerinin ormana nasıl geldiğini anlatmak istiyor, ama yapamıyor; onu rahatsız eden şeyi ortadan kaldırmadan yapamıyor. "Telefon," diyor. "Bana verdiğin telefon."

"Beğendin mi?" Ama o yine başka yere bakıyor. Her ne kadar o karanlıkta bir şey göremeyecek olsa da, selvi ağaçlarının altına bakıyor. "Burada porsuklar bile olabilir."

"Alison Muldoon'un da aynısından var. Dördüncü sınıftaki Aileen Russell'ın da. Claire McIntyre'ın da."

Chris gülüyor, ama bu bir saldırı gibi geliyor ve artık tanıdığı adam gibi gelmiyor. "Ne olmuş? Diğer kızlarla aynı telefona sahip olamaz mısın? Tanrım, senin öyle bir tip olduğunu düşünmemiştim."

Selena irkilir. Her şeyi daha da kötüleştirmeyecek bir şey söyleyecek hiçbir şey bulamaz. Hiçbir şey söylemez.

Chris tekrar hareket etmeye başlar, hızlı ve acımasız bir köpek gibi açıklığın etrafında daireler çizer. "Tamam. Başka kızlara da öyle telefonlar verdim. Alison her neyse ona değil, ama

diğerlerine: evet. Birkaç tane daha. Ne olmuş? Ben senin malın değilim. Çıkmıyoruz bile. Başkalarına mesaj attığım kimin umurunda?

Selena hareketsiz kalır. Bunun cezası olup olmadığını merak eder: bu, kırbaçlanmak gibi, sonra o gidecek ve o karanlıkta kendini eve sürükleyip, kan kokusundan hiçbir şeyin gelmemesi için dua edecek. Ve her şey bitecek.

Bir süre sonra Chris dönmeyi bırakır. Neredeyse şiddetle başını sallar. "Üzgünüm," der. "Yapmamalıydım... Ama diğer kızlar, onlar aylar önceydi. Artık hiçbirisiyle iletişimim yok. Yemin ederim. Tamam mı?"

Selena, "Benim demek istediğim o değildi. Umurumda değil," der. Bunun doğru olduğunu düşünür. "Sadece, daha önce kimseye anlatmadığını söylediğinde, aynı hikayeyi bir düzine başka insana anlatıp her seferinde 'Bunu daha önce kimseye anlatmadım' dediğini merak etmek istemiyorum."

Ağzını açar ve Selena onun onu parçalayacağını, bunu asla bir araya getiremeyecekleri parçalara ayıracağını bilir. Sonra ellerini çenesinin yanlarına sertçe sürer, başının arkasında birleştirir. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum" der.

Selena bekliyor. Ne umacağını bilmiyor.

"Gitmeliyim. Mesajlaşmaya devam edebiliriz; birbirimizi görmeye çalışıp her şeyi mahvetmektense bunu tercih ederim."

Selena, söyleyeceğini bilmeden önce, "Her şeyin mahvolması *gerekmiyor* ki," der.

"Öyle mi? İki saniye oldu ve halimize bak. Gelmemeliydim."

"Bu sadece dramatik olmak. Dansın dışında her şey yolundaydı. Tek yapmamız gereken birbirimizle konuşmak. Düzgün bir şekilde."

Chris ona bakar. Bir süre sonra, "Tamam, ciddiye aldım. Daha önce kimseye evden bahsetmedim," der.

Selena başını sallar. "Gördün mü?" der, "Ne kadar zordu ki?" diye sırtarak ona bakar ve Chris şaşkın bir şekilde yarı gülümser. Chris uzun bir nefes verir ve gevşer.

"Hayatta kaldım."

"Yani gitmene gerek yok. Her şey mahvolmayacak."

Chris, "Telefon konusunda sana dürüst olmalıydım. Bunun yerine..." der.

"Evet."

"Sana kötü davranmak yerine. Bu çok kötüydü. Özür dilerim."

"Sorun değil," der Selena.

"Öyle mi? Sorun yok mu?"

"İyiyiz."

"Tanrım. Phew." Chris abartılı bir şekilde alnını siler, ama ciddi. Çimlere dokunmak için çömelir. "Kuru," der, yere çökerek, yanındaki bir noktaya dokunur.

Selena hareket etmezse, "Ben... Yani, merak etme, biliyorum sen... ya da biz... *Tanrım. Konuşamıyorum.* Hiçbir şey denemeyeceğim. Tamam mı?" der.

Selena gülüyor. "Rahat ol," diyor. "Ne demek istediğini anlıyorum," diyor ve yanına gidip oturuyor.

Bir süre orada otururlar, konuşmazlar, birbirlerine bakmazlar, sadece açıklığın içindeki şekillerine alışır. Selena, gizli şeylerin parmak ucuyla patlatılabileceğini siyah perdeler haline geldiğini, yere zararsız bir uykuya daldığını hissediyor. Chris'ten bir adım uzakta, ama o tarafı onun sıcaklığıyla dolu. Elleri dizlerini kavıyor – bir erkeğin elleri gibi, güçlü eklemli ve geniş – ve başı gökyüzüne bakmak için geriye eğilmiş.

Bir süre sonra sessizce şöyle diyor: "Sana daha önce kimseye anlatmadığım bir şey daha söyleyeceğim. Ne yapacağım biliyor musun? Yeterince yaşlandığımda o evi satın alacağım. Evi baştan aşağı yenileyeceğim, sonra tüm arkadaşlarımı davet edeceğim ve bir hafta süren bir parti vereceğim. Harika müzik, bolca içki, esrar ve ecstasy olacak. Ev o kadar büyük ki, insanlar yorulduğunda yatak odalarından birine gidip biraz dinlenip sonra partiye geri dönebilecekler, tamam mı? Ya da biraz mahremiyet veya sessizlik istediklerinde, boş odalar ve bahçe var. Ne ruh halinde olursan ol, o anda neye ihtiyacın olursa olsun, bu evde hepsi olacak."

Yüzü parlıyor. Ev, açıklığın üzerindeki havada çiçek açıyor, her ayrıntı oyulmuş ve parıldıyor, her köşe bir gün müzik ve kahkahalarla çınlayıp fışkırıyor. Onlar kadar gerçek.

"Ve hepimiz o partiyi hayatımızın geri kalanında hatırlayacağız. Kırk yaşına geldiğimizde, işlerimiz ve çocuklarımız olduğunda ve yaptığımız en heyecan verici şey *golf* olduğunda, eskiden nasıl olduğumuzu hatırlamak istediğimizde aklımıza o parti gelecek."

Selena, Chris'in bunun gerçekleşmeyeceğini bir kez bile düşünmediğini fark eder. Ya yaşı geldiğinde evin sahipleri satmak istemezse, ya apartman inşa etmek için yıkılırsa, ya satın alacak kadar parası olmazsa: bunların hiçbirini aklından geçmemiştir. O bunu istiyor; bu, ayaklarının altındaki çim kadar basit ve kesindir. Selena, sırtında büyük bir kuşun uçtuğu gibi bir gölge hisseder.

"Kulağa inanılmaz geliyor," diyor.

O, gülümseyerek ona döner. "Seni davet edeceğim," der. "Ne olursa olsun."

"Gelirim," der. Her hücresiyle ikisinin de haklı olduğunu umut eder.

"Anlaştık mı?" diye sorar Chris, elini uzatarak anlaşmayı onaylar.

"Anlaştık," der Selena ve yapamayacağı için elini uzatıp onun elini sıkar.

Gitme zamanı geldiğinde, onu okul binasına kadar götürmek, pencereden güvenli bir şekilde içeri girdiğini görmek ister, ama kız buna izin vermez. Ayrılmaktan bahsetmeye başladıkları anda, gölgelerdeki şeylerin kıpırdadığını ve aç bir şekilde kendilerini kaldırdığını hisseder; bekçinin huzursuzlandığını, bacaklarının baharın tadını çıkarmak için yürüyüşe çıkmak için kıpırdadığını hisseder. Herhangi bir risk alırlarsa, yakalanacaklardır.

Bunun yerine, okulun yolunda onu izlemesine izin verir, ta ki gölgelerin arasında kaybolduğunu anlayana kadar. Sonra arkasını döner ve hareketsiz kalır, sırtında gölgelerin yoğunlaştığını hisseder.

Adam açıklığın ortasında, patlamak üzere titriyordu. Zıpladığında, başını geriye atıp gökyüzüne yumruk atıyor ve kız, onun düşük sesli, sevinçli nefesini duyuyor. Adam sırtarak yere iner ve Selena da gülümsediğini hisseder. Adam, yeni filizlenen sümbülleri ezmek için büyük adımlarla yokuş aşağı koşarken, kız onu izler ve adam, ayaklarını yere basamıyormuş gibi koşarak arka kapıya doğru gider.

Geçen sefer, o ona dokunmuştu, o ise bunun olacağını bilmiyordu. Bu sefer, ona dokunmak için elini uzattı.

Selena cezaya hazırdır. Yatak odasına girdiğinde diğerlerinin uyanık ve oturur halde olmasını, üç çift gözün onu kapıya yapıştırmasını bekler, ama onlar o kadar derin uykudadır ki, o dışarı çıktığından beri neredeyse hiç kıpırdamamışlardır – sanki geceler önceymiş gibi gelir. Ertesi gün bütün gün McKenna'nın ofisine çağrılmayı bekler, böylece gece bekçisi

Evet, o, ama McKenna'yı gördüğü tek an, koridorda genel amaçlı görkemli yarı gülümsemesiyle yanından geçip giderken. Tuvalet kabininde, ışıkları hala yakıp söndürebiliyor mu, gümüş yüzüğü hala avucunun üzerinde dönüyor mu diye dener. Diğerleri başarısızlığını görmesin ve nedenini tahmin etmesin diye bunu tek başına yapar, ama her şey mükemmel çalışır.

Bundan sonra, bunun o kadar bariz olmayacağını, daha dolaylı olacağını, hazırlıklı olmadığı bir anda yandan gelecek bir darbe olacağını anlar. Bir telefonla, bir şekilde tüm paralarını kaybettiklerini ve Kilda'dan ayrılması gerektiğini söylerler. Üvey babası işini kaybeder ve hepsi Avustralya'ya göç etmek zorunda kalır.

Bunun için suçluluk duymaya çalışır, her ne olursa olsun, ama zihninde buna yer yoktur. Chris her köşeye ışık saçmaktadır. Kahkahası, bu kadar derin bir sese sahip birinden beklenenden daha yüksek tondadır ve onu aniden genç ve yaramaz hale getirir. Acı keskin bir bıçak gibidir. *Evde işler yolunda gitmediğinde*, tüm dikkatli ve neşeli tavrını kesip atar, yüzünü gergin ve kapalı hale getirir. Ay ışığına karşı daralan gözleri, öne eğildiğinde omuzlarının hareketleri, kokusu, her an onunla birlikte. Diğerlerinin onun sıcak ve tarçın kokusunu almadıklarına, her hareketinde altın tozu gibi etrafına yayıldığını görmediklerine inanamaz.

Telefon gelmez. Kamyon çarpmaz. Chris ona mesaj atar: *Ne zaman?* Selena ve diğerleri bir dahaki sefere ormana gittiklerinde, Selena aya bakar ve düşünür: *Lütfen bana bir şey yap. Yoksa onunla tekrar karşılaşacağım.*

Sessizlik, soğukluk. Chris'in onun savaşı olduğunu anlar; kimse onun yerine savaşmayacaktır.

Ona artık buluşamayacağımızı söyleyeceğim. Ona haklı olduğunu ve sadece mesajlaşmamız gerektiğini söyleyeceğim. Bu düşünce, buz gibi su gibi nefesini kesiyor. *Eğer bunu kabul etmezse, ona mesaj atmayı bırakacağım.*

Bir sonraki karşılaşmalarında, iki sır arasında çimenli ve aysız bir sessizlik içinde, kız onun elini tutar.

Bölüm 19

Yatak odasının kapısına gittik, Selena'nın koridordan geçip olması gereken yere güvenle ulaşmasını izledik. Şarkı söyleme bitti; Selena ortak salonun kapısını açtığı anda, sessizlik bize doğru dalgalandı, sıkı ve kırılğan, titreyen bir sessizlik.

Conway kapının kapanmasını izledi. "Ee," dedi. "Sence Chris ona tecavüz etti mi?"

"Emin değilim. Silah dayansa, hayır derdim."

"Ben de. Ama ayrılıkta onun söylediğinden daha fazlası vardı. Kim biriyle öpüştüğü için onu terk eder ki? Bu ne biçim bir sebep?"

"O mesajları aldığımızda, bize bir şeyler verebilirler."

"Sophie'nin erkek arkadaşı akşam yemeği için eve gittiye, yemin ederim adresini bulup o küçük pisliği bulacağım." Birkaç saat önce, bunu ciddi olarak söylemiş gibi görünebilirdi. Şimdi ise otomatik bir pitbull gibiydi, çok yorgun olduğu için kendini tutamıyordu. Saatine baktı: yediye çeyrek vardı. "*Siktir. Hadi.*"

"Chris Selena'ya tecavüz etmemiş olsa bile, biri onun yaptığını düşünmüş olabilir." dedim.

"Evet. Ayrıldılar, kız çok üzgün, tek boynuzlu atlarına ağlıyor. Arkadaşlarından biri Chris'le görüştüğünü biliyor, ona bir şey yaptığını düşünüyor..."

"Arkadaşlarından birinin onu öldürdüğünü düşünüyor," dedim.

"Evet. Emin değil, ama öyle düşünüyor, evet." Bu sefer Conway koridorda volta atmıyordu: koridor duvarına yaslanmış, başını geriye atmış, boynundaki yorgunluğu gidermeye çalışıyordu. "Bu da onun dışarıda olduğu anlamına gelir. Resmi olarak değil, ama dışarıda."

"O *dışarıda* değil, ama... O..." Selena'nın yarattığı girdap, her şeyin onun etrafında dönmesi... Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim. "Hikayeyi aldığımızda, o da içinde olacak."

Bir aptal gibi konuşuyordum, hem de Cinayet Masası'ndan birinin önünde, ama Conway alaycı bir tavır sergilemiyordu. Başını sallıyordu. "Eğer haklıysa ve işini bir arkadaşı yaptıysa, bunun sebebi Chris ve Selena'ydı. Öyle ya da böyle."

"O da öyle düşünüyor. Arkadaşlarından en az biri, onu ve Chris'i çok iyi tanıyordu ve bundan hoşlanmıyordu. Selena da hoşlanmayacaklarını biliyordu, bu yüzden başlangıçta onlara söylemedi." Conway'in yanındaki duvara yaslandım. Yorgunluk beni de etkilemeye başlamıştı, duvar sallanıyor gibi geliyordu. "Belki de onlar

Onun bir apkın olduğunu biliyordu, Selena'yı inciteceğini düşünüyordu. Belki de onlardan birine kötü bir Şey yapmıştı - Holly'nin bize anlattığı gibi, sıradan bir Şekilde - ve o bir düşmandı. Belki onlardan biri ona aşıktı. Belki onlardan biri yılın başlarında onunla birlikte olmuştu.

"Tamam," dedi Conway. Boynunu çevirdi, yüzünü buruşturdu. "Onları tek tek geri çağırıp, Selena'nın yaptığını düşündüğümüzü ve onu tutuklamaya hazırlandığımızı söyleyelim. Bu onları rahatlatır."

"Sence içlerinden biri bizim aradığımız kızsaa, Selena'yı kurtarmak için gerçeği söyleyecek mi?"

"Olabilir. O yaşta, kendini korumak öncelikli değildir. Daha önce de söylediğimiz gibi: arkadaşların kadar önemli hiçbir Şey yoktur. Hayatın bile. Hemen hemen onu feda etmek için iyi bir neden ararsın."

Boğazımın dibinde ve dirseklerimin kıvrımlarında, damarların yüzeye yakın olduğu yerlerde acı hissettim. "Bu iki yönlü bir durum. İçlerinden biri itiraf ederse, bunu onun yaptığı anlamına gelmez," dedim.

"Hepsi Spartacus gibi davranırsa, yemin ederim ki onları tutuklatırım. Hepsini tutuklayın, savcılar halletsin." Conway, artık koridoru görmek istemiyormuş gibi, ellerinin avuç ilerini göz çukurlarına bastırdı. Orada o kadar uzun süre kalmıştık ki, yer bize garip bir Şekilde tanıdık gelmeye başlamıştı, tıpkı takılan bir DVD'de ya da çok sarhoş olduğunuzda düzgün göremediğiniz gibi. "Tam metinleri alır almaz n de sorguya çekeceğiz" dedi. Chris ve Selena arasında neler olduğunu, ayrılıklarını ve sonrasını öğrenmek istiyorum. O kayıtlara baktığında yüzündeki ifadeyi gördün mü? Cinayetden hemen önceki kayıtlara?"

"şaşır mış gibi. Bana gerçek gibi geldi." dedim.

"Sen her Şeyi gerçek sanıyorsun. Bu kadar ilerleyebilmen..." Enerjisi kalmamıştı. "yleydi, ama. O kadar mesajı göreceğini beklemiyordu. Belki de bayılmış ve unutmuştur; zaten yeterince dalgın biridir ve o birkaç haftayı çok net hatırlamadığını kendisi söylüyor. Ya da..."

"Ya da başka biri onun telefonunu biliyordu. O mesajların bazılarını göndermek için kullandı."

Conway, "Evet. Joanne, Selena'nın da kendisi gibi özel bir Chris telefonu olduğunu anlamış olmalı. Julia da, Joanne'nin telefonunu bildiği için anlamış olmalı. Telefonun yanlış yerde olduğunu sorduğumda Selena'nın suskunlaştığını gördün mü? Birisi onu kullanıyordu, tamam mı?" dedi.

"O mesajlara ihtiyaımız var. İmzalı olmasalar bile..." dedim.

"Olmayacaklar."

"Evet, muhtemelen olmayacaklar. Ama bize bunları kimin yazdığını gösteren bir ipucu olabilir."

"Evet. Chris, Selena ile birlikte olmadan önce mesajlaştığı diğer kızların kimliklerini de tespit etmek istiyorum. Sekizimizden bir başkası da varsa, işler ilginçleşecek, özellikle de Joanne ile birlikte olduğu kız oysa. Bahse girerim özel telefonlar hiç kayıtlı değildir, ama şansımız yaver giderse mesajlarda bir isim bulabiliriz, ya da gönderilen fotoğraflarda bir şey olabilir, tabii onları ele geçirebilirsek. Pet food kadar akıllı olan herhangi bir kız yüzünü kesip çıkarırdı, ama en az bir aptal olacağına bahse girerim. Ve birinin göğsünde bir ben, bir yara izi, tanımlanabilir bir şey olabilir."

"O kısmı sana bırakabilir miyim?" dedim.

Conway hala ellerini gözlerinin üzerinde tutuyordu, ama ağzının seğirdiğini gördüm, daha az yıkık olsaydı bir gülümseme olabilirdi. "Ben kızların fotoğraflarına bakacağım, sen Chris'inkilere bak. Kimsenin beyin yıkamaya ihtiyacı yok."

"Umarız."

"Evet." Sırtış kaybolmuştu. "Tamam: McKenna'dan o grubu bir süre dışarı çıkarmayı isteyeceğim. Selena'ya söz verdiğim için." Unutmuşum. "Sonra kantine gidip, Sophie'nin adamı harekete geçene kadar yiyecek bir şeyler bulmaya çalışırız. Kocaman bir hamburgeri yiyebilirim."

"İki tane."

"İki tane. Ve patates kızartması."

Düzeltilip, düzeltirken, Conway'in cebinden bir vızıltı geldi.

Telefonu kaptı. "Mesajlar." Sırtı dik ve sabah gibi uyanıktı, yorgunluğu ıslak bir ceket gibi üzerinden atmıştı. "Ah, evet. İşte burada. Yemin ederim, Sophie ile evlenirdim."

Bu ek, bir öncekinden daha uzundu. "Bunun için otur," dedi Conway. "Şuraya," dedi ve çenesini koridorun uzak ucundaki, iki ortak salonun arasındaki pencere girintisine doğru salladı. Pencere berrak bir mor renge bürünmüştü, gök gürültüsü gibi görünen bir alacakaranlık. İnce bulutlar huzursuzca hareket ediyordu.

Pencere pervazına oturduk ve omuz omuza oturdu. Ekin başlangıcından başladık ve hızlıca göz gezdirdik, ilk kısımlara dikkat etmeye çalıştık. Noel sabahı çocuklar, başka hiçbir şey düşünemiyorlardı

sonuna sakladığımız büyük, parlak paketi düşünmekten başka bir şey düşünemeyen çocuklar. Her iki taraftaki kapılardan sessizlik bize vuruyordu.

Bolca flört vardı. Chris iltifat ediyordu, *"Bugün mahkemede seni gördüm, muhteşem görünüyordun"*; kız utangaç bir şekilde cevap veriyordu, *"Aman Tanrım, beni o kadar berbat görmene inanamıyorum, saçlarım tamamen dağınıktı lol"*. Chris hemen cevap verdi, *"Saçlarına bakmıyordum, o bluzun içindeki göğüslerine bakıyordum :-D"*. Kızın çılgılık attığını neredeyse duyabilirdiniz. *"Sen çok pisliksin!"*

Biraz drama: sinirli ve kibirli bir kız, *"Cuma akşamı hakkında insanların söylediklerine kulak asma, onlar orada değildi! Herkes istediği saçmalığı uydurur ama orada sadece dördümüz vardık, gerçeği öğrenmek istiyorsan bana sor!"* Bir sürü randevu vardı, ama hepsi meşruydı, çoğu okuldan sonra alışveriş merkezinde veya parkta; o zamanlar kimse geceleri gizlice dışarı çıkmıyordu. Bir zincir mesaj: *Annemi seviyorsan bunu 20 kişiye gönder. Bir kız bunu görmezden geldi ve 30 gün sonra annesi öldü. Üzgünüm, bunu görmezden gelemem çünkü annemi seviyorum!*

Nasıl bir şey olduğunu unutuyorsun. Asla unutmayacağına yemin edersin, ama her geçen yıl biraz daha unutuyorsun. Vücut ısın cıva termometresini aşar, kalbin deli gibi çarpar ve hiç dinlenmeye ihtiyaç duymaz, her şey kırılmak üzere olan camın kenarında durur. Bir şeyi istemek, susuzluktan ölmek gibidir. Cildin, üzerine yağın milyonlarca şeyi engellemeyecek kadar incedir; her renk seni yakacak kadar parlak bir şekilde kaynar, her anın her saniyesi seni uçurabilir ya da kanlı parçalara ayırabilir.

O zaman gerçekten inandım, bir dedektifin sağlam teorisi olarak değil, içgüdülerimle: bir genç kız Chris Harper'ı öldürmüş olabilirdi. Onu öldürmüştü.

Conway da bunu fark etmişti. *"Lanet olsun. Ne enerji."*

Duyduğum anda, *"Hiç özlüyor musun?"* dedim.

"Genç olmayı mı?" Bana baktı, kaşlarını çatarak. *"Hayatta olmaz. Bütün o dramalar, bir ay sonra hatırlamayacağın bir şey için kafanı yormak? Ne israf."*

"Ama bir yanı var. Orada güzel bir şey var," dedim.

Conway hâlâ beni izliyordu. O sabah yaptığı sıkı saç modeli bozulmuştu, topuzdan parlak saç telleri koparak kulağının önüne düşmüştü ve keskin takım elbisesinde kırıksıklıklar vardı. Onu daha yumuşak, daha kız gibi göstermeliydi, ama göstermedi. Onu bir avcı ve dövüşçü gibi gösterdi, çıplak yumruklu bir rauntten çıkmış gibi. *"Sen güzel şeyleri seversin,"* dedi.

"Evet, seviyorum." Beklediğinde: "Ee?"

"Yani hiçbir şey. Bol şans." Telefonuna geri döndü.

Arada sırada düşük seviyeli aşk sözleri: *Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Dün seninle HARİKA bir zaman geçirdim. Sen özel birisin, biliyor musun?*

"Gag," dedi Conway. "Tanrı huzur versin, falan filan, ama ne pislik bir adamdı."

Ben de "Ya da öyle olduğuna inanmak istedi. Kendisi için öyle hissedeceği birini bulmak istedi" dedim.

Conway burnunu çektirdi. "Tabii. Bizim Chris ne kadar da duyarlı bir ruh. Bunları görüyor musun?"

Ekim ayında, Chris bir kızı terk ettiğinde kız çok incinmişti. Diğer mesajı çabuk anladı, Chris'e hızlıca *"Siktir git"* dedi ve yoluna devam etti, ama bu kız: cevaplar için yalvaran mesajlar yağdırdı. *Parkta olanlar yüzünden mi??? . . . Arkadaşların beni sevmediği için mi? . .*

. Biri benim hakkımda dedikodu mu yayıyor? . . . Lütfen lütfen lütfen seni rahat bırakacağım, sadece bilmem lazım . . .

Chris ona hiç cevap vermedi. "Evet," dedi Conway. "Sadece aşk arayan zavallı, yalnız bir kalp."

Adı yoktu, ama kızın kimliği tespit edilmeliydi. Hiçbir yerde isim yoktu. *Aman Tanrım, Amy'nin kaykaydan düşüp kıçının üstüne oturduğunu gördün mü? Çok güldüm, kusacak sandım!* İşte buydu.

Conway fotoğraflar konusunda haklıydı: sevimli kedicikler değildi.

Chris: *Bana bir fotoğraf gönder :-D*

Bulmamız gereken başka bir kız: *Nasıl görüldüğümü zaten biliyorsun lol*

Chris: *Ne demek istediğimi anladın :-D Yani seni tekrar görene kadar düşünecek güzel bir şeyim var*

Olmaz!!! + Colms'un her yerine yaymak mı? Merhaba, sanmıyorum???

Chris: *Hey, bunu ASLA yapmam. Beni daha iyi tanıdığını sanıyordum. Beni o kadar pislik biri olarak görüyorsan, belki de ayrılmalıyız*

Aman Tanrım, sadece şaka yapıyordum! Çok özür dilerim, öyle demek istemedim, pislik biri olmadığını biliyorum :-D

Chris: *Tamam, sen en azından benim öyle biri olmadığımı bilersin diye düşündüm. Bana güvendiğini sanıyordum.*

Tabii ki güveniyorum! [ek: .jpg dosyası]

"Hadi Chris," dedi Conway. Alaycıydı, ama altta yatan anlam beni başımı kaldırmaya itti. "Sadece göğüs fotoğraflarını almıyor, daha hızlı göndermediği için ondan özür de alıyor."

"O iyiydi, tamam."

"Julia, her zaman istediğini elde ettiğini söyledi."

"Ama bu kıza gerçeği söylemiş olabilir. En azından fotoğrafları kendine sakladığı konusunda. Geçen yıl arkadaşlarından biri bu konudan bahsetti mi?"

"Hayır. Sanki söylerler miydi? O herifin önünde mi? 'Evet, Chris reşit olmayan kızların göğüs fotoğraflarını dolaştırıyordu, şimdi lütfen beni okuldan atın ve çocuk pornosu suçundan tutuklayın, çok teşekkürler...'"

"Kızlardan biri onu bu yüzden öldürebilirdi, bunu anlasalardı yaparlardı. Chris onların arkadaşıydı. Belki de Peder Her Kimse'nin önünde bunu söylemezlerdi, ama sana isimsiz bir mesaj, e-posta, her neyse, bir şey göndermeleri yeterdi. Ve sen Finn Carroll'un aptal olmadığını söyledin."

"Değil." Conway ön dişlerini emdi. "O ve Chris o kadar yakındılar ki, Chris fotoğrafları paylaşmış olsaydı, Finn onları görmüş olurdu. Chris neden onları kendine saklasın ki?"

"Selena onun karmaşık biri olduğunu söyledi," dedim.

"Evet, kızlar her zaman pisliklerin çok karmaşık olduğunu düşünürler. Sürpriz, çocuklar: onlar sadece pislikler." Conway yine ekranına dokunuyordu. "Fotoğrafları paylaşmadıysa, bunun nedeni derinlerde aslında parlak zırhlı bir şövalye olması değildi. Kızların bunu öğrenebileceğini ve mastürbasyon malzemesi kaynağının kuruyacağını düşündüğü içindi." Telefonu aramızda tuttu. "İşte başlıyoruz. Joanne."

Joanne de diğerleri gibi başladı. Chris küstahça davranıyor, ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyor, Joanne onu azarlıyor ve bundan zevk alıyor. Birçok buluşma. Ondan fotoğraflar aldı, ama kız ona zorluk çıkardı: *Lütfen de. Şimdi çok lütfen de. Aferin oğlum lol şimdi bana satın almak istediğin güzel bir şeyin fotoğrafını gönder. Şimdi beni tatile götürmek istediğin yerin fotoğrafını gönder...* Onu arkadaşlarıyla kıkırdarak bir sonraki talebini planlarken görebiliyordunuz.

"Siktir," dedi Conway, dudaklarını kıvrarak. "Bakımı zor küçük sürtük. Neden onu hemen orada terk etmedi? Denizde daha çok göğüs var."

"Belki de zorlukları seviyordu," dedim. "Ya da belki Joanne haklıydı ve onu gerçekten seviyordu."

"Tabii. Chris yine çok karmaşık davranıyor. O kadından o kadar da hoşlanmıyordu. Bak."

Fotoğraflar, daha fazla flört, daha fazla buluşma, daha da samimi konuşmalar. Sonra Joanne, bunu herkese duyurmak için açıkça imalar yapmaya başladı – *Noel dansını sabırsızlıkla bekliyorum*

Dansı! DJ'den bizim şarkımızı çalmasını isteyebiliriz... Cornelius abla bizi dans pistinden atsa bile umurumda değil lol <3 <3 <3 – ve Chris gitti.

Joanne: Hey, bu akşam neredeydin? Buluşmamız gerekiyordu!

Yine Joanne: Mesajımı aldın mı?

Merhaba? Chris, ne oluyor?

Sadece bu hafta sonu için özel bir planım olduğunu bilmeni istedim...

Merak ediyorsan hemen bana mesaj at ;-)

Biri sana bir şey söylediyse, kendine NEDEN diye sor... Birçok kişi bana çok kıskanıyor... Senin buna kanacak kadar aptal olduğunu düşünmemiştim.

Affedersin ama erkeklerin bana böyle davranmasına izin vermem... Ben senin istediğin gibi davranabileceğin aptal bir sürtük değilim... Saat 9'a kadar cevap vermezsen, ilişkimiz BİTTİ demektir!

Herkese eşcinsel olduğunu söylememi ister misin? Söylerim.

Sürpriz, zaten seni terk etmek üzereydim. Öpüşmeyi beceremiyorsun ... ve küçük penisli erkeklerle öpüşmem!!! Midemi bulandırıyor. Umarım bir fahişeden AIDS kaparsın.

Chris, buna cevap vermezsen ve benden özür dilemezsen, pişman olacaksın.

Umarım dikkatlice okuyorsundur, çünkü bu çok büyük bir hataydı.

Ne kadar sürerse sürsün, PİŞMAN OLACAKSIN. Tamam, sen istedin. Hoşça kal.

"İşte bu bir öfke krizinin güzelliği," dedi Conway.

Yine Joanne. Motif, fırsat ve şimdi de zihniyet.

"Bu, Chris'in öldürülmesinden beş ay önceydi. O kadar uzun süre kin besleyeceğini mi düşünüyorsun?" dedim.

"Ne kadar sürerse sürsün umurumda değil..." Conway omuz silkti. "Belki de tutmaz.

Belki. Onu duydun: hala acıyor, ve bir buçuk yıl oldu.

Hâlâ Joanne'i elinde çapa ile gece yarısı bir koruda hayal edemiyordum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Conway de edemiyordu. "Bu işi başkasına yaptırmış olabilir mi?" dedim.

Conway üzülerek başını salladı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Büyük zihinler. Sanmıyorum ama. Kızlarından biri olmalı - eğer bir erkeği bunu yapması için ikna etmiş olsaydı, o kadar uzun süre çenesini kapalı tutamazdı - peki kim? Alison işi batırırdı, Orla da öyle, ve bir şekilde işi halledip ertesi gün yakalanmasalar bile, şimdiye kadar ağzından kaçırırlardı. Gemma işi halledip ağzını kapalı tutabilirdi, ama Gemma çok akıllı ve kendini koruma konusunda sağduyulu biridir. Başlangıçta böyle bir şey yapmazdı."

"Holly'nin arkadaşlarından biri yapabilir,"

dedim. Conway'in kaşları havaya kalktı.

"Şantaj."

"Evet. Joanne o videoya sahipti. Selena'yı okuldan attırabilirdi, muhtemelen diğer üçünü de."

"Kendini de zor duruma düşürmeden yapamazdı."

"Elbette yapabilirdi. Videoyu bir hafıza kartına kaydedip McKenna'ya gönderebilirdi. Ya da bir hafta sonu YouTube'a yükleyip okula linkini e-posta ile gönderebilirdi. McKenna videoyu kimin çektiğini tahmin edebilirdi, ama kanıtlayamazdı."

Conway hızlıca düşünerek başını salladı. "Tamam. Yani Joanne videoyu aldı ve onu kime götürdü? Selena'ya değil. Joanne, onun gibi birine böyle bir işi verecek kadar akıllı değil."

"Selena da bunu yapmazdı zaten. Chris'e deli gibi aşığı; onun için okuldan atılmayı göze alırdı."

"Doğru. Romeo ve Juliet, orta sınıf versiyonu." Conway, alaycı tavrını doğru bir şekilde sergilemek için çok fazla konsantre oluyordu. "Ben Joanne olsaydım, Rebecca'yı da seçmezdim."

"Hayır. Çok öngörülemez; uysal görünüyor ama bence Joanne'in emirlerini yerine getirmek yerine kafayı yiyip Joanne'e siktirip gitmesini söyleme ihtimali daha yüksek. Joanne insanları iyi değerlendirir, yoksa patron kaltak olmazdı. Rebecca değil."

Sessizlik, geri kalanlar havada asılı kalmış bekliyordu. Conway, birinin söylemesi gerektiğinde, "Joanne, Julia ile konuştuğunu, ona Selena'yı geri çekmesini söylediğini söyledi. Belki de ona söylediği tek şey bu değildir." dedi.

Julia. Onun dikkatli gözleri. Selena'yı korumak için atladığı an. O kartpostalı gördüğünde sessizliğin çöküşü.

Conway, "Julia, Joanne'in gizli telefonunu biliyordu. Joanne'in ona bunu söylemesi için bir neden göremiyorum. Ona neyi araması gerektiğini göstermek dışında." dedi.

Sessizlik daha da büyüdü ve güçlendi. İkimiz de onun olmasını istemiyorduk.

"Julia'nın daha iyi bir muhakemesi var. Okuldan atılmak dünyanın sonu değil," dedim.

'Belki de bizim geldiğimiz yer değildi. Bu grubun çoğu için öyle. Colm'un adamlarının Finn Carroll'un çıktığını duyduklarında yüzlerindeki ifadeyi görmeliydin. Sanki o gitmiş, bir daha asla görmeyeceklermiş gibiydiler; Chris için olduğu kadar onun için de neredeyse aynı derecede üzgündüler. Ne düşündüklerini biliyor musun? Bu tür okullar medeni dünyanın tamamıdır.

Dışarısı ise vahşi doğa. Kara borsada böbreklerini satan genç mutant skanger eroinmanları."

Bunu görebiliyordum. Conway'e söylemedim, ama çok net görebiliyordum. Buradan atılmak, bir duvarın üzerinden kararmış molozların ve kirden oluşan havanın içine atılmak gibi olurdu. Her şey yok olurdu; altın rengi ve ısıltı ısıltı olan her şey, ipeksi her şey, parmak uçlarınızı karşılamak için narin kıvrımlarla oyulmuş her şey, tatlı ve geniş armonilerle çınlamak için yapılmış her şey: yok olurdu ve geri dönüşünüzü sonsuza kadar engelleyen alevli bir kılıç kalırdı.

Conway duvara yaslanıp, savaşçı saçlarının arasından bana yan gözle bakıyordu. Karanlık bir göz, kapüşonlu.

"Gerisini görelim" dedim.

Chris ve Selena arasındaki mesajlaşmalar 25 Şubat'ta başladı ve farklıydı. Flört yoktu, seksi konuşmalar yoktu, fotoğraf için yalvarma yoktu; o his, hız ve heyecan yoktu.

M

er

ha

ba

M

er

ha

ba

İşte bu kadar, ilk konuşmaları buydu. Sadece birbirlerinin varlığını hissediyorlardı. Sonraki birkaç gün içinde birbirlerine hikayeler anlatmaya başladılar.

Chris'in sınıfı, rastgele aralıklarla bip sesi çıkaran bir alet yapmıştı, onu masanın altına koymuş ve İrlandalı öğretmenlerinin çıldırmasını izlemişti. Selena'nın sınıfı, Houlihan'ın kafasını karıştırmak için masalarını yavaşça, fark edilmeyecek kadar yavaşça öne doğru kaydırmış, onu neredeyse tahtaya sıkıştırmışlardı. Birbirlerini güldürmek için küçük hikayeler.

Sonra, sanki dünyadaki tüm zaman onlara aitmiş gibi, dikkatlice, adım adım kişisel konulara geçtiler.

Chris: *Tamam, bu hafta sonu eve geldiğimde kız kardeşim saçını emo tarzı bir saçakla kesmiş. Ne yapmalıyım?*

Selena: *Duruma bağlı, güzel mi görünüyor?*

Chris: *Aslında fena değil... ya da kendi başına manikür makasıyla kesmek yerine kuaföre gitseydi fena olmazdı :-0*

Selena: *LOL! O zaman onu kuaföre götür ve düzgünce kestir!*

Chris: *Aslında bunu yapabilirim :-D*

Gece geç saatlerde yazılan mesajlar, yazım hataları, tuvalette aceleyle yazılan mesajlar ya da yorganın altında körü körüne yazılan mesajlar. Chris'in kız kardeşi profesyonel saç kesimini çok sevdi. O ve arkadaşları birinin kardeşinin partisinde kilitli kaldılar, eve giderken bir kıza hakaretler yağdırdılar, Chris sabahları bunun için kendini suçlu hissetti (*Çok karmaşık*, Conway'in gözlerini devirmesi, *ne kadar hassas bir ruh olduğunu* gösteriyordu). Selena, babası ve annesinin konuşmasını diledi

; Chris ise anne babasının konuşmayı kesmesini diledi, çünkü her zaman bağırarak bitiriyorlardı. Yakınlaşıyorlardı.

Birbirlerine daha yakın hissediyorlardı. Chris: *Akıllıca bir şey söyleyecek bir şey yok, sadece seni düşüniyordum*

Selena: *Bu delilik, ben de sana seni düşündüğümü söylemek için mesaj atacaktım*

Chris: *Dürüst olmak gerekirse, ben de seni çok düşünüyorum, o kadar da çılgınca bir tesadüf değil*

Selena: *Böyle davranma*

Chris: *Biliyorum, özür dilerim. Gerçekten öyle demek istedim. Ama sanki sahte gibi geliyor.*

Selena: *O zaman hiçbir şey söyleme. Bana bir şey söylemek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?*

Chris: *Evet. Sadece bunun benim için önemli olmadığını düşünmeni istemiyorum.*

Selena: *Yapmayacağım. Söz veriyorum.*

Chris'in flörtleri gibi, televizyon senaryolarından alıntı yapılan, içi boş sözler değildi bu. Bu başka bir şeydi; gerçek, kafa karıştırıcı, heyecan verici, senaryonun pencereden dışarı uçtuğu bir şey. Duygusal şeyler, hayatta bir kez karşılaşabileceğin şeyler, seni utandırıp kalbini kıran şeyler.

"Sence o numara mı yapıyor?" dedim. Yine o kapüşonlu karanlık gözleri vardı ve cevap vermedi.

Sonra Chris: *Keşke düzgünce konuşabilsek. Bu çok aptalca.*

Selena: *Ben de*

Chris: *Okuldan sonra tarlada veya parkta buluşmayı deneyebilir miyiz?*

Selena: *Aynı olmaz. Daha önce de söylediğimiz gibi. Ve biri bizi görür.*

Chris: *O zaman başka bir yerde. Diğer yönde bir kafe bulabiliriz.*

Selena: *Hayır. Arkadaşlarım nereye gittiğimi bilmek isterler. Onlara yalan söylemeyeceğim, bu yeterince kötü zaten.*

Conway, "Bu, Chris'in gizli tutmak istediği, ama diğerlerinin kamuoyuna açıklamak istediği Joanne ve diğerleri gibi bir durum değil. Selena da gizli kalmak istiyor" dedi.

"Dediğimiz gibi: en azından arkadaşlarından birinin bundan hoşlanmayacağını biliyor." "Julia, Chris'in bir pislik olduğunu biliyordu. Holly de ondan hiç hoşlanmıyordu." Mart ayının ikinci haftasında Chris cevabı buldu. *Tamam, tahmin et ne oldu.*

Finn, geceleri dışarı çıkabilmemiz için bir yol buldu. *Hala yapabilirsen, buluşmak için uygun musun?*

buluşmak ister misin? Seni zor durumda bırakmak istemem, ama bir günlüğüne

Selena karar vermeye çalışırken bir gün sessizlik oldu. Sonra:

Ben de çok isterim. 12.30 gibi geç kalacağım. Kilda'nın arka kapısında buluşalım, konuşacak bir yer buluruz.

Chris, heyecanla: *Evet!!! Perşembe mi?*

Selena: *Evet, perşembe. Çıkamazsam sana mesaj atarım. Aksi takdirde orada görüşürüz*

Sabırsızlanıyorum :-)

Ben de :-)

Toplantılar başladı ve mesajlar değişti. Daha kısa, daha az ve daha az anlamlı hale geldi. Artık hikayeler, aileler, arkadaşlar, derin duygular ve hayaller yoktu. *Merhaba :-)* ve *Bu gece aynı saatte aynı yerde?* ve *Olmaz, perşembe?* ve *Evet, görüşürüz.* Hepsi bu kadardı. Gerçek şeyler, küçük ışıklı dikdörtgenlere sığmayacak kadar büyük ve güçlü hale gelmişti; canlanmıştı.

Dördüncü sınıf ortak salonundan gelen gürültü, kitap yığını devrilir gibi bir dizi gürültü. Conway ve ben hazır olarak döndük, ama gürültü bir kahkaha patlamasıyla kayboldu, parlak boya sıçraması gibi, çok sert.

Ve sonra beklediğimiz an geldi.

22 Nisan, Chris ve Selena, tam da düşündüğümüz gibi buluşmaya karar verdiler.

Aynı saat, aynı yer. Sabırsızlanıyorum.

O gece, video. Öpücük.

23 Nisan sabahı erken saatlerde, Chris Selena'ya mesaj attı. *Sorun yaşayacağım çünkü gülümsemeyi kesemiyorum :-)*

Okula gitmeden önce Selena ona cevap verdi. Efsanevi bir mesajdı. *Chris, seninle görüşmeyi bırakmalıyım. Yemin ederim, senin yaptığın bir şeyden dolayı değil. En başından beri seninle görüşmemeliydim ama gerçekten sadece arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm. Bu gerçekten çok aptalcaydı. Çok üzgünüm. Nedenini anlamayacağını biliyorum, ama bu seni incitiyorsa, benim de çok incindiğimi bilmek belki yardımcı olur. Seni seviyorum (asla söylememem gereken başka bir şey).*

Conway, "Ne saçmıyor bu?" dedi. "Bu bir tecavüz kurbanına benzemiyor," dedim.

Elinin tersiyle yüzündeki saçları sertçe itti. "Deli gibi konuşuyor. Joanne ve diğerlerinin bu konuda haklı olduklarını düşünmeye başlıyorum."

"Selena'nın bize söylediği gibi düşünmek için zamana ihtiyacı varmış gibi geliyor. Anlatılanlara bakılırsa, o çoktan kararını vermiş."

"Neden Chris'le çıkmasın ki? Birbirinize aşkıysanız, çıkın. Herkese söyleyin. Bu kadar basit. Bu insanların *nesi* var?"

Chris hızlı ve öfkeli bir şekilde cevap verdi. *WTF?!!!!? Selena, neler oluyor???* Eğer bu Selena değilse, SİKTİR GİT. Eğer Selena ise, konuşmamız lazım. Aynı saat, aynı yerde?

Hiçbir şey.

Okuldan sonra: *Selena, sadece arkadaş olmak istiyorsan, öyle yapabiliriz. İsteddiğini sanıyordum, yoksa hiç denemezdin, bunu biliyorsun. Lütfen bu akşam buluşalım. Yemin ederim sana dokunmayacağım bile. Aynı saat, aynı yerde, orada olacağım.*

Hiçbir şey.

Ertesi gün geri geldi. *Sabah 3'e kadar seni bekledim. Yemin ederim, geleceğine hayatım üzerine bahse girerdim. Hala gelmediğine inanamıyorum.*

Birkaç saat sonra: *Selena, bu konuda ciddi misin? Ne olduğunu anlamıyorum. Eğer yanlış bir şey yaptıysam, özür dilemek için ne istersen yaparım. Sadece bana ne olduğunu söyle.*

O akşam: *Selena, bana mesaj atmalısın.*

Hiçbir şey.

25 Nisan Perşembe günü, Selena sonunda Chris'e mesaj attı. *Bu gece saat 1. Her zamanki yerde. Bana cevap yazma. Sadece gel.*

"Bu," dedi Conway ve ekranına dokundu, "bu Selena değil."

"Hayır," dedim, "Selena her zamanki gibi 'Aynı saatte, aynı yerde' derdi. Ve onun mesajına cevap vermemesini isteyecek bir neden yok."

"Doğru. Selena mesajı görürse diye, başka biri onun cevap vermesini istemedi."

"Selena'nın mesajını görmesinden endişelenmedi mi? Bir gece Selena biraz nostaljik olur, Chris ile eski sohbetlerine bakar ve birdenbire *"Bir dakika, bunu yazdığımı hatırlamıyorum"* der.

"Gizemli Kız mesajı telefonda bırakmadı. Mesajın gönderilmesini bekledi, Gönderilenler klasörüne girdi ve sildi."

"Yani," dedim, "Selena'nın ayrılıktan sonraki mesajlarını Chris, ona kızgın olduğu için görmezden gelmiyordu. Sadece kendisine söyleneni yapıyordu."

Conway, "Bazen öyleydi. Hepsi değil. Şuna bak," dedi.

Beş gün sonra, 30 Nisan, Selena'nın Chris'e gönderdiği mesaj: *Seni özledim. Sana mesaj atmamak için çok uğraştım ve bana kızgınsan seni suçlamıyorum ama seni özlediğimi bilmeni istedim.*

"Bu yine gerçek Selena," dedim. Bize söylediği gibi, onu tamamen kesmeye dayanamıyordu.

Conway kuru bir şekilde, "Onu kesmek onun için sorun değil. Cevap vermedi. Onu görmezden geliyordu, tamam mı? Chris bir kez olsun istediğini elde edememişti ve mutlu değildi." dedi.

"Bu mesajla ilgili başka bir şey daha var. Mesajda, Gizemli Kız'ın telefonu çalmadığı yazıyor. İhtiyacı olduğunda telefonu kullanmış, sonra Selena'nın yatağının içine geri koymuş."

Conway başını salladı. "Joanne ve arkadaşları o kadar kolay erişemezdi - Selena'nın telefonu nerede sakladığını bilselerdi bile, bunu nasıl bilebilirlerdi ki? O buluşmayı ayarlayan kişi o yatak odasında yaşıyordu."

Neredeyse bir hafta sonra, 6 Mayıs'ta, Selena'nın telefonunu kullanan biri Chris'e mesaj attı: *Orada olacağım.* Cevap yok.

"Randevuyu çoktan ayarlamışlardı; Gizemli Kız sadece onaylıyor. Chris bir hafta önce oraya gitmiş olmalı." dedim.

"Evet. Ama o zaman, Selena ile buluşacağını düşündüğü için gitmişti. Bu sefer, öyle olmadığını biliyor. Yine de gidiyor."

"Neden?"

Conway camı omuzlarıyla itti. "Belki Gizemli Kız, onunla Selena arasındaki sorunları çözeceğini söylemiştir, ya da belki Selena'nın arkadaşıyla yatmanın harika bir intikam olacağını düşünmüştür. Ya da belki sadece daha fazla göğüs fotoğrafı alma şansı olduğunu düşünmüştür. Chris kızları severdi, her türlü kızı. Burada bir "neden" yok. Asıl soru, onun neden onunla buluşacağı."

Uzun bir günün ardından zihnim yulaf lapası gibi karışmıştı, düşüncelerim birbirini bulmak için sonsuza kadar süren bir yolculuğa çıkmıştı. Önümüzde uzanan koridor gerçek dışı görünüyordu, fayanslar çok kırmızı, çizgiler çok uzundu, gözümüzün önünden asla kaybolmayacak bir şeydi.

"Onu öldürecekti, neden hemen yapmadı? Fazladan toplantılar ne içindi?" dedim.

"Cesaretini toplamak için. Ya da öldürmeye karar vermeden önce öğrenmek istediği bir şey var, belki de adamın Selena'ya tecavüz edip etmediğini. Ya da onu öldürmeyi planlamıyor, en azından başlangıçta; başka bir nedenle onunla buluşuyor. Ve sonra bir şey oluyor."

Selena'dan Chris'e, 8 Mayıs, gece geç saatler: *Sonsuza kadar böyle kalmak istemiyorum. Belki bu tamamen aptalca ama arkadaş kalabilmemizin bir yolu olmalı. Birbirimize tutunalım, belki bana çok kızgın olmazsan bir gün tekrar deneyebiliriz. Birbirimizi tamamen kaybetmeye dayanamıyorum.*

Conway, "Onunla tekrar bir araya gelmek için can atıyor. İsteddiği kadar sadece arkadaşlık hakkında konuşabilir; onun istediği şey bu." dedi.

Ben de "Bunu yapmaktan kurtulduğunu söyledi. Demek istediği buydu. Chris ona cevap yazsaydı, buluşmamak konusunda bu kadar katı davranmazdı. Birkaç hafta içinde tekrar bir araya gelirdiler. Belki de Gizemli Kız'ın amacı buydu: onları ayırmak." dedim.

"Eğer sen bir genç kız olsaydın," dedi Conway. "Ve herhangi bir nedenle Chris'i Selena'dan uzak tutmak isteseydin. Ve onun Chris'le yatmadığından oldukça eminsen. Ve Chris'in nasıl biri olduğunu biliyorsan."

Sessizlik ve uzun kırmızı koridor, fayanslar mide bulandırıcı bir şekilde kayıyordu.

"O prezervatif getirmişti."

"Rebecca olmaz. O böyle bir şey düşünmez." dedim.

"Hayır."

Julia bunu düşünürdü. 13 Mayıs:

Orada olacağım.

14 Mayıs, yine Selena. *Merak etme, cevap vermeyeceğini biliyorum. Sadece seninle konuşmayı seviyorum. Durmamı istersen söyle, dururum. Yoksa sana mesaj atmaya devam ederim. Bugün matematik dersinde yedek öğretmen vardı, gülümsediğinde tıpkı Chucky'ye benziyordu - Cliona kafası karışıp ona Bayan Chucky dedi ve hepimiz gülmekten ölmek üzereydik :-D*

Geri saralım, gülmek için küçük hikayelere dönelim, Chris'i onunla birlikte güvenli bir yere geri getirmeye çalışalım. Dedim ki, "Bir süreliğine, Gizemli Kız Chris'i Selena'dan uzak durmaya ikna edebilir. Zor olmaz: zaten ona kızgın ve Gizemli Kız ona Selena'nın vermediği bir şey veriyorsa

... Ama Selena ona mesaj atmaya devam ediyor. Eğer onu önemsiyorsa, eğer bu gerçek bir şeyse, o mesajlar onu etkilemek zorundaydı. Bir süre sonra, Gizemli Kız'ın ne getirdiği önemli değil. Chris, Selena'yı geri istiyor."

Conway, "Ve Gizemli Kız yeni bir plan yapmalı." dedi. 16 Mayıs, sabah

9.12. Chris'in öldüğü sabah.

Selena'nın Chris'e gönderdiği mesaj: *Bu akşam buluşabilir miyiz? Saat 1'de selvi ağacının olduğu açıklıkta?*

Saat 16.00 – okuldan sonra mesajlarını kontrol etmiş olmalı – Chris'in telefonundan Selena'ya: *Tamam.*

O toplantıyı ayarlayan kişi Chris Harper'ı öldürmüştü. Aklımızda bir parça şüphe vardı – müdahale, tesadüf. Bundan fazlası değil.

"Kiminle buluşacağını düşündüğünü çok merak ediyorum," dedi Conway.

"Evet. Gizemli Kız'ın olağan günü değil, olağan davranış biçimi değil – bu sefer bir cevap istiyor."

"Selena değil. "Cypress açıklığı", Selena bunu söylemezdi. Orası onların buluşma yeri. "Aynı saat, aynı yer" derdi.

Selena yine dışarıdaydı. "Ama Chris onun olduğunu düşünmüş olabilir" dedim.

"Gizemli Kız onun öyle düşünmesini istemiş olabilir. Şu anda plan yapıyor. Chris'in merak etmesini sağlamak ve onun geleceğinden emin olmak için rutinini bozuyor. Chris'in ona mesaj atması riskini göze alıyor – belki bu sefer telefonu doğrudan çalıyor. Bundan sonra kimsenin onu kullanmayacağını biliyor.

Conway'in sesi düzgün ve alçaktı, yorgunluktan pürüzlüydü. Küçük hava girdapları meraklı bir şekilde etrafında dolaşıyor, onu koridora doğru taşıyordu.

'Belki Joanne onu zorluyordur; belki de kendi isteğiyle, her ne sebeple olursa olsun, bunu yapıyordur. O gece erkenden gizlice dışarı çıkar, kulübeden çapayı alır – eldiven giyiyor, böylece parmak izi bırakmaz. Koruluğa gider, Chris gelene kadar ağaçların arasında saklanır. Chris, gerçek aşkının ortaya çıkmasını bekleyerek açıklıkta dolaşırken, kızımız ona çapayla vurur. Chris yere yığılır.

Bu sabah, uzun zaman önce, arıların tembel vızıltısı. Ayak bileklerimin etrafında tohum başları, sümbül kokusu. Güneş ışığı.

Emin olana kadar bekler. Sonra çapayı siler, aldığı yere geri koyar. Chris'in gizli telefonunu cesedinden alır ve ondan kurtulur. Selena'nınkini de. Belki o gece yapar, duvarın üzerinden atlar ve onları çöp kutusuna atar; belki de olaylar yatışana kadar okulda bir yere saklar. Artık onu veya arkadaşlarını suçla ilişkilendirecek hiçbir şey kalmaz - belki Joanne hariç, ama Joanne'in ağzını kapalı tutacak kadar polisi vardır. Kızımız içeri girer. Yatağa gider. Sabahı bekler. Çılgılık atmaya ve ağlamaya hazırlanır."

Ben de dedim ki, "On beş yaşında. Sence onlardan herhangi biri bu kadar cesur olabilir mi? Cinayet, tamam. Ama beklemek? Bütün bu son bir yıl boyunca?"

Conway, "Arkadaşı için yaptı. Öyle ya da böyle. Arkadaşı için. Bu çok güçlü bir şey. Bunu yaparsan, Sen Joan of Arc'sın.

ateşten geçtin; hiçbir şey seni yıkamaz."

Güç yaklaştığında olduğu gibi, omurgamda karanlık bir titreme oluştu. Yine o acı, avuç içlerimin derinliklerinde.

"Bunu bilen başka biri daha var, ama. O, arkadaşı için ateşten geçmedi; o kadar cesur değil. Sırrı elinden geldiğince saklıyor, ama sonunda dayanamıyor. Çöküyor, kartpostalı yapıyor. Muhtemelen bunun o tahtadan, koridor dedikodularından öteye gitmeyeceğini düşünüyor. Yine balon: içindesin, dışarısı gerçek gelmiyor. Ama senin Holly'nin daha önce dışarıda bulunmuşluğu var. Orasının var olduğunu biliyor."

Ses dördüncü sınıf ortak oda, keskin ve ani.

Ağır bir şey yere düştü. Bir çığlık.

Conway'in eli pazımsı sıkıca kavradığında pencere pervazından yarısı dışarı çıkmıştı. Başını salladı.

"Ama..."

"Bekle."

Arılar gibi uğultu, gittikçe yükseliyor ve tırmanıyor.

"Onlar..."

"Bırakın yapsınlar."

O mırıltının üstüne çıkan, yüksek ve titrek bir çığlık. Conway'in eli sıkılaştı.

Kelimeler, kalın kapıdan duyulamayacak kadar bozuk, dehşet dolu bir çığlık. Sonra çığlıklar başladı.

Conway, elinin kolumdan çekildiğini fark etmeden önce yere çökmüş ve şifreli kilidi açmaya başlamıştı. Kapı, farklı bir dünyaya açıldı.

Gürültü yüzüme çarptı, görüşüm bulanıklaştı. Kızlar ayağa kalkmış, ellerini ve saçlarını savuruyorlardı. Onları uzun zamandır metinler aracılığıyla görüyordum, karanlıkta parıldayan zihinlerin dar parçaları, onları gerçek ve somut olarak görmek beni şaşırttı. Ve daha önce gördüklerime hiç benzemiyorlardı, hiç. O parlak mücevherler, bizi soğukkanlılıkla izleyen ve dizlerini mükemmel bir şekilde çaprazlayarak değerlendirenler: yok olmuştu. Bunlar beyaz ve kırmızıydı, ağızları geniş, pençeleri vardı ve birbirlerine yapışmışlardı, bunlar vahşi yaratıklardı.

McKenna bir şeyler bağırıyordu, ama hiçbiri onu duymuyordu. Çığlıklar kuşlar gibi fırlayıp duvarlara çarpıyordu. Burada orada kelimeler yakaladım, *onu görüyorum aman Tanrım aman Tanrım onu görüyorum bu Chris Chris Chris...*

Onların dikkatini çeken, Holly ve arkadaşlarının bir iki saat önce oturduğu yüksek kanatlı pencereydi. Şimdi boş, boş akşam gökyüzü. Başları geriye eğik, kolları o dikdörtgene doğru açık, sanki bu bir zevkti, fiziksel bir zevkti gibi çılgık atıyorlardı. Sanki yıllardır yapmak için can attıkları tek şeydi ve zamanı gelmişti.

O, o, bakın, aman Tanrım, bakın... Conway'in hayalet hikayesi işe yaramıştı.

Conway daldı. Holly ve arkadaşlarını hedef aldı, uzak bir köşede birbirlerine sıkışmışlardı. Çılgık atmıyorlardı, gitmemişlerdi, ama gözleri kocaman açılmıştı, Holly dişlerini ön koluna geçirmişti, Rebecca koltukta çömelmiş nefes nefeseydi, elleri kulaklarını kapatmıştı. Onları şimdi yakalayın, belki konuşurlar.

Ben olduğum yerde kaldım. Kapıyı korumak için, dedim kendime. Birisi kaçmaya kalkışırsa diye; o kızların durumuna bakılırsa, içlerinden biri aptalca bir şey yapabilir, farkına bile varmadan merdiven boşluğuna atlayabilir ve o zaman başımız belaya girerdi—Yük bok boktan Ben korkuyordum korkuyordum.

Soğuk Durumlar daha sizi kötü kötü piçler, bunlar sadece küçük kızlardı, ama beni durduranlar onlardı. Bunlar, eşiklerinden geçtiğimde kokumu alan, ellerini kaldırıp, saçlarını ve sessizliği arkalarında bırakarak bana doğru koşan ve her birinin

nedenleri için.

Tanrım, Tanrım, Tanrım...

Tavan lambası patladı. Ani bir karanlık ve duran lambaların ışığında altın oklar gibi fırlayan cam parçaları, yeni bir çılgık patlaması; bir kız elini yüzüne kapatıyor, gölgelerde kan siyah. Pencere soluk bir şekilde parlıyor, yukarı dönük yüzlerini ibadet edenler gibi aydınlatıyor.

Alison, kanepenin koltuğunda ayakta duruyordu, sıska ve sallanıyordu. Bir kolunu uzatmış, parmağıyla bir şeyi işaret ediyordu. Pencereyi değil. Holly'nin dörtlüsünü: Rebecca başı geriye eğilmiş, gözleri beyazlaşmış, Holly ve Julia onun kollarını tutmuş, Selena donakalmış ve sallanıyordu. Alison durmadan çılgık atıyordu, diğerlerinin sesini bastıracak kadar yüksek çılgınlıklar: "Oydu, onu gördüm, onu gördüm, onu gördüm..."

Conway başını çevirdi. Alison'ı gördü, çılgınca beni aradı. Gözlerimle buluştu ve başların arasında bir hareket yaptı, duyamadığım bir şey bağırdı, ama gördüm: *Hadi lanet olsun!*

Nefes aldım ve daldım.

Saçlar yanağımı kesiyor, dirsekler kaburgalarıma çarpıyor, bir el kolumu tırmalıyor ve ben kendimi çekiyorum. Her dokunuşta derim sıcıyor, tırnaklar ya da bir an için dişler boynumun arkasını tırmalıyor sandım, ama hızlı hareket ediyordum ve hiçbir şey batmadı. Sonra Conway'in omuzu koruma gibi omzuma yaslandı.

Alison'ı kollarından tutup kanepeden kaldırdık - kolları sert, kırılğan, tebeşir çubukları gibiydi, direnmedi - McKenna bize bakmaktan başka bir şey yapamadan onu kaynayan karmaşanın içinden geçirip kapıdan çıkardık. Conway arkamızdan kapıyı ayağıyla kapattı.

Ani sessizlik ve parlaklık neredeyse başımı döndürdü. Alison'ı koridorda o kadar hızlı taşıdık ki ayakları yere neredeyse değmedi, onu koridorun uzak ucundaki sahanlığa attık. O da çöktü, kollar ve bacaklar birbirine karışmış, hala çığlık atıyordu.

Beyaz merdiven boşluğundaki yüzler, üstümüzde ve altımızda dönen korkulukların üzerinden uzanmış, ağızları açık kalmıştı. Derin, resmi bir sesle, "Dikkat, lütfen. Herkes ortak salonlarına dönsün. Kimse yaralanmadı, her şey yolunda. Hemen ortak salonlarınıza dönün." Yüzler yavaşça geri çekilip kaybolana kadar devam ettim. Arkamızda McKenna hala bağıırıyordu; gürültü seviyesi yavaşça azalıyor, çığlıklar hıçkırıklara dönüşüyordu.

Conway dizlerinin üzerine çökmüş, Alison'ın yüzüne yaklaşmıştı. Bir tokat kadar keskin bir sesle: "Alison. Bana bak." Alison'ın gözlerinin önünde parmaklarını tekrar tekrar şıklatarak: "Hey. Buraya bak. Başka yere değil."

"O orada, lütfen ona izin vermeyin, hayır, hayır, hayır..."

"Alison. Odaklan. Ben 'Başla' dediğimde, ben on sayana kadar nefesini tutacaksın. Hazır. *Başla*."

Alison çığlığının ortasında, geçirme sesi gibi bir sesle kendini kesti. Neredeyse gülmeye başlayacaktım. O anda, bir kez başlarsam durmayabileceğimi fark ettim. Boynumun arkasındaki çizikler zonkluyordu.

"Bir. İki. Üç. Dört." Conway acımasızca ritmi sabit tuttu, koridorda hala yankılanan sesi görmezden geldi. Alison dudaklarını sıkıca kapatmış ona bakıyordu. "Beş. Altı..." Ortak salonda bir çığlık dalgası yükseldi, Alison'ın gözleri zikzak çizdi... "Hey. Buraya bak. Yedi. Sekiz. Dokuz. On. Şimdi nefes al. Yavaşça."

Alison'ın ağzı açık kaldı. Nefesi sık ve gürültülüydü, sanki yarı hipnotize olmuş gibiydi, ama çığlıklar kesilmişti.

"Güzel," dedi Conway, rahat bir şekilde. "Aferin." Gözleri Alison'ın omzunun üzerinden bana kaydı.

Çizgi filmdeki gibi iki kez baktım. *Ben mi?*

Gözleri parladı. *Acele et.*

Daha önce Alison'la işe yarayan bendim. En iyi şans benimleydi. Davanın en önemli sorgulamasıydı, ya da ben batırmazsam öyle olabilirdi.

"Hey," dedim, kayarak çini döşeme üzerine çapraz bacaklı oturdum. Bu bahaneye sevindim: dizlerim hâlâ titriyordu. Conway yan tarafa kayarak Alison'ın arkasındaki köşeye geçti, uzun boylu, siyah ve pürüzsüz beyaz duvara karşı dağınık görünüyordu. "Daha iyi misin?"

Alison başını salladı. Gözleri kızarmıştı, her zamankinden daha da solgun ve ürkek görünüyordu. Bacakları çılgın açılarla dışarı çıkmıştı, sanki biri onu yüksekte düşürmüş gibi.

Ona güven verici bir gülümsemeyle baktım. "Güzel. Konuşabiliyorsun, değil mi? Hemşireye, alerji ilacına ya da başka bir şeye ihtiyacın yok, değil mi?"

Kafasını salladı. Koridorun sonundaki kaos tamamen dinmişti; McKenna sonunda dördüncü sınıfları kontrol altına almıştı. Her an bizi aramaya gelebilir.

"Harika," dedim. "Orada, Selena Wynne'in çetesinden birinin bir şey yaptığını gördüğünü söyledin. Onlardan birini işaret ediyordun. Hangisiydi?"

Conway ve ben, *Julia'nın* cevabını duymak için hazırlandık ve bekledik. Alison hafifçe iç geçirdi. "Holly," dedi.

Bu kadar kolaydı. Üst ve alt koridorlarda, büyük ve küçük kızlar ortak salonlarına geri dönmüş ve kapıları kapatmışlardı. Hiçbir yerde ses yoktu, hiç. O beyaz sessizlik yine aşağıya süzülerek köşelerde küçük yığınlar halinde birikiyor, sırtlarımızdan kayarak giysilerimizin kıvrımlarında toplanıyordu.

Holly bir polisin kızıydı. Holly benim yıldız tanığımdı. Holly bana o kartı getiren kişiydi. Onu burada, kendi dünyasının derinliklerinde gördükten sonra bile, bir şekilde onun benim tarafımda olduğunu düşünmüştüm.

"Tamam," dedim. Sakin ve rahat, sanki hiçbir şey olmamış gibi, hiçbir şey olmamış gibi. Conway'in gözlerinin Alison'da değil, bende olduğunu hissettim. "Ne gördün?"

"Toplantıdan sonra. Chris hakkında bize bilgi verdikleri toplantıdan sonra. Ben . . ."

Alison yine o bakışı takınmıştı, daha önce gördüğüm bakışı: gevşek ve sersemlemiş, sanki nöbet geçirmiş biri gibi. "Bana odaklan," dedim, gülümseyerek. "Harika gidiyorsun. Toplantıdan sonra ne oldu?"

"Salondan çıkıp fuayeye giriyorduk. Holly'nin hemen yanımdaydım. Etrafına hızlıca baktı, sanki kimse onu izliyor mu diye kontrol ediyormuş gibi. Ben de bunu fark ettim, anlarsın ya?"

Dikkatli, tıpkı o sabah ona söylediğim gibi. Av hayvanının hızlı gözleri. "Sonra elini eteğinin içine soktu, taytının bel kısmına Kıkırdadı, gevşek ve otomatik bir şekilde. "Ve o şeyi çıkardı. Bir mendile sarılmıştı."

Parmak izi bırakmayacağından emin olmak için. Tıpkı Gizemli Kız'ın çapayla yaptığı gibi. İlgiyle başımı salladım. "Bu senin dikkatini çekerti, tabii."

"Çok garipti, anlarsın ya? Yani, *taytının içine* ne koyarsın ki? Yani, iğrenç değil mi? Sonra bakmaya devam ettim çünkü bir kısmı mendilden dışarı çıkmıştı ve benim telefonum olduğunu sandım. Benimkiyle aynıydı. Ama cebimi kontrol ettim ve telefonum oradaydı."

"Holly sonra ne yaptı?"

Alison, "Kayıp eşya kutusu lobide, resepsiyonun kapısının hemen yanında. Üstünde bir delik olan büyük siyah bir kutu, içine bir şeyler koyabilirsin ama çıkaramazsın. Bayan O'Dowd veya Bayan Arnold'a gitmelisin, anahtar onlarda. Resepsiyondan geçiyorduk ve Holly elini kutunun üzerinde gezdirdi – sanki sebepsiz yere yapıyormuş gibi, bakmadı bile, ama sonra telefon elinde değildi. Sadece mendil vardı."

Conway'in gözlerinin bir saniye kapandığını gördüm. *Arayabilirdin.* Köşesinden, "Neden bunu geçen yıl bana söylemedin?" dedi.

Alison irkildi. "Chris'le bir ilgisi olduğunu bilmiyordum! Hiç aklıma gelmemişti..."

"Tabii ki düşünmedin," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Sen harikasın. Ne zaman merak etmeye başladın?"

"Sadece birkaç ay önce. Joanne... Onun hoşuna gitmeyen bir şey yapmıştım ve bana 'Dedektifleri arayıp, Chris Harper'la mesajlaştığını söylemeliyim. Başın büyük belaya girecek' dedi. Yani, sadece laf olsun diye söyledi, gerçekten yapmazdı, değil mi?"

Alison endişeli görünüyordu. "Tabii ki hayır," dedim, tamamen anlayışla. Joanne, işine gelseydi Alison'ı ayaklarından tutarak bir kağıt öğütücüye atardı. "Ama düşünmeye başladım. 'Aman Tanrım, ya gerçekten telefonuma bakmışlarsa, Chris'le birlikte olduğumu düşünürler!' diye. Sonra Holly'nin elinde gördüğüm telefonu düşündüm. Ve 'Ya o da aynı şeyden korktuğu için

aynı şeyden korktuğu için ondan kurtulmaya çalışıyorsa?" Sonra da "Aman Tanrım, ya gerçekten Chris'le *birlikteyse*?" diye düşündüm.

"Holly'ye ya da başkasına bundan bahsettin mi?" diye sordum.

"Aman Tanrım, hayır, Holly'ye değil! Gemma'ya söyledim. Ne yapacağını bilir diye düşündüm."

"Gemma akıllıdır, tamam." Öyleydi de. Alison, telefonun Selena'nın olabileceğini düşünmemiştii. Gemma düşünürdü. "Ne dedi?"

Alison kıvrandı. Kucağına eğildi: "Bunun bizi ilgilendirmediğini söyledi. Susup her şeyi unutmamızı söyledi."

Conway başını salladı, çenesini sıktı. Ben de, "Denedin. Ama başaramadın." dedim.

Kafasını salladı.

"Demek o kartı sen yaptın. Gizli Yere koy." dedim. Alison şaşkın bir şekilde bana baktı. Kafasını salladı.

"Bunda yanlış bir şey yok. İyi bir fikirdi." "Ama ben yapmadım! Yemin ederim, ben yapmadım!"

Ona inandım. Şu anda yalan söylemesi için bir neden yoktu. "Tamam," dedim.

"Tamam."

Conway, "Aferin, Alison. Muhtemelen başından beri haklıydın ve bunun Chris'le bir ilgisi yok, ama Dedektif Moran ve ben Holly ile konuşup bu konuyu açıklığa kavuşturacağız. Önce seni Bayan Arnold'un yanına götürelim. Biraz solgun görünüyorsun." dedi.

Onu izole edin, böylece hikayeyi yayamaz. Ayağa kalktım, gülümsememi sabit tuttum. Ayaklarımdan biri uyuşmuştu.

Alison, tırabzanlardan kendini yukarı çekti, ama orada kaldı, ince elleriyle tırabzana tutunarak. Beyaz havada yüzü yeşilimsi görünüyordu. Conway'e, "Orla bize senin yaptığın davadan bahsetti. Şey ile..." dedi. Bir titreme onu sardı. "Şey, köpek. Hayalet köpek."

"Evet," dedi Conway. Topuzundan daha fazla saç çıkmıştı. "Kötü bir olaydı."

"Adam itiraf ettiğinde. Köpek... onun için geri gelmeye devam etti mi?"

Conway onu inceledi. "Neden?" dedi.

Alison'ın yüzü daha kemikli, çökmüş görünüyordu. "Chris," dedi. "Orada, ortak salonda. Oradaydı. Pencerede."

Onun kesinliği beni sırtımdan yakaladı, bir titremeye neden oldu. Histeri yeniden yükseliyordu, havanın arkasında bir yerde: şimdilik gitmişti, ama sonsuza kadar değil.

"Evet," dedi Conway. "Anladım."

"Evet, ama... benim yüzümden oradaydı. Daha önce de, burada koridorda. Beni almaya geldi, çünkü sana Holly'nin telefonunu kullanmasından bahsetmemiştim. Ortak salonda" – yutkundu – "bana bakıyordu. Sırtarak..." Bir titreme daha, daha şiddetli, nefesini keserek. "O zaman gelmemiş olsaydın, eğer gelmemiş olsaydın... O... benim için geri gelecek mi?"

Conway sert bir sesle, "Bize her şeyi anlattın mı? Bildiğin her şeyi?" dedi.

"Yemin ederim. *Yemin ederim.*"

"O zaman Chris senin için geri gelmeyecek. Okulun çevresinde dolaşabilir, tamam, çünkü bizim öğrenmemizi istediği sırları saklayan başka birçok insan var. Ama senin için geri gelmeyecek. Muhtemelen onu bir daha göremeyeceksin bile."

Alison'ın ağzı açıldı ve hafif bir nefes verdi. Derinden rahatlamış ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Koridorun uzak ucunda, sessizliğin içinde, uzun ve yumuşak bir inilti duyuldu. Bir an için bunun bir kızıdan ya da daha kötüsünden geldiğini sandım, ama sadece ortak salonun kapısının açılmasının çıkardığı gıcırtydı.

McKenna dedi ki, ben de çok sinirli bir kadını duyduğumda anlarım, "Dedektifler. Çok zahmet olmazsa, sizinle konuşmak istiyorum. Hemen."

"On dakika içinde orada olacağız," dedi Conway. McKenna'ya söyledi, ama bana bakıyordu. O koyu renkli gözler ve aramızda kar gibi yağın sessizlik, o kadar yoğun ki onları okuyamadım.

Bana: "Gitme zamanı."

Bölüm 20

Nisan ayında bir öğleden sonra, okul sonrası voleybol antrenmanı bitiyor. Bahar gelmiş, her köşede mavi çan çiçekleri ve nergisler açmış, ama gökyüzü kalın ve gri, hava sıcak değil ama havasız; ter ciltlerinden kurumuyor. Julia, ensesini serinletmek için at kuyruğunu yukarı kaldırıyor. Chris Harper'ın yaşamak için bir aydan az zamanı kaldı.

Voleybol toplarını topluyorlar, acele etmiyorlar çünkü içeri girdiklerinde duşlar zaten dolu olacak. Arkalarında Dalekler yavaşça fileleri indiriyorlar ve bir şey hakkında şikayet ediyorlar – Gemma, "... iki morsun sevişmesi gibi uyluklar, *iğrenç*..." diyor ama başka birinden mi yoksa kendinden mi bahsettiği belli değil.

Julia, "Cumartesi gecesi. Gidiyoruz, değil mi?" diye sesleniyor. Colm'un evinde sosyal bir akşam var.

"Gidemem," diye bağıyor Holly, kortların bir köşesinden. "Sordum. Aile zamanı falan filan."

"Aynı," diyor Becca, topu çantaya atarken. "Annem evde. Aslında, makyaj malzemelerimi ve mini eteğimi giyip gidersem muhtemelen çok sevinir."

"Onu mutlu et," diyor Julia. "Sarhoş, uyuşturucu almış ve hamile olarak eve gel."

"Onları onun doğum günü için saklıyorum."

"Lenie?"

"Babamın evindeyim."

"Siktir," dedi Julia. "Finn Carroll bana on borçlu ve o paraya ihtiyacım var. Kulaklıklarım bozuluyor."

"Senin yerine ben geçerim," diyor Holly, son topu çuvala atıp ıskalarken. "Zaten bu hafta sonu alışverişe çıkmayacağım."

"Yine de ona bunu hatırlatmak istiyorum. Kendini beğenmiş piç." Julia, Finn'i görmeyi ne kadar çok istediğini fark etti.

"Haftaya münazarada olacak."

Julia bir an için tek başına sosyal etkinliğe gitmeyi düşünür, ama vazgeçer. "Biliyorum, evet. O zaman onu görürüm."

Mahkemeleri bir kez daha gözden geçirip yola koyulurlar. Kapının yanındaki musluğu geçerken Julia, "Su" der ve diğer üçünden ayrılır. Önde, Bayan Waldron, "Çabuk olun kızlar! Hup, iki, üç, dört, marş!" diye seslenir.

Diğerleri ilerlerken, Becca voleybol toplarının bulunduğu çantayı sallayarak daireler çizerek Julia'nın yetişmesini bekler.

Elinden su içer, yüzüne ve boynuna su serper. Su yeraltı soğukluğundadır ve ona hızlı, hoş bir titreme verir. Bir sürü kaz, gürültüyle başlarının üzerinden geçer ve Julia, bulutların arkasından onları görmek için gözlerini kısar.

Musluktan uzaklaşırken Dalekler yaklaşır. Joanne Julia'nın hemen önünde durur, kollarını kavuşturur ve ona bakar. Diğer üçü dağılarak Joanne'nin bir adım arkasında durur, kollarını kavuşturur ve ona bakar.

Julia'yı çevreliyorlar. Hiçbiri bir şey söylemiyor. Julia, "Bir şey mi yapıyoruz? Yoksa bu kadar mı?" diyor.

Joanne dudaklarını kıvrır – Julia, bunun kendisini üstün gösterdiği için yaptığını düşünür, ama bunu aynanın önünde bir kez yapsa, bir daha asla yapmazdı. "Gösteriş yapma" der.

Julia, "Şimdiden sıkıldım" der.

Joanne'in solgun, donuk bakışı daha da solgun ve donuk hale gelir. Julia, birkaç ay önce bu bakışın adrenalinini yükselteceğini hatırlar ve sanki başka bir kişiymiş gibi, küçük, aptal bir kuzenmiş gibi eğlenir.

Joanne, uğursuz bir şekilde, "Seninle konuşmak istiyoruz" diyor.

"Onlar mı konuşuyor?" diye sorar Julia, diğerlerine başını sallayarak. "Onların senin robot korumaların olduğunu sanıyordum."

Orla öfkeli bir ses çıkarır ve Gemma Joanne'e yan bakış atar. Joanne'in yüzü gerilir. Sıkı bir sesle, "Şu şişko sürtüğ Selen'a'ya Chris Harper'dan *uzak* durmasını söyle," der.

Bu, Julia'nın beklediği bir şey değildi. "Lanet olası ne dedi?"

"Masum numarası yapma. Her şeyi biliyoruz." Robotlar başlarını sallar.

Julia tel çite yaslanır ve tişörtünün yakasıyla yüzündeki suyu siler. Eğlenmeye başlamıştır. Dalekler gibi dedikoduları emmekle ilgili sorun budur: ara sıra, tamamen hayali bir şey yüzünden sinir krizi geçirirsiniz. "Selen'a'nın ne yaptığı seni neden ilgilendiriyor?"

"Bu senin sorunun değil. *Senin* sorunun, Selen'a büyük bir belaya bulaşmadan önce onu durdurmak."

Bunun korkutucu olması gerektiği açık. Daha etkileyici baş sallamalar; Alison bile "Evet" diyor ve sonra irkiliyor.

"Chris Harper'dan hoşlanıyorsun," diyor Julia sırtarak.

Joanne çenesini öfkeyle dışarı doğru çıkarır. "Affedersin, onu beğeniyor olsaydım, onunla çıkıyor olur muydum? Bu seni ilgilendirmez."

"O zaman neden Selena'nın onunla ne yaptığı seni ilgilendiriyor?"

"Çünkü. Chris Harper'ın, Selena ona izin vermezse ona bakmayacağını herkes bilir. O, Selena'nın liginin *çok* üstünde. Selena, her zaman ona salya akıtan Fintan Whatshisname gibi sivilceli bir aptal bulmalı."

Julia gülüyor, gerçek bir gülüş, spontan, asılı duran gri buluta doğru fişkırıyor. "Yani sen buradasın çünkü o küstahlaşıyor ve yerine oturtulması gerekiyor mu? Cidden mi?"

Joanne ne kadar öfkelenirse, vücudunun o kadar çok kısmı ortaya çıkıyor – dirsekleri, göğüsleri, kızı – ve o kadar çirkinleşiyor. "Uyan ve kahvenin kokusunu al. Sana iyilik yapıyoruz. Chris gibi bir adamın Selena gibi bir karmaşayla çıkacağını gerçekten düşünüyor musun? *Merhaba?* Onunla sevişmekten sıkıldığı anda, onu şişko kıcının üstüne atıp tüm erkeklere müstehcen fotoğraflar gönderecek. Ona onu rahat bırakmasını söyle, yoksa pişman olacak."

Julia bir yudum su içer ve çenesinden damlayan suyu siler. Joanne'i bir süre oyalamak ve sonra gitmek isterdi - Joanne, ondan korkmadığını fark ettiğinde, oynaması neredeyse çok kolay biriydi - ama bu iş büyümeden önce onu ezmezse, Dalekler haftalarca, belki aylarca, belki yıllarca peşlerinde olacak ve Julia'nın kafası aptallıktan patlayana kadar sivrisinek sürüsü gibi onu rahatsız etmeye devam edeceklerdi. "Sakin ol," diyor. "Daha kaliteli ispiyoncular bulmalısın. Selena, ona para versen bile o pisliğin yanına yaklaşmaz."

Joanne sinirlenir, sesi tizleşir: "Aman Tanrım, sen *tam* bir yalancısın. Bizi aptal mı sanıyorsun?"

Julia gözlerini kalınlaşan gökyüzüne kaldırır. "Ne, seni mutlu etmek için mi söylüyorum sanıyorsun? Haberin olsun: Mutlu olup olmadığın umurumda değil. Sadece söylüyorum. Selena Chris'i sevmiyor bile. Onunla neredeyse hiç konuşmadı. Ne duyduysan, hepsi saçmalık."

"Em, Gemma onları gerçekten *gördü mü?* Birbirlerine tamamen sarılmış halde mi? Yani, Gemma'nın aslında kör olduğunu bana inandırmaya çalışmadığın sürece..."

Sonra Joanne, Julia'nın yüzünde bir şey fark eder.

Joanne, okyanustaki bir damla gücü tadabilirdi. Geri çekildi. "Aman Tanrım," dedi, uzun, tatlı ve yapışkan bir şekilde, Julia'nın üzerine damlatarak. "Gerçekten *bilmiyor muydun?*"

Julia'nın yüzü tekrar boşalmıştır, ama artık çok geç olduğunu bilir. Diğer Daleklerden herhangi biri söyleseydi, bu sadece boş laf olurdu, buna inanmak aklının ucundan bile geçmezdi. Ama Gemma; birinci sınıfta, henüz çocukken, Julia ve Gemma arkadaştı.

Joanne'in yüzünde geniş bir sırıtiş belirir. "Oopsie," der. "Utanç verici." Orla kıkırdar.

Julia, Gemma'ya bakar. Gemma, "Dün gece. Gizlice dışarı çıktım," der. Bir şeyler ima eden küçük bir gülümseme. Diğer Dalekler kıkırdar. "Arka duvara giden yolda ilerliyordum ve ikisi, sizin takıldığınız büyük ağaçların olduğu o ürkütücü yerdeydiler. Neredeyse kalp krizi geçirecektim, rahibeler ya da hayaletler falan sandım, ama sonra kim olduklarını gördüm. Ve hava durumu hakkında konuşmak için orada değillerdi; birbirlerine yapışmışlardı. Birkaç dakika daha izleseydim..."

Küçük kirli yağmur damlaları gibi dağınık kıkırdamalar.

Gemma'nın gözleri mükemmel görür ve okulda Selena'nınki gibi saçları olan kimse yoktur. Öte yandan – Julia diğer elini tutar – Gemma yalan söyler. Julia onu yalan mı söylüyor diye inceler, inceler ve inceler. Anlayamaz. Eskiden cips ve kalemelerini paylaştığı, sağlam ve esprili çocuk Gemma'yı zar zor görebiliyor, onu anlamak bir yana.

Julia'nın kalbi deli gibi atıyor. Soğukkanlılıkla, "Sen ve senin küçük aygırın ne içiyorsanız, ben de biraz alabilir miyim?" diyor.

Gemma omuz silkiyor. "Ne olursa olsun. Ben oradaydım. Sen yoktun."

Joanne, "Hallet şunu." der. Artık sorumlu olduğunu bildiği için, tüm çarpık yanları ait oldukları yere geri dönmüştür; kıvrık dudağı dışında melek gibi yumuşak bir hal almıştır. "Sadece nazik olduğumuz için seni bir kez uyardık. Bir daha yapmayacağız."

Hızla döner – aslında Daleklerin geri kalanına parmaklarını şıklatmaz, ama bir şekilde öyle görünüyor – ve tenis kortlarından çıkıp okula doğru giden yolda yürüyerek uzaklaşır. Diğerleri ona yetişmek için acele ederler.

Julia musluğu tekrar açar ve geriye bakarlarsa diye elini su ile ağzı arasında yukarı aşağı hareket ettirir, ama içemez. Kalp atışları boğazını tıkamaktadır. Tişörtü, yapışkan bir şey gibi cildine yapışır ve onu aşağı çeker. Gökyüzü başının üzerine baskı yapar.

Selena odalarında tek başına; diğerleri hala duşta olmalılar. Yatağında bağdaş kurmuş, ıslak saçlarını tarıyor ve mırıldanıyor.

Julia içeri girdiğinde başını kaldırıp gülümsüyor.

Aynı görünüyor. Onu görmek Julia'nın kalp atışlarını yavaşlatıyor; bir nefes, ve Daleklerin bıraktığı kir tabakası uçup gitmeye başlıyor. O kadar ani ve yoğun bir şekilde, neredeyse nefesini kesiyor, Julia Selena'ya dokunmak, onun tanıdık omuz eğrilere, kolunun sağlam sıcaklığına sıkıca sarılmak istiyor.

Selena, "Finn'e mesaj atıp buluşmasını isteyebilirsin," diyor.

Julia'nın aklının ne demek istediğini anlaması bir dakika sürer. "Evet," der. "Belki."

"Numarası sende var mı?"

"Evet. Önemli değil. Ne zaman olursa olsun onu göreceğim."

Julia yere oturur, koşu ayakkabılarını çıkarır ve zihniyle mücadele eder. Selena Chris'le birlikte olsaydı, Chris başka bir kızla birlikte olursa diye Cumartesi günü partide bir yolunu bulurdu. Selena dün gece dışarı çıkmış olsaydı, diğerleri uyanırdı. Selena Chris'le birlikte olsaydı, duştan ilk çıkan o olmazdı; onun kokusunu, gece çimlerinin kokusunu, suçluluk duygusunu yıkamak için fazladan zamana ihtiyaç duyardı. Selena bir erkekle birlikte olsaydı, boynundaki emme izleri kadar açık bir şekilde belli olurdu. Selena bunu yapmış olsaydı, bununla başa çıkamazdı, konuşmaya, anlatmaya ihtiyaç duyardı, bir şekilde her şeyi düzeltmeye ihtiyaç duyardı...

"Lenie."

"Mmm?"

Selena başını kaldırır. Berrak mavi gözleri, hiç rahatsızlık duymamıştır. "Hiçbir şey."

Selena huzurla başını sallar ve dişlerini fırçalamaya devam eder.

Yemin meselesi başından beri Selena'nın fikriydi. Eğer yapmak istemeseydi, tek yapması gereken çenesini kapalı tutmaktı. Ama anahtarı almak, gece dışarı çıkmanın bir yolunu bulmak, bunlar da Selena'nın fikriydi.

Julia'nın ayakkabı bağcığı düğümlemiş. Tırnaklarını düğüme geçiriyor.

Selena'nın gözlerinin tepesinde olduğunu hissediyor, mırıldanmayı kestiğini duyuyor. Selena bir şey söylemek için kendini hazırlarken hızlıca nefes aldığını duyuyor.

Julia başını kaldırmaz. Tırnağı kırılana kadar düğümü çeker.

Sessizlik. Sonra yine uzun bir fırça sesi ve Selena'nın mırıldanması. Bu saçmalık olmalı. Colm'un adamlarının okuldan çıkmanın bir yolu olsaydı, herkes bilirdi. Ama eğer yoktuysa, Gemma kiminle buluşuyordu?

Gemma her şeyi uydurmadıysa tabii...

"O şarkı!" Holly çilek kokusu yayarak zıplayarak bağırır, kollarında spor kıyafetleri her yere dağılmış, saçları çizgili dondurma kıvrımı şeklinde türbanlanmıştı. "O şarkı ne? Mırıldandığın şarkı?" Ama ikisi de hatırlayamaz.

Julia, ilk ders saatinde Finn'den bir mesaj alır. *Akşam görüşürüz?*
Sana bir sürprizim var.

"Telefonları kapatın," der, başlarını kaldırmadan onları denetleyen öğrenci başkanı. Ortak salon loş ve kirli görünür, ampuller dışarıdaki karanlığa karşı mücadele eder ve kaybeder.

"Üzgünüm, unuttum." Julia telefonu matematik kitabının altına kaydırır ve gözü kapalı mesaj yazar: *Cumartesi gelmeyeceğim.* Bir süre sonra ekler, *Yarın okuldan sonra? Benim de sana bir şeyim var.*

Telefonunu sessize alır, cebine koyar ve matematiğe ilgi gösteriyormuş gibi davranmaya devam eder. Bir dakikadan az bir süre sonra bacağına titreşimi hissederek. *Saha, 4.15 gibi?*

Finn'in sahada takılacağı düşüncesi Julia'ya düşünmesi bile aptalca gelen bir acı verir. *Orada görüşürüz,* diye mesaj atar ve telefonunu kapatır. Masanın karşısında Selena, sabit ve sakin bir ritimle ikinci dereceden denklemleri çözer. Julia'nın gözlerinin üzerinde olduğunu hissedince başını kaldırır.

Julia, kendini tutamadan başını yukarı doğru, tavandaki ampule doğru sallar. Selena kaşlarını çatır: *Neden?* Julia, *"Devam et"* diye dudaklarını oynattı.

Selena kalemini daha sıkı kavrar. Ampul parlar; ortak salon bir anda canlanır, aniden büyür ve renklerle dalgalanır. Masaların etrafındaki insanlar şaşkın ve altın rengi bir bakışla yukarı bakar, ama her şey çoktan bitmiştir; hava yine bulanıklaşır ve yüzleri tekrar karanlığa gömülür.

Selena, Julia'ya küçük bir tatlı hediye vermiş gibi gülümser. Julia da gülümser. Kendini daha iyi hissetmesi gerektiğini bilir ve öyle de hissederek, ama nedense umduğu kadar değil.

Ertesi öğleden sonra tel çitin önünden geçerken, Dalekler çoktan tuğla yığınlarının üzerine tünemiş, paslı makinenin üzerinde bulunan Colm'un adamlarının dikkatini çekmek için ciyaklayan sesler çıkarıyorlar ve Daleklerin dikkatini çekmek için birbirlerini itip kakıyorlar. Finn başka bir tuğla yığınının üzerinde oturmuş, koşucusunun yanına çizim yapıyor. Hava gri, nemli ve soğuk; bulutlarla kaplı gökyüzüne karşı saçları

ellerini ısıtabileceğin gibi görünüyor. Onu görmek Julia'nın beklediğinden daha da iyi hissettiriyor.

"Hemen dönerim," diyor diğerlerine ve hızlanmaya başlıyor. Onlardan uzaklaşmak, Finn'in yanında güvenli ve rahat olmak istemesi, her şeyin yanlış olduğunu hissettiriyor.

Holly arkasından "Dikkat et" diyor. Julia gözlerini deviriyor ve arkasına bakmıyor. Holly'nin onu tarlanın diğer ucundan izlediğini hissedebiliyor.

"Hey," diyor ve Finn'in yanındaki tuğlalara tırmanıyor. Yüzü aydınlanıyor.

Çizmeyi bırakıp doğruluyor. "Merhaba," diyor.

"Cumartesi neden gitmiyorsun?"

"Aile meselesi." Dalekler, kıkırdamalar ve bakışlarla dolu küçük bir kasırga gibi patlar. Julia el sallar ve onlara öpücük gönderir.

"Dostum," der Finn, kalemini kot pantolonunun cebine koyarak. "Seni sevmiyorlar, değil mi?"

"Tabii ki," der Julia. "Ben de onları sevmiyorum, yani sorun yok. Bana ne getirdin?"

"Önce sen."

Julia haftalardır bunu bekliyordu. "Ta-da," der ve telefonunu uzatır. Yüzündeki gülümsemeyi saklayamaz.

Fotoğrafta arka bahçede çekilmişti, ki bu aptalcaydı çünkü rahibeler yatak odalarının pencerelerinden dışarı bakabilirdi, ama Julia cesur hissediyordu. Ördek surat, eli kalçasında, diğer eli başının üzerinde saatin üzerine işaret ediyordu. Tam gece yarısı.

("Emin misin?" diye sordu Holly, Julia'nın telefonunu elinde tutarak.

"Tabii ki," dedi Julia, saatin çekime sığacağından emin olmak için saate bakarak. "Neden olmasın?"

"Çünkü kaçtığımızı anlayacak, o yüzden olmaz." Holly'nin arkasında, Selena ve Becca ağaçların altından solgun yüzleriyle bekleyerek izliyorlardı.

"Erkeklere güvenmemekle ilgili hiçbir şey söylemedik," dedi Julia. "Sadece onlara dokunmamakla ilgili."

"Evet, ve kimseye kimlerin eğlenceli olduğunu anlatarak ortalıkta dolaşmayacağımızı da söylemedik."

"Finn bizi ispiyonlamayacak," dedi Julia. "Yemin ederim. Tamam mı?"

Holly omuz silkti. Julia bir poz verdi ve başının üstündeki saati işaret etti. "Gidin," dedi.

Flaş, gözlerinin önünden ağaçların beyaz çizgilerini yıldırım gibi geçirdi ve Holly ile Julia saklanmak için koşarak eğildiler, kahkahalarla nefes nefese kaldılar.

"Şimdi on sterlinimi alacağım," dedi Julia. "Ve bir özür. Fazladan yalvaran özürleri severim."

"Tamam," dedi Finn. "Dizlerimin üzerine çökmemi mi istiyorsun?" "Cazip, ama hayır. Sadece iyi bir özür dile."

Finn bir elini kalbine koyar. "Evrendeki her şeyden korkacağını söylediğim için özür dilerim. Sen benim kıcıımı, Wolverine'in kıcını ya da çılgın bir gorilin kıcını tekmeleyebilecek korkusuz bir süper kahramansın."

"Evet, öyleyim," diyor Julia. "Seni affediyorum. Çok güzeldi."

"Güzel fotoğraf," der Finn, bir kez daha bakarak. "Kim çekti? Arkadaşlarından biri, değil mi?"

"Hayalet rahibe. Sana sert bir kız olduğumu söylemiştim." Julia telefonunu geri alır. "On pound."

"Acele etme," diyor Finn, telefonunu çıkararak. "Sana bir sürprizim var, hatırladın mı?"

Eğer bu onun penisinin fotoğrafıysa, Julia, bu pisliği öldüreceğim, diye düşünür. "Günümü güzelleştir," der.

Finn ona telefonu uzatır ve aynı düz, yaramaz çocuk gülümsemesiyle sırtar. Julia bir anda rahatlama, suçluluk ve sıcaklık hisseder. Ona dokunmak, onu rüzgâr bloklarından itmek ya da kolunu boynuna dolamak ister, onu bir kez daha hafife aldığı için özür dilemek ister.

"Büyük zihinler," der Finn ve telefona başını sallar.

O, arka bahçede, neredeyse aynı yerde duruyordu. Kırmızı saçlarını siyah kapüşonlu sweatshirt ile örtmüştü – o, ondan daha akıllı davranmıştı – ve tıpkı onun gibi, bir elini başının üzerine koymuş, saati işaret ediyordu. Gece yarısı.

Julia'nın ilk hissettiği şey öfke: *Bizim yerimiz, gece bizim yerimiz, biz bile sahip olamıyoruz mu...* Sonra farkına varır.

"Hâlâ on sterlinini istiyor musun?" diyor Finn. Labrador köpeği çürümüş bir şey getirip okşamak ve övgü bekler gibi sırtıyor. "Yoksa ödeşmiş mi sayalım?"

Julia, "Okuldan nasıl çıktın?" der.

Finn, sesindeki değişikliği fark etmez; büyük sürprizinden çok memnundur. "Meslek sırrı."

Julia kendini toplar. "Vay canına," der. Büyük hayranlık dolu gözlerle Finn'e doğru eğilir. "Sizin bunu yapabileceğinizi bilmiyordum."

Ve bu sefer onu küçümsemiyor. Finn, ne kadar zeki olduğundan çok memnun, onu daha da etkilemek için can atıyor. "Yangın kapısı alarmını kısa devre yaptım. Talimatları internetten buldum. Beş dakika kadar sürdü. Tabii ki dışarıdan açamıyorum, ama dışarıdayken kapıyı açık tutmak için bir tahta parçası sıkıştırdım."

"Aman Tanrım," diyor Julia, elini ağzına götürerek. Çok kolay. "Eğer biri geçip görseydi, başın büyük belaya girerdi. *Okuldan atılabilirdin.*"

Finn, bir ayağını yukarı kaldırıp ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak, sahte bir rahatlıkla omuz silkiyor. "Kesinlikle değdi."

"Ne zaman yaptın? Karşılaşabilirdik." Julia kıkırdar. "Uzun zaman önce."

Dansın birkaç hafta sonra."

Chris'in Selena ile bir görüşme ayarlaması için bolca zaman vardı, bir düzine görüşme; eğer bilseydi. "Tek başına mı? Selfie mi çektin? Tanrım, sen rahibeden gerçekten korkmuyorsun, değil mi?"

"Canlı rahibelerden, evet, çok korkarım. Ölü rahibelerden ise hayır."

Julia da güldü. "Yani oraya tek başına mı gittin? Cidden mi?" "Eğlenmek için birkaç arkadaşımı da götürdüm. Ama tek başıma da giderdim."

Finn ayaklarını yeniden düzenler ve koşu bandında çizdiği şeyi, sanki çok ilginçmiş gibi inceler. "Peki," der. "İkimiz de dışarı çıkabiliyoruz ve ikimiz de korkmuyoruz. Bir gece buluşmak ister misin? Sadece takılmak için. Hayalet rahibeyi görebilecek miyiz bakalım."

Bu sefer Julia gülme fırsatını kaçırmaz. Biraz uzakta, bu yıl daha da uzun ve kalın büyüyen ragwort ve karahindiba çiçeklerinin arasında, Selena, Holly ve Becca aynı anda Becca'nın iPod'undaki bir şeyi dinlemeye çalışmaktadırlar; Selena ve Holly kulaklık için birbirlerine dirsek atarak gülmektedirler, saçları birbirlerinin yüzüne düşmüştür, sanki her şey hala o kadar basitmiş gibi. Julia'nın beton blokları vurup havaya uçurmak istemesi için yeterli. Her an Finn'in bir arkadaşı ortaya çıkıp zıplayarak gelebilir ve o zamana kadar Julia'nın bir şeyleri bilmesi gerekiyor. Gemma yalan söylemiyorsa, sadece eğer öyleyse, Julia ne yapacağını bulmak için hafta sonuna ihtiyacı var.

"Chris Harper'ın arkadaşısın," diyor. "Değil mi?"

Finn'in yüzü kapandı. "Evet," dedi. Telefonunu almak için elini uzattı ve cebine geri koydu. "Ee?"

"Alarmı kapattığını biliyor mu?"

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Evet. Onun fikriydi. Fotoğrafi çeken de oydu."

Gemma yalan söylemiyordu.

"Ve başından beri onunla birlikte olmak istiyorsan, bunu en başından söyleyebilirdin."

Finn, aptal yerine konduğunu düşünüyor. Julia, "Konulmadın" diyor.

"Bunu bilmeliydim lanet olsun."

"Chris pislik bir duman bulutu içinde yeryüzünden kaybolrsa, bunu kutlardım. İnan bana."

"Evet. Her neyse." Finn'in rengi değişmiş, gözleri kararmış, yanaklarında kızarmış kırmızı lekeler belirmiş. O bir erkek olsaydı, ona yumruk atardı. Ama o bir erkek olmadığı için, acı çekiyor ve çaresiz kalıyor. "Sen tam bir baş belasısın, biliyor musun?"

Julia, bunu hemen düzeltmezse, fırsatın kaçacağını ve Finn'in onu asla affetmeyeceğini anlıyor. Kırk yaşında sokakta karşılaşırlarsa, Finn'in yüzü yanmış gibi görünecek ve yürümeye devam edecek.

Bunu düzeltmek için zamanı yok. Diğer şey zihninde beyaz ve kör edici bir şekilde yayılıyor, Finn'i kenara itiyor.

"İstedigine inan," diyor. "Gitmem gerek," diyor ve tuğlalardan kayarak diğerlerinin yanına dönüyor, Daleklerin gözlerinin iğneler gibi cildini çizdiğini hissediyor, keşke erkek olsaydım da Finn ona yumruk atıp bu işi bitirseydi, sonra da Chris Harper'ı bulup suratını dağıtsaydım diye düşünüyor.

Holly'nin gözleri bir saniye Julia'nın kollarıyla buluşur, ama gördüğü şey onu uyarır ya da tatmin eder, ya da her ikisini birden. Becca başını kaldırıp bir şey sormaya başlar, ama Selena koluna dokunur ve iPod'a geri dönerler. Bir oyun, ekranın üzerinde küçük turuncu dartlar uçar; beyaz balonlar ağır çekimde patlar, sessiz parçalar aşağıya süzülür. Julia otların arasında oturur ve Finn'in uzaklaşmasını izler.

Bölüm 21

Conway ve ben Holly hakkında konuşmadık. Onun adını nitrogliserin gibi aramızda sakladık ve birbirimize bakmadık, yapmamız gerekeni yaptık: Alison'ı Bayan Arnold'a teslim ettik, ona çocuğu bir geceliğine yanında tutmasını söyledik. Ona kayıp eşya kutusunun anahtarını ve eşyaların çöpe atılmadan önce ne kadar süre orada kaldığını sorduk. Değeri düşük eşyalar her dönem sonunda hayır kurumlarına bağışlanıyordu, ama pahalı eşyalar – MP3 çalarlar, telefonlar – süresiz olarak orada kalıyordu.

Okul binası geceleri loş bir şekilde aydınlatılıyordu. Merdivenin gıcırdaması beni yana doğru çekince Conway, "Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Bu yeterli olmadığında: "Biraz gergin."

"Neden?"

Frank Mackey diyeceğim yoktu. "O ampul biraz ürkütücüydü. Hepsi bu."

"Hiç de *ürkütücü* değildi. Buradaki kablolar yüz yıllık; her zaman patlaması normal. Bunun nesi ürkütücü?"

"Hiçbir şey. Sadece zamanlaması."

"*Zamanlama*, bütün akşam o ortak odada insanlar vardı. Hareket sensörü fazla mesai yapıyordu, bir şey aşırı ısındı ve ampul patladı. Hikayenin sonu bu."

Onunla bu konuda tartışmayacaktım, ona katılıyordum ve o da muhtemelen bunu biliyordu. "Evet. Haklısın."

"Evet. Haklıyım."

Tartışsak bile sesimizi alçaltıyorduk – o yer, sanki biri sizi dinliyor ve size saldırmaya hazırlanıyor gibi hissettiriyordu. Çıkardığımız her ses, merdiven boşluğunun büyük kıvrımından yukarıya doğru uçup gidiyor, yüksekte bir yerlerde gölgelerin içinde dinlenmeye yerleşiyordu. Ön kapının üstündeki fan ışığı mavi renkte parlıyordu, kanat kemikleri kadar narindi.

Çöp kutusu siyah metalden, eskiydi ve giriş holünün köşesinde duruyordu. Anahtarı takmaya çalıştım – olabildiğince sessizce, yasak yerlere gizlice giren bir çocuk gibi hissederek, adrenalinle doluydu – ve altındaki paneli açtım. İçinden bir sürü şey döküldü: bayat parfüm kokan bir hırka, pelüş bir kedi, bir kitap, bir sandalet, bir açılöçer.

İnci pembesi kapaklı telefon en altta duruyordu. O sabah okula giderken yanından geçmiştik.

Eldivenlerimi giydim, parmak izi alabiliriz diye iki parmağımın arasında dikkatlice çıkardım. Almayacaktık. Ne dışından, ne kapağın içinden, ne bataryadan, ne de SIM karttan. Her şey pırıl pırıl temizdi.

"Harika," dedi Conway, somurtarak. "Bir polisin çocuğu. Ne güzel."

Sonunda, "Bu, Holly'nin yaptığını kesin olarak göstermez," dedim.

Sesim tiz ve aptalca geliyordu, beni bile ikna edemeyecek kadar zayıftı.

Conway kaşlarını kaldırdı. "Sence de öyle değil mi?"

"Julia ya da Rebecca'yı korumak için yapmış olabilir."

"Olabilir, ama bunu doğrulayan hiçbir kanıtımız yok. Diğer her şey herhangi birini işaret edebilir; elimizde olan tek somut kanıt bu ve bu da doğrudan Holly'yi işaret ediyor. Chris'ten nefret ediyordu. Ve gördüğüm kadarıyla, bu çocuk kararlı, bağımsız, zeki ve cesur. Harika bir katil olur."

Holly'nin soğukkanlılığı, o sabah Cold Cases'te. Röportajı yöneten, parlak ve keskin, sonunda bana atlayabileceğim bir iltifat atan. Kontrolü ele alan.

"Gözümünden kaçan bir şey varsa," dedi Conway, "çekinmeden belirtin."

"Neden kartı bana getirdiniz?" dedim.

"Onu gözden kaçırmadım." Conway başka bir delil zarfını çıkardı, çöp kutusunun üzerine yaydı ve etiketlemeye başladı. "O da cesur bir kadın. Er ya da geç birinin bize geleceğini biliyordu, bunu kendisi yaparsa şüpheli listesinden çıkacağını düşündü ve işe yaradı da. Eğer başınıza bela geliyorsa, kafanızı kuma gömüp belanın sizi bulmamasını ummak yerine, dışarı çıkıp onunla yüzleşmek daha iyidir. Ben de aynı şeyi yapardım."

Alison'ın kontrolünü kaybettiği o öğleden sonra koridorda Holly'nin yüzündeki ifade. Yüzleri tarıyordu. O zaman bir katil arıyor sandım. Bir muhbir aklıma hiç gelmemişti.

"On altı yaşındaki bir kız için çok cesurca bir davranış."

dedim. "Ne olmuş? Sence o kadar cesur değil mi?"

Buna cevap veremedim. Bu, ağzıma bir yudum buz gibi geldi: Conway başından beri Holly'yi gözüne kestirmişti. Ben, küçük kartım ve küçük hikayemle, hevesle onun ekibinin odasına girdiğim anda, o şüphelenmeye başlamıştı.

Conway, "Bu işi kesinlikle tek başına yaptığını söylemiyorum. Daha önce de söylediğimiz gibi, Julia ve Rebecca ile birlikte yapmış olabilirler; dördü birlikte yapmış olabilirler. Ama ne olursa olsun, Holly bu işe başını sokmuştu" dedi.

"Ben de öyle olmadığını söylemiyorum. Sadece açık fikirli davranıyorum."

Conway zarfın üzerine etiket yapıştırırmayı bitirip doğruldu ve bana baktı. "Sen de aynı şeyi düşünüyorsun. Sadece Holly'nin seni kandırmış olmasından hoşlanmıyorsun" dedi.

"O benim Holly'm değil."

Conway cevap vermedi. Zarfı bana uzattı, ben de telefonu içine attım. Parmakları arasında sallandırdı. "Bu görüşme senin için sorun olacaksa," dedi, "şimdi bilmem gerek."

Sesimi sabit tuttum. "Neden sorun olsun ki?" "Onun babasını da dahil etmemiz gerekecek."

Holly'nin şüpheli olmadığını iddia etmenin imkânı yoktu. En aptal dedektif bile buna kanmazdı. Holly'nin babası aptal değil.

"Evet. Ne olmuş?" dedim.

"Söylentilere göre Mackey sana birkaç iyilik yapmış. Bunun için sana zorluk çıkarmayacağım; yapman gerekeni yap. Ama ikiniz çok samimiyseniz ya da ona borçluysan, o zaman onun çocuğunu cinayet için sorgulayacak kişi sen değilsin."

"Mackey'e hiçbir borcum yok. Ve o benim dostum değil." dedim.

Conway beni izledi.

"O adamla konuşmayalı yıllar oldu. Bir keresinde ona yardım ettim, o da o zamandan beri bana yardım etmeye çalışıyor. Herkesin ona yardım etmenin karşılığını aldığını bilmesini istiyor. Hepsi bu. Bu kadar."

"Huh," dedi Conway. Belki memnun görünüyordu; belki de odada bir müttefiki olmasının Mackey'i yumuşatabileceğine karar vermiş gibi görünüyordu. Zarfı kapattı ve diğerleriyle birlikte çantasına attı. "Mackey'i tanımıyorum. Bize sorun çıkaracak mı?"

"Evet," dedim. "Sorun çıkaracak. Holly'yi hemen eve gönderecek, avukatıyla konuşmamızı söyleyecek de diyemem; o öyle biri değil. Bize zorluk çıkaracak, ama bunu dolaylı yoldan yapacak ve bir sonuca vardığımızı görmeden gitmeyecek. Teorimizi, elimizdekileri çözene kadar bizimle konuşmaya devam etmek isteyecek."

Conway başını salladı. "Numarası var mı?"

dedi. "Evet."

Bir saniye sonra hayır demiş olmayı diledim, ama Conway sadece "Ara onu" dedi.

Mackey telefonu hemen açtı. "Stephen, dostum! Uzun zamandır konuşmamıştık." "St Kilda'dayım," dedim.

Hava aniden bıçak sırtı kadar keskinleşti. "Ne oldu?"

"Holly iyi," dedim çabucak. "Tamamen iyi. Sadece onunla konuşmamız gerekiyor ve senin de orada olmak isteyeceğini düşündük."

Sessizlik. Sonra Mackey, "Ben oraya gelene kadar ona tek kelime bile etme. Tek kelime bile. Anladın mı?" dedi.

"Anladım."

"Unutma. Yakınlardayım. Yirmi dakikaya orada olurum." Telefonu kapattı.

Telefonumu cebime koydum. "On beş dakika sonra burada olacak," dedim. "Hazır olmalıyız."

Conway, kayıp eşya kutusunun kapağını sertçe kapattı. Derin çınlama gölgelerin içine yayıldı ve yavaşça kayboldu.

Yüksek karanlığa doğru yüksek sesle, "Hazır olacağız," dedi.

McKenna, Conway'in kapıyı çalmasıyla sanki kapının arkasında bekliyormuş gibi ortak salondan fırladı. Uzun gün ve koridordaki beyaz ışık ona iyi gelmemişti. Saçları hala düzgündü ve pahalı takım elbisesinde tek bir kırıksıklık bile yoktu, ama sade makyajı topak topak dökülüyordu. Sabahki halinden bu yana kırıksıklıkları derinleşmişti; gözenekleri suçiçeği izleri kadar büyüktü. Elinde telefonu vardı: hala hasar kontrolü yapıyordu, sızan dikişleri yamalamaya çalışıyordu.

Öfkeliydi. "Standart prosedürlerinizin tanıkları histerik hale getirmeyi içerip içermediğini bilmiyorum..."

"Bir düzine genç kıızı bütün gün kapalı tutan biz değildik," dedi Conway. Ortak salonun kapısına bir tokat attı. "Oda çok güzel, ama birkaç saat sonra dünyanın en zevkli dekoru bile onların çıldırmasını engelleyemez. Yerinde olsam, gece yarısı yine kaçmalarını istemiyorsan, yatmadan önce bacaklarını uzatma fırsatı bulmalarını sağlardım."

McKenna bu düşünceyle bir saniye gözlerini kapattı. "Tavsiyeniz için teşekkürler Dedektif, ama bence zaten yeterince yardım ettiniz. Öğrenciler sizinle konuşmanız gerekirse diye *kapalı* tutuluyorlardı, ama artık bu bir sorun olmayacak. Şimdi gitmenizi rica ediyorum."

"Olmaz," dedi Conway. "Üzgünüm. Holly Mackey ile kısa bir konuşma yapmamız gerekiyor. Babasının gelmesini bekliyoruz."

Bu, McKenna'yı bir kademe daha öfkeliendirdi. "Öğrencilerimizle konuşmak için size izin verdim, böylece ebeveynlerin iznini almanıza gerek *kalmayacaktı*. Ebeveynleri bu işe karıştırmak tamamen gereksiz, bu sadece sizin ve okulun durumunu daha da karmaşık hale getirebilir..."

"Holly'nin babası sabah işe geldiğinde her şeyi öğrenecek zaten. Merak etmeyin, hemen anneler ağına telefon edip dedikoduyu yayacağını sanmıyorum."

"Bunun bu gece yapılması için herhangi bir mantıklı neden var mı? Sizin de çok akıllıca belirttiğiniz gibi, öğrenciler bir gün için zaten yeterince baskı gördüler. Sabah..."

Conway, "Holly ile ana okul binasında konuşabiliriz. Bizi başından sav, diğer kızlar normal rutinlerine dönsünler. Sanat odası nasıl?" dedi.

McKenna tek göğüslü, dudaksızdı. "Işıklar saat 11'e çeyrek kala sönecek. O zamana kadar Holly'nin ve diğer tüm öğrencilerin odalarında ve yataklarında olmasını bekliyorum. Onlara başka sorularınız varsa, yarın sabaha kadar bekleyebilirler." Ve ortak salonun kapısı yüzümüze kapandı.

"Bu tavrı sevmelisin," dedi Conway. "Onu engelleme suçundan tutuklayabileceğimizi umursamıyor bile; burası onun malikanesi, patron o."

"Neden sanat odası?" dedim.

"O kartpostalı düşünmesini sağla, dışarıda bunu bilen biri olduğunu hatırlamasını sağla." Conway, topuzunun kalan kısmından lastiği çıkardı. Saçları omuzlarına düz ve ağır bir şekilde döküldü. "Sen başla. İyi polis, nazik ve kibar, onu ve babasını korkutma. Sadece gerçekleri ortaya koy: geceleri dışarı çıkıyordu, Chris ve Selena'yı biliyordu, Chris'i sevmiyordu. Detayları doldurmaya çalış: onu neden sevmediğini, diğerleriyle ilişkisini konuşup konuşmadığını. Kötü polis gerektiğinde ben devreye girerim."

Bileklerini birkaç kez hızlıca çevirdi, saç bandını çaktı ve topuz yerine oturdu, mermer gibi pürüzsüz ve parlak. Omuzları düzeldi; yüzündeki yıpranmış ifade bile kayboldu. Conway hazırды.

Ortak salonun kapısı açıldı. Holly kapıda duruyordu, arkasında McKenna vardı. At kuyruğu, kot pantolon, ellerini gizleyen turkuaz renkli kapüşonlu sweatshirt.

Onu hep canlı ve parlak olarak düşünmüştüm, ama artık öyle değildi. Solgundu ve on yıl yaşlanmış gibiydi, gözleri donuktu, sanki biri onun dünyasını bir kar küresi gibi sallamış ve hiçbir şey eskisi gibi durmuyordu. Her şeyi doğru yaptığından o kadar emindi ki, birdenbire hiçbir şey artık o kadar basit görünmüyordu.

Bu beni üşüttü. Conway'e bakamadım. Gerek de yoktu; onun da gördüğünü biliyordum.

Holly, "Ne oluyor?" dedi.

Onu dokuz yaşında hatırlıyordum, cesaretle o kadar katıydı ki insanın kalbini parçalardı. "Baban yolda. Bence o gelene kadar konuşmasak iyi olur" dedim.

Bu, sersemliğimi yok etti. Holly sinirlenerek başını geriye attı. "*Babamı* mı aradın? Hadi *ama!*"

Cevap vermedim. Holly yüzümdeki ifadeyi gördü ve ağzını kapattı. Yüzünün pürüzsüzlüğünün arkasında kayboldu, bir anda masum ve gizemli hale geldi.

"Teşekkürler," dedi Conway McKenna'ya. Bana ve Holly'ye: "Gidelim."

O sabah Gizli Yeri bulmak için yürüdüğümüz uzun koridor. O zaman güneş ve hareketlilikle doluydu; şimdi ise – Conway ışık anahtarını bakmadan geçti – alacakaranlık ve boyutları belirsizdi. Arkamızdaki pencereden giren akşam ışığı bize soluk gölgeler düşürüyordu, ben ve Conway, Holly'nin iki yanında, rehineyle birlikte duran muhafızlar gibi daha da uzamıştık. Adımlarımız yürüyen botlar gibi yankılanıyordu.

Gizli Yer. O ışıktaki, görüş alanınızın köşesinde dalgalanıyor gibi görünüyordu, ama o kaynama ve gevezelik kaybolmuştu. Oradan duyabileceğiniz tek şey, binlerce boğuk fısıltıdan oluşan uzun bir mırıldanmaydı, hepsi de sizi dinlemeye yalvarıyordu. Yeni bir kartpostalda, Grafton Caddesi'nde gördüğünüz altın renkli canlı heykellerden birinin fotoğrafı vardı; altındaki yazıda, "*Beni korkutuyorlar!*" yazıyordu.

Sanat odası. Artık sabahın tazeliği ve güneş ışığıyla uyanmıyordu. Tavan lambaları karanlık köşeler bırakıyordu; yeşil masalar kil parçalarıyla lekelenmişti, Conway'in kağıt topları hala sandalyelerin altında yuvarlanıyordu. McKenna temizlikçileri iptal etmiş olmalıydı. Okulu elinden geldiğince sıkı bir şekilde kapatmış, her şeyi kontrol altına almıştı.

Yüksek pencerelerin dışında, ay yükselmiş, soluk mavi gökyüzünde dolunay ve olgunlaşmış bir şekilde duruyordu. Karşılarındaki masada, o sabahki örtü çekilmiş, geri konulmamıştı. Örtünün olduğu yerde, tüm okul minyatür olarak, masalsı bir şekilde, bakır telin en ince kıvrımlarıyla duruyordu.

"Bu mu? Dün gece üzerinde çalıştığın proje bu mu?" dedim. Holly,

"Evet" dedi.

Yakından bakıldığında, ayakta kalamayacak kadar narin görünüyordu. Duvarlar zar zor çizilmişti, sadece tuhaf bir tel çizgisi vardı; duvarların içinden, tel masalara, okunamayacak kadar küçük harflerle yazılmış yırtık pırtık kumaş tahtalara, kağıt mendil kömürlerle

tel masalar, okunamayacak kadar küçük harflerle yazılmış yırtık pırtık kumaş tahtalar, yüksek sırtlı tel koltuklar, kağıt mendil kömürlerle yakılmış ateşin etrafında rahatça oturuyorlardı. Kış mevsimiydi; kar, çatıların tepesine, sütunların tabanlarına ve şarap çömleği kıvrımlarına yığılmıştı. Binanın arkasında, kar yığınıyla kaplı çim, süpürgelik kenarından uzayıp gidiyordu.

"Burası, değil mi?" dedim.

Holly, sanki onu parçalayacakmışım gibi, yanımda duruyordu. "Burası yüz yıl önceki Kilda. Eskiden nasıl bir yer olduğunu araştırdık, eski fotoğraflar ve her şeyi bulduk, sonra da burayı inşa ettik."

Yatak odaları: minik bakır tel yataklar, çarşaf yerine kağıt mendil parçaları. Yatılı öğrencilerin ve rahibelerin kanadında, pencerelerde örümcek ağı kadar ince ipliklere asılı tırnak uzunluğunda parşömen rulolar sallanıyordu. "Bu kağıt parçaları ne?" diye sordum. Nefesim onları döndürdü.

"1911 nüfus sayımında burada yaşayanların isimleri. Elbette kimin hangi odada kaldığını bilmiyoruz, ama yaşlarına ve listede sıralandıkları sıraya göre hareket ettik – örneğin, arkadaşlar muhtemelen arka arkaya otururlardı, çünkü birlikte otururlardı. Bir kızın adı Hepzibah Cloade'dı."

Conway, uzun masalardan birinin etrafına sandalyeleri yerleştiriyordu. Biri Holly için. Masadan altı fit ileride bir tane: Mackey. Sandalyeleri sertçe yere indirdi, linolyumda düz bir ses çıkardı.

"Bu kimin fikriydi?" diye sordum.

Holly omuz silkti. "Hepimizin. Yüz yıl önce bu okula giden kızlar hakkında konuşuyorduk – bizimle aynı şeyleri düşünüp düşünmediklerini, büyüdüklerinde ne yaptıklarını gibi şeyler. Hayaletleri geri dönmüş müydü? Sonra bunu düşündük."

Holly'nin karşısındaki sandalye, benim için. Bang. Mackey'nin karşısındaki sandalye, Conway için. Bang.

Ana merdivenin üzerinde havada asılı duran dört parşömen. "Bunlar kim?" diye sordum.

"Hepzibah ve arkadaşları. Elizabeth Brennan. Bridget Marley. Lillian O'Hara."

"Nereye gidiyorlar?"

Holly tellerin arasından uzanıp parmak ucuyla parşömenlere dokundu ve onları döndürmeye başladı. "Onların arkadaş olduklarından bile emin değiliz. Belki de birbirlerinden nefret ediyorlardı." dedi.

"Çok güzel" dedim.

"Evet," dedi Conway. Bir uyarı gibi. "Öyle."

Arkamızdan: "Burada karşılaşmak ne güzel."

Mackey, kapının eşiğinde duruyordu. Topuklarına yaslanmış, parlak mavi gözleriyle etrafı tarıyor, elleri kahverengi deri ceketinin ceplerindeydi. Onu ilk gördüğümünden beri neredeyse hiç değişmemişti; uzun floresan ışıklar, daha derin kaz ayaklarını, kahverenginin içine karışan daha fazla griyi ortaya çıkarmıştı, ama hepsi bu kadardı.

"Selam, tatlım," dedi. "Nasıl gidiyor?"

"İyiyim," dedi Holly. Onu gördüğüne en azından yarı yarıya sevindiği belliydi, ki bu on altı yaşındaki bir kızın babası için oldukça iyi bir şey. Çok fazla değişmemiş başka bir şey daha vardı: Mackey ve Holly iyi bir takım oluşturunlardı.

"Ne hakkında konuşuyordunuz?" "Sanat projemiz hakkında. *Merak etme*, baba."

"Ben yokken bu iyi insanları paramparça etmediğinden emin olmak için." Mackey bana döndü. "Stephen. Uzun zaman oldu." Yaklaştı ve elini uzattı. Sıkı bir el sıkışma, dostça bir gülümseme. En azından başlangıçta, her şey yolundaymış gibi, hepimiz arkadaşımız gibi, hepimiz aynı tarafta gibi davranacaktık.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Sizi fazla alıkoymayacağız." "Ve Dedektif Conway.

Duyduğum tüm iyi şeylerden sonra

Frank Mackey." Tepki almaya alışkın bir gülümseme, ondan hiçbir tepki almadı. "Bana brifing verirken dışarı çıkalım."

"Buraya dedektif olarak gelmedin," dedi Conway. "O işi hallettik. Teşekkürler."

Mackey kaşlarını kaldırıp sırttı: *Onun mısır gevreğine kim işedi?* Yakalandım, gülümsemeli miyim, gülümsememeli miyim emin olamadım – Mackey'nin neyi silaha çevireceğini asla bilemezsiniz. Donakaldığım için sırtışı daha da büyüdü.

Conway'e, "O zaman, sadece bir baba olarak buradaysam, kızımla kısa bir konuşma yapmak isterim," dedi.

"Başlamamız gerekiyor. Mola verdiğimizde sohbet edebilirsiniz." Mackey itiraz etmedi. Muhtemelen Conway bunun kazandığını düşündü.

Odayı dolaşmaya başladı, onun için hazırladığımız sandalyenin önünden geçerek sanat projelerine bakıyordu. Yolda Holly'nin saçını hızlıca okşadı. "Bize bir iyilik yap tatlım. Sevimli dedektiflerin sorularını cevaplamadan önce, burada ne yaptığımızı bana kısaca anlat."

Onu susturmak ortamı mahvederdi. Conway'in bakışları, Mackey hakkında ne demek istediğimi anlamaya başladığını gösteriyordu. Holly, "Bu

sabah Gizli Yer'de bir kart buldum. Üzerinde Chris Harper'ın fotoğrafı vardı ve "Onu kimin öldürdüğünü biliyorum" yazıyordu. Kartı Stephen'a götürdüm ve onlar da bütün gün burada takıldılar. Hepimizi ve Joanne Heffernan'ın aptallarını sorgulayıp duruyorlar, bu yüzden kartı asan kişinin sekizimizden biri olduğunu düşündüklerini sanıyorum."

"İlginç," dedi Mackey. Eğilip tel örgüyü farklı açılardan inceledi. "İyi gidiyor. Başka kimsenin ailesi getirildi mi?"

Holly başını salladı.

"Mesleki nezaket," dedi Conway.

"Bu beni çok mutlu etti," dedi Mackey. Kendini pencere pervazına çekti, bir ayağı sallanıyordu. "Buradaki anlaşılmayı hatırlıyorsun, değil mi tatlım? İsteddiğini cevapla, istemediğini cevaplama. Cevap vermeden önce benimle bir şey konuşmak istersen, konuşuruz. Seni üzen veya rahatsız eden bir şey varsa, bana söyle, hemen ilgileniriz. Her şey yolunda mı?"

"Baba," dedi Holly. "Ben *iyiyim*."

"İyi olduğunu biliyorum. Sadece herkesin anlaması için temel kuralları belirliyorum." Bana göz kırptı. "Her şeyi yolunda tutmak için, değil mi?"

Conway sandalyesinin üzerinden bacağını salladı. Holly'ye, "İstemedikçe hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, ama söylediğin her şey yazılı olarak kaydedilecek ve delil olarak kullanılabilir. Anladın mı?" dedi.

Uyarıyı sıradan bir şekilde yapmaya çalışırsın, ama bu odanın havasını değiştirir. Mackey'nin yüzü hiçbir şey belli etmiyor. Holly'nin kaşları çatılıyor: bu yeni bir şeydi. "Ne...?"

Conway, "Bazı şeyleri kendine saklıyorsun. Bu da bizi dikkatli olmaya zorluyor" dedi.

Holly'nin karşısına oturdum. Conway'e elimi uzattım. O da kanıt torbasında bulunan kayıp ve bulunan telefonu masanın üzerinden bana attı.

Onu Holly'ye uzattım. "Bunu daha önce gördün mü?"

Bir saniye şaşkınlık, sonra Holly'nin yüzü aydınlandı. "Evet. Alison'ın."

"Hayır. Onda da aynısı var, ama bu o değil."

Omuz silkti. "O zaman kimin olduğunu bilmiyorum."

"Benim bilmek istediğim bu değil. Daha önce gördün mü diye soruyorum." Daha uzun bir şaşkınlık, yavaşça başını salladı. "Sanmıyorum."

"Chris Harper öldükten sonraki gün, onu kayıp eşya kutusuna attığını gören bir tanışımız var," dedim.

Tamamen boş bakış; sonra Holly'nin yüzünde bir farkındalık belirdi. "Aman Tanrım, o mu! Tamamen unutmuştum. Evet. O sabah özel bir toplantımız vardı, McKenna bize trajedi ve polise yardım etme gibi konularda uzun bir konuşma yapacaktı." Konuşkan el işareti. "Sonunda hepimiz salondan fuayeye çıkıyorduk ve o telefon yerdeydi. Alison'ın olduğunu düşündüm, ama onu göremedim; her şey karmakarışık, herkes konuşuyor, ağlıyor ve sarılmaya çalışıyordu, öğretmenler hepimizi susturup sınıflarımıza dönmemizi sağlamaya çalışıyordu... Telefonu kayıp eşya kutusuna attım. Alison'ın kendisi alabileceğini düşündüm; benim sorunum değildi. Onun değilse, kimin idi?

Kusursuz, gerçek olandan bile daha iyi. Ve – akıllı, zeki kız – hikayesi tüm okulu telefonun sahibi olmakla suçladı. Conway'in yorgun bakışları, onun da aynı şeyi fark ettiğini gösteriyordu.

Telefonu geri aldım. Sonra bakmak için bir kenara koydum. Holly'nin sorusuna cevap vermedim, ama o da ısrar etmedi.

"Julia ve Selena sana söylemiş olmalı: geçen yıl geceleri dışarı çıktığınızı biliyoruz" dedim.

Holly, Mackey'e hızlıca bir bakış attı. "Benim için endişelenme, tatlım," dedi Mackey, hoş bir gülümsemeyle. "O konuda zaman aşımı süresi doldu. Sen iyisin."

Holly bana, "Ee?" dedi. "Orada ne yapıyordunuz?"

Çenesi dışarı çıkmıştı. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Hadi ama Holly. Sormak zorunda olduğumu biliyorsun."

"Sadece takıldık. Konuştuk. Tamam mı? Banyo tuzu kullanmadık, grup seks yapmadık ya da gençlerin bugünlerde yaptığını düşündüğün diğer şeyleri yapmadık. Birkaç kez bira içtik ya da sigara içtik. Aman Tanrım, ne korkunç."

"Sigara içme," dedi Mackey sertçe, parmağıyla işaret ederek. "Sigara içmekle ilgili sana ne demiştim?" Conway ona uyarıcı bir bakış attı ve Mackey ellerini kaldırdı, özür dilercesine, röportajı asla bozmayacak sorumlu bir baba gibi.

İkisini de görmezden geldim. "Hiç kimseyle buluştun mu? Colm'un arkadaşlarıyla falan?"

"Tanrım, hayır! O aptalları zaten yeterince görüyoruz."

"Yani," dedim şaşkınlıkla, "temelde evde ya da gündüz yapabileceğiniz şeyleri yapıyordunuz. Neden bu kadar zahmete girip, okuldan atılma riskini göze aldınız?"

Holly, "Sen anlamazsın," dedi. "Dene bakalım."

Bir süre sonra yüksek sesle iç geçirdi. "Çünkü karanlıkta konuşmak daha iyiydi, o yüzden. Ve muhtemelen sen okulda hiç kural çiğnememiştir, ama herkes her zaman her şeyi olması gerektiği gibi yapmak istemez. Tamam mı?"

"Tamam," dedim. "Mantıklı. Anlıyorum."

Başparmağımı kaldırdım. "Vay canına. Aferin sana."

Ergenlik döneminin neredeyse dört yılı kalmıştı. Mackey'i kıskanmıyordum. "Selena'nın Chris Harper'la buluşmak için gizlice evden çıktığını biliyorsun, değil mi?" dedim.

Holly, alt dudağı sarkık, ergenlik çağındaki boş bakışını takındı. Onu domuz pisliği kadar aptal gösterdi, ama ben gerçeği biliyordum.

"Elimizde kanıt var."

"En sevdiğin dedikodu dergisinde mi okudun? "R-Patz ve K-Stew yine ayrıldı" başlığının hemen altında mı?"

"Uslu dur," dedi Mackey, başını kaldırmaya tenezzül etmeden. Holly gözlerini devirdi.

Bu ya da şu nedenle korkuyordu ve bu yüzden cadalozluk yapıyordu. Öne eğildim, ona yaklaştım, isteği dışında gözlerimi onun gözlerine diktim. "Holly," dedim nazikçe. "Bu sabah bana bir nedenden dolayı geldin. Çünkü seni asla küçümsemeyecek kadar kalın kafalı olmadım ve çoğu insandan daha iyi anlayabileceğimi düşündün. Değil mi?"

Omzunu silkti. "Sanırım."

"Sonunda bu konuyu biriyle konuşacaksın. Arkadaşlarının yanına dönüp tüm bunlar hiç olmamış gibi davranmak isteyeceğini söyleyebilirim - ve seni suçlamıyorum - ama bu seçeneğin yok."

Holly koltuğuna çökmüş, kollarını kavuşturmuş, gözleri tavana dikilmiş, sanki onu sıkıntıdan komaya sokuyormuşum gibi duruyordu. Cevap verme zahmetine girmedim.

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun. Benimle konuşabilirsin ya da başka biriyle konuşabilirsin. Benimle kalmak istersen, senin hakkımdaki iyi düşüncelerine layık olmak için elimden geleni yapacağım. Seni henüz hayal kırıklığına uğratmadığımı düşünüyorum."

Omuz silkme.

"Peki. Benimle kalmak mı istiyorsun, yoksa başkasıyla mı?"

Mackey göz kapaklarının altından beni izliyordu, ama ağzını kapalı tutuyordu, bu da bir iltifat sayılmazdı. Holly yine omuz silkti. "Her neyse. Seninle kalacağım galiba. Umurumda değil."

"Güzel," dedim ve ona gülümsedim: *Biz bir takımız.* Sandalyeyi masaya yaklaştırdım, çalışmaya hazırdım. "İşte hikaye şöyle. Selena bize Chris Harper'la görüştüğünü zaten söylemişti. Bu tarife uyan bir telefonu olduğunu ve ona mesaj atmak için kullandığını söylemişti. İkisi arasındaki telefon kayıtları elimizde. Gece geç saatlerde buluşmak için yazdıkları mesajlar da elimizde. Holly, kendini durduramadan hızlıca bana baktı. Bunu yapabileceğimizi bilmiyordu. "Sizden, bizim zaten bilmediğimiz bir şeyi söylemenizi istemiyorum. Sadece doğrulama istiyorum. O yüzden, bir kez daha soruyorum: Selena'nın Chris ile buluştuğunu biliyor muydunuz?"

Holly, Mackey'e baktı. Mackey başını salladı.

"Evet," dedi. Genç velet tavırları bir anda yok olmuştu. Sesi daha olgun, daha karmaşık, daha dikkatli geliyordu. "Biliyordum."

"Ne zaman öğrendin?"

"Geçen bahar. Chris ölmeden birkaç hafta önce falan. Ama o zamana kadar bitmişti. Artık görüşmüyorlardı."

"Nasıl öğrendin?"

Holly şimdi gözlerime bakıyordu, soğukkanlı ve kontrolü elinde tutuyordu. Elleri masanın üzerinde birleştirilmişti. "Bazen, hava sıcak olduğunda uyuyamıyorum. Bir gece, hava çok sıcaktı, yatakta serin bir yer bulmaya çalışırken deliye dönmüştüm; ama sonra düşündüm ki, *tamam, belki tamamen hareketsiz kalırsam uykuya dalarım*, değil mi? ' diye düşündüm. Kendimi buna zorladım. İşe yaramadı, ama Selena uykuya daldığımı düşünmüş olmalı. Onun hareket ettiğini duydum ve *'Belki o da uyanıktır ve konuşabiliriz'* diye düşündüm, bu yüzden gözlerimi açtım. Elinde bir telefon tutuyordu - ekranın ışığını görebiliyordum - ve sanki kimsenin görmesini istemiyormuş gibi telefonun üzerine eğilmişti. Mesaj yazmıyordu, mesaj okumuyordu; sadece telefonu tutuyordu. Sanki telefonun bir şey yapmasını bekliyor gibiydi.

"Ve bu seni meraklandırdı."

Holly, "Lenie'de bir sorun vardı. O her zaman çok sakindir, ne olursa olsun. Huzurlu. Ama o geceden önceki son zamanlarda, o...' Hatırladıkça içini bir ürperti kapladı. 'Sanki başına korkunç bir şey gelmiş gibiydi. Çoğu zaman ağlamış ya da ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Onunla konuşurken bir dakika sonra, sanki bizi duymamış gibi "Ne?" diyordu. İyi değildi.'

Ben de başımı sallıyordum. "Ve sen onun için endişeleniyordun."

"Çok endişelenmiştim. Okulda korkunç bir şey olamazdı, çünkü hep birlikteydik, olsaydı bilirdik. Değil mi?"

Holly'nin ağızı acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama evde, hafta sonları... Selena'nın anne babası ayrılmış ve ikisi de biraz tuhaf. Annesi ve üvey babası partiler veriyor, gerçek babası ise tuhaf hippie tiplerin kanepesinde kalmasına izin veriyor... Onların evlerinden birinde bir şey olmuş olabileceğini düşündüm."

"Bunu kimseyle konuştun mu? Julia veya Rebecca'nın bir fikri var mı diye baktın mı?"

"Evet. Julia ile konuşmaya çalıştım, ama o sadece "Tanrım, dramayı azalt, herkesin ruh hali olur, senin yok mu sanki? Ona bir iki hafta zaman ver, düzelecektir" dedi. Sonra Becca'yı denedim, ama Becca böyle şeyleri pek kaldıramıyor – herhangi birimizin başına gelen kötü şeyleri. O kadar korktu ki, sonunda onu sakinleştirmek için bunun sadece benim hayalim olduğunu söyledim."

Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu. Ama Holly'nin yüzünde bir şey esiyordu, sadece bir esinti; yağmur rengine, hüznün ve uzun zamandır kayıp olanı özlemenin tadı olan bir şey. Bu beni şaşırttı. Onu yine daha yaşlı gösterdi, sanki her şeyi anlıyormuş gibi gösterdi.

"Ve sana inandı mı? Selena'da bir sorun olduğunu fark etmemiş miydi?" dedim.

"Hayır. Becca... O masum. Birbirimize sahip olduğumuz sürece her şeyin yolunda olduğunu düşünüyor. Selena'nın öyle olmayabileceği aklına gelmezdi."

"Yani Julia ve Rebecca sana yardımcı olmadılar," dedim. O parıltının tekrar titrediğini izledim. "Selena ile konuştun mu?"

Holly başını salladı. "Denedim. Lenie, canı istemediğinde konuşmamakta çok başarılıdır. Hayalperest bir bakış atar ve konuşma bir anda biter. Ona neyin yanlış olduğunu soracak kadar bile ilerleyemedim."

"Peki ne yaptın?"

Sabırsızlık belirtisi. "Hiçbir şey. Bekledim ve onu gözlemledim. Sence ne yapmalıydım?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim sakın bir şekilde. "Yani o telefonu gördüğünde, Selena'yı rahatsız eden şeyle bir ilgisi olduğunu mu düşündün?"

"Bunun için süper dedektif olmama gerek yoktu. Gözlerimi böyle" – aralık – "tutarak, telefonu kaldırıncaya kadar izledim. Tam olarak nereye koyduğunu göremedim, ama yatağının yan tarafında bir yerdeydi. Ertesi gün okulda bir bahane uydurup odamıza gittim ve telefonu buldum."

"Ve mesajları okudun."

Holly'nin çapraz bacakları titriyordu. Onu kızdırıyordum. "Evet. Ne olmuş yani? Senin arkadaşın da o durumda olsaydı, sen de öyle yapardın. Ben de, "Şok olmuş olmalılar" dedim. Gözlerini devirdi. "Sence?"

"Chris, en iyi arkadaşım için seçeceğim türden bir erkek arkadaş olmazdı." "Elbette. En iyi arkadaşın reşit olmayanları sevmiyorsa tabii."

Mackey gülümsüyordu, saklamaya da çalışmıyordu. "Peki ne yaptın?" dedim.

Çenesini uzattı. "Um, merhaba, eskisi gibi: ne yapmam gerekiyordu? Ona Chris voodoo bebeği ve birkaç iğne mi almalıydım? Ben *sihirbaz* değilim. Sihirli değneğimi sallayıp onu iyileştiremezdim."

Hassas nokta. Üzerine gittim. "Ona mesaj atıp onu rahat bırakmasını söyleyebilirdin. Ya da onunla buluşup yüz yüze konuşabilirdin."

Holly burnunu çekti. "Sanki bir işe yarardı da. Chris benden hoşlanmıyordu bile – benim onun sevimli köpek yavrusu tavırlarına kanmadığımı anlayabilirdi, bu da benim ilgimi çekemeyeceği anlamına geliyordu, bu da benim bir kaltak olduğum anlamına geliyordu ve neden benimle konuşmaya zahmet etsin ki, benim istediğim bir şeyi yapmayı bırak, konuşmaya bile zahmet etmezdi."

"Sen, genç kız. Evlenene kadar kimse seni etkileyemez." Mackey, pencere pervazından.

"Hiçbir şey yapmadığın fikrini kafam almıyor. Bu adam en iyi arkadaşını mutsuz ediyor ve sen sadece "Ah, neyse, böyle şeyler olur, bu onu daha güçlü yapar" mı diyorsun? Cidden mi?" dedim.

"Ne yapacağımı *bilemedim*! Zaten kendimi berbat hissediyorum, çok teşekkürler, ne kadar boktan bir arkadaş olduğumu söylemene gerek yok."

"Julia ve Rebecca ile konuşup, üçünüz birlikte bir plan yapabilir miydiniz diye bakabilirdin. Ben olsam öyle yapardım. Eğer dediğin kadar yakınsanız." dedim.

"Denemiştin zaten. Hatırladın mı? Becca üzüldü, Julia bilmek istemedi. Selena daha kötü olsaydı muhtemelen Jules'a söyledim, ama o pislik yüzünden intihar edeceğini düşünmüyordum. O sadece... mutsuzdu. Bu konuda hiçbirimiz bir şey yapamazdık." Holly'nin yüzüne yine bir şey esiyordu. "Ve *belli ki* hiçbirimizin bilmesini istemiyordu. Benim bildiğimi öğrenseydi, kendini daha kötü hissederdi. Bu yüzden bilmiyormuş gibi davrandım."

Mesele şu ki, uykusuzluk hikayesi doğru değildi, ya da tam olarak doğru değildi. Conway'in yalanı fark edip etmediğini görmek için ona bakmaya cesaret edemedim.

Selena'nın telefonunda Chris'in numarasının yanında bir isim yoktu; mesajlarda da isim yoktu. Holly'nin telefonu gözden geçirerek Selena'nın kime mesaj attığını anlaması imkansızdı.

Belki de yalan, Mackey'nin refleksiydi, ileride işe yarayabilir diye her zaman bazı bilgileri kendine saklamak. Belki de değildi.

Holly, soğuk yağmurun ensesini okşayan, omuzlarından aşağıya doğru akan bir şey hissetmiş gibi hareket etti. "Ben sadece her şeyi görmezden gelmiyordum. O zamanlar Becca ile aynı şeyi düşünüyordum: birbirimize sahip olduğumuz sürece her şey yoluna girecekti. Lenie'ye yakın durursak her şey yoluna gireceğini düşünüyordum.

"İşe yaradı mı? Kendine gelmiş gibi görünüyor muydu?" Holly sessizce "Hayır" dedi.

Ben, "Bu çok korkutucu olmalı. Dördünüz, arkadaşlarınızla her şeyi birlikte halletmeye alışkınsınız: sır yok. Birdenbire, tüm bunları tek başına halletmek zorunda kalıyorsun." dedim.

Holly omuz silkti. "Hayatta kaldım."

Soğukkanlı görünmeye çalışıyordu, ama o perde onu sarmıştı. Geçen bahar o birkaç gün, dünyaya bakışını değiştirmişti. Onu kaybolmuş, soğuk rüzgarda çıplak kalmış ve kimse ona elini uzatmamış bir halde bırakmıştı.

O zaman anladım: Conway, Holly'yi gözüne kestiren tek kişi değildi. Artık değil.

"Tabii ki yaparsın," dedim. "Bunu yapabilecek gücün var, bunu geçen sefer gördüm. Ama bu, korkmadığın anlamına gelmez. Arkadaşlarının yardım edemeyeceği bir yerde tek başına olmak, en korkutucu şeylerden biridir."

Yavaşça gözlerini kaldırdı ve benimkilere baktı. Şaşkın ve net bir bakıştı, sanki benden beklediğinden fazlasını görmüş gibi. Hafifçe başını salladı.

"Bu güzel sohbeti bölmek istemem," dedi Mackey tembelce, pencere pervazından kalkarak, "ama sigara içmek için can atıyorum."

"Anneme sigarayı bıraktığını söylemiştin," dedi Holly.

"Anneni en son ne zaman kandırdığımdan bu yana uzun zaman geçti. Birazdan görüşürüz, kuşçuk. Bu nazik dedektifler sana bir şey söylerse, parmaklarını kulaklarına sok ve onlara güzel bir şarkı söyle." Ve gitti, kapıyı arkasından açık bırakarak. Koridorda ayak seslerini duyduk, neşeli bir melodi ısılıkla çalıyordu.

Conway ve ben birbirimize baktık. Holly, gizemli göz kapaklarının altından bizi izliyordu.

"Biraz temiz hava iyi gelir," dedim.

Fuayede, ağır ahşap kapı ardına kadar açıktı. Dama tahtası desenli fayansların üzerine dökülen soğuk ışığın dikdörtgeni, adımlarımın yankısı ile birlikte keskin bir hareketle hareket eden bir gölge ile kesilmişti. Mackey.

Merdivenlerin başında, bir sütuna yaslanmış, parmakları arasında sönmüş bir sigara duruyordu. Bana sırtı dönüktü ve dönmedi. Üstünde, geceye doğru mavi bir gökyüzü vardı; saat sekiz çeyrek geçmişti. Soluk ve narin, dışarıdaki büyük, kararan havada bir yerlerde yayılan yarasaların keskin çığlıkları ve kızların keskin sohbetleri.

Mackey'nin yanına geldiğimde, sigarayı dudaklarına götürdü, çakmağın tıklaması arasında bana bir bakış attı. "Ne zamandan beri sigara içiyorsun?"

"Sadece biraz hava almam gerekiyordu." Yakamı gevşettim, derin bir nefes aldım. Hava tatlı ve sıcaktı, gece çiçekleri açıyordu.

"Ve sohbet etmek için." "Uzun zaman oldu."

"Evlat. Sohbet havasında olmadığım için beni affetmelisin." "Hayır, biliyorum.

Sadece şunu söylemek istedim..." Gerçekten rahatsızdı ve yüzü kızardı. "Biliyorum, sen... bilirsin. Yol boyunca benim için iyi şeyler söyledin. Sadece teşekkür etmek için bir fırsat arıyordum."

"Bana teşekkür etme. Sadece işleri batırma. Aptal gibi görünmekten hoşlanmıyorum." "İşleri batırmayı düşünmüyorum."

Mackey başını salladı ve bana sırtını döndü. Sanki yakıtmış gibi sigara içiyordu ve her bir milimetresini sonuna kadar kullanacakmış gibi.

Duvara yaslandım, çok yakın değil. Yüzümü gökyüzüne doğru çevirdim, sadece rahatlamaya çalışıyordum.

"Sormak için can atıyorum dostum. St Kilda'yı nasıl seçtin?"

"Holly'yi yerel toplum okuluna göndereceğimi mi düşündün?" "Öyle bir şey, evet."

"Tenis kortu benim standartlarıma uygun değildi."

Dumanın etkisinden gözlerini kısarak. Aklının sadece bir köşesi benimle ilgileniyordu.

"Bu yer, ama? Onu gördüğümde..." Yarım bir kahkaha attım. "Siktir

."

"Bu bir şey , . Sen düşünmemiştin düşünmedin ben beğenmediğimi mimariyi mimariyi

"Sadece senin tarzın olmayacağını düşündüm. Zengin çocuklar. Holly haftanın çoğunu başka bir yerde geçiriyor."

Bekledim. Hiçbir şey, sadece sigarasının yukarı aşağı hareketleri. Dedim ki, "Holly'yi evden uzaklaştırmak istedin, değil mi? Çok fazla gençlik draması mı vardı? Yoksa arkadaşlarını sevmedin mi?"

Mackey'nin zihninin bir köşesi fazlasıyla yeterliydi. Ağzında kurt kıvrımı, dilinde yavaş bir tıklama. "Stephen, Stephen, Stephen. Burada çok iyi gidiyordun. Tüm o işçi-işçi meseleleri, gerçekten hissediyordum. Sonra sabırsızlandın ve hemen polis moduna geri döndün. Kızınız sorunlu bir genç mi, efendim? Kızınızın istenmeyen arkadaşları var mı, efendim? Kızınızın soğukkanlı bir katil olmaya başladığına dair herhangi bir işaret gördünüz mü, efendim? Ve işte böylece, kurduğumuz küçük bağ da yok oldu. Acemi hatası, güneş ışığı. Sabrını geliştirmelisin."

Sütuna yaslanarak bana sırtarak, bir sonraki adımımı bekliyordu. Gözleri canlanmıştı; artık dikkatini çekmiştim.

"Okulu anlayabiliyorum, belki Holly'nin annesi buraya gitmiştir, ya da belki yerel okulunuz berbat bir yerdir, Holly zorbalığa uğruyor ya da uyuşturucu teklif ediliyordu - çoğu insan, kendi çocukları söz konusu olduğunda ilkelerini bir kenara bırakır. Ama yatılı okul? Hayır. Anlamıyorum."

"İnsanların beklentilerini her zaman alt üst et, tatlım. Kan dolaşımlarına iyi gelir."

"En son birlikte çalıştığımızda, sen ve Holly'nin annesi ayrılmıştınız. Anladığım kadarıyla bir süredir ayrılmıştınız. Holly'nin yıllarını zaten kaçırdın, şimdi de onu yatılı okula gönderiyorsun, böylece daha da fazlasını kaçıracaksın? Bu mantıklı değil."

Mackey sigarasını bana doğrulttu. "Bu çok tatlıydı, evlat. 'En son birlikte çalıştığımızda'; sanki şimdi birlikte çalışıyormuşuz gibi. Bunu sevdim."

"Sen ve Holly'nin annesi yeniden bir araya geldiniz, bu yeniden bir aile olma şansın. İyi bir nedenin olmadıkça bunu kaçırmazsın. Ya Holly yaramazlık yapıyordu ve onu düzeltmek için sıkı bir yere göndermen gerekiyordu, ya da kötü arkadaşlıklar edindi ve onu onlardan uzak tutmak istedin."

O da düşünceli bir ifadeyle başını sallıyordu. "Fena değil. Mantıklı. Ya da belki, sadece belki, karım ve ben, o kötü ayrılık olayından sonra yeniden bağlanmak için biraz zamana ihtiyacımız olduğunu hissettik. Romantizmi yeniden alevlendirmek için. *Bizim zamanımız*, öyle mi demem gerekiyor?"

"Sen o kızın kemiklerini taparcasına seviyorsun. Hayatında onunla daha az zaman geçirmek istemedin." dedim.

"Aileye karşı tutumum biraz tuhaf, evlat. Son *birlikte çalıştığımızda* bunu anlamışsındır diye düşündüm." Mackey sigarasını çimlere attı. "Belki de sevimli bir çekirdek aile olma şansı benim için senin için olduğu kadar önemli değildir. Beni dava et."

"Holly evde sorun yaşıyorsa, bunu öğreniriz" dedim. "Aferin sana. Başka türlüünü beklemiyordum."

"Senden bize zaman ve zahmetten kurtarmanı istiyorum."

"Sorun değil. Holly'nin başına gelen en büyük sorun, odasını toplamadığı için cezalandırılmasıydı. Umarım bu yardımcı olur."

Kontrol edeceğiz. Mackey bunu biliyordu. "Teşekkürler," dedim. Başımı salladım.

O içeri giriyordu. Eli kapı koluna ulaşmadan önce, "Hala bilmek istiyorum. Boarding, dostum. Neden? Ucuz değil. Birisi onu çok istiyordu." dedim.

O, yedi yıl önce olduğu gibi, büyük bir köpek, enerjik bir köpek yavrusunu izler gibi, eğlenerek beni izliyordu. Yedi yıl uzun bir süre.

"Bunun devamıyla ilgisi olmadığını biliyorum, ama bu beni rahatsız etmeye devam edecek.

O yüzden soruyorum."

Mackey, "Meraktan. Erkek erkeğe." dedi. "Evet."

"Saçmalık. Dedektiften şüphelinin babasına soru soruyorsun."

Gözünü kırpmadan, reddetmemi bekliyordu: *Tanrım, hayır, o şüpheli değil...*

"Sadece soruyorum" dedim.

Mackey beni inceledi. Gözlerinin arkasında bir tür hesaplama yaptı.

Sigara paketini tekrar buldu. Bir tanesini ağzının kenarına attı. "Sana şunu sorayım," dedi, sigara ağzında. Elini

alev. "Öylesine soruyorum, Holly benim ailemle ne kadar zaman geçiriyor sence?"

"Fazla değil."

"İyi tahmin. Kız kardeşlerimden birini yılda birkaç kez görüyor. Olivia'nın tarafında ise Noel zamanı görüştüğü iki kuzeni ve Holly'ye pahalı marka kıyafetler alan ve onu lüks restoranlara götüren Olivia'nın annesi var. Olivia ve ben bu süre zarfında çoğunlukla ayrıyken ya da ayrılmak üzereyken, Holly tek çocuktı."

Kapı eşiğinde geriye yaslandı, çakmağı çaktı ve alevi izledi. Bu sigarayı farklı bir şekilde içiyordu, her nefesini yavaşça çekiyordu.

"St Kilda'yı seçmemiz konusunda haklıydın, aferin sana: Olivia'nın mezun olduğu okul. Ve benim yatılı okul fikrine sıcak bakmadığım konusunda da haklıydın. Holly ikinci sınıfın başında sordu, ben de "ölsem de olmaz" dedim. O yalvarmaya devam etti, ben de hayır dedim, ama sonunda neden bu kadar çok istediğini sordum. Holly, arkadaşları yüzünden olduğunu söyledi – Becca ve Selena zaten yatılı okula gidiyordu, Julia da ailesine aynı şeyi yapmaya çalışıyordu. Dördü birlikte olmak istiyorlardı."

Çakmağı havaya fırlattım, yakaladım.

Holly akıllı bir kızdır. Sonraki birkaç ay boyunca, arkadaşlarından biri geldiğinde, kutsal bir melek gibi davranırdı: ev işlerine yardım eder, ödevlerini yapar, hiçbir şeyden şikayet etmez, mutlu mutlu sevinç sevinç. Arkadaşları gelmediğinde ise, tam bir baş belası olurdu. İtalyan operasından çıkmış gibi evin içinde dolaşır, dudakları titreyerek bize suçlayıcı bakışlar atardı; ondan bir şey istersek, gözyaşlarına boğulur ve odasına atlardı – fazla heyecanlanmayın Dedektif, hepsi drama yapar, bu genç suçluluğun işareti değildir. Ama bir süre sonra, Liv ve ben sadece üçümüzün olduğu günlerden korkar olmuştuk. Holly bizi bir çift Alman çoban köpeği gibi eğitmişti.

"İnatçı," dedim. "Bunu karından almış olmalısın."

Alaycı bir bakış. "İnatçılık onu hiçbir yere götürmezdi. Sadece o olsaydı, o davranışını bırakana kadar onunla dalga geçmeye devam ederdim; bu benim için bir zevk olurdu. Ama bir akşam Holly tam bir genç kraliçe gibi öfke nöbeti geçirdi – nedenini bile hatırlamıyorum, sanırım Julia'nın evine gidemeyeceğini söylemiştik – ve bağırdı: "Onlar, ne olursa olsun güvенеbileceğim tek insanlar. Onlar benim kız kardeşlerim gibi! Sizin yüzünüzden, benim sahip olabileceğim tek kız kardeşler onlar! Ve sen beni onlardan uzak tutuyorsun!" dedi. Sonra yukarı koştu, kapısını çarptı ve yastığına gömülerek tüm bunların ne kadar adaletsiz olduğunu ağlayarak anlattı.

Sigara içmeye devam etti. Başını geriye eğdi, dişlerinin arasından çıkan dumanın yumuşak havaya doğru sarmal şeklinde yükselmesini izledi.

Ama mesele şu ki, çocuğun haklı olduğu bir nokta vardı. Böyle bir şey olduğunda durum çok zorlaşır. Aile önemlidir. Liv ve ben Holly'ye bir aile sağlamak konusunda pek de başarılı olamadık. Eğer o kendi ailesini kurmakta daha başarılıysa, ben kimim ki onun yoluna çıkayım?

Siktir. Frank Mackey'in suçluluk duygusunu sadece dışarıdan bildiğine birkaç pint bahse girerdim: başkalarını zorlamak için kullanışlı olan bir şey. Holly onu bir denizci düğümü gibi bağlamıştı.

"Yani onun bunu yapmasına izin vermeye karar verdin," dedim.

"Bu yüzden, bir dönem boyunca hafta içi yatılı okula gitmesini ve nasıl gittiğine bakmaya karar verdik. Şimdi onu oradan çıkarmak için çekici kiralamamız gerekiyor. Prensip olarak bundan hoşlanmıyorum ve küçük hanımı çok özlüyorum, ama senin de dediğin gibi: söz konusu senin çocuğun olduğunda, diğer her şey önemsiz hale geliyor."

Mackey çakmağını kot pantolonunun cebine geri koydu. "İşte bu kadar. Frankie amcanla samimi bir sohbet. Eğlenceli değil miydi?"

Doğruydu. Belki tüm gerçek, belki değil, ama doğruydu. "Bu tüm sorularını yanıtlıyor mu?"

"Bir tane kaldı. Bana bunları neden anlattığını anlamıyorum," dedim.

"Departmanlar arası işbirliği kuruyorum, Dedektif. Profesyonel bir şekilde sevgimi gösteriyorum." Mackey sigarasını yere attı, topuğuyla ezdi. "Sonuçta," dedi omzunun üzerinden büyük bir gülümsemeyle, kapıyı açarken, "birlikte çalışıyoruz."

Holly onu bıraktığımız yerde oturuyordu; Conway pencerenin önünde, elleri cebinde, bahçelere bakıyordu. Konuşmamışlardı. Odaya girdiğimizde ikisinin de hızla dönmesi, birbirlerini dikkatle dinlediklerini gösteriyordu.

Mackey yerini değiştirdi, bizi tetikte tutmak için: Holly'nin arkasındaki masaya oturdu, oynamak için bir parça oyun hamuru buldu. Selena'nın telefonunu kendime doğru çektim. Masada, parmaklarımın arasında kanıt torbasını daireler çizerek çevirdim.

"Peki," dedim. "Bu telefona geri dönelim. Chris öldükten sonraki sabah, onu fuayenin zemininde bulduğunu söylüyorsun. Şimdilik buna sadık kalalım. Selena'nın gizli telefonunu görmüştün; nasıl bir şey olduğunu biliyordun. Bunun o telefon olduğunu bilmeliydin."

Holly başını salladı. "Onun Alison'ın telefonu olduğunu sandım. Selena'nın telefonu yatağının yanında duruyordu; nasıl giriş salonuna gelmiş olabilir ki?"

"Ona sormadın mı?"

"Olmaz. Sana söylediğim gibi, onunla bu konuyu konuşmak istemedim. Eğer bunu düşünseydim bile - ki düşündüğümü hatırlamıyorum - Selena'nın telefonuysa, benim onun olduğunu nasıl bildiğimi ve tüm o saçmalıkları konuşmak yerine, kayıp eşya bürosundan almayı tercih edeceğini düşünürdüm."

Tereyağı gibi pürüzsüz. Kimse, Frank Mackey'in çocuğu bile, bu kadar iyi bir şeyi kafasından uydurmaz. Holly bunu düşünmüştü

bu konuyu düşünmüştü, vahşi şeyler havayı dolduran o ortak salonda sıkışıp kalmıştı. Bildiğimiz her şeyi metodik bir şekilde gözden geçirip, cevaplarını bulmaya çalışıyordu.

Bazı masum insanlar bunu yapardı. Çok fazla değil.

"Mantıklı," dedim. Holly'nin arkasında, Mackey kili bir disk haline getirmiş, parmağında döndürmeye çalışıyordu. "Ama şöyle bir şey var. Tanığımızın anlattığına göre, telefonu fuayede bulmadın. Beline, mendile sarılmış olarak saklamıştın."

Holly şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Hayır, bulmadım. Yani, elimde mendil olabilir, herkes ağlıyordu..."

"Chris'i sevmiyordun. Ve sevmediğin biri için ağlama numarası yapacak biri değilsin."

"Ağladığımı hiç söylemedim. Ağlamıyordum. Başka birine mendil vermiş olabilirim, hatırlamıyorum. Ama telefonun yerde olduğunu biliyorum."

"Bence Selena'nın telefonunu yatağının arkasından aldın ve onu atmak için iyi bir yol buldun. Kayıp eşya kutusu, akıllıcaydı. İyi işledi. Neredeyse tamamen işe yaradı."

Holly ağzını açtı ama ben elimi kaldırdım. "Bir saniye bekle. Doğru mu yanlış mı olduğunu söylemeden önce, önce beni dinle. Okulu arayabileceğimizi biliyordun. Telefonu bulursak Selena ile konuşacağımızı biliyordun. Polis sorgusunun nasıl olduğunu biliyordun; kabul edelim, gününü geçirmek için daha iyi yollar var. Selena'nın Chris'in ölümünden dolayı zaten travma yaşadığı bir dönemde bunu yaşamasına izin vermek istemedin. Bu yüzden telefonu çöpe attın. Doğru mu?"

Bu bir çıkış yoluydu: Telefonun ortadan kalkmasını istemesinin masum bir nedeni. Asla çıkış yolunu seçme. Güvenli gibi görünür. Seni istediğimiz yere bir adım daha yaklaştırır.

Mackey, yeni oyuncağına bakmadan, "Buna cevap vermek zorunda değilsin," dedi.

"Yapmaman için bir neden yok" dedim. "Kanıt bile olmayabilecek bir şeyi sakladığı için bir çocuğa dava açacağımızı mı sanıyorsun? Kafamızda daha önemli şeyler var. Baban sana kendisi söyleyebilir, Holly: Büyük bir şeyin peşindeysen, küçük şeyleri görmezden gelirsin. Bu küçük bir şey. Ama bunu açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

Holly babasını değil, beni izledi. Beni anladığını gördüğü o anı düşündü, ya da ben öyle düşündüm.

"Selena Chris'i öldürmedi. İmkani yok. Bunu yaptığından bir saniye bile şüphe etmedim. O öyle biri değil." Dik durdu, gözlerini dik dik baktı, bunu kafama sokmaya çalışıyordu. "*Evet, doğru, diye düşündüğünü biliyorum. Ama ben sadece naif davranmıyorum. Çoğu insanın neler yapabileceğini bilmediğini biliyorum. Bunu biliyorum.*"

Mackey'nin kil parçası hareketsiz kalmıştı. Doğruydı: Holly bunu biliyordu.

"Ama Selena'yı tanıyorum. O Chris'e zarar vermezdi. Asla. Yemin ederim Tanrı'ya yemin ederim, bu kesinlikle imkansız."

"Muhtemelen Chris'le çıkmayacağına da yemin ederdin." dedim.

Sabırsızlıkla kıpırdadım, yine güvenilirliğimi kaybediyordum. "Sanki aynı şey mi? Hadi *ama*. Her neyse, onun nasıl bir insan olduğuna dair sadece benim sözüme güvenmeni beklemiyorum. Fiziksel olarak bunu yapamazdı. Sana söylediğim gibi, bazen uyuyamıyorum. Chris'in öldüğü gece, uyumakta zorlanıyordum. Selena dışarı çıkmış olsaydı, bunu bilirdim."

Bu bir yalandı, ama öyle bıraktım. "Yani telefonu attın," dedim.

Holly, beş dakika önce bana anlattığı hikayeyi tüm samimiyetiyle anlatırken yüzü kızarmadı, gözünü bile kırpmadı. Babasının kızı. "Evet. Ne olmuş yani? Arkadaşının kesinlikle *yapmadığı* bir şey yüzünden başının belaya gireceğini bilseydin, onu bu durumdan kurtarmaya çalışmaz mıydın?"

"Evet, yapardım. Bu çok doğal." dedim.

"Aynen öyle. *Sadakat* duygusu olan herkes yapardı. Evet, yaptım."

"Teşekkürler. Bu her şeyi açıklıyor. Bir şey hariç. Telefonu odandan ne zaman aldın?"

Holly'nin yüzü dondu. "Ne?"

"Beni karıştıran tek şey bu. Chris'in cesedi saat kaçta bulundu?"

"Sabah yedi buçuktan biraz sonra," dedi Conway. Sessizce, görünmez kalarak. İyi gidiyordum.

"Peki toplantı ne zamandı?"

Holly omuz silkti. "Hatırlamıyorum. Öğle yemeğinden önce. Öğlen miydi?"

"Sabah derslerin var mıydı? Yoksa odalarınıza geri gönderildiniz mi?" diye sordum.

'Dersler vardı. Şey, sayılır. Kimse dikkatini vermiyordu, öğretmenler bile, ama yine de sınıflarda oturup ilgileniyormuş gibi davranmak zorundaydık.

"O zaman belki kahvaltıda dedikoduları duymaya başladınız," dedim. "O aşamada sadece genel şeylerdi, polisler kampüsteydi; muhtemelen herkes bunun uyuşturucu satışı yapan bahçıvanla ilgili olduğunu düşündü. Belki biraz sonra, biri morg aracının geldiğini görmüş ve ne olduğunu anlamışsa, ölü bir kişi hakkında konuşulmuş olabilir, ama onun kim olduğunu bilmeniz imkansızdı. Chris ne zaman teşhis edildi?"

"Sekiz buçuk gibi," dedi Conway. "McKenna onun tanıdık geldiğini düşündü ve Colm's'u arayıp kayıp biri olup olmadığını sordu."

Kanıt torbasını bir ucunda dengeledim, düştüğünde yakaladım. "Öğlene kadar Chris'in yakın ailesi bilgilendirilmiş olmalı, ama biz onun adını medyaya açıklamamıştık, aile gerekli kişilere haber verme fırsatı bulana kadar. Radyoda duymuş olamazsın. Toplantıda olanları ve kurbanın kim olduğunu ilk kez duymuş olmalısın."

"Evet. Ee?"

"Peki, bu telefonun Selena'yı zor durumda bırakabileceğini, toplantıdan önce almaya gitmek için zamanında nasıl öğrendin?"

Holly hiç tereddüt etmedi. "Hepimiz her fırsatta pencereden dışarı bakıyorduk – öğretmenler bize bakmamamızı söylüyorlardı ama tabii, ne demezsin. Üniformalılar ve

Teknik Büro çalışanlarını gördük, bu yüzden bir suç işlendiğini anladım, sonra Colm's'tan Peder Niall'ı gördük – boyu iki buçuk metre falan var, Voldemort'a benziyor ve cüppe giyiyor, yani onu başka biriyle karıştırmak mümkün değil. Bu yüzden Colm's'tan bir çocuğa bir şey olmuş olmalıydı. Ve Chris, gece bahçede dolaştığını bildiğim tek kişiydi. Bu yüzden onun olduğunu tahmin ettim.

Konuşmasını bitirirken bana kaşlarını kaldırdı. Orta parmağını gösterir gibi.

"Ama sen onun Selena'dan ayrıldığını sanıyordun. Ve o gece dışarı çıkmadığını bildiğini söylüyorsun, yani yeniden bir araya geldiklerini düşünmüyordun. Chris Kilda'nın evinde ne yapıyordu?"

"Başka biriyle birlikte olmuş olabilir. O, kaybettiği gerçek aşkını aylarca özleyen derin bir tip değildi. O ve Selena en *az* on dakikadır ayrılmışlardı; başka birini bulmamış *olsaydı* çok şaşırdım. Ve dediğim gibi, Colm's'tan çıkabileceğini bildiğim tek kişi oydu. Kesin olarak öğrenene kadar beklemeyecektim. Odamızdan bir şeye ihtiyacım olduğunu söyledim, ne olduğunu bile hatırlamıyorum, ve telefonu aldım.

"Selena telefonun kaybolduğunu fark ettiğinde ne olacağını düşündün? Özellikle de yanıldığın ve Chris'in ölmediği ortaya çıkarsa?"

Holly omuz silkti. "Eğer olursa o zaman hallederim diye düşündüm." "O anda sadece arkadaşını korumaya odaklanmıştın." "Evet."

"Arkadaşlarını korumak için ne kadar ileri giderdin?" dedim.

Mackey harekete geçti. "Bu saçmalık. Bir anlamı olmadığı sürece soruya cevap veremez." dedi.

Conway, artık görünmez olmayan bir şekilde, "Onu sorguluyoruz. Seni değil." dedi.

"Bir fiyatına iki alıyorsun. Hoşuna gitmiyorsa, şanssızsın.

Kimse tutuklanmıyor; ikimizi de kızdırırsanız, gideriz." "Baba," dedi

Holly. "Ben iyiyim."

"Biliyorum. Bu yüzden hala buradayız. Dedektif Moran, eğer somut bir sorunuz varsa, sorun. Eğer elinizde sadece bir gençlik filminin sloganı varsa, devam edelim."

"Özellikle, Holly: Selena, Chris ile görüştüğünü diğerlerine söylemedi. Sence bunun nedeni neydi?" dedim.

Holly soğukkanlılıkla şöyle dedi: "Çünkü onu sevmiyorduk. Yani, Becca muhtemelen sorun etmezdi, o Chris'i fena bulmuyordu, dediğim gibi, o masum bir kız. Ama Julia ve ben şöyle derdik: "*Ciddi* misin? O tam bir pislik, kendini büyük bir playboy sanıyor, muhtemelen seni üçlü oynuyor, senin neyin var?" Selena tartışmalardan hoşlanmaz – özellikle Julia ile, çünkü Julia asla geri adım atmaz. Lenie'nin "Oh, bir süre sonra, bir yere varacağından emin olduğumda onlara söylerim, bu arada onun o kadar da pislik biri olmadığını anlamalarını sağlamaya çalışırım, sonunda her şey yoluna girer..." diyeceğini çok iyi anlayabiliyorum. Eğer ayrılmamış olsalardı, şimdi de aynı şeyi yapıyordu. Ve tabii ki o ölmemiş olsaydı.

Orada bir terslik vardı, sadece bir parça. Selena'nın en yakın arkadaşlarından biri değildim, ne bilebilirdim ki, ama yine de: en yakın arkadaşlarını geride bıraktığını, uyuduğunu ve yalan söylediğini hatırladığında verdiği tepki. Bu acı vericiydi. O, bunu yarım yamalak bir sebepten yapacak birine benzemiyordu. Tartışmayı atlatıp beklemek, huzurlu bir şekilde bakmak, Julia'nın öfkeyle çıkıp gitmesine ve Holly'nin gözlerini devirmesine izin vermek. Sırf onlar onu pek sevmiyorlardı diye, o önemli parçadan diğerlerini kesip atmak, kıvranmak yoktu.

Neden bu konuda yalan söylesin ki?

"Yani, seni onu korumak isteyeceğini bildiği için sana söylemediğini düşünüyorsun." dedim.

"Eğer öyle demek istiyorsan. Her neyse."

Mackey, hala o kili yoğuruyor, hala uzanmış, ama şimdi beni izliyor, gözleri yarı kapalı. "Ama o yanılmış. Sen gerçeği öğrendiğinde, onu korumaya gerek duymadın, değil mi?" dedim.

Holly omuz silkti. "Neden koruyayım? Onlar bitmişti. Mutlu son."

"Mutlu son," dedim. "Ama sonra Chris öldü. Ve sen hala Selena'ya bildiğini söylemedin. Neden? Onun yıkılmış olduğunu tahmin etmeliydin. O zaman onun biraz korunmaya ihtiyacı olduğunu düşünmedin mi? Belki ağlayabileceği bir omuz?"

Holly kendini sandalyeye attı, yumruklarını sıktı, o kadar ani oldu ki ben de irkildim. "Aman Tanrım, onun neye ihtiyacı olduğunu *bilmiyordum*! Belki de sadece yalnız kalmak istediğini düşündüm, bir şey söylersem bana kızacağını düşündüm, bunu *sürekli* düşündüm ve onun için ne yapabileceğimi bulamadım. Çünkü ben berbat biriyim ya da ne demek istiyorsan, evet, haklısın. Tamam mı? *Beni rahat bırak.*"

Hatırladığım küçük çocuğu gördüm, şaşkınlıktan öfkeli, yüzü kızarmış ve masayı tekmeleyen. Arkasında, Mackey'nin gözleri bir saniye kapandı: ona gelmemiştii. Sonra tekrar açıldı. Bana bakmaya devam etti.

"Arkadaşlıkların: onlar senin için çok önemli. Onları güçlü tutmak senin için çok önemli. Haksız mıyım?" dedim.

"*Tabii. Ee?*"

"O küçük pislik Chris onları mahvetmek istiyordu. Dördünüz arkadaş gibi davranmıyordunuz - Tanrım, Holly, hayır, davranmıyordunuz. Selena aşık ve bunu diğerlerine bile söylemiyor. Onu gözetliyorsunuz, ama diğer ikisine bundan bahsetmiyorsunuz. Selena terk ediliyor, ilk aşkı *öldürülüyor* ve siz zavallı kıza bir *kucak* bile vermiyorsunuz. Arkadaşlar böyle davranır mı? Cidden mi?"

Conway, "İyi polis" demişti. Gözümün ucuyla, sandalyesine yaslanıp, sahte bir rahatlık içinde, hazır olduğunu görebiliyordum.

Holly, "Ben ve arkadaşlarım seni ilgilendirmez. Sen bizi hiç tanıımıyorsun," diye bağırdı.

"Onların senin için en önemli şeyler olduğunu biliyorum. Üçü yüzünden, annenle babandan burada kalmana izin vermesi için canını dişine taktın. Tüm *hayatını* arkadaşlarına adadın." Sesim ona karşı gittikçe sertleşiyordu. Nedenini bilmiyordum: Conway'e onun

Mackey'lerin kölesi olmadığımı kanıtlamak, Mackey'lere kanıtlamak, Holly'ye kartpostalını gönderip beni origami gibi katlayabileceğini düşündüğü için intikam almak, haklı olduğu için intikam almak... "Sonra Chris ortaya çıktı ve dördünüz paramparça oldunuz. Ayrıldınız, parçalara ayrıldınız, bu kadar basit..."

Holly ark kaynağı makinesi gibi kıvılcımlar saçıyordu. "Öyle *olmadı*. Biz *iyiyiz*."

"Biri beni ve arkadaşlarımı öyle mahvetsin, ondan nefret ederim.

Herkes nefret ederdi, Tanrı'nın kutsal meleği hariç. Sen iyi bir gençsin, ama son birkaç yılda çok değişmediysen, melek değilsin. Değil mi?

"Öyle olduğumu hiç söylemedim."

"Peki Chris'ten ne kadar nefret ediyordun?"

Mackey, "Ve sahne bitti. Sigara molası." dedi.

Mackey, onu durduramadığın sürece, açık sözlü olmaktan hiç çekinmezdi. "Pis bir alışkanlık," dedi, masadan kayarak bize kocaman bir gülümseme attı. "Biraz daha temiz hava lazım mı, genç Stephen?"

Conway, "Az önce sigara içtin," dedi.

Mackey kaşlarını kaldırdı. O, ikimizin toplamından daha üstündü. "Senin arkan arkaya Dedektif Moran ile konuşmak istiyorum, Dedektif Conway. Yeterince açık olmadı mı?"

"Anladım, evet. Bir dakika sonra yapabilirsin."

Mackey kilini top haline getirdi ve Holly'ye attı. "Al bakalım, minik kuş. Bununla oyna. Dedektifi şok edecek bir şey yapma; saf kalpli birine benziyor."

Bana: "Geliyor musun?" dedi ve dışarı çıktı. Holly, elinin topuğuyla kil topunu masanın üzerine sertçe vurdu.

Conway'e baktım. O da bana baktı. Ben gittim.

Mackey beni beklemedi. Onun benden bir kat önde merdivenleri inmesini, uzun kıvrımları geçmesini, koridoru geçmesini izledim. O loş ışıktaki, o açıdan, o kadar hızlı takip etmemem gereken, tanımadığım, kötü niyetli biri gibi görünüyordu.

Kapıya vardığımda, ellerini ceplerine sokmuş, duvara yaslanmış duruyordu. Sigara yakma zahmetine bile girmedim.

"Oyun oynamaktan sıkıldım," dedi. "Sen ve Conway beni buraya mesleki nezaket nedeniyle getirmediniz. Beni buraya uygun bir yetişkine ihtiyacınız olduğu için getirdiniz. Çünkü Holly, Christopher Harper cinayetinin şüphelisi."

"Merkeze geri dönüp tüm bunları videoya çekmek istiyorsan, yapabiliriz" dedim.

"Başka bir yerde olmak isteseydim, orada olurduk. Benim istediğim şey, bana saçmalamayı kesmen."

"Holly'nin bir şekilde bu olaya karışmış olabileceğini düşünüyoruz" dedim.

Mackey gözlerini kısarak, çimlerin etrafını çevreleyen ağaç sınırını işaret etti. "Bunu sana belirtmek zorunda kalmam biraz şaşırtıcı, tatlım, ama neyse, hadi oynayalım. Ayakkabılarını doğru ayağına giyemeyecek kadar aptal birini tarif ediyorsun. Holly birçok şey olabilir, ama aptal değildir."

"Aptal olmadığını biliyorum."

"Öyle mi? O zaman teorimi doğru anladığımdan emin olalım. Sana göre, Holly cinayet işledi ve paçayı kurtardı. Cinayet ekibi küçük danslarını yaptılar, hiçbir sonuca varamadılar ve çekip gittiler. Ve şimdi, bir yıl sonra, herkes vazgeçip hayatına devam ederken, Holly sana o kartı getiriyor. Cinayet ekibini *kasten* geri çağırıyor. *Kasten* kendini gündeme getiriyor. *Kasten* onu hapse attırabilecek bir tanığa yönlendiriyor." Mackey duvardan kıpırdamamıştı, ama şimdi bana bakıyordu. O mavi gözler, seni damgalayacak kadar sıcaktı. "Konuş benimle, Dedektif. Bana bunun nasıl işlediğini anlat, tabii o, bebek İsa'yı küfrettirecek kadar aptal değilse. Burada bir şeyi kaçırıyor muyum? Artık büyük bir çocuk olduğunu ve benim senin patronun olmadığını kanıtlamak için kafamla mı oynuyorsun? Yoksa gerçekten ciddi bir yüzle orada durup bana bunun bir parça bile mantıklı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Holly'nin aptal olduğunu bir saniye bile düşünmüyorum. Bence bizi kirli işlerini yapmak için kullanıyor." dedim.

"Dinliyorum."

"O kartı buldu ve onu kimin yaptığını öğrenmesi gerekiyor. Bizim yaptığımız gibi, olasılıkları daralttı, ama orada takıldı kaldı. Bu yüzden bizi işe dahil edip ortalığı biraz karıştırarak kimin ortaya çıkacağını görmek istiyor."

Mackey bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Hoşuma gitti. Çok değil, ama hoşuma gitti. Tanığı bulup kanıtları ele geçirmemizle bir sorunu yok, değil mi? Hapse girmek sadece küçük bir sıkıntı olur mu?"

"Hapse gireceğini düşünmüyor. Bu da, kartçı kızın onu ispiyonlamayacağını bildiği anlamına geliyor. Ya onun kendi adamlarından biri olduğunu biliyor, ya da Joanne

Heffernan'ın çetesi de bu işe karışmış olabilir – kazara, ya da Holly, onlar da geceleri dışarı çıktıkları için, hazır başlamışken onlardan bilgi alabileceğini düşünmüş olabilir, ya da sadece onlara korkutmak hoşuna gitmiştir. Ya da Heffernan'ın çetesi üzerinde bir etkisi vardır.

Mackey kaşlarını kaldırdı. "O aptal değil dedim, evlat. Profesör Moriarty gibi zeki olduğunu söylemedim."

"Bana bunun senin yapacağın bir şey gibi gelmediğini söyle," dedim.

"Yapabilirim. Ben bir profesyonelim. Suçlu davranışlarla ilgili tüm deneyimi yedi yıl önceki talihsiz bir karşılaşma olan naif bir genç değilim. Beni bir tür kötü deha olarak gördüğün için gurur duydum, ama bu hayal gücünü biraz da çevrimiçi savaş oyunları için saklasan iyi olur."

"Holly de profesyonel. Hepsi öyle. Bugün öğrendiğim bir şey varsa, o da genç kızların Moriarty'yi ormanda kaybolmuş bir bebek gibi gösterdiğidir."

Mackey çenesini kaldırarak bana baktı. Düşündü. "Öyleyse," dedi. "Bu güzel hikayede, Holly kartçı kızın onu ispiyonlamayacağını biliyor, ama yine de kim olduğunu öğrenmek için büyük riskler almaya hazır. Neden?"

"Eğer o sen olsaydın," dedim. "Okulu bırakmayı düşünmeye başlarsın. Sen ve arkadaşlarının büyük dünyaya açılacağınızı fark etmeye başlarsın; şu anda sahip olduğun şey sonsuza kadar sürmeyecek, birbirinizi ispiyonlamaktansa ölmeyi tercih edecek en iyi arkadaşlar olarak kalmayacaksınız. Tanık bırakmak ister miydin?"

Belki bir yumruk bekliyordum. Ama gerçek gibi gelen şaşkın bir kahkaha duydum. "Tanrım, evlat! Şimdi de seri katil mi oldu? OJ davasındaki mazeretini de kontrol etmek ister misin?"

Holly'de gördüğüm şeyi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Her şey somutlaşıyor, dünya onun gözleri önünde genişliyordu. Rüyalar gerçeğe dönüşüyor, tersi de oluyordu, sanki gözünüzün önünde bir çizim kömürden yağa dönüşüyordu. Kelimeler şekil değiştiriyor, anlamlar kayboluyordu.

"Seri katil değil. Sadece neye başladığının farkında olmayan biri," dedim.

"O tek değil. Sen de zaten biraz şöhretin var – nasıl diyorlar? – *takım oyuncusu* olmamanla ilgili. Şahsen, bunun mutlaka kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum, ama herkes benimle aynı fikirde değil. Bu yolda bir adım daha gidersen, birçok insan seninle ilgilenmek istemeyecektir. Ve inan bana dostum: bir polisin çocuğunu tutuklamak takım oyuncusu olmak sayılmaz.

Bunu yaparsan, Cinayet veya Gizli Görev'deki şansına veda edebilirsin. Sonsuza kadar."

Bu konuda ince davranmaya zahmet etmiyordu. "Sadece yanıyorsam" dedim.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum. Bu davayı çözeriz ve Cinayet Masası'na girmeye hak kazanırım.

Herkes benden nefret edebilir, ama şansımı deneyeceğim."

"Orada çalışmak için, belki. Bir süreliğine. Onlardan biri olmak için değil."

Mackey beni izliyordu. Mackey iyidir, en iyisidir. Parmaklarını morluğa koyar, tam doğru sertlikte bastırır.

Ben de, "Orada çalışmayı kabul ederim. Yeterince arkadaşım var

,

dedi "Evet?"

m. 'Evet.'

'Peki,' dedi Mackey. Manşetini düzeltti, saatine baktı. 'Dedektif Conway'i daha fazla bekletmesek iyi olur. Senin benimle özel sohbetler için dışarı çıkmadan pek Conway'i daha fazla bekletmemeliyiz. Senin benimle özel sohbetler için dışarı çıkmadan pek memnun değil."

"O harika biridir."

"Buraya gel," dedi Mackey. Elini salladı. Bekledi.

Sonunda ben de yaklaştım.

Elini ensemin arkasına koydu. Nazikti. Mavi gözleri, benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. "Eğer haklıysan," dedi - tehditkar değildi, beni korkutmuyordu, sadece söylüyordu - "seni öldüreceğim."

Başımın arkasına iki kez hafifçe vurdu. Gülümsedi. Yüksek kemerli karanlık koridora doğru uzaklaştı.

O zaman anladım: Mackey tüm bunların kendi suçu olduğunu düşünüyordu. Bugünü Holly'nin kanına bulaştırdığını düşünüyordu. Mackey benim haklı olduğumu düşünüyordu.

Bölüm 22

Pazartesi sabahı, erken saatlerde, otobüs trafikte durup kalkarak ilerliyordu. Chris Harper'ın yaşamak için üç hafta ve dört günden az zamanı kalmıştı.

Julia, yarısı boş olan üst katın arkasında, ayak bilekleri rahatsız bir açıyla çantasına dolanmış ve kucağında fen ödevini tutuyor. Hafta sonunu Chris ve Selena konusunda ne yapacağına karar vermeye çalışarak geçirdi. İlk içgüdüsü, Selena'yı yakalamak, muhtemelen kelimenin tam anlamıyla, ve ona ne halt ettiğini düşündüğünü sormaktı; ama daha derinlerde, huzursuzca kıvrılan başka bir içgüdüsü, bunu yüksek sesle söylediği anda - Selena'ya, Holly'ye veya Becca'ya - hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını söylüyordu. Sahip oldukları her şey alevler içinde kalırken, zehirli dumanın kokusunu alabiliyordu. Sonuçta bu konuda hiçbir ilerleme kaydedemedi, ödevlerini de yapamadı ve bu hafta her şey yolunda gitmeye başladı. Yağmur otobüsün camlarından aşağı akıyor, şoför ısıtıcıyı sonuna kadar açmış ve her şey nemli bir yoğuşma tabakasıyla kaplanmış.

Julia, bir gözü ders kitabında, diğer gözü ise neredeyse hiç değiştirmedeği sayfasında, fotosentezle ilgili bir şeyler hızlıca yazarken, koridorda duran birinin kendisine baktığını hissediyor. Bu Gemma Harding.

Gemma otobüs durağından dört ev uzaklıkta yaşıyor, ama babası her pazartesi sabahı onu okula bırakıyor, dar okul yolunda dönmesi yarım saat süren siyah Porsche'siyle. Her şey hiyerarşide bir rol oynuyor: Porsche çoğu arabadan üstün, herhangi bir araba otobüsten üstün. Gemma'nın *OMG toplu taşıma araçlarını kullanmasının bir nedeni var.*

Julia gözlerini devirir. "Selena, Chris'in yanına bile yaklaşmadı. 'Teşekkürler, hoşça kal.'" Kafasını tekrar ders kitabına gömer.

Gemma hafta sonu çantasını yanındaki koltuğa bırakır ve Julia'nın yanına oturur. Islaktır, paltosunda yağmur damlaları parıldamaktadır. "Bu otobüs kokuyor," der, burnunu kırıstırarak.

Öyle de: terle ıslanmış yağmurluklar buharlaşıyor. "O zaman in ve babana gelip seni kurtarmasını söyle. Lütfen."

Gemma bunu duymazdan gelir. "Joanne'in eskiden Chris'le çıktığını biliyor muydun?" der.

Julia kaşlarını kaldırır. "Evet. Sanki."

"Çıkıyordu. İki ay kadar. Noel'den önce."

"Chris Harper'ı elde etmeyi başarabilseydi, yüzüne dövme yaptırırdı."

"Chris kimseye söylemelerini istemiyordu. Bu da Joanne'e bir ipucu vermeliydi, değil mi? Ama Chris, daha önce kimseye karşı böyle hissetmediği için çok korktuğunu ve duygularının çok güçlü olduğunu söyleyip duruyordu..."

Julia burun kıvrıdı.

"Biliyorum, değil mi? Ne tür televizyon izlediğini bilmiyorum ama, *iğrenç değil* mi? Joanne'e söyledim: Bir erkeğin bunu kimseye söylememesinin tek nedeni, ya senin bir bataklık canavarı olman ve onun senden utanmasıdır, ki Joanne kesinlikle öyle değil, ya da seçeneklerini açık tutmak istemesidir."

Julia kitabını kapatır, ama kucağında tutar. "Ee?" der.

"Joanne, 'Aman Tanrım, Gemma, çok alaycısın, senin neyin var, kıskanç mısın yoksa?' dedi. Chris onu bunun büyük bir aşk olduğunu tamamen ikna etmişti."

Julia kusuyormuş gibi yapar. Otobüsün ön tarafında oturan Colm'un adamlarından ikisi dönüp onlara bakar, sırtarak daha yüksek sesle konuşur ve birbirlerini omuzlar. Gemma gülümsemez ya da onları görmezden gelip göğüslerini dışarı çıkarmak gibi sinir bozucu bir şey yapmaz; bunun yerine gözlerini devirir ve sesini alçaltır.

"Sanki, onun *hayatının* aşkı olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Bir gün *çocuklarına*, eskiden bu gizli buluşmalar için nasıl kaçtıklarını anlatabileceğini söyleyip duruyordu."

"Ne kadar sevimli," diyor Julia. "Peki neden nişan yüzüğünü göstermiyor?"

Gemma düz bir sesle, "O adamla yatmıyordu, o da onu terk etti. Yüz yüze bile değil. Bir akşam parkta buluşacaklardı, ama Chris gelmedi ve telefonuna da cevap vermedi. Ne olduğunu anlamak için ona on kez falan mesaj attı. İlk başta *hastanede* falan olduğunu düşündü. Birkaç gün sonra, mahkemedeydik ve o yanımızdan geçip gitti. Bizi gördü ve başka tarafa baktı."

Julia, Joanne'in yüzündeki ifadeyi zihninde sakladı, daha sonra tadını çıkarmak için. "Bu çok kötü."

"Öyle mi sence?"

"Neden onunla yatmadı ki?" Julia, Joanne'i evlenene kadar bekleyen türden bir kız olarak görmemişti.

"Aslında yapacaktı. O soğuk bir kadın falan değil. Sadece onun onu sürtük sanmaması ve ona daha çok ilgi duyması için bekliyordu. Aslında yapmaya karar vermişti, sadece hafta sonu ikisinden birinin evinin boş olmasını bekliyordu. Sanki bir fahişe gibi tarlada yapmayacaktı. Ama bunu Chris'e söylememişti, çünkü onun tetikte olmasını istiyordu. Chris beklemekten bıktı ve onu terk etti."

"Bu hikayenin ana fikri şu," diyor Julia, "Joanne hala Chris'e aşık, bu yüzden Chris onun malı ve dünyadaki herkes ondan uzak durmalı. Bir şey kaçırdım mı?"

"Aslında evet," diyor Gemma, ona balık gözüyle bakarak. "Kaçırdın." Julia gürültülü bir iç çekişle "Tamam. Ne?" diyene kadar bekliyor.

"Joanne sert biridir."

"Joanne bir
kaltaktır."

Gemma omuz silkiyor. "Her neyse. O yumuşak biri değil. Ama Chris'in yaptığı şey, kafasını tamamen mahvetti. Sonrasında, bir hafta boyunca hasta numarası yapmak zorunda kaldı, böylece bizim odamızda kalabildi."

Julia bunu hatırlıyor. O zamanlar Joanne'in yüzünde iri iri irin dolu çıbanlar çıktığını insanlara anlatmayı düşünmüştü, ama bu konuda yeterince ilgilenmediği için uğraşmamıştı. "Ne yapıyordu, ağlıyor muydu?"

'Ağlamayı *kesemiyordu*. Berbat bir haldeydi ve kimsenin onu bu halde görmesini istemiyordu. Ayrıca Fransızca dersinin ortasında ağlamaya başlayıp insanların bunu fark etmesinden korkuyordu. Ama asıl nedeni, Chris'i veya arkadaşlarını görürse utançtan orada öleceğini düşünmesiydi. "Bir daha asla dışarı çıkamam, ailemden beni Londra'da veya başka bir yerde bir okula nakletmelerini isteyeceğim..." diyordu. Onu dışarı çıkıp Chris'i görmesi ve onun adını bile zar zor hatırlıyormuş gibi davranması gerektiğini, yoksa Chris'in onun ne kadar üzgün olduğunu anlayıp onu zavallı bulacağını kafasına sokmak bir haftamı aldı. Erkekler böyle çalışır. Onları, onların seni önemseydiğinden daha fazla önemersen, seni bunun için nefret ederler.

Julia, Chris'in dişlerini kırmak için her zamankinden daha fazlasını verirdi. Joanne'in değerli duygularını incittiği için değil, ki Julia'nın bakış açısına göre bu iğrenç karmaşanın tek parlak noktası buydu; çünkü tüm bunlar çok önemsiz bir şey yüzünden oluyordu. Selena her şeyi mahvetti, Finn'in sahadaki yüzündeki ifade: hepsi, kafasında sikmekten başka bir şey olmayan beşinci sınıf bir pislik yüzünden.

Selena, "Peki bu benim sorunum mu?" diyor.

Gemma, "Yani Selena sert değil mi?" diyor. "Sandığından daha sert."

"Öyle mi? Chris ona da aynı şeyi yaptığında, tamamen iyi olacak kadar mı? Ki kesinlikle yapacak. Sana garanti ederim, ona da Joanne'e yaptığı gibi aynı aşk meşk saçmalıklarını yapıyor ve Jo buna kanmışsa, Selena da kanacaktır. Birkaç hafta içinde evleneceklerine emin olacak. Ve onunla yatıyor olsa bile..."

"Yatmıyor."

Gemma, Julia'ya şüpheli bir bakış atar. Julia, "Onunla yatmıyor. Ve bunun nedeni soğuk kanlı olması değil." der.

"Peki," diyor Gemma. "Onunla yatıyor olsa bile, yatmıyor olsa bile, er ya da geç sıkılacak. Sonra telefonundan silinecek ve onu yokmuş gibi davranacak. Selena ne kadar yıkılacak? Özellikle de Jo'nun *neden* terk edildiğine dair söylediklerini duyduğunda. Çünkü bunun iyi bir şey olacağını biliyorsun. Sence bir hafta içinde atlatabilir mi? Yoksa sinir krizi geçirecek mi?"

Julia cevap vermez. Gemma şöyle der: "Selena zaten... Yani, cadaloz olmak istemem ama, kabul edelim ki, onu çileden çıkarmak için çok da fazla bir şey gerekmeyecek gibi görünüyor."

"Selena'nın telefonuna baktım," diyor Julia. "Chris'ten gelen hiçbir şey yok. Ondan gelmiş olabilecek hiçbir şey bile yok."

Gemma burun kıvrır. "Tabii ki yok. Joanne ile çıkarken mi? Ona sadece mesajlaşmak için özel bir gizli telefon *vermişti*. Alison'ın yeni telefonunu biliyor musun? Pembe olanı? O oydu – Joanne, ayrıldıktan sonra Alison'a onu satın aldırdı. Onun bahanesinin ne olduğunu bile hatırlamıyorum, ama bana sorarsan, onun ailesi, rahibeler veya bizlerden biri onun gerçek telefonunu karıştırıp öğrenmesinden korkuyordu. Ona onu saklamasını söyledi."

Tabii ki Joanne'in o telefonla yaptığı ilk şey, onu tüm arkadaşlarına göstermekti. Sadece beşinci sınıf bir pislik değil, domuz bokundan daha kalın beşinci sınıf bir pislik.

Gemma, "O zaman Selena'nın bir yerlerde sakladığı özel, süper gizli bir telefonu vardır herhalde," diyor.

"Tanrım," diyor Julia. "Ne kadar harçlık alıyor?"

"Ne kadar isterse o kadar. Duyduğuma göre" – Gemma'nın ağzının köşesinde bir gülümseme belirir; bunu nereden duyduğunu söylemez – "ayrı bir

Telefon da, sadece birlikte olduğu kızlar için. Diğer erkekler buna ne diyor biliyor musun? Chris'in amcık telefonu.

İşte bu tür saçmalıklar yüzünden bu yemini ettiler. Julia bir masa tenisi raketi alıp Selena'nın kafasına vurarak aklını başına getirmek istiyor. "Çok klas."

Gemma, "O iyi biri. Selena ona ciddi bir şekilde aşık olmadan önce bu sorunu çözmelisin," diyor.

"Eğer onunla çıkıyorsa," diyor Julia bir süre sonra, "o zaman evet. Ben olsam öyle yapardım."

Garip bir şekilde dostane bir sessizlik içinde oturuyorlar. Otobüs çukurların üzerinden geçiyor.

"Chris'i tanımıyorum," diyor Julia. "Onunla hiç konuşmadım bile. Onun birini çabucak terk etmesini isteseydin, bunu nasıl yapardın?" "İyi şanslar. Chris..." Gemma bunu mimiklerle anlatır, bir elini kenarını öne doğru uzatarak işaret eder: tek bir amacı vardır. "Ne istediğini bilir ve onu elde etmek için elinden geleni yapar. Onu unut. Selena'ya odaklan, onu terk etmesini sağla. Tam tersini yapma."

"Selena onunla değil. Hatırladın mı? Sadece soruyorum. Gülmek için. *Eğer* kızla işin biterse, Chris'le nasıl iş yapardın?"

Gemma, hafta sonu çantasından pembe dudak parlatıcısı ve aynayı çıkarır ve düşünmesine yardımcı olacakmış gibi, acele etmeden sürer. "Joanne, Selena'nın belsoğukluğu olduğunu söylememi istedi. Bu muhtemelen işe yarar."

Julia fikrini değiştirir: parlak nokta olsun ya da olmasın, Joanne ve Chris'in birlikte kalmasını ister. Birbirleri için mükemmeller.

"Bunu yaparsan, Holly'nin babasına kilo vermek için bahçıvandan uyuşturucu aldığını söylerim" der.

"Her neyse." Gemma dudaklarını ovuşturur ve aynada inceler. "Selena'nın onunla yatmadığını mı düşünüyorsun?"

"Evet. Ve yatmayacak da."

"Peki," der Gemma. Dudak parlatıcısını kapatır ve çantasına geri koyar. "Ona bunu söylemeyi deneyebilirsin. Muhtemelen sana inanmayacaktır, çünkü kendini o kadar çekici bulur ki, sadece deli bir insan ona hayır diyebilir. Ama onu ikna edebilirsen, Selena'yı terk edip bunu yapan ilk kıza atlayacaktır. *O kadar* hızlı."

"O zaman Joanne neden bunu denemiyor? Ona, Selena'dan ayrılırsa seksi vücudunu istediğini söylemiyor mu?"

"Ben de öyle dedim. O da olmaz, onun şansı vardı ama kaçırdı dedi."

Diğer bir deyişle, Joanne Chris'in onu reddetmesinden çok korkuyor. "Sen onun küçük yardımcısısın," diyor Julia. "Onun kirli işlerini yapmayacaksın, değil mi?"

Gemma'nın ağzında yavaş, ıslak bir gülümseme belirir, ama başını sallar. "Şey, hayır?"

"Ondan hoşlanmıyormuşsun gibi mi? Bir bahaneye ihtiyacın olacağını düşünmemiştim bile." "O çok çekici. Konu o değil. Joanne kalp krizi geçirir."

Julia aniden, "Ondan bu kadar korkuyorsan, neden onunla takılıyorsun?" der.

Gemma aynada ağzını inceler, küçük parmağının ucuyla bir lekeyi siler. "Ondan *korkmuyorum*. Sadece onu kızdırmıyorum."

"Chris'in onu terk ettiğini bana anlattığını öğrenirse *çok* kızar."

"Evet, öğrenmemesini tercih ederim. Tabii ki."

Julia koltuğunda dönerek Gemma'ya doğru bakar. "Peki neden bana söyledin? Selena'nın kalbi kırılrsa umurunda değil ki."

Gemma omzunu kaldırır. "Pek değil."

"Ee?"

"Çünkü siktir et onu. Muhtemelen haklısın ve Joanne bir kaltak, ama o benim arkadaşım. Ve sen onun sonrasındaki halini görmedin." Gemma aynayı kapatıp çantasına geri koyar. "Onun onu terk ettiği yönünde bir dedikodu çıkardık bile, çünkü o bebek bezi giymek ve Joanne'in onu değiştirmesi için onu terk etmiş..."

"İğrenç," der Julia, etkilenmiş bir şekilde.

Gemma omuz silker. "Bu gerçek bir şey. Böyle şeylerden hoşlanan erkekler var. Ama işe yaramadı, kimse inanmadı. Onun ereksiyon olamadığını ya da penisinin çok küçük olduğunu falan söylemeliydik."

"Demek," diyor Julia, "onu mahvetmeyi başaramadığın için, benim senin için yapmamı istiyorsun. Selena'ya onu terk ettiririm, sonra sen de herkesin onun terk edildiğini bilmesini sağlarsın, Joanne'i utandırdığı gibi onu da utandırırısın."

"Temelde," diyor Gemma, hiç sarsılmadan. "Evet."

"Tamam," diyor Julia. "Anlaşma şöyle. Onları ayırırım. Hızlıca." Nasıl yapacağını hiç bilmiyor. "Ama Joanne ve diğerlerinin, onun Selena ile birlikte olduğunu kimseye söylememelerini sağla. Onu utandırmak istiyorsanız, Joanne'in onu terk ettiğini falan söyleyebilirsiniz. Selena bu işe karışmaz. *Asla*. Gonore saçmalığı falan yok, hiçbir şey yok. Anlaştık mı?"

Gemma düşünür. Julia, "Yoksa Joanne'e, Chris'le evlenip onun minik bebeklerini doğuracağını düşündüğünü söylediğini söylerim," der.

Gemma yüzünü buruşturur. "Tamam," der. "Anlaştık."

Julia başını sallar. "Anlaştık," der, neredeyse kendi kendine. Gemma'nın okulda kadar konuşmadan, sadece sağlam durup yapışkan dudak parlatıcısı kokarak orada kalma ihtimali var mı diye merak eder.

Otobüs durağa yanaşır, binenlerin ayak sesleriyle sallanır. Yüksek, heyecanlı sesler, kızlar – "Aman Tanrım, bunu söylemedin, söylemedin..."

"Görüşürüz," der Gemma. Ayağa kalkar ve hafta sonu çantasını omzuna asar. Önde, Colm'un arkadaşları onun ayağa kalktığını görür ve sesleri daha da yükselir. Gemma kalçalarını sallayarak koridordan onlara doğru ilerlemeden önce, Julia'ya gülümser ve elini kaldırarak hafifçe el sallar.

Bölüm 23

Sanat odası soğumaya başlamıştı. Conway sandalyesini masanın yanına, benimkinin yanına çekmişti. Kötü Polis gelmişti.

Bu sefer Mackey ve ben içeri girdiğimizde dönüp bakmadı. Holly de öyle, sadece kil topuna derin tırnak izleri bırakmaya devam etti ve kendi düşüncelerine daldı. Bu sefer birbirlerini dinlemiyorlardı; zırhlarını, silahlarını kontrol ediyor, bizim geri dönmemiz için hazırlık yapıyorlardı. Pencerenin yanında, bakır tel okul soğuk bir parıltıyla çiçek açmıştı. Ay yüksekti, hepimizi izliyordu.

Mackey yine masasına yaslandı. Her hareket ettiğinde, ben de irkiliyordum. Tek düşünebildiğim şey, onun ne yapmayı beklediği idi. Soğuk ve eğlenceli bakışları, bunu kaçırmadığını gösteriyordu.

Conway, yanına oturduğumda gözlerimi yakaladı. Onunki şunu söylüyordu: *Hazır. Sakin ol. Devam et.*

Holly'nin Chris'ten ne kadar nefret ettiğini anlattığı kısma geri dönmedi. Bunun bir anlamı yoktu: Mackey o anı güzelce ve iyice mahvetmişti. Bunun yerine şöyle dedi: "Haklıydın: kartları sekiz kişiye indirdik. Diğer yedi kişiden biri Chris'i kimin öldürdüğünü biliyor."

Holly masanın üzerinde, elinden ele kil topunu yuvarladı. "Evet, tabii. En azından öyle diyor."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

İnanmaz bir yüz. "Nasıl *hissediyorum* mu? Bu ne, rehberlik mi? Duygularımı renkli kalemlerle resmetmemi mi istiyorsun?"

"Endişeli misin?"

"Endişeli olsaydım, sana kartı *getirmezdim*."

Tabii ki."

Saçını sallaması çok küstahçaydı. Holly numara yapıyordu.

O sabah kartla çok iyiydi. O zamandan beri bir şeyler olmuştu.

"Bu sadece bu sabah endişelenmediğin anlamına gelir. Peki ya şimdi?" dedim.

"Neden endişeleneyim ki?"

Conway, "Arkadaşlarından biri, onu tehlikeye atabilecek bir şey biliyor. Ya da birisi, bizim öğrenmemizi istemediğin bir şey biliyor

bilmemizi istemeyeceğın bir şey biliyor."

Holly sandalyesine geri atladı, elleri havaya kalktı. "Aman Tanrım, *bakın*. Okulda kimse Chris'e ne olduğunu bilmiyor. Joanne dikkat çekmek için o kartı uydurdu. Tamam mı?"

Conway kaşlarını kaldırdı. "Kartı Dedektif Moran'a getirdiğinde neden bunu söylemedin? "Alın bakalım, bu arada, bu tamamen uydurma, Joanne Heffernan uydurdu." Yoksa bu sabahtan beri Joanne'i en sevdiğin teori haline getiren bir şey mi oldu?"

"Joanne bizi belaya sokmaya çalışıyor, olan bu. Sizler geldiğinizde, tabii ki tamamen paniğe kapıldı – muhtemelen gerçek *polisi* beklemiyordu, çünkü o gerçek bir aptal. Bu yüzden bütün gün çılgınca sizi bize yönlendirmeye çalıştı, böylece onun yaptığını anlamayacaksınız ve sizin zamanınızı boşa harcadığı için başı belaya girmeyecek. Sizin fark etmenizi istemediğı bir şey olmasaydı, neden bu kadar uğraşsın ki?"

Conway, "Eğer bizim sana ve arkadaşlarına bakmamızı istiyorsa, iyi iş çıkarmış." dedi.

"Evet, tabii ki. Yoksa burada oturuyor olmazdım. Onun büyük bir yalancı olabileceğı hiç aklına gelmedi mi?"

"Bence öyle. Ama onun sözüne güvenmemize gerek yok. Mesela Selena'nın Chris ile tanışması: Joanne'in sözüne güvenmek zorunda kaldığımızda, pek etkilenmemiştik. Ama sonra bize bir video gösterdi. İkisini birlikte gösteren bir video."

Holly'nin yüzünde bir şey belirdi. Şaşkınlık değildi.

Holly, Chris ve Selena'yı o videodan öğrenmişti. Soğukkanlılıkla, "Ne sapık ama. Hiç şaşırmadım bile," dedi.

Conway dedi ki, ve ben onun zihnini benimkinin yanında hissettim, "Sana gösterdi mi?"

Hıh. "Hayır. Joanne ve ben birbirimizle bir şey paylaşmayız."

Conway başını salladı. "Paylaşmak ve ilgilenmekten bahsetmiyordum. Şantajdan bahsediyordum."

Boşluk. "Nasıl yani?"

"Joanne bir süre Chris ile çıktı. Selena ile birlikte olmadan önce." Holly kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? İşe yaramaması ne yazık."

Hala şaşırmamıştım. "Joanne, Chris'in onu Selena için terk etmesinden memnun oldu mu sence?" diye sordum.

"Sanmıyorum. Umarım bu ona beyin anevrizması geçirmiştir."

"Neredeyse," dedi Conway. "Joanne'i benden daha iyi tanıyorsun. Sence bu onu o kadar kızdırır mı ki Chris'in ölmesini ister?"

"Oh evet. Kesinlikle. Artık gidebilir miyim, onun yerine sen onu rahatsız etsen?"

"Mesele şu ki," dedim, "Joanne'in Chris'i öldürmediğinden oldukça eminiz. Bunu onun yerine başkasına yaptırmış olabileceğini düşünüyoruz."

"Orla," dedi Holly hemen. "Joanne'in yaptırmak istediği her kirli işi Orla'ya yaptırır."

Conway başını sallıyordu. "Hayır. Dördünüzden birinin yaptığını gösteren sağlam kanıtlarımız var."

Mackey hâlâ bir şey söylemiyordu, ama gözleri Conway'e sabitlenmişti. Holly de aynı bakışı takınmıştı. Artık kil ile oynamak yoktu, o iş bitmişti. O biliyordu: meselenin özü buydu. "Ne tür kanıtlar?" dedi.

"Ona da geleceğiz. Joanne'in o videoyu dördünüzden birine gösterdiğini düşünüyoruz. Ona, "Chris'i benim için ortadan kaldır, yoksa bu McKenna'ya gider ve hepiniz okuldan atılırsınız" dedi."

Conway öne eğildi, ritmi yakaladı. Ben geri çekildim, başımı defterimin üzerine eğdim. Onu kendi haline bıraktım.

Holly'nin kaşları yukarı kalkmıştı. "Ve biz de 'Uhhh, tamam, ne dersiniz' mi dedik? Cidden mi? Okuldan atılmaktan o kadar korkuyor olsaydık, en başta gizlice dışarı çıkmazdık. Uslu kızlar gibi içeride kalırdık."

"Sadece okuldan atılmaktan korktuğun için değil. Joanne dikkatlice seçti.

Arkadaşlarını korumak için her şeyi yapabilecek, Chris'in verdiği zararlardan dolayı zaten çılgına dönmüş, onu zaten içten içe nefret eden birini seçti..." Conway

parmaklarını tek tek sayarak acımasızca devam etti. Holly, "Ben *aptal* değilim - Baba, beni rahat bırak, bunu söylemek istiyorum! Birini öldürecek olsaydım, ki öldürmedim,

bunu Joanne *Heffernan* ile bir tür komplo kurarak yapmazdım. Ve hayatımın geri kalanında o kaltak bunu başıma kakarak beni sıkıştırırdı? B e n beyinsiz mi görünüyorum? Hayır, lanet olsun

. Videoda *ne* varsa olsun."

"Dil," dedi Mackey tembelce. Gözleri hala uyanık bir şekilde parlıyordu, ama ağzının köşesinde bir seğirme vardı. Oğlu kendini savunuyordu.

"Her neyse. Ve sen daha "oh, o zaman Julia ya da Selena ya da Becca da olabilir" demeye başlamadan önce, aynı şey onlar için de geçerli. Seni, tanıdığın en büyük aptallar olduğumuzu düşünmeye iten bir şey mi yaptık? Yoksa ne?"

Conway, Holly'nin kafasından çıkmasına izin veriyordu, bırakın içini dökmesini. Mackey, "Bu konuyu konuşurken, istersen beni görmezden gel, ama bu Joanne'i oldukça büyük bir aptal gibi gösteriyorsun. Bir cinayet işlenmesini istiyor, bu yüzden bir polisin çocuğuna mı soruyor? Onu doğrudan hapse gönderecek, geçmeyecek olan kişiye mi? Holly: Bu Joanne'in kafasında herhangi bir yaralanma var mı?" dedi.

"Hayır. O bir kaltak, ama aptal değil."

Mackey ellerini bize doğru açtı: *İşte böyle*. Conway, "Şantaj motifine bağlı değiliz. Başka birçok olasılık var." dedi.

Holly gözlerini devirene kadar bekledi. "Mesela *ne* gibi?"

"Dedektif Moran'a, Selena'nın neyi olduğunu öğrendiğinde kafanı kuma gömdüğünü ve sorunun kendiliğinden çözülmesini umduğunu söyledin. Bu bana saçmalık alarmı çalıyor. Seni o kadar korkak biri olarak görmüyorum. Korkaksın, değil mi?"

"Hayır. Ne yapacağımı bilemedim. Üzgünüm, ben bir *dahi* değilim."

Bu açıdan Holly'yi daha önce de etkilemiştim; Conway ona tekrar ulaşmayı umuyordu. Mackey dikkatini vermişti.

"Az önce de söylediğin gibi, sen de aptal değilsin. Bir şeyi tek başına halletmek zorunda olduğun için donup kalmazsın. Sen bebek değilsin. Değil mi?" İşe yarıyordu. Holly kollarını kavuşturmuş, öfkeyle yumruklarını sıkmaya başlamıştı. "Bence Selena'ya gidip Chris'i tanıdığını söyledin. Bence o da sana Chris'le yeniden bir araya gelmeyi planladığını söyledi. Ve bence sen de *"Hayatta olmaz"* dedin. Selena'nın telefonunu ele geçirme fırsatı buldun ve Chris'e buluşmak için mesaj attın. Muhtemelen onun Selena'yı rahat bırakmasını istedin, değil mi?"

Holly yüzünü Conway'den çevirmiş, pencereden dışarı bakıyordu. "Onu nasıl ikna etmeye çalıştın? Daha önce Chris'in seninle hiçbir yere varamayacağını seninle hiçbir yere varamayacağından şikayetçiydi. Ona bir takas teklif ettin mi: Selena'yı rahat bırak, ben telafi ederim?"

Bu sözler onu sandalyesinden neredeyse kaldırdı. "Chris'le bir şey yapmaktansa derimin yüzülmesini tercih ederim. *Tanrım!*"

Mackey hiçbir şey söylemedi. Holly bunu fark etmemişti bile, ama Chris'le birlikte olsaydı fark ederdi: babasının önünde seks hayatından bahsetmek, bir tepki alması gerekirdi. Doğruyu söylüyordu: Chris'e hiç dokunmamıştı.

Conway, "O zaman ona nasıl yaklaştın?" dedi.

Holly, kendine kızarak dudağını ısırđı: yakalanmıştı. Yüzünü tekrar çevirdi ve onu görmezden gelmeye başladı.

"Ne denediysen, birkaç kez denedin, işe yaramadı. Sonunda onunla bir randevu daha ayarladın. 16 Mayıs için."

Holly dudağını daha sert ısırđı, cevap vermemek için kendini zor tuttu. Mackey kıpırdamadı, ama sanki bir tatar yayı gibi gerilmişti.

"Bu sefer ikna etmeye niyetli değildin. Erken çıktın, silahını hazırladın ve Chris geldiğinde..."

Holly Conway'e döndü. "Sen *aptal* mısın? *Chris'i* ben *öldürmedim*. Bütün gece burada kalabiliriz ve sen onu öldürmem için dört milyon farklı neden bulabilirsin, ama yine de ben yapmamış olacağım. Gerçekten kafamın o kadar karışacağını ve sonunda "Aman Tanrım, biliyor musun, belki de onun havalı saç kesiminden nefret ettiğim için bir ağaca tırmanıp kafasına piyano düşürdüm" diyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Mackey sırtıyordu. "Güzel söyledin," dedi ona.

Holly ve Conway birbirlerine o kadar odaklanmışlardı ki onu duymadılar bile. "Eğer sen yapmadıysan," dedi Conway, "o zaman kimin yaptığını biliyorsun. Neden o telefonu sakladın?"

"Sana söyledim. Selena'nın..."

"Chris ölmeden önce haftalarca onunla iletişim kurmadığını söyledin. Telefon bunu gösterirdi. Orada suçlayıcı ne var?"

"*Suçlayıcı* olduğunu söylemedim, ona *sorun* çıkaracağını söyledim. Ki öyle de yapardın."

"Sen bir polisin çocuğusun, cinayet davasında kanıt saklamaman gerektiğini çok iyi biliyorsun, ama arkadaşını biraz *sıkıntıdan* kurtarmak için bunu mu yapıyorsun? Hayır. İmkânı yok." Holly bir şey söylemeye çalıştı, ama Conway'in sesi onun sesini bastırdı. "Dördünüzden biri, Chris Selena'dan ayrıldıktan sonra o telefonda Chris'e mesaj atıyordu. Onunla buluşmalar ayarlıyordu. Dördünüzden biri, *öldüğü* gece onunla buluşmak için randevu ayarlamış. Bu suçlayıcı bir durum, değil mi? Bu, saklamak isteyeceğiniz bir şey."

"Dur dur dur," dedi Mackey, elini kaldırarak. "Bir dakika bekle. Kanıtın *bu mu*? Başkasının telefonundan gönderilen mesajlar mı?"

Conway, Holly'ye, "Senin erişimin olduğu gizli bir telefon. Selena dışında, bildiğimiz kadarıyla başka kimse erişemiyordu ve Selena'nın mesajları göndermediğinden eminiz." dedi.

Mackey, "Dört kızın paylaştığı bir odada tutulan bir telefon. Mesajlar Holly'nin el yazısıyla mı yazılmış, evet? Üzerinde onun parmak izleri var mı?" dedi.

Sonunda Mackey'nin bana Holly'nin yatılı okula nasıl gittiğine dair o dokunaklı hikayeyi neden anlattığını anladım. Bana Holly'nin arkadaşlarını ne kadar sevdiğini anlatıyordu. Ondan elde ettiğimiz her şeyi, *Holly'nin arkadaşlarını koruduğu* gerekçesiyle reddediyordu. *Korumadığını kanıtlayın.*

Mackey ile hiçbir şeyden emin olmak zordu. Şundan emindim: Eğer çocuğunu kurtaracaksa, hiç düşünmeden masum bir on altı yaşındaki çocuğu otobüsün altına atardı.

Bundan yüzde yüz emindim: beni ve Conway'i de feda ederdi.

Conway onu görmezden gelmeye devam etti. Holly'ye şöyle dedi: "Telefonun ortadan kalkması gerektiğini bilen tek kişi sensin. Başkaları değil, sadece sen. Katil, toplantı mesajlarını gönderir göndermez siliyordu; onları gönderen kişi sen olmasaydın, onların varlığından asla haberdar olmazdın."

Mackey, "Ya da biri ona söylemedikçe, ya da o tahmin etmedikçe, ya da zaten bildiği şeye aşırı tepki vermedikçe... Tanrı korusun, bir genç kız aşırı tepki versin, değil mi?" dedi.

Conway ona baktı. "Sorgulamayı bitirdim. Bir soru daha cevaplarsan, başka bir yetişkin çağırırız" dedi.

Mackey onu düşündü. Gözlerindeki ışıltı, onu tararken, beni tedirgin ederdi; Conway fark etmedi ya da umursamadı. Sadece onun bitirip cevap vermesini bekledi.

"Bana öyle geliyor ki," dedi ve ayağa kalktı, "ikimizin de kafamızı boşaltmak için biraz zamana ihtiyacımız var. Sigara içmeye çıkıyorum. Bence sen de bana katılmalısın."

"Sigara içmem."

"Tavrın hakkında sana laf atmak için fırsat kollamıyorum, Dedektif. Bunu burada da yapabilirim. Derin bir nefes alıp biraz temiz hava almanın ikimize de iyi geleceğini, bizi tekrar doğru yola sokacağını düşünüyorum. Geri döndüğümüzde, Holly'nin sorularını cevaplamayacağıma söz veriyorum. Nasıl?"

Harekete geçtim. İşte buydu; ne olduğunu veya nasıl olduğunu bilmiyordum, ama hissedebiliyordum, uyarılar haykırıyordu. Conway bana baktı; ben de olabildiğince yüksek sesle "*Dikkatli ol*" diye düşündüm. Mackey'nin gülümsemesine baktı - açık, samimi, tam da olması gerektiği kadar utangaç.

"Çabuk sigara iç"
dedim. "Sen
patronsun."

Onları kapıya kadar takip ettim. Mackey bana kaşlarını kaldırdığında, "Ben burada bekleyeceğim" dedim.

Gülümsemesi, "*Aferin oğlum, korkutucu küçük kızdan kendini koru*" diyordu. Ben buna kanmadım. Koridorda Conway'in hızına uyum sağladı, böylece uzaklaşan ayak sesleri tek bir kişinin ayak sesleri gibi geliyordu. Omuz omuza, ortak gibi görünüyordular.

Holly onların gitmesini izlememişti. Her kasları hala gergindi; kaşlarının arasında şiddetli bir kırılganlık vardı. "Gerçekten Chris'i öldürdüğümü mü düşünüyorsun?" dedi.

Ben kapıda kaldım. "Benim yerimde olsan ne düşünürdün?"

"*Umarım* işimde yeterince iyi olurum da, birinin katil olmadığını anlayabilirim. *Tanrım.*"

Adrenalini tavan yapmıştı, ona dokunsan, elektrik çarpmasıyla odanın öbür ucuna fırlayabilirdin. "Bir şey saklıyorsun. Tek bildiğim bu. Ne olduğunu telepatik olarak tahmin edecek kadar iyi değilim. Bize söylemelisin," dedim.

Holly bana anlayamadığım bir bakış attı, belki de küçümsemeydi. At kuyruğunu acı verecek kadar sertçe çekti. Sonra sandalyesini geri itti ve model okuluna gitti. İnce bakır tel makarasından ustaca bir parça tel çözdü; küçük bir tel makasıyla kesti, ağartılmış havada *tıkırdadı*.

Bir kalçasını masaya dayadı, boş bir yatak odasından cımbızı çıkardı. Teli ince bir kalemin ucuna ustaca doladı, kayıp çıktığında tırnağının ucuyla düzeltti. Parmakları bir dansçının gibi hareket ediyordu, bir büyücü gibi kıvrılıyor, dönüyor, örüyordu. Ritim ve odaklanma onu sakinleştirdi, alnındaki kırılganlıkları düzeltti. Beni de onunla birlikte sakinleştirdi, ta ki bir parçam Mackey'nin Conway'e yapmaya çalıştığı şeye karşı gergin olmayı bile unutana kadar.

Sonunda Holly kalemi bana uzattı. Kalemin ucunda, parmak ucuna zar zor sığacak kadar geniş kenarlı, bakır telden yapılmış bir gül ile süslenmiş bir şapka duruyordu.

"Güzel" dedim.

Holly, şapkaya bakarak küçük, ilgisiz bir gülümsemeyle gülümsedi. Kalemin üzerinde döndürdü.

"Keşke sana o lanet kartpostalı hiç getirmeseydim" dedi. Kızgın değildi, beni hayalarımın tekmelemek için bir bahane aramıyordu, artık değil. Bunun için yer kalmayacak kadar derin şeyler olmuştu.

"Neden?" dedim. "Sorun çıkacağını biliyordun, tüm bunları beklemeliydin. Ne değişti?"

Holly, "Babam dönene kadar seninle konuşmam yasak" dedi. Şapkayı kaleminden çıkardı, tellerin arasına sıkıştırdı ve küçük bir yatak direğinin üzerine bıraktı. Sonra sandalyesine geri dönüp oturdu. Kapüşonlu sweatshirtinin kollarını ellerinin üzerine çekti ve ayı izledi.

Merdivenlerde hızlı adımlar: Conway, koridordaki gölgelerin arasından çıktı, serin akşam havası giysilerine sinmişti. Bana, "Mackey bir sigara daha içmek için bekliyor, bir dahaki sefere kadar uzun süre geçebilirmiş, diyor. İstersen ona katılabilirsin, diyor. Katılsan iyi olur, sen gelene kadar içeri girmeyecek" dedi.

Bana bakmıyordu. İçime kötü bir his doğdu, ne olduğunu tam olarak anlayamadım. Bir saniye bekledim, gözlerini yakalamaya çalıştım, ama tek gördüğüm Holly'nin ikimiz arasında gidip gelen, bir şeyler yakalamaya çalışan bakışlarıydı. Ben de oradan ayrıldım.

Ağaçlar siyahlaşmış, derin mavi gökyüzüne karşı bir kuşun uçuş çizgisi gibi dalgalanıp alçalıyordu. Daha önce bu ışıpta hiç görmemiştim, ama yine de tanıdık geliyordu. Okul, sanki hep oradaymışım gibi, aitmişim gibi hissettirmeye başlamıştı.

Mackey duvara yaslanmıştı. Sigara yakıp bana doğru salladı: *Bak, gerçekten ihtiyacım vardı!*

"Ee," dedi. "Burada ilginç bir strateji izliyorsun, genç Stephen. Bazıları bunun tamamen delilik olduğunu söyleyebilir, ama ben sana şans vermek istiyorum."

"Ne stratejisi?"

İki kez baktım, eğlendim. "Merhaba? Beni hatırladın mı? Daha önce tanışmıştık. *Birlikte çalıştık.* Bu 'ay, ne kadar da mütevazı biriyim' tavrın burada işe yaramaz."

"Hangi stratejiden bahsediyoruz?" dedim.

Mackey iç geçirdi. "Tamam. Oyuna varım. Antoinette Conway ile ilişki kurmak. Merak ediyorum: planın nedir?"

"Plan yok. Bir cinayet davasında çalışma fırsatı buldum, ben de değerlendirdim."

Mackey kaşlarını kaldırdı. "Umarım senin iyiliğin için hala masum rolü yapıyorsundur, evlat. Conway hakkında ne kadar bilgin var?"

"İyi bir dedektiftir. Çok çalışır. Hızla yükseliyor."

Bekledi. Konuşmamın bittiğini anlayınca: "Hepsi bu mu? Bildiklerin bu kadar mı?"

Omuz silktim. Yedi yıl geçmesine rağmen Mackey'nin bakışları hala beni rahatsız ediyor, hala beni sözlü sınavda bir anda donakalan bir çocuğa dönüştürüyordu. "Bugüne kadar

bugüne kadar onun hakkında fazla düşünmedim."

"Dedikodular var. Her zaman dedikodular vardır. Sen bu tür şeylerin üstünde misin?"

"Öyle değil. Sadece Conway hakkında hiçbir şey öğrenmedim."

Mackey omuzlarını düşürerek iç geçirdi. Elini saçlarının arasından geçirdi ve başını salladı. "Evlat. Stephen." Sesi yumuşamıştı. "Bu işte arkadaş edinmen lazım. Zorunlu. Aksi takdirde uzun süre dayanamazsın."

"Ben gayet iyi dayanıyorum. Ve arkadaşlarım da var."

"Benim bahsettiğim türden değil. *Gerçek* arkadaşlara ihtiyacın var, evlat. Seni koruyan arkadaşlara. Bilmen gereken şeyleri sana söyleyen arkadaşlara. Seni önceden uyarmadan boktan bir fırtınanın içine atlamana izin vermeyen arkadaşlara."

"Senin gibi mi?"

"Şimdiye kadar senin için iyi iş çıkardım."

"Değil mi?" "Teşekkür ettim."

"Ve senin bunu içten söylediğini düşünmek istiyorum. Ama bilmiyorum Stephen. Sevgini hissetmiyorum."

"Eğer benim en iyi arkadaşımsan," dedim, "devam et ve Conway hakkında bilmem gerekenleri söyle."

Mackey duvara yaslandı. Sigara içmeye zahmet etmiyordu; işini görmüştü. "Conway cüzzamlı, evlat. Sana bundan bahsetmedi mi?" dedi.

"Konu açılmadı." Neden cüzzamlı olduğunu sormadım. Zaten bana söyleyecekti.

"En azından sızlanıp duran biri değil. Sanırım bu bir artısı." Külleri parmaklarıyla silkeledi. "Sen aptal değilsin. Conway'in asla Miss Congeniality seçilemeyeceğini anlamış olmalısın. Bununla bir takım olmayı sorun etmedin mi?"

"Dediğim gibi. Yeni bir en iyi arkadaş aramıyorum."

"Sosyal hayatından bahsetmiyorum. Conway: Cinayet bölümündeki ilk haftasında, beyaz tahtaya bir şey yazmak için eğilmişken, Roche adındaki bu aptal kıcına şaplak atıyor. Conway hızla dönüp elini yakalıyor, parmağını geriye doğru bükerek gözleri fırlayana kadar. Bir daha ona dokunursa parmağını kıracağını söylüyor. Roche ona orospu der. Conway parmağını bir kez daha çeker, Roche bağırır, Conway onu bırakır ve beyaz tahtaya geri döner."

"Bunun Roche'u nasıl bir parya haline getirdiğini anlayabiliyorum. Conway'i değil."

Mackey yüksek sesle güldü. Seni özledim evlat. Gerçekten özledim. Ne kadar sevimli olduğumu unutmuşum. Haklısın: mükemmel bir ekipte işler böyle yürümeli. Ve bazı ekiplerde, bazı yıllarda, gerçekten de öyle olur. Ama Cinayet Masası şu anda sevimli bir yer değil. Çoğu, kendi tarzlarında kötü çocuklar değil; sadece biraz rugby kulübü, biraz popüler grup, biraz da boyunsuzlar. Conway akıllıca bir şey söyleseydi, gülseydi ya da Roche'un kışını bir dahaki sefere onu eğilirken yakaladığında tutsaydı, harika olurdu. Uyum sağlamak için *bu* kadar çaba sarf etseydi. Ama etmedi ve şimdi takımın geri kalanı onun kibirli, huysuz, espriden anlamayan bir kaltak olduğunu düşünüyor.

"Orada her şey çok güzel görünüyor. Beni cinayetten vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?"

Ellerini açtı. "Onayladığımı söylemiyorum; sadece hayatın gerçeklerini anlatıyorum. Söylememe gerek yok ama. Tacizciyi suçlamak, kurbanı suçlamamakla ilgili o küçük konuşma güzeldi, ama bana gerçeği söyle: yarın Murder'a girdiğinde, biri sana kızıl saçlı pislik deyip, ait olduğun işsizlik maaşına geri dönmeni söylese. Onun parmaklarını kıracak mısın? Yoksa oyuna devam edecek misin: gülecek, ona koyun siken bataklık canavarı diyecek, durumdan istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapacak mısın? Gerçeği söyle, şimdi."

Mackey'nin gözleri benimkilere bakıyordu, son ışıktaki opak ve bilgece, ben bakışlarımı kaçırana kadar. "Oyuna devam edeceğim."

"Evet, öyle yapacaksın. Ama bunu kötü bir şeymiş gibi söyleme, tatlım. Ben de aynısını yapardım. Bu tür bir uzlaşma, dünyayı döndüren şeydir. Birazcık taviz vermek. Conway gibi biri oyuna uymak zorunda olmadığını düşündüğünde, işler boka sarar."

Joanne'i duydum. *Ne isterlerse yapabilecekleri gibi davranıyorlar. İşler öyle yürümüyor.* Mackey'nin, Holly ve arkadaşlarının dünyaya parmak gösterdiği hakkında ne düşündüğünü merak ettim.

"Amirleri aptal değil; ekip odasındaki atmosfer zehirli hale geldiğinde bunu fark etti. İnsanları yanına çağırıp ne olduğunu sordu; hepsi suskun kaldı, her şeyin yolunda olduğunu ve herkesin en iyi arkadaş olduğunu söylediler. Cinayetler böyledir: bir grup okul çocuğu, kimse ispiyoncu olmak istemez. Amir onlara inanmaz, ama gerçek hikayeyi asla öğrenemeyeceğini bilir. Ve işlerin ters gittiği günün Conway'in geldiği gün olduğunu bilir. Yani ona göre sorun Conway'dir."

"O zaman onu bırakacak," dedim. "İlk bahaneyi bulduğunda."

Hayır. Onu Cinayet Masası'ndan kovmazlar, çünkü o ayrımcılık davası açacak türden biridir ve onlar da bu tür bir reklam istemiyorlar. Ama onun istifa etmesini sağlayabilirler.

kesinlikle istifa etmesini sağlayabilirler. Asla ortak olamaz. Asla terfi alamaz. Asla iş çıkışı erkeklerle bira içmeye davet edilemez. Asla başka iyi bir dava alamaz; bu davayı bıraktığında, istifasını verene kadar masasında D sınıfı uyuşturucu satıcılarından başka bir şey kalmaz." Elinden aramızda kıvrılan duman, tatlı havayı kirleten bir uyarı gibiydi. "Bu, bir süre sonra seni yıpratır. Conway'in cesareti var, çoğu kişiden daha uzun süre dayanır, ama sonunda pes eder."

"Conway'in kariyeri onun sorunu. Ben kendiminki için buradayım. Bu, Cinayet Masası'na neler yapabileceğimi gösterme şansım."

Mackey başını salladı. "Hayır, değil. Bu altı mermili bir Rus ruleti. Conway ile anlaşılmazsan, Soğuk Dosyalar'a geri dönersin: hoşça kal, görüşürüz, herkes Moran'ın büyük liglerde bir gün bile dayanamadığını hatırlar. Onunla iyi geçinirsen, onun kölesi olursun. Cinayet Masası'ndaki kimse, şef dahil, sana dokunmaz bile. Pislik bulaşır, evlat. Eğer gerçekten bir stratejin yoksa, bir tane bulmanı öneririm. Çabuk."

"Sen ortalığı karıştırmaya çalışıyorsun. Conway ve beni birbirimize bakmaya zorluyorsun, bu da gözümüzü işimizden ayırmamıza neden oluyor. Bir bakmışız, davamız elimizden kaçmış."

"Olabilir. Bu benim yapacağım bir şeye benziyor. Ama kendine şunu sor: bu benim hatalı olduğum anlamına mı geliyor?"

Conway içeri girdiğinde, cinayet masası odasında ince ve zehirli bir gerginlik havası vardı. Küçük, yapışkan ve derin etki eden dikenler.

"Conway'e benim hakkımda ne söyledin?" dedim.

Mackey sırtıttı. "Sana söylediğim gibi, güneş ışığı: sadece gerçeği. Ve sadece gerçeği. Tanrı yardımcın olsun."

İşte böyle. Sorduğum için kendimi tekmelemek istedim. Mackey'nin Conway'e ne söylediğini biliyordum. İkisinden de duymama gerek yoktu.

Genç Stephen'ı işe almak ilginç bir strateji. Bazıları bunun tamamen delilik olduğunu söyleyebilir, ama ben sana şüpheye yer bırakmayacak şekilde güveniyorum...

"Ahhh," dedi Mackey, gerinerek. Sigara izmaritine baktı, uzun bir kül haline gelmişti. Yere attı. "Buna ihtiyacım vardı. Gidelim mi?"

Conway kapının dışına yaslanmış, elleri pantolonunun ceplerinde, kıpırdamadan duruyordu. Bizi bekliyordu. O anda anladım.

Sen aptal değilsin, Dedektif Conway; Holly ve benim Moran'la nasıl tanıştığımızı biliyorsundur. En azından bir kısmını. Gerisini duymak ister misin?

Yaklaştığımızda doğruldu. Kapıyı açtı, Mackey için tuttu. Gözlerime baktı. Mackey'nin arkasından kapıyı kapatırken, omzunun üzerinden bana kazanan bir gülümseme attı.

Conway, "Bundan sonrasını ben hallederim" dedi.

Moran, üniformasını yeni çıkarmış, bir cinayet davasında geçici görevde çalışıyordu. Sorumlu dedektifin adı Kennedy'di. Kennedy, genç Stephen'a iyi davranıyordu. Çok iyi. Onu geçici görevlerin en zorlu kısmından kurtardı ve ona büyük bir fırsat verdi. Çoğu dedektif bunu yapmazdı; çoğu dedektif denenmiş ve kanıtlanmış yöntemlere bağlı kalır, yeni başlayanların başvurmasına gerek kalmazdı. Eminim Kennedy keşke öyle yapsaydı diye düşünüyordur.

O zamanlar sadece Mackey'nin istediğini yaptım. Hiç aklıma gelmemişti, ama gelmeliydi, o bunu arka cebinde saklayacaktı: bir gün, gerekirse bana karşı kullanabileceği bir şey.

Sessizce dedim – kulağı kapının arkasına dayalıydı – "Mackey bizimle uğraşmaya çalışıyor."

"Biz diye bir şey yok. Ben ve benim davam var, bir de bugün için işime yarayan ama artık yaramayan bir adam var. Merak etme, patronuna senin ne kadar iyi bir çocuk olduğunu anlatan güzel bir not yazacağım."

Çeneye yumruk gibi geldi. Beni etkilememeliydi; haklıydı, sadece bir gün olmuştu. Beni iyi yakaladı.

Bu belli olmuş olmalı. Yüzüm Conway'de bir parça suçluluk duygusu uyandırdı. "Seni merkeze bırakayım, bana cep numaranı ver, işim bittiğinde sana mesaj atarım. O zamana kadar bir sandviç al. Güzel bir yürüyüş yap, bahçeyi seyret. Chris'in hayaleti ortaya çıkacak mı bir bak. Neyse ne."

Senin adamın Moran fırsatını gördüğü anda, Kennedy'yi vazelin kullanmadan kışından sikti. Sadakat sikti, minnettarlık sikti, doğru şeyi yapmak sikti: genç Stephen'ın tek umursadığı şey muhteşem kariyerindi.

Artık sessiz kalmayı umursamadığımı söyleyerek, "Mackey'nin istediği şeyi yapıyorsun. Holly'nin benimle konuşmasından korktuğu için gitmemi istiyor. Bunu göremiyor musun?" dedim. Conway'in yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Bana da aynısını yaptı: senin hakkında dedikodu yaptı, gitmemi umdu. Sence ben bunu umursadım mı?"

"Tabii ki aldın. O'Kelly'nin önünde kışını sallamak istiyorsun; oraya ulaşmak için kimin davasını kullanman önemli değil. Benim ise burada kaybedecek bir şeyim var. Ve senin benim için onu kaybetmeni istemiyorum."

*Kennedy bunu hiç beklemiyordu. En azından sen onun gibi gafil avlanmayacaksın.
Eğer gerçekten bir stratejin yoksa, bir an önce bir tane bulsan iyi olur...*

.

Conway'e telefon numaramı verdim. Kapıyı yüzüme kapattı.

.

Bölüm 24

Julia'nın en etkileyici yeteneklerinden biri, her zaman istediği zaman kusabilme becerisi olmuştur. İlkokulda, herkesin kamuya açık yerlerde kusmanın pek de onurlu bir davranış olmadığını fark etmeden önce, bu yetenek daha havalıydı – hatta ona bir şekilde hatırı sayılır bir miktar para kazandırdı – ama o zamandan beri de tamamen yararsız hale gelmedi. Artık bu yeteneğini özel durumlar için saklıyor.

23 Nisan Salı sabahı, Chris Harper'ın yaşamak için üç haftadan biraz fazla zamanı kalmıştır. Julia, bir sanatçının gururu olduğu için yiyebileceği en büyük ve en çeşitli kahvaltıyı yapar, sonra Ev Ekonomisi dersinin ortasına kadar bekler ve sınıfın zeminine piroteknik bir şekilde kusar. Orla Burgess menzil içindedir, ancak Julia bu cazibeye direnir: planında Orla'nın giyinmek için yatılılar kanadına geri gönderilmesi yoktur. Bayan Rooney onu hemşire odasına doğru kovarken, Julia - karnını tutarak - Holly ve Becca'nın şaşkın bakışlarını, Selena'nın hiçbir şey fark etmemiş gibi pencereden dışarıya bakışını, Joanne'in o sürtük Julia Harte'nin hamile olduğunu herkese yaymak için plan yaparkenki düz bakışlı sırtışını ve Gemma'nın ona eğlenerek ve onaylayarak göz kırparak bakışını yakalar.

Hemşireye bacaklarının titrediğini ve hafif bir öğürme hissi olduğunu söyler, adet dönemi ile ilgili olağan soruları yanıtlar – bacağınızı kırsanız bile hemşire son adet döneminizin ne zaman olduğunu bilmek isteyecektir; Julia, bir gün gecikme durumunda rahibelere ihbar edilip sorguya çekileceğinden şüphelenir – ve birkaç dakika sonra, bir bardak gazsız zencefilli gazoz ve acınası bir bakışla yatağına kıvrılır. Hemşire onu yalnız bırakır.

Julia hızlı çalışır. Planını yapmıştır: önce Selena'nın gardırobunun bir kısmı, sonra yatağı, orada bir şey bulamazsa Selena'nın komodinini açacaktır – bunu geçen dönem Becca anahtarını kaybettiğinde nasıl yapacaklarını bulmuşlardır – ve yine de bir şey bulamazsa ne yapacağını bilmiyor.

O kadar ileri gitmez. Elini Selena'nın yatağının kenarından, yatak ile duvar arasında gezdirdiğinde, bir yumru bulur. Yatak örtüsünde düzgün bir küçük yarık ve içinde, sürpriz sürpriz, bir telefon. Alison'ın Joanne'den aldığı gibi, sevimli, minicik pembe bir telefon. Chris, muhteşem penisıyla onurlandırmayı planladığı şanslı kızların her biri için bir tane olmak üzere, bir sürü stoklamış olmalı. Elindeki telefonu görene kadar, Julia hala Gemma'nın yalan söylüyor olabileceğini düşünüyordu.

Selena telefona şifre koymamıştı, bu da Julia'ya suçluluk duygusu uyandırırđı, tabii buna yer varsa. Bunun yerine Mesajlar'a gidip okumaya başlar.

Hala dansı düşünüyorum, seni tekrar görmek isterim— Bu, Julia'nın nefesini keser. Chris'in Selena'yı ne zaman ve nasıl tavladığını merak ediyordu, mahkemeye her gittiğinde, Lenie'nin korunmasız olduğu on dakikayı arıyordu, ama aslında dördünün birbirine bu kadar yakın olması neredeyse ürkütücüydü; hiç kimsenin tek başına tuvalete gittiğini bile hatırlayamıyordu. Ve tüm bu süre boyunca: lanet olası Sevgililer Günü dansı. Julia dışarıda, rom ve Finn'in gülümsemesi ve her nefeste hissettiğı soğuk havanın ferahlığıyla pervasızca eğlenirken, Selena kendi başına küçük bir yeni bölge keşfediyordu. Ve bir şey onları izliyordu ve — öfke ya da merhamet duymadan — cezalarının ne olması gerektiğini düşünmeye başladı.

Okumaya devam ediyor. Chris mükemmel; Julia neredeyse etkilenmiş durumda. Selena'yı en başından beri tam olarak anlamıştı. Bir seks mesajı, hatta bir romantizm iması bile olsa, Selena gitmiş olurdu; bu yüzden akıllı çocuk Chris o konuya hiç girmedii. Bunun yerine, duygusal kız kardeşinin sorunları, ailesinin onu anlamaması, ya da sığ arkadaşlarına gerçek hassas kişiliğini gösterememenin onu nasıl incittiğı hakkında uzun mesajlar yazdı. Julia, kusarak kendini boşalttığı için mutlu.

Selena, ona ihtiyacı olan herkese karşı çok duyarlıdır. Belki bazıları bunu kibir olarak görür, onun çok özel olduğunu ve kimsenin yardım edemediğı durumlarda yardım edebileceğini düşünür, ama işin aslı bazen gerçekten edebilir. Julia bunu iyi bilir. Selena'ya her şeyi söyleyebilirsin ve o, dünyadaki diğer herkesin aksine, sana aptalca ağzını açtığın için onu ve kendini dövmek isteyeceğın bir cevapla karşılık vermez. Bu yüzden kimseyle konuşmayan insanlar onunla konuşur. O buna alışkındır. Chris Harper da onda bunu sezdi. Ve bu sayede ona yeterince yaklaşıp elini bluzunun içine soktu.

Çünkü Selena da onunla konuşuyordu. *Dün babama göstermek istediğim bir çizim vardı, beni annemin evine bıraktığında içeri girip bir saniye bile bakmadı, ben çizimi alırken arabada bekledi. Bazen sanki benim var olmamı istemiyorlarmış gibi hissediyorum, çünkü o zaman birbirlerini görmek zorunda kalmazlar.*

Julia'ya hiç böyle bir şey söylememişti. Julia, onun böyle hissettiğinden hiç haberi yoktu.

Bir aydan fazladır buluşuyorlar. Selena'nın Chris'e deli gibi aşık olduğu, yapışkan, aptalca aşık olduğu her mesajda daha da belirgin hale geliyor. Julia, dünyanın en büyük aptalının kim olduğuna karar vermekte zorlanıyor: Chris the Sleaze Harper'a aşık olan mı, yoksa o bunu fark etmeden yanında dans eden üç kişi mi? Dişlerini sıkıyor ve dirseğini yanındaki duvara sürterek yaralayana kadar ovuşturuyor.

Ve sonra Julia bu sabaha gelir. Selena'nın dalgın görünmesine şaşmamalı. Chris'in pislik herifini terk etti.

Rahatlamanın verdiği heyecan Julia'yı neredeyse yatağa yatırır, ama bir saniye sonra bu his kaybolur. Bu uzun sürmeyecektir. Selena, Chris'i ne kadar sevdiğini gevezelik etmeden ayrılık mesajını bile gönderemiyor ve Chris, WTF diye soran ve bu gece onunla buluşmasını isteyen çılgın bir mesajla çoktan geri dönmüş. Selena cevap vermemiş, ama birkaç gün daha "oh lütfen, sana çok ihtiyacım var" mesajları gönderirse cevap verecektir.

Julia bunu çok net bir şekilde duyar. *Senin şansın. Senin seçimin.*

Bunun ne anlama geldiğini anlaması uzun bir dakika sürer. Bir elinde bunu yaparsa ne olacağını, diğer elinde yapmazsa ne olacağını tutar.

Julia nefes alamıyor. Bir uluma gibi düşünüyor: *Bu adil değil, adil değil, adil değil, ne yaparsam yapayım, ben... Finn'le yatmadım. Ona dokunmadım bile. Ödemem gereken bir şey yapmadım.* Karşıladığı sessizlik ona şunu öğretiyor: Burası McKenna'nın ofisi değil. Burada, titiz davranarak, "Ama hanımefendi, ben aslında hiç..." diye sızlanarak kurtulamazsın. Adaletsizlik hiçbir şey ifade etmez. O değerlendirildi ve karar verildi. Selena'nın Chris'i geri almasına kadar birkaç günü var, son bir hediye, seçim yapması için.

Julia telefonu duvara fırlatıp parçalarını Selena'nın yatağına düzgünce dizmeyi düşünüyor. Matron'a gidip bugün başka bir odaya geçmesi gerektiğini söylemeyi düşünüyor. Yorganın altına girip ağlamayı düşünüyor. Sonunda Selena'nın yatağında oturup, güneş ışığının kucağına, koluna ve elindeki telefona düşmesini izliyor, çalan ziller ve hızlı adımların onu harekete geçirmesi için bekliyor.

"Ee?" Holly, çantasını yatağa atarak öğrenmek istiyor. "Ne yapıyordun?"

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyordu? Kusuyordum."

"Gerçekten mi? Sahte yaptığını sanmıştık."

Julia kendini durduramadan Selena'ya bakıyor, ama Lenie şüpheli görünmüyor; üniformasıyla yatağına uzanmış, kıvrılmış ve duvara bakıyor. Julia'nın aklında en son şey olduğu belli.

"Ne için? Bütün gün sıkıntıdan patlayayım diye mi? Virüs kaptım."

Becca gardıroptan kıyafetler çıkarıyor ve kendi kendine şarkı söylüyor. Bir ara durup, "Seninle kalmamızı ister misin? Mahkemeye gidecektik, ama sen de geleceğini düşündüğümüz için." diyor.

"Gidin. Zaten berbat bir arkadaş olurum."

"Ben kalacağım," diyor Selena, duvara bakarak. "Hiçbir yere gitmek istemiyorum."

Holly, Julia'ya yüzünü buruşturur, başını eğerek sorar: *Neyi var onun?* Julia omuz silker: *Nereden bileyim?*

"Ah, evet, sormak istedim..." Becca'nın başı üniformasının yakasından çıkar, saçları her tarafa dağılır. "Bu gece?"

"Merhaba?" diyor Julia. "Berbat hissediyorum. Hatırladın mı? Sadece uyumak istiyorum."

Lütfen bu gece buluşalım, diye mesaj attı Chris Selena'ya. Aynı saat, aynı yer. Orada olacağım.

"Tamam," diyor Becca, Julia'nın sesindeki keskinlikten rahatsız olmamış gibi. Bir yıl önce, sanki vurulmuş gibi irkilirmiş. *En azından bu kadar,* diye düşünüyor Julia. *En azından bir iyi şey. "Yarın olabilir mi?"*

"Ben varım," diyor Holly, blazerini gardıroba atarak. Julia, "Nasıl hissettiğime bağlı," diyor. Selena hâlâ duvara bakıyor.

O gece Julia uyumaz. Her zamanki gibi gevşek bir top gibi kıvrılır, gözlerini kapalı tutar, uzun ve düzenli nefes alır ve dinler. Elinin tersini ağzına dayar, uykuya daldığını hissederse ısırarak için.

Selena da uyumamıştır. Julia ona sırtını dönmüştür, ama onun huzursuzca hareket ettiğini duyabilmektedir. Birkaç kez nefes alışı ıslak bir ses çıkarır, sanki ağlıyormuş gibi, ama Julia emin olamaz.

Birkaç saat sonra Selena çok yavaşça, tek tek hareketlerle oturur. Julia onun nefesini tuttuğunu, diğerlerini dinlediğini duyar ve kendini gevşek ve rahat kalmaya zorlar. Becca, küçük, narin bir sesle horlar.

Uzun bir süre sonra Selena tekrar uzanır. Bu sefer kesinlikle ağlıyor.

Julia, korulukta bekleyen Chris Harper'ı düşünür, muhtemelen hışırtya taş atıyor ve selvi ağaçlarının gövdelerine işiyor. Bir ağacın dalının kafasına düşüp, yapışkan beynini çimlerin üzerine dağıtması için dua etmek ister, ama bunun işe yaramayacağını bilir.

Çarşamba öğleden sonra, ders çalışma saatine hazırlanırken Julia, "Bu gece" der. "Virüsün geçti, değil mi?" diye sorar Holly, defterini yığınının atarak. Gözlerinin yanlara kayması, hala ikna olmadığının göstergesidir.

"Eğer tekrar yakalanırsam, sana hedef alacağım."

"Her neyse. Sadece, hemşirenin odasının hemen dışında kusup hepimizi yakalatmanı istemiyorum."

"Sen çok iyisin," diyor Julia. "Becs, var mısın?"

"Tabii," diyor Becca. "Kırmızı süveterini ödünç alabilir miyim? Siyah süveterime reçel bulaştı ve dışarısı çok soğuk olacak."

"Tabii." Hava hiç de soğuk değil, ama Becca bir şeyler ödünç almayı, ödünç vermeyi, dördünü tek bir sıcak alanda bir araya getiren tüm bu küçük ritüelleri seviyor. Seçme şansı olsaydı, hep birlikte birbirlerinin kıyafetlerini giyerlerdi. "Lenie," diyor Julia. "Bu gece?"

Selena çalışma programından başını kaldırır. Son iki gündür olduğu gibi gölgeli ve zayıf görünür, sanki odanın geri kalanından daha loş bir ışıktaki gibi, ama gece düşüncesi umut gibi görünen bir kıvılcım uyandırır. "Evet. Kesinlikle evet. Buna ihtiyacım var."

"Tanrım, ben de," diyor Julia. *Bir tane daha,* diye düşünüyor. *Son bir gece.*

Koşuyorlar. Julia, ayağı pencerenin altındaki çimlere değdiği anda koşmaya başlar ve arkasında diğerlerinin hızlandığını hisseder. Büyük ön bahçeden, gökyüzüne fırlatılmış yabancı kuşlar gibi akın ederler. Önlerinde nöbetçi kulübesi sarı renkte parlıyor, ama onlar güvende: gece bekçisi, gece yarısı ve saat ikide yaptığı devriyeler dışında gözlerini dizüstü bilgisayarından ayırmıyor ve zaten onlar görünmez, sessiz, gölge oluşturmuyorlar; ona dokunacak kadar yaklaşabilirler, yüzlerini cama dayayıp adını söyleyebilirler, o hiç gözünü kırpmaz. Daha önce de, onun orada ne yaptığını görmek istedikleri zaman bunu yapmışlardı. O, çevrimiçi poker oynuyor.

Sağa dönüyorlar, ayaklarının altında beyaz çakıl taşları uçuşuyor ve ağaçların altına giriyorlar, yollarda gittikçe hızlanıyorlar, göğüsleri yanıyor, kaburgaları ağrıyor, Julia sanki onları yolun yüzeyinden sıyrıp yukarı, tekerlek gibi dönen aya doğru götürmek istercesine koşuyor. Açıklığa ulaşıp yere yığıldıklarında, Julia aklından her şeyi silmiş durumda.

Hepsi, kalan nefesleriyle gülüyorlar. "Tanrım," diyor Holly, elini karnına bastırarak ikiye katlanıyor. "O neydi öyle? Sen, gelecek yıl kros koşusu mu yapacaksın?"

"Sister Cornelius'un arkandan geldiğini hayal et," diyor Julia. Ay neredeyse dolunay, sadece bir kenarı bulanık, ertesi gece dolacak, ve Julia, ayakta dururken bel hizasındaki çalılardan üzerinden atlayabileceğini hissediyor, ayakları havada yavaşça dairesel hareketler yaparken, parmak uçlarında, karahindiba tohumu kadar hafif. Nefesi bile kesilmemiş. "Kızlar! Size söyledim, bildirdim ve çimlerde, otsu bitkilerde ve yemyeşil otlaklarda asla koşmamanız gerektiğini söyledim..."

Bu onları çileden çıkarır. "İncil bize, Rabbimiz İsa'nın *asla* koşmadığını, jogging yapmadığını veya dörtmala gitmediğini söyler..." Becca nefes nefese kalır ve kahkahalara boğulur.

Holly parmağını doğrulttu. "...ve sen kim oluyorsun da Rabbimizden daha iyi olduğunu düşünüyor ya da inanırsın? Ee?"

"Sen, Holly Mackey..."

"—bu isim ne tür bir isim olursa olsun, Holly adında bir aziz yok, sanırım bundan sonra sana Bernadette diye seslenmek zorunda kalacağız—"

"—sen, Bernadette Mackey, hemen koşmayı bırak—" "—ve anı ve dakikayı—"

"—ve bana Rabbimizin senin hakkında ne düşüneceğini söyle! Evet?"

Julia, Selena'nın katılmadığını fark eder. Selena, kollarını dizlerine dolamış, yüzünü gökyüzüne doğru çevirmiş bir şekilde oturmaktadır. Ay ışığı tam üzerine vurmakta, onu yarı görünür bir şeye, bir hayalete ya da azizeye dönüştürmektedir. Dua ediyor gibi görünmektedir. Belki de öyledir.

Holly de Selena'yı izliyor ve gülmeyi kesmiş. Sessizce, "Lenie" diyor.

Becca dirseğiyle kendini destekler. Selena

kıpırdamaz. "Mm" der. "Ne oldu?"

Julia, Selena'nın kafasının yanına bir taş gibi fırlatır: *Kes sesini. Bu benim gecem, son gecem, sakın mahvetmeye kalkışma.*

Selena başını çevirir. Bir an için, hareketsiz ve yorgun gözleri Julia'nınkilerle karşılaşır. Sonra Holly'ye, "Ne?" der.

"Bir şey var. Değil mi?"

Selena, sanki hala soruyu bekliyormuş gibi sakın bir şekilde Holly'yi izler, ama Holly dik oturur ve geri adım atmaz. Julia'nın

tırnakları toprağa batar. "Başın ağrıyor gibi görünüyorsun. Öyle mi?" der.

Yorgun gözler tekrar ona döner. Uzun bir süre sonra Selena, "Evet," der. "Becs, saçımı yapar mısın?"

Selena, birinin saçlarıyla oynamasını çok sever. Becca arkasına geçer ve dikkatlice lastiğini çıkarır; saçları sırtından neredeyse çimlere kadar uzanır, yüzlerce çeşit beyaz-altın rengi parıldar. Becca onu narin bir kumaş gibi sallar. Sonra parmaklarını saçlarında, sabit ve kendinden emin bir ritimle gezdirmeye başlar. Selena iç çeker. Holly'nin sorusunu geride bırakmıştır.

Julia'nın eli, tırnaklarıyla yerden çıkardığı pürüzsüz oval bir çakıl taşını sıkıca kavramış. Üzerindeki nemli toprağı silkeliyor. Hava ılık, küçük güveler ve kokularla dolu: milyonlarca sümbül, selvi ağaçlarının derin su kokusu, parmaklarındaki toprak ve avucundaki soğuk taş. Artık geyik gibi keskin koku alma duyuları var. Biri onlara gizlice yaklaşmaya çalışsa, yirmi metreden fazla yaklaşamaz.

Holly sırt üstü yatmış, bir dizini diğerinin üzerine atmış, ama sarkan ayağı huzursuzca sallanıyor. "Ne zamandır başın ağrıyor?"

"*Tanrım*," diyor Julia. "Onu rahat bırak."

Becca, Selena'nın omzunun üzerinden, anne babasının kavgasını izleyen küçük bir çocuk gibi iri gözlerle bakıyor. Holly, "*Pardon ama*, günlerdir böyle ve bu kadar uzun süren bir baş ağrınız varsa *doktora* gitmeniz gerekir" diyor.

"Sen *başımı* ağrıtıyorsun."

Becca çok yüksek sesle, "Sınavlardan korkuyorum!" der. Dururlar ve ona bakarlar.

"Tabii ki korkmalısın," diyor Holly.

Becca, keşke ağzını kapalı tutsaydım diye düşünüyor gibi görünüyor. "Biliyorum. Yani gerçekten korkuyorum. Dehşete kapıldım."

"Junior Cert bunun *için* var," diyor Holly. "Bizi o kadar korkutmak için ki uslu duralım. Bu yüzden bu yıl, herkes dışarı çıkıp bir şeyler yapmaya başladığı zaman. Eğer tüm derslerden A almazsan, hayatının geri kalanında Burger King'de çalışacaksın gibi saçma sapan şeyler mi? Buradaki fikir, o kadar korkacak ve o kadar dehşete kapılacağız ki, erkek arkadaşımız olmayacak, diskoya gitmeyeceğiz, örneğin gece dışarı çıkmayacağız, çünkü bu bizi dikkatimizi dağıtır ve oh hayır! Whopper ve patates kızartması lütfen!"

Becca diyor ki, "Burger King değil. Şey gibi... Ya bilim dersinden kalırsam ve bana onur biyoloji dersini almama izin vermezlerse..."

Julia o kadar şaşırır ki, Holly ve Selena'yı neredeyse unuttur. Becca okuldan sonra ne yapacağına dair hiç bir şey söylememiştir. Selena hep sanatçı olmak istemişti, Holly sosyolojiyi düşünüyordu, Julia gazetecilik fikrini giderek daha çok seviyordu; Becca bu konuşmaları sanki kendisiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi, sanki konuşulduğu dili bilmediği ve öğrenmek istemediği bir dilmiş gibi izliyor ve saatlerce sonra bile huysuzlanıyor.

Görünüşe göre Holly de aynı şeyi düşünüyor. "Ee?" diye sorar. "Tıp okumak istediğin için biyoloji dalında onur derecesi alman gerekmiyor ki. Ne olmak istediğini bilmiyorsun. Değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Umurumda da değil. Ben sadece..." Becca başını eğmiş, elleriyle giderek hızlanan hareketler yapıyor. "Seneye sizlerden farklı sınıflarda olamam. Sizler onur dersleri alırken ben sıradan derslere mahkum kalıp, birbirimizi hiç göremeyeceğiz ve hayatımın geri kalanında aptal Orla Burgess'ın yanında oturmak zorunda kalacağım. Kendimi öldürürüm."

Holly, "Eğer fen dersinden kalırsan, ben ve Lenie de kalırız - alınma Lenie, ne demek istediğimi anlıyorsun." der. Selena, saçları çekilmesin diye dikkatlice başını sallar. "Hepimiz Orla Stupid Burgess'ın yanında oturacağız. Hepimiz senden daha akıllı değiliz."

Becca başını kaldırmadan omuz silkiyor. "Deneme sınavlarında neredeyse kalıyordum." C aldı, ama mesele bu değil. Havada bir şeyler var, ne olduğunu ya da nerede olduğunu anlayamasa da onu rahatsız ediyor ve dördünün birbirine sıkı sıkı tutunmasını hissetmesi gerekiyor çünkü her şeyin tekrar yoluna gireceğine inanıyor. Julia onun duymak istediği şeyi biliyor. *Aldığımız notların önemi yok. Konularımızı birlikte seçeceğiz, hepimizin yapabileceği konuları seçeceğiz. Üniversite kimin umurunda?*

Orası milyonlarca yıl uzaklıkta...

Selena böyle şeyler söyleyen kişidir. Sonra Julia ona bu kadar saf olmayı bırakmasını ve İngilizce'den kalanların kendi başının çaresine bakmasını söyler, çünkü kişisel olarak, Ordinary Level İngilizce dersine girip Miss Fitzpatrick'in her on saniyede bir saat gibi düzenli olarak burnunu çekmesini dinlemek zorunda kalmaktansa, Orla Burgess ile dilini kullanarak öpüşmeyi tercih eder.

Selena hiçbir şey söylemez. Yine dalıp gider, gözleri gökyüzünde, Becca'nın parmaklarının ritmine göre sallanır.

Julia, "Fen dersinden kalırsan, hepimiz birlikte sıradan seviye dersine gireceğiz. Dünyaca ünlü beyin cerrahı kariyerim olmasa da hayatta kalırım."

Becca şaşkınlıkla başını kaldırır, alaycı bir ifade arar, ama Julia ona gerçek, içten bir gülümsemeyle bakar. Bir saniye şaşkınlık yaşar ve sonra Becca da gülümser. Selena'nın sallanması, elleri yumuşadıkça azalır.

"Zaten Onur Biyolojisi okumak istemiyorum," diyor Holly. Bacaklarını rahatça uzatıp ellerini başının arkasında birleştiriyor. "Koyun kalbi kesmeni istiyorlar."

"İğrenç," diyor herkes, Selena bile.

Julia çakıl taşını cebine koyar ve ayağa kalkar. Dizlerini büküp kollarını sallayarak zıplar; bir saniye boyunca çalıkların üzerinde havada asılı kalır, kollarını açar, başını geriye atar ve boğazını gökyüzüne doğru uzatır; sonra dansçı gibi tek ayak parmağıyla çimlere iner.

Perşembe günü Julia, Rehberlik dersinin başında, Rahibe Cornelius gece kulüpleri, öz saygı ve İsa'nın Ecstasy uyuşturucuları hakkında ne düşüneceği gibi konuları içeren uzun ve kafa karıştırıcı bir nutuk atarken kusar. Bütün bunlardan bir şeyler çıkarabileceğini düşünür.

Selena'nın telefonu hala aynı yerde. Chris ona tahmin edilebilir mesajlar gönderiyor. O ise cevap vermiyor.

Julia ona mesaj atar: *Bu gece saat 1. Her zamanki yerde. Cevap yazma. Sadece gel.* Mesaj gönderildikten sonra, Selena'nın Gönderilenler kutusundan siler.

Yatağa uzanıp ders çalışmayı planlıyor, çünkü gerçek dünya hala var, o pislik Chris ve aptal Selena hoşlansın ya da hoşlanmasın, Junior Cert sınavına girmesi gerekiyor ve bugün bu aslında rahatlatıcı geliyor. Bunun yerine, mücadele edemeyecek kadar aniden ve yoğun bir şekilde uykuya dalıyor.

Diğerleri odaya girip koridorda çılgılık atmaya başlayınca uyanır. "Aman Tanrım," der Holly, kapıyı arkalarından çarparak. "Ne olduğunu biliyor musun? Rhona, birinin kuzeninin bir yerde bir şey için sıraya girdiğini ve One Direction'dan aptal saçlı olanın eline dokunduğunu duymuş. Evlenmek gibi değil, sadece dokunmuş. *Hepsi bu.* Sanırım kulağım öldü. Merhaba."

"Nüksetti," diyor Julia, otururken. "Kanıtlamamı istiyorsan, buraya gel."

"Her neyse," diyor Holly. "Ben sormadım." Bu sefer umursamıyor gibi görünüyor. Gözleri, gardıropta eşyaları karıştıran, başını

saçları yüzünü gizleyecek şekilde eğilmiş. Selena'nın elleri çekmecede yavaş çekimde hareket ediyor, sanki bu, sahip olduğu konsantrasyondan daha fazlasını gerektiriyormuş gibi.

Holly aptal değil. "Hey," diyor Julia, uyuşmuş kolunu sallayarak. "Eğer mahkemeye gidiyorsanız, bana kulaklık alabilir misiniz? Çünkü burada müzik olmadan daha fazla kalırsam sıkıntıdan öleceğim."

"Benimkini kullan," diyor Becca. Becca da aptal değil, ama tüm bunlar onun için çok hızlı geliyor; onun ufkunun dışında. Julia onu yatağın derinliklerine itip, yorganı başının üzerine sıkıca örtmek, tüm bunlar bitene kadar onu sıcak ve güvenli bir yerde saklamak istiyor.

Holly hala Selena'yı izliyor. "Seninkini istemiyorum," diyor Julia – Becca'nın yüzündeki acı ifadesine karşı yapabileceği hiçbir şey yok. "Acıtıyorlar. Kulaklarımın şekli uygun değil. Hol? Sonuçta bana o on doları verecek misin?"

Holly uyanır. "Tabii, olur. Hangi kulaklıkları istiyorsun?"

Sesi normal, iyi geliyor. Julia rahatlamış hissediyor. "Eskiden kullandığım gibi küçük kırmızı olanlardan. Bana bir de kola getir, tamam mı? Zencefilli gazozdan bıktım."

Bu onları meşgul eder. Mahkemede kırmızı kulaklıkları satan tek bir yer var: en üst katın arkasında, diğerlerinin bakmayacağı son yer olan küçük bir gadget dükkanı. Şanslıysak, ders çalışmak için kitaplarını almaya tam zamanında dönerler ve Julia onları birkaç saniyeden fazla görmek zorunda kalmaz.

En iyi arkadaşlarından kaçmaya çalıştığının farkına varması, onu başka bir uyku dalgasıyla vurur. Sesler ondan uzaklaşır, Holly bir şeyler söyler, Becca dolabını çarpar, Rhona hala uzaktan gevezelik eder ve koridorda tatlı, hafif ve hızlı bir şarkı çalar, *çok uzağa geldim, çok uzağa geldim, ama...* ve Julia gider.

O gece, ışıklar söndükten sonra, Julia uyku ilacının ne için olduğunu anlar: artık tamamen uyanıktır, denese bile uykuya dalamaz. Diğerleri ise, dün gecedan sonra mahvolmuş durumdadırlar.

"Lenie," diyor yumuşak bir sesle, karanlık odaya. Selena cevap verirse ne diyeceğini bilmiyor, ama diğerleri kıpırdamıyor bile.

Daha yüksek sesle: "Lenie."

Hiçbir şey. Nefes alıp verişleri ritmik ve ağır, sanki uyuşturulmuş gibiler. Julia ne isterse yapabilir. Kimse onu durduramaz.

Ayağa kalkıp giyinir. Kot şort, dekolte bluz, Converse ayakkabılar, sevimli pembe kapüşonlu sweatshirt: Julia tiyatro kulübünde, rolünü giyinmeyi iyi bilir. Sessiz olmaya zahmet etmez.

Koridor ışığı, pencere üstündeki cam panele soluk gri bir parıltı veriyor. Julia ışığı parlaklaştırır ve diğerlerine bakar. Holly sırt üstü uzanmış, Becca bir kedi yavrusu gibi düzgün bir eğri çiziyor; Selena altın rengi bir girdap ve yastığın üzerinde gevşek bir bukle gibi parmakları. Düzenli nefes alıp verişleri daha da sesli hale gelmiştir. Kapıyı açıp koridora çıkmadan önceki saniyede, Julia hepsinden nefret eder.

Dışarısı bu gece farklı. Hava sıcak ve huzursuz, ay çok büyük ve çok yakın. Her ses daha keskin, ona odaklanmış, onu sınıyor: Çalıkların içindeki dallar kırılıyor, zıplayacak mı diye bakmak için, arkasında yapraklar hışırdıyor, onu döndürmek için. Ağaçların arasında bir şey dolanıyor, yüksek tiz bir ses çıkarıyor ve bu ses, bir uyarı gibi omurgasından aşağıya doğru akıyor. Julia, bu sesin kendisiyle ilgili bir uyarı mı, yoksa tam tersi mi olduğunu anlayamıyor. Bu arazide herhangi bir şeyden korkmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, bunun mümkün olduğunu unutmuştu. Daha hızlı hareket ediyor ve bunun sadece yalnız olduğu için olduğunu kendine söylemeye çalışıyor.

Koruda erkenden var. Bir selvi ağacının arkasına kayar ve ona yaslanır, kalbinin kabuğa çarptığını hisseder. O şey onu takip etmiştir; ağaçların tepesinden yüksek sesle çılgılık atar. Julia bakmaya çalışır, ama çok hızlıdır, gözünün ucunda sadece uzun, ince bir kanadın gölgesi vardır.

Chris de erkenden gelmiştir. Julia onun geldiğini bir kilometre öteden duyar, ya da en azından onun olduğunu umar, çünkü aksi takdirde geyik büyüklüğünde başka bir şey, kimsenin duymadığını umarak patikalarda koşuşturmaktadır. Dişleri selvi ağacının kabuğuna batmıştır ve dilinde keskin ve vahşi bir tat hisseder.

Sonra açıklığa adım atar. Uzun boylu ve dik duruşlu, dinliyor.

Ay ışığı onu değiştirir. Gündüzleri, o da Colm'un diğer rugby oyuncularından farksızdır, ucuz zincir restoranların tadını sevenler için sevimli, her konuşmayı başlamadan önce bilmek isteyenler için çekici. Burada ise o daha fazlasıdır. Sonsuza kadar süren şeylerin güzelliği gibi güzeldir.

Julia'yı elektrikli çitin verdiği darbe gibi sarsar: O burada olmamalı. Chris Harper, yarım akıllı genç bir kadın avcısı, buraya gelip yarım akıllı genç bir kadın avcısının yapacağı şeyleri yapabilir ve güvenli ve farkında olmadan uzaklaşabilir, çiftleşen bir tilki veya işeyen bir kedi gibi; koru, türünün yaptığı şeyi yapan bu kadar küçük ve sıradan bir şeyi fark etmek için bir dal bile kıpırdatmaz. Ama bu çocuk: koru onu fark etti.

Beyaz mermer gibi, başı dik, dudakları aralık bu çocuk: korunun onun için bir rolü var.

Julia, burada yapılacak tek akıllıca şeyin buradan defolup gitmek olduğunu anlar. Bu iş onu çok aşıyor. Çok sessizce yatağına geri döner, Chris'in Selena'nın onunla dalga geçtiğini düşünmesini ve başka bir sümüklüyle birlikte çekip gitmesini umar. Korunun onun gündüzki haline geri dönmesine izin vermesini umar. Her şeyin geçip gitmesini umar.

Ama öyle olmayacak. Onu buraya getiren şey değişmedi: eğer bu gece bunu yapmazsa, Selena yarın, ya da gelecek hafta, ya da ondan sonraki hafta yapacak.

Julia çimlere çıkar ve soğuk ay ışığının sırtına döküldüğünü hisseder. Arkasında, selvi ağaçları titreyerek hazır hale gelir.

Onun hareketi Chris'i ona doğru dönerek, ellerini uzatarak, yüzünde saf sevinç gibi görünen bir ifadeyle ileri atılmasını sağlar – adam düşündüğünden daha da iyi, Lenie'nin ona aşık olmasına şaşmamalı. Kim olduğunu görünce, çizgi filmdeki gibi bir çılgılık atarak durur.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Bu çok gurur verici," der Julia, kendini durduramadan. Bu gece ukala davranmamanın daha iyi olacağını biliyor. Ne olması gerektiğini çok iyi biliyor; yeterince kızın kendilerini doğru şekillere sokmaya çalıştığını, nefes alamayacak kadar ipleri sıkılaştırdığını gördü. Joanne'e özgü bir göz kırpma ve kıkırdama yapar. "Kimi bekliyordun?"

Chris yüzündeki sarkık saçlarını geriye itti. "Kimseyi. Seni ilgilendirmez. Biriyle mi buluşacaksın? Yoksa ne?"

Gözleri her yerde, ama onda değil, yola, her hışırtıya atlıyor.

Selena gelmeden önce ondan tek istediği hızlıca oradan ayrılmaktır.

"*Seninle* buluşacağım," diyor Julia, utangaçça başını eğerek.

"Merhaba." "Neden bahsediyorsun?"

"Alo? Sana mesaj atan benim."

Bu, Chris'in dikkatini çeker. "Ciddi misin sen?"

Julia omuz silkme, kıpırdanma ve kıkırdama hareketlerini bir arada yapar.

Chris başını geriye atar ve açıklığın etrafında hızlı ve dar bir daire çizerek hareket eder. Selena olmadığı ve onun bu bakışını gördüğü için ona çok kızgındır ve Julia bunun için bir plan yapması gerektiğini bilir.

Sesini bir oktav yükseltir, küçük bir sızlanma çıkarır, büyük ve önemli çocuğa karşı iyi ve itaatkar davranır. "Bana kızgın mısın?"

"Hay *sıçayım*."

"Çok üzgünüm... bilirsin. Seni kandırdığım için. Ben sadece..." Julia başını eğip ona yan bakıyor. Minicik sesiyle: "Seninle görüşmek istedim. Özel olarak. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Ve birdenbire Chris hareket etmeyi bıraktı ve ona bakmaya başladı. Öfkesi azalmış, şimdi ilgileniyor.

"Gelip benimle konuşabilirdin. Mahkemede ya da başka bir yerde. Normal insanlar gibi."

Julia dudaklarını büküyor. "Pardon, sen bu kadar *popüler* olmasaydın? Senin yanına yaklaşmak için her zaman, kelimenin tam anlamıyla bir *kuyruk* oluyor."

Ve Chris'in ağzının köşesinde memnuniyet dolu bir gülümseme belirir. Bu o kadar kolaydır ki, Julia inanamaz; birdenbire herkesin neden bunu yaptığını anlar. "Eee," der, göğüslerini gererek. "Oturup konuşabilir miyiz?"

Chris aniden temkinli bir şekilde, "Nasıl... ? Bana mesaj attığın o telefon. Nasıl... ?" der.

Selena'nın da bu işin içinde olup olmadığını bilmek istiyor. Julia bir an için Selena'nın da işin içinde olduğunu düşünmesini sağlar. Ama o zaman Chris Selena'ya kızabilir ve bu her şeyi karmaşık hale getirebilir. Julia gerçeği, ya da gerçeğin bir kısmını söyler. "Selena ile aynı odayı paylaşıyoruz. Onun telefonunu buldum ve mesajlarını okudum."

"Vay canına," diyor Chris. Geri adım atıyor, ellerini kaldırıyor. "Bizi tanıyor musun?"
biliy

orsu Julia çekici bir kahkaha atar. "Ben zekiyim."

n?" "Tanırım," diyor Chris, yüzünde gizlemeye çalışmadığı bir tiksinti ifadesiyle. "O
senin

senin arkadaşın değil mi? Yani, kızların cadaloz olabileceğini biliyorum, ama bu, sanki, özel bir şey gibi."

"Hiçbir fikrin yok," diyor Julia. Sevimli bir tavır takınmaya zahmet etmiyor ve bir an için Dahi Çocuk'un kaşları çatılıyor, ama bunun onu kandırmak için hazırlanmış bir plan olup olmadığını merak etmeye başlamadan önce, Julia kapüşonlu ceketinin cebinden bir prezervatif çıkarıp onu havaya kaldırıyor.

Bu, Chris'in kafasındaki her şeyi silip süpürür. Gözleri fal taşı gibi açılır. O, öpüşme ve sütyenle boğuşma bekliyordu. Bu hiç aklına gelmemiştir.

Bir süre sonra, "Cidden mi? Yani... biz ne kadar konuştuk, üç kez mi?" der.

Julia kıkırdar. "Hadi ama. James Gillen sana benden bahsetmiş olmalı. Değil mi?"

Chris rahatsız bir şekilde omuz silker. "Şey. Evet. Ama James bir sürü saçmalık konuşur. Ona defolup gitmesini söylediğini ve onun sadece pisliklik yaptığını sanıyordum."

Julia bir an için sarsıldığını hissetti. Orada herkesin boktan James Gillen'a inandığını düşünürken, hiç aklına gelmeyecek olan Chris... Yaratık tekrar selvi ağaçlarında bir uyarı sesi çıkardı ve ona bir şeyler fırlattı. Chris Selena konusunda ciddiye, mesajlarında yazdıklarında ciddiye, onun yerine gerçekten hoşlanabileceği biri ise... Onu parçalıyorlardı, yumuşaklığını yok ediyorlardı. Bir saniye daha geçerse, parçalanacak, yok olacak.

Selena, "James tam bir pislik. Ama tam bir yalancı değil. Merhaba, yirmi birinci yüzyıldayız. Kızlar da seksten hoşlanabilirler. Sen yakışıklısın ve harika öpüştüğünü duydum. Bilmem gereken tek şey bu. Seninle evlenmek istemiyorum" diyor.

Chris, Selena'ya o kadar da aşık olamazdı, yoksa prezervatif onu hipnotize etmiş olmalı. Bir adım öne çıkar.

"Hey, yavaş ol," diyor Julia ve avucunu onun yüzüne koyarak burnunu sevimli bir şekilde buruşturuyor. "Sadece bir şey var. En iyi arkadaşımın bir erkeği paylaşmam. Başka kiminle olmak istediğin umurunda değil, ama şu andan itibaren Selena senin menünden çıktı. Anlaştık mı?"

"Ne...?" Chris'in zihninin çoğu hala prezervatif üzerinde, ama kaşları çatılır. "Onunla birlikte olmamın umurunda olmadığını söylemiştin."

"Hey. Dikkatini ver. Ben ciddiylim. İkimizi de oyuna getirmeye çalışırsan, *bunu* hemen anlarım. Selena'yı ve o telefonu izleyeceğim. Sana mesaj atmaya devam edeceğim, şaka yapmadığımı bilmen için. Eğer bir şey yapmaya kalkışırsan, Selena'ya söylerim ve ikimizle de bir daha şansın olmaz. Ama onu rahat bırakırsan, yani *gerçekten* rahat bırakırsan, mesaj falan atmazsan, o zaman her fırsat bulduğumuzda..."

Julia prezervatifi sallıyor, havada kuru bir tıkırtı sesi çıkıyor. Sonunda, tüm tuvaletlerin hamilelikle ilgili posterler ve grafitiyle kaplı makinelerin bulunduğu Court'taki diğerlerinden uzaklaşmak kolay oldu. *Bir saniye sonra tuvalete gidip, çeşmeden uzaklaşıp, diğerleri ayağa kalkmadan ortadan kayboldum. İsterseniz kaçmak bu kadar kolay. Sadece hiçbiri daha önce bunu istememişti.*

Chris kıpırdamadı. Julia, "Merhaba? Bir sorun mu var? Çünkü bir erkeğin böyle bir teklifi reddetmesinin tek nedeni eşcinsel olmasıdır. Bununla bir sorunum yok, ama en azından bana *söyleyebilirdin*, böylece oynamak için başka birini bulabilirdim" dedi.

O, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim" diyor.

Burada bir terslik olduğunu biliyor. Zavallı herif muhtemelen ne olduğunu anlayacağını düşünüyor. Dünyada yeterince küçük kelime yok. "Kimin umurunda?" diyor Julia. "Kaybedecek bir şeyin yok: Selena seni bir daha görmek istemiyor, yoksa mesajlarına cevap verirdi. Ve zaten, şimdi dönüp eve gitsen bile, ona yaptığımızı söyleyeceğim. O yüzden yapalım gitsin."

Chris'e neşeli bir gülümsemeyle bakar ve kapüşonlu sweatshirtinin fermuarını açar. Chris'in kafasından geçen her düşünceyi, basılı bir metin kadar net bir şekilde okuyabilir. Selena'nın eskiden olduğu yerlerdeki tüm kırmızı izleri, Selena'nın bu gece olacağını düşündüğü morluklarla kaplı deliği, Selena'dan ve birlikte olduğu tüm kızlardan, en çok da Julia'dan nefret ettiği parlak anları görebilir. Karar verdiği anı görebilir. Chris ona gülümser ve prezervatifi almak için elini uzatır.

Julia ne olacağını biliyor. Selvi ağaçlarındaki rüzgar, avcı sürüsü gibi kükremeye başlıyor, uyarıcı çığlıklar kara gökyüzünde yankılanıyor. Açıklık, Julia'nın altında dalgalanıyor ve yuvarlanıyor. Ay parçalara ayrılıyor, en keskin parçalar onu kasıklarından boğazına kadar parçalamak için aşağıya doğru fırlıyor, içinden sıcak, koyu kanın kokusu yayılıyor. Acı, onu sonsuza kadar kör edecek kadar parlak.

Hiçbir şey olmaz. Açıklık sadece özenle kesilmiş çimlerden ibarettir; selvi ağaçları, bir bahçıvanın bakımı kolay olduğunu düşündüğü ağaçlardır. Çağrı sesi hala etrafta dolanmaktadır, ama tüm ürkütücülüğü kaybolmuştur; sadece bir kuş, yapmayı bildiği tek şey bu olduğu için akılsızca ciyaklamaktadır. Acı bile özel bir şey değildir, sadece donuk, vurgusuz bir gıcırtıdır. Julia kışını keskin bir çakıl taşından kaldırır ve Chris'in sallanan omzunun üzerinden yüzünü buruşturur. Ay, gökyüzüne yapııştırılmış, ıksız bir kağıt diski haline gelmiştir.

Bölüm 25

Koridorda öylece durdum, aptal ağzım açık, şişman kafamın üzerinde "!!??!!" yazan büyük bir çizgi film balonu zıplıyordu. Mackey ya da Conway'in çıkıp beni orada bulabileceğini anlayana kadar öylece durdum. Sonra hareket ettim. Gizli Yeri geçtim, kartlar çarpışıyor ve tıslıyordu. Merdivenlerden aşağı indim. Kendimi yavaş ve dikkatli hareket ederken buldum, sanki tekme yemiş ve bir yerim çok acıyormuş gibi, ama neresi olduğunu anlayamıyordum.

Lobi karanlıktı, ana kapıya doğru el yordamıyla ilerlemek zorunda kaldım. Kapı daha ağır geliyordu ya da benim gücüm gitmişti, omzumu kapıya dayayıp çekmek zorunda kaldım, ayaklarım fayanslarda kayıyordu, Mackey'nin merdivenlerden izleyip sırtıttığını hayal ediyordum. Ter içinde yarı düşerek dışarı çıktım. Kapıyı arkamdan çarptım. Okula geri dönmenin başka bir yolunu bilmiyordum, ama buna ihtiyacım da yoktu.

Beni eve götürmesi için bir taksi çağırmayı düşündüm. Mackey ve Conway'in dışarı çıkıp beni bulamadıklarını, yastığıma yaslanıp ağladığımı hayal ettim ve alacakaranlıkta yüzüm kızardı. Telefonumu cebimde bıraktım.

Saat ondan yirmi var, neredeyse karanlık. Dışarıdaki ışıklar yanıyordu, çimleri aydınlatmadan beyazımsı bir renge çeviriyor, ağaçların arasında garip, gözleri kamaştıran şeyler yapıyordu. O ağaç sırasına baktım ve altıncı sınıfların gördüğü gibi gördüm, silüeti, çiçekler gibi gökyüzüne doğru süzülüp gözden kaybolacağı bilgisiyle keskinleşmişti. Sonsuza kadar orada kalacak bir şey; benim için değil, diğer insanlar için. Ben neredeyse gitmiştim.

Merdivenlerden aşağı indim - o ışık merdivenleri derin ve tehlikeli hale getirmişti - ve okulun önünden, yatılı öğrencilerin kaldığı kanadın yanından yürümeye başladım. Ayaklarım çakıllarda çtırdadı ve o sabahki gergin refleksim - başımı çevirip, avcıların yıkanmamışlara köpekleri salıp salmadığını kontrol etme refleksim - geri gelmişti.

Dağınıklığın içinde iyi bir şey bulmak için aradım, ama bulamadım. Mackey'nin Conway hakkında haklı olduğunu kendime söyledim – elbette haklıydı, Mackey herkes hakkında bir şeyler bilir, uydurmasına gerek yoktur – o zaman bana bir iyilik yapmıştı: dışarıda olmak içeride olmaktan iyidir. Sabahleyin, mahvolmuş ve aç değilken, sahip olduğum her şeyi tüketmemişken rahatlayacağımı söyledim kendime. Sabahleyin, paha biçilmez bir şeyin

parmağımı kapatamadan çalınmış ve parçalanmış gibi hissetmeyeceğimi söyledim.

Başaramadım. Bu duvarların dışında beni bekleyen çözülmemiş davalar vardı ve Mackey haklı çıkmıştı, o sırtkan pislik: artık ben büyük liglerde on iki saat bile dayanamayan çocuktum ve o ve Conway, bunu herkesin bilmesini sağlayacaktı. Soğuk Davalar ilk günümde bana çok parlak gelmişti, geniş ve ışıltılı bir adım gibi. Şimdi ise kirli bir çıkmaz gibi görünüyordu. İşte bu, benim istediğim şeydi. Bir gün ve gitti.

Aklıma gelen tek umut ışığı, neredeyse bitmiş olmasıydı. Mackey'nin arkadan bıçaklamasından önce bile, döngüye girmeye başlamıştık. O yakında fişi çekmezse, Conway çekecekti. Onların sabrının sonunu beklemem gerekiyordu, sonra eve gidip bugünün hiç yaşanmamış gibi unutmaya çalışabilirdim. Keşke böyle günlerin geçip gitmesini bekleyerek içen adamlardan biri olsaydım. Daha da iyisi: böyle günlerde arkadaşlarına "*Pub*" diye mesaj atan adamlardan biri olsaydım. Arkadaşlarının etrafında bir daire oluşturduğunu hissetmek.

Herkes bilir ki eş ve çocuklar sizi bağlar. İnsanların bir şekilde gözden kaçırdığı şey, gerçek dostların da aynı şeyi aynı derecede sert bir şekilde yaptığıdır. Dostlar, yerleşmiş olduğunuzu, bir anlaşma yaptığınızı gösterir: nerede olursanız olun, gidebileceğiniz en uzak nokta burasıdır. Burası sizin durağınız, burası ineceğiniz yer.

Sadece bulunduğunuz yer değil: sizi kim olduğunuzla da bağlarlar. Sizi tanıyan arkadaşlarınız olduğunda, insanların bugün görmek istediği şeylerin ötesinde, bir gün sizi en güzel hayallerinize dönüştürecek kişiye yer kalmaz. Katılmışsınızdır: arkadaşlarınızın tanıdığı kişisiniz, sonsuza kadar.

Conway, *güzel şeyleri sevdiğini* söylemişti ve haklıydı. Ölü bedenim üzerinden geçmeden, kendime sığdırabileceğim tüm güzelliği barındırmayan bir yerde, birisi olarak kendimi bağlayamazdım. Çirkin olmak için başladığım yerde kalabilir, işsizlik maaşı ile bir kariyer, benden nefret eden bir eş, bir düzine sümüklü velet ve insanların bağırsaklarını gösteren 24 saat yayın yapan duvar büyüklüğünde bir televizyon edinebilirdim. Beni kibirli, ukala, daha fazlasını hak ettiğimi düşünen sosyal konut çocuğu olarak adlandırın. Bu düşünceyi anlayacak yaşa gelmeden önce bile yemin ediyordum: Daha fazlası olacaktım.

Bunu arkadaşlarım olmadan başarmak zorunda kalsam da, yapabilirdim. Zaten yapıyordum. Beni kalmak istediğim bir yere götüren, bana bakan

ve benim sonsuza kadar olmak istediğim biri olarak gören, ileride daha fazlasını istemekten vazgeçmeme degecek birini hiç tanımamıştım.

O zaman içime işledi, Kilda'nın gölgesinin ağırlığı altında, çok geç kalmış bir şekilde. Holly ve arkadaşlarında gördüğüm o ışık, o kadar parlaktı ki gözlerimi acıtırıyordu, o okula girip bulmak ve kıskanmak istediğim nadir şeydi: Onlara yüksek tavanlardan yankılanarak, eski ahşabın parıltısında yansiyarak yağdığını sanmıştım. Yanılmıştım. O ışık onlardan geliyordu. Birbirleri için her şeyden vazgeçmeleri, geleceklerinden dalları koparıp ateşe atmalarıyla. Bugünün öbür tarafında bana güzel gelen şeylerin, korkulukların ve madrigallerin hiçbir önemi yoktu. Başından beri asıl özünü kaçırmıştım.

Mackey beni bir kez kokladı ve tüm hikayeyi anladı. Okulda, yakalanırsam buradan çıkma şansımı kaybetmemek için esrar ve kahrkahrı reddettiğimi gördü; eğitim kolejinde, hayat boyu üniforma giyecek olan büyük, dost canlısı adamlardan uzaklaşmak için büyük, dost canlısı gülümsemem ve belirsiz bahanelerimi gördü. Kennedy'yi mahvettiğimi izledi ve bunu yapacak bir insanda neyin eksik olduğunu tam olarak anladı.

Conway da benden bunu koklamış olmalı. Bütün gün, nasıl uyduğumuzu düşünürken, çok iyi anlaştığımızı düşünürken. Kendi isteğim dışında, bunun yepyeni bir şey gibi tadı olduğunu düşünürken.

Okulun arkasında. Yeşil-beyaz çimlerin üzerinde, huzursuz ve hareketli, karanlık şekillerden oluşan kümeler vardı. Bir an için gözlerim onları anlamaya çalışırken çılgına döndü. Gece için serbest bırakılmış büyük kediler olduğunu düşündüm, başka bir sanat projesi olduğunu düşündüm, Holly'nin model okulundan kaçan hayaletler olduğunu düşündüm. Sonra biri başını geriye attı, uzun saçları projektör ışığıyla parladı ve güldü. Yatılı öğrenciler. Conway, McKenna'ya yatma vaktinden önce onları dışarı çıkarmayı söylemişti. McKenna bunu yapacak kadar akıllıydı.

Ağaçların altında hışırtı, çitlerde sallantı. Her yerdelerdi, beni izliyorlardı. Çimlerdeki üçlü, çenelerini omuzlarının üzerinden çevirip bana baktılar, sıkıca birbirlerine yaklaşp fısıldaştılar. Bir kahrkaha daha, bu sefer doğrudan bana yönelikti.

Belki yarım saat sonra, biri görüşmeyi bitirdi ve ben, spreyl boya ile resim yaparken yakalanan bir çocuk gibi, Conway'in yolcu koltuğuna kıvrılıp, uzun ve sessiz bir yolculukla eve döndüm. O yarım saati, burada bir aptal gibi ayakta geçirdim, genç kızlar bana yan gözle bakıp alaycı yorumlar yaparken: siktir et. Okulun önüne geri dönüp

büyük çocukların beni eve bırakmasını beklerken kimse beni görmesin diye etrafta dolaşmak: siktir et onu da.

"Conway'i de siktir et," dedim, yüksek sesle, ama bana yan gözle bakan kızların duyamayacağı kadar yüksek sesle. Eğer birlikte çalışmıyorsak, o zaman tek başıma uçuyordum.

Nereden aramaya başlayacağımı bilmiyordum. Gerek yoktu: onlar beni çağırırdı. Siyah-beyaz parıltının içinden gelen sesler, esintinin hışırtısı ve yaralarının seslerinden sıyrılıyordu: *Dedektif, Dedektif Moran! Buraya bakın!* Gümüş rengi, tül gibi, her yerde ve hiçbir yerde. Kör adamın buffu gibi döndüm. Yapraklar arasında kelebekler gibi dönen kıkırdamalar duydum.

Ağaç gölgelerinde, çimlerin eğiminde: soluk çırpınmalar, el sallamalar, çağırılmalar. *Dedektif Stephen buraya gel, buraya gel!* Gittim, izleyen gözlerin arasından geçerek. Herhangi biri olabilirdi, yine de giderdim.

Hiçlikten, Polaroid fotoğraflar gibi silüetler ve yüz hatları belirdi. Gemma, Orla, Joanne. Dirseklerine dayanmış, bacakları uzanmış, saçları arkalarındaki çimlere sarkmış. Gülümsüyorlardı.

Ben de gülümsedim. En azından bunu yapabiliyordum. Bu konuda çok iyiydim. Conway'i her zaman yenerdim.

"Bizi özledin mi?" Gemma. Boynunu eğdi.

"Buraya gel," dedi Joanne. Gemma'ya yaklaştı, onun oturduğu yeri okşadı. "Gel, bizimle konuş."

Kaçmam gerektiğini biliyordum. Holly Mackey ile aydınlık bir odada yalnız kalmaktansa, bu üçüyle burada kalmak daha mantıklıydı. Ama beni gerçekten yanlarında görmek istiyorlarmış gibi bakmaları hoş bir değişiklikti; yanıklarımı serinleten soğuk su kadar tatlıydı.

"Sana Dedektif Stephen diyebilir miyiz?" "Tabii ki, ne

yapacak, bizi tutuklayacak mı?"

"Muhtemelen hoşuna giderdi. Kelepçeler..."

"Çağırabilir miyiz? Kartında Stephen Moran

yazıyordu." "Dedektif Steve nasıl?"

"İğrenç, lütfen! O porno yıldızlarının kullandığı isimler gibi."

Gülümsemeye devam ettim, ağzımı kapalı tuttum. Onlar farklıydılar, vahşi doğada ve gecenin karanlığında. Tedirgin, yan bakışlı, benim hissedemediğim esintilerle sallanan. Güçlü. Sayıca az olduğumu biliyordum, ensem arkasında, kötü yürüyen üç adam köşeyi dönüp sana doğru hızlanarak geldiğinde anladığın gibi.

"Hadi ama. Sıkıldık." Joanne, bacak bacak üstüne atmış sallanıyordu. "Bize eşlik et."

Oturdum. Çim yumuşak ve esnekti. Ağaçların altındaki hava daha zengin kokuyordu, sporlar ve polenlerle doluydu.

"Hala burada ne yapıyorsun?" diye sordu Gemma. "Bu gece burada mı kalacaksın?"

"Şey, tabii ki, başka nerede kalabilir ki?" Joanne gözlerini devirdi. "Gems onunla aynı odada kalmasını istiyor." Orla kahkahalarla güldü.

"Merhaba? Sana mı sordum?" Joanne'in izni olmadan burada kimse cadalozluk yapamaz. "Zaten seninle paylaşamaz ki. Senin kocaman kalçalarına sığabilmesi için *cüce gibi* olması gerekir."

Orla utandı. Joanne güldü: "Aman Tanrım, yüzünü görmelisin! Sakin ol, şakaydı, hiç duymadın mı?" Orla daha da küçüldü.

Gemma onları görmezden gelerek bana bakıyor, gülümsüyor. "Sister Cornelius ile paylaşabilir. Onun gecesini güzelleştirebilir."

"Onu ısırdı. Prag'ın Çocuğu'na sunardı."

Ağaçların içine bir metre daha girseydik, karanlıkta kalırdık. Burada, sınır bölgesinde ışık karışık ve hareketliydi, ay ışığının kenarları, çimlerin projektörlerinden taşan ışıklar. Bu, yüzlerine bir şeyler yapıyordu. Daha önce midemi bulandıran o ucuzluk, tüm o yapay renkler ve tatlar: artık ucuz görünmüyordu, burada değil. Daha sert görünüyordu, katı ve mumsu bir şeye soğumuştı. Gizemli.

"Yakında yola çıkacağız. Sadece birkaç şeyi bitiriyoruz." dedim.

"Konuşuyor." Gemma, daha geniş bir gülümsemeyle. "Bize sessiz muamele yapıyorsun sanmıştım."

Joanne, "Hiçbir şeyi bitirmiş gibi görünmüyorsun." dedi. "Ara veriyorum."

Sanki her şeyi biliyormuş gibi sırtıttı. "Detektif Bitchface ile başın belaya mı girdi?"

Onlar için artık bir dedektif, büyük kötü otorite değildim. Başka bir şeydi: oynamak, oynamak için, dans etmek için bir şey. Gökyüzünden aralarına düşen garip bir şey, ne yapabileceğini, ne anlama gelebileceğini kim bilebilirdi ki? Etrafımda dönüyorlardı.

"Bildiğim kadarıyla yok," dedim.

"Aman Tanrım, *tavırları* ne öyle? Sanki, merhaba, Penney's'ten olmayan bir takım elbise almayı başardın diye, bu seni dünyanın kraliçesi yapmaz *ki*?"

Gemma, "Onunla sürekli çalışmak zorunda mısın? Ya da bazen, iyi davranırsan, eğlence için canlı hamster yemeden çalışan biriyle çalışmana izin veriyorlar mı?" dedi.

Hepsi gülüyor, beni çağırıyor ya da bana da gülmem için cesaret veriyorlardı. Conway'in kapıyı yüzüme kapattığı hafif, sönük bir ses duydum. O üç yüzün dansını izledim, her bir kıvılcım benim içindi.

Gülerek, "Tanrım, merhamet edin. O benim ortağım değil. Sadece bugün onunla çalışıyorum" dedim.

Hepsi rahatlamış gibi yapıp kendilerini yelpazeliyorlardı: "Phew! Aman Tanrım, nasıl hayatta kaldığını merak ediyorduk, sanki *Prozac* kullanıyormuşsun gibi..."

"Birkaç gün daha böyle devam ederse, alacağım" dedim. Daha çok güldük. "Buraya gelmemin bir nedeni de bu. Kafamı eritmeyecek insanlarla sohbet edip gülmeye ihtiyacım vardı."

Bunu beğendiler. Kediler gibi kamburlarını çıkardılar, memnun oldular. Orla – çabuk toparlandı; darbe almaya alışkındı – "Senin ondan çok daha iyi bir dedektif olduğuna karar verdik" dedi.

"Lickarse," dedi Gemma.

"Ama doğru," dedi Joanne. Gözleri üzerimdeydi. "Biri patronuna, Whatsername'in böyle bir B olması nedeniyle işini yapamadığını söylemeli. Bazı temel *görgü kurallarına* sahip olsaydı çok daha ileri gidebilirdi. Bir soru sorduğunda, sanki 'hey, kimse atacak çiğ et parçası var mı, belki geri çekilir?' gibi oluyor."

Orla, "Zorunlu olmadıkça ona *saati* söylemeyiz" dedi.

"Bize bir şey sorduğunda," dedi Joanne ve başını bir yana eğip bana gülümsedi, "seninle konuşmak istiyoruz."

Onunla son konuştuğumda, bu kadar iyi arkadaş değildik. Benden bir şey istiyorlardı, bana bir şey vermek istiyorlardı, hangisi olduğunu anlayamadım. Koklayarak, "Bunu duyduğuma sevindim. Şimdiye kadar bana çok yardımcı oldunuz; siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum" dedim.

"Sana yardım etmekten hoşlanıyoruz."

"Her zaman senin casusların oluruz." "Gizli."

"Telefon numaranız bizde var. Şüpheli gördüğümüz her şeyi size mesaj atabiliriz."

"Bana gerçekten yardım etmek istiyorsanız, nasıl yapacağınızı biliyorsunuz. Siz üçünüz, bu okulda olan biten her şeyi biliyorsunuz. Chris ile ilgili

Chris ile ilgili olabilecek her şeyi duymak isterim."

Orla öne eğildi, ıslak ağzında ay ışığı parıldıyordu: "Sanat odasında kim var?"

Joanne "Şşş!" diye bağırdı. Orla geri çekildi.

Gemma, eğlenerek: "Oops. Çok geç." Bana: "Sadece öyle soracak değildik böyle *sormayacaktık*."

"Ama buradaki Dahi sorduğu için," dedi Joanne. Geriye yaslandı, boğazı kavisliydi.

İşaret etti. "O kim?"

Sanat odası, okulun ağır duvarları arasında soğuk beyaz bir parıltı. Üstünde taş korkuluk gökyüzüne karşı silüetini çiziyordu, bir hayaletin yürüyüşü gibi, neredeyse siyah üzerine siyah. Bir pencerede tel okul yükseliyordu. Bir sonraki pencerede Mackey, kambur oturmuş, kollarını kavuşturmuştu.

"O," dedi Joanne.

"Başka bir dedektif," dedim.

"Ooo." Elini salladı, alaycı gözlerle. "Atılacağını biliyordum."

"Bazen çalışırken işleri değiştiririz. Herkesi zinde tutmak için."

"Kiminle konuşuyorlar?"

"Holly Mackey mi?"

"Sana tuhaf olduklarını *söylemiştik*."

Yüzlerindeki parıltı, hepsi heyecanlı ve büyülenmiş. Sanki ben onların görmek istedikleri tek şey olabilirdim. Bu, onların aradıkları her şey olmak istemenize neden oluyordu, hepsini aynı anda. Chris Harper da aynı şeyi istemiş olmalı.

Sanat odasında, Conway pencerenin önünden uzun adımlarla ve keskin omuzlarıyla geçti. "Evet, Holly" dedim. Conway kafamı koparırdı; siktir et Conway'i.

Nefes alma sesi. Bakışlar etrafta dolaşıyordu, ama hızla geçip gittikleri için onları yakalayamadım.

Orla, "Chris'i o mu öldürdü?" diye

fısıldadı. "Aman Tanrım."

"Biz de bahçıvan Willy olduğunu sanıyorduk." "Evet, bugüne kadar öyle sanıyorduk."

"Ama sen bize ve onlara tüm o soruları sormaya başladığında..." "Tabii ki bizim yapmadığımızı biliyorduk..."

"Ama biz düşünmedik..."

"*Holly Mackey* miydi?"

Onlara bir cevap verebilmeyi çok isterdim. Ağzlarının açıldığını, gözlerinin fal taşı gibi açıldığını, benim, The Man'ın, bir sihirbaz gibi cevaplar fıskırttığını görünce şaşkına döndüklerini görmek isterdim. "Chris'i kimin öldürdüğünü bilmiyoruz. Bulmak için çok çalışıyoruz" dedim.

"Ama *sence* kim?" Joanne bilmek istedi.

Holly, masada kambur oturmuş, mavi gözleri, keskin bakışları ve gizlediği bir şeyi vardı. Belki Mackey haklıydı, onun konuşmasını istememekle. Belki haklıydı ve Holly benimle konuşacaktı.

Kafamı salladım. "Benim işim değil." Şüpheli bakışlar. "Cidden. Kafamda bir fikir takılıp kalmışken dolaşamam, kanıt bulana kadar olmaz."

"Ahh." Dudaklarını büzdü. "Bu hiç adil değil. Bize şunu istiyorsun..." "Aman

Tanrım!" Orla, dik bir şekilde ayağa kalktı ve elini ağzına kapattı.

"Alison olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Orada mı?"

"Tutuklandı mı?"

Ağzları açık kalmıştı. "Hayır," dedim. "Sadece biraz üzgün. Chris'in hayaleti olayı onu çok etkiledi."

"Hadi ama, evet? Aslında hepimizi etkiledi." Joanne, soğuk bir şekilde: Onu listenin başına koymayı unutmuştum. Kötü çocuk.

"Eminim öyledir," dedim, hayranlıkla. "Onu gördün mü?"

Joanne titremeyi hatırladı. "Tabii ki gördüm. Muhtemelen benimle konuşmak için geri geldi. Doğrudan bana bakıyordu."

O zaman anladım: Chris'in hayaleti gören her kız aynı şeyi söylerdi. O, ona bakıyordu. Ondan, sadece ondan bir şey istediği için gelmişti.

"Sana söylediğim gibi" – Joanne yine yaşlı yüzünü takındı – "eğer ölmeseydi, tekrar birlikte olurduk. Sanırım hala beni sevdiğini bilmemi istiyor."

"Ahhh." Orla, başını bir yana eğdi.

Ona sordum, "Onu gördün mü?"

Eli göğsüne gitti. "Aman Tanrım, evet! Neredeyse kalp krizi geçirecektim. Tam orada duruyordu. Yemin ederim."

"Gemma?" dedim.

Gemma çimlerin üzerinde kıpırdadı. "Bilmiyorum. Hayaletlerden emin değilim."

Joanne sert bir sesle, "Affedersiniz, ben ne gördüğümü biliyorum?" dedi.

"Öyle demiyorum. Sadece onu görmediğimi söylüyorum. Pencerede bulanık bir şey gördüm, sanki gözüne yapışkan bir şey kaçmış gibi. Hepsi bu."

"Bazı insanlar diğerlerinden daha *duyarlıdır*. Ve bazıları Chris'e *daha yakındı*. Gördüğün şeyin önemi olmadığını düşündüğüm için kusura bakma."

Gemma omuz silkti. Joanne bana, "O oradaydı," dedi.

Bunu ciddi mi söyledi, emin olamadım. Ortak salonda, onların korkusunun gerçek olduğuna yemin edebilirdim: belki dikkat çekmek ya da stres atmak için rol yapmaya başlamışlardı, ama sonra bu, onların kontrol edemeyeceği kadar büyük ve gerçek bir şeye dönüşmüştü. Ama şimdi, titremesi, yüzündeki ifade, anlayamadım; belki de sadece onun üzerindeki plastik tabaka, altındaki gerçeği bulanıklaştırıyordu; belki de tamamen plastikti. Muhtemelen onlar bile bilmiyorlardı.

"O zaman, ne biliyorsan bana anlatman için başka bir neden daha var. Chris de bunu isterdi." dedim.

"Biz neyi bilebiliriz ki?" Joanne, selofan gibi boş ve kaygandı. Ben hak etmeden hiçbir şey vermeyeceklerdi.

Ama bunun cevabını biliyordum. Selena ve Chris ayrıldıktan sonra, Joanne emin olmak için gece nöbetine bekçi köpeklerini koymuştu.

"Diyelim ki, Selena dışında biri, Chris'in ölümünden birkaç hafta önce, geceleri onunla buluşuyordu. Sence bu kimdi?" dedim.

Joanne'in yüzünde hiçbir değişiklik olmadı. "Birisi mi vardı?" "Sadece *olasılık olarak* söylüyorum. Sence kim olabilir?"

Birbirlerine, kirpiklerinin altından bakışlar attılar. Eğer korku gerçek olsaydı, artık içlerinden çıkmıştı. Başka bir şey yükselmiş, onu dışarı itmişti: güç.

Joanne, "Biriyle buluşup buluşmadığını söyle, biz de sana iyi bir şey söyleyeceğiz" dedi.

Fırsatı gördüğümde anlarım dedim. Bazen görmenize bile gerek kalmaz. Bazen onun geldiğini hissedersiniz, gökyüzünden bir meteor gibi size doğru hızla yaklaşır.

"Evet, buluşuyordu. Aralarındaki mesajları bulduk" dedim. Yine

birbirlerine baktılar. Gemma, "Ne tür mesajlar?" diye sordu.

"Buluşma ayarlayan mesajlar."

"Ama isim yoktu, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Sizden biri değildi, değil mi?"

Joanne keskin bir sesle, "Hayır, değildi" dedi. Söylemedi, *yoksa başı büyük belaya girerdi*. Hepimiz duyduk.

"Ama kim olabileceğine dair bir fikrin var." *Holly Mackey'in adını* duymayı bekledim.

Joanne sırt üstü uzandı, kollarını başının arkasına koydu, göğsünü yukarı doğru çıkardı. "Rebecca O'Mara hakkında ne düşündüğünü söyle bize," dedi.

Kulağım, "*Ne oluyor lan?*" diye bağırdıktan sonra soruyu duymak için bir saniye bile sürdü. Sonra çenemi kapattım ve hızlıca düşündüm - doğru bir cevap olmalıydı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, onun hakkında pek düşünmedim." dedim.

Kapüşonlu bakışlar, küçük sırtışlar. İyi cevap. Joanne, "Çünkü o tamamen *zararsız biri*" dedi. "Ne kadar *iyi* bir kız" diye fısıldadı Orla.

"Çok *saf*."

"Çok *utangaç*."

"Eminim senden çok korkmuş gibi davranmıştır, değil mi?" Joanne başını eğdi ve bana sahte bir gülümsemeye bakarak gözlerini kısıp baktı. "Rebecca asla cesurca bir şey yapmaz. Muhtemelen hayatında hiç alkol içmemiştir. Bir erkeğe bile bakmamıştır."

Gemma alçak sesle güldü.

"Bu doğru değil, değil mi?" dedim. Kalbim yavaşça ve sertçe atmaya başladı, orman davulları gibi, bir mesaj taşıyordu.

"Alkol içip içmediğini bilmiyorum, ama kimin umurunda. Ama bir erkeğe baktı, tamam mı?"

Orla kıkırdadı. "Ona nasıl baktığını *görmeliydin*. Acınası bir durumdu."

"Chris Harper" dedim.

Joanne yavaşça gülümsemeye başladı. "Ding. Ödülü sen kazandın." dedi.

Orla, "Rebecca Chris'e *aşıktı*." dedi.

"Sence sonunda birlikte oldular mı?" dedim.

Joanne dudaklarını kıvırdı. "Aman Tanrım, kusmam gerek, izin verir misin? *Hayır, imkansız*. O tam bir ezikti. Chris istediği herkesi elde edebilirdi; sıkıcı bir çöp adamın yanına yaklaşmazdı. *Bir çöl adasında* mahsur kalsalardı bile, o daha güzel bir *hindistan cevizi* bulup onu becerirdi."

"Yani onunla tanışan kişi o değildi. Değil mi? Ya da...?"

Gözler yine parıldıyordu. "Şey," dedi Joanne. "*Aşk* için değil. senin bildiğin şey için de değil. Muhtemelen *nasıl yapılacağını* bile bilmiyor." "O zaman ne için?"

Kıkırdamalar. Orla alt dudağını ısırđı. Ben söylemedikçe onlar da söylemeyeceklerdi.

O meteor, daha da yaklaşarak uluyordu. Tek yapmam gereken doğru yere gitmek ve ellerimi uzatmaktı.

O sabah. Tebeşir ve çim kokusu; kendimi balon hayvan gibi düğümler halinde bağlayıp, sekiz farklı kız ve Conway'in istediği her şeye dönüştürmeye çalışıyordum – bu bana çok iyi gelmişti. Joanne, dudağını kaldırdı: *Sanırım hepsinin melek gibi olduğunu, asla uyuşturucu kullanmayacaklarını düşünüyorsun. Yani, tanrım, Rebecca, o çok masum...*

"Uyuşturucu" dedim.

Bir değişiklik. Onların gerginleştiğini hissettim, ben yerime yerleşmeye çalışırken beklediler.

"Rebecca uyurucu kullanıyordu."

Orla'dan histerik bir kahkaha patladı. Joanne bana gülümsedi, iyi bir çocuğa ğretmen gibi. "Ona söyle" diye emretti.

Bir süre sonra Gemma oturdu. Bacaklarını altına katladı, taytındaki çim parçalarını topladı. "Bunu kaydetmiyorsun, değil mi?" dedi.

"Hayır."

"İyi, çünkü bu tamamen gizli. Eğer bunu kimseye söylersen, hepsinin saçmalık olduğunu ve Dedektif Dildo'nun gözüne girmek için uydurduğunu söyleyeceğim."

Sanki ben gazeteciymişim gibi. Ben *naif* olduğunu düşünürken, "Ve babam patronunu arayıp aynı şeyi söyleyecek. İnan bana, bunu istemezsin." diye ekledi.

O kadar da saf değildim. "Sorun değil" dedim. Joanne, "Devam et. Anlat ona" dedi.

"Peki," dedi Gemma. Dilini st dudağına dokundurdu, ama bu otomatik bir hareketti, kafasını toparlamak için zaman kazanmaya çalışıyordu. "Tamam. Ro'yu biliyorsun, değil mi? Ronan, eskiden burada bahçivanlık yapıyordu."

"Onu siz tutukladınız," diye yardımsever bir şekilde Orla araya girdi. Gözleri parlıyordu, bu durumu çok seviyordu. "Uyuşturucu sattığı için."

"Hikayeyi biliyorum, evet," dedim.

Gemma, "O birçok şey satıyordu. Çoğunlukla esrar ve ecstasy, ama başka bir şey isterseniz, genellikle onu da bulabiliyordu" dedi.

Hala taytına takılan ot parçalarıyla uğraşıyordu. Değişen ışıkta emin olamadım, ama kızarmış gibi görünüyordu.

Joanne, "Gemma'nın diyeti pek işe yaramadı" dedi. Gemma'nın belini kötü niyetle hafifçe çimdikledi.

"Sadece birkaç kilo daha vermek istedim. Ne var bunda, herkes öyle değil mi? Ben de Ronan'dan bana yardımcı olacak bir şey bulabilir mi diye sordum."

Gemma, benden bir şey bekliyor gibi, bunu alamamaktan çok korkmuş gibi, bir anlığına bana baktı. Umutla, "İşe yaramış olmalı. Artık kesinlikle kilo vermek gerekmiyor" dedim.

Rahatlamış bir şekilde ağzını kıvırdı. Bu tamamen farklı bir dünyaydı: zayıflamakta zorlandığını itiraf etmek, polise uyuşturucu aldığını söylemekten daha korkutucuydu. "Evet, neyse. Her neyse. Ronan'dan nasıl mal aldığını anlatmıştın, değil mi? Çarşamba ve cuma öğleden sonraları vardiyada tek bahçıvan oydu, sen de okuldan sonra kulübeye gidip onu görene kadar dışarıda bekliyordun. Sonra içeri giriyordun ve o da dolaptan malları çıkarıyordu. Onu orada görmedikçe kulübeye girmemen gerekiyordu; seni içeride tek başına yakalarsa seni yasaklayacağını söylemişti. Sanırım birinin mallarını çalması ihtimaline karşı."

Joanne ve Orla çimlerin üzerinde bana doğru yaklaşarak kıvrılıyorlardı. Ağızları açık, gözleri parlıyordu.

"O Çarşamba günü," dedi Gemma, "yağmur yağıyordu, ben aşağı indim ama Ro'yu göremedim. Bir süre ağaçların altında bekledim ama sonunda, hadi *ama*, bütün gün orada durup donarak bekleyemezdim. Ben de kulübeye girdim. Ronan bununla başa çıkabilir diye düşündüm. O zamana kadar beni tanıyordu; ben rastgele birisi değildim."

Diğer ikisi, ne olacağını tahmin ederek titredi.

Gemma şöyle devam etti: "Ve Rebecca O'Mara da oradaydı. Bekleyeceğiniz *son* kişi gibi, değil mi? Bir metre kadar sıçradı, yemin ederim bayılacağını sandım. Ben gülmeye başladım ve "Aman Tanrım, burada ne yapıyorsun? Uyuşturucu mu arıyorsun?" dedim.

Karanlık, nemli havada kahkahalar yükseldi.

"Rebecca, 'Oh, sadece yağmurdan kaçıyordum' dedi ve ben de 'Evet, tamam' dedim. Okul yarım dakika uzaklıkta ve o paltosunu ve şapkasını giymiş, yani aslında kasten yağmura çıkmış. Ve eğer o kadar utangaçsa, neden büyük, korkutucu bahçıvanlarla karşılaşacağı bir yerde saklanıyor?"

Gemma kendine gelmişti. Hikaye kolayca, kendinden emin bir şekilde ortaya çıkıyordu. Doğru gibi geliyordu. "Ben de 'Bahçe işleri mi yapmayı planlıyorsun?' dedim. Onun bulunduğu köşede kürekler ve benzeri aletler vardı; elinde onlardan biri vardı

elinde tutuyordu, sanki ben psikopat bir tecavüzcüysem ve onun beni savuşturması gerekirse diye, ben içeri girdiğimde onu kapmış gibi. Ve o da şöyle dedi: "Şey, şey, sanırım, bir nevi, düşünüyordum da..." Ben de onu bu ızdıraptan kurtarmaya karar verdim. Ben de "*Hadi ama*, beni ciddiye almadın herhalde?" dedim. O da bir an bana baktı, "*Ne?*" der gibi, sonra "Gitmem gerek" dedi ve yağmurun içine koşarak okula geri döndü.

Koşmadan önce küreği bırakmış olmalı. Kürek, çapa ya da çapalama aleti. Geri dönmek için orada bırakmıştı, artık ne istediğini biliyordu.

Avuç içimdeki meteor. Güzel. Beni hoş bir beyaz ateşle yakıyor.

Yüzümde bir şey olsaydı, aldatici ışık onu benim için gizlerdi.

Sesimin sakın kalmasına dikkat ettim. "Ronan onu gördü mü?"

Gemma omuz silkti. "Sanmıyorum. O birkaç dakika sonra geldi, yağmurun dinmesini beklemek için bir yerde bekliyordu. Benim içeride olmamdan biraz sinirlenmişti ama sonra atlattı." Hatırlayan bir gülümseme.

Joanne yanımdaydı. "Gördün mü? Tüm o saf ve masum tavırlar, aman Tanrım, ne *saçmalık*. Diğer herkes buna kanıyor, ama biz *senin* kanmayacağını biliyorduk."

"Ronan uyuşturucu dışında başka bir şey satıyor muydu? Alkol? Sigara?" diye sordum. Holly, bazen sigara içtiklerini söylemişti; ve paket Julia'nın gardırobunda saklanıyordu. Rebecca'nın o kulübede bulunmasının masum bir nedeni olabilirdi; suçlu bir masumiyet, ama yine de masumiyet.

Gemma burnunu çektirdi. "Tabii. Ve gazlı şekerler." Orla kıkırdıyordu. "Telefon kontörü."

"Maskara."

"Tayt."

"Tampon."

Bu, ikisini de kahkahalara boğdu, Orla geriye doğru çimlere düşerek bacaklarını havaya kaldırdı. Joanne soğukkanlılıkla araya girdi: "O bir *süpermarket* değildi. Rebecca çikolatalı kurabiye almıyordu."

Gemma kendini topladı. "Evet. O sadece kötü şeyler satıyordu." *Kötü* kelimesini şehvetli bir şekilde vurguladı. "Aslında ne satın aldığını çok merak ediyorum."

Joanne omuz silkti. "En azından diyet hapları almıyordu. Anoreksik değilse tabii, ama bence kendini o kadar da önemsemiyor."

makyaj bile yapmıyor."

"Muhtemelen esrar." Orla, bilmiş bir şekilde.

"Ne tür bir ezik tek başına esrar içer ki? Aman Tanrım, bu çok *üzücü*." "Dördü için de satın almış olabilir."

"Merhaba, sanki *onu* gönderirler mi? Hepsi bu işe karışmış olsaydı, Julia veya Holly'yi gönderirlerdi. Rebecca orada çünkü bir şey istiyordu."

"Ro'nun seksi vücudu."

"İğrenç, iğrenç, beyin temizleyiciyi uzatır mısın?"

Yine kıkırdamaya başlayacaklardı. "Bu ne zamandı?" dedim.

Bu onları geri getirdi. Kırpıklarının altından hızlıca bakışlar attılar.

Joanne, "Ne zaman soracağınızı merak ediyorduk." dedi.

"Geçen bahar mı?"

Yine birbirlerine bakiştılar. Gemma, "Ertesi gece Chris öldürüldü," dedi.

Bir saniye sessizlik oldu, bu sessizlik dallara yayıldı. "*Yani*," dedi Joanne. "Gördün mü?"

Gördüm.

"Chris ve Selena ayrıldıktan sonra birinin Chris ile buluştuğunu söylemiştin. Sana da söylediğim gibi, Chris Rebecca O'Mara'ya ilgi *duyduğu* için onunla buluşması imkansızdı. Ama Rebecca ona bir şey satın alıyorsa? Rebecca bunu kesinlikle yapardı; Chris için her şeyi yapardı. Ve Chris de bunu almak için onunla buluşurdu. Hatta ona tuhaf bir şekilde öpüşerek hayal kurması için bir neden bile vermiş olabilir."

Orla'nın burunlu kahkahası.

"Rebecca'nın geceleri tek başına dışarı çıktığını hiç gördün mü?" dedim.

"Hayır. Ne olmuş yani? Chris öldürülmeden *haftalar* önce koridoru izlemeyi bırakmıştık."

Conway, Chris'in toksikoloji testinin temiz çıktığını söylemişti. Eşyalarında uyuşturucu yoktu.

"Ve sonra," dedi Joanne. Yaklaşarak bacakları benimkilere değdi. Yüzeylerinde parıldayan projektör ışıkları yüzünden gözlerini göremiyordum. "Belki Rebecca onların *birlikte* olduklarını falan sandı. Ve olmadıklarını öğrendiğinde..."

Güveler çimlerin üzerinde uçuyordu.

Dikkatlice, "Rebecca çok zayıf bir kız. Chris ise iri ve güçlü bir adamdı. Sence o bunu yapabilir miydi...?" dedim.

Gemma, "O, canı istediğinde huysuz bir kadındır. Eğer Chris onu gerçekten kızdırdıysa..." dedi.

"Gazetelerde kafa travması yazıyordu," dedi Joanne. "Eğer o oturuyorsa, kızın ondan daha küçük olması önemli olmazdı."

Orla, heyecandan neredeyse çimlerden havaya uçacakmış gibi, "Ona bir taşla vurmuş olabilir" dedi.

"İğrenç." Joanne, azarlayarak. "Aslında taş olduğunu bilmiyoruz. Gazeteler hiç bahsetmedi." Ve bana baktı, gözlerinde soru işaretleri belirmişti. Gemma ve Orla da meraklı ve heyecanlı bir şekilde izliyorlardı.

Sahte değillerdi. Hiçbiri çapayı bilmiyordu.

Dahası, Chris Harper'ın hayatını çalan o anı anlatırken seslerinde titreme yoktu, yüzlerinde gölge yoktu. Sınavda kopya çekmekten bahsediyor olabildiler. O ana kadar, içimden bir ses, Rebecca hikâyesini beni onlardan uzaklaştırmak için uydurduklarını merak etmişti, ama hayır. Hiçbiri cinayetle ilgisi yoktu.

"Harika. Anlattığınız için çok teşekkürler" dedim. Hepsine gülümsedim

"Bitchface dedektifinin önünde bunu söylemeye niyetim yoktu," dedi Gemma. "Muhtemelen şu anda hapiste olurdum. Beni belaya sokmayacaksın, değil mi? Çünkü dediğim gibi..."

"Başını belaya sokmayacağım. Gerçekten gerekirse, bir ara senden ifade alabilirim, ama hayır, dur, bu seni zor durumda bırakmaz. Yağmurdan korunmak için kulübeye girdiğini söyleyebilirsin, bu doğru, değil mi? Neden dışarıda olduğunu açıklamana gerek yok. Tamam mı?"

Gemma ikna olmuş gibi görünmüyordu. Joanne onu umursamıyordu. Heyecanla eğilerek, "Yani Rebecca'nın *yaptığını* düşünüyorsun. Değil mi? Böyle düşünüyorsun." dedi.

"Rebecca'nın orada ne yaptığını bilmek istiyorum. Hepsi bu."

Diz çöküp pantolonumdaki tozu ve çimleri silkeledim. Rahat davranmaya çalıştım, ama içim içimi yiyordu, o çimlerden kalkıp kaçmak için can atıyordum. Rebecca'yı yakalayabilirdim. Işık çizgileri ve dönen kelebekler arasında yolumu bulup onu, Julia'yı ve Selena'yı bulabilirdim, koyu renk gözleri selvi ağaçlarının altındaki karanlıkta beni bekliyorlardı. Yerel halkı arayıp işaretli bir araba ve bir sosyal hizmet görevlisi isteyebilirdim ve Conway, Holly'yi pitbull gibi tuttuğu elinden bırakmadan Rebecca'yı sorgu odasına götürebilirdim. Eğer işleri doğru yapıp telefonumu

Conway beni bulmadan önce O'Kelly'nin masasına bir itiraf yazısı bırakabilirdim. Sabaha kadar, Conway'i bir yıldır uğraştıran büyük davayı on iki saatte çözen kahraman olabilirdim.

Joanne, "Kal ve bizimle konuş. Zaten yakında içeri girmemiz gerekecek, o zaman sıkıcı Rebecca ile konuşabilirsin," dedi.

"Evet," dedi Orla. "Biz ondan çok daha ilginçiz."

Bir an için, aptalca kibirli kafamla, onların hala korkmuş olabileceğini, kendilerini koruyacak büyük, güçlü bir adam isteyebileceğini düşündüm. Ama çimlerdeki kediler gibi rahattılar. Beni istedikleri yere götüren, biriktirdikleri sırrı kulağıma fısıldayan güçlü kişiler olduklarında, tüm korkuları yok olmuştu.

Gülümseyerek, "Öyle diyebilirim," dedim. "Ama bunu halletsem iyi olur." çözssem iyi olur."

Joanne dudaklarını büzdü. "Sana yardım ettik. Şimdi istediğini elde ettin bizi terk edip kaçacak mısın?"

"Tipik erkek," dedi Gemma, dallara tırmanarak, başını sallayarak. Joanne, "Sana daha önce söylemiştim. Erkeklerin bana kötü davranmasına izin vermem," dedi.

Kulaklarımda çınlayan *Go go go* davul sesleri arasında bir tür ilk uyarı hissettim. "Sadece biraz zaman baskısı altındayım, hepsi bu. Benim için yaptıklarınızı takdir etmediğimden değil. İnanın bana."

Joanne, "O zaman kal" dedi. Bir parmağını kaldırıp dizime koydu. Şakacı bir gülümsemeyle burnunu kırıştırdı, ama yarım saniye geç kalmıştı. Orla şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti ve kıkırdadı.

Bir şekilde kendimi zıplamaktan ve koşmaktan alıkoydum. Eğer şimdi batırırsam, on bir şekilde batmış olurum.

Gemma, "Bu kadar korkmuş görünme. Biz eğleneliyiz. Gerçekten." dedi.

Bana gülümsüyordu, ona da. Dostça görünüyordu, ama benim anlayamadığım bir şifreyle yazılmıştı. Hepsi öyleydi. Onlar beni istedikleri bir şey gibi hissettirip sevdirtirken bir süreliğine kaybolan o kötü sokak hissi, yine ensemin arkasında sertçe yükseliyordu.

Joanne'nin tırnağı uyluklarımdan bir santim yukarı çıktı. Hepsi kıkırdayarak, keskin küçük dişlerinin arasında dillerini ısıyorlardı. Bu bir oyundu ve ben de oyunun bir parçasıydım, ama hangi parçası olduğumu bilmiyordum. Gülmeye çalıştım. Onlar da güldüler.

"Ee," dedi Joanne. Bir santim daha yukarı. "Konuş bizimle."

Elini itip, kığım yanıyormuş gibi okula koştum, sanat odasının kapısını yumrukladım ve Conway'e, söz veririm beni geri alması için yalvardım.

İyi davranacağıma söz veririm. Bunun yerine, "Bir saniye düşünelim. Olur mu?" dedim.

En ciddi ses tonumu kullandım. Öğretmenleri, McKenna'yı, istemediği her şeyi düşündüm. Onları tek tek seçtim, gözlerine baktım, ayırdım: üçlü ve tehlikeli değillerdi; sadece çok aptalca davranan okul kızlarıydılar.

"Gemma, bana bu bilgiyi vermek için çok cesaretli olman gerektiğini biliyorum. Ve Joanne, Gemma'nın senin desteğin olmasaydı bu cesareti gösteremeyeceğini biliyorum – ve senin de, Orla. Bu yüzden, bana bu potansiyel olarak değerli bilgiyi ulaştırmak için büyük çaba sarf ettikten sonra, bunu boşa harcamak istemiyorum."

Bana sanki birdenbire çıldırmış ve iki kafalı olmuşum gibi bakıyorlardı. Joanne'in parmağı hareket etmeyi bırakmıştı.

"Siz öğrenciler içeri çağrılmadan önce Rebecca O'Mara ile görüşme fırsatım olmazsa, Dedektif Conway ile irtibata geçmek zorunda kalacağım ve onu da bu işe dahil etmekten başka seçeneğim olmayacak. Bu bilgiyi bana, onu kullanmamı istediğiniz için verdiğiniz varsayıyorum. Sonuçların övgüsünü Dedektif Conway'e vermek istediğiniz için değil. Doğru mu?"

Üç çift göz, aynı şekilde bakıyordu. Hareket yoktu, göz kırpmıyorlardı.

"Orla? Doğru mu?"

"Ne? Evet? Sanırım?" "Çok iyi.

Gemma?"

Başını

salladı.

"Joanne?"

Sonunda, sonunda, omuz silkti ve elini bacağımdan çekti. Conway'in sanat odasında yaptığı sert müdahale işe yaramıştı. "Her neyse."

"O zaman hepimiz hemfikiriz." Her birine ince bir gülümseme attım. "En önemli önceliğimiz, Rebecca ile konuşmam. Sohbetimiz beklemek zorunda."

Hiçbir şey. Sadece o gözler, hala bakıyorlardı.

Ayağa kalktım, dengeli bir şekilde, ani hareketler yapmadan. Kıyafetimi düzelttim, ceketimi düzelttim. Sonra arkamı döndüm ve uzaklaştım.

Sanki jaguarların sırtını dönmüş gibiydim. Her zerrem pençeleri bekliyordu, ama hiçbir şey olmadı. Arkamda Joanne'in şımarık ve ses tonuyla sadece yüksek sesle yeterince beni duyabileceği *"Potansiyel olarak değerli*

malzeme," ve üç kez kıkırdamak. Sonra kendimi sonsuz beyaz-yeşil çimlerin üzerinde buldum.

Kalbim bongo gibi atıyordu. Sarhoş gibi başım dönüyordu; dizlerimin bükülmesine izin vermek, serin çimlere çökmek istedim.

Bunu yapmadım. Etrafımdaki izleyiciler yüzünden değil. Üçüne söylediğim şey doğrudu: Orada, siyah ve beyazın ve fısıltıların arasında, Rebecca vardı. Ya şimdi ya da asla.

Bu tam da Conway'in benden beklediği şeydi. Mackey'nin üzerine para yatıracağı şeydi.

Sanat odasının beyaz ışığı, bana bakıyordu. Kahkahalar, neşe, ağaçların arasında, uzaklarda.

Conway'e hiçbir şey borçlu değildim. Ona, kariyerini belirleyecek davanın anahtarını getirmiştım, o da beni kullanabileceği sürece kullandı ve sonra 90 km hızla giderken beni arabadan attı.

Ay, okulun üzerinde dönüyordu. Parmaklarım ve ayak parmaklarım eriyip gidiyormuş gibi hissettim.

O, Mackey'nin beni uyardığı her şeydi. O, kırmızı setter köpekleri ve keman dersleri olan hayallerimin partneri için ömür boyu bir engeldi. O, kenarda duran ve sorun çıkaran, her zaman uzak durmak istediğim her şeydi.

Fırsatı gördüğümde anlarım. Gün gibi açıktı. Telefonumu buldum.

Arama değil, mesaj. Conway numaramı görürse, bekleme süresinden şikayet etmek istediğimi düşünür ve telefonu çalmasına izin vermezdi.

Bana bir şeylerin olduğunu hissedebiliyordum. Bir değişiklik.

Ekranımda mesaj simgesi belirdi. Conway, birkaç dakika önce, ben çok meşgul olduğum için fark edememiştım. O ya da Mackey fişi çekmiş olmalıydı. Tam zamanında gelmişim.

Henüz bir şey buldun mu? Onu olabildiğince oyalamaya çalışıyorum ama ışıklar 10:45'te sönecek, acele et.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdım.

Üstüne bir de sırtış eklendi, sanki yüzüm ikiye ayrılmış ve her renkten ışık fışkırıyormuş gibi.

Aptal, ben, süper aptal ve bunun için kendime bir yumruk atabilirdim. Bir an için Rebecca'yı tamamen unuttum, umursamadım.

Güzel bir yürüyüşe çık, bahçeyi hayranlıkla seyret, demişti Conway sanat odasının kapısının önünde. Bak bakalım Chris'in hayaleti ortaya çıkacak mı

Demek istediği, *dışarı çık ve o kızlarla konuş, onları olabildiğince kıskırt, onlardan ne elde edebileceğini gör.* Eğer dikkatli baksaydım, her şey gün gibi açıktı. Mackey'nin beni mahvetmek için beni nasıl kullanabileceğine bakmakla o kadar meşguldüm ki, yüzümün önünde salladığı şeyi kaçırdım.

Conway bana güvenmişti: sadece Mackey'nin felaket tellallığına rağmen bana güvenmekle kalmamış, bana güveneceğini de bilmemi sağlamıştı. Onun için aynısını yapmadığım için kendime tekrar yumruk atabilirdim. Çok geç kalmaya ne kadar yaklaştığımı düşününce midem bulandı.

Ona mesaj attım. *Ön kapıda buluşalım. Acil. Mackey'i getirme.*

Bölüm 26

Mayıs, sıcak havada kıpır kıpır, huzursuz bir şekilde gelir. Yaz neredeyse dokunacak kadar yakındır, sınavlar da öyle, ve tüm üçüncü sınıf çok gergindir, hiçbir şey için çok yüksek sesle gülerler ve tuvaletlerde masaları yumruklayarak ve gözyaşları dökerek süslü tartışmalara patlarlar. Ay, gökyüzünden garip renkler çıkarır, gözünüzün ucuyla görebileceğiniz yeşil bir ton, morarmış bir menekşe rengi.

Bugün 2 Mayıs. Chris Harper'ın iki haftalık ömrü kaldı.

Holly uyuyamıyor. Selena hala sahte baş ağrısı çekiyor ve Julia cadalozluk yapıyor; Holly, Lenie ile ilgili ne olduğunu konuşmaya çalıştığında, Julia onu o kadar acımasızca reddetti ki, hala sadece konuşuyorlar. Yatak odası çok sıcak, cildinde kaşıntı dalgaları yaratan aşırı samimi bir sıcaklık. Her şey yanlışı ve daha da kötüye gidiyor, kenarları bükülüyor ve çekiliyor, kumaşı tamamen çarpıtıyor.

Tuvalete gitmek için kalkıyor, ihtiyacı olduğu için değil, bir saniye daha yatamayacağı için. Koridor loş ve odalarından bile daha sıcak. Holly koridorun ortasına gelmiş, soğuk su içmeyi düşünürken, sadece bir iki adım ötedeki bir kapının gölgesi titrer. Duvara doğru atlar ve bağırmaya hazır olarak nefesini alır, ama sonra Alison Muldoon'un başı ağzı açık bir şekilde gölgeden çıkar, acil bir cırtlak sesle kaybolur ve tekrar ortaya çıkar.

"Tanrım!" Holly tıslar. "Neredeyse kalp krizi geçirecektim! Senin *sorunun* ne?"

"Aman Tanrım, *sensin*, sandım ki... *Jo!*" Ve yine kaybolur.

Bu noktada Holly meraklanmaya başlar. Bekler ve dinler; koridorun geri kalanı sessizdir, herkes gecenin ağırlığı altında derin uykudadır.

Bir dakika sonra Joanne kapıda belirir, kıvrık saçlı ve göğsünde "ooh baby" yazan soluk pembe pijamalar giymiş. "Um, bu Holly Mackey mi?" diye sorar, Holly'yi vitrindeki bir şey gibi inceler. "Geri zekalı mısın ne? *Uyuyordum.*"

"*Saçı,*" diye fısıldar Alison, onun arkasında, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Saçını gördüm ve düşündüm ki..."

"Aman Tanrım, ikisi de sarışın, herkes öyle mi? Holly ona hiç benzemiyor. Holly zayıf."

Bu, Joanne'in bildiği en büyük iltifattır. Holly'ye gülümser ve Alison'ın ne kadar kalın kafalı olduğunu gülerek paylaşabilmeleri için gözlerini devirir.

Joanne'in özelliği, onu asla anlayamayız. Bugün senin en yakın arkadaşın olabilir, ama sen ona ayak uydurmazsan çok kırılır. Bu da seni dezavantajlı konuma düşürür: o kiminle uğraştığını bilir, sen ise her seferinde sıfırdan anlamaya çalışırsın. Holly'nin baldır kaslarını titretir.

Holly, "Beni kim sanıyordu?" der.

"Doğru odadan çıktı," diye sızlanır Alison.

"Bu da onun yanlış yöne gittiği anlamına gelir, tabii ki," diyor Joanne. "Tuvalete gitmesi kimin umurunda? Biz onun dışarı çıkmasını önemsiyoruz. Hadi ama, dışarı *bu* tarafta mı?" Alison parmağını çiğniyor ve başını eğik tutuyor.

Holly, "Beni Selena sandın mı? *Dışarı* çıkarken mi?" diyor.

"Hayır. Çünkü *ben* geri zekalı değilim."

Holly, Joanne'in sevimli pijamalarına hiç yakışmayan gergin yüzüne bakar ve Joanne'in Alison'ı rahatlamış ve hayal kırıklığına uğramış garip bir karışım olduğu için tekmelediğini anlar. Bu çok saçma. "Selena nereye giderdi?" diye sorar, yolunu bulmaya çalışır.

"Keşke bilseydin, değil mi?" der Joanne, Alison'a sırtarak. Alison itaatkar bir şekilde keskin bir kahkaha atar, çok yüksek sesle. "Kapa *çeneni*! Gerçekten yakalanmamızı mı istiyorsun?"

Holly'nin kalp atışları değişiyor, daha derin ve şiddetli hale geliyor. "Selena tek başına dışarı çıkmaz. Sadece hepimiz çıktığımızda çıkar." diyor.

"Aman Tanrım, sizler çok *tatlısınız*," diyor Joanne, gözlerini yumuşatmayan bir burun kırılgılığıyla. "Tüm bu kan kardeşleri birbirlerine her şeyi anlatır falan; eski bir TV dizisi gibi. Gerçekten kan kardeşliği yaptınız mı? Çünkü bu o kadar sevimli olurdu ki, ölebilirim."

En iyi arkadaşlar değiliz, bu gece değil. "Bana bir saniye ver," diyor Holly. Joanne sana dişlerini gösterirse, önce sen ısır ve sertçe ısır. "Senin bizim hakkımızda ne düşündüğünü gerçekten umursuyormuşum gibi görünmeye çalışıyorum."

Joanne, elini beline koymuş, loş ve kirlili ışıktaki bakıyor. Holly, Alison'dan daha ilginç bir futbol topu görmeye başladığı anı yakalar. "Madem bu kadar mükemmel arkadaşsınız," diyor, "neden arkadaşınızın geceleri nereye gittiğini bilmiyorsunuz?"

Holly, Joanne'in dikkat çekmek için her şeyi yapabilecek yalancı bir kaltak olduğunu, Selena'nın ise en iyi arkadaşı olduğunu kendine hatırlatır. Selena'nın yüzünü hayal edemez.

"Güven sorunların var," der. "Bu konuda bir şeyler yapmazsan, erkek arkadaşlarını takip etmesi için özel dedektif tutan çılgın kadınlardan biri haline geleceksin."

"En azından *benim* bir erkek arkadaşım *olacak*. Kendi erkek arkadaşım, çalmam gerekmeyen bir erkek arkadaş." "Aferin sana?" diyor Holly, arkasını dönerek.

"Sanırım herkes

bir şeyden gurur duymak zorunda."

"Hey!" diye bağıyor Joanne. "Ne hakkında konuştuğumu bilmek istemiyor musun?"

Holly omuz silkiyor. "Neden? Sana inanacak değilim ya." Tuvalete doğru yürümeye başlıyor.

Tıslama sesi onun peşinden gelir: "*Buraya gel.*"

Her şey normal olsaydı, Holly omzunun üzerinden el sallayıp yürümeye devam ederdi. Ama durum normal değil ve Joanne kendine özgü bir şekilde zeki biridir ve eğer cevapları biliyorsa...

Holly arkasını döner. Joanne Alison'a parmağını şıklatır. "Telefon."

Alison, uyku kokan odalarının mağarasına geri koşar. Birisi yatakta kendini kaldırır ve uykulu bir soru sorar; Alison çılgınca sus işareti yapar. Joanne'in telefonunu getirir ve onu bir sunak çocuğu gibi sunar. Holly'nin kafasının bir kısmı diğerlerine hikayeyi abartarak anlatmaya başlamıştır bile, avucuna gülerek kıkırdamaktadır. Diğer kısmı ise kötü bir hisse kapılmıştır.

Joanne düğmelere basmak için acele etmez. Sonra telefonu Holly'ye uzatır – ağzının kıvrımı bir uyarıdır, ama Holly yine de telefonu alır. Video çoktan başlamıştır.

Bu, ona arka arkaya yumruklar gibi vurur, nefes almaya fırsat bırakmaz. Kız Selena'dır. Erkek ise Chris Harper'dır. Orası ormandaki açıklıktır. Holly'nin daha önce hiç görmediği bir şeye dönüşmüştür; yoğun ve tehlikeli bir şeye.

Joanne daha yakın hissediyor, Holly'nin bıraktığı her şeyi yalıyor. Holly nefes almaya başlıyor ve gözünü kırpmadan, babasının eğlenceli yarı gülümsemesiyle şöyle diyor: "Aman Tanrım, sarışın bir kız bir adamla öpüşüyor. Hemen Perez Hilton'u ara."

"Lütfen, gereğinden fazla aptalca davranma. Onların kim olduğunu biliyorsun "

Holly omuz silkiyor. "Selena ve Colm'dan Chris Whatshisname olabilir. . Büyük anını mahvettiğim için üzgünüm, ama ne olmuş yani?"

"Oopsie," diyor Joanne, dudaklarını büzerek ve sevimli bir şekilde. "Sanırım sonuçta en yakın kan kardeşler değilsiniz."

Hızlı ve sert bir ısırık. * almam gerekmeyen bir ısırık...* "Senin neyin var ki?" diyor Holly, kaşlarını kaldırarak. "Sen Chris Harper'la hiç birlikte olmadın. Onu beğenmek, onu senin *malın* yapmaz."

Alison, "O *da*  yleydi," diyor.

"*Kapa  eneni*," diyor Joanne, ona dönerek. Alison nefesini tutuyor ve gölgelerin arasında kayboluyor. Holly'ye, yine soğuk bir şekilde: "Bu seni ilgilendirmez."

Chris gerçekten Joanne'i Selena için terk ettiyse, Joanne Selena'nın boğazını kesecek. "Chris seni aldattıysa," diyor Holly dikkatlice, "o bir pislik. Ama neden Selena'ya kızılıyorsun? O bile bilmiyordu."

"Merak etme," der Joanne, "onun icabına bakarız." Sesi, koridorun kalın karanlık köşelerinde ani bir soğuk parıltı uyandırır; Holly neredeyse geri adım atar. "Ve arkadaşına kızgın değilim. Onların arası bitti ve zaten onun gibi insanlara kızmam. Onları ortadan kaldırıırım."

Ve o video sayesinde, bunu istediği zaman yapabilir. "Kli eler beni sinirlendiriyor," diyor Holly. Sil düğmesine basıyor, ama Joanne bunu bekliyor: Holly onaylamadan telefonu geri alıyor. Tırnakları Holly'nin bileğini çiziyor.

"Affedersin, bunu aklından bile geçirme?"

"Manik r yaptırman lazım," diyor Holly, bileğini sallayarak. "Bahçe makası gibi bir şeyle."

Joanne telefonu Alison'ın eline geri atar ve Alison onu kaldırmak için aceleyle uzaklaşır. "Sen ve arkadaşlarının neye ihtiyacı var biliyor musun?" diyor Joanne, sanki bir emir gibi. "Süper  zel, muhteşem en iyi arkada larmı  gibi davranmayı bırakmalısınız. Öyle olsaydınız, o deniz ayısı Chris Harper'la yattığı konusunda size yalan söylemezdi; ve yalan söylese bile, *bunu* telepatik olarak *anlardınız*, ki anlamadınız. Siz de herkes gibi aynısınız."

Holly buna cevap veremez. *Aralarındaki ilişki bitmiştir*. Selena'ya attığı o sert bakış, onu delip geçen buz gibi rüzgar: i te nedeni budur. Bu, dünyadaki en bariz, en kli e neden, o kadar bariz ki, Holly'nin aklına bile gelmemiştir. Joanne Heffernan ona önce davranmıştır.

Holly, aradığı lezzetli *intikamla*  i mi  yüzünü bir saniye daha izleyemiyor. Koridor ışıkları titriyor,

boya sıçraması gibi bir ses çıkarır ve s3ner. Joanne'in odasından gelen tavuk k3mesi sesleri arasında Holly, yatağına doğru yolunu bulur.

Hiçbir şey söylemez. Cıldışıp tepki verecek olan Becca'ya, saçmaladığını söyleyecek olan Julia'ya, Selena'ya, 3zellikle de Selena'ya. Birkaç gece sonra Holly uyuyamadığında, gözlerini açtığında Selena'nın tüm vücudunu, avuçlarında parıldayan bir şeyi dikkatle incelediğini görür, ama oturup yumuşak bir sesle "*Lenie, anlat bana*" demez. Uzun bir bekleyişin ardından Selena titreyerek nefes alır ve telefonu yatağının kenarına iter, Holly yatak odasında yalnız kalmak için bahaneler uydurmaya başlamaz. Telefonu olduğu yerde bırakır ve bir daha asla görmemek için dua eder.

Selena'nın tamamen iyi olduğunu, her şeyin tamamen yolunda olduğunu ve dünyadaki en büyük sorunun, OMG'nin beynini mahvedip tüm hayatını tam bir başarısızlığa dönüştürecek olan Junior Cert Irish olduğunu varsayar. Bu, en azından Becca'nın sakinleşip neşelenmesini sağlar. Julia hala bir cadalozdur, ama Holly bunun sınav stresinden kaynaklandığını düşünmeye karar verir. Becca ile çok zaman geçirir. Çok gülerler. Sonra Holly ne hakkında güldüklerini hatırlayamaz.

Bazen Selena'nın yumuşak, solgun yüzüne yumruk atmak ve yumruklamaya devam etmek istiyor. Chris Harper'la kaçtığı, onlara yalan söylediği ve başlangıçta kendi fikri olan yemini bozduğu için değil; bunlar sorun bile değil. Ama yeminin amacı, hiçbirinin böyle hissetmemesi içindi. Amaç, hayatlarında bir yerin aşılmaz olmasıydı. Sadece bir tür sevginin, dışarıdaki her şeyden daha güçlü olması, güvende olmasıydı.

Becca aptal değil ve insanlar bazen ne düşünürse düşünsün, o on iki yaşında değil. Ve böyle bir yer sırlarla doludur ama kabukları incedir ve burası kalabalıktır, birbirlerine çarparak ve itişip kakışarak kırırlılar; çok dikkatli olmazsanız, er ya da geç çatlarlar ve tüm hassas etleri dışarı dökölür.

Haftalardır bir şeylerin ters gittiğini ve yayıldığını biliyordu. O gece koruda, Holly Lenie'ye sataşırken, Becca bunun sadece Holly'nin huysuzluğu olduğunu düşünmeye çalıştı; bazen böyle olur, bir şeye takılır ve bırakmaz, tek yapman gereken dikkatini başka bir yere çekmek, o zaman düzelir. Ama Julia Holly'nin huysuzluğunu umursamıyordu.

Julia her şeyi yoluna koymak için araya girdiğinde, Becca gerçek bir sorun olduğunu anlamaya başladı.

Becca, bunu bilmemek için çok uğraşıyordu. Selena öğle yemeği boyunca saçlarına sarılmış eline bakarken ya da Julia ve Holly birbirlerinden nefret ediyormuş gibi birbirlerine bağırırken, Becca ayaklarını yere sağlam basar, sığır eti güvecine bakar ve bu duruma karışmayı reddederdi. Eğer aptal gibi davranmak istiyorlarsa, bu onların sorunu; kendileri halletsinler.

Onların düzeltemeyeceği bir şey olduğu düşüncesi, zihnini çılgına çeviriyor, dehşetle çılgılık atıyor. Orman yangını kokusu geliyor.

Onu öğrenmeye zorlayan Holly'dir. Holly ilk kez sorduğunda – *Lenie son zamanlarda sana tuhaf geliyor mu?* – Becca'nın tek yapabildiği, Holly gözlerini devirip "*Boş ver, herhalde bir şey yoktur*" deyene kadar, kendi çılgın kalp atışlarını dinlemektir. Ama sonra Holly, diğerlerinin yanında nefes alamıyormuş gibi, ona giderek daha fazla yapışmaya başladı. Çok hızlı konuşuyor, her şeye ve herkese ukala ukala laflar yapıyor ve Becca onu mutlu etmek için güldürene kadar devam ediyor. Becca'yı Julia ve Selena olmadan, sadece ikisiyle bir şeyler yapmaya ikna etmeye çalışıyor. Becca, Holly'den uzaklaşmak istediğini fark ediyor; inanılmaz bir şekilde, ilk kez, hepsi birbirlerinden uzaklaşmak istiyorlar.

Sorun ne olursa olsun, kendiliğinden geçmeyecek. Gittikçe kötüleşiyor.

Bir yıl önce Becca, kapıları çarpıp anahtarları çevirerek bundan kaçmaya devam ederdi. Kütüphaneden bir sürü kitap alır, biri onunla konuşsa bile okumayı hiç bırakmazdı. Hasta numarası yapar, kusmak için parmaklarını boğazına sokar, annesi onu eve götürmek için gergin bir şekilde gelene kadar devam ederdi.

Şimdi durum farklı. Artık kötü bir şey olduğunda arkadaşlarının arkasına saklanabilecek küçük bir çocuk değil. Diğerleri bunu düzeltemezse, o denemelidir.

Becca izlemeye başlar.

Bir gece, Selena'nın yatakta oturmuş mesaj yazarken gözlerini açar. Telefon pembe renktedir. Selena'nın telefonu gümüş rengindedir.

Ertesi gün Becca, geçen dönem giydiği, artık ona küçük gelen eteği okula giyer ve bacaklarını göstermeyen bir şey giymesi için odasına geri gönderilir. Pembe telefonu bulması yaklaşık otuz saniye sürer.

Mesajlar, vücudunun her bir parçasını sulandırır, kemiklerinin arasından akıp gider. Selena'nın yatağına çömelmiş, hareket edememektedir.

Bu küçük, zararsız şey, her şeyi mahveden şeydi. Telefon elinde siyah ve sıcak, kayadan daha ağır geliyor.

Düşünebilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekiyor. Aklına gelen ilk şey: mesajlarda isim yok. *Kim, kim, kim*, diye düşünüyor ve zihninde yankılanan yalnız sesini dinliyor. *Kim?*

Colm's'tan biri; bu çok açık, öğretmenler, rugby maçları ve diğer erkekler hakkındaki hikayelerden anlaşılıyor. Kurnaz biri, yüksek beyaz duvarlarına bir çatlak açıp, sinsi bir şekilde içeri sızan biri. Akıllı biri, Selena'nın bu zavallı-duyarlı-ben hikayelerine nasıl kanacağını, ona bu kadar çok ihtiyacı olan bu kadar özel birini asla terk etmeyeceğini tahmin edebilen biri.

Becca izlemeye devam eder. Kortta, soğuk boşlukta ve şeker renkli neon ışıkların altında dolaşırken, onların tarafına çok fazla ya da çok az bakan, sadece yanlarından geçerken Selena'yı değiştiren birini arar. Marcus Wiley'nin gözleri Selena'nın üstünü tarar, ama iğrenç biri olmasa bile, Julia'ya o fotoğrafı gönderdikten sonra Selena asla onunla birlikte olmaz. Andrew Moore, arkadaşlarından birini koluna takıp deli gibi gülerek, onların bakıp bakmadığını kontrol eder; Becca, "*Tabii ya, öyle kişiliksiz bir aptal, asla yapmaz*" diye düşünmek üzeredir, ama birdenbire Selena'nın asla ne yapmayacağını bilmediğini fark eder.

Andrew Moore?

Finn Carroll, Becca'nın onu donut standının karşısından izlediğini görünce başını çok keskin bir şekilde çeviriyor mu? Finn akıllıdır; bunu yapabilir. Chris Harper, yanaklarında güneş yanığı olmayabilecek kırmızı bir çizgiyle escalatorlarda onlarla karşılaşılıyor, Selena renkli poşetine başını eğip bakarken kirpikleri hızla titriyor mu? Chris'in düşüncesi Becca'nın göğüs kemiğinin altında garip bir şekilde acı verici bir şekilde takılıyor, ama o irkilmiyor: olabilir. Seamus O'Flaherty, herkes Seamus'un eşcinsel olduğunu söylüyor, ama kurnaz biri bu söylentiye kendisi başlatmış olabilir, kızların gardını düşürmek için; François Levy, güzel ve farklı, farklı olması Selena'ya bunun önemi olmadığını hissettirebilir; Bryan Hynes, Oisín O'Donovan, Graham Quinn, bir an için hepsi ıslak kırmızı bir gülümsemeyle ortaya çıkıyor, sanki o, o, o. O her yerde; her şeyi sahipleniyor.

Mahkeme salonundaki hava o kadar ince ve soğuk hale gelmiştir ki Becca nefes almakta zorlanmaktadır. Yanında Holly, Becca'nın cevap vermediğini fark edemeyecek kadar hızlı ve ısrarcı bir şekilde konuşmaktadır. Becca, hırkasının kollarını ellerinin üzerine çekip izlemeye devam eder.

Geceleri de izliyor. Koruduğu kişi Selena – ne yapacağını bilmiyor ama – sonunda yatak örtüsünün yavaşça kalkıp açıldığını gördüğünde, yanlış yataktır. Becca, her hareketin inceliğinden, Julia doğrulmadan önce gözlerinin ihtiyatlı parlamasından, tuvalete gitmediğini anlayabilir.

Ses, Becca onu durduramadan çıkar, içinden kopar, kirli ve ham. Bu adam içlerinde dolaşüyor, bir enfeksiyon gibi patlayacak bir sonraki yeri arıyor, her yerde...

Julia donakalır. Becca dönüp yere yığılır, kötü rüyalar görür gibi mırıldanır; mırıldanmaları dinince derin ve düzenli nefes alır. Uzun bir süre sonra Julia'nın tekrar hareket etmeye başladığını duyar.

Julia'nın gizlice dışarı çıkmasını izler, bir saat sonra gizlice içeri girmesini izler; hızlıca pijamalarını giyip kıyafetlerini gardırobun derinliklerine tıktırmasını izler. Banyoya girip, uzun bir süre sonra çiçek, limon ve dezenfektan kokusuyla dolu bir sisin içinde geri gelmesini izler.

Ertesi akşam, ikinci ders sırasında Becca bir bahane bulduğunda, Julia'nın yatağının yanında telefon yoktur. Yarısı boş bir prezervatif paketi vardır.

Sıcak yağ gibi Becca'nın parmaklarını yakıyor; geri itse bile yakmaya devam ediyor, kanına karışıyor ve tüm vücuduna yayılıyor. Julia, Selena değildir; kimse onu tatlı sözlerle ikna edemez, ne kadar köpek yavrusu gibi bakışlar ve duygusal hikayeler olursa olsun. Bu, acımasızlık ve zulümle dolu, sırtının arkasında kolunu sertçe yukarı çeken, kötü niyetli bir şey olmalıydı: *Yap yoksa Selena'yı ihbar ederim, okuldan atılmasını sağlarım, okulun tüm telefonlarına onun göğüs fotoğraflarını gönderirim...* Kurnazlıktan daha fazlası olan biri. Kötü niyetli biri.

Yatakların arasında yere diz çökmüş olan Becca, o sesin tekrar ağzından çıkmasını engellemek için avucunun içini ısırır.

Kim kim?

Yaptığının büyüklüğünü anlamayan biri. Bunun önemsiz bir şey olduğunu düşünüyor. Kızları oldukları halden, olmak istediği hale çevirmek, onları kendi arzularına göre şekillendirmek ve zorlamak, bu onun için önemli bir şey değil: zaten onlar bunun için oradaydılar. Becca'nın dişleri elinde derin izler bırakır.

O dörtlü ne kadar uzaklara ve ayrı yerlere gitseler de, sonsuza kadar sürecek, kendilerine ait olacak olan o açıklıkta geçirdikleri anları o çalıyor. Her birini geri götürecek olan parlak harita çizgilerini silip yok ediyor. Selena'nın ve sonra

Julia'ninkini, sonra Holly'ninkini silecek, o onların kırıntı izlerini yiyip bitiren ve asla doymayan bir karga. Becca'nın karnındaki noktalarla dolu yol, taze bir acı ile zıplıyor.

Oda havasında kimin kokusu var, arkadaşlarının gizli yerlerinde kimin parmak izleri var...

Pencerenin dışında ay, mor-gri bulutların arkasında ince beyaz bir leke gibi görünüyor. Becca dişlerini gevşetir ve avuçlarını uzatır.

Kurtar bizi

Bulutlar nabız gibi atıyor. Kenarlarında kabarcıklar oluşuyor.

Julia yemini bozdu; buna zorlanmış olsa bile, bunun önemi yok, bu konuda değil. Selena da öyle, onunla ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun. Eğer sınırda dans etmişse, eğer onlar tamamen geçmeden önce ondan ayrılmışsa, bunun önemi yok. Hiçbiri cezayı değiştirmez.

Bizi affet. Bunu içimizden yakıp yok et, bizi tekrar saf hale getir. Onu çıkar, bizi eskisi gibi yap.

Gökyüzü kaynıyor ve uğulduyor. Cevaplar ince bir bulut tabakasının altında yükseliyor.

Bir şey gerekiyor.

Ne istersen. Kan mı istiyorsun, kendimi keseceğim.

Işık sönüyor, reddediyor. O değil.

Becca, dökülen şarap, kil figürinler, bıçağın parlaması ve tüylerin dağılması hakkında düşünüyor. Bir kuşu veya şarabı nereden bulacağını hiç bilmiyor, ama eğer...

Bana söyle

Gök gürültüsü gibi bir sesle gökyüzü açılır, bulutlar parçalara ayrılır ve yere çarpmadan önce dağılır. Beyaz ve devasa alevlerin içinden, açık avuçlarına düşer:

O.

Aptal bir çocuk gibi düşünüyordu. Annemin şarap rafından çaldığı içki, tavuk kanı; bebek şeyleri, anlamadıkları cadı oyunları oynayan göz kalemi sürmüş aptallar için.

Eskiden, yemin etmiş bir kızı zorlayanlara cezalar vardı. Becca bunları okumuştı: diri diri gömülmek, derisi yüzülmek, sopayla dövülerek öldürülmek...

O. Bunu arındırmak için başka hiçbir kurban yeterli olamazdı.

Becca neredeyse kalkıp koşarak ortak salona ve Fransızca ödevine geri dönecekti. İstese yapabileceğini biliyordu. Onu hiçbir şey durduramazdı.

Selena avucundaki saçlara bakarken, Julia'nın karanlıkta dolaşıp geri döndüğünde omuzlarını kamburlaştırması,

Holly'nin sesi. Son birkaç hafta içinde Becca'nın üçünü de nefret ettiği anlar. Artık her an, geri dönüş yolu bulmaları için çok geç olacak.

Evet. Evet, yapacağım. Evet, bir yol bulacağım.

Buna karşılık olarak, dışarıda ve içinde yükselen şiddetli kutlama, onu odanın diğer ucuna fırlatıyor. Karnındaki noktalar çılgın ritimler çalıyor.

Ama kime ihtiyacım olduğunu bilmiyorum.

Chris Harper değil. Chris'in Becca'ya nazik davranmasına gerek yoktu, bir şey elde etmek için yapmadı bunu – Becca, Chris gibi bir erkeğin onun gibi birini istemeyeceğini çok iyi biliyor – ve karşılıksız nezaket kötülükle bağdaşmaz. Ama bu durumda Finn, Andrew, Seamus, François ve diğerleri kalıyor, nasıl yapabilir ki...

Bu ona büyük bir gülümsemenin kıvrımı gibi geliyor: kimin olduğunu bilmek zorunda değil. Tek bilmesi gereken nerede ve ne zaman olduğu. Ve bunları kendisi seçebilir, çünkü o bir kız ve kızlar istedikleri zaman erkekleri çağırma gücüne sahiptir.

Becca çok dikkatli olmayı bilir. Hiçbir şey onun sırrını açığa çıkaramaz.

Tüm gökyüzü beyaz, büyük, neşeli, serin çarşafarla kaplı, ellerine, yukarı dönük yüzüne ve tüm vücuduna dökülüyor, açık ağzını dolduruyor.

Perşembe sabahı Becca yine küçülmüş eteğini giyer ve bu sefer Rahibe Cornelius çığına döner, cetvelle masasına vurur ve tüm sınıfa "*Kutsal Bakire'ye bana alçakgönüllülük vermesi için dua edeceğim*" cümlesini yüz kez yazdırır. Sonra Becca'yı odasına gidip üstünü değiştirmesini söyler.

Bu adamla Selena'nın ne zaman buluştuklarını bilmek imkansız, ama en azından Becca onların bulunduğu bir yeri biliyor. *Bu gece o açıklıkta mı?* Mart ayında gönderilen bir mesajda böyle yazıyordu. *Aynı saatte mi?*

Onu getirmemesi gereken dünyanın son yerinde. Bir an için, çok uzun yeni eteğinin fermuarını çekerken, Becca bu adamın Selena'yı bu kadar aptal birine dönüştürmek için arkasında bir gücü olduğunu düşünür. Halının üzerinde düşmüş bir kağıt parçası görür, onu ışıklandırmanın etrafında bir kelebek gibi döndürerek kendine hatırlatır: onun da gücü vardır.

Telefon artık siyah ve sıcak gelmiyor; köpük kadar hafif ve çevik hale gelmiş, Becca'nın başparmağı düğmelere basmadan önce düğmeler kendiliğinden basılıyor.

bulamadan düğmeler kendiliğinden basılır. Mesajı dört kez yeniden yazar, ancak o zaman doğru olduğundan emin olur. *Bu akşam buluşabilir misin? 1 saatte selvi ağacının olduğu açıklıkta?*

Cevabı kontrol etme şansı olmayabilir, ama önemli değil: o orada olacak. Belki Julia bu akşam için bir buluşma ayarlamıştır bile – Becca onunla nasıl iletişim kurduğunu bilmiyor – ama Selena'nın onu çağırdığını düşünürse Julia'yı eker. Mesajlarından sıcaklık gibi yükseliyor: onun gerçekten istediği şey Selena.

Onu elde edemez.

Becca, hazırlanmak için kendine zaman tanımak amacıyla gece yarısından kısa bir süre sonra evden çıkar. Gardırop kapısındaki aynada, hırsız gibi görünmektedir: koyu mavi kot pantolon ve koyu mavi kapüşonlu sweatshirt, annesinin Noel'de ona verdiği ve daha önce hiç giymediği tasarımcı marka siyah deri eldivenler. Kapüşonunun ipleri o kadar sıkı çekilmiştir ki, sadece gözleri ve burnu dışarıda kalmıştır. Bu onu gülümsetir – *Dünyanın en şişman banka soyguncusu gibi görünüyorsun* – ama gülümsemesi görünmez; ciddi, neredeyse sert bir ifadeyle, savaşa hazır bir şekilde ayak parmaklarının ucunda dengede durur. Etrafındaki diğerleri, masaldaki büyülü prensesler gibi yavaş ve derin nefes alırlar.

Gece, yıldızlarla dolu devasa bir yarım ayın altında, garip bir gündüz gibi parıldıyor. Duvarın ötesinde, uzakta müzik çalıyor, sadece kışkırtıcı bir melodi, tatlı bir ses ve koşan ayak sesleri gibi bir ritim. Becca gölgede donup kalır ve dinler. *Kaybettiğimiz her şeyin bu kadar yakın hissedebileceğini hiç düşünmemiştim, seni buldum ama...* ve birdenbire, rüzgârın yönü değişince ses kaybolur. Uzun bir süre sonra tekrar hareket etmeye başlar.

Bahçıvanın kulübesi karanlık, yoğun toprak kokulu bir karanlık ve ışığı açmaya niyeti yok, ama buna hazırlıklı. İki adım ileri, yüzü sola, beş adım ve uzattığı elleri duvara dayalı alet yığınınına çarpar.

Çapa, yığının en sağında, dün bıraktığı yerde. Kürekler ve çapalar çok ağır ve hantaldır, kısa saplı aletler ise çok yaklaşmak anlamına gelir, ama bir çapanın bıçağı o kadar keskindir ki, parmak ucunu olgun bir meyve gibi neredeyse ikiye böler. Gemma içeri girip onun seçim yapmasını gördü, ama Becca onun için endişelenmiyor. Bu, balconette sütyenler ve düşük karbonhidratlı yiyecekler değil; bu, Gemma'nın zihninin ulaşabileceği sınırların binlerce kilometre ötesinde.

Önündeki dalları sallanan kapılar gibi ayırarak yolunu açıyor. Çayırın ortasında, çapayı başının arkasında yukarı ve aşağı sallayarak pratik yapıyor; ağırlığına ve erişim mesafesine alışmaya çalışıyor.

Eldivenler, parmaklarının kaymasını önlemek için çapayı ekstra sıkı tutması gerektiği anlamına geliyor. Çapanın savrulması hızlı, güçlü ve tatmin edici. Ağaçların altında, burada orada, parlak gözler onu merakla izliyor.

Bir kez daha dener, çünkü bu hoşuna gider, sonra Becca durur: kollarının yorulmasını istemez. Çapayı avuçları arasında döndürür ve dinler. Sadece gecenin rahatlatıcı, tanıdık sesleri vardır: kendi nefes alıp veriş, işlerini yapan küçük canlıların çalılıklarda çıkardığı hisırtılar. O hiç yakınlarda değildir.

Arka bahçeden gelecek. Kavisli dalların altındaki yol, beyaz ışık parçacıklarıyla benekli, sonsuz bir kara mağara gibidir. Oradan çıkan farklı erkekleri hayal eder: Andrew, Seamus, Graham. Ondan sonra olması gereken her şeyi dikkatli ve metodik bir şekilde hayal eder.

Çapa ellerinde dönmeyi bırakmıştı. Yine çapanın şingirdaması duyuldu, bu sefer sonunda parçalanma sesi ve çamur sesi de duyuldu.

Bütün vücudu James Gillen olmasını isterdi – bu düşünce ağzını neredeyse bir gülümsemeye açar – ama en azından Selena'nın asla istemeyeceğini biliyor. Andrew Moore olmasını umuyor.

Becca kendini şanslı hissediyor, bu görev için seçildiği için o kadar şanslı ki, yerden havalanıp dönen yıldızların arasında takla atabilir. Glade'in güzelliği kalbini altüst ediyor. Ormanlık alan, çağrıştılabileceği tüm ihtişamıyla cömert; hava ay ışığı ve sümbülün tatlılığıyla ıslanmış, baykuşlar bülbül gibi şarkı söylüyor, tavşanlar dans ediyor ve selvi ağaçları kutlama için gümüş ve lavanta rengi incilerle süslenmiş.

Yolun aşağısındaki karanlıkta, bir şey çatırdar. Selvi ağaçları derin bir nefes alır ve parmak uçlarında titrer. O buradadır.

Bir saniye boyunca Becca dehşete kapılır, Julia onun için uzandığında hissetmiş olduğu, Selena "*seni seviyorum*" demeden hemen önce hissetmiş olduğu aynı dehşetle kemikleri jöleye dönüşür. Sonrasında herkesden farklı olacağı aklına gelir. O ve bu adam: o gürültü ikisini de tek yönlü sınırların ötesine, hayal bile edemeyecekleri dünyalara götürecektir.

Yanağını kanın tadını alana kadar ısırır ve elini bir yay çizerek, siyah bir kanat gibi uzun bir hisırtı ile selvi ağaçlarının tepesini süpürür. Diğer yer hep oradaydı; aylardır sınırlar geçirgen hale gelmiş, süzülüp gitmişti. Korkmak isteseydi, kaçmak isteseydi, bunun için uygun anlar çoktan geçmişti.

Korku, geldiği kadar hızlı bir şekilde kaybolur. Becca ağaçların altındaki gölgelere geri döner ve gizli bir sevgiliyi bekleyen bir kız gibi onu bekler, dudakları aralanmış, boğazında ve göğüslerinde koyu kanın atışı hissedilir, tüm vücudu sonunda onun yüzünü göreceği anı bekler.

Bölüm 27

Okulun önüne gittim. Çimlerin üzerinde yürümek garip geliyordu, çok sert, sanki çimler sisden yapılmış gibi batıp duruyordu. Kızlar hala beni izliyor, fısıldaşıyorlardı. Bu sefer önemi yoktu.

Yatılıların kanadının köşesinde, gölgede bekledim. *Mola veriyorsak, Dedektif Conway, sizinle birlikte aşağı inip hızlıca bir sigara içeyim... Hayır mı? Neden olmasın?* Mackey etrafta olduğundan, bir adım önde olmalısınız.

Orada Conway'i beklerken kendimi başka biri gibi hissettim. Birisi değişmişti.

Hızlı geldi. Bir dakika önce meşe kapı sonsuza kadar kapalı görünüyordu; bir dakika sonra merdivenlerin başında durmuş, beni arıyordu. Saçlarına projektör ışıkları vuruyordu. Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

Arkasında Mackey yoktu. Gölgeden çıktım, kolumu kaldırdım.

Aynı gülümseme onun yüzünü aydınlattı. Beyaz çakıl taşlarının üzerinden büyük adımlarla geldi, elini uzatıp high-five yapmak istedi. Elini geceye doğru şaklattı, saf bir zafer, avucumda sert ve temiz bir acı bıraktı. "Orada iyi iş çıkardık."

Yarı karanlık olduğundan memnundum. "Sence Mackey öldü mü?"

"Öyle diyebilirim, evet. Kesin olarak söylemek zor."

"Ona ne söyledin?"

"Şimdi mi? Sadece sinirli görünüyordu, bir işim olduğunu ve bir dakika süreceğini, bir yere gitmememi söyledi. Sanırım beklemek zorunda kaldığın için şikayet ettiğini düşünüyor." Kapıya baktı, kapı aralık kalmıştı. Harekete geçtik, gölgelerin içine ve yatakhanein kanadının etrafına, görüş alanından uzaklaştık.

"Holly ile bir ilerleme var mı?" diye sordum.

Conway başını salladı. "Bir süre olası nedenleri saydım ama hiçbirisi mantıklı gelmedi. Selena'nın yanında olmadığına, bunu telafi etmek için ne yapabileceğine geri döndüm; çocuk huysuzlandı ama bana yeni bir şey söylemedi. Fazla zorlamak istemedim: eğer dağılmaya başlasaydı, Mackey kaçırdı ve sana zaman vermek istedim. Ne buldun?"

"Rebecca, cinayetden önceki gün bahçıvanların kulübesinde kürekleri ve çapaları karıştırıyordu," dedim.

Conway hareketsiz kaldı. Nefes almayı kesti. Bir süre sonra: "Kim söyledi?"

"Gemma. Diyet h p  almak için Rebecca'nın yanına gitmiş. Rebecca bir mil atladı, ka tı." "Gemma.

Joanne'in köpeği Gemma."

"Bana yalan söylediğini sanmıyorum. Zaten kendilerini korumaya çalışmıyorlardı. Rebecca'nın aletlerin yanında olmasının şüpheli bir yanı olduğunu düşünmediler. Onlara göre şüpheli olan, Rebecca'nın orada olmasıydı. Rebecca'nın bahçıvandan Chris'e vermek için uyuşturucu satın aldığını,   n   Chris'e aşık olduğunu, Chris'in onu reddettiğini ve Rebecca'nın çıldırdığını düşündüler. Rebecca'nın bu işi yapmak için çok küçük olduğunu söyledim; Chris oturuyorsa, ona bir taşla vurabilirdi dediler. Silahın  apa olduğunu bilselerdi, bunu gündeme getirmekten kendilerini alıkoyamazlardı. Onlarda o kadar özdenetim yok. Bilmiyorlar."

Conway hala k p rdamamıştı: ayakları sabit, omuzları gergin, elleri ceplerinde. Gözlerinin arkasında bir şeyler hızla dönüyordu. "Ben  yle görmüyorum," dedi. "Uyuşturucu olayı, belki bu olabilir; Rebecca, Chris'e Selena'dan uzak durması için rüşvet vermiş olabilir. Ama prezervatifi hatırlıyor musun? Chris oraya seks yapmaya gitmişti. Rebecca onunla yatmış mıydı sence? Cidden mi?"

" nceki buluşmaların Rebecca ile olduğunu sanmıyorum. Holly'nin söylediklerini hatırlıyor musun? Selena'da bir sorun olduğunu fark ettiğinde, Julia ile konuşmaya çalışmıştı. Julia bilmek istemedi: unutmamasını, Selena'nın er ya da geç atlatacağını söyledi. Bu sana Julia'ya benziyor mu? O bir savaşcıdır. Arkadaşlarından biri başı dertteyken, kulaklarını tıkayıp, sorunun kendiliğinden geçmesini mi bekleyecek?"

Conway harekete geçti. Başını geriye attı, gözlerinin akı ay ışığıyla parladı. "Julia zaten bunun peşindeydi."

"Evet. Holly'nin bu işe karışmasını ve işleri daha da karmaşık hale getirmesini istemedi. Bu yüzden ona bu işi bırakmasını söyledi."

"*Siktir*," dedi Conway. "Joanne'in bize söylediklerini hatırlıyor musun? Selena'nın Chris'i görmeye gizlice kaçmayı bıraktığından emin olmak için kızlarını gece nöbetine koydu. Selena'dan iz yoktu, ama Julia'yı gördüler. Finn Carroll ile buluştuğunu sandılar. Biz de buna uydum. İki aptal."

"O büyüklükte bir odada sırrı uzun süre saklamak imkansız," dedim. Rebecca, Chris ve Selena'yı ya da Chris ve Julia'yı orada bir yerlerde öğrenmiş olmalı.

"Evet. Holly, Rebecca'nın herhangi birinde bir sorun olduğunu düşünmek bile onu  ıldırttığını söyledi."

"Dördünün her şeyi yoluna koymaya yetmeyeceği düşüncesi. Bunu kaldıramadı." Posterini gördüm, saatler, haftalar süren kaligrafi, her parmak kayması için yeni bir başlangıç. *Tehlikeler ortaya çıksa bile, dostluk etkilenmez.*

Conway, "Bu, Holly'nin dışarıda olduğu anlamına gelmez," dedi.

Bir iki saat önce olduğu gibi, yan gözle beni kontrol edip bir tereddüt veya titreme olup olmadığını kontrol ederek söylemedi. Sadece söyledi. Gözleri okul binasına dikilmişti, sanki ona meydan okuyordu.

"Doğru. Julia'yı da ya da üçünü de dışlamıyoruz. Bildiğimiz kadarıyla biri silahı buldu, biri Chris'i koruya çekti, biri de Chris'in dikkati başka yerdeyken işi halletti. Tek bildiğimiz Rebecca'nın dahil olduğu."

"Başka bir şey var mı?"

Bir süre sonra, "Hepsi bu," dedim.

Conway yüzünü bana çevirdi. "Ama ne?"

"Ama." Bundan kaçmak istedim, ama onun bilmesi gerekiyordu. "Joanne ve diğerleri, gitmem gerektiğini söylediğimde hiç memnun olmadılar. Bir şey yapmaya çalışıyorlardı, ne olduğunu bile bilmiyorum. Benimle flört etmek, kalmamı sağlamak gibi bir şey.

"Dokunmak falan oldu mu?"

"Evet. Joanne parmağını bacağıma koydu. Onları ikna ettim, o da elini çekti, ben de oradan siktir olup gittim."

Conway beni izledi. "Yani, seni tek başına köpekbalığı akvaryumuna atmamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Ben büyük bir adamım. Onlarla konuşmak istemeseydim, konuşmazdım."

Çünkü yapabilseydim kendim yapardım. Ama elimden hiçbir şey gelmezdi.

Sen yapmalıydın."

Ben, mükemmel yem, ne olursa olsun, kim isterse. "Biliyorum. Sadece sana söylüyorum. Bence bilmelisin."

O başını salladı. "Endişelenme." Benim tereddüt ettiğimi gördü. "*Senin için söylemesi kolay.*" "Cidden. Hiçbir şey söylemeyecekler. Elimizde onlar hakkında o kadar çok bilgi var ki, bizimle uğraşmak için deli olmaları gerekir. McKenna'nın diyet haplarını öğrenmesini isterler mi sence? Geceleri gizlice dışarı çıkmasını?"

"O kadar ileriye düşünmeyebilirler."

Conway burnunu çektirdi. "O kadar ileriye düşünmekte uzmanlar. İşleri bu." Daha ciddi bir şekilde, yüzümde gördüğü her neyse: "Onlar korkunç

pislikler, ama onları köşeye sıkıştırdık. Tamam mı?"

"Evet," dedim. Söyleyiş şekli – *korkutucu piçler* – sanki biliyordu, sanki oradaymış gibi: bu, güven vermekten daha çok yardımcı oldu. "Tamam."

"Güzel." Conway omzuma vurdu. Bir erkek çocuğu kadar beceriksizdi, ama eli güçlü ve sağlamdı. "Aferin sana."

"Bu yeterli değil," dedim. Rebecca'yı tutuklamak için elimizde yeterince kanıt var, ama savcılık onu bu suçtan yargılamayacak. İtiraf etmezse..."

Conway başını sallıyordu. "Tutuklamak için bile yetmez. Eğer sıradan bir çocuk olsaydı, evet, tabii, onu gözaltına alıp ne kadar ilerleyebileceğimize bakardık. Ama Kilda'dan bir kız mı? Onu tutuklarsak, ona dava açabilmeliyiz. Hiçbir koşulda. Aksi takdirde boku yedik. O'Kelly sinirden çatlayacak, McKenna sinirden çatlayacak, Komisyon Başkanı'nın telefonu susmak bilmeyecek, medya örtbas edildiğini haykıracak ve emekli olana kadar Kayıtlar'da aynı masayı paylaşacağız." Ağzında acı bir gülümseme belirdi. "Tabii yüksek mevkilerde arkadaşların yoksa."

"Elimden gelenin en iyisi buydu." Sanat odasına doğru başımı salladım. "Ve şimdi her şey mahvoldu diyebilirim."

Bu sözlerim bir gülümseme kopardı. "O zaman Rebecca hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Ve bunu çabuk yapmalıyız. Onu bu gece gözaltına almalıyız, yoksa boku yedik. Julia ve Holly, ikisi de bunun nereye varacağını anlayacak kadar akıllı, tabii henüz bilmiyorlarsa."

"Holly biliyor," dedim.

"Evet. Dördünü bir gece boyunca birlikte bırakırsak, konuşacaklardır. Yarın sabah geri geldiğimizde, hikayelerini birbiriyle uyumlu hale getirmiş olacaklar, masum masum görünecekler, tam olarak nerede yalan söyleyeceklerini ve nerede susacaklarını hesaplamış olacaklar. Onları çökertmemiz imkansız."

"Holly'yi artık kıramayız. Bize vereceği her şeyi verdi." dedim.

Conway yine başını sallıyordu. "Onu unut. Selena'yı da. Julia'ya ihtiyacımız var."

Daha önce söylediği şeyi hatırladım: *Bu yıl Julia bizi, sen ve beni, gerçek insanlarmışız gibi izliyor. Ve sonra: Bunun iyi mi yoksa kötü mü olacağını anlayamıyorum.*

"Mackey ve Holly," dedim. "Onları olduğu yerde bırak, tamam mı?"

"Evet. Onlara tekrar ihtiyacımız olabilir ve etrafta koşuşturup yolumuza çıkmalarını istemeyiz. Eğer hoşlarına gitmezse..."

Bu sefer ikimiz de donakaldık. Arkamızda, yatılıların kanadının ön tarafında, sadece birkaç metre ötede, birinin ayağı çakıl taşlarında kaymıştı.

Conway'in gözleri benimkilerle buluştu. Dudaklarıyla "*Mackey*" dedi.

Hızlı ve sessizce hareket ettik, birlikte köşeyi döndük. Araba yolu geniş ve beyazdı, boştu. Çimlerde hiçbir şey yoktu. Kapının karanlık aralığında hiçbir şey hareket etmiyordu.

Conway, gözlerini avuçlarıyla kapatarak projektör ışıklarını engelledi ve ağaçlara doğru gözlerini kısarak baktı. Hiçbir şey yoktu.

"Julia'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Onları görmedim. Arka bahçede değiller."

Gölgeye geri çekildi. Benden başka kimseye duyulmayacak şekilde, "O açıklıkta olacaklar," dedi.

İkimiz de onlara gizlice yaklaşıp, kulak misafiri olup, fahişeler, mesajlar ve Chris hakkında konuşup konuşmadıklarını dinlemeyi düşünüyorduk. Hiç umut yoktu. O sabah yürüdüğümüz o güzelim ormanlık yol: Üzerinde birbirine değen ağaçlar ışığı parçalara ayırıyor, bizi karanlıkta bırakıyordu. Land Rover'lar gibi gürültüyle ilerliyorduk, dallar kırılıyor, dallar çırpınıyor, kuşlar her yerde kafalarını kaybediyordu.

Conway, dizime kadar çalıların içine girdiğimde "*Tanrım*" diye fısıldadı. "Hiç izci olmadın mı? Kamp yapmadın mı?"

"Benim geldiğim yerde mi? Hayır, hiç yapmadım. Bir arabayı çalıştırmamı mı istiyorsun, sorun değil."

"Onu kendim yapabilirim. Ben biraz odunculuk istiyorum."

"Her gün keklik avına çıkan şık bir piç mi istiyorsun..." Ayağım bir şeye takıldı, öne doğru fırladım. Conway, burnumu yere sürmeden önce dirseğimi yakaladı. Bir çift çocuk gibi kıkırdayarak güldük, ellerimizi ağzımıza kapattık, birbirimize bakarak sessiz kalmaya çalıştık.

"Kapa çeneni..."

"Lanet olsun..."

Bu bizi daha da kötüleştirdi. Başımız dönüyordu: Ay ışığı ayaklarımızın altındaki zeminde dans ediyor, etrafımızda hışırtı sesleri yayılıyordu; yolun sonunda yapmamız gereken şeyin ağırlığı üzerimizde baskı yaratıyordu. Chris Harper'ın önümüzdeki daldan vahşi bir kedi gibi ağzı açık bir şekilde atlamasını bekliyordum, genç kızlar gibi çılglık atacak mıyız yoksa silahlarımızı çekip onun hayalet gibi kışını uçuracak mıyız bilemiyordum...

"Senin halin..."

"Bak kim konuşuyor—"

Bir virajın ardından, ağaçların altından çıkıyorlardı. Sümbül kokusu.

Küçük bir tepenin üzerinde, selvi ağaçlarının arasındaki açıklıkta, ay ışığı tam ve bozulmamış bir şekilde aşağıya iniyordu. Üçü omuz omuza yaslanmış, bacakları sallanan tohum başlarının arasında kıvrılmıştı; bir an için, saçlarını diken diken eden üçlü bir yaratık gibi göründüler. Eski bir heykel gibi hareketsiz, pürüzsüz, beyaz ve ifadesiz yüzlüydüler. Bizi izleyen üç çift dipsiz göz. Gülmeyi kesmiştik.

Hiçbiri kıpırdamadı. Sümbül kokusu dalga gibi üzerimize yükseldi.

Rebecca, omzunu Selena'nın omzuna dayadı. Saçları açtı ve siyah ve beyaz lekelerle kaplıydı, sanki bir illüzyon gibiydi. Sanki bir göz kırpması onu çimlerin üzerindeki ay ışığına dönüştürecekmiş gibi.

Yanımda Conway, onlara ulaşacak kadar yüksek sesle, "Julia" dedi.

Hareket etmediler. Hiç hareket etmezlerse ne yapacağımızı düşünmeye vaktim oldu; yaklaşmamam gerektiğini biliyordum. Sonra Julia, Selena'nın yanından uzaklaşarak doğruldu, bacaklarını altına aldı ve ayağa kalktı. Diğerlerine bakmadan tepenin aşağısına, bize doğru geldi, sırtı dik ve gözleri arkamızdaki bir şeye bakarak sümbüllerin arasından geçip geldi. Boynum kaşındı.

Conway, "Bu taraftan yürüyelim. Sadece birkaç dakikamız var," dedi.

Yolu takip ederek arazinin derinliklerine doğru ilerledi. Julia onun arkasına geçti. Diğer ikisi, ben dönene kadar yan yana durup bizi izlediler. Arkamda, neredeyse sıçrayacak kadar beni korkutan, selvi ağaçlarının derin iç çekişi duyuldu.

Julia'nın yürüyüşü bile burada farklıydı. Artık alaycı bir şekilde kalçasını sallamıyordu; bir geyik gibi çevik bir şekilde patıkada ilerliyordu, dalları bile neredeyse hiç hareket ettirmiyordu. Sanki burası onun bölgesiymiş gibi, uyuyan bir kuşa sessizce yaklaşıp onu eline alabilirdi.

Conway, arkasına bakmadan, "Selena'nın sana bilgi verdiğini varsayacağım. Geceleri dışarı çıktığınızı biliyoruz, Chris'le bir ilişkisi olduğunu biliyoruz, ayrıldıklarını biliyoruz. Ve Chris'le buluştuğunu biliyoruz. O ölene kadar." dedi.

Hiçbir şey. Yol genişledi, üçümüz yan yana yürüyebilecek kadar genişledi. Julia'nın bacakları bizimkinden kısaydı, ama hızlanmadı; ya bizim onun hızına uyup yavaşlamamızı ya da onu geride bırakmamızı bekledi. Biz yavaşladık.

"Mesajlarını aldık. Selena'ya verdiği özel süper gizli telefondan."

Sessizliği kırılmaz gibiydi. Kırmızı bir kazak giymişti, ceket giymemişti ve hava soğuyordu. Farkında değil gibiydi.

Conway, "Selena bu yüzden mi Chris'ten ayrıldı? Biz bunu anlayamadık. Senin ondan hoşlandığını bildiği için mi, aranızda girmesini istemediği için mi?" dedi.

Bu Julia'yı etkiledi. "Chris'ten hiç *hoşlanmadım*. Benim zevkim var."

"O zaman gece yarısı burada onunla ne yapıyordun? Cebir mi çalışıyordunuz?"

Sessizlik ve onun sessiz adımları. Zamanın dolduğu hissi beni sıkıştırıyordu:

Rebecca arkamızda, Mackey ve Holly üstümüzde, McKenna günü sona erdirecek zili çalmak için bekliyordu. Acele etmek sadece işleri yavaşlatırdı.

Conway, "Onunla kaç kez buluştun?" dedi. Hiçbir şey.

"Sen değilsen, arkadaşlarından biri olmalı. Selena onunla yeniden bir araya mı gelmişti?"

Julia, "Üç kez. Onunla üç kez görüştüm" dedi. "Neden bıraktın?"

"Öldürüldü. Bu, ilişkimizi bozdu." "İlişki," dedim. "Ne tür bir ilişki?"

"Entelektüel. Dünya siyasetini konuşuyorduk."

Sarkazm, ihtiyacımız olan tüm cevabı verecek kadar ağırdı.

Conway, "Ondan hoşlanmıyorsan, neden?" dedi.

"Çünkü. Erkekler konusunda hiç aptalca bir şey yapmadın mı?" "Çok yaptım. İnan bana." İkisi arasında geçen hızlı bakış beni şaşırttı.

ben: Conway'in anlayışlı bakışları, alaycı gülümsemesi. *Sanki biz gerçek insanlarmışız gibi*. "Ama benim her zaman bir nedenim vardı. Berbat bir neden, ama vardı."

Julia, "O zamanlar iyi bir fikir gibi görünüyordu. Ne diyebilirim ki: O zamanlar daha aptaldım." dedi.

Ben de, "Onu Selena'dan uzak tutuyordun. Onun sorunlu olduğunu biliyordun, Joanne'e yaptıklarını biliyordun, Selena'nın aynı şeyin başına gelmesine dayanacak kadar güçlü olmadığını biliyordun. Selena ondan ayrılmıştı, ama sen onun mesajlarını okudun; Chris'in parmağını şıklatması yeterdi, Selena koşarak gelecekti. Bu yüzden onun parmağını şıklatmamasını sağlamalıydın."

"Sen Selena'dan daha güçlüsün," dedi Conway. "Chris gibi bir aptalın yapabileceği her şeye katlanacak kadar güçlüsün. Bu yüzden onun yerine kurşunu yedin."

Julia, elleri cebinde yürüyordu. Önündeki ağaçların arasında bir şeyi izliyordu. Görebildiğim yüzünün bir kısmı bana Holly'yi hatırlattı. O keder.

Conway, "Selena'nın Chris'i öldürdüğünü düşünüyorsun. Değil mi?" dedi.

Julia, Conway yüzüne tokat atmış gibi başını yana çevirdi. Sözler havada yankılanana kadar fark etmemiştim. Julia bütün gün, bütün yıl boyunca bunu düşünmüştü.

Ve bu onun çıkış yoluydu. Julia çıktı, Selena çıktı, Rebecca girdi. Holly ise çizgide titriyordu.

Conway, "Selena ile konuşacağımızı söylediğimizde, bize bir sopa atıp Joanne'in peşinden koşmamızı sağladın. Selena'nın Chris ile barışmış olabileceğini söylediğimde, birdenbire bizimle konuşmaya başladın ve onunla görüştüğünü itiraf ettin. Onun saklayacak bir şeyi olduğunu düşünmeseydin, onu korumaya gerek duymazdın." dedi.

Hızlanıyorduk. Julia daha hızlı yürüyor, dalları kırıyor ve çakılları çırpıyordu, umursamadan.

"Selena'nın Chris'le birlikte olduğunu öğrendiğini düşünüyorsun. Öyle mi? O kadar kızgın, kıskanç ya da yıkılmıştı ki, aklını kaçırdı ve onu öldürdü. Bu da suçu sana atıyor. Yani onu korumak sana düşüyor."

Sadece bir iki adım önümüzde, karanlıkta kaybolmaya başlamıştı, sadece kırmızı süveterinin çizgisi parlıyordu. "Julia," dedi Conway ve yürümeyi bıraktı.

Julia da durdu, ama sırtı tasmalı bir köpek gibi gergin duruyordu. Conway, "Otur," dedi.

Sonunda Julia döndü. Düzenli çiçek tarhlarına bakan, güzel bir küçük demir bank vardı – gece için kapatılmıştı, gündüzün renkleri ve çiçeklerin güzelliği artık içe dönmüştü. Julia bankın ucuna doğru yöneldi. Conway ve ben onu ortada sıkıştırdık.

Conway, "Beni dinle. Selena'dan şüphelenmiyoruz" dedi.

Julia ona bir bakış attı. "Uh-huh. Çok rahatladım, kendimi serinletmem gerekebilir."

"Tüm kanıtlarımız, Chris'in ölümünden haftalar önce onunla iletişim kurmadığını gösteriyor."

"Tabii. Ta ki sen dönüp 'Oops, aslında o mesajların senden değil, ondan geldiğine karar verdik! Üzgünüm!' diyene kadar."

"Bunun için biraz geç," dedim. "Ve insanların yalan söylediğini anlamak konusunda çok tecrübeliyiz. İkimiz de Selenanın bize doğruyu söylediğini düşünüyoruz."

"Harika. Bunu duyduğuma sevindim."

"Eğer biz ona inanıyorsak, sen neden inanmıyorsun? O senin arkadaşın olmalı; nasıl olur da onun bir katil olduğunu düşünürsün?"

"Öyle düşünmüyorum. Bence o, çalışma saatlerinde konuşmaktan daha kötü bir şey yapmadı. Tamam mı?"

Julia'nın sesinde yükselen savunma tonunu daha önce de duymuştum. O anda anladım: o öğleden sonra odasında yaptığımız görüşme, sesindeki o ton, aklımda takılıp kalan bir şey. "Bana mesaj atan sensin" dedim.

Chris'in telefonundan.

Yüz hatları gerildi. Bana bakmadı.

"Joanne'in bağlantı kapısının anahtarını nerede sakladığını bana söylemek için. O sendin."

Hiçbir şey.

"Bu öğleden sonra bize şöyle dedin: *Joanne'in anahtarını öğrendiğinde, o da bana aynı şeyi yaptı. Eğer biri sana Joanne ve Chris'ten bahsetseydi, o da aynı şekilde intikamını alırdı.* Yani Joanne, anahtarı bize söylediğin için senden intikam alıyordu."

Julia'nın gözünün bir köşesi bana baktı. *"İyi yakaladın. Şimdi kanıtla."* diyordu.

Conway bankta döndü, Julia'ya tam karşı karşıya gelebilmek için bir bacağını çekti. "Dinle. Selenanın kötü durumda. Bunu biliyorsun. Bunun nedeninin, katil olmayı kaldıramadığı ve hayal dünyasında saklanmak zorunda kaldığı olduğunu düşündün. Nedeni bu değil. Yemin etmemi mi istiyorsun? İstedığın her şey üzerine yemin ederim: nedeni bu değil."

Bunu açık ve sıcak bir şekilde söyledi, bir arkadaşına, en yakın arkadaşına, en yakın kız kardeşine söyleyeceği gibi. Elini uzatmış ve Julia'yı o nehri geçmeye davet ediyordu. Yetişkinlerin her şeyi mahvetmeye çalışan, yüzü olmayan deliler olduğu, onları anlamaya çalışmanın bir anlamı olmadığı, hayat boyu tanıdık olan taraftan, yüz yüze konuşabileceğimiz bu yeni, garip yere geçmeye davet ediyordu.

Julia Conway'e baktı. Yüzündeki ifadeden, bu geçişin tek yönlü olduğunu bildiği anlaşılıyordu. Karşı tarafta kimin yanında olacağını, kimin geride kalacağını asla bilemeyeceğini.

Sessiz kaldım. Bu onların meselesiydi. Ben dışarıdaydım.

Julia derin bir nefes aldı. "Emin misin? O değildi." dedi.

"Onu şüpheli görmüyoruz. Sana söz veriyorum."

"Lenie doğuştan deli değil. Sen onu tanıyorsun, ben tanıyorum. Chris öldürülmeden önce böyle değildi."

Conway başını salladı. "Evet, biliyorum. Ama kafasını mahveden şey onu öldürmüş olması değil. Başa çıkamayacağı bir şey biliyor olması. Bununla uğraşmak zorunda kalmamak için kendini oyalamaya çalışıyor."

Hava soğuyordu. Julia süveterini boynuna sıkıca çekti. "Ne gibi?" dedi.

"Bilseniz, bu konuşmayı yapmamıza gerek kalmazdı. Birkaç fikrim var, ama kanıtım yok. Size kesin olarak söyleyebileceğim tek şey: bana gerçeği söylerseniz, Selena'yı zor durumda bırakmayacaksınız. Yemin ederim. Tamam mı?"

Julia kollarını aşağı çekti, ellerindeki soluk lekeler kırmızıya dönüştü. Sessizce, "Tamam" dedi. "Sana anahtar hakkında mesaj attım."

Conway, "Joanne ve diğerlerinin anahtarı nerede sakladıklarını nereden bildin?" diye sordu. "Kitap fikrini ona ben verdim."

"Ve anahtarı veren de bendim," dedim.

"Sanki bu onun doğum günü hediyesiymiş gibi konuşuyorsun. Aslında, bir gece dışarı çıkarken bizi gördüler ve Joanne, anahtarın bir kopyasını yapmazsak McKenna'ya ne kadar kötü kızlar olduğumuzu söyleyeceğini söyledi. Ben de yaptım."

"Ve ona nerede saklayacağı konusunda da tavsiye mi verdin?" Conway kaşlarını kaldırdı. "Sen çok yardımsever birisin."

Julia da kaşlarını kaldırdı. "Biri beni okuldan atılabilecekken, evet, çok yardımcı oluyorum. Bizim anahtarımızı nerede sakladığımızı bilmek istedi, ama ona söylemeyecektim çünkü siktir et o kaltağı..."

"Nerede saklıyordunuz? Hazır konu açılmışken."

"Telefon kılıfımın içinde. Basit ve her zaman yanımdaydı. Ama dediğim gibi, Heifer Heffernan'a gerekenden fazlasını vermek niyetinde değildim. Bu yüzden ona, güvenli olmasının tek yolunun anahtarı ortak salonda saklamak olduğunu söyledim, böylece bulunursa kimse onu onunla ilişkilendiremezdi, değil mi? "Kimsenin okumadığı bir kitap seç. Azizler hakkında yazdığın kompozisyonun konusu neydi?" – ortak salonlar azizlerin biyografileriyle doludur, kimse onları kompozisyonlar için yılda bir kez bakmaktan başka bakmaz ve biz de kompozisyonlarımızı yeni teslim etmiştik. O da "Lisieux'lu Thérèse. Küçük Çiçek" dedi – aslında *kutsal* bir ifade takındı, sanki bu onu Lisieux'lu Joanne yapıyormuş gibi. Conway sırtıyordu. Ben de "Mükemmel. En azından gelecek yıla kadar kimse o kitaba bakmayacak. Anahtarı oraya koy, işin hallolur" dedim.

"Ve onun senin sözüne güveneceğini düşündün?"

"Joanne'in kendisi dışında hiçbir şey hakkında hayal gücü yoktur. Bir yer bulması imkansızdı. Neyse, kontrol ettim. İşe yarayabilir diye düşündüm."

"Ve işe yaradı," dedi Conway. "Bize anlatmaya nasıl karar verdin?"

Julia tereddüt etti. Etrafındaki küçük sesler gecenin derinliklerine doğru kayboluyordu: yaprakların hışırtısı avlanmayı, çimlerden gelen kahkahalar ise çoktan kesilmişti. Ne kadar az zamanımız kaldığını merak ettim. Saatime bakmadım.

"Daha önceki röportajlar. Selena röportajından üzgün çıktı mı?" diye sordum. Bir süre sonra: "Yani, çoğu insana üzgün görünmemiştir. Sadece dalgın; normalden daha dalgın. Ama bu Selena için üzgün demektir.

O böyle olur."

"Onu o kadar sarsmışsınız ki, bir şeyleri ağzından kaçırabilir, hatta itiraf bile edebilir diye korktun. En azından onu sakinleştirene kadar, bizim başka bir yöne bakmamızı istedin. Bu yüzden bizi meşgul etmek için Joanne'in anahtarını attın. Ve işe yaradı. Bu konuda yeteneğin var, biliyor musun?"

"Vay canına, teşekkürler."

Conway, "Ve bize mesaj atan sensen, bu da Chris Harper'ın gizli telefonuna sahip olduğun anlamına gelir." dedi.

Julia hareketsiz kaldı. Yüzünde yeni bir tür ihtiyat vardı.

"Ah, hadi ama. Kayıtlara göre mesaj o telefondan gönderilmiş. Bu konuda fazla tartışmanın bir anlamı yok."

Başını eğerek onayladı. Julia geriye yaslandı ve kot pantolonunun cebinden, turuncu renkli şık bir kılıf içindeki incecik bir telefonu çıkardı. "Telefonu değil. Sadece SIM kartı."

Kılıfı telefonun arkasından çıkardı ve SIM kartı avucuna bıraktı. Conway'e uzattı.

Conway, "Hikayeyi dinlememiz gerekecek," dedi. "Hikaye falan yok."

"Onu nereden aldın?"

"Avukat tutma hakkım falan yok mu? Ölmüş bir adamın SIM kartını nereden aldığımı anlatmaya başlamadan önce?"

Biliyordum. "Onun telefonunu Selena'dan aldın, öldükten sonra. O sana verdi ya da sen onun eşyalarının arasında buldun. Bu yüzden Selena'nın Chris'i öldürdüğünü düşünüyorsun."

Julia gözlerini benden kaçırdı. Conway, "Hala bilmiyoruz. Ve bu işi senin yapmadığın çok açık, yoksa

Bu, tek taraflı hafif bir gülümsemeyle karşılandı. "O yüzden paranoyanı bir kenara bırak ve benimle konuş."

Gece, o kırmızı süveteri, sıkıştırılmış ve bekleyen bir ateşin rengini alıyordu. Julia, "Aslında Selena'nın telefonunu atmaya çalışıyordum, ikimizin de Chris'e mesaj atmak için kullandığımız telefonu. Bu ortaya çıktığında ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin." dedi.

Conway, "Bu ne zamandı?" dedi.

"Chris öldürüldükten sonraki gün."

"Saat kaçta?"

Hatırlayınca bilinçsizce yüzünü buruşturdu. "Tanrım. *Öğleden önce* denemeye başladım. Bize Trajedi'yi anlatmak için büyük bir toplantı düzenlediler, dua falan etmemiz gerekti... Tek düşünebildiğim, Selena'nın telefonunu odamızdan çıkarmam gerektiği idi. Sizler odayı aramaya karar vermeden önce."

"Onunla ne yapacaktın?"

Julia başını salladı. "O kadarını düşünmemiştim bile. Sadece onu odadan çıkarmak istedim. Ama orada *bir saniye* bile yalnız kalamadım. Sanırım McKenna, koridorlarda bir manyak dolaşıyor olabilir diye hiçbirimizin yalnız kalmasına izin verilmemesi emrini vermişti, bilmiyorum. Fransızca ödevimi odamda unuttuğumu söyledim ve benimle birlikte bir öğrenci başkanı gönderdiler – şokun beni aptal birine dönüştürdüğünü numara yapmam gerekti, ooo, başından beri çantamdaydı! Sonra adet gördüğümü söyledim, ama odama gitmeme izin vermediler, bunun yerine beni hemşireye gönderdiler. Ve sonra okul bittiğinde, McKenna şu duyuruyu yaptı: "Tüm öğrenciler lütfen sakın kalarak ve bla bla bla sert üst dudak okul ruhu ile hemen etkinlik gruplarına rapor versinler..."

Wank pandomimi karakterine uymasa da, McKenna iyi bir iş çıkardı. "Ben tiyatro grubundayım, bu yüzden salona gidip prova yapıyormuş gibi davranmak zorunda kaldık. Her şey *karmakarışık*ti, kimse nerede olması gerektiğini bilmiyordu ve tüm öğretmenler aynı anda dört grubu birden almaya çalışıyordu ve insanlar hala ağlıyordu – şey, sen de oradaydın."

Bu Conway'e söylenmişti, o da başını salladı. "Tımarhane," dedi bana. "Aynen öyle. Ben de belki sıvışıp gizlice odama gidebilirim diye düşündüm.

oda, anahtar bende olduğu için, değil mi? Ama hayır, koridorlar rahibelerle doluydu ve beni salona geri gönderdiler. Ders sırasında tekrar denedim, bir kitaba ihtiyacım olduğunu söyledim ve Rahibe Patricia benimle geldi. Ve sonra

neredeyse ışıklar söndü, sizler hala bahçede bir şeyler yapıyordunuz ve ben hala o *lanet* telefonu ortadan kaldıramamıştım.

Julia'nın sesi bir şeye doğru geriliyordu. "Holly ve Becca dişlerini fırçalamaya gittiler ve ben Selena'nın da gitmesini umarak oyalanıyordum. Ama o yatağında oturmuş, boşluğa bakıyordu. Hiçbir yere gitmiyordu ve Holly ile Becs her an geri dönebilirdi. Ben de "Lenie, o telefona ihtiyacım var" dedim. Bana sanki UFO'dan inmişim gibi baktı. Ben de "Chris'in sana verdiği telefon. Oyalanacak vaktimiz yok. Hadi" dedim.

Hala boşluğa bakıyor, ben de "*Tamam, boş ver*" diyorum. Onu itip geçiyorum ve elimi yatağının yanına uzatıyorum, telefonu orada tutuyordu - Alison'inki gibi küçük, pembe bir şeydi; sanırım Chris kızlar için uygun olanın bu olduğunu düşünmüştü. Tanrıya dua ettim, telefonu başka bir yere koymamış olsun diye, çünkü nerede olduğunu aramaya vaktim yoktu. Telefonu orada hissettiğimde çok sevindim. Ama telefonu çıkardığımda, kırmızıydı.

Bu anı Julia'nın burnundan sertçe nefes almasına ve dudağını ısırmasına neden oldu. O, "*Harika gidiyorsun*" diyerek başını okşayabileceğiniz türden biri değildi. Conway ona bir saniye zaman tanıdıktan sonra "Chris'in" dedi.

"Evet. Onun üzerinde görmüştüm; bir keresinde, biz...

"Lenie, ne oluyor *lan*?" dedim. Bana baktı ve "Ha?" dedi. Yemin ederim, telefonu neredeyse kışına sokacaktım. "Bunu nereden aldın? Seninki nerede?" dedim. Telefona baktı ve bir saniye sonra tek söylediği şey şuydu: "Oh."

Julia başını salladı. "Aynen öyle. 'Oh.' Hala bunu düşündüğümde midem bulanıyor."

Conway, "Chris'i öldürdüğünü düşündün" dedi.

"*Tabii* ki, evet. Ben sadece... Ne düşünmem gerekiyordu ki? Onun onunla buluşmaya gittiğini ve onun bana hakkında bir şeyler anlattığını düşündüm, ve o... Ve sonra içeri geri koşarken, bir şekilde yanlış telefonu aldı. Eğer onlar, bilmiyorum, eğer kıyafetlerini çıkarmışlarsa ve telefonları...

Ben de "Ya da Chris'le bağlantısını kesmemiz için telefonu almış olabilir" dedim.

"Evet, hayır. Selena mı? Aklına bile gelmezdi. Beni korkutan şey, telefonu neredeydi, Chris'in olduğu yere mi bırakmıştı? Ama bunun için endişelenemeyeceğimi düşündüm. Sadece telefonu aldım ve oradan çıktım."

Bu, Holly'nin hikayesiyle kısmen uyuşuyordu. Holly daha hızlı düşünmüştü: babası gibi, her zaman her ihtimale karşı hazırlıklıydı, hiçbir zaman tesadüflerin onu gafil avlamasına izin vermezdi. Selen'a'nın telefonunu sabahın erken saatlerinde, McKenna'ya tüm hikaye ulaşmadan ve okul kapatılmadan önce çalmıştı. O saatten ders saatine kadar, başka biri o odaya girmenin bir yolunu bulmuştu.

Conway, "Onu nereye koydun?" dedi.

"Tuvalet kabinine kilitlendim, mesaj klasörlerini sildim, SIM kartı çıkardım ve telefonu sifona attım. Bulsanız bile bizimle bağlantı kuramayacağınızı ve SIM kart olmadan Chris ile de bağlantı kuramayacağınızı düşündüm. O hafta sonu eve gittiğimde telefonu otobüste bıraktım. Kimse çalmadıysa, muhtemelen Dublin Otobüsleri'nin kayıp eşya bürosundadır."

Julia cesur biriydi. Cesur ve bir düzine kişiye yetecek kadar sadıktı. İyi biriydi. Onun kalbini ne kadar kıracağımızı bilseydim keşke.

"SIM kartı neden sakladın?" diye sordum.

"Yararlı olabileceğini düşündüm. Selen'a'nın tutuklanmak üzere olduğundan emindim. Bir mucize eseri her yere kanıt bırakmamış olsa bile, parçalanıp itiraf edeceğini düşündüm. Ne kadar harap olduğunu hatırlıyor musun?"

"Diğer herkes de öyleydi," dedi Conway. Sesindeki keskin ton, "*Bilmeliydin*" diyordu. "Ağlamıyor ya da bayılmıyordu: çoğu kişiden daha iyi durumda görünüyordu."

Julia kaşlarını kaldırdı. "Evet, keşke o zaman bana bunu söyleseydin. Orada, her an onun için geleceğinizi bekliyordum. En azından Chris'i terk edenin o olduğunu ve Chris'in kızlara karşı tam bir pislik olduğunu size gösterebilecek bir yol olsaydı, Lenie daha hafif bir ceza falan alabilirdi diye düşündüm. Aksi takdirde herkes onun onu terk ettiğini ve onun da delirdiğini düşünür, o kötü kalpli kadını hapse atar ve anahtarı da atardı. Bilmiyorum, tam olarak net düşünemiyordum; sadece bunu saklamanın en azından şimdilik bir zararı olmayacağını ve yardımcı olabileceğini düşündüm."

Julia diğerleriyle konuşmuş olsaydı, hikayenin çelişkili olduğunu, her şeyin doğrudan Selen'a'yı işaret etmediğini bilirdi. Bundan sonra ne yapacaklarını tahmin etmek imkansızdı, ama bunu birlikte yapacaklardı.

Bunun olması için çok geç kalınmıştı. Chris dördünü de tam ortasından bölmüştü. O gittikten sonra bile, yarattığı fay hattı

yüzeyin altında derinlemesine genişlemeye devam ederken, yüzeyde her şey yeni gibi güzel parlıyordu. Biz sadece onun başlattığı işi bitiriyorduk.

"O gün ders saatinden önce yatılıların kanadına çıkan biri olup olmadığını hatırlıyor musun? Kayıt defterini kontrol edeceğiz, ama sen buradayken: aklına bir şey geliyor mu?" dedim.

Julia'nın dikkatini çekmiştim. Beni dikkatle izliyordu. "Ne? O telefonu Selena'nın yatağının arkasına başka biri mi koydu sence?"

"Selena o telefonu Chris'ten almadıysa, başka biri almıştır. Ve sonra bir şekilde senin bulduğun yere gelmiştir."

"Yani, biri onu *suçlamaya* mı çalıştı?"

Omzunun arkasından Conway'in gözleri "*Dikkatli ol*" diyordu. Omuz silktim. "Henüz bunu söyleyemeyiz. Sadece fırsatı olan biri olup olmadığını bilmek istiyorum."

Julia düşündü. İsteksizce başını salladı. "Sanmıyorum. Yani, tabii ki evet demek isterdim, ama aslında gerçekten iyi bir mazereti olmayan kimsenin oraya çıkma şansı yoktu. Ve olsa bile, tek başına girmesine izin verilmezdi. Cidden, Fransızca ödevimi almaya gidebilir miyim diye sorduğumda, Houlihan sanki uyuşturucu dükkanına gidip eroin almayı istemişim gibi davrandı."

Rebecca'nın yatağının altındaki keman. Selena'nın gardırobunun içindeki flüt. "Peki ya etkinlikler sırasında? O zaman kimse kayboldu mu?" dedim.

"Cidden mi? Fark etmez miydin sence? Orayı bir görseydin... Ayrıca ben o telefonu almaya çalışmakla meşguldüm. Joanne ve Orla da tiyatro yapıyor ve ikisinin de orada olduğunu biliyorum çünkü Joanne sürekli ağlamaya çalışıyordu" – Julia kasma hareketi yaptı – "ve Orla onu teselli etmek zorunda kalıyordu. Ama hatırladığım tek kişiler onlar."

"Arkadaşlarına soralım." Nazik ve rahat bir şekilde söyledim. Ay ışığı yüzüme vuruyordu, sanki beni çıplak bırakıyormuş gibi hissettim. Dönmemeye çalıştım. "Onlar da tiyatro yapıyor mu? Ya da bize diğer gruplar hakkında bilgi verebilirler mi?"

"Aslında birbirimize yapışık değiliz. Holly dans ediyor. Selena ve Becca enstrüman çalışıyor."

Yani enstrümanlarını almak için odalarına geri dönmeleri gerekirdi. İkisi birlikte, beyin yiyecekten birbirlerini korumak için; buna izin verilmiş olmalıydı.

"Tamam," dedim. "O gruplarda kaç kişi var, biliyor musun?"

Julia omuz silkti. "Dans eden çok kişi var. Kırk kadar mı? Enstrüman çalanlar ise belki bir düzine kadar."

Olasılıklar, geri kalanların gündüz öğrencileri olduğunu gösteriyordu. Kayıt defterini kontrol edecektik, ama sayılar doğruysa, Rebecca ve Selen o kapıdan geçen tek kişilerdi.

Ani sessizlik, gün boyu süren gevezelik ve ağlamalar o beyaz sessizliğe dönüştü. Rebecca, Selenanın güvende olduğundan ve kimsenin onu Chris'le ilişkilendiremeyeceğinden emin olmak için aldığı telefonu uzattı. Onu paha biçilmez bir hediye gibi, kurtuluş gibi uzattı.

Ya da: Selen, şok ve kederle yavaşça dolaba girip flütünü arıyordu. Arkasında, hayalet kadar hafif ve aynı derecede acil olan Rebecca, yatağına eğilmişti. Sır saklamaya başlayan Selenaydı. Chris'i içeri alan ve her şeyi mahveden oydu. Bu onun hatasıydı.

Conway'e baktım, o yalnız, cesur kırmızı çizginin ötesinde. O da bana bakıyordu.

"Tamam," dedim. "Arkadaşların birinin ayrıldığını hatırlayabilir. En azından denemeye değer."

"Selen çok üzgündü, pek bir şey fark etmemiştir," dedi Conway. "Rebecca'ya soralım." Ve ayağına kalktı.

Çoğu insan rahatlamış görünür. Julia şaşırılmış görünüyordu. "Ne, bu

mu? "Bize söylemek istediğiniz başka bir şey yoksa." Bir saniye sessizlik. Neredeyse isteksizce başını salladı. "O zaman evet, hepsi bu. Çok teşekkürler."

Ben de ayağına kalktım, yola doğru döndüm. Julia, "Sana ne verdim

Hiçbir şeye bakmıyordu. "Şu anda söylemek zor. Gidip göreceğiz." dedim.

Julia cevap vermedi. Kalkmasını bekledik, ama kıpırdamadı. Bir dakika sonra onu orada bıraktık, eskiden krallığı olan yeri seyrediyordu; siyah saçları, beyaz yüzü, kırmızı gözleri ve etrafına yayılmış beyaz çimler.

Bölüm 28

Kahvaltı yaparken Holly, okulun derinliklerinde bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Koridorda çok hızlı koşan ayak sesleri, pencerenin dışında çok tiz rahibe sesleri, birdenbire sessizliğe bürünen sesler.

Kimse fark etmiyor. Selena mısır gevreğini görmezden geliyor ve pijamasının gevşek düğmesini çeviriyor, Julia bir eliyle mısır gevreği yiyor, diğer eliyle İngilizce ödevini yapıyor. Becca tostuna sanki Meryem Ana'ya dönüşmüş gibi bakıyor, ya da belki de dokunmadan tabağından kaldırmaya çalışıyor, ki bu çok aptalca bir fikir ama Holly'nin şu anda bununla ilgilenmeye vakti yok. Tostunu daireler çizerek ısıtıyor, bir gözü pencerede, diğer gözü kapıda.

Tostu başparmak büyüklüğüne geldiğinde, iki üniformalı polisin arka bahçenin kenarından aceleyle geçip, görünmemek için çabalarken bunu başaramadıklarını görüyor.

Başka bir masada biri, birdenbire uyanmış gibi, "Aman Tanrım! Onlar *polis* miydi?" der. Kantinde bir nefes kesilir ve sonra herkesin sesi birden yükselir.

O sırada Matron içeri girer ve kahvaltının bittiğini, odalarına çıkıp okula hazırlanmalarını söyler. Bazıları kahvaltılarını bitirmiş olsalar bile otomatik olarak şikayet ederler, ama Holly, pencereye doğru eğilmiş, sızlanmaları dinleyecek zamanı olmayan Matron'un yüzünden, kaybedeceklerini anlar. Olanlar önemsiz bir şey değildir.

Onlar giyinirken Holly pencereden dışarıyı izliyor. Bir hareketle pencerenin önüne geçiyor ve yüzünü cama dayıyor: McKenna ve Peder Voldemort, siyah cüppelerinin dumanı içinde, çimlerin üzerinde hızla ilerliyorlar.

Ne olduysa, Colm'un oğluna oldu.

Mavi-beyaz bir şey Holly'nin kemiklerini ürpertir. Joanne'in o ekranı uzattığı sırada yüzündeki ifade, dilinin ucu kıvrılmış, zarar verme düşüncesinin lezzetli tadını çıkarır gibi ıslak dişleri. Holly'nin göstermeden edemediği şoku her damlasını yaladığı gibi. Joanne kötü şeyler yapardı, çoğu insanın hayal bile edemeyeceği yerlerden gelen şeyler.

Merak etme. Onu yakalayacağız.

Holly, kötü şeylerin başladığı yerleri hayal etmeyi bilir. Bunun için pratik yapmıştır.

"Ne oluyor lan?" diyor Julia, omzuna yaslanarak. "Çalılarda insanlar var, bak."

Çimlerin ötesindeki yeşil katmanların sisinde, beyaz bir parıltı.

Teknik Büro'nun tulumları gibi.

"Bir şey arıyor gibiler," diyor Selena, Holly'nin diğer tarafına eğilerek. Sesi, son birkaç haftadır olduğu gibi yorgun ve zorlanmış geliyor; bu, Holly'ye alışmaya başladığı suçluluk duygusunu veriyor. "Onlar da polis mi? Yoksa ne?"

Diğerleri de fark etti: heyecanlı konuşmalar duvarların arasından sızıyor, koridorda ayak sesleri yankılanıyor. "Belki bir adam polisten kaçarken duvarın üzerinden bir şey attı," diyor Julia. "Uyuşturucu. Ya da birini bıçaklamak için kullandığı bıçak ya da silah. Keşke dün gece dışarıda olsaydık. O zaman hayat daha ilginç olurdu."

Holly'nin kafa derisinde karıncalanan şeyi hissetmiyorlar. Havadaki gerginlik onları etkisi altına almış – Lenie gömleğinin düğmelerini çok hızlı ilikliyor, Jules pencereye yaslanarak ayak parmaklarının ucunda zıplıyor – ama bunun ne anlama geldiğini anlamıyorlar: kötü şeyler.

Babam her zaman içgüdülerine güven derdi. Bir şey sana şüpheli geliyorsa, biri sana şüpheli geliyorsa, şüpheye kapıl. İyi bir insan olmak istediğin için şüpheye kapılma, aptal görünmeyesin diye bekle ve görme. Güvenlik önce gelir. İkinci sırada gelirse çok geç olabilir.

Okul, sıcak yeşil bir öğleden sonra cırcır böceklerinin sesleri gibi, şüpheli şeylerle dolu gibi hissediliyor, o kadar tiz ve çok ki, tek birini seçip onu net olarak göremezsin. Joanne, Selena'yı büyük bir belaya sokmak için çok uğraşırdı.

Onun gibi insanlara sinirlenmem. Onları ortadan kaldırırm.

Okul zili çalıyor. "Hadi," diyor Becca. Pencereye gelmemiş; sanki onunla o cızırtının arasında serin bir hava kabarcığı varmış gibi, sakın ve metodik bir ritimle saçlarını örüyor. "Sizler daha hazır bile değilsiniz. Geç kalacağız."

Holly'nin kalp atışları, ağustosböceğinin vuruşlarına uyum sağlamak için hızlanmıştı. Selena, Joanne'in işini çok kolaylaştırmıştı. Joanne ne yapmış olursa olsun, bunu bilerek yapmıştı: Tek gereken, öğretmene veya bundan sonra her şeyin köşesinde sabırla bekleyen dedektiflere tek bir cümle, tek bir sahte dil sürçmesi ve hop!

Merdivenlerin altına vardıklarında Holly, "Kahretsin" diyor. Açık bağlantı kapısından okulun gürültüsü duyuluyor, bugün daha da yoğun ve yüksek. Biri çığlık atıyor.

Bugün daha sıkı ve daha yüksek. Biri çığlık atıyor, *"Bir polis arabası!"* "Şiir kitabımı unuttum. Bekle..." ve akıntıya ve gürültüye karşı merdivenleri tırmanıyor, eli Selenanın yatağının yanına uzanmak için çoktan uzanmış durumda.

İki yüz elli kişi fısıldayarak salona toplanır. İyi kızlar gibi anında yerleşirler, elleri utangaçtır, sanki arka köşelerde duran iki sivil polis memurunun her ayrıntısını emmiyorlarmış gibi, sanki o hevesli kaynama, pürüzsüz gözlerinin hemen altında kaynamıyor gibi. Öğrenmek için sabırsızlanıyorlar.

O bahçıvan Ronan, bilirsin nasıl olduğunu, kokain duyduğumu duydum, gangsterlerin onu aramaya geldiğini duydum, bahçede silahlı polisler olduğunu duydum! Onu vurdular diye duydum, silah seslerini duydum, duydum, duydum... Selenanın yan bakışlı gülümsemesini yakalar - *bahçe*, sanki uyuşturucu baronları ve muhtemelen uzaylılarla dolu korkunç bir ormanmış gibi - ve ona karşılık bir gülümsemeyle karşılık verir. Aslında, burada yaşanan anlamsız dramaya ilgi duyuyormuş gibi davranacak enerjisi bile yoktur. Julia gibi istediği zaman kusmayı bilmeyi dilerdi, böylece odalarına geri dönüp yalnız kalabilirdi.

Ama McKenna podyumun arkasına geldiğinde, ağzı ve kaşları özel ciddi yüz ifadesine büründü, dikkatlice sert, üzgün ve kutsal bir ifadeye dönüştü. Birinci sınavtayken, Noel tatili sırasında bir beşinci sınıf öğrencisi trafik kazasında öldüğünde, Ocak ayında hep birlikte bu ifadeyle karşılaştılar. O zamandan beri bu ifadeyi görmemişlerdi.

Bahçıvan Ronan yok. İnsanlar eksik birini görebilmek için başlarını çeviriyorlar. *Lauren Mulvihill yok, aman Tanrım, sınavlarından kalacağını duydum, terk edildiğini duydum, aman Tanrım...*

"Kızlar," diyor McKenna. "Sizinle paylaşmam gereken trajik bir haberim var. Şok olacak ve üzüleceksiniz, ama St Kilda geleneğinin bir parçası olan sağduyu ve haysiyetle davranmanızı bekliyorum."

Gergin bir sessizlik. "Biri kullanılmış prezervatif bulmuş," diyor Julia, sadece dördünün duyabileceği kadar alçak sesle.

"Şşş," Holly ona bakmadan diyor. Dik ve düzgün bir şekilde oturmuş, McKenna'ya bakıyor ve eline bir mendil sarıyor. Selenanın ona iyi olup olmadığını sormak istiyor, ama Holly onu tekmeleyebilir.

"Bu sabah St Colm's okulundan bir öğrencinin okul bahçesinde ölü bulunduğunu üzülerek bildiririm. Christopher Harper..."

Selena sandalyesinin geriye doğru dönüp boşluğa düştüğünü düşünür. McKenna gitmiştir. Salon gri ve sisli bir hale gelmiştir, eğrilmiş, çan sesleri, çığlıklar ve Sevgililer Günü dansından kalan bozuk müzik parçalarıyla çınlamaktadır.

Selena, o ilk geceden sonra neden cezalandırılmadığını çok geç ve tamamen anlar. O zamanlar, o merhameti ummaya hakkı olduğunu düşünerek cesaretli davranmıştı.

Uzarlarda bir şey acıtıyor. Aşağı baktığında Julia'nın elini kolunun üstünde görüyor; bakanlara şoktan tutunmuş gibi görünebilir, ama Julia'nın parmakları sertçe batıyor. Alçak sesle, "Bayılma lan" diyor.

Acı iyidir; sisi biraz geri iter. Selena, "Tamam" der. "Sadece çökme ve çeneni kapalı tut. Yapabilir misin?"

Selena başını sallar. Julia'nın ne demek istediğini tam olarak anlamamıştır, ama yine de hatırlayabilir; her iki elinde de tutunabileceği iki sağlam şey olması yardımcı olur. Arkasında biri yüksek sesle ve sahte bir şekilde ağlamaktadır. Julia kolunu bıraktığında, acı özler.

İlk geceden sonra bunun olacağını tahmin etmeliydi. Her gölgede, kırmızı dudaklı ve açgözlü, atlaması için altın sesli bir emir bekleyen öfkeyi fark etmeliydi.

Cezalandırılacak kişinin kendisi olduğunu sanıyordu. Onun geri gelmesine izin verdi. Ondan bunu istedi.

Müzik parçaları onu rahatsız etmeye devam ediyor.

Becca, dünyadaki en berrak ve en soğuk su, hareket dolu ve tuhaf küçük sorularla dolu dağ suyundan toplantıyı izliyor. Bu kısmın zor olacağını bekleyip beklemediğini hatırlamıyor; muhtemelen hiç düşünmemişti. Anladığı kadarıyla, odadaki herkesten daha kolay bir zaman geçiriyor.

McKenna onlara korkmamalarını, çünkü polisin her şeyi kontrol altında tuttuğunu söylüyor. Ebeveynlerini aradıklarında çok dikkatli olmalarını, aptalca histerilerle gereksiz endişe yaratmamalarını söylüyor. Tüm sınıflar için grup danışmanlık seansları olacak. İhtiyacı olduğunu düşünenler için bireysel danışmanlık seansları olacak. Sınıf öğretmeninizle veya Rahibe Ignatius ile istediğiniz zaman konuşabileceğinizi unutmayın. Sonunda, sınıf öğretmenlerinin de katılarak sorularını yanıtlayacağı sınıflarına dönmelerini söyler.

Spor salonundan çıkıp giriş salonuna akın ederler. Öğretmenler onları toplayıp susturmaya hazırdır, ancak gevezelik ve hıçkırıklar artık bastırılamaz; yüksek tavanlı alanda ve merdiven boşluğunda yankılanarak yükselir. Becca, ayakları yerden kesilmiş ve uzun koridorlarda omuz omuza taşınarak zahmetsizce sürüklendiğini hissederek.

Sınıf kapısından geçer geçmez, Holly Selena'nın bileğini sıkıca tutar ve dördünü de ağlayan ve sarılan grupların arasından geçerek pencerenin yanındaki arka köşeye zorla götürür. Onları sahte bir kucaklamaya alır ve sert bir sesle şöyle der: "Cinayet dedektifleri herkesle konuşacaklar. Onlara *hiçbir şey* söylemeyin. Ne olursa olsun. Özellikle de dışarı çıkabileceğimizi söylemeyin. Anladınız mı?"

"Aman Tanrım, bak," diyor Julia, avucunu kaldırarak, "bu büyük bir avuç dolusu saçmalık. Hepsi bizim için mi?"

Holly

Birisi *ömür* boyu *hapis* cezasına çarptırılacak.

"Hayır, ciddi, öyle mi? Engelli gibi mi görünüyorum?"

Becca keskin elektrik kısa devre kokusunu alıyor. "Hol," diyor. Holly'nin yüzü buruşuk, saçları elektriklenmiş; Becca onu tekrar yumuşak ve pürüzsüz bir şekilde okşamak istiyor. "Biliyoruz. Onlara hiçbir şey söylemeyeceğiz. Gerçekten."

"Tabii, şu anda öyle düşünüyorsun. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Bu, Houlihan'ın "Ooh canım, tütün kokusu alıyorum, kızlar sigara içiyor musunuz?" demesi ve yeterince masum görünürsen sana inanması gibi bir şey olmayacak. Bunlar *dedektifler*. Herhangi bir şey hakkında bir ipucu bulurlarsa, pitbull gibi saldırırlar. Sekiz saat boyunca sorgu odasında seni sorguya çekerler, ailen de çılgına döner, bu eğlenceli mi sence? Bir soruya cevap vermeden önce bir an bile *duraksarsan*, başına gelecek olan budur.

Holly'nin ön kolu çelik gibidir, Becca'nın omuzlarına bastırır. "Ve bir diğer şey de: yalan söylerler. Tamam mı? Dedektifler sürekli uydururlar. Yani, "Geceleri dışarı çıktığını biliyoruz, biri seni görmüş" derlerse, *buna kanma*. Aslında hiçbir şey bilmiyorlar; sadece senin korkup onlara bir şey söylemeni umuyorlar. Aptal gibi davranıp, "Hayır, karıştırmış olmalılar, biz değildik" demelisin."

Arkalarından biri "O çok hayat doluydu" diye ağlıyor ve odanın sisinin üzerinde titrek bir feryat yükseliyor. "Tanrı aşkına, biri şu

aptal sürtükleri sustursun," diye bağırır Julia, Holly'nin kolunu omzundan iterek. "*Lanet olsun*, Holly, acıyor."

Holly kolunu eski yerine geri sokarak Jules'u yerinde sabitler. "*Dinle*. Aklından uydurma şeyler söyleyecekler. 'Chris'le çıktığını biliyoruz, elimizde kanıt var' gibi şeyler söyleyecekler."

Becca'nın gözleri birden açılır. Holly doğrudan Selena'ya bakmaktadır, ama Becca bunun nedenini anlayamaz, sadece karşılıklı oturdukları için mi, yoksa daha fazlası için mi? Selena gergin görünmemektedir. Çok yumuşak, jöle gibi ezilmiş hissedilmektedir.

Julia'nın yüzü keskinleşir. "Bunu yapabilirler mi?"

"Aman Tanrım, al bakalım, biraz daha aptalca konuş. Ne *isterlerse* söyleyebilirler. İsterlerse, onu senin *öldürdüğüne* dair kanıtları olduğunu söyleyebilirler, sadece senin ne yapacağını görmek için."

Julia, "Biriyle konuşmam lazım," diyor. Holly'nin kolunu itip sınıfın diğer tarafına doğru yürüyor. Becca izliyor. Joanne Heffernan'ın etrafında yüksek sesli bir grup toplanmış, Joanne başını geriye atmış, gözleri yarı kapalı, sanatsal bir şekilde sandalyeye yaslanmış. Gemma Harding de grubun içinde, ama Julia ona bir şey söylüyor ve bir adım uzaklaşıyorlar. Becca, başlarının açılardan seslerini alçaltmaya çalıştıklarını anlayabiliyor.

Holly, "Lütfen bana bunu anladığını söyle" der.

Hâlâ Selena'ya bakıyor. Selena, her iki taraftan gelen sahte kucaklamanın sıkı desteği olmadan biraz sallanıyor ve birinin masasına düşüyor. Becca, onun hiçbir şey duymadığından oldukça emin. Lenie'ye her şeyin tamamen yolunda olduğunu söyleyebilmeyi, büyük, yumuşak bir "her şey yolunda" battaniyesini sallayıp Lenie'nin omuzlarına sarabilmeyi diliyor. Her şey kendi yavaş ve karanlık yolunda, eski yeraltı kanallarında akıp gidecek ve zamanla iyileşecektir. Sadece beklemelisin, ta ki bir sabah tekrar mükemmel bir şekilde uyanana kadar.

"Anladım," diyor Holly'ye, teselli edici bir şekilde.

"*Lenie*."

Lenie, pencerenin çok uzağında bir yerden, uysalca "Tamam" diyor.

"Hayır. Dinle. Sana 'Chris'le birlikte olduğun konusunda kesin kanıtımız var' derlerse, sadece 'Hayır, değildim' de ve sonra sus. Sana gerçek bir *video* gösterirlerse, sadece 'Bu ben değilim' de. Anladın mı?"

Selena Holly'ye bakar. Sonunda "Ne?" diye sorar.

"Oh, Tanrım," Holly tavana doğru ellerini saçlarına koyarak diyor. "Sanırım bu işe yarayabilir. Öyle olsa iyi olur."

Sonra Bay Smythe içeri girer ve kapıda durur, önündeki ıslak, hıçkırıklarla boğuşan karmaşaya bakarak zayıf ve donakalmış görünür, ellerini çırpmaya ve ağlamaya başlar, yavaş yavaş herkes birbirinden ayrılır ve hıçkırıkları hıçkırıklara dönüşür, Smythe derin bir nefes alır ve McKenna'nın ezberlettirdiği konuşmaya başlar.

Muhtemelen Holly haklıdır; babası ve diğer her şeyden dolayı, o bunu bilebilir. Becca, gerçekten korkması gerektiğini düşünüyor. Korkuyu tam orada görebiliyor, masasının üzerine bırakılmış büyük, soluk, sallanan bir yumru gibi, ona tutunması, ezberlemesi ve belki de hakkında bir kompozisyon yazması gereken bir şey. Bu biraz ilginç, ama onu almaya zahmet edecek kadar değil. Onu zihninin kenarından itip, yere çarptığında çıkardığı ıslak çizgi film sesi ile eğlenir.

Öğleden sonra, ebeveynler gelmeye başlar. İlk gelen Alison'ın annesidir, devasa siyah bir SUV'den atlar ve sivri topuklu ayakkabılarla ön merdivenleri koşarak çıkar, ayakkabılar ayaklarını spastik açılarda uçurur. Alison'ın annesi birçok estetik ameliyat geçirmiştir ve saç fırçası büyüklüğünde takma kirpikler takmaktadır. Bir insana benziyor ama tam olarak değil, sanki birisi uzaylılara insanın ne olduğunu açıklamış ve onlar da ellerinden gelenin en iyisini yapıp kendilerine bir tane yapmışlar gibi.

Holly onu kütüphane penceresinden izliyor. Arkasında ağaçlar boş, beyaz ışıklar ya da dalgalanan olay yeri şeridi yok. Chris arkada, bir yerlerde, eldivenli verimli insanlar onu her santimetresini inceliyorlar.

Kütüphanedeler çünkü kimse kimseye ne yapacağını bilmiyor. Birkaç sert öğretmen, birinci ve ikinci sınıfları bir tür ders yapabilecek kadar kontrol altına almayı başardı, ama üçüncü sınıflar artık küçük çocukların itaatkarlığını aşmışlardı ve Chris'i gerçekten tanıyorlardı. Her kim onları cebir veya İrlanda fiilleriyle boğmaya çalışsa, kaynayıp çatlaklardan dışarı fırlıyorlardı: biri ağlamaya başladı ve duramadı, bir başkası bayıldı, dört kişi bir Biro'nun kime ait olduğu konusunda çığlık çığlığa tartışmaya başladı. Kerry-Anne Rice kimya malzemeleri dolabında şeytani gözler gördüğünde, işleri bitmişti. Üçüncü sınıflar kütüphaneye gönderildi ve orada onları denetleyen iki öğretmenle sözsüz bir anlaşmaya vardılar: onlar kendilerini kaybetmemek için çaba gösterirken, öğretmenler de onlara ders çalışıyormuş gibi davranmalarını istemiyordu. Masaların ve rafların üzerinde kalın bir fısıltı tabakası yayılmış, baskı yaratıyordu.

"Awww," diyor Joanne, Holly'nin kulağına yakın bir sesle. Gözleri iri, dudakları büzülmüş, başı bir yana eğik. "O iyi mi?"

Selena'yı kastediyor. Selena, sanki oraya atılmış gibi sandalyede omuzları eğik, elleri avuç içleri yukarı bakacak şekilde kucığında duruyor ve masanın boş bir bölümüne bakıyor.

"O iyi," diyor Holly.

"Gerçekten mi? Çünkü onun yaşadıklarını düşünmek kalbimi parçalıyor."

Joanne, bunu göstermek için bir elini kalbinin üzerine koyar. "Onlar çok uzun zaman önce ayrıldılar, hatırladın mı?" der Holly. "Ama teşekkürler."

Joanne, sempatik yüz ifadesini bozup bir kenara atıyor. Altında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Aman Tanrım, sen gerçekten geri zekalı mısın? Sizin hissettikleriniz umurumda bile değil. *Lütfen* bana, gerçek aşkını kaybetmiş gibi davranmaya başlamayacağını söyle. Çünkü bu o kadar acınası bir durum ki, kusmak zorunda kalabilirim ve bulimia modası çoktan geçti."

"Bak ne diyeceğim," diyor Holly. "Bana cep numaranı ver. Selena'nın davranışları hakkında bir şey duyduğunda, sana mesaj atıp haber vereceğim."

Joanne onu inceliyor, her şeyi içine çeken ve hiçbir şey dışarı çıkarmayan düz gözlerle. "Vay canına. Sen gerçekten geri zekalısın" diyor.

Holly yüksek sesle iç çeker ve bekler. Joanne'e bu kadar yakın olmak, cildine soğuk yağ damlatmak gibidir. Joanne'e "*Bunu kendin mi yaptın, yoksa başkasına mı yaptırdın?*" diye sorsa, Joanne'in yüzünün nasıl bir ifade alacağını merak eder.

"Polisler Selena'nın Chris'le ne yaptığını öğrenirse, o da tam bir şüpheli olacak. Ve eğer büyük bir trajedi kraliçesi gibi davranmaya devam ederse, polisler bunu öğrenecek. Öyle ya da böyle."

Holly aslında geri zekalı olmadığı için Joanne'in ne demek istediğini çok iyi anlıyor. Joanne, çok istediği baş yas tutan koltuğuna oturamaz, çünkü polislerin kendisine özel ilgi göstermesine izin veremez, ama başka kimse de o koltuğa oturamaz. Selena çok üzgün davranırsa, Joanne o telefon videosunu internete yükler ve polislere linkini gönderir.

Holly, Selena'nın Chris'i öldürmediğini biliyor. Birini öldürmenin insana neredeyse görünmez şeyler yaptığını biliyor; sizi ölümle kol kola bırakıyor, başınızı o yöne doğru bir derece eğiyor, böylece hayatınızın geri kalanında gölgeleriniz birbirine karışıyor. Holly, Selena'yı çok iyi tanıyor, bütün gün onu izliyor ve o eğiklik dünden beri olsaydı

bunu görmüş olurdu. Ama dedektiflerin Selena'yı bu şekilde tanımasını ya da ona inandığını söylemesini beklemiyor.

Holly, Joanne'in bunu kendisinin yapıp yapmadığını sormayacak. Joanne'e ya da başka birine, bu düşüncenin aklından geçtiğine dair en ufak bir ipucu bile vermeyecek.

Bunun yerine şöyle diyor: "Sanki dedektiflerin nasıl çalıştığını çok iyi biliyormuşsun gibi? *Selena'dan* şüphelenmeyeceklerdir. Muhtemelen şimdiye kadar birini tutuklamışlardır."

İkisi de sesinden anlar: Joanne kazanmıştır. "Oh, haklısın," der Joanne, ona son bir kez alaycı bir bakış atıp arkasını döner. "Babanın *muhafız olduğunu* unutmuşum." Sanki lağım temizleyicisiymiş gibi konuşur. Joanne'in babası bankacıdır.

Onlardan bahsetmişken. Joanne ile uğraşmak Holly'nin dikkatini pencereden uzaklaştırdı; babasının geldiğini ilk fark ettiği an, kapı çalındığında ve babasının başı kapıdan içeri girdiğinde oldu. Bir saniye için, çaresiz mutluluk her şeyi, hatta utancını bile silip süpürdü: Babası her şeyi düzeltecekti. Sonra babasının bunu yapmayacağına dair tüm nedenleri hatırladı.

Alison'ın annesi McKenna tarafından panik atak tedavisi için tuzağa düşürülmüş olmalı, ama babası istemediği sürece tuzağa düşmez. "Bayan Houlihan," der. "Holly'yi bir dakikalığına ödünç alacağım. Onu sağ salım geri getireceğim, yemin ederim." Ve Houlihan'a bir film yıldızıymış gibi gülümser. Hayır demeyi hiç düşünmez. Fısıltıların oluşturduğu sis tabakası, Holly'nin altından geçmesine izin vermek için hareket etmeyi bırakır, onu izler.

"Merhaba, minik kuş," der babam koridorda. Tek koluyla sarılır, hafta sonu selamlaşması kadar sıradan, ama eliyle başını omzuna bastırarak sarsıcı bir şekilde sıkar. "İyi misin?"

"İyiyim," der Holly. "Gelmen gerekmezdi."

"Başka bir işim yoktu, gelebilirim diye düşündüm." Babamın başka bir işi asla olmaz. "Bu genç adamı tanıyor muydun?"

Holly omuz silkiyor. "Onu etrafta görmüştüm. Birkaç kez konuşmuştuk. *Arkadaşım* değildi. Colm'un arkadaşlarından biriydi."

Babam onu uzaklaştırır ve onu inceler, mavi gözleri onun gözlerinin içini delip geçer, kafatasının içindeki parçaları arar. Holly iç çeker ve ona bakar. "Yıkılmadım. Yemin ederim. Memnun oldun mu?"

Gülümser. "Ukala küçük hanım. Hadi, yürüyüşe çıkalım." Kolunu koluna takar ve pikniğe gidiyormuş gibi koridorda yürürler. "Arkadaşların? Onu tanıyor muydular?"

"Benim gibi," dedi Holly. "Sadece civardan. Toplantıda dedektifleri gördük. Onları tanıyor musun?"

"Costello'yu tanıyorum. Dahi değil ama işini iyi yapıyor. Conway'i ise sadece duyduklarımdan biliyorum. İyi birine benziyor. En azından aptal değil."

"Onlarla konuştun mu?"

"Yolda Costello'ya uğradım. Onların işine karışmayacağımı açıkça belirtmek için. Buraya dedektif olarak değil, baba olarak geldim."

Holly sorar, "Ne dediler?"

B a b am merdivenleri hafif bir koşu ile çıkıyor. "Kuralları biliyorsun. Bana söylediklerini sana söyleyemem."

İstediği kadar baba olabilir; ama o her zaman bir dedektiftir. "Neden? Ben tanık değilim ki."

Bu sefer, durduğunda havadaki boşluk diyor. "Bunu henüz bilmiyoruz. Sen de bilmiyorsun."

"Evet, ben biliyorum."

Babam bu yalana izin verir. Ona ön kapıyı açık tutar. Onlara kollarını açan hava yumuşaktır, tatlı yeşil ve altın rengi tonlarıyla yanaklarını okşar; gökyüzü tatil mavisi.

Merdivenlerden inip beyaz çakıl taşlarının üzerinde yürürken, babası şöyle diyor: "Eğer bir şey biliyorsan, herhangi bir şey, muhtemelen önemsiz bir şey bile olsa, bana söyleyeceğine inanmak istiyorum."

Holly gözlerini devirir. "Ben *apтал* değilim."

"Hiç de değil. Ama senin yaşında, birkaç yüz yıl öncesinden hatırladığım kadarıyla, yetişkinlerin yanında çeneni kapalı tutmak bir refleks. İyi bir refleks – işleri kendiniz halletmeyi öğrenmenin yanlış bir yanı yok – ama bu refleks aşırıya kaçabilir. Cinayet, sen ve arkadaşlarının halledebileceği bir şey değil. Bu dedektiflerin işi."

Holly bunu zaten biliyor. Kemikleri bunu biliyor: çim sapları gibi hafif ve esnek hissediyorlar, içlerinde bir çekirdek yok. O sandalyede bez bebek gibi duran Selena'yı düşünüyor. Yapılması gereken şeyler var, onun bile eline alamayacağı şeyler. Selena'yı kaldırıp babasının kollarına vermek ve "*Ona iyi bak*" demek istiyor.

Arkasındaki kütüphane penceresinin yüksekliğinde Joanne'i hissediyor. Güneş ışığıyla aydınlanan havada kayan bakışları, Holly'nin ensesini tırnaklarıyla sıkıştırıp büküyor.

"Aslında bunu bir süredir biliyorum. Hatırladın mı?" diyor.

Babasının başını geriye doğru eğmesinden, onu hazırlıksız yakaladığını anlar. Onun çocukluğuyla ilgili hiçbir zaman konuşmazlar.

Bir saniye sonra, "Tamam," diyor. Ona inansın ya da inanmasın, bu konuyu daha fazla uzatmayacak. "Bunu duyduğuma sevindim. Öyleyse, Costello ile konuşup, seni şimdi mülakata almasını isteyeceğim, bu işi halledeyim. Sonra eşyalarını toplayıp, güzelce ve dikkat çekmeden benimle eve gelebilirsin."

Holly bunu bekliyordu, ama yine de bacaklarının sertleştiğini hissediyor. "Hayır. Eve gitmiyorum."

Babam da bunu bekliyordu; adımları değişmedi. "Sana rica etmiyorum, emrediyorum. Ve bu sonsuza kadar değil. Sadece birkaç günlüğüne, çocuklar bu işi halledene kadar."

"Ya çözemezlerse? O zaman ne olacak?"

"Pazartesiye kadar adamı tutuklayamazlarsa, durumu yeniden gözden geçiririz. Ama iş o noktaya gelmemeli. Duyduğuma göre, tutuklamaya çok yakınlar."

Adamlarını. Joanne'i değil. Dedektiflerin bu adama karşı ne gibi delilleri olursa olsun, er ya da geç ellerinde parçalanacak ve tekrar ava çıkacaklar.

"Tamam," diyor Holly, uysal bir tavırla. "Lenie ve Becs benimle gelebilirler, değil mi?"

Bu, babamın dikkatini çeker. "Ne dedin?"

"Aileleri yok. Bizimle eve gelebilirler, değil mi?"

"Hmm," der babam, başının arkasını ovuşturarak. "Bunun için hazırlıklı olduğumuzdan emin değilim, tatlım."

"Sadece birkaç günlüğüne olduğunu söylemiştin. Ne var bunda?"

"*Sanırım* sadece birkaç günlüğüne, ama bu işin garantisi yok. Ve bu süre boyunca onları götürmek için ebeveynlerinin izni yok. Kaçırma suçlamasıyla karşı karşıya kalmak istemem."

Holly gülümsemiyor. "Burada kalmam çok tehlikeliyse, onlar için de çok tehlikelidir."

"Hiç tehlikeli olduğunu düşünmüyorum. Sanırım paranoyak bir pisliğim. Buna mesleki deformasyon diyorlar. Paniklemeye başladığımda kafamı uzatıp sana bakıp birkaç derin nefes alabilmek için evde olmanı istiyorum. Bu senin için değil, benim için."

Onun ona gülümsemesi ve elinin başının üzerinde hissettiği ağırlık, Holly'nin tüm kaslarını gevşetmek istemesine neden oluyor: yüzünü onun omzuna dayamak

, deri, duman ve sabun kokusuyla kendini doldurmak, orada saçlarını emerek hayal kurmak ve ona söylediği her şeye evet demek. Selena'nın kafasında sakladığı, Holly orada olup onları bastırmazsa yere saçılmaya hazır olan şeyler olmasaydı, bunu yapardı.

"Beni eve götürürsen, herkes bunun bir şey bildiğin için olduğunu düşünecek. Selena ve Becca'yı, bir katilin her an peşlerine düşebileceğini ve kaçacak hiçbir yerleri olmadığını düşünerek burada bırakmayacağım. Eğer burada mahsur kalacaklarsa, buranın güvenli olduğunu bilmeleri gerekiyor. Ve bunu bilmelerinin tek yolu, senin benim için yeterince güvenli olduğunu söylemen."

Babam başını geriye atar ve kahkahayla güler. "Çalışma tarzını beğendim, minik kuş. Eğer istersen, arkadaşlarını oturup onlara, evleri kadar güvende olduklarına dair çok para bahse girerim. Ama Selena ve Becca'yı ne kadar sevsem de, onlar kendi ebeveynlerinin sorumluluğundadır, benim değil."

Bunu içten söylüyor: Kimsenin tehlikede olduğunu düşünmüyor. Holly'nin eve dönmesini istiyor, öldürülmesin diye değil, başka bir cinayete tanık olmasının zavallı, kırılgan zihnini yeniden travmatize etmesin diye.

Holly artık sevgi dolu babasının kucaklamasını istemiyor. Kan istiyor.

Ona ateşli bir şekilde şöyle diyor: "Onlar benim sorumluluğumda. Onlar benim *ailem*."

Sonuç: Babası artık gülmüyor. "Belki. Ben de öyle olduğumu düşünmek istiyorum olduğumu düşünmek istiyorum."

"Sen bir yetişkinsin. Sebepsiz yere paranoyak davranıyorsan, bu senin senin sorunun. Benim değil."

Yanağındaki gergin kas, onun kazanıyor olabileceğini gösteriyor. Bu düşünce onu korkutuyor, bu yüzden her şeyi geri almak, büyük bir yudumla yutmak ve okula koşarak eşyalarını toplamak istiyor. Sessiz kalıyor ve adımlarını onun adımlarına uydurmak için adımlarını uzatıyor. Çakıl taşları birbirine sürtünüyor.

"Bazen annenin haklı olduğunu düşünüyorum," diyor babası, alaycı bir gülümsemeyle. "Sen benim cezamın karşılığısın."

Holly, "Yani kalabilir miyim?"

der. "Bu durumdan memnun değilim."

"Evet, merhaba? Kimse bundan *memnun* değil mi?"

Bu, gülümsemenin diğer tarafını ortaya çıkarır. "Tamam. Seninle bir anlaşma yapalım. Bana veya soruşturma memurlarına, olasılıkla ilgili olabilecek her şeyi söyleyeceğine dair söz verirsən kalabilirsin. Olmadığından emin olsan bile. Bildiğin her şey, fark ettiğin her şey,

sadece aklına gelen belirsiz bir olasılık olsa bile. Bununla yaşayabilir misin?"

Holly'nin aklına, bunun başından beri istediği şey olabileceği, ya da en azından yedek planı olabileceği gelir. O pratik biridir. Babasının isteğini gerçekleştiremezse, en azından dedektifin isteğini gerçekleştirebilir.

"Evet," der Holly, ona istediği kadar dürüst bir bakış atarak. "Söz veriyorum."

Selena yatak odasıdadır ve Becca ona bu kırmızı telefonu vermek ister. Selena'nın anlayamayacağı uzun bir açıklama eşlik eder, ama telefon Becca'nın etrafında ciddi bir kutsal parıltı yaratır ve onu neredeyse ayaklarından kaldırır, bu yüzden muhtemelen iyidir. "Teşekkürler," der Selena ve telefonu yatağının yanına koyar, çünkü gizli telefonların yeri orasıdır, ama kendi telefonu artık orada değildir. Chris'in gelip onu aldığını ve Becca'ya bu kırmızı telefonu bıraktığını, böylece fırsat bulduğunda ona mesaj atabileceğini merak ediyor, çünkü şu anda meşgul olmalı, ama bu kulağa yanlış geliyor ve nedenini anlayamıyor, çünkü Becca ona bakıyor, bu bakış Selena'nın içine dalıyor ve onu incitmeye çalışan yere konuyor. Bu yüzden sadece tekrar "Teşekkürler" diyor ve sonra buraya neden geldiklerini hatırlayamıyor. Becca dolaptan flütünü çıkarıp Selena'nın eline veriyor ve "Ne tür müzik istiyorsun?" diye soruyor. Bir an Selena gülmek istiyor, çünkü Becca çok sakin ve olgun görünüyor, hemşire gibi düzgünce müzik çantasını karıştırıyor. *"Okuldan sonra hemşire olmalısın"* demek ister, ama Becca'nın ona bakacağı düşüncesi, gülme isteğini boğazında daha da büyütür ve sertleştirir. "Telemann" der. "Teşekkürler."

Becca onu bulur. "İşte," der ve Selena'nın müzik kutusunu kapatır. Sonra eğilir ve yanağını Selena'nın yanağına dayar. Kirpikleri Selena'nın cildine kelebek kanadı gibi dokunur ve dudakları taş gibi serindir. Yırtık yeşil ve sümbül gibi kokar. Selena onu sıkıca tutup, kanı sanki hiçbir şey olmamış gibi tekrar saf hale gelene kadar onu içine çekmek ister.

Bundan sonra Selena olabildiğince hareketsiz kalır ve kalp atışlarının nasıl değiştiğini, yavaşladığını ve sualtındaki karanlıkta yuvarlandığını dinler. Belki de tünelde yeterince uzağa giderse Chris'i bulabilir diye düşünür. Herkes öyle diyorsa muhtemelen ölmüştür, ama gitmiş olamaz. Cildinin tadı, dağ zirvesinin sıcak kokusu, gülüşünün yukarı doğru kıvrımı

. Yeterince konsantre olursa en azından onun hangi yönde olduğunu bulabileceğini düşünür, ama insanlar onu sürekli rahatsız eder.

McKenna'nın ofisinde insanlar ona sorular soruyor. Ağzını kapalı tutuyor ve yıkılmıyor.

Holly'nin dediği gibi, tek tek McKenna'nın ofisine çağrılıyorlar. McKenna, siyah saçlı bir kadın ve şişman yaşlı bir adam var, hepsi McKenna'nın uzun, yıpranmış, parlak masasının arkasında sıra halinde oturuyorlar. Becca daha önce hiç fark etmemişti – buraya birkaç kez geldiğinde, panik içindeydi ve hiçbir şeyi fark edememişti – McKenna'nın sandalyesi, insanı küçük ve çaresiz hissettirmek için ekstra yüksekti. Aslında, arkada üç kişi varken ve sadece bir tane yüksek sandalye varken, bu durum komik görünüyordu, sanki kadın dedektifin ayakları havada sallanıyor gibi, ya da McKenna ve erkek dedektif cüce gibi.

Herkese sordukları sorularla başlarlar. Becca birkaç ay önceki halini hatırlar ve öyle yapar, bacaklarını kısıtıp kucağına yaslanır ve cevaplarını kucağına verir. Yeterince utangaçsanız, kimse başka bir şey görmez. Erkek dedektif notlar alır ve esnemesini zorlukla bastırır.

Sonra kadın dedektif, ceketinin manşetindeki çözülmüş ipliği inceleyerek, sanki bu çok önemli bir şey değilmiş gibi, "Arkadaşın Selena'nın Chris ile çıkmasına ne düşündün?" der.

Becca şaşkın bir şekilde kaşlarını çatar. "Lenie onunla hiç çıkmadı. Sanırım mahkemede birkaç kez konuşmuş olabilirler, ama bu çok uzun zaman önceydi."

Dedektifin kaşları yukarı kalkar. "Hayır. Onlar bir çiftti. Bilmiyor muydun?"

"Bizim erkek arkadaşımız yok," der Becca onaylamayan bir tavırla. "Annem çok küçük olduğumu söylüyor." Bu durumu seviyor. Bir kez olsun çocuk gibi görünmek işine yarayabilir.

Kadın dedektif, erkek dedektif ve McKenna, masanın üzerinde eğik duran güneş desenlerinin arkasından ona bakarak bekliyorlar. O kadar iri, etli ve kıllı ki, onu ağzı açılıp her şey dışarı fışkırana kadar ezip geçeceklerini düşünüyorlar.

Becca onlara bakıyor ve bedeninin sessizce hareket ettiğini ve yeni bir şeye, keskin kokulu ormanlık dağ yamaçlarının yükseklerinden gelen isimsiz bir maddeye dönüştüğünü hissediyor. Sınırları o kadar sert ve parlak ki, bu topak topak şeyler ona bakmakla kör oluyorlar; o opak,

geçirimsizdir, onlardan milyonlarca kat daha gerçek, milyonlarca kat daha yoğun ve boyutludur. Onlar ona çarparak sis gibi yuvarlanıp giderler.

O gece Holly, yapabildiği kadar uyanık kalır, sanki sadece izleyerek onları güvende tutabileceğini düşünerek diğerlerini izler. Kollarını dizlerine dolayarak oturur, yatamayacak kadar gergindir, ama hiçbirinin konuşmaya çalışmayacağını bilir. Bugün yeterince uzun sürdü.

Julia uzanmış, uzaklara dalmış. Becca hayal kuruyor, gözleri bir bebekinki gibi karanlık ve ciddi, Holly'nin göremediği bir şeyi izlerken gözlerini sağa sola çeviriyor. Selena uyuyormuş gibi yapıyor. Transomun üzerindeki ışık yüzüne kötü geliyor, hassas yerlerini şişirip morartıyor. Dayak yemiş gibi görünüyor.

Holly, çocukluğunda her şeyin mahvolmuş gibi hissettiği zamanları hatırlıyor. Yavaş yavaş, o bakmıyorken, bunların çoğu silinip gitti. Zaman her şeyi halleder. Selena için de öyle olacağını kendine söylüyor.

Koruda olmak istiyor. Ay ışığının hepsinin üzerine döküleceğini, kemiklerini bu ağırlığı taşıyabilecek bir güce dönüştüreceğini hissedebiliyor. Bu gece bunu denemeyi düşünmenin bile delilik olduğunu biliyor, ama yine de bunu arzulayarak uykuya dalıyor.

Holly'nin nefesi düzeldiğinde, Becca oturur ve yatağının başucundaki masadan iğnesini ve mürekkebinin çıkarır. Koridordan gelen loş ışıktaki, mavi noktalar dizisi, göğüs kafesinden göbek deliğine ve diğer taraftaki kaburgalara kadar, garip bir yörüngenin izi gibi beyaz karnında sallanır. Bir tane daha sığacak yer vardır.

Selena, Becca'nın da uykuya dalmasını bekler. Sonra kırmızı telefonda kendisine gelen bir mesaj var mı diye bakar, ama mesaj gitmiştir. Çarşafın arasında oturur ve Chris'ten gelmişse çılgına dönmek, çılgılık atmak ve tırmalamak ister. Ama nasıl yapacağını hatırlayamaz – kolları ve sesi vücudundan kopmuş gibidir – ve zaten bu çok fazla çaba gerektirir.

Sanki kusacakmış gibi, bunu başından beri beklediğini ve Chris'i çok istediği için gözlerini kapattığını merak eder. Hatırlamaya çalıştıkça, daha da kayar, bükülür ve ona sırtarak bakar. Sonunda, asla bilemeyeceğini anlar.

Yine hareketsiz kalmaya başlar. Duş almak ve ödevlerini yapmak gibi gerekli işleri yapmak için zihninin bir kısmını dikkatlice kapatır, böylece insanlar onu rahatsız etmez. Geri kalanını konsantre olmaya ayırır.

Bir süre sonra, Chris'i kurtarmak için bir şeyin onu yok ettiğini anlar.

Bir süre sonra, bunun onu kendi malı olarak istediği ve artık sonsuza kadar ona ait olduğu anlamına geldiğini anlar.
ve artık sonsuza kadar ona ait olduğunu anlar.

Anladığını belirtmek için saçlarını keser ve kurban olarak sunar. Bunu banyoda yapar ve lavaboda yumuşak, soluk saç yığınının yakar – orman açıklığı daha iyi olurdu, ama olaydan beri oraya geri dönmediler ve bunun nedeninin diğerlerinin onun anlamadığı bir nedeni bilmelerinden mi olduğunu bilemez. Saçları, beklemediği bir şiddetle çakmağın ateşini alır, uzak ağaçların orman yangınına tutuşması gibi *bir* gürültü ve geniş ağızlı bir kükreme duyulur. Elini çekmeye çalışır, ama yeterince hızlı olamaz ve bileğinde küçük bir yara kalır.

Yanık kokusu kalır. Sonraki haftalar boyunca bu kokuyu üzerinde hisseder, vahşi ve kutsal.

Bazen zihninin parçaları kopar. İlk başta bu onu korkutur, ama sonra bunların yokluğunu özlemediğini fark eder ve artık bu onu rahatsız etmez. Yanık izleri önce kırmızı, sonra beyaz olur.

Chris'in ölümünden dört gün sonra, Julia, Finn'in yangın kapısını kısa devre yaparak okuldan atıldığını duyar ve polislerin onu almaya gelmesini beklemeye başlar.

Selena'nın Chris ile çıkması konusunda ona ve diğerlerine biraz zorluk çıkardılar, ama bu Holly'nin bahsettiği kurnaz bir serap zorluğuydu, yakından bakıp orada sağlam bir şey olmadığını görene kadar etkileyici görünüyordu. Birkaç gün boş boş baş sallamadan sonra ortadan kayboldu. Bu da Gemma'nın Joanne'in çenesini tutmasını engelleyemediği anlamına geliyordu - adil olmak gerekirse, bunu ancak ameliyat yapabilirdi - ama Joanne'in kalın kafasına, drama ne kadar inanılmaz olursa olsun, kendi iyilikleri için ayrıntıları gizli tutmaları gerektiğini anlatmayı başarmış olmalıydı.

Ama Julia bunu Finn'e tam olarak anlatamadı. (*Selam, ben Jules! Beni arkadaşını becermek için kullandığını düşündüğünü hatırlıyor musun? Neyin harika olacağını biliyor musun? Polislere bundan bahsetmezsen. Teşekkürler, hoşça kal! Tek yapabileceği, Holly'nin uyardığı her şeyi bir şekilde halledeceğini ummak ve bu tür bir durumda*

Colm'un aptal adamları ile o iki dedektif arasında: elbette sonunda biri hata yaptı.

Onlar geldiğinde ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yok. Gördüğü kadarıyla iki seçeneği var: Chris ile buluşan tek kişinin kendisi olmadığını itiraf etmek ya da her şeyi inkar edip ailesinin ona iyi bir avukat bulmasını ummak. Bir ay önce, Selena'yı otobüsün altına atmaktansa hapse girmeyi tercih edeceğini söylerdi, hiç şüphesiz; ama işler değişti, o kadar karmaşık bir şekilde ki, durumu kontrol altına almakta zorlanıyor. Gece geç saatlere kadar uyanık kalarak, kafasında her senaryoyu gözden geçiriyor, her birinin nasıl sonuçlanacağını hayal etmeye çalışıyor. İkisi de imkansız görünüyor. Julia, bunun gerçekleşmeyeceği anlamına gelmediğini biliyor. Bütün dünya parçalanmış ve çılgına dönmüş, saçma sapan konuşuyor.

Hafta sonuna gelindiğinde, polislerin onunla akıl oyunları oynadığını, gerilimin onu çökertmesini beklediklerini düşünüyor. İşe yarıyor. Bir klasörü düşürdüğünde – o ve Becca kütüphanenin arkasında, sınıfın çalışması için eski İrlanda sınavlarıyla dolu klasörleri topluyorlar – neredeyse çatıdan atlayacak. "Hey," diyor Becca. "Sorun yok."

"Aslında, bunun iyi olup olmadığını kendim karar verecek kadar akıllıyım," diye fısıldayarak Julia, statik halının üzerindeki tozlu sayfaları toplarken tersler. "Ve inan bana, bu lanet olasıca iyi değil."

"Jules," der Becca nazikçe. "Önemli. Yemin ederim. Her şey yoluna girecek." Ve parmaklarının arkasını Julia'nın omzuna, koluna doğru gezdirir, sanki korkmuş bir hayvanı sakinleştirir gibi.

Julia, ona yeni bir tane daha atmak için dik bir şekilde ayağa kalkar, ama Becca'nın kararlı kahverengi gözleriyle ona baktığını ve hiç çekinmediğini, hatta biraz gülümsediğini fark eder. Haftalardır ilk kez Becca'ya düzgün bir şekilde bakmaktadır. Becca'nın artık ondan daha uzun olduğunu ve Selena, Holly ve, Tanrı biliyor, Julia'nın aksine, berbat görünmediğini fark eder. Tam tersine: pürüzsüz, parlak görünüyor, sanki derisi soyulmuş ve daha yoğun, neredeyse metalik, parmak eklemlerini kırabileceğin kadar beyaz bir şeyden yeniden yapılmış gibi. Çok güzel görünüyor.

Bu, Julia'yı ondan daha da uzaklaştırıyor. Kimseye bir şey söyleyecek enerjisi yok; sadece iğrenç halının üzerine oturup başını kitaplığa yaslayıp uzun süre orada kalmak istiyor. "Hadi," diyor, kollarını dolduracak kadar klasörleri kaldırarak. "Gidelim."

Bir hafta sonra polislerin gelmeyeceğini anlar. Finn onlara adını vermemiştir. Adını kullanarak okuldan atılmayı uzaklaştırma cezasına indirgeyebilir, polisleri başından savmak için onlara adını verebilirdi, ama yapmamıştır.

Ona mesaj atmak istiyor, ama ne yazarsa yazsın, "*Ha-ha, sen boku yedin, ben yemedim, enayi*" gibi çıkacaktır. Arkadaşlarına onun nasıl olduğunu sormak istiyor, ama ya o onlara her şeyi anlatmıştır ve onlar ondan nefret ediyordur, ya da anlatmamıştır ve bu da dedikodulara yol açar, ya da onlar ona söyler ve o ondan daha da nefret eder ve tüm bu karışıklık daha da kötü bir hal alır. Bunun yerine, diğerleri uyuyana kadar bekler ve bütün gece aptal, mızımız bir bebek gibi ağlar.

İki buçuk hafta sonra, dünyanın merkezi Chris Harper'dan uzaklaşmaya başlar. Cenaze töreni biter; herkes kilisenin dışındaki fotoğrafçılardan, kimlerin ağladığından ve Joanne'in Komünyon sırasında bayılıp dışarı taşınmak zorunda kaldığından bıkmış bir şekilde konuşur. Chris'in adı manşetlerden düşer, ara sıra boş köşeleri doldurmak için kullanılan küçük haberlere dönüşür. Dedektifler çoğu zaman ortadan kaybolur. Junior Cert sınavına sadece birkaç gün kaldı ve öğretmenler, birisi ağlayarak veya Chris'in hayaleti görerek dersi bozarsa, rehberlik etmek yerine sinirleniyorlar. O bir kenara sürüklendi: orada, her zaman, ama gözünüzün ucunda.

Mahkemeye giderken, yazın yeşilliğiyle dolmuş ağaçların altında Holly, "Bu gece mi?" diyor.

"Alo?" diyor Julia, kaşlarını kaldırarak. "Ve babanın bir düzine arkadaşının, birinin bu kadar aptalca bir şey yapmasını beklediği bir yere mi gidelim? Ciddi misin?"

Becca çatlakların üzerinden sekerek geçiyor, ama Julia'nın kırbaç gibi sesi onu izlemeye zorluyor. Selena başını geriye eğip yüzünü yaprakların tatlı kıvrımlarına çevirerek yürümeye devam ediyor. Holly, hiçbir şeye çarpmamak için dirseğini kullanıyor.

"Detektif falan yok. Babam her zaman büyük *uyuşturucu* satıcıları için bile gözetim izni alamadığından şikayet ediyor; kız okulunda izin vermeleri imkansız. Yani, sen de inanılmaz derecede aptalsın."

"Polis prosedürleri konusunda bir uzmanın burada olması ne kadar harika. Babanın sana her şeyi anlatmadığını hiç düşünmedin mi?"

Julia, Holly'ye en sert "geri çekil" bakışını atıyor, ama Holly geri adım atmıyor. Haftalardır bunu bekliyordu; durumu düzeltebilecek tek şeyin bu olduğunu düşünüyor. "Bana *söylemesine* gerek yok. Benim de *beyin* hücrelerim var..."

"Gitmek istiyorum," diyor Becca. "Buna ihtiyacımız var."

"Belki senin tutuklanman gerekiyor. Benim gerçekten ihtiyacım yok."

"Buna ihtiyacımız var," diyor Becca inatla. "Kendini bir dinle. Çok cadalozsun. Eğer dışarıda bir gece geçirirsek..."

"Lütfen, bana bu saçmalıkları anlatma. Bu aptalca bir fikir olduğu için cadalozluk yapıyorum. Eğer biz..."

Selena uyanır. "Ne?"

"Boş ver," diyor Julia. "Önemli değil. Git pembe tüyleri düşünmeye devam et."

"Bu gece dışarı çıkıyoruz," diyor Becca. "Ben gitmek istiyorum, Hol da öyle, ama Jules istemiyor."

Selena'nın gözleri Julia'ya kayar. "Neden gitmek istemiyor?" diye sorar.

"Çünkü polisler o yeri gözetlemiyor olsa bile, bu yine de aptalca bir fikir. Junior Cert'in bu *hafta başladığını* fark ettin mi? Her gün söylediklerini duymadın mı: "Uyumalısın, uyumazsan konsantre olamazsın ve ders çalışamazsın
—"

Holly'nin elleri hava ya kalkar. "Aman Tanrım, ne zamandan beri Rahibe Ignatius'un ne yapman gerektiğini düşündüğünü umursuyorsun?"

"Sister Ignatius umurumda bile değil. Umurumda olan, gelecek yıl *dikiş* dersine mahkum kalmam, çünkü sınavdan kaldım..."

"Tabii, bir gecede bir saatlik ders yüzünden, kesinlikle..."

—
"Gitmek istiyorum," diyor Selena. Yürümeyi bırakmış.

Diğerleri de durur. Holly, Julia'nın gözüne bakar ve gözlerini büyütür, uyarıyor. Lenie haftalardır ilk kez bir şey istiyor.

Julia, en ağır argümanını hazırlamış gibi nefes alır. Sonra üçüne bakar ve tekrar vazgeçer.

"Tamam," diyor. Sesi donuklaşmış. "Ne olursa olsun, sanırım. Sadece, eğer olmazsa..."

"Ne olmazsa ne olur?" diye sorar Becca bir süre sonra. Julia,

"Hiçbir şey. Hadi yapalım" der.

"Yaşasın!" der Becca ve yüksekçe zıplayarak daldan bir çiçek koparır. Selena yürümeye başlar ve yaprakları izlemeye geri döner. Holly yine onun dirseğini tutar.

Neredeyse mahkemeye varmışlardır; sıcak, şekerli donut kokusu ağızlarını sulandırır. Holly'yi, göğüslerinin büyüdüğü hassas bölgede bir şey yakalar ve aşağı doğru çeker. İlk başta aç olduğunu düşünür. Bunun bir kayıp olduğunu anlaması biraz zaman alır.

Pencerelerinin dışında ay ince ve bulutların çizgileriyle çılgınca koşuyor. Giyinirkenki hareketleri, diğer her anla, ilk "bunu yaptığımı inanamıyorum" yarı şakasıyla, avuçlarının üzerinde yüzen bir şişe kapağının büyüyle, onları altın maskelere dönüştüren bir alevle doludur. Kapüşonlarını çekip ayakkabılarını ellerine aldıklarında, dansçılar gibi yavaş hareketlerle merdivenlerden inerken, kendilerini yavaş yavaş yeniden neşeli hissederler, dünyanın onları beklerken çiçek açıp titrediğini hissederler. Lenie'nin ağzının köşesi gülümsemeye başlar; merdiven sahanlığında Becca, şükran duası gibi avuçlarını beyaz ışıklı pencereye çevirir. Daha iyi bildiğini düşünen Julia bile onunla birlikte heyecanlanır, umut balonu göğsünde acı verecek kadar genişler. *Ya, belki, belki gerçekten yapabilirsek...*

Anahtar dönmüyor.

Birbirlerine boş boş bakıyorlar.

"Ben deneyeyim," diye fısıldar Holly. Julia geri çekilir. Kulaklarında ritim hızla atıyor.

Anahtar dönmüyor.

"Kilidi değiştirmişler," diye fısıldadı Becca. "Ne yapacağız?"

"Buradan çıkalım."

"Gidelim."

Holly anahtarı çıkaramıyor.

"Hadi, hadi, hadi..."

Korku aralarında çılgın bir yangın gibi yayılır. Selena sessiz kalmak için ağzını koluna bastırır. Anahtar tıkırdar ve gıcırdar; Julia Holly'yi kenara iter – "Tanrım, kırdın mı?" – ve anahtarı iki eliyle tutar. Anahtar gerçekten sıkışmış gibi görüldüğü anda, dördü de neredeyse çılgınlık atar.

Sonra anahtar fırlar ve Julia'yı Becca'ya doğru geriye doğru savurur. Çarpma sesi, nefes alma sesi ve dengeyi sağlamak için çırpınma sesi, okulu uyandıracak kadar yüksek çıkar. Koşarlar, oraplı ayaklarıyla beceriksizce kayarlar, korkudan dişlerini gösterirler. Odalarına girerler ve kapıyı sertçe kapatırlar, kıyafetlerini çıkarır, pijamalarını giyer, hayvanlar gibi yataklarına atlarlar. Baş ğrenci uyanıp koridorda sürünerek her kapıya kafasını soktuğunda, kızlar kendilerini ve nefeslerini düzgünce düzenlemişlerdir. Baş ğrencinin umurunda değildir, kızlar numara yapıyorlar mı yapmıyorlar mı, ona sorun çıkaracak bir şey yapmadıkları sürece. Kızların pürüzsüz uyuyan yüzlerine bir bakış attıktan sonra esner ve kapıyı tekrar kapatır.

Hiçbiri bir şey söylemez. Gözlerini kapalı tutarlar. Hareketsiz yatarak, etraflarında ve içlerinde dünyanın şekil değiştirdiğini, sınırların sağlamlaştığını hissederek; vahşi olanın dışarıda kaldığını, hayal edilen, unutulan bir şeye dönüşene kadar çevreyi dolaştığını hissederek.

Bölüm 29

Gece daha da yoğunlaşmış, izini süremeyeceğimiz küçük koşuşturmalar ve koku girdaplarıyla olgunlaşmıştı. Ay ışığı bizi ıslatacak kadar yoğun bir şekilde aşağıya iniyordu.

"O bize verdiği şeyi aldın, değil mi?" dedim.

Conway yol boyunca hızla geri dönüyordu, zihni çoktan Rebecca'nın bulunduğu yokuşa atlamıştı. "Evet. Selena ve Rebecca enstrümanlarını almak için odalarına gidiyorlar. Ya Rebecca, Selena'ya o kadar kızgın ki, onu suçlamak için Chris'in telefonunu saklıyor, ya da onu Selena'ya veriyor – al, ölen sevgilinin telefonu, hep istediğin şey – ve Selena onu başka bir zaman ilgilenmek için saklıyor.

Sesimizi alçaltıyorduk; kızlar herhangi bir ağacın arkasında avcılar gibi saklanıyor olabilirdi. "O da var, bir de Holly yok. Rebecca tek başına çalışıyordu," dedim.

"Hayır. Holly, Selena'nın telefonunu aldığı anda Chris'in telefonunu da saklamış olabilir."

Ben de, "Neden, ama? Diyelim ki Chris'in telefonu onda ya da ona erişimi vardı: şüpheleri kendinden uzaklaştırmak istiyorsa, neden Selena'nınkiyle birlikte kayıp eşya kutusuna atmadı? Ya da Selena'yı suçlamak istiyorsa, neden iki telefonu da yatağının arkasına bırakmadı? İki telefonla farklı şeyler yapmak için hiçbir neden yok. Holly elendi. Birkaç saat geç kalmıştık. Artık Mackey bizim müttefikimiz değil, düşmanımızdı.

Conway iki hızlı adımda bunu düşündü ve onayladı. "Rebecca. Tamamen kendi başına."

O üçlü yarattığı düşündüm, hareketsiz ve izliyordu. *Tamamen kendi başına* yanlış kelimeler gibi geldi.

Conway, "Hala ona karşı yeterli delilimiz yok. Hepsi dolaylı deliller ve savcılar bundan hoşlanmaz. Özellikle de çocuk söz konusu olduğunda. Hele de zengin bir çocuk söz konusu olduğunda." dedi.

"Dolaylı kanıtlar, ama çok fazla var. Rebecca'nın Chris'e kızgın olmak için pek çok nedeni vardı. Geceleri dışarı çıkabiliyordu. Cinayetten önceki gün silahla görülmüştü. Chris'in telefonunu bulunduğu yere koyabilecek tek iki kişiden biri..."

"Bize yalan söyleyen bir düzine genç kızın anlattığı bir düzine hikayeye inanıyorsan. İyi bir savunma avukatı beş dakika içinde tüm bu iddialarda makul şüpheler bulacaktır. Birçok kızın Chris'e kızmak için daha iyi

Chris'e kızmak için daha iyi nedenleri vardı. Yedi kişi daha gece dışarı çıkabiliyordu ve bunlar sadece bizim bildiğimiz kişiler; Joanne'in anahtarını nerede sakladığını başka kimsenin öğrenmediğini nasıl kanıtlayabiliriz? Chris'in telefonu: Rebecca veya Selena, katil onu attığı yerde bulmuş ve ne yapacaklarına karar verirken yatağın arkasına saklamış olabilirler.

"Peki Rebecca cinayet silahıyla ne yapıyordu?" "Gemma bunu uydurdu. Ya da Rebecca uyuşturucu almaya gitmişti. Ya da gerçekten bahçecilikle ilgileniyordu. En beğendiğini seç." Conway'in adımları uzuyordu. Artık bunun hayal kırıklığından olduğunu biliyordum. "Ya da Julia, Selena veya Holly'yi arıyordu. Onların dışarıda olduklarını biliyoruz, ama bunu kanıtlayacak somut bir şeyimiz yok Bu da Rebecca'yı kanıtlayacak sağlam bir kanıtımız olmadığı anlamına geliyor."

"İtiraf etmemiz lazım," dedim.

"Evet, bu harika olur. Git bize bir tane bul. Hazır gitmişken gelecek haftanın loto numaralarını da al."

Bunu görmezden geldim. "Rebecca hakkında fark ettiğim şey şu: o korkmuyor. Ama korkması gerekirdi. Onun durumunda, aptal olmayan herkes dehşete kapılırdı ve o aptal değil. Ama yine de bizden korkmuyor."

"Ee?"

"Yani kendini güvende hissediyor olmalı."

Conway yüzünden bir dalı itti. "Biz harika bir şey bulmadıkça, gerçekten güvende."

"Onu bir kez korkmuş gördüğümü söyleyeyim. Ortak salonda, herkes hayalet yüzünden kafayı yediğinde. Alison'la o kadar meşguldük ki, Rebecca'ya hiç dikkat etmedik, ama o çok korkmuştu. Biz onu korkutmuyoruz; ona ne gösterirsek gösterelim, kanıtlar, tanıklar, onu sarsmaz. Chris'in hayaleti sarsar."

"Ne olmuş yani? Bir çarşaf giyip ağacın arkasından ona el sallamak mı istiyorsun? Çünkü yemin ederim, neredeyse o kadar çaresizim."

"Sadece hayalet hakkında onunla konuşmak istiyorum. Sadece konuşmak. Ne olacağını görmek." dedim.

Joanne'in arkadaşlarıyla çimlerde otururken aklıma gelmişti: o ortak odadaki her kız, Chris'in özellikle onun için orada olduğunu düşünmüştü. Rebecca bunu biliyordu.

Bu, Conway'in bana bakmasına neden oldu. "İnce buz" dedi.

Hayalet Rebecca'dan bir şey öğrenirse, sonunda kavga çıkacaktı. Savunma, zorlama, sindirme diye bağırarak, uygun bir yetişkinin bulunmadığını haykıracak, Rebecca'nın söylediklerinin

kabul edilemez olarak değerlendirilmesini sağlayacaktır. Biz ise acil durum olduğunu savunurduk: Rebecca'yı o gece oradan çıkarmamız gerekiyordu. İşe yarayabilirdi, yaramayabilirdi de.

Şimdi bir şey elde edemezsek, hiçbir zaman hiçbir şey elde edemeyecektik. "Dikkatli olacağım" dedim.

"Tamam," dedi Conway. "Devam et. Daha iyisi yok zaten."

Artık sesindeki o sertliği tanıyordum. Onu yatıştırmaya çalışmamam gerektiğini biliyordum. "Teşekkürler," dedim.

"Evet."

Yolun virajında, ağaçların altında – sanki hiçbir yere düşüyormuşum gibi hissettim, o çizgili karanlığa attığım adımda – ve duman kokusu aldım. Okullu kız cesareti olabilir, ama ben biliyordum.

Mackey, omuzları eğik ve ayak bilekleri çaprazlanmış bir şekilde ağaca yaslanmıştı. "Bunun için güzel bir gece," dedi.

Öpüşürken yakalanan çocuklar gibi fren yaptık. Yüzüm kızardı. Karanlıkta bunu gördüğünü hissettim, eğleniyordu.

"Siz iki çılgın çocuğun sorunlarınızı çözdüğünü görmek güzel. Çözebilir misiniz diye merak ediyordum. Eğleniyor musunuz?"

Omzunun arkasında sümbül bahçesi vardı. Çiçekler içlerinden aydınlatılmış gibi mavi-beyaz parlıyordu. Onların arkasında, yokuşun yukarısında, Selena ve Rebecca başlarını birbirine yaklaştırmışlardı. Mackey onları koruyordu.

Conway, "İçeri girip kızınızın yanında kalmanızı istiyoruz. Mümkün olduğunca çabuk yanınıza geleceğiz."

Parmaklarının arasında sıkıştırdığı sigara, siyah yumruğunun içinde derinlerde parıldayan bir köz gibi görünüyordu. "Uzun bir gün oldu. Ve bu kızlar, adil olmak gerekirse, onlar sadece çocuk. Parçalanmışlar, stres altındalar, diğer her şey. İkinize işinizi öğretmeye çalışmıyorum – Tanrı korusun – ama sadece şunu söylüyorum: Bu noktada onlardan elde ettiğiniz hiçbir şeye çok fazla değer vermezdim. Jüri de vermezdi."

"Holly'yi cinayetten şüphelenmiyoruz" dedim. "Hayır mı? Bunu bilmek güzel."

Ay ışığının çizgileri arasında kıvrılan duman. Bana inanmadı. "Yeni bilgiler aldık," dedi Conway. "Bu bilgiler Holly'yi suçlu göstermiyor."

."

"Aferin. Sabahleyin, bu bilgi sizi nereye götürürse oraya gidebilirsiniz. Şimdi eve gitme zamanı. Yolda bir bara uğrayın, güzel bir dostluğun başlangıcını kutlamak için kendinize güzel bir bira alın."

Arkasından, bir gölge ağaçların arasından sıyrıldı ve Selena'nın yanına oturdu. Julia.

Conway, "Henüz işimiz bitmedi" dedi. "Evet, Dedektif. Bitmedi."

Sesi nazikti, ama gözleri parlıyordu. Mackey ciddiye. "Ben de kendi başıma bazı bilgiler topladım. Üç sevimli kız, ikinizi ararken dolaştığımı gördü ve beni çağırdı." Yanan bir çekirdeği olan o karanlık el, beni işaret etmek için kalktı. "Dedektif Moran. Sen kötü bir çocuk oldun."

Conway, "Dedektif Moran'la bir sorunu olan varsa, bunu onun amirine söylemelidir. Size değil." dedi.

"Ah, ama şimdi bana geldiler. Dedektif Moran'ın aslında onların karşı konulmaz kişiliklerini baştan çıkarmaya çalışmadığını ve içlerinden birinin - sarışın, zayıf, kaşsız olan mı? - aslında erdeminin tehlikede olduğunu düşünmediğini onlara ikna edebileceğimi düşünüyorum. Ama sen yolumdan çekilip, bunu huzur içinde yapmama izin vermelisin. Anlaşıldı mı?"

"Kendimi koruyabilirim. Yine de teşekkürler," dedim.

"Keşke sana katılabilseydim, evlat. Gerçekten."

"Eğer yanıyorsam, bu senin sorunun değil. Ve kiminle konuşacağımız da senin kararın değil."

Sözler tuhaf ve güçlüydü, içimden yükseliyordu, ağaçlar kadar güçlüydü. Conway'in omuzu benimkine yaslanmıştı, düz ve sağlamdı.

Mackey'in kaş, bir ışık çizgisinde kalktı. "Oo, anladım. Bunları kendin mi yetiştirdin, yoksa yeni arkadaşından mı ödünç aldın?"

"Bay Mackey," dedi Conway. "Şimdi ne olacağını size açıklayayım. Dedektif Moran bu üç kızla konuşacak. Ben de ağzımı kapalı tutarak izleyeceğim. Siz de aynısını yapabileceğinizi düşünüyorsanız, çekinmeyin. Yapamayacaksanız, siktirin gidin ve bizi rahat bırakın."

Kaşları yukarıda kaldı. Bana dönerek, "Sana söylemedim deme," dedi.

Conway hakkında, Joanne'in yapabilecekleri hakkında, kendisinin yapabilecekleri hakkında. Her konuda haklıydı. Ve – ne adam ama – eski günlerin hatrına, bana son bir şans veriyordu, uslu durmam için.

"Yapmayacağım," dedim. "Söz veriyorum dostum: Asla öyle bir şey iddia etmem."

Conway hızlıca güldü. Sonra ikimiz Mackey'e sırtımızı döndük ve sümbül kokusunun yayıldığı yamaçtan yukarı, açıklığa doğru ilerledik.

Conway, selvi ağaçlarının altında durdu. Mackey'nin uzun, yavaş adımlarıyla ona yetiştiğini duydum, kolunu uzattığını hissettim: yeterince uzaktı.

Zaten öyle yapacaktı, o yüzden durdu. Holly'ye bir santim bile yaklaşacak bir şey olursa, Conway onu durduramazdı.

Açıklığa çıktım ve o üç kızın önüne geçtim.

Ay, yüzümü onlara açıkça gösterdi. Onları siyah ve görünmez hale getirdi, silüetlerini havada yazılmış büyük beyaz bir rune gibi parlatıyordu. Joanne ve arkadaşları tehlikeliydi, çok tehlikeliydi. Onlar bununla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Boğazımı temizledim. Hareket etmediler.

"Işıklar söndüğünde içeri girmeniz gerekmiyor mu?" dedim.

Sesim zayıf, güçsüz çıktı. İçlerinden biri, "Bir dakika sonra gireceğiz" dedi.

"Tamam. Harika. Sadece şunu söylemek istedim..." Ayak sesleri, uzun çimlerde hışırtı. "Tüm yardımlarınız için teşekkürler. Harikaydı. Gerçekten fark yarattı."

Bir ses sordu, "Holly nerede?" "İçeride."

"Neden?"

Döndüm. "Biraz sarsıldı. Yani, o harika, ama ortak salonda olan şey, şey... bilirsin. Chris'in hayaleti."

Julia'nın sesi, "Hayalet falan yoktu. Sadece dikkat çekmek isteyen insanlar vardı." dedi.

O rün işaretinin kıvrımlarının altında bir değişiklik oldu. Selena'nın sesi yumuşak bir şekilde, "Onu gördüm," dedi.

Başka bir hareket, daha hızlı ve keskin. Julia, Selena'ya dirsek atmış, tekme atmış, bir şey yapmıştı.

"Rebecca? Sen ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bir süre sonra, karanlığın içinden: "Onu gördüm." "Öyle mi? Ne yapıyordu?"

O rune üzerinde başka bir dalgalanma oldu, anlamı benim anlayamadığım ince bir şekilde değişti.

"Konuşuyordu. Hızlı, gevezelik eder gibi; sanki nefes almadan konuşuyordu. Sanırım buna ihtiyacı yok." "Ne diyordu?"

"Anlayamadım. Dudaklarını okumaya çalıştım ama çok hızlı konuşuyordu. Bir keresinde o...' Rebecca'nın sesi titreyerek kesildi. 'Gülüyordu.'

"Kiminle konuştuğunu anlayabildin mi?"

Sessizlik. Sonra – o kadar yumuşak bir sesle ki, kulaklarım bir hayvanınki kadar açık olmasaydı kaçırırdım – "Bana."

Karanlığın yoğunlaştığı başka bir yerden gelen, neredeyse bir nefes kesilme gibi, küçük bir nefes sesi.

"Neden sen?" diye sordum.

"Sana söyledim. Duyamıyordum."

"Bu sabah Chris'le yakın olmadığınızı söylemiştin." "Öyleydik."

"Yani seni o kadar özlemiş ki geri dönüp bunu sana söylemek zorunda kalmış gibi değil."

Hiçbir şey.

"Rebecca."

"Muhtemelen hayır. Sanırım. Bilmiyorum."

"Gizlice sana aşık değildi, değil mi?" "Hayır!"

"Orada nasıl görüldüğünü biliyor musun? Korkmuş. Gerçekten korkmuş gibi."

"Bir *hayalet* gördüm. Sen de korkardın."

Meydan okumanın ham hareketi: artık gizemli ya da tehlikeli birine benzemiyordu. Bir çocuk gibi, sadece bir genç çocuk gibi geliyordu. Gücü ondan sızıp gidiyordu; korku ise içine sızıyordu.

Julia, "Artık onunla konuşma" dedi.

Ben, "Sana zarar vereceğini mi düşündün?" dedim.

"Ben nereden bileyim?"

"Becs. *Kes sesini*."

Julia'nın sadece temkinli mi olduğunu yoksa anlamaya mı başladığını anlamak imkansızdı. "Ama," dedim çabucak, "ama Rebecca, Chris'i sevdiğini sanıyordum. Bize onun iyi biri olduğunu söylemiştin. Yalan mıydı? Aslında pisliğin teki miydi?"

"Hayır, değildi. O *nazikti*."

Yine o meydan okuma ateşi, daha da şiddetli. Bu onun için önemliydi.

Omuz silktim. "Öğrendiğimiz her şeye göre, o bir pislik gibi görünüyor. Kızları elde edebileceği her şey için kullandı, istediğini alamayınca onları terk etti. Gerçek bir ödül."

"*Hayır*. Colm'un çevresi onlardan dolu – neyi mahvettiklerini umursamıyorlar, istediklerini elde etmek için herkese her şeyi yaparlar. Aradaki farkı biliyorum. Chris öyle değildi."

Beyaz siluet hareket etti. Altında bir şeyler yükseliyor, köpürüyordu.

Rebecca onları hissetti. "Onun yaptıklarını biliyorum. *Elbette* onun mükemmel olmadığını biliyorum. Ama o diğerleri gibi değildi." dedi.

Julia'dan, kakhaha olabilecek bir boğuk ses çıktı. "Lenie. Öyle değildi. Öyle miydi?"

Selena harekete geçti. "O birçok şeydi" dedi. "*Lenie*."

Beni unutmışlardı. Selena, "O, onlar gibi olmak istemiyordu. Gerçekten çok uğraştı. Ne kadar başarılı oldu bilmiyorum."

"İşe yaradı." Rebecca'nın sesi paniğe doğru tırmanıyordu. "İşe yaradı." Julia'dan yine o çirkin ses tonu.

"İşe yaradı. İşe yaradı."

Arkamda bir şey çıtırdadı, bir dal kırıldı. Bir şeyler oluyordu. Ne olduğunu anlayamadım, dönmeye cesaret edemedim. Conway'e güvenip yoluma devam etmek zorundaydım.

"Peki neden onun hayaleti senden korkuyordu? Chris sana asla zarar vermezken, hayaleti neden sana zarar versin ki?" dedim.

Julia, "Özellikle *de gerçek olmadığı* için. Becca? Merhaba? Sana bunu bir tür *uğursuzluk* gibi hayal ettirdiler. Eğer onu mor bir kaplumbağa olarak hayal etmeye karar verirsen, o zaman onu göreceksin. Merhaba?" dedi.

"Merhaba, ben onu *gördüm*..."

"Rebecca. Neden sana zarar vermek istesin ki?"

"Çünkü hayaletler kırgındır. Siz öyle demiştiniz, hatırladınız mı? Bu öğleden sonra." Ama Rebecca'nın sesinde panik giderek artıyordu. "Ve zaten, bana zarar vermedi."

"Bu sefer zarar vermedi. Peki ya bir dahaki sefere?"

dedim. "Bir dahaki sefer olacağını kim söylüyor?"

"Ben söylüyorum. Chris'in sana söyleyecek bir şeyi vardı, senden istediği bir şey vardı ve bunu başaramadı. Geri dönecek. İstedğini elde edene kadar tekrar tekrar."

"Geri gelmeyecek. Sen buradaydın, onu sen..."

"Selena," dedim. "Orada olduğunu biliyorsun. Geri döneceğini düşünüyor musun, bize söylemek ister misin?"

Yavaşça çöken sessizlikte bir şey duydum. Yamaçın dibinden gelen fısıltılar. Bir erkek. Bir kız.

Daha yakın, arkamdaki selvi ağaçlarının arasında: kükreme sesinin ilk nefesi gibi bir ses. Conway, sesleri örtmek için dalların arasında hareket ediyor. "Selena,"

dedim. "Chris geri dönecek mi?"

Selena, "O hep orada. Onu görmesem bile hissedebiliyorum. Onu *duyuyorum*, sanki kulaklarımın arkasında bir uğultu gibi, televizyonun sesi kapalıyken duyduğum gibi. Her zaman."

Ona inandım. Her kelimesine inandım. Sesimin kısık tonunu duyarak, "Ne istiyor?" dedim.

"İlk başta beni aradığından emindim. Tanrım, çok uğraştım ama beni görmesini sağlayamadım, beni duymadı, ona yalvardım, *Chris, buradayım, tam buradayım*, ama o beni görmezden geldi ve yaptığı şeye devam etti, onu tutmaya çalıştım ama ben yapamadan ortadan kayboldu..."

Rebecca'dan yüksek bir inilti sesi geldi.

"Bunun, birbirimizi aramamıza izin verilmediği için, bir ceza gibi olduğunu düşündüm, ama asla izin verilmeyecekti... Ama bunun nedeni, onun istediği kişinin ben olmamam. Bütün bu zaman boyunca..."

Julia, "Kapa çeneni" dedi.

"Bunca zaman boyunca, o hiç aramadı..." "Tanrı aşkına, *susar* mısın?"

Selena'dan hıçkırık gibi bir ses geldi. Sonra sessizlik. Selvi ağaçlarının arasında duyulan düşük uğultu havada dalgalandı ve kayboldu, soğuk bir havuzdaki kaya gibi. Eğimin dibindeki sesler de onunla birlikte battı.

Rebecca, boşlukta, "Lenie. Ne istiyor?" dedi. Julia, "*Lütfen, lütfen* bunu sonra konuşabilir miyiz?" dedi. "Neden? *Ondan* korkmuyorum."

Ben.

"O zaman dikkatini ver. Korkmamız gereken tek şey o. Başka bir şey yok. Bu hayalet saçmalığı..."

"Lenie. Sence ne istiyor? Chris?"

"Aman Tanrım, o *yok* ki, ne yapmam gerekiyor..."

Çocuklar kavga ediyor gibiydiler. Hepsi bu kadardı. Joanne'in çocukları gibi, ucuz alay ve küfürler savurarak, her kelime ve düşünce onlara ulaşmadan önce yıpranmış değillerdi, öyle değildi; ama o sabah umduğum gibi, altın rengi arpejlerin arasında süzülen büyülü kızlar da değillerdi. Daha önce gördüğüm şey, o üçlü güç, uzun zaman önce kaybolmuş bir şeyin son parıltısıydı. Ölü bir yıldızın ışığı.

"Lenie. Lenie. Peşinde olduğu ben miyim?"

Selena, "Ben olmasını çok istedim," dedi.

R n parıldadı ve buruştu. O katı karanlık kütleden bir parça koparak kendi şeklini buldu: Rebecca. İncecik,  imlerin üzerinde diz çökmüş.

Bana şöyle dedi: "Chris olacağını düşünmemiştim." Ben de "Hayalet mi?" dedim.

Rebecca başını salladı. Basitçe, "Hayır, ona burada buluşmak için mesaj attığımda. Kim olacağını bilmiyordum. Chris olmayacağına bahse girerdim." dedi.

"Ah, Becs," dedi Julia. Sesi, midesine yumruk yemiş gibi   km şt . "Ah, Becs."

Arkamdaki selvi ağacının gölgesinde Conway, "İstemedikçe hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, ama söylediğin her şey yazılı olarak kaydedilecek ve delil olarak kullanılabilir. Anladın mı?" dedi.

Rebecca başını salladı. Kemikleri donmuş gibiydi, titremeyecek kadar  ş m şt .

"O gece buraya geldiğinde, o pisliklerden biriyle karşılaşmayı bekliyordun," dedim.

"Evet. Andrew Moore'u mesela."

"Chris'i gördüğünde, tereddüt etmedin, değil mi?"

Rebecca, "Anlamıyorsunuz. Öyle değildi. 'Doğru mu, yanlış mı, ne yapmalıyım?' diye düşünmüyordum. *Biliyordum.*" dedi.

İşte buradaydı: Conway ve Costello'dan neden korkmadığı, bizden neden korkmadığı. O geceden bu akşama kadar geçen uzun sürede – ve bu akşam bir şeyler değişmişti – güvende olduğunu biliyordu, çünkü haklı olduğunu biliyordu.

"Chris olduğunu gördüğünde bile mi? Hala emin miydin?" dedim.

" zellikle o zaman. O zaman anladım. O ana kadar tersini düşünüyordum. James Gillen ve Marcus Wiley gibi aptal pislikler, onlar asla olamazdı. Onlar hiçbir şey; tamamen değersizler. Değersiz bir kurban olamaz. İyi bir şey olmalı."

O ışıkta bile Julia'nın göz kapaklarının titrediğini gördüm. Selena'nın üzücü, hüzünlü gülümsemesi.

"Chris gibi," dedim.

"Evet. O değersiz değildi - siz ne derseniz deyin *umurumda* değil" - Julia ve Selena'nın karanlığına doğru - "değersiz değildi. O  zel biriydi.

onu gördüğümde, o zaman gerçekten anladım: Doğru şeyi yapıyordum."

Yine o sesler, yokuşun aşağısından. Güçleniyorlardı.

Hızlı ve biraz daha yüksek sesle, "Bu seni rahatsız etmedi mi? Hak eden bir pislik, o başka bir şey. Ama sevdiğin bir adam, iyi bir adam? Bu seni üzmedi mi?" dedim.

Rebecca, "Evet. Seçme şansım olsaydı, başka birini seçerdim. Ama bu yanlış olurdu."

Eğer daha yaşlı ya da daha tecrübeli olsaydı, delilik savunması için hazırlık yapıyordu diye düşünürdüm. İçeride olsaydık, bunun bir hazırlık olmadığını, sadece delilik olduğunu düşünürdüm. Ama burada, onun parlak, dönen ve kaygan dünyasında, kokular ve yıldızlarla dolu havada: bir an için neredeyse ne demek istediğini anladım. Anlamanın eşiğine geldim, parmak uçlarımla sallandım, sonra tutunamadım ve o yine yükselip uzaklaştı.

Rebecca, "Bu yüzden ona çiçekleri bıraktım" dedi.

"Çiçekler," dedim. Nazik ve tarafsız bir şekilde. Sanki etrafımdaki hava birdenbire uğultuya dönüşmemiş gibi.

"Onlar." Kolu, koyu bir fırça darbesi kadar ince bir şekilde kalktı. Sümbülleri işaret etti. "Onlardan biraz topladım. Dört tane; ikimiz için birer tane. Onları göğsüne koydum. Özür dilemek için ya da başka bir şey için değil; öyle değildi. Sadece veda etmek için. Onun değersiz olmadığını bildiğimizi söylemek için."

O çiçekleri sadece katil biliyordu. Conway'den uzun bir iç çekişin çıktığını ve ormana yayıldığını duymaktan çok hissettim.

"Rebecca," dedim nazikçe. "Seni tutuklamamız gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Rebecca kocaman gözlerle bana baktı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi.

"Sorun değil. Her şeyi sana anlatacağız. Ailen buraya gelene kadar sana bakacak birini bulacağız."

"Bunun olacağını düşünmemiştim."

"Biliyorum. Şu anda tek yapman gereken buraya gelmek, sonra içeri gireceğiz."

"Yapamam."

Selena, "Önce bize bir dakika ver. Sadece bir dakika." dedi.

Conway'in *hayır demek* için nefes aldığını duydum. "Olur. Ama sadece bir dakika olacak." dedim.

"Becs," dedi Selena, çok yumuşak bir sesle. "Buraya gel."

Rebecca sesin geldiği yöne döndü, ellerini uzattı ve başını o karanlık şekle doğru eğdi. Kollarını birbirlerinin omuzlarına doladılar

ve birbirlerine daha da sıkı sarıldılar, sanki asla ayrılmayacak tek bir bütün haline gelmeye çalışıyorlardı. Hangisinin ağladığını anlayamadım.

Arkamda koşan ayak sesleri vardı ve bu sefer dönebildim. Holly, at kuyruğundan saçları dökülmüş, büyük umutsuz adımlarla yokuş yukarı koşuyordu.

Arkasında, acele etmeden yürüyen Mackey vardı. Onun geldiğini görmüş ve onu olabildiğince uzun süre orada tutmak için yola inmişti. Beni ve Conway'i burada bırakmış, ne yapacaksak yapmamız için. Sonunda, kendi nedenleriyle, bana güvenmeye değer olduğuna karar vermişti.

Holly, Conway'i sanki hiçbir şey değilmiş gibi geçip, açıklığın kenarına geldi ve diğer üçünü gördü. Sanki bir taş duvara çarpmış gibi durdu. Sesini titreyerek, "Ne oldu?" dedi.

Conway ağzını kapalı tuttu. Bu benim işimdi.

Sessizce, "Rebecca, Chris Harper'ı öldürdüğünü itiraf etti," dedim.

Holly'nin başı, kör bir irkilemeyle hareket etti. "Herkes her şeyi itiraf edebilir.

Beni tutuklayacağından korktuğu için itiraf etti." "Onun yaptığını zaten biliyordun," dedim.

Holly bunu inkar etmedi. Rebecca'ya ne olacağını sormadı; buna gerek yoktu. Diğerlerinin üzerine atlamadı, babasının kollarına koşmadı – babası da ona gitmemeyi başardı. Orada durup, çimlerde hareketsiz yatan arkadaşlarını izledi, bir eliyle sanki onu ayakta tutuyormuş gibi bir ağaca tutundu.

"Bu sabah bilseydin," dedim, "bana o kartı asla getirmezdin. Kim olduğunu düşündün?"

Holly, on altı yaşında birine göre çok yorgun ve boş bir sesle, "Her zaman Joanne olduğunu düşündüm. Aslında muhtemelen o değildi – başka birine yaptırdı, belki Orla'ya; Orla'ya tüm kirli işlerini yaptırır. Ama bunun onun fikri olduğunu düşündüm. Çünkü Chris onu terk etmişti."

"Sonra Alison ya da Gemma'nın bunu öğrendiğini, baskıya dayanamadığını ve kartı astığını düşündün."

"Sanırım. Evet. Her neyse. Gemma yapmazdı, ama evet, bu tam da Alison'ın yapacağı türden bir şey."

Conway sordu, "Neden tüm bunları Dedektif Moran'a doğrudan söylemedin? Neden bizi bütün gün uğraştırıp durdun?"

Holly, Conway'e baktı, sanki tüm bu aptallıklar onu bir yıl uyumak istemeye sevk etmiş gibi. Sırtını ağaç gövdesine yasladı ve gözlerini kapattı.

"Sen bir ispiyoncu olmak istemedin" dedim.

Mackey hareket edince, arkasında keskin bir hışırtı duyuldu ve sonra ses kesildi.

"Yine," dedi Holly. Gözleri kapalı kaldı. "Yine ispiyoncu olmak istemedim."

"Bildğin her şeyi bana anlatsaydın, muhtemelen mahkemede ifade verirdin ve okulun geri kalanı senin ispiyonladığını öğrenirdi. Ama yine de katilin yakalanmasını istiyordun. O kart mükemmel bir fırsattı. Bana hiçbir şey söylemene gerek yoktu; sadece doğru yönü gösterip, şansını denemen yeterliydi."

Holly, "Geçen sefer *aptal* değildin. Ve yirmi yaşın altındaki herkesin aptal olması gerektiği gibi davranmadın. Seni buraya getirebilirsem... diye düşündüm."

Conway, "Ve haklıydın," dedi.

"Evet," dedi Holly. Gökyüzüne dönük yüz hatları, senin kalbini parçalayabilirdi. Mackey'e bakamadım. "Aferin bana."

"Joanne olmadığını nasıl anladın?" diye sordum. "Seni sanat odasına götürmeye geldiğimizde biliyordun. Ne oldu?"

Holly'nin göğsü inip kalktı. "O ampul patladığında," dedi. "O zaman anladım."

"Öyle mi? Nasıl?"

Cevap vermedi. Konuşması bitmişti.

"Chickadee," dedi Mackey. Sesi, ondan çıkabileceğini hiç düşünmediğim kadar nazikti. "Çok uzun bir gün oldu. Eve gitme zamanı."

Holly'nin gözleri açıldı. Sanki başka kimse yokmuş gibi ona şöyle dedi: "Benim yaptığımı sandın. Chris'i benim öldürdüğümü sandın."

Mackey'in yüzü kapandı. "Arabada konuşuruz," dedi. "Birini öldüreceğimi düşünmen için ne yaptım ki?"

Hiç, hayatım boyunca?"

"Arabaya, tatlım. Hemen."

Holly şöyle dedi: "Sen, beni rahatsız eden herkesi kafasına vurarak cezalandıracağımı düşündün, çünkü ben senin kızınım ve bu bizim kanımızda var. Ben sadece *senin kızın* değilim. Ben gerçek *bir insanım*. Kendi başıma."

"Biliyorum."

"Ve Becca'nın itiraf etmesini sağlamak için beni orada tuttun. Çünkü buraya gelirim onu susturacağımı biliyordun. Onu burada bırakmamı sağladın, ta ki o..." Boğazı düğümlendi.

Mackey, "Senden bir iyilik istiyorum: hadi eve gidelim. Lütfen."

Holly, "Seninle hiçbir yere gitmiyorum," dedi. Eklemlerini tek tek düzelterek, selvi ağaçlarının altından çıktı. Mackey ona seslenmek için hızlıca nefes aldı, sonra kendini tuttu. Conway ve ben ona bakmamak için kendimizi zor tuttuk.

Açıklığın ortasında Holly çimlerin üzerine diz çöktü. Bir an için diğerlerinin ona sırtlarını dönüp uzaklaşacaklarını sandım. Sonra bir yapboz gibi açıldılar, kollarını açtılar, ona uzandılar ve etrafını sardılar.

Bir gece kuşu açıklığın üstünden hayalet gibi geçti, yüksek sesle ötüyordu, başlarımızın üzerinde karanlık bir örümcek ağı gölgesi bırakıyordu. Bir yerlerde ışıkların sönmesi için bir çan çaldı; kızların hiçbirisi kıpırdamadı. Onları mümkün olduğunca uzun süre orada bıraktık.

McKenna'nın ofisinde sosyal hizmet görevlisinin gelip Rebecca'yı götürmesini bekledik. Başka bir suç için, onu McKenna'nın gözetimine bırakıp Kilda'da son bir gece geçirmesine izin verebilirdik. Ama bu suç için olmazdı. En azından geceyi çocuk gözaltı okulunda geçirecekti. Yeni gelen kızın etrafında fısıltılar yükseliyor, gözler onun nereye ait olduğunu ve ona ne yapabileceklerini anlamak için ipuçları arıyordu: derinlerde, pürüzlü çarşafların ve dezenfektanın keskin kokusunun altında, alıştığı şeyden çok da farklı olmayacaktı.

McKenna ve Rebecca masanın iki yanında karşı karşıya duruyorlardı, Conway ve ben boş alanda duruyorduk. Hiçbirimiz konuşmuyorduk. Conway ve ben, sorgulama gibi algılanabilecek bir şey söylememek için konuşamıyorduk; McKenna ve Rebecca ise dikkatli davranıyorlardı ya da bize söyleyecek bir şeyleri yoktu. Rebecca, ellerini bir rahibe gibi kavuşturmuş, pencereden dışarı bakarak, bazen nefes almayı bile unutacak kadar yoğun bir şekilde düşüncelere dalmıştı. Bir ara tüm vücudu titredi.

McKenna, hiçbirimize nasıl bir yüz ifadesini takınacağını bilemedi, bu yüzden masada kavuşturduğu ellerine baktı. Makyajını yoğunlaştırmıştı ama

yine de o sabahtan on yıl daha yaşlı görünüyordu. Ofis de daha eski, ya da farklı bir tür eski görünüyordu. Güneş ışığı ona yavaş, şehvetli bir parlaklık vermiş, her çiziklere çekici bir sır yüklemiş ve her toz zerresini fısıldayan bir anıya dönüştürmüştü. Tavan lambasının cimri ışığında, yer yıpranmış görünüyordu.

Sosyal hizmet uzmanı – sabahki değil, başka biri, yığılmış kreplerden yapılmış gibi gevşek katmanlarda şişman olan – soru sormadı. Hızlı ve sinsî bakışlarından, işinin ona bu tür yerlerden çok, işlemekle kirlenmiş apartman blokları getirdiğini anlayabilirdiniz, ama o sadece "Peki! Artık biraz uyku zamanı. Gidelim," dedi ve Rebecca için kapıyı açık tuttu.

"Bana 'biz' deme," dedi Rebecca. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi, dilini şaklatıp çenesini içeri çeken sosyal hizmet görevlisine bakmadı bile.

Kapıda döndü. "Bu haberler her yerde olacak," dedi Conway'e. "Öyle değil mi?"

"Onu uyardığını duymadım," dedi sosyal hizmet uzmanı, Conway'e parmağını sallayarak. "Onun söylediklerini kullanamazsın." Rebecca'ya: "Şu anda çok sessiz olmalıyız. İki küçük fare gibi."

"Medya adını kullanmayacak," dedi Conway. "Sen reşit değilsin."

Rebecca sanki biz çocukmuşuz gibi gülümsedi. "İnternet kaç yaşında olduğumu umursamayacak," diye işaret etti. "Joanne de internete bağlandığı anda umursamayacak."

McKenna hepimize biraz fazla yüksek sesle şöyle dedi: "Bu okuldaki tüm öğrenciler ve personel, bugünkü olayları kamuoyuna açıklamamaları konusunda en katı talimatları alacaklar. İnternette ya da internette değil."

Hepimiz bunun etkisinin geçmesi için bir saniye bekledik. Etkisi geçince Rebecca, "Yüz yıl sonra bile olsa, biri benim adımları ararsa, benim ve Chris'in adını birlikte bulacak" dedi.

Yine o titreme, spazm gibi şiddetli.

Conway, "Birkaç gün, belki birkaç gün sonra manşetlere çıkacak." dedi. *Duruşma sırasında* bir şey söylemedi. "Sonra ortadan kaybolacak. İnternette daha da çabuk unutulacak. Bir ünlü yanlış kişiyle yatarken yakalanırsa, bu haber dünün haberi olur."

Bu, Rebecca'nın ağzının köşesini kıvırdı. "Bu önemli değil. İnsanların ne düşündüğü umurumda değil."

Conway, "O zaman ne olacak?" dedi.

"Rebecca," dedi McKenna. "Yarın dedektiflerle konuşabilirsin. Ailen uygun bir avukat ayarladığında."

Rebecca, kapı çerçevesinin eğimli boşluğunda, bir yana dönerse koridorun ölçülemez karanlığında kaybolacak kadar zayıftı. "Onu bizden uzaklaştırdığımı sanıyordum. Lenie'den uzaklaştırdığımı, böylece ona sonsuza kadar bağlı kalmayacağını. Ama bunun yerine ben bağlı kaldım. Onu ortak salonda gördüğümde..."

"Ona söyledim," dedi sosyal hizmet uzmanı, sıkı sıkı kapalı ağzıyla. "Hepiniz onu söylediğimi duydunuz."

Rebecca, "O zaman yanlış bir şey yapmışım demektir. Nasıl olduğunu bilmiyorum, çünkü emindim, o kadar emindim ki..." dedi.

"Onu sessiz kalmaya *zorlayamam*," dedi sosyal hizmet uzmanı, kim olursa olsun.

"Onu

Onu *susturamam*. Bu benim işim değil."

"Ama ya yanlış yaptım, ya da doğru yaptım ve bu bir şeyi değiştirmiyor: Her halükarda cezalandırılacağım." Yüzünün solgunluğu kenarlarını bulanıklaştırdı, onu suluboya gibi akıttı. "Böyle olabilir mi? Sence?"

Conway ellerini kaldırdı. "Bu benim yetki alanımın çok ötesinde."

Tehlikeler ortaya çıksa bile, dostluk bundan etkilenmez. O öğleden sonra ben de Becca gibi aynı şekilde okumuştum. Ama bir yerlerde, bu anlam değişmişti.

"Evet, olabilir" dedim.

Rebecca yüzünü bana çevirdi. Sanki onda bir şeyleri ateşlemişim gibi görünüyordu: derin, yavaşça yanan bir rahatlama. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Duvarında asılı olan şiir, doğru arkadaşların varsa hiçbir kötü şeyin olamayacağı anlamına gelmez. Sadece, onlar olduğu sürece her türlü kötü şeyi kaldırabileceğin anlamına gelir. Onlar daha önemlidir."

Rebecca bunu düşündü, sosyal hizmet görevlisinin tasmaını çekmesini bile hissetmedi. Başını salladı. "Geçen yıl bunu düşünmemiştim. Sanırım sadece küçük bir çocuktum." dedi.

"Bunu bilseydin yine yapar mıydın?" diye sordum.

Rebecca bana güldü. Gerçek bir gülümsemeydi, o kadar netti ki insanı titretirdi; yorgun duvarları eriten, zihnini geniş ve tatlı bir geceye sürükleyen bir gülümsemeydi. Artık bulanık değildi; odadaki en sağlam şeydi. "Tabii ki," dedi. "Aptal, tabii ki yapardım."

"*Tamam*," dedi sosyal hizmet uzmanı. "*Yeter*. Şimdi iyi geceler diyoruz." Rebecca'yı pazıdan tuttu – o kısa parmaklarıyla acımasızca çimdikledi

, ama Rebecca irkilmedi – ve onu kapıdan dışarı itti. Adımları uzaklaştı: sosyal hizmet görevlisinin sinirli ayak sesleri, Rebecca'nın neredeyse duyulmayacak kadar hafif koşu ayakxabıları, kayboldu.

Conway, "Biz de gidiyoruz. Yarın tekrar geleceğiz," dedi. McKenna başını çevirip boynu ağrıyormuş gibi bize baktı. "Eminim öyle yapacaksınız."

"Ebeveynleri size geri dönerse, numaralarımız sizde var. Holly, Julia ve Selena odalarından başka bir şeye ihtiyaç duyarlarsa, anahtar sizde. Herhangi biri bize bir şey söylemek isterse, gece saat kaç olursa olsun, onlara bu fırsatı verin."

McKenna, "Kendinizi gayet açık bir şekilde ifade ettiniz. Artık güvenle gidebilirsiniz." dedi.

Conway çoktan harekete geçmişti. Ben daha yavaşım. McKenna çok sıradan birine dönüşmüştü; annemin arkadaşlarından biri, sarhoş bir koca ya da sorunlu bir çocuk tarafından yıpranmış, geceyi atlatmaya çalışan biri.

"Bize daha önce söylemiştin: bu okul çok şey atlattı." dedim.

"Gerçekten," dedi McKenna. Son bir yumruk atacak gücü kalmıştı: o balık gözü ortaya çıktı ve bana tam isabet etti, burnu havada gençleri nasıl ezik çocuklara dönüştürdüğünü bana gösterdi. "Ve geç kalmış endişenizi takdir ediyorum, Dedektif, ama sizin gibi etkileyici bir tehdidin bile üstesinden gelebileceğinden oldukça eminim."

"Seni yerine oturtmak için," dedi Conway, koridorda güvenli bir mesafede. "Ve kış yalamaktan hak ettiğini bulman için." Karanlık yüzünü, sesini kapladı. Ne kadar şaka yaptığını anlayamadım.

Biz, St Kilda'dan ayrılırken. Elimin altında sıcak bir şekilde kıvrılan merdiven korkuluğu. Giriş holü, fan ışığından damlayan beyaz ışıkların kareli fayanslara yansması. Ayak seslerimiz, Conway'in parmağında sallanan araba anahtarlarının berrak çan sesi, bir yerlerde gece yarısını vuran büyük bir saatin zayıf, yavaş çan sesi, hepsi durgun havada görünmez tavana doğru yükseliyordu. Son bir saniye için, o sabah geldiğimiz yer karanlıktan benim için ortaya çıktı: güzel; sedef ve sisle kaplı, sarmal ve sivri; ulaşılmaz.

Arabaya kadar olan yol sonsuza kadar sürdü. Gece geniş ve açık, kendi içinde dolup taşıyordu, aç tropikal çiçekler, hayvan dışkısı ve akan su kokuyordu. Bahçe yabani bir hal almıştı: Ay ışığının yapraklarda parladığı her yer, dişlerini gösteren beyaz dişler gibi görünüyordu, arabanın üzerindeki ağaç yoğun görünüyordu.

gölge gibi şeyler düşmeye hazır bir şekilde asılı duruyordu. Her ses beni sıçratıyordu, ama hiçbir şey görünmüyordu. Orası sadece alay ediyor ya da uyarıyordu, kimin patron olduğunu gösteriyordu.

Arabaya atladığımda terlemiştim. Conway fark etmemişti sanıyordum, ta ki "Buradan çıkabildiğim için çok mutluyum" diyene kadar.

"Evet," dedim. "Ben de."

El sıkışmalı, yüksek adımlarla yürümeli, uçurtma gibi yüksekte uçmalıydık. Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Tek bulabildiğim, Holly ve Julia'nın yüzlerindeki ifadeydi, arzulanan ve kaybedilen bir şeyin son gölgesini izliyorlardı; Selena'nın gözlerindeki uzak mavi, benim göremediğim şeyleri izliyordu; Rebecca'nın gülüşü, insan olamayacak kadar netti. Araba soğuktu.

Conway anahtarı çevirdi, hızlı ve sert bir şekilde geri geri çıktı. Yola çıktığında çakıl taşları havaya uçtu. "Soruşturmaya saat dokuzda başlayacağım. Cinayet Masasında. Ekipteki o salaklardan birini destek olarak almaktansa seni tercih ederim" dedi.

Roche ve diğerleri, Conway sonunda büyük bir çözüme ulaştığı için artık iğneleyici sözlerine fazladan bir sivrilik katıyorlardı. Sırt sıvazlamalar ve bedava bira olmalıydı, adil davranmalı ve kulübe hoş geldin demeliydiler. Ama öyle olmayacaktı. Bir gün Cinayet Masası'ndaki erkeklerin sevgisine dahil olmak istersem, en iyi seçeneğim minik ayak parmaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde Soğuk Dosyalar'a geri dönmektir.

"Orada olacağım" dedim.

"Bunu hak ettin. Sanırım."

"Çok teşekkürler."

"Bütün günü büyük bir hata yapmadan geçirdin. Ne istiyorsun, madalya mı?"

"Teşekkür ettim. Ne istiyorsun, çiçek mi?"

Kapılar kapalıydı. Gece bekçisi, arabanın ön farlarının uzun ışığını görmemişti; Conway kornaya bastığında, dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp iki kez baktı. "Yararsız aptal," dedik Conway ve ben, aynı anda.

Kapılar uzun ve yavaş bir gıcırtyla açıldı. Her iki tarafta da bir santim boşluk kalır kalmaz, Conway gaza bastı ve MG'nin yan aynasını neredeyse koparıyordu. Kilda'nınki ise gitmişti.

Conway ceketinin cebine elini attı ve bir şeyimi kucağıma attı. Kartın fotoğrafı. Chris gülümsüyordu, altın yapraklar vardı. *Onu kimin öldürdüğünü biliyorum.*

"Kime bahis oynuyorsun?" dedi.

Loş ışıktaki bile, her bir çizgisi o kadar canlıydı ki, kağıttan fırlayıp çıkacak gibiydi. Fotoğrafi gösterge panelinin ışığına doğru eğdim, yüzünü okumaya çalıştım. O gülümsemenin, baktığı kızın yansımasıyla parıldayıp parıldamadığını, yeni ve ateşli bir *aşk* ifade edip etmediğini anlamaya çalıştım. Fotoğraf sırlarını sakladı.

"Selena" dedim.

"Evet. Ben de öyle."

"Rebecca, Chris'in telefonunu ona getirdiğinde, onun Rebecca olduğunu biliyordu. Bir yıl boyunca bunu kendine saklamayı başardı, ama sonunda bu durum kafasını o kadar çok meşgul ediyordu ki, artık dayanamadı ve bunu açığa çıkarmak zorunda kaldı."

Conway başını salladı. "Ama arkadaşını ele vermek istemiyordu. Gizli Yer mükemmeldi: kimseye önemli bir şey söylemeden, içinden atmak, baskıyı boşaltmak için. Selena da yeterince dengesizdi, bunun bizi de içine çekeceğini hiç fark etmedi. Bir günlük dedikodu olacağını, sonra da unutulacağını düşündü."

Sokak lambaları gelip gitti, Chris'i varlık ve yokluk arasında gidip geldi. "Belki şimdi onu görmeyi bırakır," dedim.

Conway'in bunu söylemesini istedim. *O gitti. Onu Selena'nın zihninden sildik. İkisini de özgür bıraktık.*

"Hayır," dedi Conway. Ellerini direksiyona koydu, güçlü ve yumuşak bir hareketle bizi virajdan geçirdi. "Onun durumu mu? Ona sonsuza kadar bağlı kalacak."

O sabah geçtiğimiz bahçeler boştu, kalın bir sessizliğin altında. Ana yoldan birkaç metre uzaktaydık, ama tüm o özenli, zarif yeşilliklerin arasında hareket eden tek şey bizdik. MG'nin pürüzsüz motoru, bir ahududu gibi kaba bir ses çıkarıyordu.

"Costello," dedi Conway ve konuşmaya devam edip etmemeyi düşünür gibi bıraktı. Bir buçuk metrelik beton kupa saplı insanlar onu projektörlerle aydınlatmışlardı; hepimizin onu yirmi dört saat takdir edebilmesini sağlamak ya da kimsenin onu çalarak iki buçuk metrelik beton kupasına eklememesini sağlamak için.

Conway, "Onu henüz değiştirmediler," dedi. "Evet, biliyorum."

"O'Kelly Temmuz'dan bahsediyordu; yıl ortası bütçesinden sonra bir şey olacaktı. İşler ters gitmezse, o zaman hala iyi durumda olacağım. Eğer başvurmayı düşünüyorsan, sana bir el atabilirim."

Bu, ortaklar demektir. *Onu istiyorsan, Conway, onunla çalış...*
Ben ve Conway.

Her şeyi açıkça gördüm. Erkeklerin hakaretleri, masamda gimp maskesini bulduğumda yükselen kıkırdamalar. Bize ulaşması biraz fazla uzun süren evraklar ve tanıklar; ertesi sabah duyduğumuz takımın içki partisi. Ben iyi davranmaya çalışırken, kendimi aptal durumuna düşürdüm. Conway ise hiç çaba göstermedi.

Bu, ne olursa olsun üstesinden gelebileceğin anlamına gelir, demiştim Rebecca'ya. Arkadaşların olduğu sürece.

"Bu ölümcül olurdu. Teşekkürler," dedim.

Arabanın farlarının loş ışığında, Conway'in ağzının köşesinin hafifçe yukarı kıvrıldığını gördüm: tam da ekip odasında Sophie ile telefonda konuşurkenki gibi, her şeye hazır olduğunu gösteren aynı kıvrım. "En azından gülecek bir şey olur," dedi.

"Komiklik anlayışın tuhaf."

"Öyle olduğu için mutlu ol. Yoksa tüm süre boyunca Cold Cases'te sıkışıp kalır, başka bir gencin sana bir bilet daha getirmesini dilerdin."

"Şikâyet etmiyorum," dedim. Ağzımın köşesinde de aynı kıvrılma hissettim.

"Şikâyet etme," dedi Conway ve MG'yi ana yola çevirip gaza bastı. Biri kornaya bastı, o da kornasına bastı ve ona parmak gösterdi, ve şehir etrafımızda bir havai fişek gösterisi gibi canlandı: neon ışıkları yanıp sönüyor, kırmızı ve altın ışıklar parlıyor, motosikletler vızıldıyor, müzik setleri gürültü yapıyor, açık pencerelerden sıcak rüzgar içeri giriyordu. Yol önümüzde uzanıyordu, derin nabızı kemiklerimizin derinliklerine kadar ulaşıyordu, sonsuza kadar sürecektir kadar uzun ve güçlü akıyordu.

Bölüm 30

Dördüncü sınıfa yağmur altında geri döndüler, cildinizi yapışkan bir kalıntı ile kaplayan yoğun ve nemli bir yağmur. Yaz garip ve dağınıktı: biri her zaman ailesiyle tatildeydi, bir başkası her zaman aile barbeküsü ya da dışı randevusu ya da başka bir şey vardı ve bir şekilde dördü Haziran ayından beri birbirlerini neredeyse hiç görmediler. Selena'nın annesi onu yeni kısa saçını düzgünce kestirmek için kuaföre götürmüştü; bu, yüzüne iyice bakana kadar onu daha yaşlı ve sofistike gösteriyordu. Julia'nın boynunda bir öpücük izi vardı; bunu kimseye söylemedi ve kimse de sormadı. Becca yaklaşık 7,5 cm uzamış ve diş tellerini çıkarmıştı. Holly, hala aynı kalan tek kişi olduğunu hissediyor: biraz daha uzun, bacakları biraz daha şekillenmiş, ama temelde hala aynı. Baş döndürücü bir saniye boyunca, bu yıl paylaşacakları Windex kokulu odanın kapısında, omzunda çantasıyla dururken, diğerlerinden neredeyse utanıyor.

Hiçbiri yemini hatırlatmıyor. Hiçbiri geceleri dışarı çıkmaktan bahsetmiyor, ne kadar havalı olduğunu anlatmıyor, yeni bir yol bulabileceklerini ima etmiyor. Holly'nin içindeki küçük bir ses, diğerleri için bunun büyük bir şaka olup olmadığını, sadece okulu veya kendilerini daha ilginç hale getirmek için bir yol olup olmadığını merak etmeye başlıyor; bunun önemli olduğuna inanarak kendini bir araç haline getirmiş olabilir mi?

Chris Harper üç buçuk aydır ölü. Kimse ondan bahsetmiyor; ne onlar, ne de başka biri. Kimse ilk konuşan olmak istemiyor ve birkaç gün sonra artık çok geç oluyor.

Dönemin ikinci haftasında yağmur biraz diner ve huzursuz bir öğleden sonra dördü bir saat daha Kort'ta kalmaya dayanamaz. Masum yüzlerini takınırlar ve arkaya, Sahaya doğru sürüklenirler.

Yabani otlar geçen yıldan daha uzun ve daha güçlüydü; kaya kaymaları, insanların oturdukları moloz yığınlarını yıkmış, onları diz boyu işe yaramaz yığılara dönüştürmüştü. Rüzgâr, tel örgüyü betona sürüyordu.

Orada kimse yok, emolar bile. Julia çalılıkların arasından geçerek, moloz yığınının kalıntılarına sırtını dayayarak oturur. Diğerleri de onu takip eder.

Julia telefonunu çıkarır ve birine mesaj atmaya başlar; Becca çıplak toprağın üzerinde çakıl taşlarını düzgün bir şekilde dairesel şeklinde dizmeye başlar. Selena gökyüzüne bakıyor, sanki

hipnotize olmuş gibi gökyüzüne bakar. Yağmurdan kalan bir damla yanağına çarpar, ama o gözünü bile kırpmaz.

Burası ön tarafa göre daha soğuk, ufukta çok da uzak olmayan dağların varlığını hatırlatan vahşi bir kırsal soğuğu var. Holly ellerini ceketinin ceplerine sokar. Kaşıntılı hisseder, ama neresi olduğunu anlayamaz.

"O şarkı neydi?" diye sorar aniden. "Geçen yıl radyoda sürekli çalıyordu. Bir kız şarkıcıydı."

"Nasıl bir şarkıydı?" diye sorar Becca.

Holly şarkıyı söylemeye çalışır, ama onu dinleyeli aylar olmuştur ve sözleri unutmuştur; tek hatırlayabildiği "*Remember oh remember back when...*" kısmıdır. Bunun yerine melodiyi mırıldanmaya çalışır. O hızlı ritim ve gitarın tınısı olmadan, hiçbir şey gibi gelmez. Julia omuz silker.

"Lana Del Rey mi?" der Becca.

"Hayır." Lana Del Rey'e hiç benzemediği için bu öneri Holly'yi bile üzüyor. "Lenie. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Selena başını kaldırır ve belirsiz bir gülümsemeyle "Hmm?" der.

"O şarkı. Bir keresinde odamızda mırıldanıyordun, değil mi? Duştan çıkıp sana ne olduğunu sordum, ama bilmiyordun, değil mi?"

Selena bir süre düşünür. Sonra unuttur ve başka bir şey düşünmeye başlar.

"Tanrım," diyor Julia, kışını kirin üzerinde kaydırarak. "Herkes nerede?"

Burası eskiden *ilginç* bir yer değil miydi?"

"Hava yüzünden," diyor Holly. Kaşıntısı daha da kötüleşmiş. Cebinde bir Crunchie ambalajı buluyor ve onu sıkıca bükerek top haline getiriyor.

"Ben böyle seviyorum," der Becca. "Eskiden tek olan, sataşacak birini arayan aptal erkeklerdi."

"En azından *sıkıcı* değildi. İçeride kalsaydık da olurdu."

Holly, bu kaşıntılı hissin ne olduğunu anlar: yalnızlık. Anlamak durumu daha da kötüleştirir. "O zaman içeri girelim," der. Aniden Court'a gitmek, sentetik müzik ve pembe şekerle kendini tıka basa doldurmak ister.

"İçeri girmek *istemiyorum*. Ne anlamı var ki? İki dakika sonra okula dönmemiz gerekiyor."

Holly yine de içeri girmeyi düşünür, ama diğerlerinin de gelip gelmeyeceğini bilemez ve gri yağmurda tek başına yürümek düşüncesi yalnızlığını daha da artırır. Bunun yerine Crunchie ambalajını havaya fırlatır, birkaç kez döndürür ve havada tutar.

Kimse bir şey yapmaz. Holly, ambalajı Julia'ya doğru çekici bir şekilde uçurur, Julia ise onu sinir bozucu bir böcek gibi uzaklaştırır. "Dur."

"Hey. Lenie."

Holly, Selena'nın alnına neredeyse çarptırır. Selena bir an  a kın görünür, sonra ambalajı havadan nazikçe alır ve cebine koyar. "Artık bunu yapmıyoruz," der.

Sebepler havada u ulduyor. "Hey," diyor Holly, ıslak gri sessizliğe çok yüksek ve g l n  bir sesle. "O benimimdi."

Kimse cevap vermez. Holly'nin aklına ilk kez, bir gün tüm bunların hayal ürünü olduğuna yüzde yüz inanaca ı, bunu doğal kar ılayaca ı gelir.

Julia yine mesaj yazıyor; Selena yine hayallerine dalmı . Holly, üçünü de öylesine büyük, öylesine şiddetli ve öylesine incinmi  bir sevgiyle seviyor ki, uluyacak gibi.

Becca onun gözüne bakar ve yere doğru başını sallar. Holly a a ıya baktığında, Becca bir çakıl ta ını otların arasından atar ve Holly'nin Ugg botunun burnuna düşürür. Holly, Becca ona nazikçe gülümsemeden önce, birazcık daha iyi hissetmek için zaman bulur, tıpkı bir yetişkinin bir çocuğa çeker verirkenki gibi.

Bu geçiş yılı, her şey zaten tuhaf olacak. Dördü farklı yerlerde, farklı saatlerde i  deneyimi haftalarını geçiriyorlar; öğretmenler sınıfı gruplara ayırıp internet reklamcılı ı veya engelli çocuklarla gönüllü çalışma projeleri yaptıraraklarında, arkadaş gruplarını kasten ayırıyorlar, çünkü geçiş yılı tamamen yeni deneyimlerle ilgili. Holly, sınıfın diğer ucundaki kalabalıktan Julia'nın kahkahasının yükseldiğini duyduğu günlerde, dördünün nihayet ı ıklar söndükten sonra odalarında birkaç dakika birlikte vakit geçirdikleri ve neredeyse hiç konuşmadıkları günlerde kendine böyle diyor: Bu sadece geçiş yılı. Zaten böyle olacaktı. Gelecek yıl her şey normale dönecek.

Bu yıl Becca, Sevgililer Günü dansına gitmeyece ini söylediğinde, kimse fikrini de i tirmeye çalışmaz. Rahibe Cornelius, Julia'yı dans pistinde François Levy ile  p   rken yakaladı ında, Holly ve Selena tek kelime etmezler. Holly, kollarını kendine dolayarak ritmi tutturamayan Selena'nın bunu fark ettiğinden bile emin değildir.

Sonra, odalarına döndüklerinde, Becca sırtını onlara dönerek yatağında kıvrılmış ve kulaklıklarını takmış durumda. Okuma lambası, açık gözlerinin parıltısını yakalıyor, ama o hiçbir şey söylemiyor, onlar da  yle.

Ertesi hafta, Bayan Graham büyük final sanat projesi için dörderli gruplar oluşturmalarını söylediğinde, Holly diğer üçünü o kadar hızlı yakalar ki neredeyse sandalyesinden düşüyor. "Ah," diyor Julia, kolunu çekerek. "Ne oluyor?"

"Tanrım, sakın ol. Sadece ruj öpücükleriyle Kanye'nin devasa bir resmini yapmak isteyen aptallarla takılmak istemiyorum."

"Sen sakın ol," der Julia, ama gülümser. "Kanye öpücükleri yok. Tamponlardan Lady Gaga yapacağız. Kadınların toplumdaki yerini eleştirecek bir çalışma olacak." O, Holly ve Becca kıkırdamaya başlarlar, Selena bile gülümser ve Holly, uzun zamandır ilk kez omuzlarının gevşediğini hisseder.

"Merhaba," der Holly, arkasındaki kapıyı çarparak.

"Buradayım," diye cevaplar babası mutfaktan. Holly hafta sonu çantasını yere bırakır ve saçındaki yağmur damlalarını silkelerek babasının yanına gider.

Babası tezgâhta patates soyuyor, uzun gri tişörtünün kolları dirseklerinin üzerine kadar sıyrılmış. Arkadan bakıldığında – hâlâ çoğunlukla kahverengi olan kaba saçları, güçlü omuzları, kaslı kolları – daha genç görünüyor. Fırın açık, odayı ısıtıyor ve uğultu yapıyor; mutfak penceresinin dışında Şubat yağmuru ince bir sis gibi, neredeyse görünmez.

Chris Harper dokuz ay, bir hafta ve beş gündür ölüydü.

Babası Holly'ye ellerini kullanmadan sarılır ve eğilerek yanağına öpücük kondurur – sakalları, sigara kokusu. "Göster bana," der.

"Baba."

"Göster."

"Çok paranoyaksın."

Babası bir elinin parmaklarını ona doğru sallayarak işaret eder. Holly gözlerini devirir ve anahtarlığını kaldırır. Kişisel alarmı, beyaz çiçeklerle süslenmiş siyah, küçük, güzel bir gözyaşı damlasıdır. Babası, Holly'nin utanıp onu çıkarmaması için normal bir anahtarlığa benzeyen bir tane bulmak için uzun süre aramıştır, ama yine de her hafta kontrol eder.

"İşte görmek istediğim bu," diyor babası, patateslere geri dönerek. "Paranoyamı seviyorum."

"Başka kimsenin buna ihtiyacı yok."

"Demek kitlesel uzaylı kaçırılmasından kurtulan tek kişi sensin. Tebrikler. Atıştırmalık ister misin?"

"İyiyim." Cuma günleri, kalan harçlıklarını çikolataya harcıyor ve otobüs durağındaki duvarda oturarak yiyorlar.

"Harika. O zaman bana burada yardım edebilirsin."

Akşam yemeğini her zaman annem yapar. "Annem nerede?" diye sorar Holly. Ceketini düzgünce asmaya odaklanmış gibi yapar ve babasını yan gözle izler. Holly küçükken anne babası ayrılmıştı. Babası, Holly on bir yaşındayken eve geri dönmüştü, ama Holly yine de her şeyi, özellikle de olağandışı şeyleri gözlemlemeye devam ediyordu.

"Okuldan bir arkadaşımla buluşacağım. Yakala." Babası Holly'ye bir baş sarımsak atar. "Üç diş, ince ince doğranmış. Ne demekse."

"Ne arkadaşı?"

"Deirdre adında bir kadın." Holly, babasının onun o *kadını* aradığını bilip bilmediğini anlayamaz. Babası hakkında ne bildiğini asla bilemezsin. "İnce ince doğra."

Holly bir bıçak bulur ve kahvaltı barındaki tabureye oturur. "Eve gelecek mi?"

"Tabii ki gelecek. Ama saat kaçta geleceğini bilemem. Akşam yemeğine başlayacağımızı söyledim. Eğer yemeğe yetişirse, harika; eğer hala kızlarla vakit geçiriyorsa, aç kalmayız."

"Pizza alalım," der Holly, babasına gülümser. Eskiden hafta sonları babasının kasvetli dairesine gittiğinde, pizza sipariş ederler ve küçük balkonda, Liffey Nehri'ne bakarak, bacaklarını parmaklıklardan sarkıtarak yerlerdi – sandalyeler için yeterli yer yoktu. Babasının gözlerinin ısınmasından, onun da hatırladığını anlayabilir.

"Ben burada çılgın aşçılık becerilerimi sergiliyorum, sen ise pizza mı istiyorsun? Nankör küçük velet. Neyse, annen tavukların kullanılması gerektiğini söyledi."

"Ne yapıyoruz?"

"Tavuk güveç. Annen tarifini yazmış, aşağı yukarı." Kesme tahtasının altına sıkıştırılmış bir kağıda başını salladı. "Haftan nasıl geçti?"

"İyi. Rahibe Ignatius bize üniversitede ne yapmak istediğimize karar vermemiz gerektiği ve tüm hayatımızın doğru kararı vermemize bağlı olduğu konusunda uzun bir konuşma yaptı. Sonunda o kadar heyecanlandı ki, hepimizi şapele götürüp, rehberlik için vaftiz azizlerimize dua ettirdi."

Bu, onun beklediği gülüşü aldı. "Peki, vaftiz aziziniz ne dedi?"

"Sınavlarımda başarılı olmam gerektiğini, yoksa bir yıl daha Rahibe Ignatius'la kalacağım ve *aaahhh* dedi."

"Akıllı kadın." Babam kabukları kompost kutusuna atar ve patatesleri doğramaya başlar. "Hayatında rahibeler biraz fazla mı fazla? Çünkü istediğin zaman yatılı okulu bırakabilirsin. Bunu biliyorsun. Sadece söylemen yeterli."

"İstemiyorum," der Holly hemen. Hâlâ babasının neden yatılı okula gitmesine izin verdiğini bilmiyor, özellikle de Chris'ten sonra, ve her an fikrini değiştirebileceğini düşünüyor. "Rahibe Ignatius iyi biri. Onunla dalga geçiyoruz. Julia onun sesini taklit ediyor; bir keresinde rehberlik dersinde bunu baştan sona yaptı ve Rahibe Ignatius farkına bile varmadı. Neden hepimizin gülmekten kırıldığını anlayamadı."

"Küçük ukala," der babası gülümseyerek. Julia'yı sever. "Ama rahibenin haklı olduğu bir nokta var. Okuldan sonra ne yapacağını düşündün mü?"

Holly'ye göre, son birkaç aydır yetişkinlerin tek konuştuğu şey bu. "Belki sosyoloji – geçen yıl Kariyer Haftası'nda bir sosyolog gelip bizimle konuştu ve kulağa hoş geldi. Ya da belki hukuk."

Sarımsağa odaklanıyor, ama babasının doğrama ritminin değişmediğini duyabiliyor, zaten değişeceğini de sanmıyor. Annesi avukat. Babası dedektif. Holly'nin babasının izinden gidecek bir erkek kardeşi ya da kız kardeşi yok.

Kendini zorlayarak babasına baktığında, babasının sadece etkilenmiş ve ilgilenmiş olduğunu görüyor. "Öyle mi? Avukat, barrister, ne?"

"Avukat. Belki. Bilmiyorum, sadece düşünüyorum."

"Her halükarda, bunun için gerekli tartışma becerisine sahipsin. Savcılık mı, savunma mı?" "Savunma olabilir diye düşündüm."

"Neden?"

Hâlâ hoş ve meraklı, ama Holly hafif bir soğukluk hissediyor: babası bundan hoşlanmıyor. Omuz silkiyor. "Sadece ilginç geliyor. Bu yeterince ayrıntılı mı?"

Holly, babasının bir şeyi yapmaması gerektiğine karar verdiği ve onun yine de yapmaya karar verdiği ya da tam tersi bir durumu hatırlamaya çalışıyordu. Akliya gelen tek şey yatılı okula gitmekti. Bazen kesin bir şekilde hayır derdi; çoğu zaman ise sonuçta o şey gerçekleşmezdi. Bazen Holly, nasıl olduğunu bilmeden, babasının haklı olduğunu düşünür hale gelirdi. Aslında ona hukukla ilgili

ona hukuk meselesinden bahsetmeyi planlamıyordu, ama konsantre olmazsanız, sonunda babana her şeyi anlatırsınız.

"Bana iyi görünüyor," diyor babası. "Buraya." Holly yanına gidip sarımsağı güveç kabına rendeliyor. "Ve o pırasayı benim için doğra. Neden savunma?"

Holly pırasayı taburesine geri götürür. "Çünkü. Savcılık tarafında yüzlerce insan var."

Babası, kaşlarını kaldırarak, sorgulayan bir bakışla daha fazla açıklama bekler, ta ki Holly omuz silkene kadar. "Sadece... Bilmiyorum. Dedektifler, üniformalılar, Teknik Büro ve savcılar. Savunmada ise sadece gerçek hayatı olan kişi ve avukatı var."

"Hm," der babası, patates parçalarını inceleyerek. Holly, babasının dikkatli davrandığını, cevabını her açıdan incelediğini hissedebilir. "Biliyorsun tatlım, aslında görüldüğü kadar adaletsiz değil. Hatta, sistem savunma lehine ağırlıklıdır. Savcılık, makul şüphenin ötesinde bir dava oluşturmak zorundadır; savunma ise sadece o tek şüpheyi oluşturmak zorundadır. Sana yemin ederim, elimi kalbimin üzerine koyarak, hapisteki masum insanlardan çok daha fazla suçlu insan beraat ediyor."

Holly'nin demek istediği hiç de bu değil. Babasının anlamamasının sinir bozucu mu yoksa rahatlatıcı mı olduğunu bilemiyor. "Evet," diyor. "Muhtemelen."

Babası patatesleri güveç kabına atar. "Bu iyi bir dürtü. Acele etme, yüzde yüz emin olana kadar bir plana takılma. Tamam mı?" der.

Holly, "Neden savunma yapmamı istemiyorsun?" diyor.

"Ben çok sevinirim. Para orada; beni alışmak istediğim yaşam tarzında tutabilirsin."

O uzaklaşıyor, gözlerinde yapışmaz bir parıltı belirliyor. "Baba. *soruyorum.*"

"Savunma avukatları benden nefret eder. Benim nefretini şimdiye kadar bitirip, sisteminden atacağını ve yirmi yaşına geldiğinde tekrar iyi anlaşıcağımızı düşünmüştüm. Daha yeni başladığını düşünmemiştim." Babam buzdolabına doğru gider ve karıştırmaya başlar. "Annen havuç koymamı söyledi. Sence kaç tane lazım?"

"Baba."

Babam buzdolabına yaslanarak Holly'yi izliyor. "Sana bir şey sorayım," diyor. "Bir müvekkil ofisine gelip, onu savunmanı istiyor. Tutuklanmış – ve burada çöp atmaktan bahsetmiyoruz;

çok daha kötü bir şeyden bahsediyoruz. Onunla konuştukça, onun suçlu olduğuna dair emin olmaya başlıyorsun. Ama onun parası var ve senin çocuğunun diş teli ve okul masrafları var. Ne yaparsın?"

Holly omuz silkiyor. "O zaman bir çözüm bulurum."

Bunu babasına nasıl söyleyeceğini bilmiyor, sadece yarısı babasına söylemek istiyor, asıl mesele de bu. Savcıların elindeki her şey, tüm destek, sistem, onların iyi adamlar olduğuna dair kesin inanç: bu tembellik gibi geliyor, korkaklık gibi yapışkan ve iğrenç geliyor. Holly bu sefer kendi başına hareket etmek, neyin doğru neyin yanlış olduğunu kendisi belirlemek istiyor. Her hikayenin doğru sonuca ulaşması için hızlı zikzaklı yollar bulmak istiyor. Bu temiz geliyor; cesaret gibi geliyor.

"Bu da bir yol." Babam bir torba havuç çıkarır. "Bir tane mi? İki tane mi?" "İki tane koy." Tarifi elinde var, sormasına gerek yok.

"Arkadaşların ne durumda? İçlerinden hukuk okumayı düşünen var mı?"

Bir anlık sinirlilik Holly'nin bacaklarını kaskatı keser. "Hayır. Aslında kendi başıma düşünebiliyorum. Bu harika değil mi?"

Babam gülümser ve tezgaha geri döner. Geçerken elini Holly'nin başına koyar, sıcak ve tam doğru güçte. Yumuşamıştır ya da öyle davranmaya karar vermiştir. "Eğer kararını böyle verirsen, iyi bir avukat olursun. Mahkeme salonunun her iki tarafında da." Elini Holly'nin saçlarından aşağıya doğru gezdirir ve havuçları kesmeye başlar. "Endişelenme, küçük kuş. Doğru kararı vereceksin."

Konuşma biter. Onun tüm dikkatli sorgulamaları ve derin ciddi konuşmalarına rağmen, Holly gerçekte ne düşündüğünü ona hiç belli etmeden konuyu geçirir. Holly kısa bir zafer ve utanç hisseder. Daha sert keser.

Babası, "Peki arkadaşların ne düşünüyor?" diye sorar.

"Julia gazetecilik yapacak. Becca henüz karar vermedi. Selena sanat okuluna gitmek istiyor."

"Sorun olmaz. Onun yazıları iyi. Sana sormak istedim: Bu aralar iyi mi?"

Holly başını kaldırır, ama o havuç soyuyor ve annesinin yolda olup olmadığını görmek için pencereden dışarı bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece merak ettim. Son birkaç seferinde onu yanına aldığında, biraz... dalgın görünüyordu, aradığım kelime bu mu?"

"O böyledir. Onu tanımak lazım."

"Onu uzun zamandır tanıyorum. Eskiden bu kadar dalgın değildi. Aklında bir şey mi var?"

Holly omuz silkiyor. "Sıradan şeyler. Okul. Her zamanki gibi."

Babası bekler, ama Holly onun henüz bitirmediğini bilir. Pırasa parçalarını güveç kabına döker. "Şimdi ne yapacağım?"

"Al." Ona bir soğan atar. "Sen ve arkadaşlarının Selena'yı çok iyi tanıdığınızı biliyorum, ama bazen bir şeylerin ters gittiğini en son anlayanlar da onlardır. Senin yaşlarında birçok sorun ortaya çıkabilir – depresyon, bugünlerde manik depresyon dediğimiz şey, şizofreni. Selena'nın bunlardan herhangi birine sahip olduğunu söylemiyorum" – Holly'nin ağzı açılırken elini kaldırır – "ama onda bir sorun varsa, küçük bir şey bile olsa, şimdi bunu çözmenin tam zamanı."

Holly'nin ayak parmakları yer karolarına batıyor. "Selena *şizofren* değil. *Hayal kuruyor*. Jedward hakkında sürekli bağırıp çağıran aptal bir klişe genç olmadığı için *anormal* olduğu anlamına gelmez."

Babamın gözleri çok mavi ve çok sakin. Holly'nin kalbini güm güm attıran da bu sakinlik. Babam bunun ciddi bir mesele olduğunu düşünüyor.

O şöyle diyor: "Beni çok iyi tanıyorsun, tatlım. Onun neşeli bir ponpon kız olması gerektiğini söylemiyorum. Sadece geçen yıl bu zamanlara göre çok daha az formda görüldüğünü söylüyorum. Eğer bir sorunu varsa ve bu sorun hızlı bir şekilde tedavi edilmezse, hayatında çok ciddi sorunlara yol açabilir. Farkına bile varmadan kendinizi büyük dünyaya atılmış bulacaksınız. Tedavi edilmemiş bir akıl hastalığıyla ortalıkta dolaşmak istemezsiniz. Hayatlar böyle mahvolur."

Holly, etrafında yeni bir tür gerçekliğin baskısını hissediyor. Bu gerçeklik göğsünü sıkıştırıyor, nefes almasını zorlaştırıyor.

"Selena *iyi*. Tek ihtiyacı olan, insanların onu rahat bırakması ve onu rahatsız etmemesi. Tamam mı? Lütfen bunu yapabilir misiniz?"

Bir süre sonra babası, "Haklısın. Dediğim gibi, onu benden daha iyi tanıyorsun ve ikinizin birbirinize iyi baktığını biliyorum. Sadece ona göz kulak ol. Tek istediğim bu." der.

Ön kapıda bir anahtar sabırsızca sallanıyor, ardından serin, yağmur kokulu bir hava içeri giriyor. "Frank? Holly?"

"Merhaba," diye seslenir Holly ve babam.

Kapı çarpar ve annem mutfığa girer. "*Tanrım*," der ve duvara yaslanır. Sarı saçları topuzundan çıkmıştır ve

farklı görünüyor, kızarmış ve gevşemiş, hiç de soğukkanlı, dik duruşlu annem gibi değil. "Bu *çok garipti*."

"Kilitli misin?" diye sorar babası, ona sırtarak. "Ben de evde çocuğuna bakıyorum, sıcak ocak başında köle gibi çalışıyorum..."

"Hayır, kilitli değilim. Belki biraz çakırkeyifimdir, ama o değil. O... Tanrım, Frank. Deirdre'yi neredeyse otuz yıldır görmediğimi biliyor musun? Bu nasıl oldu?"

Babam, "Sonunda iyi gitti, değil mi?" diyor.

Annem nefes nefese ve başı dönmüş bir şekilde gülüyor. Paltosu açık duruyor; altında beyaz desenli dar lacivert elbisesi ve babamın Noel'de ona verdiği altın kolye var. Hâlâ duvara yaslanmış durumda, çantası ayaklarının dibinde yere atılmış. Holly yine o ihtiyatlı hissi duyuyor. Annem, içlerinden biri kapıdan içeri girer girmez onu öper.

"Harikaydı. Çok *korkmuştum*, gerçekten, barın kapısında neredeyse geri dönüp eve gidecektim. Eğer işe yaramasaydı, eğer orada oturup tanıdıklar gibi havadan sudan konuşsaydık... Buna dayanamazdım. Dee, ben ve Miriam, okuldayken biz senin ve arkadaşların gibiydik Holly. Ayrılmazdık."

Yüksek topuklu lacivert deri ayakkabısının üzerinde ayak bileği dışa doğru bükülmüş, bir genç kız gibi dengesiz bir şekilde eğilmiş. Holly diyor ki – *Otuz yıl, asla, biz asla* – "Peki neden onu görmedin?"

"Deirdre'nin ailesi okuldan ayrıldığımızda Amerika'ya göç etti. O da orada üniversiteye gitti. Şimdi gibi değildi, e-posta yoktu; telefon görüşmeleri çok pahalıydı ve mektuplar haftalarca sürerdi. Denedik – hala tüm mektuplarımı saklıyor, inanabiliyor musun? Onları yanına getirmiş, benim tamamen unuttuğum tüm o şeyleri, erkekleri, gece dışarı çıkışları, ailelerimizle kavgaları ve... Onun mektuplarının da bir yerlerde olduğunu biliyorum – belki annemle babamın tavan arasında, bakmam lazım – onları atmış olamam. Ama üniversitedeydik ve meşguldük, ve bir de baktık ki tamamen bağlantımız kopmuştu..."

Annemin uzun, güzel yüzü şeffaf, üzerinde parlak ve hızlıca düşen yapraklar gibi esen şeyler var. Holly'nin annesine benzemiyor, kimsenin annesine benzemiyor. Holly

ilk kez ona bakıyor ve şöyle düşünüyor: *Olivia*. "Ama bugün - Tanrım, sanki bir ay

önce görüşmüşüz gibiydik. O kadar *çok* güldük ki, en son ne zaman bu kadar

güldüğümü hatırlamıyorum. Eskiden hep böyle gülerdik. Hatırladığımız şeyler – okul şarkısı için aptalca alternatif sözler uydururduk, saçma sapan şeyler, müstehcen şakalar, ve bunları barda birlikte söylerdik. Hepsi aklımıza geldi.

kelimeler. Otuz yıldır o şarkıyı hiç düşünmemiştim, yemin ederim ki artık aklımda bile yoktu

ama Dee'ye bir bakış attım ve her şey geri geldi. "Senin yaşında publarda gürültü yapmak," diyor babam. "Yasaklanacaksın."

gülümsüyor, onu daha genç gösteren kocaman bir gülümsemeyle. Annemi böyle görmekten hoşlanıyor.

"Tanrım, insanlar bizi duymuş olmalı, değil mi? Farkına bile varmadım. Biliyor musun Frank, bir ara Dee bana "Muhtemelen eve gitmek istersin, değil mi?" dedi ve ben de "Neden?" dedim. O "ev" dediğinde, aklıma ailemin evi geldi. On yedi yaşındayken kaldığım odamı. "Neden oraya dönmek için acele edeyim ki?" diye düşünüyordum. 1982'ye o kadar dalmıştım ki, bunların *varlığını* tamamen unutmuştum."

Elini ağzına bastırarak gülümsüyor, utanmış ve mutlu. "Çocuk ihmali," diyor babam Holly'ye. "Onu ihbar etmek istersen diye yaz şunu."

Holly'nin aklından bir şey geçiyor: Uzun zaman önce ormanda Julia, ağzının kenarındaki şefkatli ve eğlenceli kıvrım, "*Bu sonsuza kadar sürmeyecek.*" Holly'nin nefesi kesiliyor: Yanılmış. Onlar sonsuza kadar sürecek, kısa ve ölümlü bir sonsuza kadar, kemiklerine işleyecek ve bittikten sonra da içlerinde kalacak, bozulmaz, yok edilemez bir sonsuza kadar.

"Bunu bana o verdi," diyor annem, çantasını karıştırarak. Sarıya dönmüş beyaz kenarlı bir fotoğraf çıkarıyor ve onu bara koyuyor. "Bak. Bunlar biziz: ben, Deirdre ve Miriam. Bunlar *biziz.*"

Sesi tuhaf bir şekilde kıvrılıyor. Holly bir an için dehşete kapılır ve ağlayacağını düşünür, ama başını kaldırıp annesine baktığında, annesinin dudağını ısırp gülümsediğini görür.

Üçü, Holly'den bir ya da iki yaş büyük. Okul üniformaları, yakalarında Kilda arması var. Yakından bakınca kiltleri daha uzun, blazerleri kutu gibi ve çirkin, ama bu ve kabarık saçları olmasaydı, bir üst sınıftan olabilirlerdi. Demir parmaklıkta sarkmış, dudaklarını bükmüş ve kalçalarını dışarı çıkarmış, dalga geçiyorlar – Holly arka bahçenin altındaki parmaklığı tanımak için gözünü kırpmak gibi garip bir seğirme yapar. Deirdre ortada, yüzünün üzerine sarkık, dağınık, koyu renkli perma saçlarını sallıyor, tüm kıvrımları, kirpikleri ve şeytani bakışlarıyla. Miriam küçük, sarışın ve tüy gibi saçlı, parmaklarını şıklatıyor, diş telleri arasından tatlı bir gülümsemeyle bakıyor. Sağda ise Olivia, uzun bacaklı, başı geriye atılmış ve elleri saçlarına dolanmış, model ile alay arasında bir pozisyonda. Dudak parlaticısı sürmüş, soluk pamuk şeker pembesi renginde – Holly

, bir hafta sonu eve bu rujla gidersem annemin yüzündeki hafif tiksintiyi hayal edebiliyor. Çok güzel görünüyor.

"Bananarama gibi davranıyorduk," diyor annem. "Ya da ona benzer bir şey, tam emin değiliz. O dönem bir müzik grubumuz vardı."

"Bir *müzik grubunda* mıydın?" diyor babam. "Ben bir hayran mıyım?"

"Adımız Sweet and Sour'du." Annem hafifçe titreyerek gülüyor. "Ben klavyeci dim – yani, zar zor; piyano çalardım, bu yüzden klavyede de iyi olacağımı düşündük, ama aslında berbatımdı. Dee sadece folk gitar çalabiliyordu ve hiçbirimizin kafasında nota yoktu, bu yüzden her şey felaketti, ama harika zaman geçirdik."

Holly bakmaktan kendini alamıyor. Fotoğraftaki kız, tek bir hayata sıkı sıkıya bağlı, tek bir kişiliğe sahip biri değil; o kız, milyonlarca farklı olasılığın yansımasıyla oluşan, hayali bir havai fişek patlaması gibi. O kız, Frank Mackey ile evli, bir kız çocuğu annesi, Dalkey'de bir evi olan, nötr renkler, yumuşak kaşmir ve Chanel No. 5'i seven bir avukat değil. Tüm bunlar onun içinde gizli, kemiklerinin içinde hayal edilemeyecek şekilde kıvrılmış; ama aynı zamanda yüzlerce başka gizli hayat da öyle, seçilmemiş ve ışık parıltıları gibi kolayca yok olan hayatlar. Holly'nin omurgasında bir titreme oluşur, bir türlü geçmez.

"Miriam nerede?" diye sorar.

"Bilmiyorum. Dee olmadan aynı değildi ve üniversitede birbirimizden uzaklaştık. O zamanlar çok ciddi dim, çok hırslı dim, hep ders çalışıyordum ve Miriam çoğu zamanını sarhoş olup flört ederek geçirmek istiyordu, bu yüzden farkına varmadan... Annem hala fotoğrafa bakıyor. "Biri bana üniversiteden kısa bir süre sonra evlenip Belfast'a taşındığını söyledi. Onun hakkında son duyduğum şey bu."

"İstersen," diyor Holly, "internette onu ararım."

Muhtemelen Facebook'tadır."

"Ah, canım," diyor annem. "Çok nazıksın. Ama bilemiyorum..."

"Aniden nefesi kesildi. "Buna dayanabilir miyim bilmiyorum. Anlayabilir misin?"

"Sanırım."

Babam annemin sırtına, omuzlarının arasına hafifçe elini koyar. "Bir kadeh şarap daha ister misin?" der.

"Oh, hayır. Ya da belki; bilmiyorum."

Babam bir saniye annemin ensesini okşadı ve buzdolabına doğru yöneldi. "Çok uzun zaman oldu," diyor annem, fotoğrafa dokunarak. Köpükler yavaş yavaş kayboluyor.

sesini, sessiz ve sakın bırakarak. "Nasıl bu kadar uzun zaman önce olmuş olabilir, bilmiyorum."

uzun zaman önce olabileceğini bilmiyorum."

Holly taburesine geri döner. Bıçağın ucuyla soğan parçalarını karıştırır.

Annem diyor ki, "Dee mutlu değil, Frank. Eskiden dışa dönük, kendine güvenen biriydi - senin Julia'n gibi, Holly, her şeye akıllıca cevaplar verirdi - politikacı ya da politikacılara zor sorular soran bir TV muhabiri olacaktı. Ama genç yaşta evlendi ve kocası, çocukları okuldan mezun olana kadar çalışmasını istemedi, bu yüzden şimdi yapabildiği tek şey sekreterlik işleri. Korkunç bir adam gibi geliyor – tabii ki bunu söylemedim – onu terk etmeyi düşünüyor, ama onunla o kadar uzun süredir birlikte ki, onsuz nasıl idare edeceğini hayal bile edemiyor..."

Babam ona bir bardak uzattı. O da bakmadan otomatik olarak aldı. "Onun hayatı, Frank, onun hayatı hiç de düşündüğü gibi değil. Tüm planlarımız, dünyayı kasıp kavuracaktık... Bunu hiç hayal etmemişti."

Annem normalde Holly'nin önünde böyle konuşmaz. Bir yanağını avuçlayıp havaya bakıyor, bir şeyler görüyor. Holly'nin orada olduğunu unutmuş.

Babam sorar, "Onunla tekrar görüşecek misin?" Holly, babasının annesine dokunmak, ona sarılmak istediğini anlayabilir. O da bunu ister, annesinin yanına yaslanmak ister, ama babası olduğu için geri durur.

"Belki. Bilmiyorum. Haftaya Amerika'ya geri dönecek; kocasına ve geçici işine. Daha fazla kalamaz. Ve o zamana kadar tüm kuzenlerini görmesi gerekiyor. Bu sefer e-posta atacağımıza söz verdik..." Annem parmaklarını yüzünde gezdiriyor, sanki ağzının etrafındaki çizgileri ilk kez hissediyormuş gibi.

Babam, "Belki gelecek yaz o tarafa tatile gitmeyi düşünebiliriz. Eğer istersen." diyor.

"Ah, Frank. Çok nazıksın. Ama o New York'ta ya da San Francisco'da değil, hiçbir yerde..." Annem elindeki şarap kadehine şaşkın bir şekilde bakar ve onu tezgahın üzerine bırakır. "O Minnesota'da, küçük bir kasabada. Kocasının memleketi orası. Bilmiyorum..."

"New York'a gidersek, o da gelip bize katılabilir. Bir düşün."

"Düşüneceğim. Teşekkürler." Annem derin bir nefes alır. Yerdeki çantasını alır ve fotoğrafı içine geri koyar. "Holly," der, kolunu uzatıp

"Buraya gel canım, bana öpücük ver. Haftan nasıl geçti?"

O gece Holly uyuyamaz. Ev sıcaktan boğulacak gibidir, ama yorganı tekmelediğinde sırtı ürperir. Annesi ve babasının yatmaya gittiğini dinler: Annesinin sesi hâlâ daha hızlı ve mutlu bir şekilde yükselir, ara sıra Holly'yi hatırlayınca aniden alçalır; babasının düşük ritmi, annesini kahkahalara boğan bir şey ekler. Sesleri kesildikten sonra, Holly karanlıkta tek başına yatarak hareketsiz kalmaya çalışır. Diğerlerinden birine mesaj atıp uyanık mı diye sormayı düşünür, ama kime atacağını ve ne yazacağını bilemez.

"Lenie," diyor Holly.

Selena, yüzüstü yatakta kitap okurken başını kaldırması saatler sürmüş gibi gelir.

"Mm?"

"Gelecek yıl. Kimin kiminle paylaşacağına nasıl karar vereceğiz?" "Ha?"

"Son sınıf odaları. Kiminle paylaşmak istediğini biliyor musun?"

Pencereleri kalın bir yağmur tabakası kaplamış. İçeride mahsur kalmışlar; ortak salonda insanlar doksanların Trivial Pursuit oyununu oynuyor, makyaj deniyor, mesajlaşıyor. Çay için hazırlanan dana yahnisi kokusu bir şekilde kantinden buraya kadar ulaşmış. Holly'nin midesi biraz bulanıyor. "Lanet olsun," diyor Julia, sayfayı çevirirken. "*Şubat* ayı n d ayız. Endişelenecek bir şey arıyorsan, şu aptal Sosyal Farkındalık

Çalışma projesi mi? Lenie?

Son sınıf odaları dördüncü sınıfın tamamını kaplar. Arkadaşlıklar, birisi paylaşmak için yanlış kişiyi seçtiği için alevler ve gözyaşları içinde yok olur. Tüm yatılı öğrenciler yılın çoğunu bu seçimi dikkatlice yapmaya çalışarak geçirir ve zarar görmeden bu süreci atlatmanın bir yolunu bulmaya çalışır.

Selena, Holly ona uzay mekiği uçurmasını istemiş gibi dudakları aralık bakıyor.

"Sizden biri" der.

Holly'yi bir korku kaplar. "Evet, peki. Hangisi?"

Selena'dan hiçbir cevap gelmez; boşluk, yankılar. Becca havada bir şey hisseder ve kulaklıklarını çıkarır.

"Kiminle paylaşacağımı bilmek ister misin?" diye sorar Julia. "Çünkü henüz gerçekleşmemiş bir şey için heyecanlanmaya başlayacaksan,

o kesinlikle sen değilsin."

"Sana sormadım," diyor Holly. "Ne yapacağız, Lenie?" Selena'nın oturup bunu düşünmesini, kimsenin duygularını incitmeyecek bir fikir bulmasını istiyor, bu konuda çok iyidir; belki şapkadan isimler çekebiliriz – *lütfe Lenie, lütfe*... "Lenie?"

Selena, "Sen yap. Benim için sorun değil. Ben kitap okuyorum." der.

Holly, sesinin çok yüksek ve keskin olduğunu hissederek şöyle der: "Hepimiz birlikte karar vermeliyiz. İşler böyle yürür. Sen tek başına geri kalanımıza bunu yaptırmaya hakkın yok."

Selena başını kitabının üzerine eğiyor. Becca, kulaklıklarının kablosunu emerek izliyor.

"Hol," diyor Julia, Holly'ye sorun çıkacağını ima eden burun kıvrımlı gülümsemesini göstererek. "Ortak salondan bir şeye ihtiyacım var. Benimle gel."

Holly, Julia'nın kendisine emir vermesine pek de istekli değildir. "Neye ihtiyacın var?"

"Hadi." Julia yataktan kayar.

"Tek başına taşımak için çok mu ağır?" "Hahahaha, ne komik. Hadi."

Onun gücü Holly'yi daha iyi hissettirir. Belki de Jules'a hemen bir şey söylemeliydi; belki ikisi birlikte makul bir cevap bulabilirler. Bacaklarını yataktan sallar. Becca onları odadan çıkarken izler. Selena izlemez.

Dışarıda erken çöken karanlık, koridordaki ışığı kirli sarıya çevirir. Julia kollarını kavuşturup duvara yaslanır. "Ne halt ediyorsun sen?" der.

Sesini alçaltmaya gerek duymaz; merdiven boşluğundaki pencereye yağın yağmur, seslerini dinleyenlerden gizler. Holly, "Sadece ona soruyordum. Ne var bunda bu kadar büyük..." der.

"Onu rahatsız ediyordun. Onu rahatsız etme."

"Merhaba, bu onu rahatsız etmek mi oluyor? Karar vermemiz gerekiyor."

"Onu rahatsız ediyorsun çünkü ona baskı yapmaya devam edersen, sadece üzülür. Geri kalanımız bir çözüm buluruz, ona söyleriz, bizim düşündüğümüz her şeye memnun olur."

Holly, Julia'nın kollarını kavuşturup ona bakışını taklit eder. "Ya Lenie'nin de söz hakkı olması gerektiğini düşünürsem?"

Julia gözlerini devirir. "Oh, hay sikeyim." "Ne?"

Neden olmasın?"

"Öğle yemeğinde lobotomi mi oldun? Neden olmamasını biliyorsun."

Holly, "Yani, çünkü o iyi değil. Bu yüzden olamaz." der.

Julia'nın yüzü kapanır. "O iyi. Sadece halletmesi gereken bazı sorunları var, hepsi bu. Herkesin yok mu?"

"Aynı şey değil. Lenie başa çıkamıyor. Normal şeyler gibi: yapamıyor. Biz her an yanında olmadığımızda ona ne olacak..."

"Yani, biz üniversiteye gittiğimizde mi? *Yıllar* sonra mı? Bunun için dramatik bir tepki vermediğim için kusura bakma. O zamana kadar iyi olacak."

"İyileşmiyor. İyileşmediğini biliyorsun."

Bu konu, keskin bir bıçak gibi aralarında dönüp duruyor: O zamandan beri iyileşmedi; o olaydan beri; ne olduğunu biliyorsun. İkisi de bu konuyu açmaya cesaret edemiyor.

Holly, "Bence onu biriyle konuşmaya göndermeliyiz," diyor.

Julia yüksek sesle güler. "Ne, Rahibe Ignatius gibi mi? Evet, bu her şeyi yoluna koyacaktır. Rahibe Ignatius kırık bir tırnağı bile düzeltemez..."

"Rahibe Ignatius değil. Gerçek biri. Doktor falan gibi."

"Tanrı *aşkına*..." Julia, iki işaret parmağını Holly'ye doğrultarak duvardan fırlar. Boynunun açısı, saldırıya geçmek üzere olduğunu gösterir. "Bunu aklından bile geçirme. Ben ciddiylim."

Holly neredeyse ellerini itecek. Öfkenin verdiği heyecan iyi geliyor. "Ne zamandan beri benim patronum oldun? Bana emir veremezsin. Asla."

İkisi de küçük çocukluklarından beri gerçek bir kavgaya girmediler, ama göz göze, tetikte ve kavga için can atıyorlar, elleri yumuşak bir şeyi koparıp bükmek için kıpır kıpır. Julia sonunda geri çekilir, Holly'ye omzunu uzatır ve duvara yaslanır.

"Bak," diyor, merdiven boşluğundaki pencereye ve şişmiş yağmur damlalarına bakarak. "Lenie'yi az da olsa önemsiyorsan, onu psikoloğa götürmeye çalışmayacaksın. Bana inanmak zorundasın: bu, onun için yapabileceğin en kötü şey. Tamam mı?"

Her kelimenin içinde bu gerçeğin büyüklüğü sıkıca sarılmış durumda. Holly, ikisinin de etrafında dönen sırlarının acımasız vızıltısı arasında ona tutunamıyor, Julia'nın bildiklerini veya tahmin ettiklerini anlayamıyor. Julia'nın geri adım atması hiç ona göre değil.

"Senden bir iyilik istiyorum. Güven bana. Lütfen."

Holly, varlığından haberdar olmadığı derinlerde, bunun hala bu kadar basit olmasını diliyor. "Sanırım," diyor. "Tamam."

Julia yüzünü ona çevirir. Şüphe dolu bakışları Holly'nin bir şey yapmak istemesine neden olur, ama ne yapacağını bilemez: belki de hemen bağarmak, ya da parmağını gösterip kapıdan çıkıp bir daha geri dönmek. "Evet?" der Julia. "Onu kimseyle konuşturmaya çalışmayacaksın, değil mi?"

"Eğer emin isen."

"Çok eminim."

"O zaman tamam," diyor Holly. "Denemeyeceğim."

"Güzel," diyor Julia. "Becs bizi aramaya gelmeden önce ortak salondan bir şeyler alalım."

Koridorda, adımlarını uyumlu bir şekilde, şaşkın ve yalnız bir şekilde ilerlerler.

Holly, Julia öyle dediği için ayrılmıyor. Bir fikri olduğu için ayrılıyor.

Bunu düşünmesine psikolog olmasının neden olduğu. O zaman bir danışmana gönderilmişti. Danışman aptalın tekiydi, burnu terliyordu ve onu ilgilendirmeyen sorular sorup duruyordu, bu yüzden Holly onun aptal bulmacalarıyla oynayıp onu görmezden geldi, ama danışman konuşmaya devam etti ve sonunda gerçekten doğru olan bir şey söyledi. Duruşma bittiğinde ve Holly neler olup bittiğini tam olarak anladığında her şeyin daha basit hale geleceğini söyledi; her halükarda, bilmek her şeyi kafasından silip diğer şeylere konsantre olmasını kolaylaştıracaktı. Öyle de oldu.

Julia'nın temkinli bakışlarını bırakıp Holly ve Selena'yı yalnız bırakması birkaç gün sürdü. Ama bir öğleden sonra mahkemede ydiler ve Julia babasına doğum günü kartı alması gerekiyordu, Becca da büyükannesine teşekkür kartı borçlu olduğunu hatırladı; Selena sanat mağazasından aldığı çantasını kaldırdı ve çeşmeye doğru yürümeye başladı, Holly onun peşinden gittiğinde Julia'nın bir şeyleri değiştirmesi için çok geçti.

Selena, siyah mermerin üzerine mükemmel boya tüplerini yelpaze şeklinde dizip parmak ucuyla renkli şeritleri okşadı. Çeşmenin karşısında, Colm'un arkadaşlarından oluşan bir grup, Selena ve Holly'ye bakmaya başladı, ama yanlarına gelmediler. Anlayabiliyorlardı.

"Lenie," der Holly ve Selena başını kaldırıp ona bakana kadar uzun bir süre bekler. "Seni daha iyi hissettirecek bir şey biliyor musun?"

Selena, onu sanki bulut desenlerinden yapılmış, geniş gökyüzünde zarif ve anlamsızca hareket eden biriymiş gibi izler. "Ha?" der.

"Ne olduğunu öğrenirsen," der Holly. Bu kadar yaklaşmak, kalbini hızlı ve hafifçe kaydırır, tutunacak bir şey yoktur. "Geçen yıl. Ve eğer biri

bunun için tutuklandıysa. Bu yardımcı olur. Değil mi? Sence?

"Şşş," der Lenie. Uzanıp Holly'nin elini tutar – eli soğuk ve yumuşaktır ve Holly ne kadar sıkarsa sıkı, sağlam hissettirmez. Holly'nin elini tutmasına izin verir ve boyalarına geri döner.

Holly uzun zaman önce babasından, yakalanmakla yakalanmamak arasındaki farkın zaman ayırmak olduğunu öğrenmişti. İlk olarak, yoğun bir cumartesi günü kasabadaki büyük bir ikinci el kitapçıda kitabı satın alır; birkaç ay sonra annem *bu kitabı okul için almam gerektiğini* hatırlamayacak, *on euro verebilir misin, bir saniye sürer*, kasada kimse küflü bir mitoloji kitabı ve anneme göstermek için parlak bir sanat kitabı olan sarışın bir çocuğu hatırlamayacak. Chris'in arka planda olduğu bir telefon fotoğrafı bulur ve birkaç hafta sonra, öğle arasında bilgisayar odasına koşarak onu yazdırır; diğerleri, tuvaletten dönmesi birkaç dakika uzun sürdüğünü çok geçmeden unutacaktır. O hafta sonu, kimya laboratuvarından çaldığı eldivenleri giyerek yatak odasının zemininde kesip yapıştırır, annesi veya babası kapıyı çalarsa her şeyi örtmek için yorganı hazırlar; yeterince zaman geçtikten sonra, okul öncesi dönemdeki rahatlatıcı kağıt yapıştırıcı kokusunu unutacaklardır. Kitabı evinin yakınındaki parkta bir çöp kutusuna atar; bir veya iki hafta içinde tamamen yok olacaktır. Sonra kartı kışlık montunun astarındaki bir yarıktan içeri sokar ve yeterli zaman geçmesini bekler.

Doğru günün geldiğini ona haber verecek bir işaret istiyor. Bunun için bir işaret almayacağını biliyor; belki bundan sonra hiçbir şey için, bir daha asla.

Kendi işaretini yaratır. Daleklerin "Aman Tanrım, bu aptal proje hiç bitmeyecek, salı akşamı teslim etmemiz gerekiyor, çok sıkıcı" diye konuştuklarını duyduğunda, Holly sanat dersinin sonunda "Salı günü yine çalışma zamanı mı?" der. Diğerlerinin çöp kutusuna toz tebeşir döküp bakır teli sararken başlarını salladıklarını izler.

O titizdir. Diğerlerinin sanat odasına girip çıkarken Gizli Yer'i geçmelerini sağlar, böylece hiçbiri orada olmayan şeyi görmez. Telefonunu masanın altına itilmiş bir sandalyenin üzerinde, kimsenin görmeyeceği bir yerde bırakır. Işıklar söndükten sonra "Oh, *pantolonum*, telefonum!" der. Ertesi sabah, boş koridorda her adımı tek tek tekrarlar: iğneyi takar, bakar (hızlıca nefes alır, elini ağzına götürür, sanki biri izliyormuş gibi), zarfı ve balsa bıçağını alır, sanki gerçekten orada olabilirmiş gibi, raptiyeyi nazikçe çıkarır.

orada parmak izleri var. Koridorda koşarak geri dönerken, her adımının sesi yüksek bir köşeye uçar, karanlık bir el izi gibi duvara çarpar.

Diğerleri, migreni olduğunu söylediğinde ona inanırlar – son iki ayda üç kez migren geçirmiştir, annesinin semptomlarıyla aynı. Julia, Holly'nin sıkılmaması için iPod'unu çıkarır. Holly yatakta uzanır ve onları okula giderken sanki onları son kez görecekmış gibi izler: Becca, Medya Çalışmaları ödevini yapmak için sayfaları çevirirken, Julia çoraplarını giyerken, Selena omzunun üzerinden gülümser ve el sallar. Kapı arkalarından kapanınca, bir dakika boyunca kendini oturtamayacağını düşünür.

Hemşire ona migren hapi verir, onu yatırır ve uyumasını sağlar. Holly hızlı hareket eder. Şehre giden bir sonraki otobüsün saat kaçta kalktığını bilir.

Otobüs durağında, serin sabah havasında farkına varır. İlk başta gerçekten hasta olduğunu, yaptıklarının üzerine bir lanet getirdiğini ve şimdi tüm yalanlarının gerçek olduğunu düşünür. Uzun zamandır hissetmemiştir ve şimdi tadı farklıdır. Eskiden geniş ve karanlık-kanlıydı; bu metalik, bu alkali, bu sanki katmanlarınızı tek tek yiyip bitiren bir temizlik tozu gibi. Bu korku. Holly korkuyor.

Otobüs, kaçışan bir hayvan gibi uluyor, şoför üniformasına bakıyor, üst kata çıkarken basamaklar tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Kapüşonlu giysili gençler arka koltukta uzanmış, radyodan hip-hop müziği dinliyorlar ve Holly'yi çıplak gibi soyuyorlar, ama bacakları onu merdivenlerden aşağı indirmiyor. Ön koltuğun kenarına oturur, tekerleklerin altında kayan yolu izler ve arkasındaki kaba kahkahaları dinler, saldırı anlamına gelecek bir hareket için gergin bekler. Gençler ona saldırırsa acil durum düğmesine basabilir. Sürücü otobüsü durdurup merdivenlerden inmesine yardım edecek, o da bir sonraki otobüse binip okula geri dönecek ve yatağına geri tırmanacak. Kalbi boğazına kadar çıkmış, kusmak istiyor. Babasını istiyor. Annesini istiyor.

Şarkı çok hafif başlıyor, hip-hop müziğin içinde yavaş yavaş yükseliyor, ona ulaşması bir dakika sürüyor. Sonra göğsüne bir şok gibi çarpıyor, sanki farklı bir şeyden yapılmış havayı solumuş gibi.

Hatırla, hatırla, ne kadar gençtik o zamanlar...

Her kelime kristal kadar net. Motorun sesini bastırıyor, kapüşonluların bağırışlarını silip süpürüyor. Onları kanalın üzerinden geçip kasabaya kadar taşıyor. Otobüsü yeşil yanan ışık zincirlerinin üzerinden uçuruyor, hız tümseklerinin üzerinden atlatıyor, yaya geçitlerinde iki tekerlek üzerinde slalom yapıyor.

Seni kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim ve seni burada bulacağımı hiç düşünmemiştim, kaybettiğimiz her şeyin bu kadar yakın hissedilebileceğini hiç düşünmemiştim...

Holly her kelimesini dinler, baştan sona. Nakarat, nakarat tekrar, tekrar, ve şarkının bitmesini bekler. Ama şarkı devam eder ve yükselir. *Çok uzağa geldim, çok uzağa gitmem gerekiyor...*

Otobüs durağına doğru kayar. Holly, ağızları açık ve şaşkın, hakaret arayan, çok yavaş olan kapüşonlulara el sallayarak veda eder ve sallanan merdivenlerden aşağı koşar.

Sokakta, şarkı hala devam ediyor. Daha zayıf ve zor duyuluyor, trafik sesleri ve öğrenci çetelerinin bağırışları arasında gidip geliyor, ama artık neyi dinleyeceğini biliyor ve onu tutmaya devam ediyor. Önünde ince altın bir iplik gibi kıvrılıyor, onu aceleci takım elbiseli adamlar, sokak lambaları ve uzun etekli dilenci kadınlar arasında, Stephen'a doğru sokakta yukarıya, çevik ve dansçı ayaklarıyla götürüyor.

Teşekkürler

Her seferinde daha fazla kişiye büyük bir teşekkür borçluyum: Hachette Books Ireland'dan Ciara Considine, Hodder & Stoughton'dan Sue Fletcher ve Nick Sayers, Viking'den Clare Ferraro ve Caitlin O'Shaughnessy, bu kitabı çok daha iyi hale getirmek için harcadıkları zaman ve beceri için; Breda Purdue, Ruth Shern, Ciara Doorley ve Hachette Books Ireland'daki herkes; Swati Gamble, Kerry Hood ve Hodder & Stoughton'daki herkes; Ben Petrone, Carolyn Coleburn, Angie Messina ve Viking'deki herkes; Susanne Halbleib ve Fischer Verlage'daki herkes; Rachel Burd, bir kez daha keskin gözleriyle yaptıkları kopya düzenlemesi için; ajansın muhteşem Darley Anderson ve onun mükemmel ekibi, özellikle Clare, Mary, Rosanna, Andrea ve Jill; APA'dan Steve Fisher; David Walsh, dedektiflik prosedürüyle ilgili tüm sorularımı yanıtladığı için ve sormam gerektiğini bilmediğim soruların yanıtlarını da verdiği için; Dr Fearghas Ó Cochláin, her zamanki gibi, kurbanı olabildiğince inandırıcı bir şekilde öldürmeme yardım ettiği için; Oonagh "Better Than" Montague, (diğer pek çok şeyin yanı sıra) en çok ihtiyacım olduğu anlarda beni güldürdüğü için; Ann-Marie Hardiman, Catherine Farrell, Kendra Harpster, Jessica Ryan, Karen Gillece, Jessica Bramham, Kristina Johansen, Alex French ve Susan Collins, ciddiyet, şakacılık ve her türlü desteğin harika birleşimini sağladıkları için; David Ryan, sonsuz desteği olmadan asla başaramayacağım kadar çok ve eşsiz olduğu için; annem Elena Lombardi, her gün için; babam David French; ve kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok, eşim Anthony Breatnach.

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Teşekkür](#)



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

